Милош С. Тешановић

БОЧИЊА

И ОКОЛИНА

КРОЗ ШТАМПУ И ЕЛЕКТРОНСКЕ МЕДИЈЕ ОД 1938. ДО 2020. ГОДИНЕ

Добој 2020.

CamScanner

БОЧИЊА И ОКОЛИНА

(Приређивач: инж. Милош С. Тешановић, проф.)

Издавач
„Штампа" Добој

Уредник
Милош Милићевић

Рецензент
Василије Шајиновић, проф.

Лектор и коректор
Марина Нешковић, проф.

Графички прилози, фотографије, насловна страна,
компјутерска обрада и прелом:

инж. Милош С. Тешановић, проф.

Штампа:
"Графичар", Добој

Тираж: 150

CamScanner

Садржај

Увод 3

Напомена 4

Бочиња и околина кроз штампу и електронске медије од 1938. до 1996. године

(први дио) 5

КУД "Милош Недић". Слика са проспекта Бање Врућице 5

Српски народни представници из БиХ на збору у Сарајеву децембра 1899. 6

Народни обичаји о Божићу из маглајског котара 7

У селу Бочињи освећена је спомен црква Блаженопошившег

Витешког Краља Александра I Ујединитеља 10

Биљешке: Села Бакотић и Смрдин....11

Успио домаћински течај у Доњој Бочињи 13

"Николетина Бурсаћ" под Озреном 13

Дођи нам опет, очињег ти вида! 14

Тројке у Бакотићу код Маглаја 16

Активности Радничког универзитета у Маглају:

Данас предавање професора Ћемирлића. Филмови за село 16

Бочиња ће имати електрику 17

Посађено 75000 борових садница 18

Грађење од крова 19

Понављају се старе грешке 20

Три задатка Долачана 21

Школује се преко сто пољопривредника 22

Година дана чекања 23

У Горњој Бочињи откривено непознато гробље 24

У маглајској општини нови објекти, на све стране 25

На све стране акције 25

Маглај: Обновљен рад Покрета горана 27

Отворена школа у Бочињи 28

Мјесна заједница Бочиња: Сви на акцију 29

CamScanner

Доња Бочиња: Ново име Мјесне заједнице 30
Маглај: Велике штете 31
У Мјесној заједници "4. јули" Бочиња код Маглаја отворен водовод 32
У Горњој Бочињи ускоро друштвене просторије 33
Са дочека маглајске Општинске штафете у Доњој Бочињи 33
Пјесме ученика:"Причаће ти рођена..." и "Бакља слободе" 34
Награђени 34
У посјети Мјесној заједници "4. јули" Бочиња: Самодоприносом до "творнице" 35
Датуми међаши 37
У Бочињи код Маглаја поводом Дана борца откривена је Спомен плоча
палим борцима 37
Бања Врућица: Сабор може да почне 38
Аутобуски ред вожње за Доњу и Горњу Бочињу 38
Из Мјесне заједнице Бочиња: На путу до нових радних мјеста 39
Маглај: Прослава на Смајловцу 40
На врху пера: Како објаснити Жировници и Бочињи? 41
Маглај: Најбољи ученици из Бочиње 43
Натрон отвара нови погон. Свечано отварање на Дан борца 43
Телефонска линија у двије фазе 44
Поздрав друговима 44
Прво мјесто двојици ученика 45
Телефонски именик, Маглај, остала мјеста, Бочиња 45
Погинуло десет војника 55
Трагичне судбине: Чедо и његови синови 55
У Бочињи почело са радом Коло српских сестара. Његовање Богољубља 56
Малешић вјерује у живот. Спортиста и борац 57
Репортажа: Орлови не умиру лако 58
Бошко Буха са Озрена 60
Мајке хероји: Петра Јовић из Близне код Бочиње . Преполовљен Петрин букет 61
Ветрењача (на Близној) 63

CamScanner

Радоване, боли ме зуб 63
Не дај се, Озрене! 64
О Душку Трипићу "универзалцу" је ријеч: Телефон на далековод 64
За растанак крив је само рат 65
Судбина 65
Бесмртна пјесма Озрена 65
Другари доктора Младена 66
Нема љекара 66
Видовданске свечаности: Богат програм прославе 67
Устани сине 68
Реаговања: Истина се не да сакрити 69
Озрене 69
Директор међу клупама 70
Бочиња у Теслићу 70
Трају одсудне битке 71
Теслићани за углед 72
Одлазак пјевача: Момчило Стевановић, из пјесме у легенду 73
Људске судбине: Војо Кикић, уби га лажна ријеч 73
Од Добоја до Доца (О др Младену Благојевићу) 74
Бочиња и околина кроз штампу и електронске медије од 1997. до 2020. године (други дио) 75
Ако сретнете Данијелу 76
Ексклузивно: У Хамзину логору живи 300 муџахедина и њихових 900 жена 80
Муџахедини напуштају Бочињу? 84
Василија посљедњи бранилац Бочиње 85
Муџахедини путују на Косово 88
Бујрум у Бочињу 89
Послије малтретирања Срба у Бочињи на Озрену: Непознат идентитет муџахедина ...91
Занимљивости: Само је једна истина о селу Бочиња 92
Муџахедини пријетња миру у БиХ 93

CamScanner

Паравојна или регуларна јединица тзв. АРБиХ? 94
Муџахединско село Бочиња: Алија је наш предсједник 96
Продавање младости 102
Селидба муџахедина 103
У тајном муџахединском кампу на Озрену 300 муслиманских добровољаца обучава се за џихад у Босни, на Косову и у Чеченији 104
Послије краја: Чеченија без одговора 109
СФОР нема информације о 'муџахединима на Озрену' 110
Због напада Суданца на команданта СФОР-а на Озрену могућа војна акција 111
Муџахедин напао генерала СФОР-а 112
Муџахедин напао норвешког генерала СФОР-а код Добоја 112
Срби због муџахедина неће кући 113
Муџахедини одлазе? 113
Претили да ће нам моторном тестером одсећи главе 114
Абу Хамза на суду 117
Бочиња је из Сарајева плански насељавана 118
Срби позвани да се врате у Маглај. Највећи проблем муџахедини 121
Слиједи крвави сукоб СФОР-а и муџахедина у Бочињи? 122
Пут Маглај – Завидовићи и даље блокиран. Нису помогли ни Брадарићеви сусрети с Абу Хамзом 129
Волфганг Петрич о Бочињи 130
Пасиван однос кантоналне владе према Бочињи 130
Бочиња и даље изолована 130
Алун Робертс, потпарол ИПТФ-а: Муџахедини из Бочиње умјешани у постављање Барикада 131
Један дан са Абу Хамзом: Ројтерсу сам тражио милион марака за интервију 132
Председник Удружења избјеглица Добоја писао Волфгангу Петричу: Становници Бочиње сметња повратку 136
ОХР,ОЕБС и УН најавили да ће "пажљиво пратити деложације": Подршка властима у Маглају 136

CamScanner

Јуче у Бочињи: Деложирани први муџахедини 137
Сами предали кључеве од кућа 137
Џевад Галијашевић, предсједавајући Вијећа општине Маглај:
"Бочињу ћемо деложирати за три мјесеца" 138
Бочиња, изгледа, мора пасти 141
Само снимајте, па ћете одлетјети у ваздух, пријетили су муџахедини
екипи "Независних" 144
У својој вјери, у туђој кући 148
Докле тако, Ђурковићи? 150
Чувајмо се подвала 150
Интервију: Алун Робертс,портпарол УН "Закон стиже у Бочињу" 151
Бочиња и Јања, сличности и разлике. Коса паралела 152
Абу Хамза, вођа муџахедина у Бочињи: "Ако Алија каже да идемо, ми идемо" 153
Џим О'Брајен некадашњи Клинтонов изасланик за БиХ:
"Изетбеговић нам је обећао да ће се ријешити муџахедина" 154
Црно - бијели екран 155
Интервијуи са Абу хамзом, лидером Бочиње и Абу Абдурахманом,
Хамзином десном руком 156
Преко Београда и Хрватске ушао сам у Босну како бих бранио муслимане 163
Функционери насељавали муџахедине у Бочиње 166
Абу Хамза сели у Сребреницу 167
Абу Хамза, вођа муџахединске заједнице у Бочињи:
"Понекад је ријеч боље оружје од атомске бомбе" 169
Шатори у Бочињи 169
С Абу Хамзом на "помоз' Бог" 171
Исељење "ушило" усељење 173
У Бочињи деложирано 47 муџахедина 173
Покушај наношења штете Босанској Крупи 174
Обустављена помоћ за општине у Подрињу 176
Муџахедини већ на граници Дистрикта 176

CamScanner

Портпарол УН ИПТФ-а: "Муџахедини из Бочиње насељавају се у околини Велике Кладуше" 177
Гариб није утрошио 1,5 милиона марака које је добио за рјешавање питања Бочиње 178
Посљедња шанса Сулејмана Гариба 179
Повратак у Бочињу: Муџахедини напали Србе 180
Нек'се Срби слободно врате у Бочињу: Доћи ће ноћ и видјећемо ко има више храбрости да брани своја начела! 183
Муџахедини напали Србе 184
Збор у Бочињи 27. октобра 184
Мистериозне сеобе 185
Влада ФБиХ требала би до 15. новембра наћи смјештај за преостале муџахедине из Бочиње 185
Бочињски муџахедини купили српско село у општини Сребреник 186
Повратак у Бочињу: Девастиране куће обновит ће међународна заједница 186
Војници СФОР-а нису прекинули вјерски обред 187
Ухапшен Абу Хамза 188
Ухапшен и Абу Хамза 189
Непозната адреса Абу Хамзе 190
СФОР успоставио патролну базу 190
Бивши становници Бочиње масовно пресељавају у Горњу Маочу 191
Десет дана који су потресали Бочињу: Двије су се силе судариле... 192
Зашто смо против повратка у Маглај 199
САД о догађајима у Бочињи: Неодмјерен притисак међународне заједнице 200
Празнична служба у Тешњу 201
Ноћас спаљујемо илузије: Осиромашени Кур'ан 202
Деложирани муџахедини из Бочиње 203
Куловић разговарао са општинским челницима 204
Мисија УН у БиХ о Бочињи: Задовољни сигурносним плановима 204
Кључ у руке крајем седмице 205

CamScanner

Муџахедини и даље сметња 205
Абу Хамзи уплаћено 20000 марака за стан у Сарајеву 206
Опљачкане српске куће 206
Позитивно ријешено 450 захтјева за повратак имовине 207
Абу хамза илегално у Бочињи 207
Бочињу напустило осам породица 208
Повратак Срба у Бочињу: Од осмог марта поново на своме 209
The symbolical returns of Bocinja Donja 210
Повратак конкретно: Veni vidi... Бочиња 213
Власт неће толерисати паралелне институције 214
Федерација ствара услове за долазак страних инвеститора 216
Санирane куће чекају власнике 217
Почиње из Бочиње 218
Николајева Васкршња порука:"Враћајмо се својим огњиштима" 219
Створен амбијент за повратак Срба 220
Помоћ мањинским повратницима 220
Бочиња: Повратак обиљежен великим слављем 221
Муџахедини бацили прасе 224
Србија до краја 225
Срби хоће да се селе 226
Пружимо руке наде и помирења 227
За нас је Бочиња ријешен проблем 228
Карачић: Од сатирања до убијања 229
Мјесна заједница Долац: Само окупатори нису заобилазили 231
Станимир Лукић Ћане: Пожртвовање до гроба 232
Мићићу, дијели своје, а не моје! 233
Повратак Срба добија на замаху 234
Зашто се Љубо Ђурковић не врати у своју кућу која је већ мјесецима празна 236
Смијешне су пријетње исељавањем у треће земље 237
Српски повратници из Бакотића и Крсног Поља желе формирати своју мјесну заједницу 238

CamScanner

Ко то тамо реве? 240
Bocinja: back to peace 243
Ексклузивно: Кога и зашто хапси ФМУП 248
Joint Patrol in Bocinja Donja 251
Маглај између политике и економије (Мрак у Шехеру, свјетло у Натрону) 255
Заборављени повратници 256
Премијер Младен Иванић у посјети Бочињи: Најављена помоћ повратницима 256
Нема терористичких кампова 257
Џевад Галијашевић: "Изетбеговић је највећи џелат муслиманском народу" 258
Реаговање прозваног: Ко је, у ствари, Џевад Галијашевић? 263
Маглај: УНХЦР најавио санацију 80 кућа 264
Донација маглајским школама: Обезбијеђено 50 рачунара 264
Ко су Бин Ладенови људи у БиХ 265
Топлина тиме у завичају 267
Муџахедини нису пријетња повратницима 268
Прермијер РС и министар за избјеглице у посјети Бочињи: Додијељен материјал 268
Темељи нових кућа 269
Нови вјетрови из Бочиње 270
Писма читалаца:"Озлоглашена и контроверзна Бочиња"? 271
Џевад Галијашевић: Бочињски Срби забили су нам нож у леђа 272
Љубо Ћурковић: "Своју ријеч рећи ћу на суду" 273
Бочиња, поново: Сретна нова 1992. (Бочиња би требала бити језгро будућег српског Маглаја!) 274
Премијер Иванић у Бочињи: " Мјесне заједнице на иницијативу становништва" 277
Срби праве општину у срцу Федерације 278
Бивши пилот ЈНА Бин Ладенов човјек у Сарајеву 279
Шеф Ал – Каиде за Балкан био у Маглају и Зеници 280
Бин Ладенови људи шетали Бочињом 282
Култура: Јадранкине иконе 283
СДС, ХДЗ и СДА поново заједно 284

CamScanner

Џевад Галијашевић: Алија призвао караване смрти 285
Своја кућа најмилија 286
Наши земљаци: Провјера држављанстава
(Ко је фалцифицирао потпис предратног доминистра Сребрениковића!?) 287
Бочиња је славила Божић: Умјесто звона огласио се хоџа 290
Тамбура и шаргија као магија 291
Пресуда Галијашевићу у понедјељак 292
Немар пали шуме 293
Потписан уговор о санацији кућа 293
У насељу Крсно Поље: Пожар уништио 20 дунума шуме 294
Већ се вратило 47 српских породица 295
ПДП и у Федерацији 296
Повратак без заштите 297
Муџахедини опет пријете 298
Срби протестују због повратка муџахедина 299
Планирани инциденти 300
Срби туже муџахедине 301
Пред новом сеобом 302
Тужба против муџахедина 303
Муџахедини заводе неред 304
Куја Лајка постала је бајка 305
Муџахедини "милују" ножеве 307
Против насељавања муџахедина 310
Туга и оптимизам повратника 311
Срби на мети муџахедина 312
Срби из Бочиње тужит ће БиХ 313
Тешко је живјети са муџахединима 314
Свечано пуштена у рад амбуланта у Доњој Бочињи 316
Украли каду и бојлер 316
Српски повратници у Бочињу обновили цркву. Свадба као провокација 317

CamScanner

Понос и узданица 318
Живот саткан од патње 319
Муџахедини ометају повратак 321
Посјета Бочињи 321
Срби желе да се иселе из Бочиње 322
Колико смо далеко од Близне? 323
Неправда подједнако боли 324
"Мерхамет" храни и Србе у Бочињи 325
Очи упрте у помоћ 326
Муџахедини дефилују са црним заставама 327
Под црним заставама 328
Страх од муџахедина 329
Комшија комшији ни име не зна 330
Срби пријете поновним напуштањем Бочиње 333
Пуч у Маглају 334
Муџахедини бурно прославили повратак СДА на власт 335
Толеранција спас за народе 336
Како помирити Србе и муслимане у Бочињи? 337
Министар полиције заштитник терориста 338
Преко Беча до Бочиње 340
Буре барута у Бочињи 344
Пакт са ђаволом 345
Метод Османлија 346
Бочиња камп за идеолошку обуку терориста 347
Србе терају у ислам 348
Муџахедини истерују Србе 349
"Бранили нам ракију" 350
Повратак Срба у Бочињу: Стигли и Јовићи 351
Рјешење - исељење муџахединских породица 352
У маглајском селу Бочиња: Нови притисци на Србе 354

CamScanner

Петак дан страха за Србе у Бочињи 355
Срби не желе муџахедине у Мјесној заједници 356
Босанска оаза "светих ратника" 357
"Свети ратници" силом нам намећу ислам 358
Мир у кућама и срцима 361
У озренском селу Бочиња СФОР претресао куће 362
СФОР претресао куће у Бочињи 362
СФОР упао у Бочињу 363
Шерићи, Бочиња, Жељезно Поље: Исламска република у Босни 366
Опустела српска села на планини Озрен:Страхују од муџахедина 371
Бојан Благојевић првак свијета 373
Повратници у Федерацију БиХ застрашени 374
Јучер формиран Форум грађана повратника у БиХ 375
Партија демократског прогреса: Посјета Маглају 375
Основано "Јединство" 375
Бриге нису нестале 376
Живот на одстојању 377
Боље јесте, добро није 379
Једни другима (не) сметају 380
"Свети ратници" у Сарајеву! 381
Је ли заборављено најпознатије село у БиХ? 382
Настављено рушење кућа 383
Избјегличка кућа срушена до темеља 384
Ко су били муџахедини становници села Бочиња 385
Локални политичари логистика муџахединима из Бочиње 386
Багер опет пресудио 387
Гаврилова мука преголема 388
Идеални услови за епидемију 389
Вољела бих да дође министар 390
Џевад Галијашевић: " Бочиња је била врх леденог бријега" 391

CamScanner

Село моје, све ме теби зове 395
Не заборавите завичај 396
Крснопољке нас чекају 397
Сусрет с просвјетаром Миодрагом Радојкићем :Учи недостаје удобан стан 398
У колу Америка, Аустралија, Српска.....399
Нећемо из Босне 401
Чобан погинуо од заостале мине 402
Тешањ и Завидовићи су Ал Каидин центар 403
Силајџић је довео муџахедине у Босну 406
Немају новца за свађу 411
Раденко Поповић рањен у руку и избоден вилама 413
Офанзива Зеничког муфтијства на Бочињу 414
Доћи ћете Богу на истину 415
Људи који не воле свој крај, не воле ни себе 416
Србе терају из Маглаја! 418
Дан када је жртвовано прасе 420
Свештеници СПЦ у Федерацији на мети муџахедина 423
Вехабије и Срби једни поред других 423
Валтер дошао у Крсно Поље 425
Омладински клуб Бочиња 427
Тензије у Бочињи 428
У погону у Бочињи посао пронашли и повратници 429
Инцко и амбасадори посјетили Горњу Бочињу 430
Сукоб Срба са вехабијама: "Недамо им српску земљу!" 431
У Бочињи траже санкције појединаца 432
Сестре и браћа али друге вјере? 433
Дјевојчице уче одрасле лекцији из суживота 435
Дјеца Бочиње уче нас љубави 436
Испраћај оца Далибора и дочек оца Владимира 438
У Маглају боравила висока делегација предвођена министром Адилом Османовићем 446

CamScanner

Општина Маглај, актуелности 447
Вехабије нападају Србе повратнике 447
Чобан као шериф 448
Полиција дежура због вехабија 450
Мјешовити брак бившег хоће: Љубав осуђена на биједу 451
Бочиња најсигурнији дио општине Маглај 453
Пољска молитва у Горњој Бочињи 454
Санда Гутић нова мис БиХ 458
Поплава у Бочињи кроз објектив фоторепортера 459
На подручју бочињског краја клизиште уништава кућу 464
Енес и Боро: Нека друга Бочиња 467
Дијелимо се само на поплављене и непоплављене 471
Огласило се школско звоно: Тарик Челенка једини је првачић 474
Џонатан Мур у посјети Маглају: Сваки Босанац и Херцеговац имају право на повратак! ...476
Ученици Подручне школе Бочиња (Маглај) на пријему код амбасадора Џонатана Мура ..480
Ученици Подручне школе 'Бочиња' посјетили амбасадора Џонатана Мура,
Ал Газиру, Земаљски музеј 485
Двије деценије од прогона Срба из озренских села 487
Добој: Учесници марша кренули према мјесту Долац 488
У Бочињи код Маглаја откривен споменик палим борцима 490
Достојно обиљежје убијеним Србима 492
Муке мјештана села Бакотић код Маглаја 493
Слава храма у Бочињи 496
Муке повратника у насељима бочињског краја 499
Здравствена заштита ближа за 2600 становника Бочиње и Мошевца 501
Завршена изградња новог објекта Подручне школе у Бочињи 502
У пожару потпуно уништен горњи спрат куће Мидхата Топовчића 506
Муфтија зенички ефендија Ејуб Даутовић посјетио нови џемат у Бочињи 507
Пожари и експлозије 508
Бочиња више није параџемат 509

CamScanner

Кориштени извори 571

Рецензија 573

О аутору 575

Садржај 576

CamScanner

УВОД

Како је настало ово дјело?

Од средњошколских дана сам сакупљао исјечке новинских чланака у којима је писало о Бочињи[1] или се она у тим чланцима успутно спомињала. Сакупило се доста тога, а онда је почео овај посљедњи рат и све то је остало и нестало.

Прије неколико година сам случајно нашао репортажу о Душану Живковићу[2], из Градишке, коме је хоби сакупљање новинских чланака о различитим темама. Он је тврдио да би за кратко вријеме био у стању приредити изложбу из новинских чланака о великом броју различитих тема. Та његова тврдња је у мени поново побудила жељу да поново сакупим новинске исјечке у којим пише нешто о Бочињи о околини и да их ставим у оквир корица. Тако је настало ово дјело. Хронолошки су приказани текстови. Настојао сам да се одређене теме идогађаји, ако је то било могуће, освијетле из различитих извора како би читалац могао сам докучити истину.

Читалац може видјети да се дуго времена, а нарочито пред и за вријеме повратка, водио прави пропагандни рат око Бочиње из различитих центара. Међутим, из текстова се види када су се одређени, значајнији, догађаји десили, ко су актери тих догађаја, какве су им намјере, какав је њихов исход и ко је извукао највећу корист из тих догађаја.

Какав је значај овог дјела?

Оно може да послужи ауторима који би евентуално писали хронику Бочиње и околине. Они ће на једном мјесту, у првом дијелу књиге, имати доста података о духовном животу овог краја, електрификацији, изградњи путне инфраструкруре, школству, здравству, изградњи привредних објеката, изградњи телефонске мреже, водовода, изградњи домова културе, спомен обиљежја, раду и успјесима КУД "Милош Недић" Бочиња и другим успјесима и догађајима. Други дио књиге прати повратак из прогонства аутентичних становника Бочиње својим угашеним огњиштима на којима ће они поново запалити пламен и запретати искру наде у једној новој, и другачијој, Бочињи. У овом, другом, дијелу праћен је тежак живот и оних некадашњих становника Бочиње који се, из различитих разлога, нису вратили у Бочињу него су на неком другом локалитету наставили свој живот.

Овдје су и приче о становницима Бочиње и околине који су задужили генерације да их спомињу због њихове жртве, доброте или скромности или и једног, другог и трећег, њихових успијеха, њихове љубави према родном крају.

Приликом сагледавања приређеног дјела, са техничке стране, очекујем да ће читалац узети обзир вријеме, услове и техничке могућности приређивача код приређивања и настанка дјела. Надам се да ће љубав читалаца према родном крају засјенити техничке недостатке којих је приређивач свјестан.

У Бочињи, на Петровдан, 12. 7. 2020. године,

Милош Тешановић

---

[1] Мисли се на простор бивше МЗ Бочиња коју су сачињавала села Доња Бочиња, Горња Бочиња, Бакотић и Крсно Поље.

[2] "Вечерње новости" Београд, стр. 12, од 13. 5. 2002. године.

CamScanner

Човјек без завичаја је као дрво исчупано из коријена.

НАПОМЕНА: Сви наслови су пренесени у изворном, оригиналном облику, са свим дијалекатским, граматичким и правописним обиљежјима. Исто се односи и на преписе прикупљених текстова.

Посвећено супрузи Мири, рођеној у Бочињи, и свима који воле родно мјесто и завичај, који поштују туђе, друге и другачије, али цијене и чувају своје.

CamScanner

БОЧИЊА

И ОКОЛИНА

КРОЗ ШТАМПУ И ЕЛЕКТРОНСКЕ МЕДИЈЕ ОД 1938. ДО 1996. ГОДИНЕ

(ПРВИ ДИО)

КУД "Милош Недић" Бочиња на Сабору изворног стваралаштва на Бањи Врућици у Теслићу. Слика са проспекта Бање Врућице.

На слици су: Цвијета Симић, Ненад Кикић, Славољуб (Цвијетина) Тешановић, Јасминка Моћић-Пијуновић, Душко Благојевић, Младенка Јовановић, Миленка Кикић, Младен Благојевић, Мира Благојевић, Ђурђија Мијановић, Сретко Јовановић, Савуна Митровић, Боро Лазић, Веселин Трипић, Десимир Кикић, Ивка Пијуновић и Милан Малешић.

CamScanner

Српски народни представници из Босне и Херцеговине на збору у Сарајеву децембра 1899.

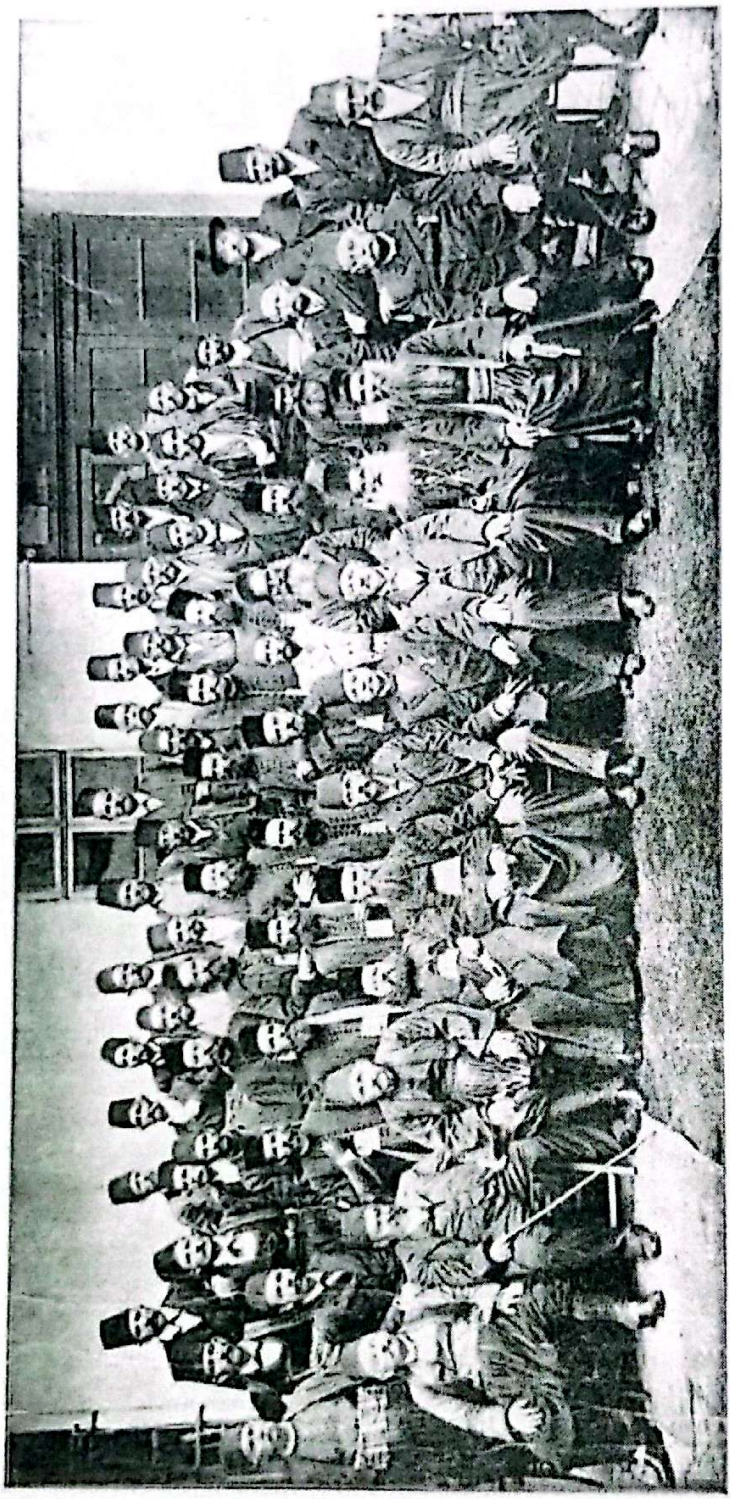

(Представник из Маглаја је Милан Илић)

CamScanner

Народни обичај о Божићу из маглајског котара.

Домаћин закоље печеницу, натакне на ражањ, нацијепа дрва још на Туцињдан. Жене посвршавају све послове, који требају луне, да не би штогод остало за Бадњи-дан, јер се на Бадњи-дан не смије ништа лупати, да не би лед летину потукао.

На Бадњи-дан рано, још за мрака, оде когод из куће у шуму по Бадњак[1]) и по једну грану, на којој има још лишћа. Грану баце на кров. — Приповиједају, да је, кад се је Исус родио, цар Ирод одредио да Исуса погуби. Пошто се није знало, у којој је Исус кући, пошаље цар своје људе, да траже кућу, у којој се налази „Нови цар". Кад су људи нашли Исуса, баце на ону кућу, гдје се је он родио грану, да послије могу познати кућу. Кад су комшије изишли из својијех кућа и видјели у свога комшије грану на крову, помисле да он то нешто враћа, те ти брже боље сваки на своју кућу баце по једну грану. Кад су дошли људи, који су морали погубити Исуса, да траже кућу, на којој је грана, виде на сваком крову по грану, те тако не знадоше, гдје је Исус и не погубише га. Зато свака хришћанска кућа мора на Бадњи дан метнут по једну грану на кров. — Бадњак се усијече на три комада па се тако оставе до у вече. На Бадњи дан у вече наложе сва три Бадњака па ватру. Око Бадњака се сви скупе и чекају, док Бадњаци догоре. Угарак се мора дочекати у руку, а не пуштат да пане на огњиште, на се баци у башчу, јер гатају, да ће башча родити. Кад се на Бадњи дан у вече уносе Бадњаци, онда онај који уноси, посипа јечмом по кући и кућане, а кућани њега.

Печеница се настави у јутро на Бадњи дан. — Још уз часни пост хватају дјеца вране и сјенице, те их суше на тавану. Кад се печеница настави, онда метну и оне сухе птице у печеницу, те се и оне испеку. Те птице једу на Божић, да се не би шуга појавила. — Док се печеница пече, не смије нико од кућана ништа јести. У ону ватру, на којој се пече печеница, запрегу бундава и пекуСваки ће јести од тих бундава због дебеле болести, али касније не смију се више јести бундаве до новијех. Кад се печеница испече, онда је оставе онако на ражњу до у јутро.

У јутро на Божић сви укућани рано устану и обуку се. Дјевојке сједну на Бадњаке, очешљају и сплету се, да им нарасте коса и плетенице будну колик Бадњаци. Пред зору метне се још доста дрва по Бадњацима на ватру, па онда први домаћин, за њим домаћица и сви укућани, редом млађи за старијим, ухвате се за руке, те трипут прију преко огња и говоре: „Ја прелазим преко огња, да не лежим од огња". То гатају, да не ће нико боловати те године од врућице. — Од Бадњака остављају луга. Ако крава, кад се отели, не може да баци логу, тада помијешају у мекиње луга од бадњака и даду крави, те она лакше баци ложину.

---

1) Бадњак мора бити од храстова дрвета.

Пошто све сврше и пријеђу преко бадњака, одсијече домаћин од печенице главу и десну плећку. Главу једу на Божић о ручку, а десну плећку остављају за Нову годину.

У јутро рано на Божић закуха домаћин тијесто за чесницу, житницу и божићни колач. Најприје насипе брашна, за тим свјеже воде са извора или ријеке, онда узме три шљивове гранчице и то младице, те са њима промијеси и младице задиђе у пчелињак, јер је то добро ва пчеле. По том узме љесковијех маца, те замочи у тијесто, док је још ријетко, па их извуче; ако су маце добро тијестом омотане, биће родна година, ако су маце голе, онда ће бити слаба година. Онда закуха двије погаче, чесницу и житницу, а још један већи колач као перетак (ђеврек), који се зове „Божићни колач“. У чесницу метне новац. Житницу пара ножем. Прву парку именује јечмом, јер за њега мисле, да га је Бог најприје створио; за тим је друга парка раж; и тако ређа сјеме за сјеменом, које је прије постало, а уз свако сјеме запара ножем житницу. Кад сврши запрета чесницу, житницу и божићни колач у исту жеравицу, на којој се пекла печеница. Кад домаћин запрете све то, онда узме пушку, изиђе из куће и опали у какав камен пред кућом. Сад већ сво село зна, да су чесница, житница и божићни колач у запрету. Кад буде све печено, домаћин извади све троје из ватре и добро од луга очисти. На житници гледају, којег сјемена парка се најбоље позна, те ће то сјеме идућег љета најбоље родити и њега треба највише држати.

Чесница се одмах донесе на софру и изломи, а житница и божићни колач оставе се за Нову годину.

Соба је већ на Бадње вече застрта сламом. На сламу се стави софра. На софри је божићни колач, житница, чесница и божићне свијеће.

У суду, напуњену јечмом, су три воштане свијеће. Пред ручак домаћин запали свијеће, те сви устану, моле се Богу и прекрсте се. За тим се најприје домаћин са домаћицом трипут пољубе. Кад се први пут пољубе, рекну обоје заједно „Мир божи“. Кад други пут, „Христос се роди“. А трећи пут „Вапстину се роди“. Тако се сви кућани међу собом од најстаријег до најмлађег изљубе и увијек обоје у један мах говоре исте ријечи. Ако има дијете мало у колијевци, онда га сви кућани три пута пољубе. Чим се изљубе, онда домаћица дадне свакоме по кришку јабуке, што је већ прије приправила, да испрате пост; по том по један режањ суха сира, да се њим омрсе. Пошто се омрсе, онда по реду најприје старији на млађи посједају и ручају. Ручак бива у сами освитак. Ако су свијеће подоста изгорјеле, домаћин замочи мало чесница у ракију и тим свијеће погаси. Кад се дигну из софре, домаћин изиђе напоље и нађе онај курцум, што га је испалио у камен, кад је запретао чесницу, те га расијече на двије половине. Олово унесе у кућу и прву половицу замота у једну од оних божићних свијећа, а другу половицу у другу свијећу. Свијеће приљепи на гребене те их запали.

Сада узму двојица сваки по један гребен и стану на врата од тора и пропусте сву марву, да прође кроз гребене и гореће свијеће; кад сва марва прође, онда склопе гребене и оставе, те их не дирају до св. Тришуна. То раде, да курјак (вук) не би клао марве. Веле: „Може курјак доћи у тор, али не може расклопити вилица“.

Још рано дође полазник, на баци што од новаца на огњиште. Узме Бадњаке и један о други удара; варнице кô из храстовог дрвета лете хиљадама, а полазник говори: „Оволико ти било синова, унука, среће, здравља“; па опет један о други и говори: „Оволико ти било крава, волова, оваца, коза, јањади, јаради, телади, коња, ждријебади, биба,

кокошака, гусака, патака, чела, кумова и пријатеља". Али уза сваку ријеч мора ударити бадњак о бадњак. Онда узме домаћица полазника за руку и одведе га за софру и даду да једе што год има. За тим га полију водом из музлице, да краве више млијека дају. Некад изліју на полазника по седам до осам ока воде.

На Нову годину рано натакну онај божићњи колач волу предњаку десњаку на десни рог, па пошто је колач повелик а во необичан, махне главом и збаци колач с рога. Сад гледају, како је колач пао на земљу. Ако је лице и шара, т. ј. горња кора горе овренута, онда ће бити добро по кући. А ако је колач пао наопако, онда ће бити зло по кући.

Послије донесу колач и домаћица изломи и колач и житницу, па сасипе у кључалу воду и начини попару, те добро замасти и закајмачи и то једу о ручку. Тад се донесе и десна плећка од печенице и кад се поједе месо, онда на кост гатају. Иза ручка изнесе се софра и очисти слама, што је на Бадње вече унесена, јер се од Божића до Нове године не смије софра дизати нити кућа чистити.

Димитрије Димитријевић.

(ГЛАСНИК ЗЕМАЉСКОГ МУЗЕЈА САРАЈЕВО, 1896. ЗН. СА – VIII, 1896. СТР. 536–538).

Илустрација обичаја о Туциндану[3]

[3] https://www.dnevno.rs/istorija/srecan-tucindan-u-domove-stize-blagostanje-a-ako-se-neko-ogresio-o-vas-izgovorite-drevnu-bajalicu/

CamScanner

U selu Bočinji osvećena je spomen crkva Blaženopošivšeg Viteškog Kralja Aleksandra I Ujedinitelja

Maglaj, 3 oktobra

Prošle nedelje izvršeno je osvećenje nove spomen crkve u selu Bočinji kod Maglaja. Čin osvećenja izvršio je episkop zvorničko-tuzlanski g. dr. Nektarije, uz asistenciju 14 sveštenika. Osvećenju crkve prisustvovao je izaslanik Nj. V. Kralja major g. Janko R. Pajović iz Sarajeva. Posle osvećenja crkve i liturgije na kojoj je odgovaralo Srpsko pjevačko crkveno društvo »Javor« iz Doboja, govorio je episkop g. Nektarije kao i izaslanik Nj. V. Kralja, koji su evocirali uspomenu na velika i slavna dela besmrtnog Kralja Ujedinitelja i istakli značaj ove crkve u budućnosti, u kojoj će se prinositi tople molitve za dug život i srećnu vladavinu našeg mladog Kralja Petra Drugog i u kojoj će se skupljati naši sokolovi vaspitavati i napajati naši mladi naraštaji plamenom vere i ljubavi prema Bogu i crkvi, odanosti i požrtvovanju prema Kralju i Otadžbini.

Za ručkom koji je priredila crkvena opština za preko 2.000 osoba prvo je nazdravio Nj. V. Kralju Petru II episkop g. dr. Nektarije, koje mu je odgovorio mesni paroh g. Vasilije Perović, istaknuvši pobude koje su rukovodile narod, da podigne spomen crkvu Blagopokojnom Kralju. Iza toga redali su se još mnogi govornici koji su istakli zasluge naroda i paroha za podizanje crkve.

Crkva je podignuta u čast sv. Petke, srpske svetiteljke i mučenice, a za spomen Blaženopočivšeg Viteškog Kralja Aleksandra I Ujedinitelja. Podigli su je sami seljaci sa svojim domaćim neimarima a trudom i nastojanjem svoga vrednog sveštenika g. Vasilija Perovića, koje mu se ima zahvaliti da je akcija oko podizanja crkve ostvarena u delo.

Crkva je izgrađena sva od najtvrđeg kamena, tvrdo i umetnički, te će ostati trajan spomenik tvrde vere i pobožnosti našega naroda, a tako isto i trajan i dostojan spomenik Kralju Mučeniku, čijim će se imenom buduće generacije ponosnih bosanskih gora napajati kroz večita vremena, kazujući da je slatko i dično umreti za dobro svoje otadžbine.

Računa se da je na ovoj velikoj crkvenoj svečanosti bilo preko 15.000 duša. Crkvi je kumovao g. Jovan Pętković, iz Rječice, koji je istu darivao sa 2.500 Dinara.

Rad na podizanju spomen crkve, kao doček i priredba oko osvećenja iste, narodu siromašne crkvene opštine u Rakovcu može da posluži samo na čast i ponos a drugima na svetao primer korisnog i požrtvovanog rada za opšte dobro naroda.

"Врбаске новине" Бања Лука, сриједа, 5. 10. 1938.

CamScanner

Биљешке

СЕЛА БАКОЊИЋ И СМРДИН

Постоје многе приче у народу. Неке са мање истине, неке са више. У скоро сваком случају наша поетичност и дар нашег народа за лијепо и опширно причање направила је око сваког догађаја свој оквир. Свакако са много измишљеног. Зато ни наша историја у често случајева не стоји на чврстом. Много пута њен једини извор била је народна легенда.

Такав је случај, вјероватно, и са овом причом. Ми смо је само вијерно пренијели из народних уста.

Села Бакотић и Смрдин огромном већином су српска села. Заправо само у Смрдину има три-четири хрватске, односно католичке кућe. Име Смрдин настало је, како прича народ, једним чудним случајем. Некада давно пролазили су туда овчари и у томе селу омркну. Вече је било хладно и преко ноћи, изненада, пане снијег. Ова нагла хладноћа утицала је на јагањце толико да их је ту око стотину покрепало. Са остатком оваца овчари су сутра кренули даље, а она покрепала јањад послије су се толико усмрдила да се стотинама метара одатле осјетио свугдје страшан смрад. Тако је настало име Смрдин.

У вријеме борбе око Босне и Швабиних провала та два села, Смрдин и Бакотић, кад су Турци били око Маглаја морали су једно вријеме да хране многе турске чете које су се биле улогориле ту пред Маглајем. Било им је потребно да заузму Маглај који је био јака тврђава а био је под непријатељем. И баш кад су се спремали за напад дочули су да су се непријатељске чете изненада повукле из Маглаја. Весеље код Турака било је велико, али ипак томе гласу нису сасвим вјеровали. Да би се сасма увјерили они објаве да ће ономе који оде до града и види има ли тамо непријатеља дати велику награду. С почетка се није нико јавио. Наш им свијет није вјеровао. Али најзад једног јутра дође до турских чадора један сељак и пријави се да би он желио да оде. Био је то, вели народ, неки Вујица, крупан и отресит брђанин. Живио је са породицом у Смрдину сиротински и рајетински као и остали његови сељани. Бједа га је сатирала али и стварала од њега човјека, вична свему и лукава.

Турци му дозволише да оде. А да би се увјерили да је тамо био дали су му копље које ће забости у врата маглајске џамије и преломити га тако да врх

копља, који је нарочито обиљежен, да би се знао, остане у вратима Тиме ће се они увјерити кад дођу у град да је Вујица тамо био. Ако би их преварио они су му рекли да ће га убити. Сутрадан Вујица се вратио са преломљеним копљем и јавио им да непријатеља нема у граду. Још исте вечери Турцису несметано ушли у град. Кад су се увјерили да је у џамијским вратима забоден врх онога њиховог копља турски команда т позвао је Вујицу преда се да га по обећању награди.

— Никакве награде за себе не тражим, одговорио је Вујиц достојанствено. А ако хоћете ипак да ме наградите за ово што сам вас услужио учините да онај крај који сам ја обишао кад сам ишао да уходим непријатеља не плаћа никоме никаква данка".

Од тада, веле стари људи, очај крај куда је Вујица отишао и вратио се није плаћао дуго времена никакве дање. Послије, током турске владавине, разне аге и бегови одузимали су ту привилегију многим кућама, али онај крај гдје је била Вујицина кућа, а који се и данас зове Вујићи, није веле, никада Турцима плаћао никаква данка...

Милан А. Јовановић

"Развитак" Бања Лука, 1940.

Детаљ са гробља Ћелар у Смрдињу

CamScanner

Uspio domaćinski tečaj u Donjoj Bočinji

Tečajke iz Bočinje

Domaćinski tečaj koji je trajao tri mjeseca završilo je ovih dana preko dvadeset žena i djevojaka. One su naučile da kroje, šiju, vezu i kuhaju i na taj način postale dobre domaćice. Njihove stručne učiteljice, Mira Uzeirbegović i Olga Radović, bile su zadovoljne onim što su naučile njihove učenice. Najbolje polaznice tečaja nagradio je Opštinski centar za domaćinstvo, a učiteljicama Mini i Olgi odato je priznanje za rad. One su to zaista i zaslužile, jer se radilo pod vrlo teškim okolnostima, bez odgovarajućih prostorija, bez dovoljno opreme itd.

Na izložbi, koja je povodom završetka tečaja organizovana u selu, izloženi su veoma uspjeli radovi polaznica tečaja. Tu su se mogli vidjeti veoma uspješni vezovi, majstorski skrojena odjeća, moderno sašivено rublje i gurmanski pripremljena jela.

D. R.

"Глас комуна" бр. 66, стр. 4, од 8. 5. 1960, Добој

»NIKOLETINA BURSAĆ« POD OZRENOM

U Donjoj Bočinji, nedaleko od Maglaja, osnovano je kulturno-prosvjetno društvo koje ima oko dvadeset pet aktivnih članova. To su većinom omladinci i omladinke. Oni sa oduševljenjem prihvataju sve poslove i uloge. Nedavno su članovi dramske sekcije dali pretstavu Ćopićevog »Nikoletine Bursaća« koji je izazvao opšte oduševljenje među seljacima.

Glumci amateri gostovali u selu Bukovici pod planinom Ozrenom i da bi dali pretstavu pješačili su preko četiri sata noseći na leđima kulise i pod rukom garderobu. Savladali su blato, pregazili potoke bujičnjake, našli na dobrodošlicu i zahvalnost.

D. R.

"Глас комуна" бр. 66, стр. 10, од 8. 5. 1960, Добој

CamScanner

Dođi nam opet, očinjeg ti vida!

Riječica Bočinja je u stvari oveći potok, koji izvire ispod izlomljenih padina planine Ozrena. S jeseni ponese mutnoću i pregršti lišća sa pristranaka, s proljeća nagrizene bijele krpe snijega. Ljeti u malim brzacima poigra se sa izlomljenim nebom i zelenilom jošika.

Zašumi otok jureći prema rijeci Bosni, pokatkad i zagrmi basom- pokatkad poput zmijskog tijela u lišću šušteći provuče se okukama. I tako iz god ne u godnu. U koritu nemir. Na obalama tišina. A i selo Gornja Bočinja prileglo uz potok, pritajilo se, ne diše. Živne jedino kada je pazarni dan u Maglaju ili Zavidovićima, kad mještani ponesu na pijacu komad sira i šarenog pijetla ili kada se školska djeca sjure obroncima da niz nemirnu vodu puste svoje pedalj velike čamce od ševara i mašte.

Jednog dana na te obale došao je i mladi učitelj Duško Radović, kršni Crnogorac, Cetinjanin, entuzijasta. Selo ga je primilo lijepo, a on im vraćao još ljepše: svaki dan do mraka sa djecom pričajući im o dalekim krajevima i učeći ih kako će najlakše odgonetnuti tehniku pisanja, pomalo zakučastih slova abecede. Uveče bi razgovarao sa ljudima. Razgovarao i na mahove osluškivao prepiranje Bočinje i kamenja. Poslije izvjesnog vremena počeo je češće dolaziti na njene obale, zagledajući u zaobljene virove i nemire vođenih padova. Vidali su ga tako na obali, zamišljena i plećata i pomišljali da se bije sa nostalgijom za crnogorskim kamenjarom. Duško, mlad učitelj, je mislio na nešto drugo. Mislio je o tome kako da iskoristi snagu koju je potok rasipao lrvući se sa stijenama i vukući za žile priobalno drveće. Vidio je Duško kako seljaci kada krenu na put, a potok nadođe, ljutito pljunu u mutninu stihije. I zarekao se. Zarekao se u sebi: Poslušaćeš me! Onda je jednom pravo sa obale ušao u razred i ispričao svojim mališanima o tome kako će jednog dana na njihovoj velikoj kruški u blizini škole zasvijetliti snaga Bočinje, zasvijetliti kao večernje nebo. Djeca su slušala razrogačenih očiju. Bez nevjerice.

Sutradan su seljaci pokušali da odgonetnu šta to rade učitelj Duško i njegovi učenici. Stotinu pedeset švrća i krupni uča kopali su nekakav kanal u blizini potoka, a po selu se pričalo da i mladi pokatkad pošašave, da prostiš. Roditelji su se ustručavali u prvo vrijeme da priupitaju uču o njegovim poslovima, pa su zapitkivali djecu. A djeca su pričala kako će njihov učitelj Duško pokupiti zvijezde što se uveče ukotve u ogledalu Bočinje i kako će te zvijezde zasijati u učionici njihove škole i na velikoj kruški. Stari je samo odmahnuo glavom i pomilovao dijete po glavi. Ujutru mu je opet dao jedinu motiku i nije htio da sinu ispriča svoju nevjericu u učino djelo.

Dušan Radonić

Iz dana u dan kanal je postajao sve duži. Mještani su sazvali da će djecurlija da pregrade rijeku i jedan njen dio svrnu niz kanal pri čijem kraju će stajati mala turbina. Čudna ta riječ turbina! Izgovara se teško. Pa se onda kasnije nadovezala i hidrocentrala i dinamo. Cuda od rijeci. Cudan uca. I šta to sve znaci. Sta znace tih dvije stotine metara kanala. Onda je za mjesec dva dosao odgovor: zasvijetlile su sijalice u skoli kao vecernje zvijezde. Velika sijalica na velikoj kruški znacila je malu svecanost nakon velikog posla. Mališan je prigrlio oca i pokazivao na svjetlo — dva žulja na dva dlana — i stasitog Duška, oko koga su se okupili mališani koji su naučili nešto što nema u bukvaru. Stariji su prilazili pomalo postideni zbog svoje nevjerice i tapšali po širokim plecima svoga uče, čestitali mu i stežući njegove žuljevite dlanove zahvaljivali mu. I sada mu se zahvaljuju, pričajući o njemu i atkivajuci ga u seoske legnede.

* * *

Poslije godinu-dvije Duško se spustio niz strmine bliže velikoj rijeci Bosni. U Donjoj Bočinji već su čuli za njega. U stvari, vidjeli su ga još prije, jer Gornja i Donja Bočinja nisu baš preko svijeta. Odmah je oko sebe okupio seoske mladiće i djevojke. Radio je u tri smjene. Dvije učenici i on, treća — smjena odraslih mladića i djevojaka i on. I ovi odrasli su postali daci. Prvi koraci na improviziranoj bini u učionici bili su nespretni. Prve riječi teške i jednoličnc. Proba za probom. Korak za korakom. Riječ za riječju.

Došla je i Nova godina. U učionici nije bilo mjesta za sve one koji su došli da vide Nikoletinu Bursaća i Jovicu Ježa, komesara, djevojčicu i ostale. Nikoletina je bio njihov uča. Smijali su mu se i aplaudirali. Te večeri prvi put javno. Kasnije im se za te češće pružala prilika. I ne samo njima. Nego i onima iz Krsnog Polja, Rakovire, Brezika.

CamScanner

Nego i onima iz Krsnog Polja, Rakovice, Brezika.

Duško je okupio trideset seoskih glumaca. Još bolje uvježbao Nikoletinu i krenuo uz planinu. Krenuo s povorkom oduševljenih. Svi oni i Milan Malešić, i Luka Antolović, i Mira Arsić, i Kosana Lukić, i Boško Jovanović, i učitelj Duško — u takvim trenucima nisu samo glumci. Začudili bi se da ih vidite. Začudili su se i Bukovčani kada su ih dočekali na ulazu u selo. Planincima je bilo za prvi put da se susretnu sa takvom bratijom, koja je na svojim plećima iznijela do pod planinu drvene kulise i zavežljaje garderobe. Bukovačka škola je bila suviše mala da primi sve znatiželjne. I kroz prozore se gledalo. Čuli su se i glasni povici: Nidžo, brate, ajal ti bog tvoj. Ne vjeruj švabi prokletom. Poslije predstave niko nije htio da ode kući. Veselilo se i pjevalo. A kada je Duško otišao sa svojim glumcima niz planinu, ispratili su ih topli dlanovi. Danima se u selu pričalo o Bočinjanima i Nikoletini. A jednog dana došla »delegacija« ispod planine pravo u Donju Bočinju. Razgovarali su sa učom i zamolili ga: »Pod planinom je suviše tiho, dođite nam, Duško, opet tako vam očinjeg vida. Čekaćemo vas daleko pred selom koje i sada o vama priča, grom vas ne ubio«. I tek poslije čvrstog obećanja vratili se nazad.

Duško će obećanje ispuniti. Ovoga puta će sa njim krenuti i njegova predusretljiva drugarica Olga, koju je susreo tu u Donjoj Bočinji i ćerkica Vesna, koja zna da divno recituje male pjesmice iz Bukvara i stalno zapitkuje tatu zašto ne dođe ranije kući. Maloj Vesni nije još jasno šta znači biti seoski učitelj u selu daleko od grada i biti član Opštinskog odbora Socijalističkog saveza i član Opštinskog kulturno-prosvjetnog vijeća i predsjednik Mjesne organizacije Socijalističkog saveza, i rukovodilac Kulturno-prosvjetnog društva i... i.

Milan ANDRIĆ

Учитељ Душко Радовић са својим ученицима

"Глас комуна" бр. 115, од 15. 2. 1961, Добој (М.Т. Школство бочињског краја, стр. 18, Добој 2003.)

CamScanner

Тројке у Бакотићу код Маглаја

Нажалост, ниједно дијете није остало у животу

У селу Бакотићу код Маглаја, ноћу између 14. и 15. фебруара, десио се несвакидашњи случај. Двадесетшестогодишња Мијољка Малешић, родила је у седмом мјесецу трудноће троје дјеце – двоје женске и једно мушко. Међутим, ниједно није преживјело. Једно је умрло одмах, а друго двоје 12 сати након порода.

Мијољка се породила код куће без љекарске помоћи. Док је њен муж Јово журио у Маглај по кола хитне помоћи жена му је родила и треће дијете. Здравствено стање породиље је добро, али она тугује за губитком који ју је задесио. Иначе, Мијољка и Јово већ имају троје дјеце.

Д. Р.

"Глас комуна" бр. 117, од 11. 3. 1961. године стр. 6, Добој

AKTIVNOST RADNIČKOG UNIVERZITETA U MAGLAJU

DANAS PREDAVANJE PROFESORA ĆEMERLIĆA

Danas u sali Radničkog univerziteta u Maglaju profesor Pravnog fakulteta u Sarajevu, Ćemerlić drži predavanje na temu: »Prava i dužnosti građana u novom Ustavu«. Predavanje je posvećeno širokom krugu građana. Od početka godine ovo je već drugi put kako profesor Ćemerlić posjećuje Maglajčane.

Radnički univerzitet vodi pregovore i sa Jovom Šćekićem, novinarom komentatorom Radio-televizije iz Beograda. Prema ovim pregovorima Šćekić bi održao predavanje u ponedjeljak 21. maja, takođe u sali Radničkog univerziteta.

FILMOVI ZA SELO

U mnogim selima maglajske komune Radnički univerzitet iz Maglaja otpočeo je prikazivanje kratkometražnih i igranih filmova. U seriji kratkometražnih filmova nalaze se filmovi namijenjeni predizbornoj aktivnosti i učenicima osnovnih škola. Zabilježena je lijepa posjeta u Bijeloj Ploči, Liješnici, Bočinji, Krsnom Polju i Paklenici. Uskoro će biti prikazivani filmovi i u tek elektrificiranom selu Jablanici.

Živan PETKOVIĆ

"Глас комуна" бр. 226, од 18. 5. 1963, Добој

CamScanner

Bočinja će imati elektriku

Odavno se rađala ideja u Bočinji i Krsnom Polju da se zamijeni petrolejka električnom sijalicom. Ta ideja će se uskoro i ostvariti, zahvaljujući požrtvovanosti stanovnika ovih sela i pomoći nadležnih organa. Odluka je donesena na zajedničkoj konferenciji Mjesne organizacije SSRN-a oba sela koje je održana u maju ove godine. Na konferenciji je izabran Građevinski odbor. On je bio glavni inicijator i pokretač akcija. Izvršen je razrez samodoprinosa: da svako domaćinstvo da po 2.000 dinara i dva stuba. Dužina glavnog voda iznosi 4.500 m i obuhvata 60 domaćinstava. Zajedničkom akcijom oba sela uspjela su da prikupe 120.000 dinara a stubovi su spremljeni za postavljanje.

Akcije su počele ljetos. Radilo se i radnim i svečanim danima. Ljetnja žega nije smetala mještanima da po cio dan rade, pa i po mraku. »Teški su to dani bili, ali veseli« — pričaju seljaci: Šu mu su morali krčiti pravcem kojim će linija proći. Zatim je nastupio tvrdi teren po kamenjaru, u kome su se rupe za stubove morale i po nekoliko dana kopati. Ljudi zbog toga morali su se snalaziti za eksploziv. Umora, znoja i žuljavih ruku je bilo dosta, ali pomisao na svjetlo, radio-aparate, rešoe i ostalo uticala je da se s pjesmom radilo.

Iz razgovora sa Radom (tako ga zovu), inače invalidom rada, mogu se čuti i ove riječi: »Vala, da hoće jednom doći to svjetlo, ne bi žalio prodati kravu i njivu, samo da mi svijetli sijalica. Prvo će mi biti da kupim radio-aparat da ne silazim niz ovaj brežuljak na štakama do kafane da slušam tranzistor kod Uče«. Rade je veliki veseljak i komedijaš. On je uvijek išao na štakama sa flašicom šljivovice i pratio akciju mještana, častići svakog iz flašice.

Slični razgovori se mogu čuti svakodnevno među mještanima. Ljudi su uspjeli da iskopaju rupe i postave sto sedam bandera uz velike napore. Sada se čeka nova akcija pribavljanja materijala. Za ovu akciju vezano je ime Steve Kikića, rodom iz Donje Bočinje, inače direktora »Projekta« u Sarajevu. Za njegovo ime vezana je i izgradnja visećeg mosta preko rijeke Bosne u ovom mjestu. Narodni odbor opštine u Maglaju pomogao je time što je dao izvod iz trafostanice u vrijednosti od 350.000 dinara. »Elektro-Tuzla« dala je stručnu radnu snagu u vrijednosti izvođenih radova (oko 300.000 dinara). »Elektro-preduzeće« iz Sarajeva dalo je 1,200.000 dinara za nabavku materijala.

U najskorije vrijeme očeku je se da će početi radovi na sprovođenju linije. Ako bismo cifarski iznijeli samodoprinos mještana oba sela u novcu, u stubovima i radnim danima, što je do sada utrošeno, on bi iznosio nešto oko dva miliona dinara. Zaista ve lika suma koja je vrijedna pažnje. U ovoj akciji važno je imenovati nekoliko zaista agilnih ljudi koji su nosili cio teret agitacije i rada. To su Boško Jovanović, Jovan Pijuković, Desimir Kikić, Ljubo Mijanović, Vojin Đurković, Dušan Močić, Slavko Tešanović, Aleksa Aleksić, Đorđija Đuranović i ostali. Mjesna organizacija SSRN-a zaslužuje takođe pohvalu.

Duško RADOVIĆ

"Глас комуна" бр. 153, од 23. 12. 1961, стр. 8, Добој

CamScanner

Posađeno 75.000 borovih sadnica

U nekoliko lugarskih rejona na području opštine Maglaj u aprilu je u privatnim šumama zasađeno 75.000 mladih borovih sadnica. Sadnice su davane besplatno i plaćene su iz fondova Narodnog odbora opštine. Tako su u rejonu Bukovica zemljoradnici zasadili 32.000 komada, u Rječici 15.000, u Novom Seheru 15.000 i u rejonu Bočinje 14.000 komada sadnica. U ovim akcijama istakli su se posebno zemljoradnici Nedeljko Đurković i Jovan Pijunović, iz Bočinje, koji su u svojim šumama zasadili, prvi 6.000 a drugi 3.000 komada sadnica crnog bora, zatim poredan Todorović iz Rječice 7.800 i Niko Perković iz Miadošević 3.000 komada.

Na pošumljavanju u Bočinji je učestvovao Pionirski odred mladih gorana »Smajlovac« iz škole Donja Bočinja, predvođeni upraviteljem škole Duškom Radovićem i učiteljem Miloradom Radojkovićem. Sadnja je izvršena na zemljištima 62 vlasnika i, pošto je ovo prva akcija ovakve vrste, potrebno je istaći i veliko zalaganje lugara, a posebno lugara Dulage Kahrimanovića.

A. L.

"Глас комуна" бр. 223/224, од 27. 4. 1963. године, Добој

И учитељ Миодраг Радојкић је личним примјером потстицао своје ученике на садњу садница.

CamScanner

Građenje od krova

Ovih dana stanovnici Donje Bočinje, kod Maglaja, imali su prilike da vide nesvakidašnju »operaciju«. Njihov mještanin Stojan Blagojević, inače radnik tvornice »Natron«, počeo je da zida novu kuću od krova, a ne od temelja. On je zbog dotrajalosti stare kuće odlučio da istu sruši, te da od

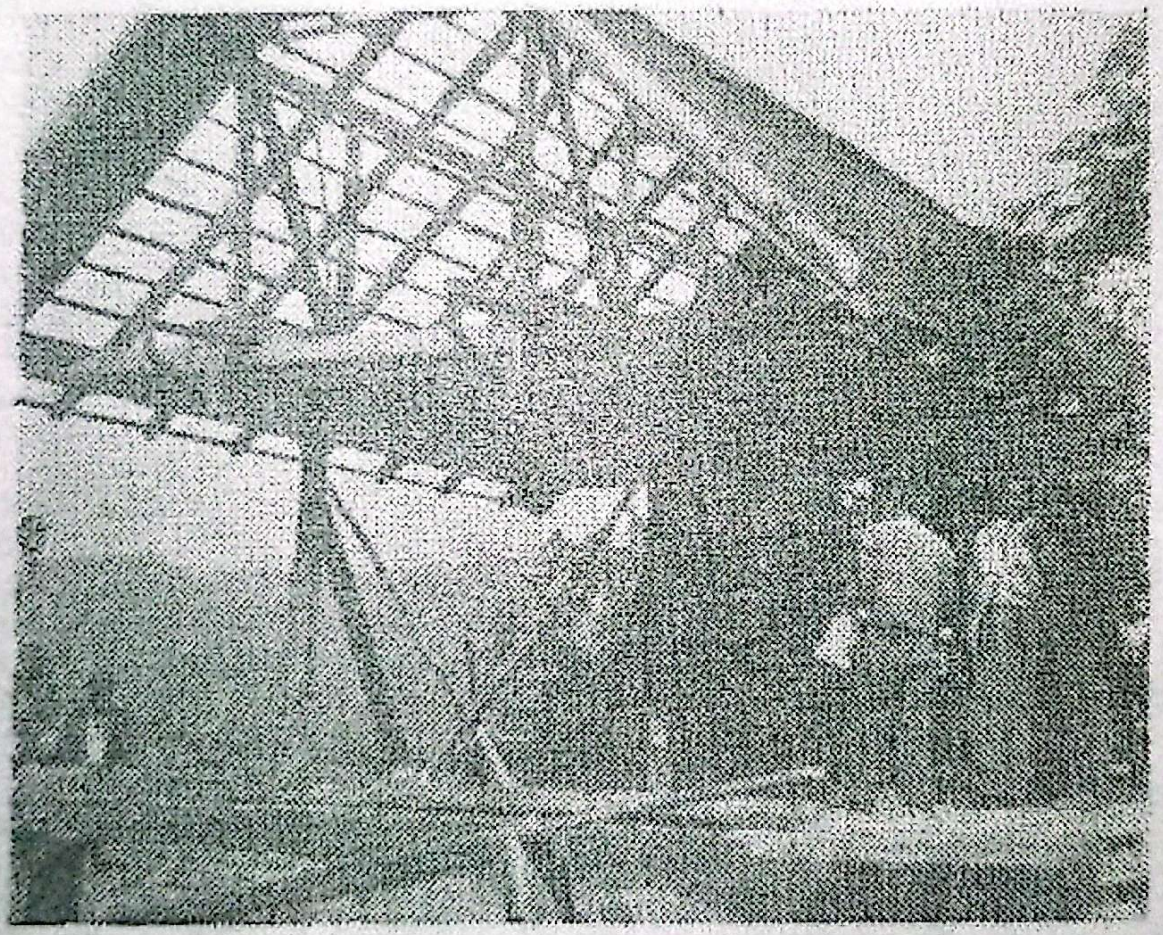

njenog materijala pravi novu. Ali, da bi uštedio u radovima, on je naumio da kompletan krov digne i prenese nad temelje nove kuće. Uz pomoć dizalice svog preduzeća on je to i učinio. Tako se na novoj kući pojavio najprije krov, a poslije toga su građeni zidovi.

Miodrag RADOJKIĆ

"Глас комуна" бр. 238, од 10. 8. 1963, стр. 6, Добој

CamScanner

Ponavljaju se stare greške

ŠTA OMETA POTPUNO SPROVOĐENJE AGROMINIMUMA U MAGLAJSKOJ OPŠTINI

Prošle godine je na području maglajske opštine propisan agrominimum na zemljišnoj površini od stotinu hektara. Ne može se reći da ove mjere modernog načina poljoprivredne proizvodnje tada nisu u prilično mjeri izvršene, jer su od većine poljoprivrednih obaveznika prihvaćene.

Ipak, našla se nekolicina njih koji se nisu povinovali tom propisu. Četvorica među njima: Salko Šahman, iz Rječice, Suljo Mušinović, iz Jablanice, Damjan Milivojević, iz Krsnog Polja i tako dalje, su gotovo karakteristični slučajevi koji su odbili primjenu agrominimuma. Oni, uglavnom zbog oportunističkih stavova tadašnjeg Savjeta za poljoprivredu i nekih službenika Odjeljenja za privredu Opštinske skupštine, nisu odgovarali za neizvršenje njihovih obaveza, kao poljoprivrednih proizvođača.

Ove godine se, na žalost, ponavljaju iste greške, također usljed sporosti i neefikasnosti nekih opštinskih službi.

Uz primjenu agrotehničkih mjera ove jeseni treba pšenicom da se zasije površina od oko 500 hektara. Do 30. oktobra računa se da je zasijano oko 60 — 70 odsto, a krajnji rok je 15. novembar. Zasada najbolje ide u Kosovi, a najslabije u Rječici i Donjoj Paklenici.

Nekoliko onih najmarkantnijih prekršitelja pozvao je službenik Opštinske skupštine koji zamjenjuje sudiju za prekršaje tek na intervenciju odbornika i aktivista Socijalističkog saveza sa terena.

Ali, šta dalje?

Dotični službenik je saslušao prekršioce, otišao u Sarajevo, i kad se vratio, odgovorio na pitanje predsjednika Savjeta za poljoprivredu, koji se zainteresovao za ove stvari, da dotiče ne treba kazniti. On je istakao da se prekršioci navodno izgovaraju da nisu bili upoznati sa dotičnom odlukom, da je dovoljno »da su bili kod mene« i slično.

Da li su iskreni iskazi pojedinaca o tome da nisu znali za ove propise, mada ih to ne opravdava i koliko je javnost upoznata sa svim ovim vidjećemo iz slijedećih činjenica.

Prvo, Opštinska skupština je sedmog oktobra donijela odluku koja se od toga dana i primjenjuje. Odluka je bila izložena na oglasnoj tabli, kako bi se s njom upoznali poljoprivredni proizvođači. Osim toga, gotovo mjesec dana prije jedan forum Socijalističkog saveza raspravljao je o odluci dok je ona bila još u nacrtu. Isto tako, Savjet za poljoprivredu je u to vrijeme to pitanje tretirao dva puta, zatim se predsjednik Skupštine obratio pismeno svim odbornicima tražeći da oni s odlukom upoznaju birače. Treba li sve ovo da zna i službenik koji sada treba da poziva na odgovornost one koji se ne drže propisanih mjera? Svakako da treba.

Ovdje se očito radi o tipično »činovničkom« odnosu pojedinica prema jednom važnom propisu donesenom od strane jednog tako važnog samoupravnog organa kao što je Opštinska skupština. Postavlja se pitanje: ko ima pravo da na svoj subjektivan način tumači i, što je još gore, preinačuje, ovako jednu radikalnu mjeru kao što je ova koja je od dalekosežnog društveno-ekonomskog značaja. Jer, član 5 pomenute odluke jasno kaže da se prekršiocima iste može određeno zemljište oduzeti i staviti pod prinudnu upravu, a član 7 da se takva lica mogu kazniti i novčano čak i do 50.000 dinara.

Pomenute mjere o kojima je gore bilo riječi veoma su značajne i sa stanovišta podizanja tečnog standarda individualnog poljoprivrednog proizvođača, ali i sa stanovišta interesa društvene zajednice. Da nije tako ne bi se u tako ozbiljnoj formi te mjere propisivale. Zato im i treba pokloniti i odgovarajuću pažnju.

Asim LOSIĆ

"Глас комуна" бр. 250, од 2. 11. 1963, стр. 4, Добој

CamScanner

OBILAZIMO SELA

Tri zadatka Dolačana

Kada se putuje od Zavidovića prema Maglaju, na desnoj strani Bosne je selo Dolac, koje broji oko 55 domaćinstava. Znači, spada u manja sela. Kao i sva naša sela, tako i Dolac je bio prije rata zaostalo i neprosvijećeno selo. Nije imalo školu. Malo imućniji slali su svoju djecu i po deset kilometara daleko u školu, kako bi se opismenili. O drugim vidovima prosvjete nije bilo ni govora.

Poslije oslobođenja počela je izgradnja sela. Svi su se angažovali, kako u radnim akcijama, tako i u prikupljanju novčanih priloga. Dobili su materijalnu pomoć i od »Krivaje«. Tako je škola bila napravljena za oko dva mjeseca, što je svakako u rekordnom vremenu. To je za njih bio presudan momenat.

Drugi zadatak je za njih bio uvođenje električne struje. Počeli su da pomišljaju kako da sagrade malu centralu na obližnjoj rijeci. U međuvremenu željeznica je dovela dalekovod koji je prolazio blizu sela pa su se priključili i tako doveli struju u selo. Prikupili su u tu svrhu 150 hrastovih stubaca, dato je oko 500 radnih dana, a prikupljeno je oko 500.000 dinara. Opštinska skupština im je priteka u pomoć i dodijelila milion dinara. Tako su oni na vrlo svečan način uvele struju u svoja domaćinstva za Dan Republike 1960. godine. To je za njih bio veliki uspjeh, kojim se ponose, a što je uticalo na njihovo prosvjećivanje, na njihov životni standard. Danas ovo selo već ima po kućama električna pomagala, svaka druga kuća ima radio-aparat.

Za izgradnju doma do sada su dali 850 radnih dana, preko 200.000 dinara priloga, pomogla im je i Zemljoradnička zadruga »Sloga« iz Zavidovića, a nije izostala ni pomoć Opštinske skupštine Zavidovići, koja je dodijelila 300.000 dinara. Tako su oni ovog ljeta sagradili sebi društveni dom. Naime, zgrada se nalazi u završnoj fazi. Još im treba nešto

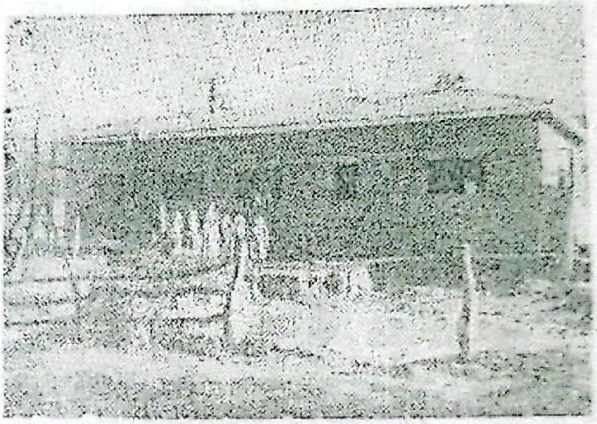

Društveni dom
u završnoj fazi izgradnje

novčanih sredstava za uređenje, odnosno bojadisanje, kao i kupovinu namještaja. Oni planiraju da prvog maja ove godine svečano otvore svoj dom.

Kada se govori o izvođenju akcija, onda se ne bi smjelo propustiti a da se ne spomene veliko zalaganje članova Saveza omladine, koji su na svim ovim akcijama uzor svima ostalima. Za to zalaganje oni su dosad priznanje i od Opštinskog komiteta Saveza omladine.

Stojan Ilić

"Глас комуна" бр. 260, од 11. 1. 1964, стр. 8, Добој

Некадашња школа у Доцу у завршној фази рушења. Овдје су, некада давно, стицале основна знања и вјештине многе генерације Долачана.

CamScanner

USPIO START
U OBRAZOVANJU ODRASLIH
NA PODRUČJU MAGLAJSKE
OPŠTINE

ŠKOLUJE SE PREKO STO POLJO-PRIVREDNIKA

Nedavno je počela realizacija akcionog programa obrazovanja odraslih na području opštine Maglaj. Savjet za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu je na osnovu svih ranijih savjetovanja i dogovora donio akcioni program obrazovanja odraslog stanovništva. U programu posebno mjesto zauzima pitanje obrazovanja poljoprivrednog stanovništva mlađeg od 45 godina. Tako je naglašena potreba da pored Radničkog univerziteta kao i škole za obrazovanje odraslih, ovom pitanju treba da posvete pažnju i četverorazredne osnovne škole na selima ove komune.

Realizacija toga već je otpočela. Primjer u ovoj akciji je Osnovna škola u Jablanici. Ona je prva otvorila odjeljenje sa 30 polaznika i već se vrše pripreme za prve ispite. Slična je i škola u Kosovi koja je ovih dana otvorila dva odjeljenja sa oko 70 polaznika. Među njima ima 40 žena domaćica i poljoprivrednih proizvođača.

U Krsnom Polju će takođe početi rad jedno odjeljenje drugog stepena sa 30 polaznika, koji će pohađati više razrede osnovnog obrazovanja.

U toku su ozbiljne pripreme za otvaranje odjeljenja u još nekim selima ove komune.

A. MERDIĆ

"Глас комуна" бр. 269, од 14. 3. 1964, стр. 7, Добој

CamScanner

Duško RADONJIĆ, Bočinja

Godina dana čekanja

Prošle godine selo Donja Bočinja i dio sela Bakotića dobili su električnu struju. Iako je selo dosta siromašno, mještani su ipak uspjeli da uz velike napore, naravno i uz pomoć Opštinske skupštine Maglaj, dovedu svjetlo u selo i tako za uvijek petrolejku zamijene električnom sijalicom.

Bila je prava radost i niko nije slutio kakve će sve komplikacije nastati. Naime, linija još nije primljena na održavanje ni od koga. Čitav elaborat je na vrijeme uručen Elektro-Tuzli da se linija što prije primi. Po iskazima u Ispostavi u Maglaju, linija je primljena od strane preduzeća u Tuzli, ali je Ispostava u Maglaju još nije primila na održavanje. Na bezbroj intervencija od strane Odbora za elektrifikaciju u Ispostavi da se primi linija, jednostavno je odgovoreno da se čeka da Radnički savjet to usvoji. Mi na to čekamo, evo, godinu dana i još je neizvjesno koliko ćemo čekati.

U ovom periodu na našoj liniji se dešavaju češći kvarovi, te mještani ostaju bez svjetla i po nekoliko dana. Oni su bezbroj puta plaćali za odstranjivanje ovih kvarova. Njih je odstranjivalo isto preduzjeće koje je i izvodilo radove. Za mali kvar (promjena osigurača itd.) naplaćivali su dnevnice po 1000 do 1500 dinara. Pitamo se da li je ovo preduzeće dužno da održava liniju sve dotle dok se ne preda nekome na održavanje? Mještani više nisu u mogućnosti da učestale kvarove uvijek plaćaju. Po ovim kvarovima zaključujemo da na liniji postoje i tehničke greške načinjene prilikom izvođenja radova.

Često su mještani bili prisiljeni da sami odstrane kvarove, pa se pojedinci penju na stubove i mijenjaju osigurače, jer više nijesu imali otkuda da plaćaju. Ovaj nestručnjački i nezakoniti postupak mogao je da košta nekoga i života. Pored ovoga, na ovu jednofaznu struju prikopčan je i jedan motor u stolarskoj privatnoj radionici u Bočinji, koji je vlasnik uključio bez ičijeg pitanja i dozvole, te i on utiče da svjetlo bude slabo. Pitamo se da li je to opravdano. Domaćinstva koja nisu nikako učestvovala u dovođenju struje sada uvode i priključuju se na liniju bez ičije dozvole i pitanja. Takvim domaćinstvima uvodi i priključuje struju lice koje nije sa naše komune nego sa zavidovićke, a nema stručne kvalifikacije niti dozvole za izvođenje ovakvih radova.

Ispostava i Zanatsko preduzeće »Pobjeda« o ovome su obaviješteni, ali, oni kao da ih se ništa to ne tiče. I umjesto da se ovo riješi, situacija je svaki dan sve gora. Mještani umjesto korištenja struje kupuju petrolejke, koje su već bile zaboravljene. Sva je prilika da ćemo godišnjicu dovođenja svjetla proslaviti sa petrolejkama. Pitamo se ko je nadležan i odgovoran da ove poslove jednom privrede kraju?

"Глас комуна" бр. 268, од 8. 5. 1964, стр. 2, Добој

CamScanner

U Gornjoj Bočinji otkriveno nepoznato groblje

Kada je nedavno Milan Stevanović iz Gornje Bočinje počeo da kopa temelje svoje nove kuće, naišao je na kamenu ploču ispod koje su se nalazili ostaci čovječijeg kostura.

O svom pronalasku odmah je obavjestio nadležne organe u Općini, čiji su predstavnici izašli na lice mjesta i ustanovili da su navodi Milana Stevanovića, radnika »Krivaje« tačni.

Ispod otkopane kamene ploče dužine dva i širine jedan metar nalazili su se ostaci ljudskih kostura. Nedaleko od ovog mjesta, na površini zemlje, nalazila se slična, klesana kamena stijena u obliku nadgrobnog spomenika. Komisija koja je izašla na lice mjesta prenijela je uzorke otkrivenih predmeta u Maglaj, kako bi se mogla izvršiti analiza ovog otkrića.

Mještani pričaju da ovakvih i sličnih spomenika ima još na ovom području. Pretpostavlja se da se radi o rimsko mgrobilju, o čemu svjedoče, ne samo ovi pronalasci, nego i pojedini geografski nazivi kao što su na primjer: Ratište, Kraljica, Kraljevac i slično.

Inače, okolina Maglaja je bogata stećcima i drugim ostacima raznih kultura, ali je dosta toga izloženo propadanju i uništavanju.

MEŠA

"Натрон" бр. 167, од 31. 7. 1971. године, стр. 8, Маглај

Нагробни споменик са познатог гробља Ћелар у Смрдињу, Горња Бочиња. Овај надгробни споменик,право умјетничко дјело, је рад Госте Цвијановића.

CamScanner

NOVI OBJEKTI – NA SVE STRANE

★ NA PODRUČJU SVIH 12 MJESNIH ZAJEDNICA MAGLAJSKE OPŠTINE ZAVEDEN JE SAMODOPRINOS, NA MNOGIM MJESTIMA ORGANIZUJU SE, UZ TO, I DOBROVOLJNE RADNE AKCIJE I VRŠE RAZREZI GRAĐANA U NOVCU ZA IZGRADNJU ZNAČAJNIH OBJEKATA DRUŠTVENOG STANDARDA.–

Još nismo ni zaboravili viseći most u Kotoviću, zdravstvenu stanicu u Novom Šeheru, participaciju za modernizaciju PTT mreže, stanove za stručnjake itd, u čemu su radne organizacije ove opštine u 1973. godini uložile oko tri miliona dinara, a već se na maglajskoj opštini spremaju slične nove akcije solidarnosti...

Na stranicama našeg lista već je bilo govora o početku izgradnje zgrade Opštinskog suda i fiskulturne dvorane u Maglaju, na čemu se ovoga puta nećemo duže zadržavati. Uskoro počinje izgradnja Doma zdravlja i dugo očekivane osnovne škole u Bočinji. Predračunska vrijednost samo ta četiri objekta iznosi oko 25 miliona dinara, što se podmiruje iz samodoprinosa, učešća radnih organizacija i šire društvene zajednice.

Završen je i put u Gornjoj Bočinji u vrijednosti 1,1 milion dinara, finansiran sredstvima zavidovićke i maglajske opštine i obdanište u Maglaju u čiju je gradnju Fond za neposrednu dječiju zaštitu uložio oko šest miliona dinara. Građani Bočinje će za 23. avgust imati trostruko slavlje. Uz tridesettrogodišnjicu ustanka naroda Ozrena oni će proslaviti i početak gradnje škole i završetak puta, kojim će radnici Natronke i Krivaje svakodnevno poslije rada dolaziti do svojih kuća.

A Dom zdravlja? Predračunska mu je vrijednost 12 miliona dinara. Finansiraće se sredstvima Republičkog zdravstvenog investicionog fonda, Komunalnog zavoda iz Zenice, samodoprinosom radnih ljudi Maglaja i vlastitim učešćem dotične ustanove.

Njegove dosadašnje prostorije imaju površinu oko 650 kvadratnih metara, a nove će imati gotovo pet puta toliko (oko 3.000 kvadratnih metara) To je prostor koji će – po izjavi upravnika dr Ismeta Dedića moći primiti čak stotinu novih medicinara, od čega samo ljekara 25. U zgradi će biti smještena i Filijala socijalnog osiguranja Maglaj, a u njoj će se moći organizovati sve ambulantno-poliklinićke službe, laboratorije, zubna ambulanta, dispanzerska služba za zaštitu djece i omladine, itd. Usluge stacionara i dalje će ostati u okviru Medicinskog centra u Doboju.

Asim LOŠIĆ

"Глас комуна" бр. 861, од 14. 8. 1974, стр. 1, Добој

Na sve strane akcije

U ovo posljednje vrijeme na našem regionu kao da vri u košnici. Stiče se utisak da se na sve strane otvaraju nova gradilišta, da se obilježavaju značajni datumi, presijecaju vrpce i puštaju u rad novoizgrađeni pogoni...

Jest da svemu tome doprinose i proslave dana oslobođenja: Teslića, pa Modriče, Tešnja... Mi, iz „sedme sile", istinu da kažemo, popadasmo. Ne možemo na sve stići iako nas ima podosta. Ali, nama nije krivo, nije nam žao što se, eto, moramo da „zalažemo", jer sve to stvaraju naši radni ljudi, naši mještani, komšije...

Naš fotoreporter – Osman Kikić – potrudio se da svojom kamerom zabilježi neke od tih događaja.

Da bi doživjeli radost stanovnici Gornje Bočinje kod Maglaja morali su da ulože dosta truda i sredstava prilikom izgradnje puta do Donje Bočinje u čemu i skupštine opština Maglaj i Zavidovići. Na slici: Enis Ljuca, predsjednik maglajske opštine, otvara novi put.

CamScanner

"Глас комуна" бр. 865, од 11. 9. 1974, стр. 16, Добој

Енис Љуца, предсједник маглајске општине, свечано пушта у експлоатацију пут Доња Бочиња – Горња Бочиња (Рачији Поток).

CamScanner

MAGLAJ:

Obnovljen rad Pokreta gorana

Sprovodeći stavove Treće konferencije SKJ i zaključke Pete sjednice Opštinske konferencije Socijalističkog saveza o aktivnosti i radu specijalizovanih društvenih organizacija, u Maglaju je nedavno obnovljen rad Pokreta gorana. U organizaciji Predsjedništva Opštinske konferencije Saveza omladine i posebno u te svrhe formiranog inicijativnog odbora, pripremljena je i održana skupština gorana na kojoj je izabrano rukovodstvo i donesen orijentacioni program aktivnosti.

Na čelu upravnog odbora od evet članova nalazi se kao predsjednik Esad Omersoftić, poznati pristalica čuvanja čovjekove sredine i prijatelj prirode. Donesenim programom je predviđeno formiranje goranskih brigada i odreda pri svim osnovnim školama u komuni i mjesnim zajednicama: Bijele Ploče, Novog Šehera, Paklenice, Kosove, Ravne i Moševca, Krsnog Polja, Bočinje i Ulišnjaka. Od radnih organizacija goranske brigade će se formirati u OOUR-ima „Natronke", „Boriku", „Parku", „Ineksu" i „UPI-ju".

S ovim nije iscrpljena aktivnost ovog novoformiranog Pokreta gorana. Po brigadama će se održati predavanja, organizovaće se radne akcije i, u cilju gajenja tradicija NOB-e, ostvariće se tješnja saradnja sa organizacijom Saveza boraca.

Na skupštini je vođena i dosta plodna diskusija. Avdulah Merdić predsjednik Komisije za saradnju sa društvenim organizacijama OK SSRN ukazujući na značaj aktivnosti goranske organizacije sa stanovišta zaštite ljudske okoline, predložio je da se organizuje „Nedjelja", ili „Mjesec" zaštite zelenila, da gorani i u krugu Dječijeg centra „Ivo Lola Ribar" zasade ugledni park i nazovu ga svojim imenom itd. Veso Radojčić je opširno govorio o bogatim iskustvima goranskog pokreta u Doboju, Adem Mehinagić o idejnoj strani aktivnosti gorana, njihovom angažovanju na zaštiti istorijskih spomenika, čovjekove sredine itd.

Nakon održane skupštine i konstituisanja odmah je Izvršni odbor održao sjednicu na kojoj su precizirani zadaci u realizaciji programa. Napravljen je raspored članova za odlazak u škole, preciznije određeno koja škola, odnosno brigada gorana na kojem terenu treba da obavlja saradnju i uzgoj šumskih sadnica, kako čuvati Izletište „Borik", gradske parkove itd.

A. LOŠIĆ

"Глас комуна" бр. 871, од 23. 10. 1974, стр. 2, Добој

CamScanner

U OKVIRU AKCIJE „1000 ŠKOLA" U BiH

Otvorena škola u Bočinji

– KRIVAJA" IZ ZAVIDOVIĆA U REKORDNOM VREMENU IZGRADILA ŠKOLU
– ŠKOLU ĆE POHAĐATI UČENICI IZ KRSNOG POLJA, BAKOTIĆA, DONJE I GORNJE BOČINJE I DOLCA, OPŠTINA ZAVIDOVIĆI

Tačno deset godina, nakon što su mještani svojim sredstvima postavili prve temelje, u Bočinji kod Maglaja, otvorena je, ovih dana, nova osnovna škola koja će raditi u sklopu centralne škole „9. maj".

Škola ima šest odjeljenja i može, u dvije smjene, primit 420 učenika.

– Ovaj objekat, prvi na opštini u akciji „1000 škola" u BiH, u koji je uloženo 310 miliona starih dinara, „Krivaja" iz Zavidovića dovršila je u rekordnom vremenu, što se ne dešava tako često – kaže predsjednik Savjeta mjesne zajednice Bočinja – Milan Jović.

U finansiranju izgradnje 980 kvadratnih metara prostora (površina škole), najvećim dijelom je učestvovala Zajednica za osnovno obrazovanje Maglaj, zatim Skupština opštine, Republički zavod za izgradnju školskih objekata i Skupština opštine Zavidovići.

Ovu moderno opremljenu školu s kuhinjom, bibliotekom, kabinetima za fiziku, hemiju i biologiju i svim drugim neophodnim, osim sportske dvorane, pohađaće učenici iz Krsnog Polja, Bakotića, Gornje i Donje Bočinje i Dolca u opštini Zavidovići.

B. MILJKOVIĆ

CamScanner

MJEŠNA ZAJEDNICA BOČINJA:

Svi na akciju

Gradi se put Gornji Ulišnjak — Gornja Bočinja ◆ Na dionici Ploče — Kavica preko stotinu mještana na akciji

Desetog jula ove godine izvedena je jedna u nizu radnih akcija na izgradnji puta do Gornje Bočinje, tačnije na dionici Ploče — Kavica. Akcija je počela još u ranim jutarnjim časovima, a na njoj učešće uzelo preko stotinu mještana: starijih i mladih, muškaraca i žena. Vrijeme lijepo, dušu dalo za rad. lopata i kramp u ruke. Niko se ne žali, no kaže da je teško, radije ispričaju po neku šalu, zapjevaju, all sve nadjačava glas Bore Pijunovića koji rukovodi radovima, a i sam prione na posao. Gledamo li, na grupi mještana u kojoj su bez predaha radili starci Petar Lukić

Složno i prosjecanje puta brzo napreduje

U redovima ne zaostaju ni mladi. «Kad završimo put i kad krene autobus, eh...» vele oni kao da ne mogu ni nabrojati šta će sve ojime dobiti. Na akciji radilo i 25 mještana Bukovice, a Bukovica sasvim druga mjesna zajednica. «Eto, došli i mi da radimo, da pomognemo. Dolićemo opet, ne trebaju nas zvati». Kada su radovi, tog dana 10. jula bili završeni, ukratko je razgovarano o urađenom poslu i dogovorena naredna akcija.

A sada o izgradnji ovog puta još nešto.

Izgradnja je počela 25. maja ove godine, na Dan mladosti, što je i bila želja svih mještana. Po projektu za ovaj put, čija je dužina 3.300 metara, treba da se obezbijedi 2.115.526 dinara, od čega će u 1977. biti utrošeno oko milion i 200.000 dinara. Iz mjesnog samodoprinosa obezbjeđuje se 500.000. Sumerija Maglaj govorila je 219.000, a mještani dobrovoljnim radom i razrezom oko 460.000 dinara. Preostaje da se za ideću godinu obezbijedi oko 950.000 dinara i to za nasipanje puta o cijelo dužini. Što će, kako smo saznali, biti jedan od najvećih problema.

Do sada je prosjećena polovina puta, dok će ostatak biti urađen kako je predviđeno do 29. VI 1977. godine. Do tada će biti urađeni i najteži poduhvati.

Z. ILKIĆ

Лист "Натрон", од 31. 7. 1977. године, Маглај

Da pruga bude na vrijeme završena doprinijeće i Dragan Ivančerić, učenik sedmog razreda Osnovne škole „Radosav Jugorić-Bako" iz Donje Bočinje.

"Глас комуна" бр. 1051, од 12. 4. 1978, стр. 24, Добој

CamScanner

DONJA BOČINJA

NOVO IME MJESNE ZAJEDNICE

USVOJENA ODLUKA DA OVA MJESNA ZAJEDNICA DOBIJE IME – ČETVRTI JUL

Četvrti juli novo je ime Mjesne zajednice Donja Bočinja na maglajskoj opštini. O tome je baš na taj dan – kad se i proslavljao Dan borca, usvojivši stav Opštinskog kooridinacionog odbora za obilježavanje značajnih događaja i ličnosti iz NOB-e, donesena i posebna odluka na proširenoj sjednici Savjeta Zajednice. Bila je to i prilika da se nešto više kaže o razvoju dotične mjesne zajednice i o postignutim rezultatima društveno-ekonomskog razvoja na tom području.

Još 1974. godine zaveden je samodoprinos, ali su tamošnji radni ljudi i na drugi način doprinosili bržem izgrađivanju objekata društvenog standarda i poboljšanju svojih životnih uslova. Vršili su oni i razrez u novcu i učestvovali u dobrovoljnom radu itd. Zato je na tom području za nekoliko godina elektrificirano 90 odsto domaćinstava, nekadašnje kozje staze su prosjecane i od njih su građeni makadamski putevi i za automobilski saobraćaj. Građeni su vodovodi i u domove dovođena zdrava pitka voda. I na polju socijalne zaštite, obrazovanja i kulturno zabavnog života mnogo je učinjeno. Uz pomoć šire društvene zajednice podignuta je moderna puna osnovna škola.

Posljednjeg praznika Dana borca bilo je još jedno slavlje u toj Mjesnoj zajednici kojim su ovi seljani obilježili još jednu svoju veliku radnu pobjedu. Dvadeset-sedam domaćinstava zaseoka Jošavac iz svojih kuća su zauvijek uklonili petrolejke. U zajednički fond oni su položili po 8.000 dinara, zasukali rukave, prihvatili se krampa i lopate, izgradili niskonaponsku mrežu, povezali je sa dalekovodom i eto struje u domove. Nije u tome izostala ni pomoć mjesne zajednice od 160.000 dinara, ni Opštine Maglaj koja za trafo stanicu položi 100.000 dinara.

U toj akciji su se najviše istakli: Sretko Lazić, Željko Todorović, Milan Jović, Čedo Močić, Blagoje Blagojević i dr. A izvođač radova Ibrahim Galijašević kaže da nije imao prilike da vidi složnijeg sela u ovakvim akcijama i zato je u rekordnom vremenu od nepuna četiri mjeseca ista i završena. On takođe ističe 69-togodišnjeg penzionera Jovana Laziča i kaže da je bio najvrijedniji akcijaš . . .

A. L.

"Глас комуна" бр. 1064, од 12. 7. 1978, стр. 8, Добој

CamScanner

MAGLAJ:

Velike štete

Nedavne vremenske nepogode uz obilne padavine, praćene gradom, nanijele su dosta velike materijalne štete poljoprivredi maglajske opštine. Najviše su stradala sela: Matina, Pire i Ponijevo u okolini Novog Šehera, zatim Bijelo Polje i Jošavac u Mjesnoj zajednici Bočinja, Cerije u Bradiću i Liješnica i Komšići u liješničkoj mjesnoj zajednici.

Opštinski štab za elementarne nepogode maglajske Opštinske skupštine organizovao je posebnu komisiju za procjenu štete nanesene nevremenom. Prve prognoze govore o šteti oko 10 miliona dinara, jer su ponegdje pokrenuta i klizišta, oštećenja puta itd.

Gradom je gotovo potpuno potučeno selo Radunice, a Jozi Antoloviću je uništen voćnjak iz kojega bi, da toga nije bilo, mogao naći oko 20 mte šljiva i osam mte jabuka, uništeno mu je sve povrće, a na krovu kuće ima i polupanih crijepova. U Brankovićima su Jerki Jukiću potpuno uništene oglednе parcele pšenice i hibridnog kukuruza... A. L.

"Глас комуна" бр. 1065, од 19. 7. 1978, стр. 1, Добој

CamScanner

U MJESNOJ ZAJEDNICI „4. juli" BOČINJA KOD MAGLAJA

OTVOREN VODOVOD

Mjesna zajednica „4. juli" Bočinja obilježila je još jednu godišnjicu svog postojanja otvarenjem novih objekata društvenog standarda. Ove godine otvoren je vodovod čija je izgradnja počela još 1976. godine. Vodovog „Blizna" koji opskrbljuje vodom Donju Bočinju i Mjesnu zajednicu Dolac na području opštine Zavidovići izgraden je velikim zalaganjem mještana ovih dviju mjesnih zajednica, i tu je na djelu potvrđeno zajedničko dogovaranje. Otvarajući ovaj vodovod rečeno je mnogo lijepih riječi o spremnosti ljudi da svojim radom i sredstvima izgrađuje svoje bolje sutra. Pored sredstava mjesnog samodoprinosa svaki učesnik u izgradnji je dao po 7.800 dinara, a iskopano je oko 4.000 metara kanala. Organizovano je preko 20 zajedničkih radnih akcija na kojima su radili i omladinci iz susjednih mjesnih zajednica. U povodu Dana mjesne zajednice otvoreno je i moderno strelište izgrađeno na području mjesne zajednice u koje su uložena značajna sredstva, a značiće iznačajan doprinos daljem jačanju sistema opštenarodne odbrane i društvene samozaštite. Ovdje je vlastitim sredstvima kompletno opremljena jedinica ONO i DSZ, koja je ove godine dobila i priznanje Opštinskog štaba Civilne zaštite Maglaj u povodu 20. juna.

Sa ovim se ne završavaju mnogobrojni uspjesi mještana ove mjesne zajednice. Svi zaseoci su dobili prilazne puteve, radi ambulanta u Donjoj Bočinji, medu prvima su uložili svoja sredstva u realizaciju ideje da se asvaltira put od Bočinje do Tribuka. Time bi, rekoše nam, bili riješeni mnogi problemi. Ovdje se potpuno afirmisao rad podružnica, Mjesna konferencija SK broji sada 106 komunista, a za Dan mjesne zajednice primljeno je 16 komunista. To im je najveće priznanje dosljedno angažovanje na provodenju zacrtanih programa.

Veselin Đuraković, predsjednik MK SSRN Bočinja nam reče da veliku pomoć i podršku imaju od nastavnog osoblja i svih zaposlenih u OŠ „Radislav Jugović Bako", a svi zajedno su se založili da u lijepo uredenom dvorištu škole bude i bista narodnog heroja Radislava Jugovića Bake, Crnogorca iz okoline Danilovgrada, koji je 1943. godine poginuo kod Maglaja.

Na svečanoj sjednici MKSSRN Bočinja Plakete MZ su dobili: Oš „Radislav Jugović Bako", „Elektrodistribucija" Doboj, poslovnica Maglaj, Senija Bradarić, Veso Stojčinović, Savo Ristić, Stojan Blagojević, Ljubo Mijanović, Grujo Vojkanović, Milan Jović, Nikola Bajkanović, Čedo Močić i Željko Todorović.

Dž. IBRAKOVIĆ

"Глас комуна" бр. 1174, од 16. 7. 1980, стр. 11, Добој

CamScanner

U GORNJOJ BOČINJI

USKORO DRUŠTVENE PROSTORIJE

Da su mladi nosioci aktivnosti u mnogim sredinama najbolje pokazuje primjer iz Gornje Bočinje. Naime, Osnovna organizacija Saveza socijalističke omladine pokrenula je akciju na izgradnji objekta za društvene prostorije u ovom mjestu. U akciju su pored mladih uključeni svi mještani i objekat se već nalazi pod krovom. Očekuje se da će do hladnih zimskih dana objekat biti završen čime će se steći uslovi za rad svih društveno-političkih struktura u Gornjoj Bočinji.

"Глас комуна" бр. 1292, од 10. 11. 1982, стр. 8, Добој

Tito i mladost - simboli našeg razvoja. Sa dočeka maglajske Opštinske štafete u Bočinji Donjoj

IZVJEŠTAČI: S. BEGOVIĆ, N. RAŠIĆ
SNIMCI: O. KIKIĆ

"Глас комуна" бр. 1313, од 5. 4. 1983, стр. 9, Добој

CamScanner

PRIČAĆE TI ROĐENA...

Sestro kada porasteš
pričat ću ti rođena,
o domovini, o Tito
i prvoj borbi što je za slobodu
vođena.

Kada, porasteš sestro,
dobro da znaš
domovinu, kakvu sestro,
DOMOVINU imaš.

Pričat ću ti rođena,
o krvi,
o mnogo krvi što je prolivena
da bi SLOBODA
bila u njoj stečena.

Sestro, pričat će ti rođena,
o Drvaru, ponosnom Drvaru,
o Kozari, sestro rođena, koja nikad
nije poklekla
o Kadinjači, sestro,
o Neretvi, Sutjesci,
o svemu;
o prvoj zraci sunca
koja je donijela svjetlost slobode
poslije prve borbe koja je vođena,
o SLOBODI koja je sestro krvlju
plaćena.

Kada porasteš, sestro,
kada porasteš pričat će ti rođena,
o slobodi dičnog čela,
o Titovoj vojsci koja ju je donijela.
Kada porasteš, sestro,
pričat ću ti, rođena...

Željana ĐURIĆ
O.Š. „Radisav Jugović
Bako"
Bočinja Gornja

BAKLJA SLOBODE

Oj Neretvo valovita,
ne budi više žalovita!
Nekad si bila sva u krvi,
a sada budi plahovita.

Oj Sutjesko uzana i sama,
ne budi smrknuta i tamna!
Oj Sutjesko heroju iz boja,
tvoj žubor je pjesma heroja.

Sa Neretvom, Sutjeskom,
sve do Jajca grada,
sloboda je rođena u krvi,
AVNOJ je nosio tu baklju
slobode prvi.

Cvijeta MOČIĆ, O.Š.
„Radosav Jugović Bako"
Bočinja Donja

NAGRAĐENI

Za pjesmu „TITO", rad učenice **Kate CILIĆ**, O.Š. „Vladimir Nazor" Kladari Donji — dodjeljuje se nagrada ĐAČKA TORBA — PROIZVODNJE TVORNICE KOŽNE GALANTERIJE „VJEKOSLAV BAKULIĆ" MODRIČA.

Jednom knjigom, koju dodjeljuje RO za izdavačku djelatnost „Otokar Keršovani" Rijeka PREDSJEDNIŠTVO DOBOJ, nagrađuje se **Vesna MARIĆ**, O.Š. „9. MAJ" Bradići.

Umjetničkom slikom, grafika, nagrađuje se pjesma „PRIČAT ĆU TI ROĐENA", učenice „**Željane ĐURIĆ**, O.Š. „Radisav Jugović Bako" Bočinja Donja. UMJETNIČKA SLIKA JE RAD NEZIRA ŠEHIĆA, slikara i likovnog pedagoga iz Doboja.

"Глас комуна" бр. 1316/17, од 26. 4. 1983, стр. 15, Добој

CamScanner

MAGLAJ: U POSJETI MJESNOJ ZAJEDNICI "4. JULI" BOČINJA

Samodoprinosom do „tvornice"

● MJESNA ZAJEDNICA KONSTITUISANA 1969. GODINE, A U NJENOM OKRILJU SVE PROBLEME USPJEŠNO I ZAJEDNIČKI RJEŠAVAJU STANOVNICI DONJE I GORNJE BOČINJE, KRSNOG POLJA I BAKOTIĆA ● SAMODOPRINOSOM I DOBROVOLJNIM RADOM OSTVARENE MNOGOBROJNE RADNE POBJEDE ● ŽELJE: ASFALT I PROIZVODNI POGON ZA KOJEG JE VEĆ OBEZBIJEĐEN OBJEKAT GRAĐEN SAMODOPRINOSOM MJEŠTANA

U trenucima slavlja, prisjećanja na prošlost i budućnost naše zajednice često s ponosom pomenemo da smo za samo nekoliko decenija poslijeratne izgradnje sagradili više nego mnogi za vijekove da smo od siromašne i ratom opustošene zemlje izgradili zajednicu bogatu brojnim primjerima zajedništva, solidarnosti i oslonca na vlastite snage. Standard u selima odavno ne priznaje primat gradova, razlika naravno ima, ali svakim danom sve manje. Učiniće vam se možda preopširnim uvod u skromni portret jednog mjesnog područja koje smo po prvi put posjetili. Riječ je naime o Mjesnoj zajednici „4. juli" iz Bočinje kod Maglaja u kojoj su takođe mnogobrojne radne pobjede ostvarene zajedništvom i osloncem na vlastite snage.

Zahvaljujući našim domaćinima: Miri Đurković, predsjedniku Mjesne konferencije Socijalističkog saveza, Čedi Močiću, predsjedniku Savjeta Mjesne zajednice i Radi Mijanoviću, sekretaru Mjesne zajednice saznajemo i osnovne podatke o ovom mjesnom području kojeg čine četiri sela: Donja i Gornja Bočinja, Krsno Polje i Bakotić, sve skupa oko 850 domaćinstava smještenih na padinama Ozrena uz desnu obalu Bosne, tu negdje na pola puta između Maglaja i Zavidovića. Mjesna zajednica „4. juli" konstituisana je, kako nam rekoše, još 1969. godine, dakle među prvima u maglajskoj opštini, ali to naravno nije i jedini epitet koji je krasi. S pravom smo se pitali: odakle krenuti, šta prvo pomenuti, a opet ništa ne zaboraviti da time ne povrijedimo istinski ponos mještana za sve ono što su proteklih godina i decenija postigli.

Rekoše nam domaćini da bi nabrajanjem svih radnih pobjeda i njihove hronologije poduže trajalo, krenuli smo zato od dionice puta od Gornje do Donje Bočinje u dužini od oko četiri kilometra koja je građena prije desetak godina. Zajedničkim radom i sredstvima ova dionica puta je ne samo izgrađena već i osposobljena za saobmreže u dužini od oko šest kilometara, izgrađene su i dvije trafostanice kojima je poboljšano snabdijevanje električnom energijom.

I pitanje snabdijevanja domaćinstva pitkom vodom takođe je riješeno vrlo uspješno. Rekoše nam da je u selima i zaseocima izgrađeno gotovo dvadesetak vodovoda na koje je priključeno gotovo 80 odsto domaćinstava. Društvene prostorije takođe su ranijih godina predstavljale jedan od najvećih problema pa su mještani, zajedničkim snagama odlučili i ovaj problem dugoročnije riješiti. U njegovom rješavanju najviše je učinjeno u tekućem srednjoročnom planu razvoja jer su započeti radovi na izgradnji društvenih prostorija za rad samoupravnih organa i društveno-političkih organizacija u Gornjoj Bočinji, Bakotiću i Donjoj Bočinji. U Gornjoj Bočinji radovi još nisu dovršeni, slično je i u Gornjoj Bočinji u kojoj je planirano da se stvore uslovi za rad mjesnog Kulturnog-umjetnič-

glajske opštine za otvaranje jednog proizvodnog pogona. Ovu inicijativu pokrenuli su radni ljudi i građani Mjesne zajednice, saradnja je ponuđena „Natronovom" OOUR-u „Kartonaža" i mi očekujemo da će ova aktivnost i inicijativa naići na puno razumijevanje i podršku nadležnih organa i institucija kako u opštini tako i u udruženom radu„

I ova inicijativa predstavlja samo dokaz više koliko su u ovoj mjesnoj zajednici vodi računa o zajedništvu i zajedničkim interesima. Vrijeme je napomenuti da su želje mještana okrenute i ka modernizaciji regionalnog puta Maglaj-Zavidovići. Ova saobraćajnica predstavlja „žilu kucavicu" za čitavo mjesno područje, njome dnevno saobraća tridesetak autobusa u pravcu Maglaja i Zavidovića koji prevoze đake i radnike, pa su mještani, svjesni njenog značaja, uložili oko 2,5 miliona dinara u asfaltiranje dionice od Potočana do Bočinje. Ulaganja su izvršena u cijelosti prema Samoupravnom sporazumu sa udruženim radom i susjednim mjesnim zajednicama, ali je već sada izražena spremnost da se i u okviru aktivnosti oko zavođenja novog samodoprinosa predvide sredstva za akciju asfaltiranja dionice puta koja prolazi kroz mjesnu zajednicu. Asfalt naravno nije jedina želja mještana, iako su saobraćajne poteškoće i putna mreža dežurne teme. Planovi razvoja u narednim godinama biće, okrenuti ka pob-

***PRIMJERNI REZULTATI** - naš novinar u razgovoru s aktivistima Mjesne zajednice „4. juli"*

račaj čime su i mještani ovih sela dobili autobusku liniju za radnike i

Mještani su novoizgrađeni društveni dom ponudili za otvaranje proizvodnog pogona

BOčinji sagrađena je i područna četvororazredna škola.

Rade Mijanović i Čedo Moćić nam rekoše da je škola takođe građena zajedničkim snagama i sredstvima svih mještana Mjesne zajednice. Iako su školski objekti u Krsnom Polju, Donjoj Bočinji i Bakotiću odavno izgrađeni, nije se dakle gledao samo svoj interes, a takođe treba reći da su ovu akciju solidarno pomogli maglajska Skupština opštine i SIZ osnovnog obrazovanja.

Čitavo područje Mjesne zajednice je elektrificirano, 1976. godine sijalice su zasijale i posljednjim domovima u Gornjoj Bočinji, dijelu Bakotića i Donje Bočinje, tokom protekle i ove godine već je uslijedila i rekonstrukcija niskonaponske

kog društva „Miloš Nedić", a takođe i za otvaranje sektorske amdila nova inicijativa oko njegove namjene. O čemu je riječ?

Nije nikakva tajna da i područje maglajske opštine muči problem bržeg zapošljavanja radnika, a posebno omladine. O tome Mira Đurković ističe:

- Naša mjesna zajednica ne spada u izrazito poljoprivredno područje. Naprotiv, većina mještana je zaposlena uglavnom u maglajskom „Natronu" i „Krivaji" iz Zavidovića, a podosta ih je zaposleno i u drugim republikama, pa i van granica naše zemlje. U želji da i mi damo što veći lični doprinos zapošljavanja, dogovorili smo se na nivou Mjesne zajednice da novoizgrađeni društveni dom u Bakotiću zajedno sa dijelom samodoprinosa ponudimo privredi ma-

oljšanju zdravstvenih usluga, drumskog i PTT saobraćaja, snabdijevanja, stvaranja uslova za rad omladine i jačanja kulturno-zabavnog života, još snažnijeg zajedničkog angažovanja i na brojnim drugim pitanjima koja sticajem okolnosti nismo ni pomenuli. Želja je i da se efikasnije pomogne siromašnijim seoskim domaćinstvima, ostalo je još mnogo zajedničkog posla i planova koji su dosada na zaista primjeran način dogovarani pod okriljem društveno-političkih organizacija i samoupravnih organa Mjesne zajednice, čemu je značajan doprinos dala i Mjesna organizacija SUBNOR-a.

Da ne zaboravimo: Mještani ovog mjesnog područja su svojim radom zaslužili i brojna priznanja među kojima Srebrnu značku OKSSRN-a koja je dodijeljena Mjesnoj organizaciji SUBNOR-a i podružnici SSRN-a Gornja Bočinja; tu su i priznanja Opštinskog štaba Civilne zaštite, OOUR-a „Elektrodistribucije" i Osnovne škole za primjernu saradnju...

Ove godine uspostavljena je i saradnja sa MZ Žirovnica iz SR Makedonije, mjesno kulturno-umjetničko društvo „Miloš Nedić" pobijedilo je na teslićkom Saboru izvornog stvaralaštva.

Napomenu da su sve akcije u Mjesnoj zajednici, pa i one koje nismo pomenuli, realizovane dobrovoljnim radom, razrezom i samodoprinosom smatrali smo izlišno, ali eto, nek se zna da je samo u novcu posljednjih godina uloženo preko deset miliona dinara za plodove zajedništva u čiju cijenu treba uračunati i takve dragocjenosti kao što su samoodricanja, oslonac na vlastite snage i visok stepen zajedništva i solidarnosti.

Nikola RAŠIĆ

"Глас комуна" бр. 1395, од 30. 10. 1984. године, стр. 8, Добој

CamScanner

Datumi — međaši

U našoj novijoj istoriji mnogo je datuma koji se s pravom obilježavaju kao sudbonosni. Jer, mnogo je međaša na kojima su udareni temelji socijalističke Jugoslavije. Ipak, 4. jul 1941. datum je koji po važnosti nadilazi gotovo sve druge. Toga dana, proglasom Komunističke partije Jugoslavije „Srbi, Hrvati, Slovenci, Crnogorci, Makedonci i drugi"... pozvani su na opštenarodni ustanak.

U pokorenoj Evropi kojom je vladao mrak, u vrijeme dok su nacistički tenkovi prodirali prema Moskvi, mali narod na brdovitom Balkanu rekao je hrabro svoju riječ. U trenutku najveće nacističke moći i terora shvatio je da se sili mora odgovoriti oružjem. Bio je to trenutak juriša na nebo, početak ostvarivanja nemogućeg.

Tada je počelo...

Sedmog dana po redu u mjesecu julu 1941. Žikica Jovanović Španac, heroj barikada Madrida i Barselone, ispalio je u Beloj Crkvi prve ustaničke pucnje. Goloruk narod, pod rukovodstvom Komunističke partije i druga Tita ustao je listom protiv okupatora. Oganj narodnog ustanka počeo je nezadrživo da se širi, revolucija je počela da živi. Sedmi, trinaesti, dvadeset drugi, dvadeset sedmi juli i jedanaesti oktobar 1941. bili su veliki herojski dani. Pokazali smo cijelom svijetu šta može jedan mali narod koji nije htio da robuje.

Četrdeset prva bila je godina svih naših godina, ali se sa istim ponosom sjećamo i svih narednih, ratnih. Sjećamo se i kako je stvarana i rasla Narodnooslobodilačka vojska Jugoslavije. Malobrojni i slabo naoružani partizanski odredi imali su krajem prve godine rata 80 hiljada boraca, 1942. godine 150 hiljada, a već 1943. u Titovom stroju bilo je 400 hiljada vojnika.

U januaru 1945. godine 600 hiljada boraca nosilo je titovku s petokrakom zvijezdom, a u posljednjim danima rata jugoslovenska vojska imala je 800 hiljada ljudi. Držeći front od Drave do Jadrana, naša vojska pokazala je da na tlu Jugoslavije ne mora da bude angažovan nijedan savezнички vojnik...

I danas, četrdeset četiri godine kasnije, s ponosom se sećamo Titovih riječi: „Prva godina naše revolucije nije za nas samo jedna od godina rata, ali jedna od mnogih godina ovog burnog stoljeća, ona je prekretnica u istoriji naših naroda, ona je, u izvjesnom smislu, simbolično zajedničko ime za sve godine naše revolucionarne borbe, za čitavu našu revoluciju".

J.P.

❖ Materijale posvećene Danu borca donosimo na stranama 4. i 5.

U Bočinji kod Maglaja povodom Dana borca otkrivena je Spomen-ploča palim borcima

"Глас комуна" бр. 1430, 2. 7. 1985. године, стр. 1, Добој

CamScanner

BANJA VRUĆICA

SABOR MOŽE DA POČNE

Sve je spremno za podizanje Saborske zastave i početak XL sabora izvornog narodnog stvaralaštva u Banji Vrućici. Ove godine na ovoj smotri izvornog stvaralaštva u scenskom dijelu programa nastupiće 23 kulturno-umjetnička društva iz svih krajeva naše republike. Uz običaje žetve, sijela, koledarica, ljuštilje, vučare, okopavanja kukuruza, prela, pečenja rakije te svadbenih običaja nastupiće članovi društava iz Odžaka, Brčkog, Maglaja, Bosanske Dubice, Dervente, Šekovića, Prozora, Lištice, Mostara, Rogatice, Žepča, Boljanica, Zavidovića, Doboja, Zenice, Modriče, Bosanskog Broda, Bosanskog Šamca, Banje Luke, Tešnja, Bosanske Gradiške i naravno Teslića.

Sabor će svečano biti otvoren 20. juna, u četvrtak, nakon čega će gosti i posjetioci obići izložbe materijalnog i individualnog stvaralaštva. U toku trajanja Sabora gosti i učesnici će posjetiti neke privredne kolektive sa područja teslićke opštine, kao i kulturno-umjetnička društva ovog kraja. Predviđeno je da se posljednjeg dana Sabora održi svečana sjednica Saborskog odbora i promocija knjige „Pregled održanih 10 sabora. Na završnoj svečanosti u nedjelju navečer nastupiće pobjednici prošlogodišnjeg Sabora kulturno-umjetničkog društvo „Miloš Nedić" iz Bočinje kod Maglaja, te ovogodišnji pobjednici i Kulturno-umjetničko društvo „Branko Radičević" iz Belog Manastira.

G.Š.

"Глас комуна" Добој, 18. 6. 1985. године

AUTOBUSKA STANICA MAGLAJ

1.	2.	3.	4.		5.		6.
BOČINJA D.		0,30	7,15	7,20	6,00	8,10	1-7
			9,20	10,45	8,52	9,50	
			13,15	15,20	11,35	14,10	
			18,30	20,30	16,10	19,20	
			21,20	23,20	22,10		
			12,15		13,10		1-5 ŠG
			17,00		17,30		
BOČINJ G.	D. Bočinja	0,40	7,20	10,45	5,50	8,00	1-7
			13,15	15,20	11,25	14,00	
			18,30	21,20	16,00	19,10	
			23,20		22,00		

"Глас комуна" бр. 1480, од 17. 6. 1986. године, стр. 6, Добој

CamScanner

IZ MJESNE ZAJEDNICE BOČINJA

Na putu do novih radnih mjesta

Mjesna zajednica Bočinja, kao sastavni dio maglajske opštine, jedna je od najaktivnijih mjesnih zajednica na području ove komune. Radni ljudi i građani ove mjesne zajednice potvrdili su se u mnogim akcijama do sada, a posljednja preokupacija svih žitelja ovog područja je otvaranje pogona tvornice Natron. Naime, u ovoj mjesnoj zajednici izgrađen je objekat koji pruža sve pogodnosti da se u njemu otvori neki od planiranih pogona dislociranih iz tvornice Natron. Upravo zbog toga su i ostvareni kontakti sa Natronovim OOUR-om Tvornica papira i postoje realne šanse da se u Bočinji otvori pogon za proizvodnju ljepljive trake koji je momentalno usko grlo u tvornici papira. Na ovaj način bi 20 radnika sa bočinjskog područja koji sada rade u Natronu dobilo posao bliže svojim domovima, a posao bi našlo još 20 novih radnika.

Kako smo saznali iz razgovora sa Čedom Močićem, predsjednikom Savjeta Mjesne zajednice, dogovori oko otvaranja ovog pogona su u toku i očekuje se povoljno rješenje. U Mjesnoj zajednici će i sada uložiti sva raspoloživa sredstva i dobrovoljni rad kako bi ovaj pogon krenuo s radom. Ovaj objekat je ujedno i osnov plana razvoja Mjesne zajednice u narednom periodu. Inače, u ovoj mjesnoj zajednici pored tekućeg mjesnog samodoprinosa od tri posto, radni ljudi i građani izjasnili su se za uvođenje i opštinskog samodoprinosa od dva posto. Na referendumu za uvođenje opštinskog samodoprinosa ZA glasalo je oko 90 posto upisanih glasača. Da u ovoj izuzetno vrijednoj sredini koriste svaki pogodan trenutak da izvedu akciju na poboljšanju životnih uslova, govori i posljednja akcija na temeljnoj opravci mosta koji veže ovo mjesno područje sa susjednim Bradićima. Ova akcija izvedena je u saradnji ovih dviju mjesnih zajednica i Skupštine opštine, korišteni su povoljni zimski dani, a opravka je koštala oko pet miliona dinara. Za naredni period u Bočinji su pored otvaranja pogona planirali da dovrše i salu za potrebe Mjesne zajednice koja se nalazi u novoj zgradi zajedno sa mjesnom ambulantom, da izgrade put do Spomen-obilježja, mjesta pogibije narodnog heroja Radisava Jugovića Bake kako bi i svi zaseoci mjesnog područja Bočinja bili povezani. Ovaj projekat biće ostvaren u saradnji sa SIZ-om za puteve. Takođe će biti nastavljene akcije oko održavanja postojećih puteva i prosijecanje novih. U ovoj mjesnoj zajednici postoji i jedinica teritorijalne odbrane koja je opremljena iz sredstava mjesne zajednice.

Imajući u vidu dosljedno ostvarivanje plana razvoja Mjesne zajednice, za očekivati je da će se nastaviti i u narednom periodu sa ovakvim akcijama.

A. HASIBOVIĆ

"Глас комуна" бр. 1467, од 18. 3. 1986. године, стр. 8, Добој

CamScanner

MAGLAJ

Proslava na Smajlovcu

Pokraj Spomen-česme na Smajlovcu, mjestu sa koga je jedna od četa Ozrenskog partizanskog odreda pošla u prvo uspješno oslobođenje Maglaja 24. avgusta 1941. godine ove godine je održana centralna manifestacija obilježavanja Dana borca na području ove opštine. Na zboru je govorio Tihomir Lukes, predsjednik OK SSRN Maglaj. On je naglasio značaj 4. jula za stvaranje slobodne, nesvrstane i socijalističke samoupravne Jugoslavije i podsjetio da je poziv KPJ i druga Tita naišao na odziv kod velikog broja naprednih krugova i na području maglajske opštine iz koje 919 boraca uzelo aktivnog učešća u oslobođenju zemlju. Od tog broja nih 197 dalo je svoje živote, a kao žrtve fašističkog terora je stradalo 355 stanovnika maglajske opštine. Ove godine se obilježava 45 godina od početka NOB-a, a i 45 godina od stvaranja JNA, Armije koja je nikla u narodu i kao narodna se i danas razvija kao garant naše nezavisnosti i kovačnica bratstva i jedinstva. I danas je najveći ponos svake majke i oca da imaju sina vojnika u Armiji koju smo s Titom na čelu stvarali. Zato nema niko danas prava da udara protiv JNA, jer udara na sve nas, jer svi smo mi Armija, naglasio je Tihomir Lukes.

U povodu Dana borca održane su i brojne sportske i kulturne manifestacije, i položeni vijenci i cvijeće na spomenike, a u jednoj od najaktivnijih mjesnih zajednica na području maglajske opštine u mjesnoj zajednici „4. juli" Bočinja obilježena je još jedna godina uspješnog razvoja. Ove godine tu njihovu svečanost su uveličali njihovi već tradicionalni gosti iz mjesne zajednice Žirovnica opština Gostivar u SR Makedoniji. Ovo prijateljstvo mjesnih zajednica je ušlo već u treću godinu, a njega osvjetljava i vezuje svijetlo ime graničara Milorada Đurića iz Bočinje koji je u ovom pograničnom mjestu prema Albaniji pao 1951. godine kao žrtva informbirovskog pritiska na Jugoslaviju. Ove godine karaula u Žirovnici će dobiti ime ovog junaka.

Dž I.

"Глас комуна" бр. 1483, од 8. 7. 1986. године, стр. 3, Добој

Културно умјетничко друштво "Милош Недић" из Бочиње приликом наступа на Смајловцу

CamScanner

NA VRHU PERA

Kako objasniti Žirovnici i Bočinji?

Susret sada već starih prijatelja u Bočinji

Danas nam neke usijane glave pokušavaju da (do)kažu da je naša slavna narodnooslobodilačka borba i socijalistička revolucija ništa drugo do građanski rat u kojem je i ona „prava" i „krива" strana ubijala, pa je najbolje da se sve zaboravi

otvori pogon iz male privrede. Poređ škole koja nosi ime crnogorskog heroja Radisava Jugovića Bake postavili su dvije spomen-ploče borcima iz ovog kraja koji su pali za slobodu i žrtvama fašističkog terora koji su pali kao žrtve nasilja i bezumlja onog zla koje bi neki danas

nas treba najmanje dan i noć da se dođe iz jednog kraja u drugi. Nije to teško ni jednim ni drugima.

Došli ove godine Žirovničani sa ženama i

НА ВРХУ ПЕРА

Како објаснити Жировници и Бочињи?

Данас нам неке усијане главе покушавају да (до)кажу да је наша славна народноослободилачка борба и социјалистичка револуција ништа друго до грађански рат у којем је и она "права" и "крива" страна убијала, па је најбоље да се све заборави. Из истих хоровођа мрака чује се да је и братство и јединство превазиђено. Да и то треба замијенити новим термином заједништва. Да нас има свакаквих, то се одавно знало, баш као што и нови "мировњаци" покушавају да кажу да, ако се већ боримо за мир зашто то и не "докажемо тиме" што ћемо (ни мање ни више) укинути ЈНА. А ако армија мора постојати нека то буде цивилна, или да буде етничка, па слободно на вољу свим исповиједницима хоће ли или неће да служе. Обојило се то друштво зеленим и другим фарбама па користе и јавне говорнице за испаљивање својих отровних стрелица. А како Намику Арсланију, резервном капетану из пограничног мјеста Жировница, општина Гостивар, СР Македонија, граница СФРЈ према Албанији, како Намику објаснити то укидање ЈНА? Како, када Намик и његова кћеркица Лела и сви становници Жировнице, њих преко 2100 у 310 домаћинстава, кафу пију са војницима у центру села. Како, када ту нађу и прву љекарску помоћ, како објаснити граничарима из свих крајева наше земље када становници Жировнице њих зову на сваку славу и прославу, када заједно чувају тај бедем у беспућима Кораба.

Ти Жировничани, ти горштаци су заједно са старјешинама из Дебра први пут прије три године на прославу постављања Спомен-плоче погинулом граничару Милораду Ђурићу позвали и његове сусељане, становнике села Бочиње код Маглаја. Дошли Бочињани и ту почиње велико пријатељство. Смјестили се код својих домаћина по кућама, друговали са војницима, позвали их да идуће године дођу у Бочињу за 4. јули – Дан борца, којег Бочињани који имају приближан број становника као и Жировница, славе као дан своје мјесне заједнице. Засукали Бочињани рукаве и за непуну годину дана направили чак два друштвена дома од којих су једног комплетног понудили маглајској привреди да ту отвори погон из мале привреде. Поред школе која носи име црногорског хероја Радисава Југовића Баке поставили су двије спомен-плоче борцима из овог краја који су пали за слободу и жртвама фашистичког терора који су пали као жртве насиља и безумља оног зла које би неки данас једноставно избрисали из сјећања народа. Како то објаснити Бочињанима? Бочиња је смјештена уз поред ријеке Босне регионални пут Добој - Завидовићи, а преко Босне је жељезничка пруга. Овдје на овом простору су живјела и стара племена, а трагови историје су на сваком мјесту. Људи питоми, навикли да преоравају плодну земљу, јер се овдје од земљорадње живјело. Земљорадник је био и Милорад Ђурић који се тек ожењио и код мајке Божице оставио жену и тек рођену дјевојчицу, која на жалост, није упамтила свога оца. Њега је покосио рафал,

CamScanner

душмански, провокаторски у вријеме кад нас је притискао информбировски бесмисао и хистерија. Погинуо је на ратном задатку Милорад, а мајка Божица је исплакала све сузе и ова већ деведесетогодишња старица још када зачује кораке очекује да се њен Милорад врати из војске, а њега нема. Са својих 21 годину овај младић је за мајку заувијек остао њен враголанко, њена узданица и понос, њена рана љута, момчић који је с њом био у збјеговима, плашио се тутњаве оружја, привијао се уз мајку. Послије одрастао, замомчио се, пјевао оне исте пјесме које пјевају неки момци из КУД-а "Милош Недић" из Бочиње који на Сабору народног стваралаштва у Теслићу више година освајају награде.

Не би данас познао Милорад своју Бочињу, начичкале се куће уз асфалтни пут, али његова стаза између Жировнице и Бочиње је и сада иста. Том стазом пролазе многи пратећи кораке када је одлазио на одсуство и три дана био на путу у једном правцу нестрпљив да види најдраже, у другом да што прије дође до другова и помогне им, јер у то вријеме честе су биле оне праве узбуне и провокације на граници. Чувају успомену на њега у караули, али и у Жировници и Бочињи. Чврстим нитима, јачим од челика, повезали су се Жировничани и Бочињани, па су и разумљиве сузе радоснице при сваком сусрету, а и данас треба најмање дан и ноћ да се дође из једног краја у други. Није то тешко ни једним и другима.

Дошли ове године Жировничани са женама и дјецом. – Вруће је али смо стигли да увеличамо славље својој браћи из Бочиње". Па како онда и једним и другима причати о нашим "новим" теоретичарима и њиховим "напредним" идејима. Прошле године у Бочињи су биле и војне старјешине из гарнизона у Дебру. Ове године су послали телеграм, јер су у исто вријеме имали свеармијске спортске игре. Али ту је обавезан позив да се 15. августа нађу у Жировници на Дан граничара који је ушао у програме обиљежавања у Бочињи. Мира Ђурковић, Чедо Момчић[4], Момо, Благоје, Десимир, Боро и други активисти из Бочиње кажу да обавезно иду, а жеља им је као и Жировничанима да ово буде почетак свестраније сарадње општина Маглај и Гостивар. Нема сумње да ће то бити тако, а и једни и други кажу да у Југославији морамо његовати оно што нас спаја, а превазилазити оно што нас раздваја, а тога је мало. Само треба добре воље, а да се то може, показују и ове двије мјесне заједнице. Нараво и војска која је од свог оснивања ковачница братства и јединства и таква остаје и данас. Зато је она била и остала народна и данас је понос сваке породице да има у Титовој војсци сина, а и кћерку, војника. Кад су одлазили Жировничани опет сузе и "до виђења". За ово времена и једни и други су научили и македонске и босанске народне пјесме. Када говоре људи отворена срца, ни језик није проблем, а у Бочињи се све чешће чује македонска ријеч. Латиф, Намик, Ирфан, Рефик рекоше на растанку: " То што вас ми позивамо, то је нормално, али су нам другови у караули рекли да морате ОБАВЕЗНО да дођете 15. августа. А са војском нема шале. А ове године караула ће добити име Милорада Ђурића." Нема сумње да је и овај растанак почетак новог сусрета испод Кораба. То је и остварен сан храброг граничара Милорада Ђурића чија мајка у корацима ових људи препознаје кораке свог сина. Па ко то онда има права да нам брани да чувамо и његујемо слободу за коју је Милорад пао?

Џелал Ибраковић

Напомена: Текст је преписан из листа "Глас комуна" бр. 1484, од 15. 7. 1986. године, стр. 2, Добој

[4] Треба да стиј Чедо Моћић, напомена М. Т.

CamScanner

MAGLAJ

Najbolji učenici iz Bočinje

Posljednje tri godine prolaznost na prvom polugodištu maglajske opštine u osnovnim školama se nekako ujednačila oko brojke 78,40 posto. Ova svakako slučajna cifra ipak upućuje na određena razmišljanja, posebno ako se zna da je ove godine preko 780 učenika sa tri i više negativnih ocjena. Najbolju prolaznost ima OŠ „Radisav Jugović Bako" iz Bočinje gdje je oko 87 posto učenika sa uspjehom završilo prvo polugodište. Najslabiju prolaznost imaju učenici iz OŠ „Bratstvo-jedinstvo" iz Donje Paklenice koji su (sa procentom od 70 posto prolaznosti) otišli na zimski raspust. Prosječna ocjena na nivou Udružene osnovne škole iznosi 2.85 što znači da je opšti uspjeh „dobar". Naravno i ovdje kažu da mora biti još bolji.

Dž. I.

"Глас комуна" бр. 1518, од 10. 3. 1987, стр. 6, Добој

NATRON OTVARA NOVI POGON

Svečano otvaranje na Dan borca

Radna organizacija „Natron" tokom protekle godine vršila je adaptaciju postojećeg objekta u MZ Bakotići, kojeg je nakon višemjesečnog rada skoro osposobila za otvaranje novog pogona za proizvodnju araka. Prema informaciji koju smo dobili u OOUR-u „Natroninvest" dosadašnji radovi procijenjeni su na oko 199 miliona dinara, a sredstva su obezbijedili najvećim dijelom radnici RO „Natron" iz vlastitih sredstava, MZ Bočinja, na osnovu sredstava za brže i produktivnije zapošljavanje, te građani opštinskim samodoprinosom i sredstvima iz dohotka.

U novom pogonu, kako se predvida, posao će naći novih 39 radnika prvenstveno papirničke i konfekcionarske struke.

Završetak radova na objektu planira se u narednа dva mjeseca, a ako bude sve teklo prema planu, početkom juna predviđen je tehnički prijem i probna proizvodnja.

Svečano otvorenje još jednog „Natronovog" dislociranog objekta planirano je za 4. juli — Dan borca.

Ž. P.

"Глас комуна" бр. 1577, од 19. 4. 1988. године, Добој

CamScanner

TELEFONSKA LINIJA U DVIJE FAZE

U mjesnoj zajednici „4. juli" Bočinja kod Maglaja u toku je aktivnost na dovodu PTT linije za 236 domaćinstava, a u akciju se uključilo i 25 domaćinstava MZ Bradići. Telefonska linija u ova dva sela nadomak Maglaja stići će u dvije faze, gdje je u sklopu prve nabavljena telefonska centrala i prenosni sistemi, što je koštalo ukupno 17 starih milijardi. U toku je i realizacija druge faze u sklopu koje teku radovi na uvođenju sekundarne telefonske mreže.

Potreban materijal nabavljen je od trgovinske firme „Beograd—elektro", a radove će do kraja projekta izvoditi radnici PTT Doboj, RJ Maglaj.

Učesnici u izgradnji PTT linije preuzeli su obavezu učestvovanja na iskopu kanala i postavljanju stubova u vidu dobrovoljnog rada uz novčano učešće od po 72 stara miliona u prvoj fazi i 170 starih miliona u drugoj fazi dovođenja PTT linije.

Svoju pomoć u vidu pozajmice od 14 starih milijardi dala je i RO PTT Doboj što će se ovoj RO vraćati u tri rate.

Ž. POPOVIĆ

"Глас комуна" бр. 1607, од 22. 11. 1988. године, стр. 3, Добој

☆☆☆☆☆☆☆☆☆ **Milenko Đuranović, Združeni odred milicije**

Pozdrav drugovima

Kosovo. O njemu mnogo govore. S neskrivenom strepnjom svake večeri pred televizijom u svakom mjestu hiljade radoznalih očiju, punih iščekivanja. Šta donosi novi dan, nova noć, novi izvještaj sa prve jugoslovenske fronte. Danas mirno, sutra ko zna. Prištinu nadlijeću avioni naše JNA, ulicama Podujeva naši tenkovi. Ali ulicama i kolone demonstranata, sve sama mladarija iz škole se više ne žuri kući. Djece i žena nigdje na ulici. Samo masa, iz koje povremeno poleti kamen, lupnjava po automobilu. Oči u oči sa djecačima još, koji uzvikuju „Demokratija, sloboda, Azem".

Nasuprot njih mi, iz svih krajeva Jugoslavije, zbijeni jedan do drugog. Miješaju se misli, za kućom, toplim domom na minus 22. Nova godina je, drugdje se vesele. Da li je kćerka od mjesec dana dobro? Da li je žena porodilja još na posteji? Neke tužne oči blude kroz prozor u daljinu. Gdje li je muž? Brige i strepnja.

Prvi put odmaram nakon 18 sati na terenu u Gračanici sa umornim i pospanim drugovima u spavaonici negdašnjeg brigadirskog naselja. Ne mogu zaspati. Mislim na ulicu i djecu onu u grupi, usplahirenu, koja vape za nečim, napuštaju topli dom. Znaju li roditelji gdje su?! Ne mogu spavati. Nada mnom moj mladi kolega Ljubomir Micic. Spava li? Čitam: Dževad Mešanović, Ul. narodnih heroja M-4, Maglaj, pozdrav drugovima koji dolaze, drugovima brigadirima. Koje li ironije, kojeg li vremena. Još prije osam godina ovdje su boravili mladići iz svih krajeva Jugoslavije. S jednim jedinim ciljem: da grade bratstvo i jedinstvo sa drugovima Albancima, Crnogorcima, Srbima... Danas smo mi tu - Združeni odred milicije. Opet da pokušamo vratiti povjerenje, bratstvo i jedinstvo. Želio bih da uspijemo, ja Milenko Đuranović, zamjenik komandira milicije OSUP-a Maglaj, moj drug Ljubomir, otac jednomjesečne bebe i moji drugovi iz Zavidovića, Tešlića, Doboja, Prijedora, Derventa...

Zapisala
Ž. Popovic

"Глас комуна" од 13. 2. 1990. године, Добој

CamScanner

Sa održanóg Opštinskog takmičénja u saobraćaju

PRVO MJESTO — DVOJICI UČENIKA

Sredinom aprila mjeseca u OŠ »29. novembar« u Novom Šeheru održano je Opštinsko takmičenje u saobraćaju učenika osnovnih škola maglajske opštine.

Na ranije održanim školskim takmičenjima na kojima je učešće uzelo 1109 učenika odabrani su najbolji predstavnici svojih škola (20. takmičara ili 10 ekipa), koji su se 13. aprila takmičili u dvije discipline: rješavanje saobraćajnih testova i praktični dio — vožnja bicikla na poligonu.

Plasman ekipa je slijedeći:

1. OŠ »29. novembar« Novi Šeher — I ekipa nastavnika Ive Bilanića
2. OŠ »Bratstvo-jedinstvo« Paklenica — I ekipa nastavnika Milenka Stanojevića.
3. OŠ »Bratstvo-jedinstvo« Paklenica II ekipa Milenka Stanojevića
4. OŠ »Sulejman Omerović Car« — I ekipa
5. OŠ »29. novembar« Novi Šeher — II ekipa
6. OŠ »Petar Dokić« Maglaj — I ekipa
7. OŠ »Petar Dokić« Maglaj — II ekipa
8. OŠ »Radisav Jugović Bako« — I ekipa
9. OŠ »Sulejman Omerović Car — II ekipa
10. OŠ »29. novembar« Novi Šeher — II ekipa

Prve tri ekipe stekle su pravo takmičenja na Regionalnom i Republičkom takmičenju. Nagrađeni su pored diploma i znački dobili i novčane nagrade u visini 200, 150 i 100 dinara.

Ni poslije tri provjere nije bilo moguće dobiti najboljeg pojedinca, pa je odlučeno da prvo mjesto dijele dva učenika — takmičara Saša Tirić iz OŠ »Petar Dokić« iz Maglaja i Saša Đurković iz OŠ »Radisav Jugović Bako« iz Donje Bočinje.

Osnovna škola iz Novog Šehera dobro je obavila posao domaćina i organizatora u čemu su joj veliku pomoć pružili AMD »Petar Drapšin« OSUP, OKNT, OK SSO i Udružena osnovna škola Malgaj.

S. Poturović

"Натрон" бр. 407, од 15. 5. 1990, Маглај

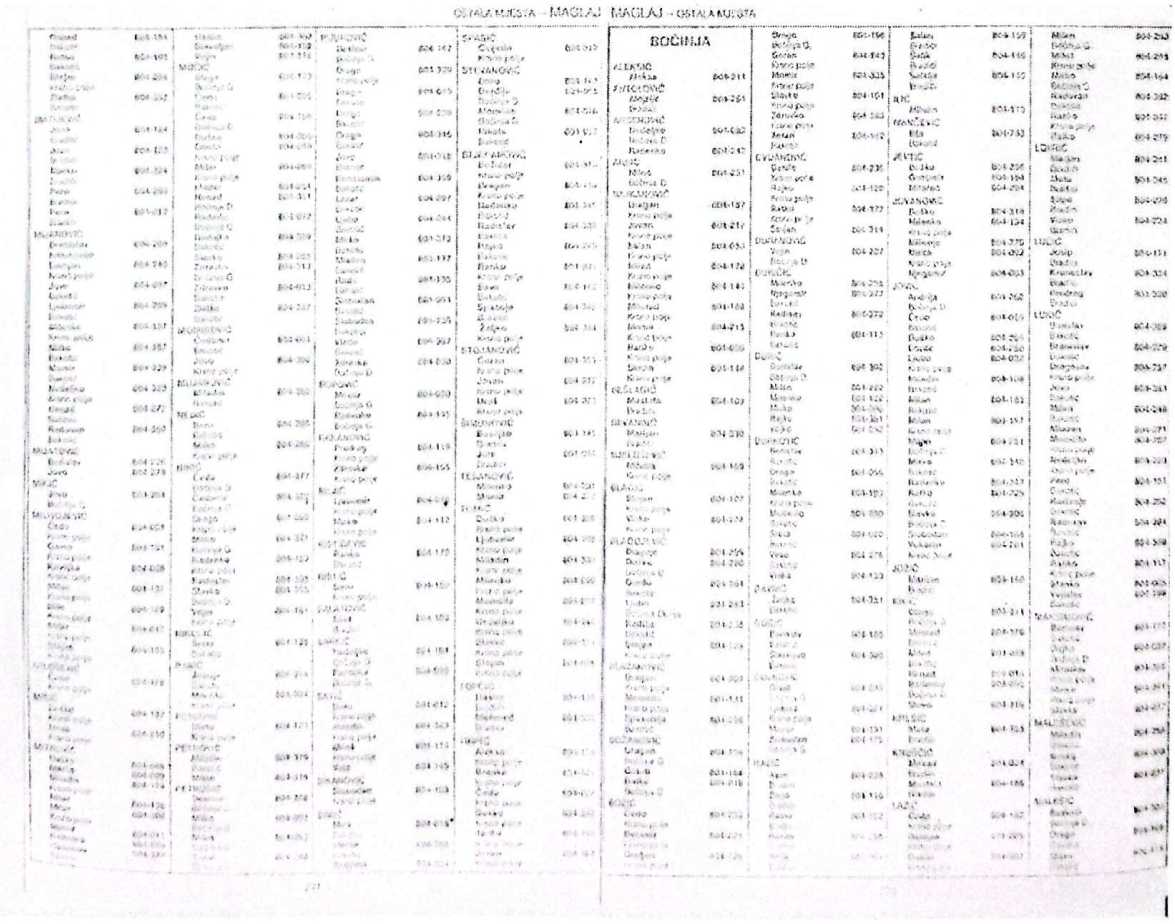

CamScanner

BOČINJA

ALEKSIĆ
Aleksa 804-211

ANTOLOVIĆ
Alojzije 804-261
Bradići

ARSENOVIĆ
Nedeljko 804-082
Bočinja D.
Radenko 804-242

ARSIĆ
Miloš 804-231
Bočinja D

BAJKANOVIĆ
Dragan 804-187
Krsno polje
Jovan 804-217
Krsno polje
Milan 804-053
Krsno polje
Milan 804-128
Krsno polje
Milenko 804-144
Krsno polje
Milorad 804-188
Krsno polje
Momir 804-213
Krsno polje
Ranko 804-000
Krsno polje
Stojan 804-148
Krsno polje

BEŠLAGIĆ
Mustafa 804-109
Bradići

BEVANDIĆ
Marijan 804-330
Bradići

BJELOŠEVIĆ
Milutin 804-169
Krsno polje

BLAGIĆ
Stojan 804-107
Krsno polje
Vinko 804-274
Krsno polje

BLAGOJEVIĆ
Blagoje 804-299
Duško 804-290
Bočinja D.
Đorđo 804-364
Bakotić
Ljubo 804-283
Bočinja Donja
Radiša 804-208
Bakotić
Stojan 804-125
Krsno polje

BLAŽANOVIĆ
Dragan 804-009
Krsno polje
Momčilo 804-133
Krsno polje
Spasenija 804-296
Bakotić

BOŽANOVIĆ
Dragan 804-158
Bočinja G.
Golub 804-168
Ratko 804-016
Bočinja D.

BOŽIĆ
Čedo 804-233
Krsno polje
Desimir 804-221
Krsno polje
Dragan 804-239
Krsno polje

CamScanner

	Drago Bočinja G.	804-196
	Goran Krsno polje	804-243
	Momir Krsno polje	804-335
	Slavko Krsno polje	804-101
	Zdravko Krsno polje	804-383
	Zoran Bakotić	804-142
CVIJANOVIĆ		
	Danilo Krsno polje	804-236
	Rajko Krsno polje	804-120
	Ratko Krsno polje	804-327
	Stojan	804-214
ĐURANOVIĆ		
	Vojin Bočinja D.	804-287
ĐURIČIĆ		
	Milenko	804-235
	Njegomir Bakotić	804-277
	Radisav Bakotić	804-372
	Ranko Bakotić	804-113
ĐURIĆ		
	Borislav Bočinja D.	804-302
	Milan	804-282
	Milenko	804-122
	Mirko	804-006
	Rajko	804-361
	Vojko	804-052
ĐURKOVIĆ		
	Borislav Bakotić	804-343
	Drago Bakotić	804-056
	Milenko Krsno polje	804-193
	Momčilo Bakotić	804-280
	Sreto Bakotić	804-020
	Veso Bakotic	804-276
	Vinko	804-130
GAVRIĆ		
	Željko Bakotić	804-351
GOGIĆ		
	Borislav Bakotić	804-185
	Slavoljub Bakotić	804-308
GOJKOVIĆ		
	Grujo Bočinja G	804-033
	Ljubica Krsno polje	804-081
	Momir	804-131
	Slobodan Bočinja G	804-175
HASIĆ		
	Asim Bradići	804-036
	Bego Bradići	804-116
	Ramo Bradići	804-192
	Rasim Bradići	804-085
	Refik Bradići	804-061

CamScanner

Salim Bradići	804-159
Šefik Bradići	804-146
Šefkija Bradići	804-140
ILIĆ	
Milutin	804-115
IVANČEVIĆ	
Ilija Bakotić	804-753
JEVTIĆ	
Boško	804-298
Gostimir	804-154
Milorad	804-294
JOVANOVIĆ	
Boško	804-318
Milenko Krsno polje	804-134
Milivoje	804-279
Mirko Krsno polje	804-092
Njegomir	804-003
JOVIĆ	
Andrija Bočinja D.	804-262
Čedo Bakotić	804-069
Duško	804-266
Đorđe	804-258
Ljubo Krsno polje	804-032
Miladin Bakotić	804-108
Milan Bakotić	804-163
Milan Krsno polje	804-197
Milan Bočinja D.	804-251
Mirko Bakotić	804-340
Radenko	804-247
Ratko Bakotić	804-229
Slavko Bočinja D.	804-306
Slobodan	804-106
Vukadin Krsno polje	804-201
JOZIĆ	
Marijan Bradići	804-160
KIKIĆ	
Drago Bočinja D.	804-311
Milorad Bakotić	804-376
Miloš Bakotić	804-028
Nenad	804-014
Radenko Bočinja D.	804-295
Stevo	804-319
KRESIĆ	
Mato Bradići	804-355
KRUŠČIĆ	
Mirsad Bradići	804-024
Mustafa Bradići	804-186
LAZIĆ	
Čedo Krsno polje	804-162
Damjan Krsno polje	804-205
Danilo Krsno polje	804-301

CamScanner

Milan Bočinja G.	804-253
Miloš Krsno polje	804-245
Mirko Bočinja G.	804-164
Radovan Bakotić	804-362
Ranko Krsno polje	804-347
Ratko	804-219
LOVRIĆ	
Marjan Bradići	804-241
Mato Bradići	804-345
Stipo Bradići	804-220
Vinko Bradići	804-224
LUČIĆ	
Josip Bradići	804-171
Krunoslav Bradići	804-334
Predrag Bradići	804-320
LUKIĆ	
Borislav Bakotić	804-366
Branislav Bakotić	804-370
Dragosav Krsno polje	804-257
Jovo Bakotić	804-363
Milan Bakotić	804-248
Mladen	804-271
Momčilo Krsno polje	804-267
Nedeljko Krsno polje	804-203
Pero	804-151

Pero Bakotić	804-151
Radivoje Bakotić	804-292
Radosav Bakotić	804-284
Rajko Bakotić	804-368
Ranko Krsno polje	804-117
Stanko	804-005
Vojislav Bakotić	804-288
MAKSIMOVIĆ	
Borislav Bakotić	804-172
Dujko Bočinja D.	804-037
Miroslav Krsno polje	804-356
Momir Krsno polje	804-341
Slavko	804-227
MALEŠEVIĆ	
Miladin Bakotić	804-256
Novko Bakotić	804-309
Slavko Bakotić	804-237
MALEŠIĆ	
Budimir Bočinja D.	804-303
Drago Bakotić	804-199
Milan Bakotić	804-118

CamScanner

Nenad Bakotić	804-194
Ratko Bakotić	804-103
Stojan Krsno polje	804-286
Zlatko Bakotić	804-352
MATIJEVIĆ	
Jozo Bradići	804-124
Jozo Bradići	804-123
Marko Bradići	804-324
Pero Bradići	804-200
Pero Bradići	804-212
MIJANOVIĆ	
Branislav Krsno polje	804-209
Damjan Krsno polje	804-240
Jovo Bakotić	804-097
Ljubomir Bakotić	804-289
Milenko Krsno polje	804-157
Milko Bakotić	804-357
Momir Bakotić	804-339
Nedeljko Krsno polje	804-323
Nenad Bakotić	804-272
Radovan Bakotić	804-360
MIJATOVIĆ	
Borislav	804-226
Jovo	804-275

MIKIĆ	
Jovo Bočinja G.	804-281
MILIVOJEVIĆ	
Čedo Krsno polje	804-001
Gavro Krsno polje	804-191
Koviljka Krsno polje	804-068
Milan Krsno polje	804-137
Mile Krsno polje	804-129
Mitar Krsno polje	804-017
Stojan Krsno polje	804-155
MILOŠEVIĆ	
Čedo Krsno polje	804-176
MIŠIĆ	
Boško Krsno polje	804-132
Neno Krsno polje	804-310
MITROVIĆ	
Duško	804-048
Marko	804-029
Miladin Krsno polje	804-174
Mitar	804-136
Mitar Krsno polje	804-300
Momir	804-041
Radenko	804-080
Radoslav	804-378
Bakotić	

CamScanner

Ranko	804-382
Slavoljub	804-152
Vojin	804-316
MOČIĆ	
Blago	804-173
Bočinja G.	
Čedo	804-225
Bakotić	
Čedo	804-166
Bočinja G.	
Dušan	804-206
Gosto	804-049
Krsno polje	
Mitar	804-269
Krsno polje	
Momir	804-254
Nenad	804-381
Bočinja D.	
Radmilo	804-072
Bočinja G.	
Radojka	804-359
Bakotić	
Slavko	804-255
Zdravko	804-313
Bočinja G.	
Zdravko	804-013
Bakotić	
Zlatko	804-337
Bakotić	
MOMIROVIĆ	
Čedomir	804-084
Bakotić	
Jovo	804-360
Krsno polje	
MUJANOVIĆ	
Miladin	804-380
Bakotić	
NEDIĆ	
Boro	804-265
Bakotić	
Milko	804-260
Krsno polje	

NIKIĆ	
Čedo	804-377
Bočinja G.	
Čedomir	804-322
Bočinja G.	
Drago	804-062
Krsno polje	
Milko	804-371
Bočinja G.	
Radenko	804-153
Krsno polje	
Radoslav	804-305
Slavko	804-365
Bočinja G.	
Vojin	804-181
Krsno polje	
NIKOLIĆ	
Sreto	804-138
Bakotić	
PANIĆ	
Jelisije	804-374
Bakotić	
Milenko	804-304
Krsno polje	
PETKOVIĆ	
Mirče	804-134
Krsno polje	
PETROVIĆ	
Miladin	804-379
Bakotić	
Milan	804-314
PETRUŠIĆ	
Desimir	804-358
Bočinja G.	
Milko	804-093
Bočinja G.	
Miloš	804-293
Bočinja G.	
Zoran	804-268
Bočinja G.	

CamScanner

PIJUNOVIĆ
Desimir 804-147
Bočinja D.
Drago 804-329
Krsno polje
Drago 804-045
Bakotić
Drago 804-230
Bakotić
Drago 804-346
Bakotić
Jovo 804-218
Bakotić
Konstantin 804-359
Bakotić
Lazar 804-297
Bakotić
Ljubo 804-244
Bakotić
Mirko 804-373
Bakotić
Mladen 804-177
Bakotić
Rade 804-135
Bakotić
Slobodan 804-004
Bakotić
Slobodan 804-156
Bakotići
Vlado 804-367
Bakotić
Zdravko 804-030
Bočinja D.

POPOVIĆ
Momir 804-060
Bočinja G.
Radenko 804-145
Bočinja G.

RAKANOVIĆ
Predrag 804-119
Krsno polje
Zdravko 804-165
Krsno polje

RILJIĆ
Ljubomir 804-040
Krsno polje
Mirko 804-112
Krsno polje

RISTIĆEVIĆ
Ranko 804-170
Bakotić

RISTIĆ
Savo 804-150
Krsno polje

SALATOVIĆ
Ešef 804-183
Bradići

SARKIĆ
Nedeljko 804-161
Bočinja G.
Pantelija 804-089
Bočinja G.

SAVIĆ
Boro 804-012
Krsno polje
Miladin 804-325
Krsno polje
Miloš 804-114
Krsno polje
Vido 804-149

SIKANOVIĆ
Slobodan 804-105
Krsno polje

SIMIĆ
Miro 804-018
Bakotić
Momir 804-285
Bakotić
Radomir 804-234

CamScanner

SPASIĆ
Cvijetin 804-312
Krsno polje
STEVANOVIĆ
Boro 804-143
Đorđija 804-065
Bočinja G.
Momčilo 804-076
Bočinja G.
Nikola 804-088
Bakotić
STJEPANOVIĆ
Božidar 804-375
Krsno polje
Dragan 804-139
Krsno polje
Radenko 804-349
Bakotić
Radislav 804-232
Bakotić
Rajko 804-249
Bakotić
Ranko 804-021
Krsno polje
Savo 804-182
Bakotić
Spasoje 804-348
Bakotic
Željko 804-354
Krsno polje
STOJANOVIĆ
Goran 804-353
Krsno polje
Jovan 804-317
Krsno polje
Uroš 804-073
Krsno polje
ŠIMUNOVIĆ
Bosiljko 804-141
Bradići
Jure 804-064
Bradići

TEŠANOVIĆ
Milenko 804-291
Momir 804-273
TOMIĆ
Duško 804-328
Krsno polje
Ljubomir 804-303
Krsno polje
Miladin 804-333
Krsno polje
Milenko 804-096
Krsno polje
Momčilo 804-077
Krsno polje
Nedeljko 804-344
Krsno polje
Slavko 804-331
Krsno polje
Stojan 804-008
Krsno polje
TOPČIĆ
Hašim 804-190
Bradići
Mehmed 804-335
Bradići
TRIPIĆ
Aleksa 804-178
Krsno polje
Branko 804-121
Krsno polje
Čedo 804-057
Krsno polje
Duško 804-312
Krsno polje
Janko 804-169
Krsno polje
Jovan 804-167
Krsno polje

CamScanner

Krsto	804-100
Krsno polje	
Milan	804-338
Krsno polje	
Perica	804-321
Krsno polje	
Rajko	804-228
Krsno polje	
Ranko	804-044
Krsno polje	
Ratko	804-252
Krsno polje	
Ratko	804-179
Krsno polje	
Stojan	804-264
Krsno polje	
Vaso	804-195
Krsno polje	
Željko	804-102
Krsno polje	
ZEKIĆ	
Drago	804-278
Bočinja D.	
Đorđija	804-307
Bočinja D.	
Golub	804-110
Miloš	804-198
Momir	804-270
Nedeljko	804-259
Pero	804-250
Bočinja D.	

BOČINJA

DOM ZDRAVLJA »MOŠA PIJADE« MAGLAJ	
– ambulanta Bočinja Donja	804-246
MJESNA ZAJEDNICA »4. JULI« Bočinja Donja	804-315
MATRON KOMBINAT MAGLAJ – POGON BAKOTIĆ	
– uprava	804-104
– portir	804-180
OSNOVNA ŠKOLA »RADISAV JUGOVIĆ–BAKO« Bočinja Donja	804-215
POŠTA	
– mehaničar	804-011
SKUPŠTINA OPŠTINE MAGLAJ	
MJESNI URED BOČINJA DONJA	804-222
UPI DP »25. MAJ« MAGLAJ	
– prodavnica Donja Bočinja br. 40	804-210

Извод из телефонског именика регије Добој (позивна мрежа 074) за 1990. годину

CamScanner

НА РАТИШТИМА У ХРВАТСКОЈ СА ДОБОЈСКЕ РЕГИЈЕ

ПОГИНУЛО ДЕСЕТ ВОЈНИКА

У наметнутом рату, у одбрани од оружаног насиља и анархије, као недужне жртве безумља, служећи свој редовни војни рок, на борбеном задатку, положило је своје младе животе десет војника са добојске регије.

Ево имена свих храбрих младих војника погинулих на ратиштима Хрватске, у првим борбеним редовима:

ИБРАХИМ Химзе КЕРИЋ рођен 1973. године у Теслићу. Погинуо 5. октобра у селу Нуштар код Винковаца.

БОГДАН Данка ПАЗИЋ, рођен 1972. године у селу Свињашница код Завидовића. Погинуо 10. октобра у близини Дубровника.

ИНДИР Ибре РАМИЋ, рођен 1972. године у селу Мркотић код Тешња. Погинуо 10. октобра у Вуковару.

ДРАГОСЛАВ Петра СТАРЧЕВИЋ, рођен 1972. године у селу Мали Пријавор код Добоја. Погинуо 12. октобра код Госпића.

ДРАГАН Бранка СТЕВАНОВИЋ, рођен 1966. године у селу Јабланица код Маглаја. Погинуо 16. октобра у Вуковару, као војни обвезник — добровољац.

ДРАГО Бориславе МИЈАТОВИЋ, рођен 1973. године у селу Доња Бочиња код Маглаја. Погинуо 16. октобра код Борова Села.

СЛАВКО Илије РАДОВИЋ, рођен 1972. године у Јоховцу код Добоја. Погинуо 17. октобра у селу Вучедол код Вуковара.

МУХАМЕД Мухамеда ВЕХАБОВИЋ, рођен 1972. године у селу Мошевац код Маглаја. Погинуо 23. октобра код Дубровника.

ДАЛИБОР КОЈИЋ, рођен 1973. године у Лужанима код Босанског Брода. Погинуо почетком октобра негдје на фронту у Хрватској.

ВЈЕКОСЛАВ Војина СТАРКИЋ, рођен 1972. у Горњој Бочињи, код Маглаја, погинуо 25. октобра 1991. у Тординцима код Винковаца.

Представници Гарнизона из Добоја посјетили су породице погинулих војника, изразили саучешће и помогли око сахрана, те додијелили новчану помоћ.

Н.Т.

"Глас комуна" бр. 1758, од 30. 10. 1991. године, стр. 10, Добој

ТРАГИЧНЕ СУДБИНЕ

ЧЕДО И ЊЕГОВИ СИНОВИ

Овај рат поприма трагичне посљедице једног окрутног и свирепог сукоба широких размјера. Историчари и теоретичари рата имаће довољно материјала за истраживање рата у бившој средишњој републици бивше Југославије.

Баш због своје свирепости и бескомпромисности он је међуетнички и вјерски рат. Његове посљедице ће се тек видјети након завршетка.

Безброј породичних и личних трагедија је овај рат са собом донио. У аналима ће бити забиљежене трагедије цијелих породица-када отац или муж остаје без свих чланова породице или већине њих.

Томе је слична судбина породице Јовић из села Близне подно истоименог врха на југозападној страни Озрена. Отац Чедо је имао четири сина. Од њих четворице двојица су погинула недавно у размаку од мјесец дана. Ријеч је о Горану и Стојану Јовићу. Први је погинуо у току борби за град Маглај. Имао је двадесет пет година и дошао је чак из Словеније да брани свој кућни праг.

Стојан Коко је имао двадесет једну годину када је пао на Близној, брду изнад истоименог села. И он је радио у Србији, и није се двоумио да ли да дође и брани свој родни дом. А њихов поносни отац Чедо са још два своја сина и сада је рову, у првој борбеној линији.

Здравко ТОДОРОВИЋ

Горан и Стојан више нису у породици Јовић

"Глас комуна" бр. 1799, од 18. 11. 1992. године, стр. 6, Добој

CamScanner

У БОЧИЊИ ПОЧЕЛО СА РАДОМ КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА

ЊЕГОВАЊЕ БОГОЉУБЉА

У подозренском селу Бочиња основано је Коло српских сестара као добротворно хуманитарно друштво. Како нам рече прота Милутин Јовић, на овим просторима оваква друштва немају традицију јер у прошлом, бољшевичком систему, све што је имало предзнак српски било је спутавано. Избијањем ратних дејстава указала се потреба да многе оживе и настану нова Кола српских сестара.

Пошто су Кола увијек била везана за Цркву, прота Милутин Јовић уз неколико најактивнијих жена са овог краја, одлучио је да крене са формирањем и радом овог добротворног друштва. Свесрдну помоћ на самом почетку и у току рада пружа овдашњи командант, капетан Мићановић, а њиху заостали ни представници општинских органа власти.

Да би Коло што ефикасније радило оформљен је Управни одбор од двадесет чланова. Одбор представља председница Мира Ђурковић, а њена замјеница је Косана Малешић.

У Колу дјелује пет секција: Секција за обилазак породица погинулих бораца и сирочади коју води Косана Малешић, Секција за обилазак тешко обољелих, усамљених и ментално ретардираних лица коју води Здравкица Петрушић, Секција за посјету болницама, бањама, домовима пензионера, води Милијана Петровић, четврту секцију за прикупљање хране, одјеће, обуће, књига и лијекова води Митра Саркић, а у пету за опште послове укључене су све чланице.

На самом почетку чланице овог Кола су се укључиле у вађење кромпира за војску, прављење разних јела и колача за борце на линији, а тренутно су највише ангажоване на изради одјевних предмета пред надолазеће зимске дане. **„Ово се ми само загријевамо, а праве резултате ћете видјети ускоро. Наш циљ је да борци имају све што им је потребно."** На ово председница Мира Ђурковић додаје: **„Да бисмо све ово остварили ми се нећемо везати за локалне просторе. Већ смо остварили контакте са сличним друштвима на подручју Србије, а да то остваримо, велику помоћ нам пружају прота Милутин Јовић и наш командант, капетан Мићановић па ми желимо овако јавно да им захвалимо на њиховом свесрдном ангажовању".**

Намјера чланица овог Кола је да у рад укључе што више наших радника запослених у иностранству, пошто су материјалне могућности на нашим просторима умањене, па им је ово својеврсни позив да се што актирвније укључе. Добротвори овог друштва биће проглашени почасним члановима. Чланице се надају да ће овдашња Мјесна заједница обезбиједити адекватне просторије за несметан рад Кола. Нуди се сарадња са сличним хуманитарним друштвима као и појединцима, а контакти се могу остварити путем мјесне поште гдје се могу остављати поруке. Контакт телефон је (074) 32-890 од 16 часова па даље.

На крају нам прота Милутин Јовић рече: **„Рад овог Кола је битан прије свега са психолошког аспекта, а онда уз то иде и сва остала активност. Коло ће прије свега његовати хришћанско богољубље. Красна слава овог друштва је Света Великомученица Огњена Марина."**

Перо Д. ШАРЧЕВИЋ

"Озренски видици" бр. 7 и 8, стр. 43, новембар – децембар 1994.

CamScanner

Малешић вјерује у живот

СПОРТИСТА И БОРАЦ

Будимир Малешић (28 година), бивши карате репрезентативац Југославије и члан КК „Криваја" из Завидовића, рођен и живи у Бочињи код Маглаја, посјетио је недавно свој родни крај.

Малешић се, наиме, већ неколико мјесеци налази на рехабилитацији у Београду, након што је као командир чете војне полиције, у једној акцији у околини Маглаја, прошле године, остао без обадвије ноге.

Овог младог човјека - српског ратника је путем ТВ и новинских кућа упознала и шира јавност. Видовдански интернационални карате турнир, на којем су учествовали репрезентативци Југославије, Србије, Црне Горе, Републике Српске, Македоније, Русије и Мађарске уприличен је у част нашег борца. До рата овај врсни спортиста у дресу завидовићког карате клуба, чији је капитен био, освајао је медаље на републичким и државним првенствима у појединачној и екипној конкуренцији. То Драгољуб Ковачевић и мр Марко Ницовић, директор и предсједник Карате-савеза Југославије, под чијим патронатом се и одржао турнир, нису заборавили и приход од улазница и пригодан поклон у виду ручног часовника даровали су бившем репрезентативцу и храбром борцу Војске Републике Српске.

Рат је, без сумње, прекинуо блиставу каријеру овог узорног спортисте и човјека. Ипак, он каже да се поноси што се жртвовао у „дресу" припадника Војске Републике Српске. Он вјерује у живот и додаје:

- Мислим да сам дао свој допринос овој праведној борби Српског народа. Далеко прије избијања рата укључио сам се у организовање одбране Српског народа општине Маглај и цјелокупне Добојске регије - рекао нам је, приликом посјете Команди Оперативне групе Добој, спортиста и борац Малешић, гдје је био лични гост потпуковника Станковића.

Љ. Бурић

CamScanner

РЕПОРТАЖА

ОРЛОВИ НЕ УМИРУ ЛАКО

У посети теже рањеним српским борцима у београдском рехабилитационом центру „Рудо". Карате репрезентативац, који је изгубио обе ноге, Будимир Малешић, није изгубио вољу за животом, најављујући свој повратак у родну Бочињу на Озрену.

Рехабилитациони центар "Завод за протетику" Београд, дом туге, суза, горких судбина рата, а у исто време дом радовања. Овдје се сви радују, када неко добије протезу, када стане на ноге и поново прохода.

Шетњу рањеника, на штакама и инвалидским колицима, кроз уредно ограђен парк болнице прекинула је наша појава и долазак на капију. У посјету рањеним јунацима ВРС стигле су чланице Кола српских сестара из Добоја.

Бити рањен и изгубити део тела, не значи изгубити душу осећање и вољу. Нас четворица имамо само једну ногу, али имамо четири душе. Пратимо телевизију и радујемо се свакој победи наших бораца на фронту. Свесни смо тешке материјалне ситуације на простору српских земаља, неправедних санкција и свега што рат доноси. Човек се овдје понекад осећа остављеним и заборављеним. Не треба ништа донети. Овде нико није гладан, нити жедан. Довољно је само доћи и попричати, видети се. Ако немамо ноге, имамо душу, радујемо се сваком вашем доласку топлој речи из родног краја – каже Живко Марић из села Љеб код Станара кога смо затекли у друштву са Милошем Јовићем, рањеним борцем из Добоја.

Обилазећи просторије Центра за протетику поглед нам се задржа на атлетски грађеном момку који је неуморно, уз пригушене крике, ударао у боксерски мех. Није обраћао пажњу на нас који смо изражавали нескривено одушевљење. Неко нам рече да је без ногу. Широка плава тренерка на њему прекривала је протезе. То је био Будимир Малешић из села Бочиња.

CamScanner

-Преко коте Превила на нашу територију стално су убациване непријатељске групе које су угрожавале путну комуникацију од Бочиње према Доцу. Напад непријатеља на "Тамић", који је возио храну за војску у Долац ударио је печат на трагедију која се тешко заборавља. Убијена је једна девојчица и човек из оближњег села, а било је теже рањено и неколико наших бораца. Био је то разлог да се крене, времена за чекање није било – почео је да прича Малешић.

-Самном су били Боро Мијатовић Циго, Ратко Максимовић и Златко Малешић. Са друге стране кренули су "Предини Вукови", "Ђурина полиција" и неколицина најхрабријих из села. Силовито смо напали и јурнули на њихове ровове. Био је 4. децембар '92. Међу непријатељем настала је паника. Бјежали су, не осврћући се на своје мртве и рањене. Пребацивали смо се заузимајући стабло по стабло и упадајући у њихове траншеје. Одјекнула је снажна експлозија. Прво сам помислио, док сам још падао, да је међу нас пала граната. Врела крв прснула ми је по лицу. Остао сам без обе ноге и увидио да је то била експлозивна направа ручне израде. Откачио сам бомбу са опасача, са намјером да се убијем, и извадио осигурач. Слика кћеркица Неде и Иване, која ми је тог тренутка лебдјела пред очима, вратила ми је помисао да има још живота у мени. Вратио сам осигурач дрхтавим рукама и онда су ме набацили на носила – присећа се Будимир Малешић.

Рањавањем српског борца Будимира Малешића, прекинута је кријера врсног каратисте. Малешић је почео спортску каријеру у КК "Кривача" из Завидовића. Носилац је црног појаса први дан и учесник многих државних такмичења. Са пуно елана, снаге и оптимизма након ампутације обе ноге, за само седам месеци опоравка поново је проходао без штака, на протезама.

-Захвалан сам посебно особљу центра и људима који ме не заборављају. Директор карате репрезентације Југославије господин Драгољуб Кочовић редовно ме обилази. Прошлогодишњи "Видовдански турнир" у Београду био је посвећен мени. Уз новчани дар добио сам и леп ручни сат са посветом. На турниру су учествовали Руси као и каратисти РС, СРЈ и Македоније. Посебно им хвала. Овом приликом поздравио бих све борце из родне Бочиње и Озрена да издрже, уз поруку да се ускоро враћам у јединицу, јер двоглави орлови не умиру лако – каже овај јунак из Бочиње.

З. Михајловић

Напомена: Текст је преписан из листа "Нови глас" бр. 1831, од 1. 4. 1994. године, стр. 4, Добој

CamScanner

БОШКО БУХА СА ОЗРЕНА

ТЕКСТ И ФОТОГРАФИЈЕ:
Томислав ПЕТЕРНЕК

Кад год бих споменуо Дуге њиве сви би ртели главама и говорили: „Тамо је опасно за тебе", очито тако мисле ради мојих година. Помаже ми Брецо, возач санитета, који довлачи са прве линије рањенике. Смештам се у његов „Пинцгауер" уз обећање да ћу му помагати око извлачења рањеника ако затреба.

Команданте, какав сам ја курир без оружја

На првој линији као на длану фабрике Натронка као Маглај. Претрчава војска паралу гранате. На једној косини испод борића лежи ослоњен на пакет борцу старој униформи ЈНА Карас сам му пришао имам шта и да видим - пати је дете румено у образима лепушкаст десно ухо му је пуно и рео румено образа. Оно што га чини старијим то је цигарета коју вуче као да га је страх да неки дим не искористи. Борци ме наговарају: „Сликај мајсторе ово је наш Бошко Буха". Он као да ме и не примећује. Ја га обилазим како би нашао добар угао а он као ништа. Реаговао је спонтано тек на примедбу једног борца: „Е мој Споменко, сад кад те усликало, ући ћеш у историју". На то ће Споменко из топа: „Јебо ти историју кад сам ја данас остао жив". Спријатељили смо се и тад ми је показао његова запрежна кола којима је тог јутра завршио тачком мање на мину, задња половина кола је била уништена. Исто дана нашли су му нова кола јер без његаније смео проћи ни један дан. Споменко је сваког дана три пута извлачио судбину - њихово је да носи храну и муницију на најтуршије положаје. Пушали су на њега снајперисти али он и његов коњ, који је украшавао разним бојама вунице као што би свако дете у његовим четрнаест година учинило, као по правилу враћали су се неповређени. Убрзо постао је права медијска личност. Писале су све новине и телевизије. Жеља нам је била да га извучемо из тог пакла. Све је било договорено да дође у Београд да настави школовање, чак се појавио и један човек из Француске да га води у Француску и брине о њему. Ништа га није могло померити са Озрена. Често је причао. Сви ми изгинуше једино ми моја најдража Бабажива. Многоју је волео али и она једног дана погину. Долети граната и осташе Споменко сам. Чуо сам да има, има оца. Нисам га никада питао што ме није спомињао. Када је командант видео да не треба изазивати судбину, узе Споменка Гостића, рођеног 1978. године на Озрену за свог курира. Добио Споменко и нову униформу у замену за кола и коња. Није био задовољан његов немирни дух. Једно предвечерје, каже „Команданте какве сам ја то курир без оружја. Могу ме ухватити балије а шта ћу ја говорук? Тамо док сам возио кола имао сам бар бомбу за мене ако ме ухвате а нашао се увијек и понеки вуто-мат у колима. И добио је оружје лично заруженје.

За тридесет дана колико сам остао на Озрену уместо дан-два како сам мојој породици обећао, често сам се дружио са садашњем мојим Озренком, како сам га из миља звао. По повратку у Београд успедио је рад на изложби а на њој најзапаженији Бошко Буха са његовим украшеним коњићем.

Прошла је једна цела година лутања по ратиштима да би ме тек пре месец дана опет рат довео на Озрен. Иду оно најтужније. Прошле године погинуо је мали Озренко да би иронија била већа сахрањен је у близини где сам га први пут срео. То је једно од многих нових гробља са десетак хумки. Сад кад гледам сваку гроба видим да су моји пријатељи стали мирно пред Споменкови гробови. Нека, баш тако треба. Заслужио је да га се сећа Озрен.

Хвала Богу, готово је са мукама

Рана јесен 1992. године, грме топови тенкови и сам не знам шта све. У шали, а вероватно да си дигнемо понеславу хрброст за сваку експлозију кажемо: „наша је". Ноћимо у штабу Прве озренске бригаде, жељни да сване што пре. Кад у свитање изненађење. Са подизањем магле не могу да се нагледам лепоте и већ снимам препелице пејсаже. Осећам се постиђен што сам био свуда на белом свету, а и дивио се а за ову лепоту, на 350 километара од Београда нисам знао ни да постоји. Такви смо ми. Топао чај, хлеб - то је доручак. Крећем са сменом бораца. Питам: „Колика је линија коју чувате?" Одговарају: „Око 275 километара. То чувају даноноћно мештани Озрена. Сваког дана сукоби са непријатељем. Стижемо до места Јабланица. Показују ми асфалт до последње муслиманске викендице, даље тушвици и тако препознајем где је Србија. Мостић преко потока то је та граница асфалта. И баш ту „мерцедес" - хируршка сала. Врата широм отворена а испред више крвавих носила, борци са завијеним главама рукама и ногама а за операционим столом гинеколог у цивилству, а сада ратни хирург - Младен. Са особљем болнице: ту на 500 метара од линије окршаја, остатак рана проводим и слушам њихове исповести као да је требало неко да дође, па да му се изјављу.

Споменко Гостић

Моје колеге одлазе за Београд. Ја остајем. То је јаче од мог обећања. Верујем разумеће ме кад се вратим. Пада мрак. Доктор тражи моју батеријску лампу, светли у око једном борцу који лежи на носилима, враћа ми лампу и каже: „Хвала Богу, готово је са мукама". Био је то Горан Лазаревић, рођен 1968. године, погођен снајпером са чела а излазна рана на малом мозгу. За ноћење смештамо се у гаражу. Као најстаријем дају ми да спавам на носилима која су најудобнија од бетона. Чудим се како су носила чиста. Тек сутрадан сам видео како крвава носила спуштају у поток и за сат - два нигде трага од крви. Остаје само списак рањених и погинулих од претходног дана. Долазе жене Озренке. Има и избеглица међу њима. Доносе нам кисело млеко и разне пите као у ратним причама.

Преузето из Екстра Магазина

"Озренски видици" бр. 1, стр. 22, мај 1994.

CamScanner

МАЈКЕ-ХЕРОЈИ: ПЕТРА ЈОВИЋ ИЗ БЛИЗНЕ КОД БОЧИЊЕ

Преполовљен Петрин букет

Петрини синови, Мирослав, Милан, Горан и Стојан, из Близне, су пре две године кренули да бране родну груду. Најмлађи Стојан, а потом Горан, гину у првој години рата, па мајка са дубоком зебњом очекује повратак са ратишта своја два жива сина.

Многе породице на Озрену заложиле су за слободу српског народа оно што је највредније – животе својих синова. Породица Чеде и петре Јовић из Близне је пре рата имала четири сина и две кћери. Сва четворица синова су на самом почетку стали у редове српске војске: Мирослав, Милан, Горан и Стојан, заједно са својим оцем. Непријатељ немилосрдно навалује на Близну и друге крајеве уз јужне ободе Озрена. На бранику српског села Близна из

Губитак вредније људске имовине доживјела, али породица Јовић каква је, бар да остану на свом огњишту, па човек би онда живо зашто је дао оно што је највише вредно. Живот на српској земљи и могућност обичајски гробља синова биле би велики надокнадивање онога што, нажалост, не може надокнадити. Борећи се за српску земљу, омогућимо породици Јовић остварење њихових жеља и омогућимо младим потомцима погинулих синова живот достојан човека. Скромно, онако како данас живи породица Јовић, која је и дан-данас на окупу. Живот је тежак. Једине приходе имају од Војске Републике Српске, на име погинулих синова. Истину, примјер Мирка Јовића, нашег радника у иностранству, који сваки месец својим домаћим обезбеди оно најосновније за кућу. Рат је, па разумеју ситуацију и надају се да по завршетку рата, деца и супруге неће бити заборављене.

Симеун МИЛИЧИЋ

Мајка Петра очекује синове са ратишта

"Свитања" бр. 1837, од 29. 6. 1994. године, стр. 5, Добој

МАЈКЕ-ХЕРОЈИ: ПЕТРА ЈОВИЋ ИЗ БЛИЗНЕ КОД БОЧИЊЕ

Преполовљен Петрин букет

Петрини синови Мирослав, Милан ,Горан и Стојан, из Близне, су пре две године кренулу да бране родну груду. Најмлађи Стојан, а потом Горан, гину у првој години рата, па мајка са дубоком зебњом очекује повратак са ратишта своја два жива сина.

Многе породице на Озрену заложиле су за слободу српског народа оно што је највредније – животе својих синова. Породица Чеде и петре Јовић из Близне је пре рата имала четири сина и две кћери. Сва четворица синова су на самом почетку стали у редове српске војске: Мирослав, Милан, Горан и Стојан, заједно са својим оцем. Непријатељ немилосрдно навалује на Близну и друге крајеве уз јужне ободе Озрена. На бранику српског села Близна из

CamScanner

правца Циганске косе, од непријатељског снајперског хица погинуо је најмлађи син Стојан, 20. септембра 1992. године. Породица Јовић је ово тешко доживјела. Сећајући се тих тренутака отац Чедо говори: "Био сам на свом стражарском мјесту када ми је пришао Славко Лазић и јавио да ми је најмлађи син погинуо. Било ми је тешко."

Међутим, црни дани за породицу Јовић се овдје не прекидају. Трагедија се наставља. Двадесет трећег октобра 1992. године из живота породице Јовић одлази још један син – Горан у својој двадесетпетој години. Иза себе оставља двогодишњу кћеркицу Наташу и младу супругу Равиолку. Млада српска мајка и супруга Равиолка се присјећа: "Горан је као припадник Интервентне чете, са својим саборцима отишао на маглајско ратиште. Погледала сам супруга да се врати крајем седмице. Међутим, појављују се моји родитељи. Погледом у своје родитеље закључила сам да се десило нешто ружно. Можда неки немио случај у широј породици, али никако нисам могла замислити нешто лоше о мом супругу. Када су ми родитељи, ипак, саопштили тужну вест, нисам хтела да верујем. У себи сам мислила да је само рањен и да ће доћи кући. Али, моје мисли се нису обистиниле. Не могу да верујем да га више нема. Када смо били скупа, пуно смо разговарали и правили планове за будућност. Сада су моје мисли окренуте нашој малој Наташи, јер ја сада морам бити и отац и мајка."

Стара мајка Петра, слушајући тужне исповести свога супруга и снаје, само брише сузе са лица, тужно крши руке и погледом зури негдје далеко у шумовите обронке Озрена. Српску мајку, скоро, ништа није требало питати. Њен лик је све говорио. О својим синовима каже: "Не дај, Боже, никоме! Али са судбином се треба помирити. Тешко је то рећи ономе ко то није доживео. Били су добри, честити и храбри. Горан је био разонода; омладина је долазила и сви су се шалили и веселили, а нас су храбрили да живимо уз саму линију одбране. Он је радио у Србији. Али, по избијању рата, напустио је посао и стално је понављао да је дошао да нас брани и говорио да се само једном гине и да се не бринемо." Поново њен поглед одлута у правцу обронака Озрена, гдје вечно почивају њени синови.

Губитак двојице јунака је ненадокнадив, али породица Јовић каже да је, барем, да остану на свом огњишту, па човек би онда знао зашто је дао оно што је највише волио. Живот на српској земљи и могућност обиласка гробова синова била би велика надокнада за оно што се, ипак, не може надокнадити. Борећи се за српску земљу, омогућимо породици Јовић остварење њихове жеље и омогућимо младим потомцима погинулих синова живот достојан човека. Скромно, онако како данас живи породица Јовић, која је и дан-данас на окупу. Живот је тежак. Једине приходе имаји од Војске Републике Српске, на име погинулих синова. Истичу пример Мирка Јовића, нашег радника у иностранству, који сваким својим доласком обезбеди оно најосновније за кућу. Рат је, па разумеју ситуацију и надају се да по завршетку рата, деца и супруге неће бити заборављене.

Симеун Миличић

Напомена: Текст преписан из "Свитања" бр. 1837, од 29. 6. 1994. године, стр. 5, Добој

CamScanner

ВЕТРЕ ЊАЧА

У Првом батаљону, јединици команданта поручника Милана Мићановића борци показују праву инвентивност. Група бораца: Светозар Бајић, Стојан Томић, Зденко Ђурић, Свето Арсић, Драган Петровић, Бошко Зекић и други су на самом врху Близне направили и монтирали ветрењачу. На озренским ветровима ветрењача се окреће и симболизује непријатељеву узалудну борбу са српским борцима. На другој страни, наши борци користе електричну енергију коју ветрењача произведе да би напунили акумулаторе својих тешких оруђа и тако уштедели који литар драгоценог бензина.

"Круна" бр. 10, стр. 2, октобар 1994.

РАДОВАНЕ, БОЛИ МЕ ЗУБ

Да је рат вријеме голог преживљавања, на неки начин, потврђује нам и примјер Радована Божића, борца Треће озренске лаке пјешадијске бригаде, који, поред редовног извршавања борбених задатака у својој јединици, својим саборцима и мјештанима помаже и на други, за нека нормалнија времена, доста необичан начин. По струци грађевинац, Радован се бави послом који са грађевинарством нема ништа заједничко. Наиме, недостатак љекарског особља, посебно стоматолога на овом подручју, надомјештава Радованова „лака рука", која је до сада извадила преко хиљаду зуба. Од Бочиње, села у коме Радован живи, до најближе здравствене установе у којој би се тај захват могао обавити, путевима којима се сада користе мјештани овог села, има преко 60 километара. Дода ли се овоме чињеница да до овог подозренског села нема аутобуског, ни другог јавног саобраћаја, ова дјелатност тиме добија на још већем значају.

Знања из ове области Радован је примио од свог оца, који се, такође, помажући својим мјештанима бавио овим послом, али и из разних стоматолошких приручника и књига. Набавио је најнеопходнију опрему: анестетичка средства, клијешта за сваки зуб, зубарску столицу. У томе су му помогли пријатељи и познаници.

Своје услуге Радован не наплаћује, али има жељу да се бави овим позивом, како каже: „Само ако то закон буде дозвољавао". Свјестан је посљедица које би могле наступити нестручним радом у овој дјелатности, па из тих разлога, Радован уско сарађује са санитетским јединицама Војске Републике Српске на овом простору, прије свега око стерилизације средстава рада, али и консултујући се о многим другим питањима. Како каже, бави се само вађењем зуба, посебно водећи рачуна о томе да ли код пацијента постоје упални и други процеси који би могли погоршати његово здравствено стање.

Радован каже да му је познато да

бављење овим послом, на овакав начин, на одређени начин представља надриљекарство, али да није у могућности да бира да ли треба или не треба помоћи саборцима и мјештанима који, када је зуб у питању, немају другог избора. Стога дилема: хуманост или надриљекарство нема смисла.

Станоје — Зеле Лујић

"Озренски видици" бр. 7 и 8, стр. 15, новембар – децембар 1994.

CamScanner

НЕ ДАЈ СЕ, ОЗРЕНЕ!

На маргини ова три ista, а ипак тако различита света, у преплитању нагона за очување овог нашег постојања, у загрљају надахнућа и вечности и у загрљају смрти, уцртавам твој лик у својој мисли и мисли других и знам...

Темеље твоје и темеље наше у утробу ове чудне земље уграђене, наш дах удахнут у поносне висове твоје и шапат предака наших, нико не може прекрити црним велом магле и уништења, велом заборава.

Јер овде, са ове бразде Босне, што више није ни тиха ни сретна, на овој зери земље што испод преораних бразда упи сав зној и сву муку овог нашег постојања, роди нас српска мати, чврста као стена, и поносна и благородна.

Овде, уз твоје вечне падине, где су гробови прадедова наших, и гробови деце наше што су живљење своје дали да би сачували овај твој грумен земље од туђе руке, туђе вере и кости, остависмо и ми своју клицу. И свака година урезивала је своју ознаку и остављала патину тврдоће попут година на дрвету.

И док уцртавам твој лик у виђења једног народа и виђења једне епохе, и док љуљам у крилу рањено време коме су оружје и смрт разорили лепоту, ја знам, Озрене, да се ми никада растати нећемо, јер у овом равнодушном добу, у овом бесмисленом клепетању којекаквих верглова и тужних акорда, у времену испаравања злобе и беса, ти си наш једини извор снаге.

И док удишем мирис чежње и наде, мирис успомена и прошлости, ја тебе удишем, Озрене мој, будућности моја.

Знамо и ја и ти да је ово време најјезивије. Тренутак у коме живимо, а којим ипак не владамо. Зар све то није већ једном било. Зар мајка није свог мртвог сина дозивала, зар сестра није своме брату болне ране превијала. Крв, сузе и боли у земљу си своју скривао. И сви ти детаљи исте аветињске визије који су се деценијама ројили у неким тамо болесним виђењима, само се настављају.

И сада, у тренутку када се историја понавља, и када се само још крвавије исписује за будуће нараштаје, за децу деце наше, зар да изневеримо сами себе и душе рода свога? Зар да крсну славу од Бога утемељену и тако дуго слављену у таом крилу однесемо у неки тамо други свет?

Зар да гробове, делове срца нашега, оставимо?

И зато, не дај се, Озрене! Издржи још мало. Ово време, када сви траже део твоје душе, најгоре је. И сваки дах, сваки откуцај срца, свакк трзај начете нам душе, улиће ти мрву снаге. И овим каљавим рукама браниће маргине твога и нашега постојања.

Не дај се, Озрене, не дај се младости, не дај се будућности!

Гордана Лукић

Горња Бочиња

"Озренски видици" бр. 7 и 8, стр. 4, новембар – децембар 1994.

О ДУШКУ ТРИПИЋУ „УНИВЕРЗАЛЦУ“ ЈЕ РИЈЕЧ

ТЕЛЕФОН НА ДАЛЕКОВОД

Што је одјељење везе у Првом батаљону Треће озренске бригаде једно од најбољих, заслужан је, прије свега, водник Душко Трипић. Његови саборци кажу да за њега нема тајни, односно нерјешивих проблема. Пошто је линија везе дуга борци из одјељења везе се сналазе на разне начине да би она функционисала беспријекорно. О некима сада не смијемо ни писати а о једној нам је Душко испричао: **„Добијем ја задатак да успоставим везу на дужој линији, а времена мало. Одлучујем да за то искористим далековод. Многи су сумњичаво вртјели главом како ће то све функционисати. Када сам одрадио посао веза је радила боље него уобичајено. Наравно, рок успостављања везе био је рекордно кратак. Имао сам на почетку мале проблеме са везистима који су испољавали мали страх да се прихвате слушалице очекујући у њој напон од неколико хиљада волти. Међутим, ова веза је толико сигурна јер јој ни непријатељске гранате не могу ништа“.**

Душко је за мјештане у току рата успио обезбиједити цивилну везу, која у миру није функционисала, уз помоћ својих колега из ПТТ Добој. Сада има намјеру да разријеши пуштање централе од неколико десетина бројева у рад тако да становници овог дијела Озрена могу звати из својих кућа. Поред овога Душко одржава високонапонску и ниско-напонску мрежу за потребе ширег дијела маглајске општине, а ради се о 170 км линије.

Перо. Д. Шарчевић

"Озренски видици" бр. 7 и 8, стр. 16, новембар – децембар 1994.

CamScanner

ЗА РАСТАНАК КРИВ ЈЕ САМО РАТ

За растанак, крив је само рат
кад ће доћи слобода, ех, да ми је знат'
Поново бих с тобом проводила ноћи
опет ћу ја теби, мој ратниче, доћи
Нећеш дуго чекати на сусрет наш
да те лудо волим, ту истину знаш
На правој смо стази, немој с ње да скренеш
немој да ми име не споменеш
Мислићу на тебе, молићу се Богу
то је све што за те учинити могу
Проћи ће ови дани, рат ускоро стати
љубав наша не смије никада престати
Нека ова пјесма буде савјет свима
и ратни је живот сладак заљубљенима

Младен Митровић-Маки

"Озренски видици" бр. 7 и 8, стр. 22, новембар – децембар 1994.

СУДБИНА

Суморни ветар суморне мисли носи
Осећам налет хаоса неког
Под кожом траг блиске смрти
И траг безнађа великог.

Рањено време полако тече
Претаче живот у кајање дуго
Сви смо ми само један трен били
И опет смо прах и ништа друго.

А суморни ветар и даље дува
Брише трагове неке среће давне
Са собом неки чудан укор носе
Све крваве речи и крваве ране.

Гордана ЛУКИЋ
Горња Бочиња, Маглај

БЕСМРТНА ПЈЕСМА ОЗРЕНА

Пролетно јутро,
заталасало сињиво небо.
Пробуђена је и бескрајна
зелена гора,
а кћерка висина дигла се
као из модрог мора,
и плови испод свода плава,
гдје је не види нико,
само скривена магла
кроз њу корача тихо.
О, Озрене, планино стасита,
моја зрно поезије,
што сам те из пепела дигла,
испод сунца пронијела,
и с таласом љубави
у своје срце донијела.
Радуј се, планино шумовита,
радуј се моја краљице,
бесмртна пјесма твоја,
пјесма од плача саливена и пјесма
без имена,
увијек ће те штитити
и кад у бољ хтједнеш
болно плакати.

Дијана Јовановић

ОЗРЕНСКИ ВИДИЦИ

"Озренски видици" бр. 10 и 11, стр. 55, фебруар – март 1995.

"Озренски видици" бр. 13, стр. 26, мај – јун 1995.

CamScanner

СТАЛНА БРИГА О БОЛЕСНИМ И РАЊЕНИМ

ДРУГАРИ ДОКТОРА МЛАДЕНА

Обилазећи зону одговорности Треће озренске бригаде запазили смо да су санитетске станице међу најорганизованијим сегментима система одбране. Цијенећи садашњи тренутак можемо констатовати да особље пружа максимум својих могућности, почевши од доктора и медицинских сестара па до возача. Борци са првих линија одбране су пуни хвале на рачун услуга медицинског особља које је и у најтежим тренутцима одбране било на услузи излажући сопствене животе смртној опасности.

Ових дана смо посјетили санитетску станицу у једној од овдашњих јединица гдје су нас љубазно примили медицинска сестра **Рајкица Ђурић** и возач **Бошко Лазић**. Превасходни циљ наше посјете овог пута је била предаја извјесне количине санитетског материјала од наше Озренке **Лепе Миљаковић** и њеног мужа **Властимира** који живе у Србији, а привремено су запослени у Швајцарској. Сестра Рајкица нам је том приликом рекла: „Нама је управо завојни материјал, поред игала и шприца, најпотребнији." Док је ово говорила са њеног лица није нестајао осмијех. Упитасмо да ли је овакав однос и према рањеним борцима и болесним. Наравно, одговор је био позитиван. Возач Бошко је потврдио да су возила увјек спремна да теже рањене и болесне брзо и удобно превезу до добојске болнице.

У станици редовно ординирају љекари др **Младен Благојевић** и др **Синиша Ђуричић**. Др **Младена** сам имао прилике да сусретнем у практично свим мјестима маглајске општине, тако да су асоцијације на његовог имењака из овог рата неизбјежне.

Ш. П.

"Озренски видици" бр. 12, стр. 36, април 1995.

НЕМА ЉЕКАРА

Због значаја здравствене заштите посебну пажњу одборника изазвала је информација коју је поднио руководилац Здравствене станице Јабланица при Дому здравља Добој, др Младен Благојевић, гдје се, поред осталог, каже:

- Садашње стање је да имамо само једног љекара и осам медицинских техничара. Станица још није заживјела а кривци су команде бригаде и батаљона, као и органи Српске општине Маглај. Војска нас омаловажава и шиканира, нарочито команде батаљона које ниподаштавају љекарске налазе. Санитети се морају осамосталити из батаљона и бити под ингеренцијом љекара који ту ради, док би амбуланте пружале услуге свима.

На ову информацију емотивно је реаговао одборник Драган Зекић Цвале, ријечима:

- Ко то, малтене, хапси и притвара доктора, једног једног! Предлажем Извршном одбору да ријеши смјештај и исхрану као и комплетан статус доктору Благојевићу. А за команданте порука: ако команданти знају, нека они лијече народ и војску.

"Озренски видици" бр. 13, стр. 17, мај – јун 1995.

CamScanner

ВИДОВДАНСКЕ СВЕЧАНОСТИ

БОГАТ ПРОГРАМ ПРОСЛАВЕ

Поводом Видовдана - Крсне славе Војске Републике Српске, у јединицама **старјешине Радована Јовића** одржане су бројне културне и спортске приредбе у којима су учествовали борци и старјешине ове јединице.

У јединци **старјешине Недељка Славуљице** одржана су спортска такмичења у малом фудбалу, шаху, стрељаштву и у бацању ручне бомбе у даљ и у циљ. У фудбалу, најбољи су били припадници Пете чете, а најбољи стријелац на турниру био је **Боро С. Петровић,** док је за најбољег фудбалера проглашен **Ратко Б. Илић,** оба из побједничке екипе. Иста екипа била је побједник и у шаху, а најбољи појединац у шаху био је **Момир С. Илић,** из побједничке екипе, без иједне изгубљене партије или ремија.

Најуспјешнија екипа у стрељаштву је екипа Четврте чете, а за најбољег стријелца проглашен је **Драгослав Р. Лазић,** припадник екипе Треће чете. Најуспјешнији у бацању бомбе у циљ био је **Раденко Никић-Шерпа,** а у бацању бомбе у даљ најуспјешнији је био **старјешина Веселин Илић.**

Уочи Видовдана, 25. јуна, у киносали Дома омладине у Бочињи одржано је поетско-књижевно вече, а своје стихове, по први пут јавно, рецитовали су борци **Јован Арсеновић, Младен Митровић, Раденко Никић и Радослав Саркић.**

На сам Видовдан, у Храму св. Петке у Доњој Бочињи одржан је парастос погинулим и умрлим борцима Војске Републике Српске, а парастос је служио **протојереј Милутин Илић.**

У Дому омладине у Доњој Бочињи, са скромним бројем експоната високе умјетничке вриједности, приказана је поставка умјетничких предмета резбарених дуборезом у дрвету. Мотиви су, углавном, православни.

Приказана је и поставка музичких инструмената, као и неколико тканица велике употребне вриједности, радови **Радослава Стјепановића, Бошка Божића, Момира Ракановића, Чеде Арсеновића и других.**

Истог дана, прочитана су и унапређења и признања борцима ове јединице.

Помоћ у организацији Видовдана - Крсне славе Војске Републике Српске, дало је и Коло српских сестара из Бочиње, својим даровима.

СТАНОЈЕ-ЗЕЛЕ Лујић

"Озренски видици" бр. 14, стр. 15, јул 1995.

CamScanner

УСТАНИ СИНЕ

Звона црквена звоне
Секу тишину летнога дана
Танана плећа у трену се свише
Глас из недара се пролама.

Болни јецај разлеже се
Сунце од бóли своје лице скри
То мајка чедо своје дозива
Чедо и даље лагано спи.

Устани сине, јави се
С друговима својим опет пођи
Донесите сунце српском роду свом
И опет мајци својој дођи.

И јечи земља од бóли
Док у своју утробу младост прима
Остало је једно детињство сретно
И мајци успомена на 19 година.

Гордана Лукић
Горња Бочиња

ОЗРЕНСКИ ВИДИЦИ

"Озренски видици" бр. 13, стр. 26, мај – јун 1995.

CamScanner

РЕАГОВАЊА

ИСТИНА СЕ НЕ ДА САКРИТИ

РЕАГОВАЊЕ НА ЧЛАНАК „ШКОЛСТВО НА МАГЛАЈСКОЈ ОПШТИНИ" ОБЈАВЉЕНА У „ОЗРЕНСКИМ ВИДИЦИМА" БР.12. АПРИЛА 1995. ГОДИНЕ

У наведеном чланку Ваш дописник Шарчевић Перо износи низ неистина, злонамерности и провокација што шкоди Вашем угледном листу и људима на које се те неистине и провокације односе.

На почетку чланка говори се о недостатку простора, кадра и о наставницима који су отишли у Србију, као и о онима који су нашли посао у Добоју и околини, међу којима је и господин Шарчевић Перо, и ту нема ништа спорно, али даље излагање врви од неистина и злонамерности. Он каже: „У разговору са Пијуновић Раденком сам дознао да се наставници сналазе сами како знају и умеју јер су услови рада изузетно отежани. Помало љут на институције које су обавезне да обезбеде основне услове, Раденко нам је рекао да наставници помоћу родитеља сами обезбеђују оно најосновније. По његовом мишљењу највећи кривци су општински представници власти и директор Жарко Пејић." Одмах се може поставити питање ко је тај Раденко Пијуновић и зашто је баш он одабран да суди и пресуђује? Зар директор школе није најпозванији да о тој проблематици нешто каже? Могло би се поставити још низ таквих и сличних питања али довољна су и ова.

Јасно је да Шарчевић Перо жели дисквалифковати општинске представнике власти и директора школе омаловажити као личност, па га и именује. Тврдње да се наставници сами сналазе како знају и умеју и да помоћу родитеља обезбеђују оно најосновније су нетачне. Школа је уз помоћ општине обезбедила огрев, топли оброк за наставнике, исхрану уз војне кухиње где је то изводљиво, гориво за превоз ученика на такмичење и наставника на радно место када је било горива.

Не пишеш, Шарчевићу о учитељици Савић Стани која није отишла у родну Семберију него је остала у Горњој Пакленици да учи нашу децу, нити о Ристић Душанки која не оде у родну Србију него оста у Горњој Бочињи. Могао си писати о пензионеру учитељу Кастратовић Радосаву који ради у Горњој Пакленици, или о Иванчевић Драгославу, Петровић Горану, Бјелошевић Маријану, Кнежевић Гордани, који воде по два одељења. Није за тебе интересантан професор Иличић Сретко ни Асановић Нећо који предају по два предмета, као ни Тешановић Милош и Никић Ђорђо, чији ученици освојише прва места на општинском такмичењу, а ученик Никић Ђорђе, Савић Жељко пласирао се на републичко такмичење из физике.

Поштована редакцијо, надам се да ћете објавити овај мој деманти и дубоко се замислити над чланцима које пише Ваш дописник Шарчевић Д. Перо прије него што их објавите.

С поштовањем

Јабланица, 15.05.1995. год.

Пејић Жарко

28. ОЗРЕНСКИ ВИДИЦИ

"Озренски видици" бр. 13, стр. 28, мај – јун 1995.

ОЗРЕНЕ

Озрене! Е, родна грудо прадедовска,
што уморно ал' поносно пркосиш
шта све кроз векове дочека
ал се још увек са зулумом времена носиш.

Твоја је утроба још увек здрава,
никада није нит ће бити преорана
горди синови српским млеком задојени
највећа су душманима рана.

Вековима твоје шуме листају и иглице мијењају,
кад трава по теби израсте а цвијеће замири
тада сам најсрећнији човек на овом свету,
а кад се огласе звона, на
молитву ме
зову твоји вековни
манастири.

Озрене, док на теби пос-
тоји и један твој син
дотле ће на теби да звоне манас-
тири.
Ти остани пркосан и частан ко досад,
неће у твоје скуте душманин никад да завири.

Сваки твој син што се у теби роди
и онај што паде за твоју слободу на брани
кунемо ти се да никад гробови по теби
неће бити преорани!

Озрене, ти сада чујеш само топовску јеку
а покаткад на свеце звона наших манастира
и свештенички пој.
Не дај се, не дамо те Озрене никоме!
Јер Озренац што на теби ниче
спреман је за још љући бој!

Ранко Цвијановић - Маглај

"Озренски видици" бр. 13, стр. 39, мај – јун 1995.

CamScanner

У СРПСКОЈ ОПШТИНИ МАГЛАЈ УЗ ВЕЛИКЕ ТЕШКОЋЕ ПОЧЕЛА НОВА ШКОЛСКА ГОДИНА

ДИРЕКТОР МЕЂУ КЛУПАМА

Школска звона на маглајској општини су у прошли понедјељак означила почетак нове школске године. Настава је кренула уз доста потешкоћа. Већина школских објеката се налази у зони непосредних ратних дејстава па се настава изводи у дубини територије у неадекватним просторима и уз минимум наставних средстава. Када се овоме дода да за нормалан наставни процес недостаје седамнаест наставника може се стећи утисак да се настава изводи у екстремно тешким условима.

Ипак, најтеже је било у Мјесној заједници Бочиња гдје је због недостатка адекватног наставног кадра дошло до прекида васпитно-образовног процеса. Овакву одлуку су донијели мјештани и наставници. Њихови приговори су се углавном односили на рад директора школе, **господина Пејића.** Пошто није успио радни договор делегације МЗ Бочиња и директора школе, Ратно предсједништво је формирало групу која је урадила распоред наставника по школама, односно по предметима. Распоред је у облику наредбе прослијеђен директору да га одмах реализује. Интересантно је, да је чак и директор Пејић привремено упућен на рад са ученицима, руководилац **РЈ „Шумарство" дипл. инж. Боро Лазић** ће предавати њемачки језик, а педагог ће бити **проф. Љубиша Гаврић.** Ако буде потребно и чланови Ратног предсједништва ће међу клупе, јер је закључено, да се настава мора одвијати по сваку цијену. По овом питању нарочито је био експлицитан **господин Драго Ристић,** начелник одсјека Министарства одбране Маглај уз свесрдну подршку осталих чланова Ратног предсједништва.

Мање брига има када је у питању средња школа. У Добојском Дому ученика обезбијеђено је неколико нових слободних мјеста реновирањем просторија средствима маглајске општине. Проф. Гаврић нам рече да су у току активности око обезбјеђења редовног аутобуског превоза што ће омогућити сасвим солидне услове за наредну школску годину.

Перо Д. ШАРЧЕВИЋ

Бочиња ратне 1995. године **фото: П.Д.Шарчевић**

"Свитања" бр. 1868, од 6. 9. 1995. године, стр 2, Добој

СМЈЕШТАЈ ИЗБЈЕГЛИЦА СА ПОДРУЧЈА ОПШТИНЕ МАГЛАЈ

БОЧИЊА У ТЕСЛИЋУ

Ратно предсједништво српске општине Маглај чини напоре да до почетка хладних дана смјести и збрине на трајним основама више хиљада прогнаника са својих огњишта на Озрену.

Дио становништва смјештен је у индивидуалним и стамбеним објектима у Добоју, Модричи, Теслићу и Шамцу, а они за које није било мјеста налазе су у прихватном центру у Руданци.

Према оцјени Ратног предсједништва Маглаја најугроженији су становници Бочиње и Бакотића.

Према ријечима пресједника РП Миленка Билића утврђена је листа приоритета за смјештај, по којој ће предност имати породице погинулих бораца, инвалиди, рањени и борци на првим линијама садашњих граница општине.

Љ. Ђ.

"Свитања" бр. 1870, од 4. 10. 1995. године,стр. 1, Добој

CamScanner

ОПШТА МУСЛИМАНСКА ОФАНЗИВА НА ОЗРЕН

ТРАЈУ ОДСУДНЕ БИТКЕ

• Искористивши подршку авијације Натоа, бројчану надмоћ у људству али и неке слабости у нашим редовима, муслиманске јединице успеле су овладати неколицином села на Југоисточном дијелу Озрена, одакле се цивилно становништво успјело на вријеме извући.

• Успостављена је нова линија одбране која се инжењеријски уређује и утврђује. Уз пристигле свјеже елитне снаге, међу којима је и један број добровољачких јединица, очекује се потпуно учвршћење одбране а затим прелазак у контрофанзиву

Почетком септембра муслиманске јединице из њихова два најјача корпуса тузланског и зеничког, кренуле су у општи напад на Озрен и Возућу, испланиран и оперативно-тактички организован са нападом авијације Натоа по српским положајима и цивилним насељима. Користећи се обилато учинком бомбардера западне алијансе на рушењу радио и телевизијских предајника, муслимански медији успјели су и на овом просторју посијати „зло сјеме", створивши код једног броја цивилног становништва, па и бораца, осјећај несигурности и напуштености. У таквој створеној клими и већ реченим омјером снага, муслиманске хорде нападе су Возућу и Озрен из четири правца: Мајдана, Завидовића, Бановића и Лукавца. Након дводневних жестоких борби успјели су овладати Возућом, где је у окружењу остао један број српских бораца (не зна се број) и цивилног становништва које се није успјело на вријеме извући. О њиховој судбини нема поузданих података, сем што кажу они који су се ових дана успјели пробити из обруча. Они говоре о страшничним муслиманским злочинима над цивилним становништвом, али и о томе да српски борци у маниру групица настављају борбе покушавајући се извући из окружења.

Одмах након пада Возуће муслимани су увели свјеже снаге и уз пуну подршку снага Натоа за брзе интервенције кренули ка Поцрквину и Горњој Бријешници. Тај њихов поход засигурно би остао без резултата да ниже било и фаталних слабости у нашим редовима (смјовољно напуштање положаја од стране појединих јединица и пажо извјештавање). И у таквим околностима борци озренских бригада нису се предавали, већ су уз пристигла повлачења из Добоја и са Требаве, успостављали нову линију одбране. Увиђевши да је „тврдо", непријатељ је предахнуо један дан, а већ наредног кренуо у нови општи напад дуж цијеле линије одбране на југоисточном дијелу Озрена. Био је то судар неравних снага, муслиманска и артиљерија снага за брзу интервенцију буквално је преорала предњи крај наше одбране, не штедећи при том ни насеља у дубини Озрена. Српски борци су то стоички издржали, као и муслиманске пешадијске нападе који су се смјењивали у таласима. Том приликом испаљени су претпријели осјетне губитке у људству и моралу су се повући на првобитне положаје. Само вальда ратничко умијеће и божија воља учиниле су да у редовима српских бораца није било губитака.

Након тог значајног успјеха српски ратници нису крили озбиљност на својим лицима. Добили су додатно самопоуздање и пришли даљем учвршћивању својих положаја. Прикосили су авионима Натоа који су често надлијетали ово подручје. Командант Српске војске на Озрену пуковник Новак Букић јавно похвалио је ударне јединице српских бригада и ЦСБ Добој, уз истицање пуне сарадње и подршке ратних предсједништава озренских општина и општине Добој.

А већ сутрадан поново је прокључало, само што је епицентар сукоба овога пута би на правцу Карачић-Котлина-Близна-Долац, гдје су нападале с снаге Трећег (зеничког) корпуса уз пуно салетство и снага ХВО Жепче. Тај напад наша линија одбране није издржала. Исламски крволици успјели су овладати кључним котама на том простору, ући у српско село Јошавац, а током дана и у Горњу и Доњу Бочињу, као и село Бакотић. Цивилно становништво у посљедњи час успјело је избећи у дубину Озрена. Народног дана са доборске регије стижу нова појачања и напредовање потурица преза вру Озрена, што је био њихов главни правац напада, бива заустављено. На појединим правцима јединице Српске војске успјеле су чак преузети иницијативу и поправити свој тактички положај. Међутим, напредовањем муслиманских и снага ХВО на овом простору положај српских јединица на лијевом крилу знатно је погоршан. Муслимани то користе и крећу у нове нападе. Јављају се жучне у нашим редовима и већ речене слабости. Након тешких и крвавих борби српске јединице повлаче се за неколико километара у дубину Озрена. Прије тога цивилно становништво из Горње и Доње Брезовице и Тумара евакуисано је према Озрену и Добоју. Успостављена је нова линија одбране и уз пристигле свјеже елитне јединице очекује се њено потпуно учвршћење и преузимање иницијативе на овом дијелу фронта.

Током свих ових борби, уз изузетно велике слабости у нашим редовима, биљежимо и брзине појединце и колективне дјелове подвиге, што је само потврда више да непријатељ, како је дрско један Србу у то борци и старешине и сав народ озренски.

На Озрену кључа као у пролу. Тук исклапа, устаје, снага Натоа за брза дејства, бомбардери западне алијансе. Упркос свему, Озрен се бори, кркари и опстаје.

фото: Гаш

"Свитања" бр. 1869, од 20. 9. 1995. године, стр. 4, Добој

ИЗБЈЕГЛО СТАНОВНИШТВО СА ПРОСТОРА СРПСКЕ ОПШТИНЕ МАГЛАЈ ТЕШКО НАЛАЗИ ПРИВРЕМЕНИ СМЈЕШТАЈ

ТЕСЛИЋАНИ ЗА УГЛЕД

Рјечица Горња: Иза су непријатељски положаји, али овдје се живи

Због ратних дејстава дио становништва са простора Српске општине Маглај био је принуђен да потражи сигурнији смјештај ван своје општине. Одлуком Штаба за прихват и смјештај избјеглица Републике Српске одређено је да се становништво са маглајске општине смјешта у Добој, Модричу и Шамац. Међутим, убрзо је утврђено да мјеста у поменутим општинама нема довољно.

„Акција је веома **добро кренула када је смјештено око двадесет пет породица погинулих бораца, али је посљедњих неколико дана практично стала што изазива велико незадовољство, како међу породицама, тако и међу борцима**", изјавио нам је секретар за борачка питања, **господин Миленко Ристић.**

Доста становништва је организовано путем Окружног штаба смјештено у околна села добојске општине, али се још око пет стотина налази у сабирном центру Руданка, гдје је храна на измаку. Да би се тренутно стање колико-толико превазишло господа **Миленко Билић и Ранко Цвијановић** су са руководством теслићке општине договорили смјештај одређеног броја избјеглог становништва маглајске општине. На рачун теслићког руководства поменута господа су изнијели низ похвала за одличан пријем и одлучност да браћа Озренци морају бити смјештени. Како сам обавијештен први аутобуси су већ кренули пут Теслића.

Предсједник Ратног предсједништва Српске општине Маглај **Миленко Билић** се прије два дана вратио са састанка код **др Радована Караџића** и рекао нам да је предсједник Републике Српске похвалио борце и становништво маглајске општине на досадашњој исказаној вољи и храбрости да се одбрани родна груда и наложио одређеним државним органима да се дио становништва са маглајске општине мора адекватно смјестити.

Становници села слободног дијела маглајске општине не помишљају да напусте своја огњишта. Нарочито су у томе одлучни **Пакленичани и Рјечичани** који читаш овај рат живе на првој линији одбране. Дање Бог да тако и остане док рат не стане.

Перо Д. ШАРЧЕВИЋ

"Свитања" бр. 1870, од 4. 10. 1995. године, стр. 6, Добој

CamScanner

ОДЛАЗАК ПЈЕВАЧА: МОМЧИЛО СТЕВАНОВИЋ

ИЗ ПЈЕСМЕ У ЛЕГЕНДУ

Прије мјесец и по, тачније 4. октобра ове године, погинуо је Момчило - Моћа Стевановић из Горње Бочиње, умјетник који је своју каријеру изградио пјевајући изворне пјесме. Тог 4. октобра, Стевановић, као припадник Треће озренске бригаде, окончао је живот на маглајском ратишту. Упоран, толерантан и срдачан, Момчило Стевановић био је незамјењив у свом послу. Умио је да осјети пјесму, да јој нађе душу, да препозна сву чар и љепоту живота који најбоље пристаје изворном мелосу.

У музичком свијету је постао познат по вокалу, оном пратећем, који је почео кружити музичком сценом у „Жуборима", прије више о двадесет година. Истински поштоваоци изворне музике памте га по посебном стилу пјевања, као и добрим гласовним могућностима. У јануару прошле године приступио је музичкој групи „Звуци родног краја". Амбициозни, тек започети пројект - касета „Избјеглица" послије неколико мјесеци дожиљава добар глас критике. Сам материјал представља сентиментално путовање у прошлост, подсјећање на безбрижнија и веселија времена. Ове јесени у студију неће бити Момчило Стевановић да снима, као што је протеклих година радио, нови материјал изворне групе „Звуци родног краја". Кад је достигао зенит, када је својим гласом изборио незамјењиво мјесто у савршенству пјевања, отишао је из пјесме у незаборав.

Ж. С.

"Свитања" бр. 1873, од 15. 11. 1995. године, стр. 6, Добој

ЉУДСКЕ СУДБИНЕ: ВОЈО КИКИЋ

УБИ ГА ЛАЖНА РИЈЕЧ

• Војо Кикић из Доца је у протеклом рату заложио углед и богатство, а онда је разочаран нељудским поступцима према њему извршио самоубиство

свестраним напретком. Чинио је много током протеклог рата да помогне људима, борцима, народу родног Доца и Озрену. Сакупљао је и довозио храну, одјећу и обућу. Посебно га је била ангажовала Трећа озренска бригада, којој је припадао Долац. Након свих тих битки за храну, одјећу и обућу, поставили су га за моралисту у Батаљону, када је било најтеже, када су почеле да падају наше територије након шетњи Холбрука по нашим крајевима. Када је пала Возућа, Војо је сузбијао гласине о издаји, о томе да ће и Озрен пасти, савјетујући народу да остане на својим огњиштима, на борбеним задацима. Но, догодило се што се догодило, па је наш Војо остао „кривац за све". Острашћени појединци му нису могли опростити пад Доца, као да је он командант главног штаба ВРС. Они што су га најмање поштовали, од њега су највише тражили. Тако је то када се створи конфузија, када завлада паника, када се изгуби људски разум.

Војо Кикић у униформи бивше ЈНА

Дјето Божић, Завидовићанин, који је такође ратовао у Доцу, мада му је шездесет година, за Војину смрт каже:

- Вријеме ће показати, да је Војо жртва наше чудне нарави. Пуно смо од њега тражили. Што је више давао за свој Долац, од њега се више тражило. Врло емотивна личност, тешко је одбијала људе, није знала да каже да не може. Он је налазио снаге да изађе пред избјегли народ, пред борце у Которском и да им каже коју ријеч; „да се узму памети, да је рат страшна ствар, да су могућа изненађења, али да не треба губити наду у коначну побједу". Замолио је борце да се врате на Озрен, јер може пасти и Добој, а не само Долац, ако га не будемо сви бранили. Но, појединци су ту искористили прилику да га вријеђају и оптуже. Није то могао поднијети Војо. Пао је Долац, његово родно село, пале су му наде у људе, па је зато, вјероватно потегао руку на себе.

Мјештани Доца, сада увиђају, када су остали без својих огњишта шта им је значио Војо. Колико би им сада значио, колико би им могао помоћи. Сада се зато чују позитивни коментари. Није само Војо доживио овакву судбину. Да ли је вријеме да предузмемо мјере у заштити таквих кадрова, интелектуалаца, без којих се не може оранити мир и градити наша отаџбина.

Стојан ИЛИЋ

"Свитања" бр. 1876, од 27. 12. 1995. године, стр. 12, Добој

CamScanner

ЧЕТВРТУ ГОДИНУ Др МЛАДЕН БЛАГОЈЕВИЋ ЛИЈЕЧИ СТАНОВНИШТВО СРПСКЕ ОПШТИНЕ МАГЛАЈ

ОД ДОБОЈА ДО ДОЦА

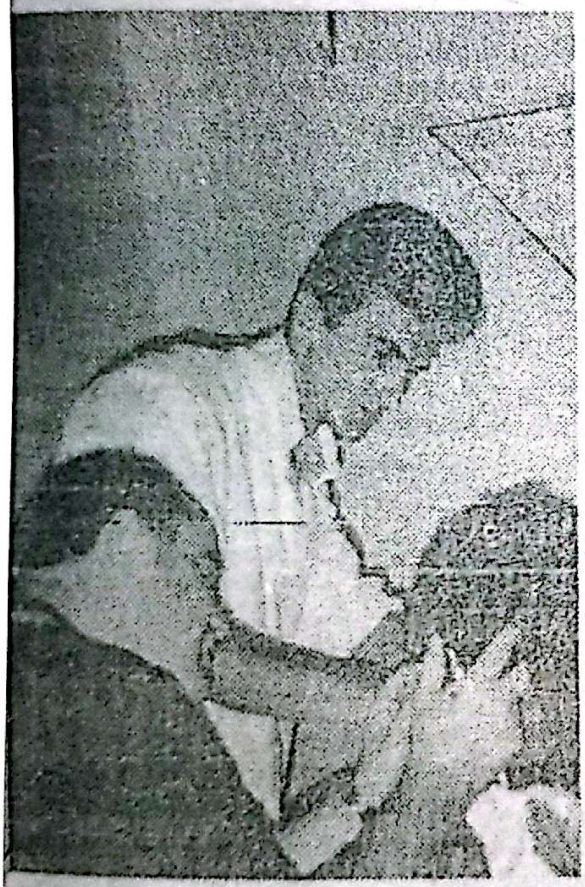

У овом рату било је оних који су давали све од себе до оних који су га користили за властите потребе. **Доктор Младен Бла-гојевић** из Бочиње код Маглаја је уз свој народ од почетка, па, ево, изгле да до краја. На почетку је доктора било неколикода би дуго времена Младен радио сам. Био је хирург, акушер, зубни љекар... односно оно како су прилике налагале. Често сам га зато звао доктор Младен од Добоја до Доца. Размишљања о специјализацији и напредовању у служби су потиснута, јер треба напоменути да је др Млађо млад љекар. „Мислим да је ово сада пре̌че", рече кратко и прихвати се посла јер управо пристиже рањени борац.

Текст и фотографија:
Перо Д. Шарчевић

"Свитања" бр. 1876, од 27. 12. 1995. године, стр. 13, Добој

CamScanner

БОЧИЊА

И ОКОЛИНА

КРОЗ ШТАМПУ И ЕЛЕКТРОНСКЕ МЕДИЈЕ ОД 1997. ДО 2020. ГОДИНЕ

(ДРУГИ ДИО)

POVRATAK KONKRETNO

VENI, VIDI...

БОЧИЊА

Bočinja

Str. 7

Слика са текстом преузета је из листа"Наша ријеч" Зеница, уторак, 20. 3 2001.

CamScanner

Борис МАКСИМОВИЋ

x x x

Ако сретнете Данијелу

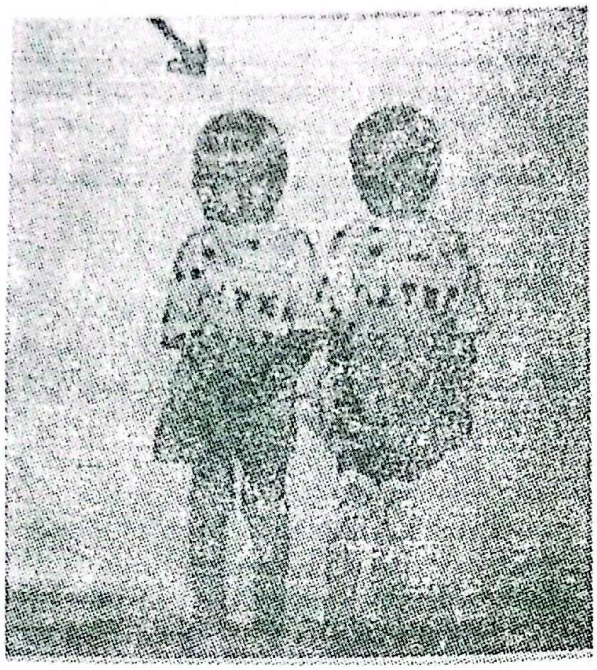

Стасавала у „крилу" рата: Данијела Петковић са сестром близницом

Данијела ће почетком љета које долази имати пуних десет година. Љета деведесет друге имала је само пет.

Од тада нисам видио Данијелу, а она ће вјероватно идуће јесени поћи у четврти разред. Надам се да добро учи и зна понешто о рату који јој је отео завичај. А њен завичај су Брезове Дане, село стијешњено у брдима изнад Новог Шехера. Данијела га је сигурно, прољећа те године, запамтила по шареним ливадама и расцвјеталим шљивицима, по јагањцима на пропланцима и по бистрим потоцима.

Кад се дјетету отме завичај, отме му се и дио дјетињства.

Ко има право да Данијели отме дио дјетињства?

Први пут сам чуо за Данијелу почетком августа '92. Рече ми Бошко Јотановић из Теслића да је Данијела нестала. Бошко је тражио, те и слиједећих година, оне који су нестали или били заробљени. И многе је нашао, али... Данијела, њу сам тражио ја, а о њој сам само знао:

Презиме јој је Петковић, рођена 30. јуна (почетком љета) 1987, отац Радован (1961), мајка Анђа, сестра близница Мирјана и старији брат (њему сам заборавио име јер нисам имао чиме записати), сви живјели у Брезовим Данама. Данијела је у мају морала отићи у Зеницу да лијечи повријеђено око на Очном одјељењу Болнице у Црквицама.

Овамо је почео рат. Пушке у нечијим рукама истјерале су њену сестру, брата, маму и тату из Данијелиног завичаја.

CamScanner

Док је Данијела била у Зеници, они су морали отићи у Стењак код Теслића. Кућа у селу је изгорјела. Данијела се у њу није могла, а није ни знала вратити. И ... како да их тражи када не зна куда су отишли? Чекала је у Зеници док једног дана није дошао неки дјед и одвео је. Чуло се да је дошла у село Улишњак изнад Маглаја, а то село није на нашој, него на њиховој страни. Данијела није хтјела ни на чију страну. Она је хтјела својој кући. Тај Хасан Исић чувао је Данијелу. У добојској Болници остало је његових двоје унучади. Он није могао отићи по њих. Данијела би могла да их изведе па да онда иде својој кући. А како да их изведе Данијела?

Данијела је била залога.

Читав август деведесет друге, уз све друге обавезе, трагао сам за Данијелом. Да се дође до ње, треба прићи Крсно Поље, а Крсно Поље је „Поље Невоље". Данијела је прешла то Поље иако је прије и послије њега простор омеђен смрћу.

Ја сам 29. августа у ратној биљежници прибиљежио и заокружио:

„Довео Данијелу Петковић у Добој".

Обична прибиљешка на брзину. Од тада Данијела расте у мојим сјећањима. Она је једне ратне године три дана била мој гост. Најдражи гост моје породице. Прије тога Данијела ми није вјеровала. Као да је знала шта је рат — вријеме у коме се убија. Вријеме сумњи и неповјерења.

Данијела је у Крсном Пољу ћутке ушла у ауто којим су двојица чика дошли по њу. Имао сам утисак да је тада у својој глависи имала чврсту одлуку: Побјећи некуда! Побјећи, јер небо изнад Крсног Поља и Улишњака шарају гранате, а њен сан пресијецају рафали и детонације.

Спарно августовско поподне. Данијела у пластичној врећици носи сву своју „спрему". Некад се из Крсног Поља до Добоја аутом могло стићи за непуних пола сата. Данијели за тај пут сада треба читаво поподне. Требало је тог дана савладати озренске чуке и кривине па гребенима и џомбастим путевима доћи до Добоја. Данијели је у путу било мука. Она је то ћутке подносила. Ћутао сам и ја. Нисам много тражио да нешто каже. Више сам јој говорио својим поступцима; кад примијетим да јој се дријема, ставим њену главицу на своје крило — на излизану и прашњаву униформу и она кратко одспава, ако се озноји, бришем је мајицом из њене „спреме", ако јој је мука, заустављамо ауто и Данијела излази на свјеж ваздух, када повраћа (већ тада је могла да поврати дио свога дјетињег живота), држим јој чело и докучујем воду да испере уста и умије се ...

Читав пут тог спарног поподнева Данијела је прешла без и једне изговорене ријечи. Само је пустила глас и заплакала када јој је било мука у ауту. Поштовао сам Данијелино ћутање и њену муку.

У сами сумрак стигли смо у Добој. Данијела није знала да је и Добој мјесто гдје гранате скоро сваки дан прекину нечије дјетињство. На кратко сам је са тетама Вуком, Душанком и Секом оставио на балкону. По службеном послу отишао сам до своје команде у близини. Данијела је ослоњена на ограду балкона пратила погледом мој одлазак и ћутећи чекала. Када сам се враћао, примијетила је да прилазим и са балкона викнула:

— Ево гаааааа!

Данијела је проговорила.

Од тада два дана смо причали као стари познаници. Сутрадан дјеца из комшилука водила су Данијелу из стана у стан, показивала и нудила играчке, а тете је частиле ратним слаткишима — уштипцима. Уз све ризике ја сам те недјеље са Данијелом поносно прошетао кроз град. Водио сам је за ручицу. Она је поскакивала и увртала се. Радознало се распитивала за по неки предмет у ратом опустошеним излозима. Ријетким пролазницима, својим познаницима, представљао сам је као „моје ратно унуче".

Данијела је питала, запиткивала, причала и причала причу за ову причу.

Тада сам о њој сазнао више него за све вријеме мога трагања за Данијелом. Сазнао сам да је, док је „дјед Хасан" косио, она чекала под шљивом у близини. И он ју је звао „моје унуче". Причала је како су тете, док је била у Болници у Зеници, стално питале:

— Ко ће одвести ово дијете?, а Данијела је одговарала:

— Хоћу кући!

Два дана се Данијела у нашем стану понашала као право унуче. Наводили смо је да по нешто и „лане", али... Данијелу нестрпљиво, више од три мјесеца, чекају њени у Стењаку (мјесто је добило ново име — Младеново по борцу Младену Тодоровићу који је погинуо почетком јуна бранећи Данијелине и своје — и моје — Брезове Дане).

У понедјељак, 31. августа, са Данијелом и тета-Вуком отишао сам у Младеново. Некако смо у уском сокачету пронашли онижу кућу у коју су се смјестили Данијелини родитељи. Данијела је прво притрчала сестри близници, чврсто је загрлила и заплакала. Кроз плач је вриштала, а ми смо у сузама настојали да је смиримо.

CamScanner

То поподне кратко смо се задржали у избјегличкој кући Данијелиних родитеља.

Да ли ће Данијела икада прихватити ову кућу као ону коју су јој отели у Брезовим Данама?

Хоће ли срећно наставити своје дјетињство?

При одласку упитао ме Данијелин отац Радован:

— Како да се захвалим? Како да вам се одужим?

— Ако Бог да, позваћете нас на Данијелину свадбу.

Пружио ми је фотографију Данијеле са сестром близницом.

А пред свима нама су стајале године патњи, мука и искушења.

Ако било када сретнете Данијелу (она је за пет година већа, а ја за толико старији), реците јој да чекам њену свадбу.

И . . . напићу се. Од среће што удајем унуку.

Ћао, ДАНИЈЕЛА!

Прича Бориса Максимовића објављена у часопису "Значења", број 28, од 168. до 171. странице, Добој, 1997. године.

CamScanner

REPORTERKA **SLOBODNE *ZDRAVKA SOLDIĆ*** U DONJOJ BOČINJI POKRAJ MAGLAJA - BAZI FUDAMENTALISTA KOJE SE SUMNJIČI ZA POSLJEDNJA UBOJSTVA HRVATA U BiH

U "HAMZINU LOGORU" ŽIVI 300 MUDŽAHEDINA I NJIHOVIH 900 ŽENA

Na desetak kilometara od Maglaja u selu Donjoj Bočinji, u kojemu su nekada živjeli Srbi, prebiva oko 300 mudžahedina koje predvodi Abbu Hamza ili pravim imenom Kajaj Kamel Bin Ali. Informacija da su se u tom selu sklonile ubice Hrvata Ivice Domića bile su povod posjetu mudžahedinskom, kako ga sami zovu, "teritoriju", na koje službena policija dolazi samo uz prethodnu najavu i – dopuštenje!

EKSKLUZIVNO

Tri uhićene osobe osumnjičene za ubojstvo Ivice Domića iz sela Potkraja kod Travnika, koje su nakon tri dana pritvora puštene na slobodu, domaći su mudžahedini. Kao što su sami napisali u izjavi datoj travničkoj policiji sva trojica žive u mudžahedinskom selu Donja Bočinja, koja se nalazi u Zeničko – dobojskom kantonu u općini Maglaj.

Također, trojica privedenih – Mirsad Selimanović, Edin Selimanović i Dželal Kokić – bili su pripadnici postrojbe " El mudžahid" koja je bila u sastavu 7. muslimanske brigade gdje su se, kako sami navode, upoznali i sprijateljili. Travnička policija s kojom su bili i pripadnici IPTF-a uhitili su ih samo sat vremena poslije ubojstva u blizini sela Potkraja jer su kod njih pronašli pištolj za koje nisu imali odobrenje.

Također su kod Mirsada Selimanovića pronašli dozvolu izdatu na njegovo ime za pištolj kalibra 9 mm, ali ne i revolver, za koji je izjavio da ga je ostavio u drugom vozilu marke toyota u selu

CamScanner

Donjoj Bočinji. Inače oružjem kalibra 9 mm izvršeno je prijašnje ubojstvo dvojice Hrvata Luke i Pere Jezerčića, a istraga je pokazala da je istim kalibra usmrćen i Ivica Domić. Kada je mješovita travnička policijska delegacija stigla u ovo maglajsko selo da obavi pretres kuća u kojima osumnjičeni stanuju te da pronađu vozilo u kojem je Mirsad Selimanović navodno ostavio svoj pištolj dočekala ih je skupina od oko 300 mudžahedina, mađu kojima mnogo više stranih nego domaćih, koji su im zabranili pretres sela.

"Poglavar sela" Abbu Hamza kazao je policajcima da im se najbolje vratiti odakle su došli te da dođu pregledati kuće tek kada se vrate u njih privedeni jer nije kulturno pretraživati čovjeku kuću dok je vlasnik odsutan. Policija je poslušala Hamzu (ako je ona o tomu odlučivala) i ponovno je otišla u selo tek nakon što su iz pritvora pušteni osumnjičeni.

"Šejtan muzika"

Kada smo dobili sve navedene podatke i čuli priču kako u selu Donjoj Bočinji žive samo mudžahedini sa svojim suprugama koje su pokrivene feredžom, pokušali smo provjeriti to svojim očima. U Žepču smo saznali da je ispred sela na cesti postavljena rampa te nam ulaz vjerojatno neće biti dozvoljen, ali ako nam to i uspije da tijekom prolaska automobilom kroz mudžahedinsku komunu ne palimo kasetofon jer bismomogli dobiti po glavi, kao neki mladići nedavno, jer su slušali "šejtan muziku". U Maglaju u kafiću saznajemo da do Donje Bočinje ima oko desetak kilometara, kao i to da je policija uklonila rampu. Potvrđena nam je informacija da je gazda svih mudžahedina Abbu Hamza.

Veći dio ceste prema selu proteže se uz rijeku Bosnu i prekrasni drvored. Mimoilazimo se sa četiri automobila u kojima je po nekoliko bradatih tamnoputih muškaraca, no ispred kuća uz cestu vidim samo domaće ljude. Premladu trudnicu pitam gdje je Donja Bočinja na što ona odgovara protupitanjem: "Jeli ideš kod onih Arapa? Ideš? Oni su tamo na kraj sela."

Donja Bočinja! Nema table s nazivom sela na cesti ali iz obzora vidim da sam u odredištu. Dvije žene ispred jedne kuće razgovaraju – potpuno su pokrivene crnom tkaninom! Crni žorzet prekriva im lice, a preko čela imaju sjajnu crnu traku. Oko njih se igraju četvero - petero djece, smeđe blago kovrčave kose i tamnog tena, očito su mješanci arapske i bosanske krvi. Na cesti mnoštvo muškaraca. Nisu svi tamnoputi, ali su gotovo svi izrazito bradati i kratko ošišani. Većina ih je u svijetlosivim kompletima – dugim sivim haljinama preko hlača ali i ima traperica i džempera.

Tri puta sam se zaustavljala ispred manje skupine, pitajući gdje mogu naći Abbu Hamzu, i sva tri put dobila odgovor: "Na kraju sela u uredu." Kada sam se parkirala ispred Hamzina sjedišta, nekoliko od desetak okupljenih muškaraca oko česme prosvjedovalo je mašući rukom da ne ostajem tu. Prišla sam im , pitajući za šefa. Odgovorili su da je otišao na namaz, što bi smo mogli prevesti kao molitvu. Zatražili su da napišem na papiru o čemu želim razgovarati s Hamzom. Napisala sam da želim razgovarati o životu u komuni kao i o optužbama da su njegovi ljudi umiješani u incidente i ubojstva u Travniku.

Iz ureda je došao novi Arapin da mu pojasnim što piše na papiru, "da bi mogao prenijeti Hamzi". Kada sam mu rekla, između ostaloga, da su svi mediji objavili kako je osumnjičena trojka nastanjena u ovome selu, on me je pitao znam li gdje su oni sada. I ovaj Arapin kao i ostali s kojima sam razgovarala deobro su govorili lokalni jezik, koji su savladali jer samo u ovom mjesecu, u kojem su prije rata živjeli Srbi, žive već mjesecima. Na svakih dvijestotinjak metara uz cestu istaknuti su

CamScanner

natpisi "Na Alahovu putu". U svojoj komuni imaju i benzinsku crpku, a bave se legalno kozarstvom i poljoprivredom.

Vrlo brzo nakon što je hodžin glas zavladao selom, iako se u selu nigdje ne vidi minaret, pred Hamzin štab u zastavi 128 bež boje stigla su tri muškarca. Jedan od njih, kojega sam odmah svrstala u domaće mudžahedine zbog svijetlije puti, uz smiješak me pozdravio sa selam alejkum. Kada sam mu neadekvatno uzvratila pozdrav, klimnuvši glavom, sada bez osmijeha pita što trebam.

Tjeralica za šefom

Kažem mu samo: "Abbu Hamzu", već neraspoložena da peti put objašnjavam o čemu želim razgovarati. Pitao je: "Kojega Hamzu, doktora, profesora..?" zatim je kazao da je on Abbu Hamza i zatražio moju pres iskaznicu. Kada je pročitao ime i prezime, počeo je vrtjeti glavom, iz lica mu je izbijao bijes i sarkazam kakav do tada nisam vidjela. Pres iskaznicu je predao nekome iz pratnje koji ju je odnio u ured, vjerojatno na kopiranje, a meni kazao da sjednem u svoj auto. Više mi se nije osobno obratio. Stajao je duboko zamišljen, vrteći prstima dugu crnu bradu.

Kada se Arapin s kojim sam prije razgovarala vratio iz ureda s pressicom, Hamza je prišao i na arapskom mu izrecitirao šta da mi kaže. Ustvrdio je da ću, što god mi oni kažu, ja ipak napisati samo loše o njima. Svi i onako, ustvrdio je, loše pišu o njima te stoga i nema razloga da razgovaramo. Kada sam ga pokušala uvjeriti u suprotno, zamolio me da napustim "teritorij". Hamzini sljedbenici koji su me dočeli, vidjeli su sarajevsku registraciju automobila kojim sam im došla u posjet te su me s početka odmah svrstali u dragog gosta i nisu pitali odakle dolazim i za koga radim. Kada sam to kazala čovjeku koji se predstavio kao Hamza nastala je panika u uredu.

Kako više nije bilo mogućnosti za bilo kakvim razgovorom, morali smo napustiti selo. Za vrijeme cijeloga polusatnog boravka na "Hamzinu teritoriju", nismo smjeli fotografirati mudžahedine, ni strane ni domaće. Međutim, baš na odlasku pružila nam se jedina prigoda za snimkom. Na izlasku iz mjesta u smijeru Zavidovića zatekli smo na makadamskoj cesti jednoga mudžahedina i njegovu ženu koje smo snimili s leđa kroz prednje staklo našeg automobila. U prolazu kroz selo opet smo vidjeli mnoštvo mudžahedina, jedan od njih nam je mahnuo na odlasku. Inače, tijekom cijeloga boravka ni kod jednoga nismo vidjeli bilo kakvo naoružanje.

Prije nego što sam krenula u ovaj mudžahedinski rezervat, neslužbeno sam dobila informaciju da je za Abbu Hamzom federalni MUP raspisao potjernicu jer je ovo ljeto ubio jednog egipatskog državljanina u Zenici. Njegovo pravo ime je Kajaj Kamel Bin Ali, a Hamza mu je tek nadimak. Naš neslužbeni izvor tvrdi da je prema njegovim podacima poglavar mudžahedinske kolonije Abbu Hamza upravo ovaj kojega traži federalno ministarstvo. Međutim, ministar Srednjobosanskog kantona Enes Handžić misli da je riječ o nekom drugom Hamzi, a da nam pri tome nije mogao ponuditi ni jedan argument.

Iz Bosne u Afganistan

Vrlo zanimljive priče o Hamzi i njegovim sljedbenicima kruže i travničkim selima u kojima žive Muslimani. Jedan stariji Bošnjak čiji nam je identitet poznat ali ga zbog sigurnosnih razloga ne možemo otkriti, bori se s Hamzom za svoga sina. Njegov sin već je sudjelovao u razbojništvima koje je organizirao "Hamza nastanjen u Maglaju", kako kazuje ovaj Bošnjak, a za uzvrat je njegovu sinu napunio kuću raznim prehrambenim artiklima. Mladićiv otac tvrdi da njegovu sinu Hamza daje i neke

CamScanner

tablete od kojih on postaje agresivan, dodajući da ga zacijelo drogira. Nesretni otac najavio je i posijet federalnom MUP-a ne bi li mu oni spasili sina. No najzanimljiviji dio priče oca ovoga mladića jest Hamzina "dobrodušnost". Naime, Hamza je njegovu sinu prije nekoliko dana dao 300 njemačkih maraka kako bi izvadio papire u Sarajevu s kojima može otputovati u Saudijsku Arabiju, a odatle do konačnog cilja – Afganistana gdje će se boriti za talibane.

Službenica u maglajskoj pošti rekla nam je da Abbu Hamzi dolaze "velike pare" na ovu poštu, te kako joj je on kazao da će od toga novca početi obnavljati porušene kuće. Službenica nam također kazuje kako su svi iz mudžahedinske komune pošteni kada plaćaju račun, da nikada nisu ostali dužni. Međutim, ona kao i mnoge druge žene zamijeraju im što se svi žene s nekoliko žena.

"I ovi naši što su sada kod Arapa u selu, žene se s dvije tri žene. Jedan se neki dan oženio jednom mojom susjedom iz Šehera kao drugom ženom. Kažem im kako možete imati dvije žene, a oni meni – imamo mi pravo na četiri. Bolje da nam prave četiri tvornice umjesto da uzimaju četiri žene", govori starija gospođa. Momci u obližnjem kafiću kazuju mi da mudžahedini po selima kupuju žene. Bolje reći djevojčice, jer kažu kako mudžahedini uzimaju samo one od 18 godina, one s kojom godinom više su im prestare. Navodno ih kupuju od roditelja za dvije do tri tisuće maraka.

Jedan od mladića ispričao je i incident koji mu se dogodio s mudžahedinima u Maglaju. Naime, dok se na ulici ljubio s djevojkom, pristupio mu je jedan od "Hamzinih ljudi" i udario ga.

I na kraju zanimljivost koju smo saznali na kraju naše istrage o ubojstvima u travničkom kraju. Ministar unutrašnjih poslova Srednjobosanskoga kantona Enes Handžić potvrdio nam je da je izvršena premetačina kuća osumnjičenih pa oslobođenih bosanskih mudžahedina nastanjenih u Donjoj Bočinji i da policija nije našla ništa u njihovim kućama, te im je oduzet pištolj koji je Mirsad Selimanović ostavio u toyoti. Ministar je rekao kako u kućama prethodno osumnjičenih nije nađeno oružje, a da je balističko vještačenje koje je načinjeno u federalnom MUP-u u Sarajevu potvrdilo da ubistva nad Jezerčićima i Domićem nisu izvršena tim pištoljem.

Hrvatski dužnosnici u ovome ministarstvu kazali su nam da još nisu dobili balistički nalaz iz glavnoga grada. Ako je završen nalaz, zašto ga i oni nemaju, opravdano se pitaju. Na kraju se moramo zapitati zar je ministar zbilja očekivao da će naći oružje u kućama osumnjičenih nakon što je prethodno najavljeno da će policija doći u premetačinu kuća. Prije bi se moglo očekivati da u kući nađu plastične prozirne pištolje na vodu. Pitaju li se policijski i politički bošnjački organi – što će aktualnim stanovnicima Donje Bočinje naoružanje kada mirno uzgajaju kupus i koze. Tko im je uopće dopustio da se nastane u srpskom selu? Zar Bosni nisu dovoljni njezini problemi, od kojih ne može pobjeći, pa uvoze dodatne, koji žele nametnuti svoje zakone?

Напомена: Текст је преписан из листа "Слободна Далмација", субота, 8. 11. 1997.

CamScanner

STRANCI I BOSNA I HERCEGOVINA

Mudžahedini napuštaju Bočinju?

Zašto se UNHCR interesuje za Bočinju • Ismet Mustabašić: Zašto postavljaju pitanje Bočinje kad gori pod nogama povratak 6.000 Bošnjaka

MAGLAJ - Pismo UNHCR-a načelnika Maglaja Ismetu Mustabašiću, u kojem se traži "etnički opis" nekih sela među kojima je Bočina, aktuelizirano je pitanje građana iz arapskih zemalja u Bosni i Hercegovini.

Bočinja, nekada bogato srpsko selo, sada "oaza mudžahedina", ljudi koji su u ovom dijelu Bosne odvojeni i teritorijalno i ideološki, živeći u svom svijetu, ne dozvoljavajući bilo koma da zaviri u njega. Ovo selo koje je za međunarodnu zajednicu sinonim za sve ono što je, fundamentalističko i što je strano Zapadu, je selo u kojem žive Arapi koji su se tokom rata borili u redovima Armije BiH.

Ravnopravni građani

Nakon rata su na insistiranje ljudi iz najvišeg državnog (bošnjačkog) i armijskog vrha dobili državljanstvo i na taj način su postali ravnopravni građani naše zajednice.

Uz te Arape, za koje Ismet Mustabašić, načelnik opštine Maglaj na čijoj se teritoriji nalazi Bočinja, kaže da ih ima samo na desetine, žive i domaći mudžahedini, dakle ljudi koji su primili običaje i način življenja pravih mudžahedina.

Nije poznato koliko ljudi, žena i djece sada živi u Bočinji, selu koje je potpuno zatvoreno za spoljni svijet. Stoga i nije čudo da je Visoki komesarijat Ujedinjenih naroda za izbjeglice tražio od opštine Maglaj da budu obaviješteni o situaciji u Bočinji.

U pismu koje je Oliver Burch, šef Kancelarije UNHCR-a Doboj, uputio Mustabašiću, a u kojem se govori o povratku Srba u Maglaj (jer Maglaj je proglašen otvorenim gradom), pored ostalog, stoji:

"U namjeri da na našem narednom sastanku možemo napraviti neke konkretne planove za povratak, sada tražimo detaljne statistike koje se odnose i na prošlo i na sadašnje stanje broja stanovnika i etnički opis u sellma kao što su Krsno polje, Rakovac, Bakotić i Bočinja, uključujući broj domaćinstava zauzetih i slobodnih. U slučaju posljednjeg (Bočinje, op.a.) želimo da znamo specifičnu situaciju u vezi onih koji su porijeklom iz Irana i drugih zemalja i koji su primili bh. državljanstvo 1992. g. i po kojim okolnostima i po čijem naređenju oni koriste privatna vlasništva bosanskih Srba i Muslimana (?!) u toj oblasti."

Na naše pitanje da li su uputili odgovor UNHCR-u Ismet Mustabašić kaže: "Nije mi nikako jasno zbog čega postavljaju pitanje samo oko to Bočinje, dok nama gori pod nogama povratak 6.000 Bošnjaka u Novi Šeher i oko 1.000 Hrvata u maglajski kraj. Ti ljudi još nemaju struju, vodu za piće, škole, zdravstvenu stanicu.

Moram naglasiti da mi s tim ljudima nemamo ama baš nikakvih problema", ističe Mustabašić.

"A obični ljudi?", pitam.

"Desilo se prije izvjesnog vremena da su došli na maglajsku pijacu sa nekim knjižicama i držali govore, ali je to prošlo bez ekscesa", kaže Mustabašić.

No, obični građani u Maglaju, ali i u Zavidovićima gdje mudžahedini više gravitiraju, zaziru od njihove blizine.

"Znaju oni ući u kafić, napraviti frku, išamarati djevojku u minjaku, a ljetos se desilo da su jednoj slomili i vilicu", kaže jedan Zavidovićanin koji je insistirao da mu ne pominjemo ime.

Da li će samo ova dva grada u Bosni biti pod lupom međunarodne zajednice i da li će u drugim dijelovima Bosne krajičkom oka gledati hoće li naletiti na mudžahida, pitanja su koja bi trebala, recimo, zabrinjavati i policiju Zeničko-dobojskog kantona, ali i Srednjebosanskog kantona.

Kako i Mustabašić potvrđuje, mudžahedini iz Bočinje "polahko isparavaju", all su zato potpuno stvarni u jednom selu kod Tešnja i u jednom selu kod Travnika.

Nedavno presječni lanac "krijumčarenih Kurda" koje je zaustavila policija Unsko-sanskog kantona su došli iz Prijužića, tešanjskog sela u kojem žive i Bošnjaci i Hrvati i koje se nalazi u blizini hrvatskih naselja gdje bi trebala biti formirana sporna opština Usora.

I u Travniku se broj mudžahedina povećava, ali se postavlja pitanje da li oni u ova mjesta pristižu samo iz Bočinje.

Borba za prevlast unutar Bosne iz ugla "stranog faktora" može tako biti fokusirana upravo na problem stranaca u BiH koji imaju bh. pasoš i bosansko državljanstvo.

Nema Iranaca

Pisanje Njujork Tajmsa i prozivanje AID-a da usko sarađuje sa iranskim agentima u ovom slučaju se ne bi moglo direktno povezati sa Bočinjom, iako mudžahedini iz tog svog zatvorenog svijeta, kako Mustabašić reče, "polahko isparavaju".

"Uostalom tu u Bočinji i nema Iranaca, većina ih je iz Tunisa i Sirije", dodaje Mustabašić koji ovih dana skupa sa Huseinom Zilkićem, načelnikom opštine Zavidovići učestvuje na jednom seminaru OSCE-a u Njemačkoj na kojem učestvuje ukupno deset načelnika iz deset opština F BiH.

Iako im je rečeno da su odabrani zbog toga što su sa OSCE-om bili kooperativni tokom izbora, možda su pozvani imali i neke druge razloge.

Azemina S. MULAHUSEINOVIĆ

CamScanner

ЉУДИ, ДОГАЂАЈИ, СУДБИНЕ ОСЛОБОЂЕЊЕ СУБОТА, 13-14. ДЕЦЕМБАР 1997. • СТРАНА 11

Пише: СТОЈАН ИЛИЋ

Василија посљедњи бранилац Бочиње

• Василија Митровић (72) истинска је јунакиња села Бочиња на Озрену, јер је своје село бранила сама готово годину дана, након окупације септембра 1995. године. Ако се зна да су муџахедини били јој комшије, а тамо су још, онда се може замислити како је ова старица живјела. Њено казивање је пуно ужаса, страве...

Ових дана смо у селу Чивчије, надомак Добоја, упознали Василију Митровић (72), старицу, још увијек присебну и поред свега што је доживјела у својој родној Бочињи, која се налази на планини Озрен, на путу између Завидовића и Маглаја. О њој смо чули пуно тога прошле године, јер се причало у Добоју и околини како је изашла жива из Бочиње августа 1996. године, а то је готово годину дана након пада пола Озрен планине и њене Бочиње. Причало се о Василији као о јунакињи, као мученику, као свједоку страшног помора свега што је српско у Бочињи. Али, кад смо је упознали и саслушали, а слушали смо је без предаха пет часова, схватили смо да је ова старица завриједила највеће одликовање наше државе.

Када је 10. Септембра 1995. Нападнута Возућа од стране НАТО-а и других свјетских сила, због чега је истог дана пала, убрзо је услиједило падање и пола озренског горја, па и села Бочиње. Бочиња је пала 15. Септембра 1995. Године, јер је пржена земља на овим просторима, а камоли људи од стране "миротвораца". Тога кобног дана, Василија је чувала овце, као и увијек. У том кошмару, изгубила се се у планинским предјелима, и остала док су сви људи напустили ово село. Но, кад је видјела да ипак није сама, била је срећна. Наиме, недалеко од њене куће остали су старци: Недељко и Гина Ђурић. Тешко обољели Недељко није могао с постеље, а помоћи није било. Супруга Гина је остала с њим.

Смрт Гине и Недељка

Тек што су се Василија, Недељко и Гина смирили у кући Недељковој, након свега што се десило с њима и њиховом Бочињом, након што су утврдили да више нема ниједног Србина и Српкиње осим њих троје, дошла им је група разуларених муслиманских војника. Почели су да пријете, да пљачкају, а онда су их повели на стријељање у поток. О томе прича Василија:

CamScanner

"Е, мој синко, дошли они у кућу па одмах ударише на Недељка. Он непокретан, са штакама, брани се, а они га ударају. Гина им се супротставља, а они и њу. Ја се збила у буџак и чекам батине. Хом ће одједном: " Излазите, јер вас треба стријељати у потоку. И кренули сњима. Али, никако да нас стријељају. Само нам пријете, ударају пушкама. Молимо да нас даље воде. Дошли до једног брежуљка, срећом неки добар њихов официр пусти нас. Остасмо живи."

"Није прошло ни пет дана, а умре нам Гина", наставља казивање Василија. " Ујутро ја устала и изашла на оближњи извор да се умијем, а видим Гина наслоњена на неку грађу непомична. Кад је она умрла, рекох Недељку, кад он поче да кука да су брда одјекивала."

"Умро је и Недељко на прољеће 1996. Године."

" Да, умро је од посљедица, од удараца муслиманских војника."

"Ви сте остали сами . Причајте како сте их сахранили, јер никога другог није било у селу."

"Боже, Боже, умре Гина од туге, бола, јер од седам кћери ниједне поред ње. Такав је рат. Кад је видјела шта раде с Недељка, а и са њом, срце јој је отказало. Недељко на штакама, не може ништа помоћи. Ја одем код муслимана у сусједно село и молим да ми дође неко помоћи сахранити Гину. Али, јок, нико неће. Зато сам морала сама. По жељи Недељковој ископала сам гробницу испред куће. Сама сам спремила Гину за вјечни починак. А онда је некако довукла до пред гробницу и сама је спустила у њу. Недељко само јауче и не може ми помоћи."

"И тако Недељко и ја живјели сами у тој кући, борили се, сналазили се. Најгоре је било за храну. Али, захваљујући неким добрим муслиманима добивали смо хране. Једни су нам давали , други одузимали, пљачкали нас, кад год је коме се свидјело. Но, трпили смо. Дође прољеће, хоћемо ми да сијемо. Сјећам се бехар на воћкама, кад нам пред врата бану група наоружаних муслимана. Хоће убити Недељка и готово. Не дам ја њега, али узалуд. И нису га убили, већ су изашли и пуцали са удаљености од 100 метара у његову собу. То је био крај. Није умро исти дан, већ други, од посљедица рањавања", прича Василија, док јој сузе теку.

"Умре Гина, умре Недељко, оста ја сама Српкиња у Бочињи. Опет тражим помоћ да сахраним Недељка, али никога. Најгоре ми је било кад сам морала са мртвим човјеком бити у кући. Можете мислити? Цијели дан сам копала гробницу, до Гине, јер је то он желио, а онда спремање покојника, облачење. Јој, мајко мила, што сам доживјела. Добро сам икако нормална", вели Василија. "Некако сам Недељка довукла до гробнице, јер је био лакши, само кости. Спустила га у гробницу, изашла, закопала, и наставила плакати, јаукати на сав глас. Страх ме ући у кући, страх ме ићи муслиманима, јер ће ме убити. Знате, ја сам сваки час чекала метак. То је тако било."

" Убиће ме, мислиће да сам Српкиња."

Остала Василија сама, али са сузама, са лелецима по околним брежуљцима Бочиње. Запомагала је. Молила Бога да јој помогне. Довикивала је своје најрођеније и кћер Цвијету која је прије рата са синовима живјела у Борову, дозивала брата Милоша, да ли се може однекуд јавити. Никога није било данима. Али , један дан дође јој једна жена муслиманка, из села Доца. Донијела хране, кафе, шећера, свега, као најрођенија. О томе нам прича Василија.

"Нисам могла вјеровати својим очима и ушима, мој синко. Дошла ми муслиманка са кћеркицом, јер је чула моје лелекање данима. Дошла и донијела. Боже ме опрости, плаче она скупа са мном. Зове ме себи, да код ње живим у Доцу. А ја јој кажем, никада, јер ја се ипак

CamScanner

најбоље осјећам у овој српској кући. Велим јој да ме страх самој бити, спавати. А она ће мени: - Па ако те страх самој, ево ја ћу ти оставити моју кћеркицу па ће ти бити лакше.- А знате шта на то дода иста кћеркица. Каже она мајци:

"Не смијем ја мајко остати са овом баком. Дођи ће наши па ће мислити да сам Српкиња, па ће и мене убити са баком!"

" Можете мислити", опет ће Василија," то мало дијете зна каква је судбина Срба у нашем крају, на Озрену, у РС."

Остала је Василија и даље сама у кући. Долазили су јој којекакви пролазници, мање више само да је још више страше, пријете. Она би њима често говорила: "Вратиће се моји Срби опет овдје."

Они су њој одговарали да никада неће, јер су сви Срби поубијани, да је она једина остала.

Долазили су често неки чобани, њих пет-шест и улазили у кућу, нудили помоћ Василији. И помагали али им није хтјела Василија открити тајну да је препознала свих 40 својих оваца. Прилично се зближила, али једног дана згадило се Василији. О томе нам прича:

"Дошли чобани, распричали се са мном. Кад одједном ће они мени: "Баба, опрости ми морамо на овој трави клањати се. Нисмо ми као ви Срби па се не знате богу молити. Ми то боље од вас радимо". И стварно њих шест почеше у недоглед да се клањају на трави, а мени тешко, плачем. Тешко је кад муслиман клања на твојој земљи, мој синко."

Муџахедини у Бочињи

"Ослобођење је својевремено писало о муџахединима у Бочињи. По томе се прочула Бочиња. Они су још тамо, свједоци нам причају. Удомаћили се. О муџахединима нам је Василија причала са посебном мучнином. Каже: "Они су ми били најтежи. Долазили су ми и кући. Брадати, зарасли. Сјећам се једни знају наш језик, једни ништа не знају, само мумљају. И они су ми пријетили, малтретирали, али сам све издржала. Ваљда су мислили да их нећу поубијати", каже Василија, па ће:

"Боже ме опрости, изгледали су чудно, кад сам их видјела поред цркве Света Петка у Бочињи. Страшно је било кад сам видјела. Црква оштећена, све изнесено из ње, дјеца се играју лопте, вуку онај канап, звоно звони. Срба нигдје. Само муслимани. Све, све, али ми тог момента није ишло у главу да и муслимани , Боже ми опрости, имају браде. Једва сам чекала да то више не гледам. Зато више нисам силазила у Доњу Бочињу гдје је црква, школа, задруга."

И, тако, дошао је август 1996. Године. Уз помоћ СФОР-а Василија сазнаје да за њом трага брат Милош Митровић. Вјеровала и није. Једног дана се увјерила кад је видјела брата у Маглају. Дошло је до сусрета, до доласка Василије међу своје Србе, родбину. То је дуга прича. Штипала је сама себе да би се увјерила да то није сан.

Муслимани су били срећни што је посљедња Српкиња напустила Бочињу, јер све вријеме, као да је и ова баба уносила немир. Знају они да Бочиња никада није могла бити њихова. Бочињу никада нису могли ни Нијемци окупирати у II свјетском рату, а нису могли ни муслимани. Но, дође НАТО, дође Америка и одузеше Србима пола Озрена, Возућу, Бочињу од Срба, дођоше муслимани након што је погинуло 50 Бочињана. Само се питамо: "Докле?"

CamScanner

Наша јунакиња Василија посљедњи бранилац Бочиње, све су прилике, добила је снагу од Светог Василија. Издржала је пријетње, патње, Алијине државе, који се заклиње у заједнички живот Срба и Муслимана.

Напомена: Препис текста из листа "Ослобођење" С. Сарајево, 13/14. децембар 1997, стр. 11.

САРАЈЕВСКЕ "ВЕЧЕРЊЕ НОВИНЕ" ПИШУ - РАТНИЦИ ИСЛАМА ИЗ БОЧИЊЕ - ЗАВИДОВИЋИ

Муџахедини путују на Косово

Ратници из исламских земаља, који су се у протеклом рату у БиХ борили у саставу одреда Трећег корпуса Армије БиХ, од највишег државног врха добили су за награду некадашње српско насеље Бочињу на Озрену, почели су да сметају свима и прети им протеривање са ових простора - пишу данашњи муслимански медији.

Сарајевске "Вечерње новине" тврде да је Бочиња дата муџахединима да би као доследни борци за ислам представљали тампон зону између Срба и Хрвата у овом делу БиХ.

Шпекулишући о статусу муџахедина у Федерацији БиХ хрватски медији објавили су прошле недеље информацију по којој су муџахедини из Бочиње и "домаћи муџахедини" напустили БиХ 22. априла. У извештајима је наведено да су муџахедини упућени на Косово и то не добровољно.

"Испред зграде Скупштине општине у Завидовићима они су отпремљени у три аутобуса, а свега четири - пет муџахедина мушкараца остало је да чува жене у Бочињи" - јавили су хрватски медији позивајући се на локалне Хрвате у Завидовићима, тврдећи да их се муслиманске власти највише желе решити. Посредно, то потврђују и муслимански медији, јер "Вечерње новине" у тексту "Помази па одалами" тврде да су муџахедини од миљеника доспели до протеривања.

"Љути борци из исламских земаља донели су више штете него користи и сада их се бошњачки дужносници желе решити и склонити са очију Американаца и међународне заједнице" - пише овај сарајевски дневни лист.

У тексту се потврђује теза да су страни плаћеници били оберучке примани током рата, али да никада није, наводи се, раздвојено "зрно од кукоља".

"Многима је муџахединска ратна слава изузетно погодовала у разбојништвима и обесним малтретирањима грађана. Многе хуманитарне организације са исламским предзнаком организовале су необичне обуке које су подразумевале учење борилачких вештина и гледање докумената из Алжира и других жаришта у којима су исламски борци у главној улози. Зенички Казнено-поправни дом тренутно је препун ратника сличних Бугелану Молуду, Лионелу Димону, Зеферину Биниаму, који су убијени или ухапшени у околини Зенице. Суђење некима од ових и накнадно ухапшених муџахедина би се евентуално могле расветлити бројне експлозивне направе у постдејтонској БиХ" - открива и другу страну деловања бораца из исламских земаља сарајевски лист.

СРНА

"Свитања" број 1967, од 6. 5. 1998, Добој

CamScanner

Bočinja najpoznatije selo u BiH, ali i u svijetu. Bočinja je prije rata bila srpsko selo - sada je mudžahedinsko. Ko su i kako žive stanovnici Bočinje. Nekada borci bez straha, sada poljoprivrednici

BUJRUM U BOČINJU

Maglaj je nakada bio poznat po neugodnim mirisima sumpornih para koje su nastajale u sulfatnom procesu proizvodnje celuloze. Po najvećoj fabrici papira na Balkanu "NATRON", po lijepim drvoredima i festivalu "Studentsko ljeto". Sada ga u svijetu znaju po Bočinji, do prije rata srpskom selu, a nakon oslobodilačkih operacija AR BiH pod nazivom "Farz" u selu su se naselili nakadašnji pripadnici odreda El-mudžahid. Od tada pa evo sve do sada, o selu se malo zna. Rijetke su bile novinarske ekipe koje su ulazile u selo i o njemu pisale. Kažemo rijetke jer braća, kako se međusobno oslovljavaju muški stanovnici sela, vole da žive svoj život, a nešto i zbog toga što su im prva iskustva sa novinarima nanijela uvrede i velike štete. Zbog organizacije života uspoređivali su ih sa Amišima i sl., a stanovnici Bočinje, u stvari, žive kako to ističu onako kako to Allah dž. š. traži od njih.

Bez posebnih najava reporteri "Maglajskih novina" posljednjih dana marta, posjetili su Bočinju. Bila je nadjelja prije podne, a u Bočinji radna akcija. Na sve strane se čisti, uređuje. U centru sela, mladić crne kose i žute brade, širokih hlača, duge tunike, vodom iz obližnjeg potoka vatrogasnim crijevom pere asfalt. Pitamo ga gdje je sjedište sela. Ne prekidajući posao kaže da je to još nekih tristo metera dalje i da tu pitamo za Hamzu. Sljedećeg brata pitamo za Hamzu, a on nam odgovara: -Ovdje imamo tri Hamze: profesor, doktor i inžinjer. Najzad se nalazimo sa Abu Hamzom. Njegovo pravo ime je **Hamza Hasamudin**, prije rata u Jugoslaviji je studirao medicin, kada je počeo rat priključio se braći u želji da se pomogne u odbrani, i kako kaže ispuni naredbe Allaha dž. š.

Trgovina mješovite robe u Bočinji

Abu Hamza je Palestinac, ali izuzetno dobro govori bosanski i pita nas šta želimo; da li da prvo obiđemo i vidimo sve što nas zanima ili da porazgovaramo o tome. Ne čekajući puno odgovor Abu Hamza nam prvo pokazuje tople lijehe, plastenike.

-Ovdje smo krenuli. Želimo da proizvodimo kvalitetnu i jeftinu hranu. Prvi rezultati od prošle godine nam govore da mi to možemo. U prošloj godini imali smo na našim imanjima rekordne prinose i rezultate u žetvi pšenice i kukuruza, iako godina nije baš bila naklonjena, kaže Abu Hamza. Zatim obilazimo štalu u kojoj se planiraju držati krave muzare. Zatim dolazimo do škole u Bočinji u čijoj blizini je nedavno izgrađen i novi mesdžid, sa dvije etaže u kojem može da klanja hiljadu i po vjernika.

-Svakog mjeseca mi organuzujemo Dane islama i onda nam ovdje dolaze vjernici iz susjednih općina, Tešnja, Zavidovića, iz Maglaja, iz maglajskih sela, Zenice pa čak i iz Visokog. Mesdžid i vrijeme poslije džume je mjesto gdje se dogovaramo o onome što treba da se radi, kaže Abu Hamza.

Prostor između škole i mesdžida se popločava, nekada je tu bilo i igralište za nogomet.

-Napravit ćemo novo igralište za nogomet, braća vole da igraju. Nedavno smo organizovali turnir na kojem je učestvovalo dvanaest ekipa, ovaj ovdje prostor želimo da pretvorimo u veliku pijacu u kojoj će se sve moći kupovati što zakon dozvoljava. Želimo, da Bočinja bude poznata po dobrim trgovcima, ističe naš domaćin. U centru sela je i odjeljenje policijske Uprave Maglaj. Na zgradi zastava Bosne i hercegovine. Kako sarađuju sa organima vlasti pitamo Abu Hamzu.

-Mi smo građani Bosne i Hercegovine i svi zakoni koji važe za ostale važe i za nas. Ali, udite i pitajte policajce ima li ovdje problema. Reći će vam nema. Ima samo onih saobraćajnih.

Praktično, ovdje policija nema šta ni da radi. Vidite, svi mi koji živimo ovdje, bojimo se Allaha dž. š. Mi živimo tako, da činimo ono što je drago Allahu dž. š. Živimo tako da ne smetamo jedan drugome.

Da pomažemo drugima. Vidite danas kako se

Faruk Zupčević u razgovoru sa dr. Abu Hamzom

ovdje radi. Tu nitko nikoga ne tjera. Niko ne naređuje. Svi rade tako da ono što urade bude drago i Allahu dž. š. Islam traži jednakost. Islam traži da se ti pokažeš svojim djelima. Svako mora de radi, da zaradi za sevape i ćevape, kroz smijeh kaže Hamza.

Na putu prema Zavidovićima, na desnoj strani velika zgrada i prostor za restoran.

-Veoma brzo ćemo tu otvoriti lokal u kojem će se naći jela sa Istoka, ali i ova naša bosanska jela. Tu kod nas ima braće koji su radili u Parizu i bit ćemo sretni ako vas budemo mogli počastiti kada sljedeći put dođete.

Nakon što smo obišli pogon za izradu namještaja i drvne građe, nekoliko prodavnica u kojima se može kupiti sve što je potrebno jednom domaćinstvu, Abu Hamza nas vodi svojoj kući, gdje uz kahvu i limunadu nastavljamo razgovor. U blizini, braća, pretežno Bošnjaci, uveliko rade na čišćenju i uređenju potoka koji protiče kroz Bočinju.

Ko su u stvari stanovnici Bočinje pitamo Abu Hamzu?

Ovo je ovdje Bosanski lonac. Ovdje imamo braću od Brčkog do Metkovića i od Bihača do

Crvenimo se pred svijetom - komunistima za ljubav.

Zvornika. Zatim iz Palestine, Jordana, Sirije, Pakistana, Afganistana. Kažem vam Bosanski lonac. Mi smo ovdje sada svi Bosanci. Ovo je sada i naša zemlja. Mi smo se ovdje borili, jedan broj braće dali su svoju krv za odbranu muslimana, A mi smo sada građani ove zemlje i, ponekad nas vrijeđa što se brzo zaboravilo koliki je i naš doprinos bio u odbrani. Mi jesmo mudžahidi ali smo bosanski državljani. Najveći dio braće je oženjen iz ovih krajeva i dobio je bosansko državljanstvo. To je zakon u Americi. Takav je zakon gotovo svugdje u cijelom svijetu, djece. Ovdje imamo braće iz Srebrenice, Foče, Bijeljine i znam mnoge koji bi išli svojim kućama. Međutim, mnogi će ostati ovdje. Mi smo već sada vlasnici gotovo 55% ovih kuća, koje smo kupili od njihovih pravih vlasnika, a ko ne želi da proda neka dođe da živi s nama, bujrum. Vidite, ustaje i pokazuje nam Hamza, gotovo neoštećenu pravoslavnu crkvu. To je Božija kuća.

Do oslobađanja Vozuće i dijela Ozrena Bočinja je bila pod kontrolom Vojske RS. Kada su počeli sukobi između HVO I AR BIH u Bočinji je preko

U radionici stilskog namještaja

zašto ne bi bio i u Bosni i Hercegovini, kaže Abu Hamza. Ali svijet ne voli islam i zato gdje god ga ima on ga napada.

Vama se zamjera da od Bošnjaka sada hoćete da napravite prave vjernike. Zamjera vam se da ženite maloljetnice.

Islam je jedna vjera, nema deset vjera. Kur'an je jedna knjiga, nema deset knjiga. Propisi su jasni. Ko želi da pripada islamu mora da prihvata načela islama. Zna se šta je dozvoljeno, a šta zabranjeno. Nama se pripisuje da mi hoćemo u Bosni da nametnemo naše običaje. Pa uzmite slike od prije 50 godina i vidjet ćete kako u se vaše žene tada nosile. Mi želimo da se naše tako nose i one se nose. Kad vas ovo što sada nose naše žene podsjeća na tradiciju onda je hajka na nas. Ni to da ženimo maloljetnice nije tačno, u šerijatskom braku je potrebna saglasnost staratelja i buduće mlade i mladoženje. tek ako pristaju i roditelji djevojka tu nema prisile. U ovom selo nema nedozvoljenih brakova. To je za nas haram. Prvo se sklopi šerijatski brak pa se onda ide u općinu.

Ova godina je godina povratke. Ako se bivši stanovnici Bočinje budu željeli vratiti, gdje ćete vi?

-Ako mene pitete ja bih svojoj kući u Kozarac. Ja sam oženio udovicu imama iz Kozarca sa troje

pontonskog mosta na rijeci Bosni došlo do povezivanja ekstremista HVO i vojske RS kao i na Hatkinim Njivama, te je Maglaj došao u devetomjesečnu potpunu blokadu. Allah je htio da mi dođemo tu i sada takvih spajanja više ne može biti, kaže Abu Hamza.

Dok nas je pratio do našeg automobila, govorio nam je o planovima. O želji žitelja Bočinje da naprave mini hidrocentralu, privatnu školu, o obrazovanju djece, o izgradnji savremene ambulante, o još bržem razvoju poljoprivrede i stočarstva, voćarstva i pčelarstva i o želji braće da se proizvodi iz Bočinje poznaju po kvalitetu. Nije da nismo gledali, ali nigdje nismo mogli vidjeti logore, vojnike i njihovu obuku. U Bočinji žive seljani od svog rada. Imaju svoje adete i običaje i njih se drže bez obzira koliko neki misle da su nazadni.

-Ne treba se plašiti islama, kaže nam na rastanku Hamza Hasamudin ili Abu Hamza.

-Znate šta, dok sam ovo vrijeme razgovarao sa vama stalno sam razmišnjao na bosanskom a ne na arapskom. Vidite da sam pravi Bosanac odnosno Bošnjak.

Faruk Zupčević

Na povratku kući Bosanac traži na tokijskom aerodromu avionsku kartu za Sarajevo.

Japanac mrda glavom, ne zna o kojoj se zemlji radi.

-Za Bosnu -kaže putnik. Japanac potvrdno kimne glavom.

-Za Sarajevo -ponovi putnik. Japanac ponovo zavrti glavom.

-Bočinja -reče Japanac. Da Bosna, Bočinja -potvrdi putnik.

-Gornja ili Donja -upita Japanac.

Radna akcija

To su pravi muslimani, zadovoljili su sve svoje potrebe.

ПОСЛЕ МАЛТРЕТИРАЊА СРБА У БОЧИЊИ НА ОЗРЕНУ

Непознат идентитет муџахедина

Муслиманска полиција из Маглаја још није открила изазивача инцидента приликом посете добојских Срба својим гробљима

Добој, 24. септембра (Танјуг)

Портпарол Међународних полицијских снага (ИПТФ) у Тузли Италијан Андре Ањели изјавио је данас у Добоју да муслиманска полиција из Маглаја, града у централном делу муслиманско-хрватске федерације, још није открила муџахедине, исламске ратнике, који као држављани Босне и Херцеговине, живе у селу Бочиња на планини Озрен, у МХФ.

Они су прошлог месеца провоцирали Србе који су из Добоја стигли у обилазак својих гробаља и кућа у селима на Озрену која су, после потписивања Дејтонског споразума, остала на територији МХФ.

Непосредно након инцидента у Бочињи, Ањели је изјавио да су муџахедини испред аутобуса у коме су били Срби, наочиглед запрепашћених путника, у знак претње заклали два пилета, а посетиоцима из Добоја упућивали претње и увреде.

Ањели је данас у Добоју најавио да ће ИПТФ од муслиманске полиције из Маглаја захтевати да чешће патролира у Бочињи, јер ће и то подручје бити третирано као и други делови МХФ.

Удружење избеглица и расељених лица општине Добој раније је осудило збивања у Бочињи, оценивши да „организована посета гробљима на простору Горње и Доње Бочиње почетком септембра, захваљујући садашњим становницима тих села, досељеницима из арапских земаља, односно муџахединима, није могла проћи без изазова, увреда и таквог понашања које је давало до знања да бивши становници, власници кућа и имања, сада расељена лица у Добоју, не могу рачунати на повратак".

„Покупили су цвеће и свеће са гробаља, део побацали, а остатак уништили", наводи се у саопштењу, и додаје да су се „добојски Срби држали културно и достојанствено", а да је то потврдила и добојска канцеларија Високог комесаријата Уједињених нација за избеглице.

"Политика" Београд, од 25.9.1998.

CamScanner

Samo je jedna istina o selu Bočinja

Pisalo se sve i svašta, a najviše na štetu stanovnika ovog maglajskog sela u kome stanuju bosanski muslimani-hedini, juče ratnici, a danas uzorni poljoprivrednici

Svako mjesec organiziramo [illegible] a ovdje nam tada dolaze vjernici iz Tešnja, Maglaja, Zavidovića, pa čak i iz Visokog, Sarajeva.

[illegible] u Bočinu dolaze [illegible] novinska reportaže o [illegible] reduti se [illegible] zauzimanu ovoga mjesta [illegible] ujeće. Nikо nije nezadovoljan, a svi radimo ono što nam je potrebno za bolje [illegible] Hamza. On će reći [illegible] Želimo da Bočinja bude poznata i po dobrim, poštenim trgovcima.

Ovog puta ovim tekstom vodimo vas u maglajsko selo **Bočinja** koje je vjerovatno ne poznajete u nekim zemljama svijeta od grada Maglaja. Ubrzo ćete saznati i zašto je Bočinja poznatija, recimo u Japanu od Maglaja i ne samo Maglaja. Zahvaljujući književniku i novinaru Faruku Župčeviću, te fotoreporteru Mehmedu Bašiću, koji su mi donijeli ovu priču, mogu vam ispričati istinu o ovom selu u kome žive iskreni vjernici i izuzetno pošteni ljudi - po životu Bošnjaci-Bosanci, a po vjeroispovijesti, znade se, islamisti. Ti fini ljudi, koje je lahko prepoznati i po izgledu (nose uredne, čiste brade), te po načinu odijevanja (obučeni su u komotnoju odjeću, široke hlače i duge tunike), žive po Božijem zakonu onako "kako to Allah dž. š. traži od nih". Oni sa dubokom vjerenjem, pridržavajući se striktno šerijatskih zakona, ljube islam i u toj čistoj vjeri, svim svojim duhom i bićem vjeruju u Svevišnjeg, Milostivog, Svemilosnog. Oni su, ustvari, samo Božji mumini, obični i jednaki pred Jedinom istinom. **Oni su Mudžahedini!**

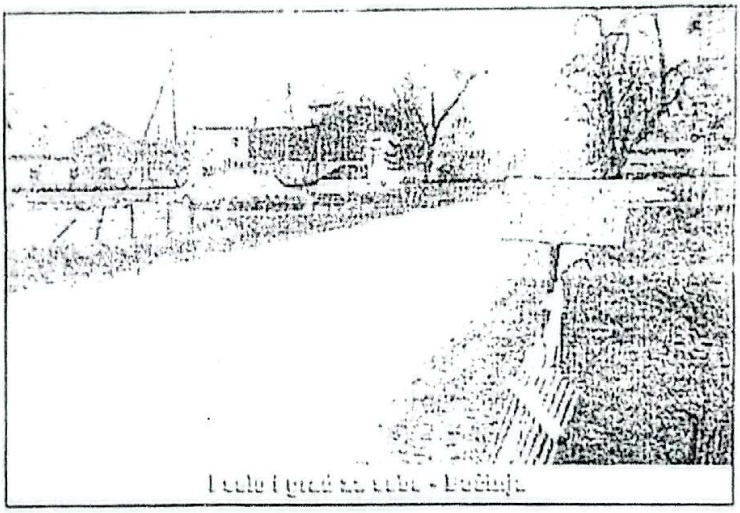

Selo i groblje na vrhu - Bočinja

Za nerazuman svijet, posebno za one koji preziru Islam, oni su opasnost za Evropu. Za razumne i umne ljude, oni su običan narod koji živi ovodunjalučki život kao i svaki drugi. Ustvari, bolje je kazati ovo: stanovnici sela Bočinja su bosanski građani kojima je od Dragog Boga suđeno da odžive svoj ovodunjalučki život pod kapom bosanskom!

Bočinja je po tome poznatija u svijetu od mnogih naših mjesta. A kako je u Bočinji! Do juče borci odreda El-mudžahedin, čuveni po svojim ratnim pohodima pod nazivom "Farz" dolaskom mira na ove prostore nastavili su mirnodopski život kao i svi drugi Bosanci. Pa ipak, oni drugačije gledaju na život od drugih u smislu vjere i vjerovanja.

Ko je pohodio ovo selo kazat će vam da tamo nema laži, krađa, tuča, prevara, preljuba... Ima stanica policije. Nejma prekršaja (osim saobraćajnih). Imaju sve što jedno urbano mjesto treba da ima, ali njihov jedini zakon je onaj koji propisuje časna Knjiga Kuran. Mesdžid je ispunjen vjernicima. Tamo sve počine i sve završava sa molitvom u Jedinu Istinu. Bojučerašnji borci sa puškom u ruci sada su uzorni poljoprivrednici. Radi se za dobro svih, ali sve ima svoje granice i svoje mjere. Njihov kantar mora pokazivati tačnu mjeru. Prevara je haram. Otud mudžahedini iz Bočinje (koja je nekad bila pravoslavno selo) gotovo sve kompenzuju. Imaju svoje sjeme, svoju poljoprivrednu mehanizaciju, pijacu, školu...

Kao što su svi ljudi pred Dragim Allahom jednaki, tako je jednak pred svim običnima, običan **Hamza Husamudin**, ili **Abu Hamza**. Po rođenju je Palestinac, po životu Bosanac. - **Želimo da proizvodimo kvalitetnu i jeftinu hranu. Prvi rezultati govore da to možemo**, tako kaže Abu Hamza, običan među običnima. Pominje tarme

Stanovnici ovog sela između sebe nazivaju se braćom. Složna braća Bočinju čine jedinstvenim naseljem u kome vlada red, sloga i ljubav. Ovdje se misli o "slobodnim aktivnostima". Tu je zastupljen sport. Kako braća vole nogomet, nedavno je organiziran nogometni turnir. Eto lijepog razloga da se napravi još ljepše nogometno igralište. Ima puno toga ljepog i novog.

Abu Hamza će na babarskom jeziku kazati kako je **Bočinja "Bosanski lonac" u kome ima Bošnjaka, Palestinaca, Sirijaca, Jordanaca, Pakistanaca, Afganistanaca. Svi su braća i svi se bratski slažu**, veli Abu Hamza - napominje da je 55 odsto kuća kupljeno od bivših vlasnika, a kada je riječ o bosanskim (državnim) zakonima, znade se, oni su Bosanci i podliježu svim pravima. Ovdje su se već uširoko i duboko razgranali bosanski korijeni.

Mustafa Smajlović

CamScanner

Борци за исламску БиХ

Муџахедини пријетња миру у БиХ

Први муџахедин стигао је у Босну и Херцеговину крајем 1991. године. Главна логистичка база за њихов долазак била је у Сплиту. Највећа концентрација муџахедина била је у Зеничко-добојском кантону. За рајске заслуге Алија Изетбеговић поклонио је муџахединима озренско српско насеље Бочињу.

Први борац за Аллаха и за стварање исламске државе који је стигао у БиХ крајем 1991. године био је шеик Абу Абдул Азиз, држављанин Саудијске Арабије, који је послије потписивања споразума са тадашњим муслиманским цивилним и војним властима БиХ организовао масовни долазак бораца из исламских земаља у БиХ.

Долазак муџахедина преко сплитске луке није пријављен ни у муслиманско-хрватском ратном времену, када је Хрватска са БиХ прекинула све везе, политичке, па и комуникационе везе.

Највећи муџахединска стигао је у централни дио БиХ усталном око Зенице.

Јединица исламских ратника "Ел муџахид" током рата у БиХ бројала је око 600 људи, међу којима је муслиманска обавјештајна служба означила око 80 потенцијалних шпијуна и међународних криминалаца, који по договору и искључиво за плату обављају "прљаве" послове.

КО СУ ИСЛАМСКИ ПЛАЋЕНИЦИ?

Шеик Абдула Азиз имао је велике заслуге за организовано учешће и пристизање тамошњег муслиманског становништва исламској идеологији, која подразумијева рат чије правило гласи: Он је у свако вријеме против њега. Он је у свако вријеме против њега. Он је у свако вријеме против њега.

Одред "Ел Муџахид"

Паравојна или регуларна јединица ткз. АБиХ ?

Контроверзне и силне расправе о страним плаћеницима и добровољцима у БиХ у току трајања грађанског рата зависно од политичких потреба се интензивирају или доводе у мирније воде.

Непобитне су чињенице да су се, отпочињањем рата на територији Босне и Херцеговине, на њеној територији појавили страни плаћеници,позватији као "пси рата",авантуристи и такозвани "добровољци". Мотиви ових ратника су били различити: од чистог авантуризма и жеље за насиљем и новцем, до вјерских, политичких и других мотива.

У овом чланку разматраћемо само мисију појединаца и група које су долазећи из исламских земаља, поред својих ратничких нудили и давали религиозне услуге.

Непобитно је да су појединци и групе исламских ратника долазећи на ове просторе, поред жеље да војнички помогну муслиманске јединице са собом донијели и неке друге вјерске, религиозне, па и политичке идеје. За долазеће исламске ратнике разочаравајуће је било када су схватили да муслимани из Босне и Херцеговине нису они прави муслимани какви су познати у арапским земљама.Учинили су оно што су сматрали за потребно. У рејонима у којима су боравили наметнули су свој начин живљења и погледе на ислам. Задивљени овим погледима на живот, дио муслимана безрезервно прихвата и подржава принципе размишљања и понашања исламских ратника, одбацујући при томе дугогодишње европске животне навике, а прије свега мултирелигиозну толеранцију.

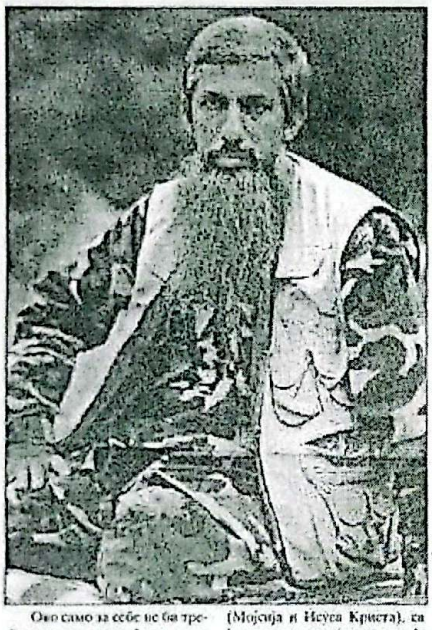

Ово само за себе не би требало да притира ниједан други народ и религију на територији БиХ.међутим, у овом интервјуу предсједник Организације АИО изриче тезу која мора да забрине све друге народе и религије у БиХ.

"Зашто бих се ја поносио тиме што сам Бошњак кад нисам на то имао утицај, рођењем сам такав. Бити муслиман је властито опредјељење. Свако дијете се рађа у исламу, а родитељи од њега, као и друштво и средина, направе кршћана, атеисту, Жидова..." На коментар новинара "Дани" да он овом изјавом негира сваку другу вјеру осим ислама, док се истовремено често истиче да је ислам најтолерантнији. Аднан одговара: "Алах је један и он је слао све посланике, Мусу и Исаа (Мојсија и Исуса Криста), са једином, истом вјером, а то је ислам. Међутим, након Посланика људи су извитоперили учење које је било, и тако данас имамо кршћанство и остале религије."

По Аднану све друге религије,изузев ислама, су пука извитопереност,а перспектива свих других религија на територији Босне и Херцеговине је да нестану и милом или силом се утопе у исламску.

Предсједник исламске омладине овако објашњава какво би државно уређење волио да буде у Босни и Херцеговини: "Исламско, засновано искључиво на принципима шеријата. Данас такве земље, каква је била у вријеме Посланика, нема на дуњалуку. Најближи облик, о коме говорим, можда је у Саудијској Арабији. Да би овије дошло до формирања исламске државе требало би промијенити школство, здравство... Шта би фалило да у Сарајеву буду двије гимназије: мушка и женска. Ми ћемо то свакако покушати, али тако нешто треба прво приближити срцима овдашњих људи."

Без обзира на масовност организације Активне исламске омладине из Федерације Босне и Херцеговине њихова теза о религиозној искључивости негира изјаве Бошњачких политичких правака да Бошњаци желе мултиетничку и мултинационалну Босну и Херцеговину.Ово тим више ако се зна да су баш ти политичари, чија уста су пуна међунационалне толеранције , били организатори довођења исламских фундаменталиста на балкански простор.

Дио исламских ратника опредијелио се за паравојно ангажовање и самостално дјеловање у Босни и Херцеговини, односно овај дио џихад ратника није био под званичном командом ткз. АБиХ.

Међутим,неколико стотина џихадлија се груписало у једну оружану групацију коју су назвали одред "Ел муџахид", а поред страних држављана, у одреду се нашао и већи број Бошњака. Да би били примљени у одред "Ел муџахид" прво су морали завршити шеријатски курс.

Одред "Ел муџахид" који се углавном базирао у долини ријеке Кривaје, дејствовао је тамо гдје је то било потребно.Своје право лице припадници ове јединице показали су на теслићком дијелу бојишта гдје су у току дејстава заробили три припадника ВРС, а након тога им одсјекли главе и фотографисали се са њима. У контрапападу јединице ВРС су одбацили непријатељске снаге, а на њиховим положајима затекли цјелокупни филмски материјал као неоспорни доказ о учињеном ратном злочину.

У каснијем периоду тежиште дејстава одреда "Ел муџахид" је пренесено на озренски дио бојишта гдје су поново припадници ове јединице показали своју злочиначку ћуд. О овиме постоје бројни писани докази, видео касете, фотографије и изјаве живих свједока.

Завршетком борбених дејстава и демобилизацијом ратних састава ткз. АБиХ одред је расформиран и престаје да постоји као званична јединица 3. (зеничког) корпуса. Да ли је она јединица стварно расформирана и разоружана није предмет овог чланка и то нећемо ни разматрати.

Ради бољег разумијевања цјелокупне ситуације неопходно је дати неколико напомена везаних за учешће добровољаца у ратовима.

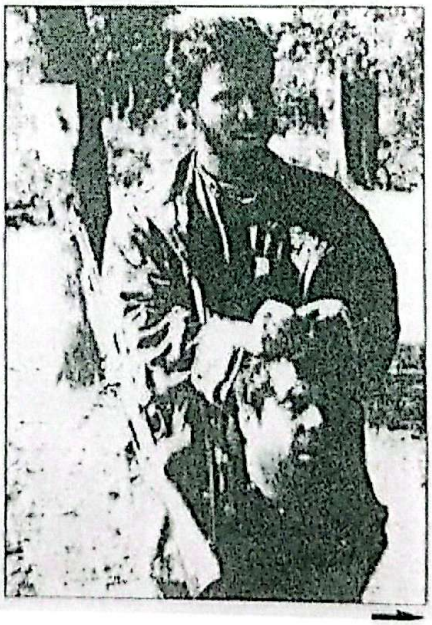

Дио исламских ратника опредијелио се за паравојно ангажовање и самостално дјеловање у Босни и Херцеговини, односно овај дио џихад . ратника није био под званичном командом ткз. АБиХ.

Колико је ово тачно показује и изјава сарајевским новинама "Дани"(31.марта 1998.године) Аднана Пезе, предсједника организације Активне исламске омладине (АИО) Зеница, који у интервјуу о овој организацији каже: "Језгро АИО-а зачето је у Одреду "Ел-муџахид" и данас их има неколико хиљада у БиХ".

По међународном ратном праву припадником оружаних снага сматра се свако лице које отворено носи оружје, на одјећи (капи) ознаку припадности одређеној војној групацији и налази се у систему субординације одређене војске. Опакав припадник војске је обавезан да се придржава правила и обичаја ратовања.

Да ли је одред "Ел муџахид" био паравојна јединица или је припадао систему руковођења и командовања ткз. АБиХ?

У свом чланку под називом "Помази, па одалами" (објављен у сарајевским "Вечерњим новинама" 14-15. фебруар 1998.) Селведин Авдић тврди да је одред "Ел муџахид" био под командом 3. (зеничког) корпуса. Из овога проистиче да је муслиманска команда одговорна за сва недјела која су починили припадници овог одреда. У даљем тексту Авдић констатује да је одред "Ел муџахид" од највишег државног врха на поклон добио село Бочињу.

По Авдићевим наводима у тексту да се закључити да одред "Ел муџахид" није припадао паравојним формацијама и да је био саставни дио ткз. АБиХ. Колико је то тачно показују и бројна признања која су добили припадници овог одреда, а о чему у свом чланку пише и Селведин Авдић.

Ако је то већ тако, онда за све злочине, које су починили припадници ове јединице, одговорност сносе генерал Расим Делић који је командовао ткз. АБиХ, командант 3.корпуса ткз. АБиХ коме је одред "Ел муџахид" био директно потчињен. Такође, одговорност за дјела својих припадника има и командант ове јединице. Појединачна одговорност непосредних учинилаца злочина се такође подразумијева.

Ако се покуша тврдити да је одред "Ел муџахид" паравојна формација, поред војног руководства, које је одговорно што није разоружало паравојну формацију у својој зони одговорности, а одговорност има и тадашње политичко руководство, на челу са Алијом Изетбеговићем, које је таквој "паравојној" јединици давало територијалне поклоне за извршене злочине.

Да је прича о исламским ратницима на територији Босне и Херцеговине

Појединци и групе исламских ратника, долазећи на ове просторе, поред жеље да војнички помогну муслиманским јединицама са собом су донијели и неке друге, вјерске, религиозне, па и политичке идеје.

завршена завршетком рата вјероватно би новинских чланака на ови тему било неупоредиво мање. Међутим, иако су цихад ратници одавно постали терет муслиманском руководству, јени увијек се не одричу њихових пасивних улога. Овога пута они им користе као пријетња Србима-повратницима на територију Федерације Босне и Херцеговине. У жељи да пред међународном заједницом сакрију број муџахедина на територији Федерације Босне и Херцеговине, муслиманско руководство врши дјелимична расељавања муџахединских породица, насељавајући их у међуентитеском пограничном простору као нову пријетњу и притисак на српско становништво, које би и имало жељу за повратком. Друга дилема за овог расељавања муџахедина има за циљ да се ови беспоштедни исламски ратници распореде на граници према Републици Српској, у ишчекивању новог рата, који отворено пријизивају муслимански политичари кроз притиске на међународну заједницу да изврши ревизију и поништење Дејтонског мировног споразума.

Имајући ово у виду у најмању руку чуди чињеница да међународна заједница, а посебно Хашки трибунал, до сада нису изрекли ниједну озбиљну оцјену ратног понашања муслиманских политичара, официра и јединица. Да ли ће и када доћи на ред и ово питање остаје да видимо.

Н.О.

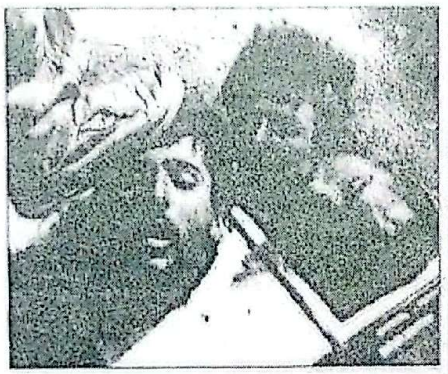

MUDŽAHEDINSKO SELO BOČINJA

ALIJA JE NAŠ PREDSJEDNIK

Bočinja je prije rata bila srpsko selo. Poslije Daytona, postala je mudžahedinsko. Njeni stanovnici rijetko razgovaraju s novinarima, ipak, nekoliko dana poslije Bajrama, ugostili su ekipu *Dana*. Kako žive nekadašnji pripadnici odreda El-mudžahidin, kad su došli i kako su ratovali, jesu li kupovali žene, ko smije a ko ne smije ući u selo, hoće li ostati u BiH... Ejman Abu Abdulrrahman i Hamza Husamudin pričaju o svome i životu sela u kojem, kako kažu, kane ostati "da bi braća u Maglaju mogla mirno spavati"

Piše: Dženana Karup

"Ko se pokaje za učinjene grijehe kao da ih nije ni imao." Ovo je jedna od poru- | trpezarijski i jedan mali sto, jedini su na- | je u Palestini, a u bivšoj Jugoslaviji (ope
mještaj u dosta velikoj prostoriji. Na prozo- | nema bliže odrednice) studirao je medicin.
ru dezenirani paravan, a preko njega zavje- | Njegovo pravo ime je Hamza Husamudin
sa. U drugom dijelu sobe je prozor kroz koji | . Pričamo o vremenu kada su došli u Bo-

Mudžahedinsko selo Bočinja

ALIJA JE NAŠ PREDSJEDNIK

Bočinja je prije rata bila srpsko selo. Poslije Daytona, postala je mudžahedinsko. Njeni stanovnici rijetko razgovaraju s novinarima, ipak nekoliko dana poslije Bajrama, ugostili su ekipu Dana. Kako žive nekadašnji pripadnici odreda El – mudžahidin, kad su došli i kako su ratovali, jesu li kupovali žene, ko smije a ko ne smije ući u selo, hoće li ostati u BiH... Ejman Abu Abdlurrahman i Hamza Husamudin pričaju o svome i životu sela u kojem, kako kažu, kane ostati "da bi braća u Maglaju mogla mirno spavati"

Piše: Dženana Karup

"Ko se pokaje za učinjene grijehe kao da ih nije ni imao." Ovo je jedna od poruka istaknutih iznad puta kojim idemo u Bočinju. U selu se zaustavljamo ispred policijske stanice. Čekamo da neko dođe po nas. Razgovor je ranije dogovoren. Ljudi tamne puti, sa bradama, glava pokrivenih maramama, obučeni u široke pantalone i duge tunike, prolaze pored nas i radoznalo nas gledaju. Stiže Ejman Abu Abdulrrahman, naš domaćin. Vodi nas u jednu kuću. U hodniku, s lijeve strane, je polica na koju odlažemo obuću. Penjemo se na sprat. Sve stepenice, kao i hodnici, zastrti su čistim jednobojnim itisonom. Ulazimo u sobu: ugaona garnitura (za koju su nam poslije rekli da je u selu napravljena), jedan trpezarijski i jedan mali sto, jedini su namještaj u dosta velikoj prostoriji. Na prozoru dezenirani paravan, a preko njega zavjesa. U drugom dijelu sobe prozor kroz koji ulazi svjetlost.

CamScanner

Ejman ima između 30 i 40 godina. Dobro govori bosanski jezik. Veli da je rođen u Siriji, gdje je završio gimnaziju, a došao u bivšu Jugoslaviju da studira. Neće da kaže u koji grad. Zbog okolnosti o kojima također ne želi govoriti, nije završio medicinu već se školovao za fizioterapeuta.

Došli smo u Bosnu da pomognemo

Naš drugi sagovornik je Abbu Hamza. Naravno, ne onaj za kojim traga federalna policija. Kaže da možemo razgovarati o svemu što nas zanima. Predstavlja se: Rođen je u Palestini, a u bivšoj Jugoslaviji (opet nema bliže odrednice) studirao je medicinu. Njegovo pravo ime je Hamza Husamidin.

Pričamo o vremenu kada su došli u Bosnu. Kažu da je to bilo 1992, "kada je napadnut muslimanski narod koji niko nije branio." Ejman i Hamza su bili u odredu El – mudžahidin od njegovog formiranja pa sve do potpisivanja Dejtonskog sporazuma. Kad su tek došli ni jedinica nije postojala. "Ljudi (građani islamskih zemalja, prim. Aut.) su se okupljali u Zenici, Travniku, Tešnju, Konjicu, čak i u Mostaru", sjeća se Ejman događaja od prije šest godina i nastavlja pričati o dolasku mudžahedina u BiH. "Neki su došli iz Evrope, jer su tamo radili, a neki direktno iz arapskog, odnosno islamskog svijeta. Jedini mogući put bio je preko Zagrba. Sjećam se da je Mate Boban u to vrijeme javno, na televiziji, tražio od hrvatskog predsjednika Tuđmana da se zatvori aerodrom za mudžahedine. Hrvati '92. Nisu da bilo ko dolazi i pomaže muslimanima. U Herceg Bosni su ljudima oduzimali pasoše i sve lične dokumente, a onda ih tjerali u Hrvatsku. Normalno je da ih tako nisu mogli primiti pa su po dvije godine truhnuli u hercegovačkim zatvorima."

I Ejman i Hamza naglašavaju da njihovi dolasci nisu bili organizirani: samo su željeli da pomognu i ispune naredbe Allaha dž.š. " Ja sam", sjeća se Ejman, "zbog tadašnjih okolnosti došao prvo u Zenicu i upoznao se sa braćom koja su tu već bila. Okupljali smo se na Mehurićima, kod Travnika, tu je bio naš prvi logor. Mudžahedini su išli na visočko ratište gdje ih je izginulo 28, a bili su i u borbama oko Travnika." U to vrijeme bili su u sastavu TO-a. Naš sagovornik dalje priča da je sa ustrojavanjem Armije BiH formirana i muslimanska jedinica, kasnije poznata kao odred El – mudžahidin. U njihovom odredu nisu bili samo stranci već i Bošnjaci. Ejman ne želi precizno navoditi brojke, ali dodaje da svi podaci postoje u Ministarstvu odbrane. "Pričalo se da nas ima deset hiljada. Međutim, nikad nas nije bilo ni hiljadu. Da je bilo i hiljadu mudžahedina, ustaše nikad ne bi ostale u Vitezu i Žepču. Ali Allah je tako htio."

Ovi bivši pripadnici odreda El – mudžahidin nisu bili paravojna jedinica kako se o njima pričalo, već su, vele, radili koordinirano sa rukovodećim kadrovima Armije. Ejman kaže: "Upravo su novinari krivi za loše mišljenje o nama. U početku ste se radovali da neko sa strane dolazi vama da pomogne. O nama ste lijepo mislili jer ste čuli o našim uspjesima, oslobađanju teritorija... Onda se sve promijenilo. Zbog čega? Zbog nekih ljudi koji nas ne vole, koji se od početka nisu složili sa našim dolaskom jer su možda imali neke druge ciljeve. Jednostavno, počeli su da šire loše vijesti o nama: "nisu ni pod čijom kontrolom", " udaraju naše muslimane", itd. To su priče koje su se pojavile, na primjer iz Zenice. Žalosno je što se ne piše šta se desilo prošlo ljeto u Zavidovićima kad su pripadnici UN-a, sforovci, skinuli jednoj djevojci hidžab i maltretirali je. Ako želite da se uvjerite, možemo otići kod nje."

Na našu primjedbu da se pouzdano zna da su mudžahedini u Zenici tokom rata maltretirali djevojke, Ejman, ne mijenjajući boju glasa i držanje, odgovara: "Ima ljudi koji su došli sa Allah zna

CamScanner

kakvom namjerom i možda je neko nešto učinio. Mogao je doći bilo ko i zaustaviti djevojku na ulici. Odmah se kaže: "To su mudžahedini. Vidite šta oni rade u BiH". Svaki Arap koji nosi bradu nije mudžahedin. Ljudi ne znaju razlikovati po vanjskom liku da li je neko mudžahedin ili nije. Najlakše je bilo pisati u novinama da je neki Arap ili ... ti neki mudžahedin nije nešto učinio, ali samoincijativno. Zašto se onda tako ne napiše i zašto se odmah to pripisuje svima?"

Nadaju se pogibiji

Dok razgovaramo, jedan brat, kako se mudžahedini međusobno oslovljavaju, tiho unosi i reda prepune tanjire po stolu ispred nas. Donosi nekoliko vrsta voća, rahatoklum, keks, kokakolu. Ispred hamze je nekoliko brojeva *Dana*. Ništa ne komentira. Sipa nam kafu iz šebertnjaka. Ejman posti, ali nas nudi da se poslužimo naglašavajući da njemu ne smeta.

Kao pripadnik odreda El – mudžahidin Ejman je bio u borbama kod Kaćuna, Viteza, Zabrđa, Novog Travnika, Karanovca, Visoke Glave, Šerića, Kikića brda, pa do zavidovićkog ratišta. Mudžahedini su, veli, borci koji inšalah ne osjećaju nikakav strah. Objašnjava da su prije dolaska u Bosnu imali teorijsko predznanje o oružju jer su u svojim zemljama učili u školama narodnu odbranu. Međutim, tvrde da praktična iskustva nisu imali, već su ih sticali na ratištima, s tim da je svaki pripadnik odreda El-mudžahedin morao prethodno pohađati obuku. Drugačije nisu mogli ići na liniju. "Dešavalo se da zarobimo minobacač ili nešto drugo, a ljudi ne znaju rukovati. Zato su pripadnici našeg odreda osposobljavani da rukuju svim vrstama oružja", objašnjava Ejman. Obuke su prošli u logoru u Mehurićima obavezan za sve. Ko ne položi ovaj kurs nije mogao ići u borbu: "To je bila duhovna priprema. Poslanik je nama poručio da ne smijemo tući djecu, starce i žene. Kad pripadnik krene u borbu, on se nada pogibiji kao što čeka prvu bračnu noć. On zna koja nagrada njega čeka od Allaha dž. Š. Svi su se nadali da će otići u Džennet. To je velika čast. Logistiku su kažu, dobijali od Armije BiH kao i sve ostale jedinice, s tim što su imali pomoć i iz inostranstva, jer: "Svako je obavezan da pomogne. Ako ne može fizički biti prisutan, onda u hrani i garderobi."

Mudžahedini iz njihovog odreda su časno dali krv za odbranu muslimana, kaže Hamza. Koliko je braće poginulo može se vidjeti po mezarjima. Potpisan je Deytonski sporazum, rat je završen. Najveći dio njih je otišao iz Bosne. Ostao je tvrdi samo mali broj ljudi koji su se oženili. Međutim, naši sagovornici se pitaju zašto se sada najčešće loše govori o njihovoj braći, a šehidska krv se još nije ni osušila. Kao primjer navodi načelnika zeničke općine Besima Spahića, koji je u svojoj knjizi *Zenica na kraju stoljeća* ružnije pisao o odredu El-mudžahidin.

Bosanski lonac

Kad je rasformiran odred El-mudžahidin, a njegovi pripadnici demobilisani dali su, ističu naši sagovornici, svo oružje u komandu Trećeg korpusa. Ejman je bio podstanar sa ženom i ? djece. Kaže da je bilo braće koji su imali porodice, a nisu imali gdje živjeti. Ovo selo smo mi tražili za smještaj jer je bilo slobodno. Kad smo dobili odobrenje da možemo biti ovdje, došli smo. Allah je tako htio. Imamo dogovor sa vlastima da smo vlasnici skoro 55 odsto ovih kuća. Kupili smo ih od njihovih pravih vlasnika. I ostali koji budu htjeli da nam prodaju, mi će mo kupiti", priča Ejman o Bočinji, a Hamza dodaje: "Ko ne želi da proda kuću, bujrum, neka dođe da živi sa nama u selu." Ne žele reći koliko stanovnika ima u selu. "Ima ovdje braće iz Novog Šehera, Doboja, Krajine, Foče, Srebrenice, imamo bosanski lonac u Bočinji nećemo kuhati, neka svak' kuha u svojoj kući. A Srbin li da kuha grah u Bočinji neka vrati bosanski lonac odakle je došao. Ako Srbi žele da se vrate, neka vrate našu ....,

CamScanner

Bijeljinu, Kozarac, Foču... Mi će mo im predati kuće onako kako će oni predati našoj braći kuće. Oko za oko, zub za zub", kaže Hamza.

Bočinja je bila srpsko selo. Dijeli se na Donju Srednju i Gornju Bočinju. Do oslobođenja Vozuće bila je pod kontrolom Vojske Republike Srpske. Na obali Bosne napravljen je pontonski most koji je povezao Vojsku RS-a i HVO. Bila je presječena komunikacija između Zavidovića i Maglaja, a tako se pojačala blokada Maglaja i Tešnja. "Mi nismo znali šta znači Bočinja kad smo došli u nju," priča Hamza i dodaje: " Sad je u pitanju taj brak između Srba i Hrvata, žele ga opet spojiti, a ne mogu jer smo im mi u podsvijesti. Allah dž. Š. Je htio da budemo ovdje da bi braća u Maglaju mogla mirno spavati. Dok smo mi tu, neće biti toga braka."

Kad su došli, pričaju, mnoge kuće su bile razrušene. Počeli su obrađivati zemlju. Kupili su nešto ovaca i krava. Poslije su još kupovali, odnosno kompezirali za svoje poljoprivredne proizvode. Danas, tri godine poslije, u Bočinji su velika stada ovaca, a u štalama krda konja i krava. Zemlju su podijelili: jedan dio je dat mještanima i svako radi za sebe, a drugi je komercijalni i na raspolaganju je zajedničkoj firmi koju su registrirali i preko koje plasiraju sve što se u selu proizvede. Na zemlji rade uglavnom sami, ali u vrijeme ubiranja ljetine, kad ima puno posla, dolaze ljudi sa strane koji rade za dnevnicu. I neki stanovnici Bočinje imaju posao u drugim mjestima: trgovci, tesari, zidari... Osim voća, povrća i žitarica, prodaju proizvode iz svoje stolarije i pilane. Planiraju da počnu i sa proizvodnjom namještaja. Hamza kaže da to neće biti ništa veliko, onoliko koliko budu mogli uraditi u svojoj stolariji. U selu je nekoliko prodavnica u kojima mještani mogu kupiti najosnovnije stvari od prehrane do tekstila. Imaju i ambulantu u koju sedmično dolaze dvije doktorice iz Zavidovića, ginekolog i pedijatar.

Mi jesmo mudžahidi

Odgovarajući na pitanje može li se biti musliman na bosanski način, gdje većina žena nije pokrivena, a muškarci ne dolaze redovno na namaze, Ejman kaže: "Kur'an je jedan. Propisi su jasni. Ko želi da pripada islamu mora da prihvata načela islama. Zna se što je dozvoljeno i zna se šta je zabranjeno. Ja ne mogu suditi da li je neko vijernik ili nevijernik. Ne mogu, niti imam pravo, jer Allah zna šta je u srcima. Ali, ko želi da pripada islamu mora se držati Kur'ana. Znači ako je Allah dž. Š. Naredio ženama da se pokriju, one se moraju pokriti i nema nikakvog opravdanja ako to ne urade." Hamza dodaje: " Sve zavisi od samog čovjeka. Ali, islam je jedna vjera, nema deset vijera; Kur'an je jedna knjiga, nema deset knjiga."

O pokušajima pojedinaca iz islamskih zemalja, koji su ponekad koristili i prisilu, da od Bošnjaka u Bosni naprave prave vijernike, Hamza polahko kaže: "Ako ja tebi kažem: sestro treba da klanjaš – ne namećem ti ništa novo jer to je dužnost svakog muslimana. Nama se pripisuje da hoćemo u Bosni da nametnemo naše običaje i našu tradiciju. Imam slike Sarajeva iz 1958. Godine, a možemo naći i starije i vidjeti kako su se nosile žene. To je bilo samo prije 40-50 godina. Moja žena sad nosi nikab, a to ste vi nosili prije Arapa. Prije 450 godina nije nijedna Arapkinja to nosila, a vi ste nosili. I sad kad mi vama vraćamo vašu tradiciju, hajka je na nas. Mnoge naše žene, kad je došlo naređenje velikog Tita da se skinu zarovi, nisu izašle iz kuće do smrti da se ne bi otkrile I da ih muškarci ne bi tako vidjeli. A sad treba prihvatiti islam od prije dvadeset godina zato što nekome to odgovara."

CamScanner

Najgore je, smatraju, to što se sad od Bočinje nepotrebno "od mrava pravi slon", Hamza je jasan: "Jesmo mudžahidi i jesmo ostali u Bosni i mi smo bosanski državljani. To moraju svi shvatiti. I američki zakon kaže da ako si oženjen njihovom građankom možeš dobiti državljanstvo i ostati u Americi. Zašto tako ne može u Bosni? Ili ono što važi u Americi, na Zapadu, kod Hrvata i Srba ne može važiti kod muslimana? Znači, kad je u pitanju islam i muslimani, za njih važe drugi propisi." Na pitanje o mogućem preseljenju, odgovara: "Naš je predsjednik Alija Izetbegović. Kako on kaže, tako će biti. Ako on kaže da mi idemo odavde, mi će mo izaći. Ako kaže da ostanemo, ostat će mo."

Vrijeme je akšama

Iz obližnjeg novosagrađenog mesdžida čuje se ezan. Vrijeme je iftara. Ejman uzima jedan rahatlokum I objašnjava da posti obaveznih šest dana nakon ramazana. Brat mu donosi čaj I kahvu. Nastavlja da priča: "Četnici su sve radili: bacali djecu u zrak i dočekivali ih na bajonete, palili ih, ubijali starce i žene, silovali. To rijetko ko spominje. Traži se povod da se odvrati pozornost od zločina koje su počinili ustaše I četnici. Da li je ijedan musliman silovao žene? Nama je to zabranjeno uraditi. .....oko, zub za zub. Šta su oni radili našim muslimanima, mi treba njih da kidamo zubima. To je tako."

Pitam da li je neko od mudžahedina koji su uhvaćeni i optuženi za terorizam iz Bočinje. Hamza kaže da je čuo da ih je preko trinanaest, ali: "Boga mi, ni jednog od njih ne poznajem." Ejman možda nekoga i zna, "samo po imenima koje su uzimali u ratu". Obojica im zamijeraju što su u svojim iskazima pominjali odred El-mudžahidin i Bočinju. Hamza objašnjava: "Oni su uhvaćeni. Znaju da nas ljudi poštuju jer nemaju nikakvih problema sa nama i onda kažu: 'Ja sam iz Bočinje'. A nikad nije bio ovdje. Misle, ako kažu da su iz Bočinje da će ih neko uvažiti. Ne može tako. I oni iz Bočinje ako naprave prekršaj, moraju biti kažnjeni."

Približava se vrijeme odlaska u mesdžid. Naši domaćini se izvinjavaju i predlažu da kasnije nastavimo razgovor. Hamza nas poziva u svoju kuću. Želi da znamo: "Uvijek se priča kako se mi ženimo mladim djevojkama. Ja sam oženio udovicu imama iz Kozarca sa troje djece: kćerkama sa devet i četiri godine, a mali se nije ni rodio, bio je u majčinom stomaku tek šesti mjesec. On nikad nije vidio svog baba koga su Srbi ubili na tako mučan način, danas čitava Krajina zna. Nisam ja jedini primjer. Ovdje u Bočinji nas je sigurno deset što smo tako uradili, oženili udovice."

Svi brakovi u Bočinji su sklopljeni na šerijatski način. Ejman objašnjava: "U šerijatskom braku je potrebno da staratelji buduće mlade i mladoženja naprave dogovor. Ako pristaju i djevojka i roditelji, onda nema nikakve prisile. Nadam se da neću biti grub, ali kada djevojke idu u školu i već od 13. Godine izgube svoju nevinost sa školskim kolegom, to niko ne priča, sasvim je normalna stvar. Ali ako se djevojke od 14, 15, 16, 17 i 18 godina udaju za mudžahida, to je najveći grijeh u Bosni. Ovdje, budite sigurni, nijedan brak nije sklopljen bez dogovora između roditelja, mlade i mladoženje, jer tako je šerijatski ispravan brak. U Bočinji niko ne živi na nedozvoljen način, to je haram. Prvo se sklapa šerijatski brak, a onda ide u općinu. Možete ići u zeničku općinu i pitati koliko je roditelja došlo sa svojom djecom i potpisalo pristanak da uda svoju kćer. Kažu da kupujemo žene za pare. Jedan od uslova da bi šerijatski brak bio ispravan jeste da se daje vjenčani dar mladi. To je mehr, i može biti prsten i svota novca, i ima simboličnu vrijednost ali ona treba da osjeća da je to dato posebno za nju. Kad neko kaže da je to kupovina, onda napada islam i islamske vrijednosti i takve ljude treba napadati, a ne prihvatiti njihovu ideju i širiti je. " .....

CamScanner

ŽENE ISHABA SU IZAŠLE U CRNOM

Hamzina kuća je u Srednjoj Bočinji. Ulazim prva, muškarci čekaju. Pitam Hamzu mogu li fotografisati. Odgovara: "Moraš pitati ženu. Ona je gazda u kući." Dok me vodi prema sobi gdje su žene (muškarci su u drugoj), uz smijeh govori: "Ubit će me žena što joj nisam javio da ću vas dovesti." Pokazuje mi vrata i vraća se. Unutra su i njegova i Ejmanova supruga, nepokrivene, sa sedmero djece. Objašnjavaju mi da u kućama i sa muževima žive normalno i nema potrebe da se pokrivaju. Imaju oko trideset godina. Ejmanova žena je sa majkom i braćom preživjela Ahmiće. Njega je upoznala u Zenici. Imaju dvoje djece: sina Abdulrrahmana i kćerku Hibetullah. Na pitanje kako se zove, supruga Abu Hamze odgovara: Umma Hamza. Onda se nasmijala i rekla da umma na arapskom znači majka, a da je u islamu dobro da žene imaju lijepe nadimke. Pitam je o Kozarcu. Uzdiše i kaže da su neke stvari u životu toliko ružne da čovjek najviše voli da o njima ne govori i da ih zaboravi. Sa Hamzom ima dvoje djece, sina Hamzu i kćerku Vidad. Sa petero djece u kući i mužem, o kojima se mora brinuti, uvijek ima dovoljno posla. U slobodno vrijeme vadi šnitove iz Burde i šije. Uz to i redovno čita. Dok priča pokazuje mi na veliki bunt novina na polici. Njena njastarija kćerka Safija kaže da tu ima svega, pa i *Dana*.

Pitamo o njihovom načinu života. Umma Hamza se opet smije, jer, kaže mi mislimo kako su oni drugačiji, a u stvari su normalni ljudi koji poštuju Kur'an. Zbog toga su i pokrivene. O hidžabima koje nose kaže: "Ima jedan hadis u Kur'anu u kome se navodi da su žene ashaba, koji su bili prijatelji Božijeg Poslanika i živjeli u njegovo vrijeme, izašle u crnom. Mi ne moramo nositi crno. Može biti i neka druga boja, samo ne crvena ili nešto šareno". Nepokrivene ih mogu vidjeti otac, brat, amidža, daidža, bratić i sestrić. Umma Hamza priznaje da njihovi muževi mogu imati četiri žene, vjera im dozvoljava, ali kaže da je to opravdano samo ljudima koji su iskreni vijernici. Sve vrijeme dok priča, posluje po kuhinji. Hamza traži večeru za nenajavljene goste. Umma Hamza odgovara: " Mi krajišnici, volimo da ugostimo." ....

ISLAM JE NAPADNUT

"Islam je napadnut", tvrdi Hamza i ukazuje "na nedopustiv način međunarodne zajednice koja, kad god hoće nešto, proziva Bosnu za mudžahedine." Po njemu BBC, CNN, Sky News, svi napadaju islam, a nisu ni htjeli pomoći Bosni 1992. "A znate zašto sude Srbima i Hrvatima u Hagu? Zato jer nisu izvršili zadatak koji je bio njima postavljen: da potamane muslimane ovdje. I zbog toga sad njih pozivaju u Hag, a ne zato što su klali muslimane. Hag je njihov, njihov sudija, njihovo finansiranje. I sad oni da sude nekome zbog nečega što je uradio muslimanima. Nije istina. Sude im jer su imali rok da urade svoj zadatak, a nisu to uspjeli. Ne smije se zaboraviti Žepa i Srebrenica. Mislim da je to najveća sramota ovog stoljeća. Gdje su bili njihovi sateliti, špijuni, bombarderi ... Ali, u pitanju je "m": musliman. Zašto nije CNN objavio prvi dan za koncentracione logore kada su njihovi špijuni znali da postoje? Srbi su silovali naše sestre i to snimali. Te kasete su prodavane u Americi i po najvišim cijenama. Gdje je ta međunarodna zajednica? A sad postoji, i mi moramo..."

Напомена: Текст је преписан из листа "Дани" Сарајево, 1997.

CamScanner

ПРОДАВАЊЕ МЛАДОСТИ

DAN

сарајево

Када су преживјели опсаду Сарајева, мислили су да је најгоре прошло. Но, за складну и сретну петочлану обитељ тек су тада почеле невоље: старији син, каквог свака мајка само пожељети може, кренуо је у џамију и готово преко ноћи све се срушило као кула од карата.

Родитељи више нису завређивали његово поштовање, гитара и факултет престали су га интересирати, нашао је нове пријатеље, а старим је панталонама завртао ногавице. Није се ни осврнуо на дом који се због њега распао.

Огорчена мајка схвата да нису криви ни џамија ни ислам, но затечена је чињеницом да се суочила са проблемом који није само њен и чије су посљедице огромне, а да помоћи нема.

Босна шути док се њени младићи окрећу исламу какав се на овим просторима никада није практицирао. Док Исламска заједница тек стидљиво подиже глас зарад добрих веза са Саудијском Арабијом, чији се вјерски рецепт покушава пренијети у БиХ, разни мешетари и емисари користе незнање Бошњака и продају њихову младост. У овом часу ова храбра жена живи у страху: Боциња и Косово су иза ње, али шта ће бити ако њен син крене у Чеченију?

ВЕЧЕРЊЕ НОВОСТИ 12.12.99

"Вечерње новости" Београд, 12. 12. 1999.

CamScanner

РЕПОРТЕР 22. ДЕЦЕМБАР 1999.

писма читалаца

Селидба муџахедина

Поштовани,

Сматрам да ће редакција Вашег цијењеног листа објавити ово писмо, као реакцију на постављено посланичко питање посланика Скупштине Добој, и одговор који је дат на њега, на сједници одржаној 9. 12. 1999. године. Суштина посланичког питања је била да се да одговор на информацију према којој се на локалитету Циганишта у општини Добој-Исток, ФБиХ, гради насеље у које ће бити смјештени муџахедини из Бочиње.

Посланик је на сједници одржаног наведеног датума, добио некакав одговор са много ријечи "наводно". Он је тај одговор чуо. Чуо сам и ја, и многи други , али мени није јасно, можда још неком, зашто је он уопште постављао то и такво питање? Вјероватно зато што жали муџахедине, јер би се тада морали излагати трошковима селидбе, а нек су мало подаље и од посланикове куће, за сваки случај.

Размишљао господим посланик сигурно овако: "Куда ће се селити? Нека њих лијепо у српским кућама у Бочињи. Нека користе и земљу Бочињана, и шуму нека сијеку и сасијеку, уосталом нека користе оно што су генерације Бочињана поштено и марљиво радиле и градиле. Шта ће то Бочињанима? Њима је привремено довољан и тући влажан подрум, а док де власници кућа, и подрума, врате, лијепо ће мо ми Бочињане из Добоја у 'Колективни смјештај' на Шушњаре.Тиме ће престати потреба селидбе муџахедина."

Све је лијепо замислио "цијењени" посланик. Само је заборавио ону народну: "Не одобравај игру мечке у туђој кући, мечка путује." Зато ја посланику предлажем да замоли посланике из Добоја у Скупштини Републике Српске да они у Скупштини поставе питање исељења муџахедина из Бочиње, а да траже да Скупштина РС задужи Владу да она то питање подигне на међуентитетски ниво. Протјераним Бочињанима предлажем да и они дигну глас за своју Бочињу, а ако то не знају, онда нека поново гласају за оне који знају, али не желе, да постављају суштинска скупштинска питања која се и протјераних тичу, а не само "уваженог" или више њих уважених.

Озренко Лукић

Озренских бригада бр. 207/2, Добој

Лист "Репортер" од 22. 12.1999. године

CamScanner

"Глобус" Загреб, број 473 од 31. 12. 1999.

EKSKLUZIVNO IZ BOSNE: NAJVEĆI CENTAR ISLAMSKIH TERORISTA U EUROPI

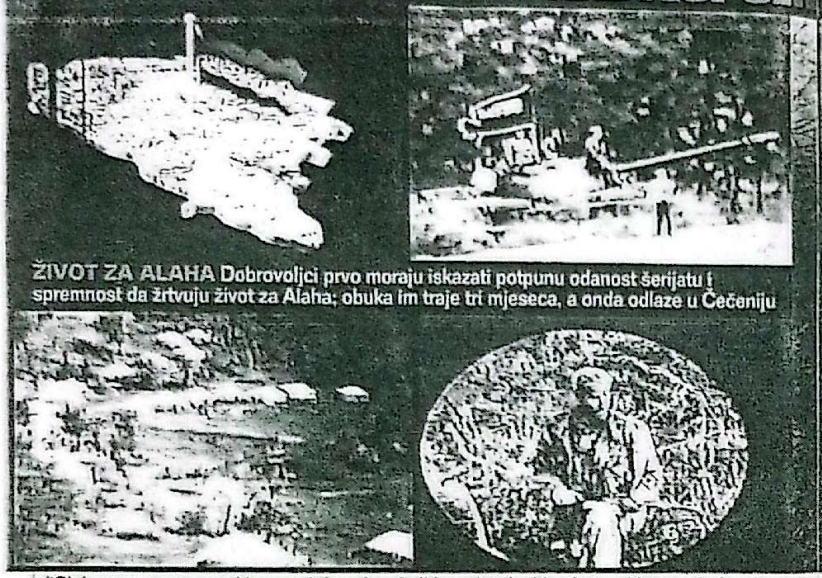

ŽIVOT ZA ALAHA Dobrovoljci prvo moraju iskazati potpunu odanost šerijatu i spremnost da žrtvuju život za Alaha; obuka im traje tri mjeseca, a onda odlaze u Čečeniju

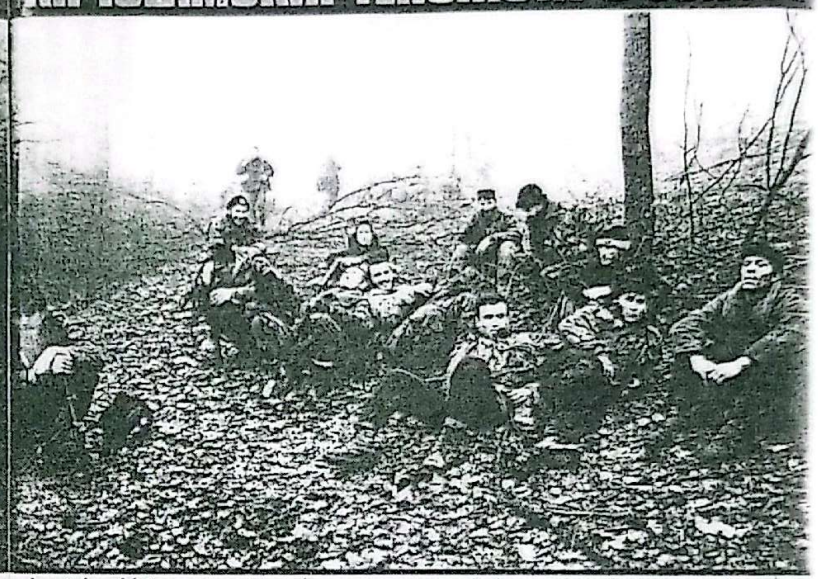

"Globusov reporter prvi je zapadni novinar koji je - s lažnim identitetom i bez profesionalne oprene, kasetofona i fotoaparata - ušao u glavnu, strogo čuvanu i tajnu, mudžahedinsku bazu u BiH

U tajnom mudžahedinskom kampu na Ozrenu 300 muslimanskih dobrovoljaca obučava se za džihad u Bosni, na Kosovu i u Čečeniji

Piše **Igor Kolovrat**
Preslimio **Jasmin Krpan**

Na planinini Ozrenu u Bosni, nedaleko od Maglaja, nalazi se veliko kamp svetih islamskih borica iz cijeloj svijeta - mudžahedina. Daleko od glavnih prometnica i od naseljenih mjesta, u strui planine, na jednome obrocku smješten je obučni centar gdje se muslimanski dobrovoljci, prestigli iz orijaskih zemalja, pripremaju za terorističke akcije u Bosni i Hercegovini, ali i u cijeloj Europi. To je ujedno i najveći europski kamp mudžahedina, koji odande odlaze u Čečeniju i Dagestan te na Kosovo kako bi sudjelovali u svetim muslimanskom ratu - džihadu.

Do tih sam spoznaja doslo nakon višemjesečnog istraživanja i stripljiva prikupljanja informacija iz svih mogućih izvora. Za nazočnost mudžahedina na Ozrenu znaju i mnoge zapadne tajne službe, no unatoč odnosi međunarodne zajednice po kojoj su svi borci iz islamskih zemalja koji se se bovili u postrojbama Armije BiH morali nakon potpisivanja Daytonskog sporazuma napustiti BiH, to se nije dogodilo.

U srednjoj Bosni, točnije u Maglaju, Zavidovićima, Teinju Bugojnu, Zenici, Travniku i nekim drugim, mnojem, mjestima s pretežno muslimanskim življem, još živi gotovo dvije tisuće mudžahedina.

U obuhvatnom centru blizu Maglaja uma ih uvijek bar nekoliko stotina, no njihov se broj neprestano trijenja. Oni onuje borave u strogom uvjetima, pod velikim bijelim katorima i u drvenim baracama. Opremljeni su raznovrsnim oružjem, od lakoj pjeliačkog do protuzrakoplovaj, a imaju i lakše brtake topove. Odjevenu u maskirne uniforme različnih vojski, kratko olišani i s karakterističnim dugim bradama, svaki dan od raneja jutra provode ubrzano obuku prije odlaska u Čečeniju. Vjerski obredi dio su obuke, jer ideja o potrebi obrane islama i jest smisao njihove borbe. Gdje su god, po njihovu mišljenju, ugroženi muslimani i islam, oni smatraju svojom svetom dužnošću da, s oružjem u ruci, stanu u njihovu obranu.

Prije nesto manje od mjesec dana iz kampa na Ozrenu u Čečeniju je otišla skupina od trideseti borica, predvođena Abu Al Ma'Alijem. Taj je mudžahedin iz Tunisa za vrijeme rata bio zapovjednik posebnog odreda u sklopu 7. muslimanske brigade, poznatog kao "El mudžahed", a živio je sve dosad u srpskom selu Donjoj Bočinji kod Maglaja, u kojem je ostavana svojevrsna mudžahedinska komuna. U Donjoj Bočinji i danas živi oko trista mudžahedina oženjenih Bošnjakinjama i svi imaju bosanskohercegovačko državljanstvo.

Mudžahedini u Donjoj Bočinji izravno su povezani i s poznatim teroristom Osamom bin Ladenom, a to dokazuje i uhićenje Mehreza Amdouna, državljanina BiH, bizkog saradnika bin Ladenova. Amdoun je državljanstvo BiH dobio 1997. Mnogo od njih, u skladu s muslimanskim vjerskim zakonima, imaju i više žena, najviše četiri. Mnogi su čak "odkupili" svoje žene za nekoliko tisuća njemačkih maraka. Pritom im je najvažnije da budu nevine i što mlađe.

Potpora Bakira Izetbegovića

U Donjoj Bočinji boravio sam vrlo kratko, pod lažnim identitetom i u automobilu s pločicama BiH, zajedno sa znancem iz Travnika. Uza se nisam smio imati ruka od novinarske opreme, jer se svi stranci koji dolaze u selo pomno pregledavaju, a potom, naslijeđe, protjeraju iz sela. Na prvi pogled selo izgleda kao i sva druga u srednjoj Bosni. Pred kućama su parkirani traktori s prikolicama, a stajama su kuze i ovce. Ali, nakon kratog boravka, postaju uočljive neke i za tipično muslimanska sela bitne razlike: gotovo sve žene prekoliča nose zar. Ali nije običaj ni u ostrožnjanim muslimanskim obiteljima u Bosni; muškarci pak nose dugačke haljine, a brada im uokviruje glatko ubrijani ostatak lica. Kratke kose i drugačije pati, potpuno se razlikuju od drugih muškaraca i vec je na prvi pogled vidljivo da nisu rođeni na ovim prostorima.

Glavar zajednice jest Abu Mina, a predvodnik samih mudžahedina jest Abbu Hamza, pravim imenom Kajaj Kamal Bin Ali, koji je na toj dužnosti zamijenio Abbu Malija. Inače, za njih se dvojicu pričalo da su vec odavna napustili BiH, ili se pokazalo netočnim kao i za jos mnogo mudžahedina, koji ne samo što nisu nešli iz Bosne nego su je pretvorili u svoju najveću europsku bazu. Za Abbu Hamzom je, navodno, federalni MUP raspisao tjeralicu zbog ubojstva jednoga Egipćanina lieti 1997, a Zenici, ali nikad nije pretveden.

Nedavno je u Čečeniji poginuo i prvi mudžahedin iz Donje Bočinje. U Turskoj je 17. ruina 1999. zbaten bosanski državljanin Mehrez Amdoun, saradnik poznatog terorista Osame bin Ladena. To je bio jos jedan dokaz da su bosnji mudžahedini dobili putovnice BiH kojima se koriste u svojim akcijama dilem svijeta. Pri svoje imaju i snažna potpora određenih bošnjačkih političara i visokih časnika Armije BiH. U povodu Abu Malijeva odlaska u Čečeniju, u Donjoj Bočinji priređen je i sprovod, kojem su prisustvovali i brojni bosnjacki visoki dužnosnici, uvaženi ljudi i Bakir Izetbegović, sin Alije Izetbegovića.

No, u mudžahedinskom kampu nisu svi stranci, onuje ima i dvije stotine lokalnih mladića koji su im se pridružili. Oni su također pustili brade i potpuno prihvatili njihov nacin života. Osim obučavanja i opremanja borica za Čečeniju i druga slična mjesta diljem svijeta, mudžahedini svojom vjerskom zadaćom smatraju i čišćenje uzdnje Bosne od nemuslimana, kako bi se stvorio etnički i vjerski potpuno čist "svet" prostor, na kojem ce imjeti i moci živjeti samo muslimani, i to po strogim islamskim zakonima.

Mnogo sam informacija i stranih materijala dobio od jednog mudžahedina koji je lani napustio mudžahedinsku zajednicu.

U Čečeniju je otišla skupina od tisuće i sto čak i Abu Al Ma'Alijem, koji je za hrvatsko-muslimanskog rata zapovijedao zlogasnom postrojbom "El mudžahed"

El mudžahed

CamScanner

EKSKLUZIVNO IZ BOSNE: NAJVEĆI CEN

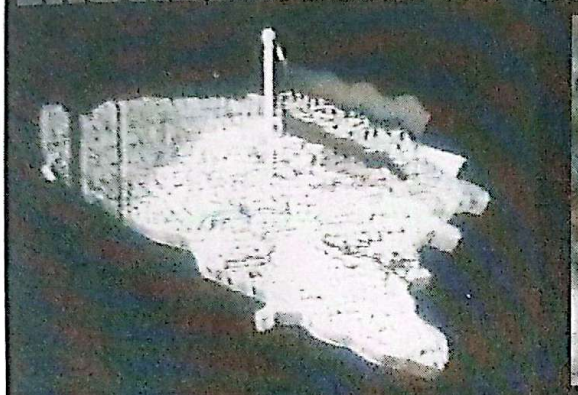

ŽIVOT ZA ALAHA Dobrovoljci prvo moraju iskazati potpunu odanost šerijatu i spremnost da žrtvuju život za Alaha; obuka im traje tri mjeseca, a onda odlaze u Čečeniju

"Globusov reporter prvi je zapadni novinar koji je - s lažnim identitetom i bez profesionalne oprene

U tajnom mudžahedinskom kampu dobrovoljaca obučava se za džihad

Piše **Igor Kolovrat**
Presnimio **Jasmin Krpan**

Na planinini Ozrenu u Bosni, nedaleko od Maglaja, nalazi se veliki kamp svetih islamskih boraca iz cijelog svijeta - mudžahedina. Daleko od glavnih prometnica i od naseljenih mjesta, u srcu planine, na jednome obronku smješten je obučni centar gdje se muslimanski dobrovoljci, pristigli iz arapskih zemalja, pripremaju za terorističke akcije u Bosni i Hercegovini, ali i u cijeloj Europi. To je ujedno i najveći europski kamp mudžahedina, koji odande odlaze u Čečeniju i Dagestan te na Kosovo kako bi sudjelovali u svetom muslimanskom ratu - džihadu.

Do tih sam spoznaja došao nakon višemjesečnog istraživanja i strpljivog prikupljanja informacija iz svih mogućih izvora. Za nazočnost mudžahedina na Ozrenu znaju i mnoge zapadne tajne službe, no unatoč odluci međunarodne zajednice po kojoj su svi borci iz islamskih zemalja koji su se borili u postrojbama Armije BiH morali nakon potpisivanja Daytonskog sporazuma napustiti BiH, to se nije dogodilo.

U srednjoj Bosni, točnije u Maglaju, Zavidovićima, Tešnju Bugojnu, Zenici, Travniku i nekim drugim, manjim, mjestima s pretežito muslimanskim življem, još živi gotovo dvije tisuće mudžahedina.

U obučnom centru blizu Maglaja ima ih uvijek bar nekoliko stotina, no njihov se broj neprestano mijenja. Oni ondje borave u strogim uvjetima, pod velikim bijelim šatorima i u drvenim barakama. Opremljeni su raznovrsnim oružjem, od lakog pješačkog do protuoklopnog, a imaju i lakše brdske topove. Odjeveni u maskirne uniforme različitih vojski, kratko ošišani i s karakterističnim dugim bradama, svaki dan od ranoga jutra provode ubrzanu obuku prije odlaska u Čečeniju. Vjerski obredi dio su obuke, jer ideja o potrebi obrane islama i jest smisao njihove borbe. Gdje su god, po njihovu mišljenju, ugroženi muslimani i islam, oni smatraju svojom svetom dužnošću da, s oružjem u ruci, stanu u njihovu obranu.

Prije nešto manje od mjesec dana iz kampa na Ozrenu u Čečeniju je otišla skupina od tridesetak boraca, predvođena Abu Al Ma'Alijem. Taj je mudžahedin iz Tunisa za vrijeme rata bio zapovjednik posebnog odreda u sklopu 7. muslimanske brigade, poznatijeg kao "El mudžahid", a živio je sve dosad u srpskom selu Donjoj Bočinji kod Maglaja, u kojem je osnovana svojevrsna mudžahedinska komuna. U Donjoj Bočinji i danas živi oko tristo mudžahedina oženjenih Bošnjakinjama i svi imaju bosanskohercegovačko državljanstvo.

Mudžahedini u Donjoj Bočinji izravno su povezani i s poznatim teroristom Osamom bin Ladenom, a to dokazuje i uhićenje Mehreza Amdouna, državljanina BiH, bliskog suradnika bin Ladenova. Amdoun je državljanstvo BiH dobio 1997. Mnogi od njih, u skladu s muslimanskim vjerskim zakonima, imaju i više žena, najviše četiri. Mnogi su čak "otkupili" svoje žene za nekoliko tisuća njemačkih maraka. Pritom im je najvažnije da budu nevine i što mlade.

Potpora Bakira Izetbegovića

U Donjoj Bočinji boravio sam vrlo kratko, pod lažnim identitetom i u auto-

CamScanner

TAR ISLAMSKIH TERORISTA U EUROPI

e, kasetofona i fotoaparata - ušao u glavnu, strogo čuvanu i tajnu, mudžahedinsku bazu u BiH

na Ozrenu 300 muslimanskih
l u Bosni, na Kosovu i u Čečeniji

mobilu s pločicama BiH, zajedno sa znancem iz Travnika. Uza se nisam smio imati ništa od novinarske opreme, jer se svi stranci koji dolaze u selo pomno pregledavaju, a potom, najčešće, protjeruju iz sela. Na prvi pogled selo izgleda kao i sva druga u središnjoj Bosni. Pred kućama su parkirani traktori s prikolicama, u stajama su koze i ovce. Ali, nakon kraćeg boravka, postaju uočljive neke i za tipično muslimanska sela bitne razlike: gotovo sve žene preko lica nose zar, što nije običaj ni u ortodoksnim muslimanskim obiteljima u Bosni; muškarci pak nose dugačke haljine, a brada im uokviruje glatko izbrijani ostatak lica. Kratke kose i drugačije puti, potpuno se razlikuju od drugih muškaraca i već je na prvi pogled vidljivo da nisu rođeni na ovim prostorima.

Glavar zajednice jest Abu Mina, a predvodnik samih mudžahedina jest Abbu Hamza, pravim imenom Kajaj Kamel Bin Ali, koji je na toj dužnosti zamijenio Abbu Malija. Inače, za njih se dvojicu pričalo da su već odavna napustili BiH, što se pokazalo netočnim kao i za još mnogo mudžahedina, koji ne samo što nisu otišli iz Bosne nego su je pretvorili u svoju najveću europsku bazu. Za Abbu Hamzom je, navodno, federalni MUP raspisao tjeralicu zbog ubojstva jednoga Egipćanina ljeti 1997. u Zenici, ali nikad nije priveden.

U Čečeniju je otišla skupina boraca na čelu s Abu Al Ma'Alijem, koji je za hrvatsko-muslimanskog rata zapovijedao zloglasnom postrojbom "El mudžahid".

El mudžahid

Nedavno je u Čečeniji poginuo i prvi mudžahedin iz Donje Bočinje. U Turskoj je 17. rujna 1999. uhićen bosanski državljanin Mehrez Amdouni, suradnik poznatog terorista Osame bin Ladena. To je bio još jedan dokaz da su brojni mudžahedini dobili putovnice BiH kojima se koriste u svojim akcijama diljem svijeta. Pri tome imaju i snažnu potporu određenih bošnjačkih političara i visokih časnika Armije BiH. U povodu Abu Malijeva odlaska u Čečeniju, u Donjoj Bočinji priređen je i oproštaj, kojem su prisustvovali i brojni bošnjački visoki dužnosnici, među njima i Bakir Izetbegović, sin Alije Izetbegovića.

No, u mudžahedinskom kampu nisu svi stranci, ondje ima i dvije stotine lokalnih mladića koji su im se pridružili. Oni su također pustili brade i potpuno prihvatili njihov način života. Osim obučavanja i opremanja boraca za Čečeniju i druga slična mjesta diljem svijeta, mudžahedini svojom važnom zadaćom smatraju i čišćenje središnje Bosne od nemuslimana, kako bi se stvorio etnički i vjerski potpuno čist "sveti" prostor, na kojem će smjeti i moći živjeti samo muslimani, i to po strogim islamskim zakonima.

Mnogo sam informacija i korisnih materijala dobio od jednog mladića koji je lani napustio mudžahedinsku zajedni-

nastavak na sljedećoj stranici

CamScanner

nastavak s prethodne stranice

cu u Donjoj Bočinji jer više nije mogao podnositi torture kojima je bio podvrgnut. Ispričao mi je kako je glavni uvjet za pristupanje u njihovu komunu potpuna odanost šerijatskom zakonu i spremnost da se dade život za Alaha. Uz redovite molitve i odbacivanje svih tekovina zapadnjačkog načina života, morali su prihvatiti iscrpljujući i strogi dril, danomice su vježbali rukovanje oružjem i eksplozivom. Ukratko, bila je to tipična obuka za zvanje - terorist.

Poruka "ustašama"

Prije mjesec i pol dana u Turbetu, nedaleko od Travnika, pojavili su se i leci s potpisom: *Islamska teroristička organizacija - Sarajevo* te *Hamas - Turbe*. Uz dio teksta na arapskom stoji proglas na bošnjačkome pod naslovom "Ozbiljna prijetnja", koji prenosimo u cijelosti i doslovce, sa svim jezičnim pogreškama: "Upozoravama sve građane Turbeta a isto tako i policiju da ćemo početi sa rušenjem 'Federacije' i napadom na policiju i na one otpadnike Islama tkoji nam se suprostave. Naše akcije u početku će biti usmjerene na paljenje ne useljeni ustaških kuća a isto takođe i protjerivanje naseljenih ustaša bacanje bombih na njihove kuće i njihove objekte. Posebno upozorenje policiji da nam nemogu ništa jer su i oni meta našeg napada. Također će i oni ginuti.

Krajnji cilj je rušenje 'Federacije' je 01.11.99. god. ispaljenjem minobacačkih granata sa Vilenice i svih naših položaja a naše brojno stanje je 400 mudžahida. Es selloumu Allejkum!!"

Mudžahedini naseljeni u srednjoj Bosni još su za vrijeme rata terorizirali lokalno bošnjačko stanovništvo koje, po njihovu mišljenju, nije bilo dovoljno okrenuto islamu. Nakon rata postali su još nasilniji, te su se, ne stekavši simpatije među domaćim pukom, organizirali u komune u koje imaju pristup samo njihovi pripadnici i oni koji im se odluče pridružiti.

"U Travniku se često znalo dogoditi da mudžahedini istuku mladiće jer se ne ponašaju 'dolično', tj. odijevaju se zapadnjački, grle se s djevojkama na ulici, slušaju rock, tj. 'šejtan-muziku', nose naušnice, puštaju dugu kosu, piju alkohol itd. Mnogim ljudima to vrlo smeta, ali ne mogu ništa učiniti jer su mudžahedini zaštićeni", priča jedan mladić iz Travnika.

U izvještaju Promatračke misije Europske unije od 12. listopada 1999. nazvanom "Zajednica mudžahedina i njezin utjecaj na međuetničku stradnju u BiH" velik je dio posvećen Donjoj Bočinji te analizi na koji način HDZ i SDS iskorištavaju nazočnost mudžahedina za svoje političke ciljeve.

"Ulazak u Donju Bočinju daleko je od ljubaznog, jedini su pozdrav geste da niste dobrodošli", stoji u izvješću promatrača EU. "Ljetos je UNHCR pratio konvoj bosanskih Srba povratnika koji su bili fizički napadnuti, što je i natjeralo konvoj da se vrati. Naravno, verbalni i fizički napadi poput toga normalni su u cijeloj BiH, neovisno o etničkoj skupini. Donja Bočinja zapravo se ne razlikuje mnogo od drugih, također osjetljivih, područja na koja se vraća protjerano stanovništvo, ali po nečemu je posebna: ona je 'dom' ortodoksnih muslimana i muslimanskih fundamentalista, mudžahedina (oni potječu iz stranih, uglavnom arapskih, zemalja)", stoji u izvješću.

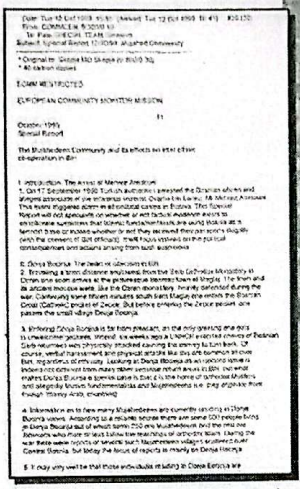

Dalje se kaže: "Putujući na kratkoj udaljenosti od srpskog pravoslavnog manastira na Ozrenu dolazi se do živopisnog bošnjačkog grada Maglaja. Grad i prastara džamija, kao i manastir na Ozrenu, bili su pod teškom vatrom za vrijeme rata. Nastavljajući petnaestak minuta južno od Maglaja, ulazi se u hrvatsku enklavu Žepče. Ali, prije ulaska u Žepče prolazi se kroz malo selo Donju Bočinju. Informacija o tome koliko mudžahedina ima trenutno u Donjoj Bočinji neprestano varira. Po nekim pouzdanim izvorima, ima oko 600 ljudi koji žive u Donjoj Bočinji, od toga 250 mudžahedina, a ostatak su Bošnjaci koji manje ili više slijede učenje pravog islama.

Mudžahedini žive u iseljenome srpskom selu Donjoj Bočini: gotovo svi su iz arapskih zemalja, ali imaju državljanstvo BiH; oženili su se bošnjačkim djevojkama, neki čak i četirima...

Poligamija

Za vrijeme rata bilo je prijavljeno nekoliko sela u srednjoj Bosni gdje su bili naseljeni mudžahedini, ali su danas sve prijave (izvještaji) uglavnom vezani za Donju Bočinju. Vrlo je moguće da ti pojedinci u Donjoj Bočinji nisu ništa drugo nego kriminalci i ratni profiteri, što ih ne čini drugačijima od sličnih elemenata, primjerice, u Čapljini ili Višegradu.

Takvo stanje iskorištavaju političari SDA i HDZ-a u cilju stvaranja etnički čistih područja. Jasno je da je to vrlo ozbiljan uzrok zabrinutosti i zapreka integraciji Federacije te cijelome mirovnom procesu."

El mudžahid

Najveću logističku, političku i moralnu potporu mudžahedinima u BiH daje SDA i njegovo radikalno krilo pod nazivom Aktivna islamska omladina, sa sjedištem u Zenici i ispostavama u Sarajevu i u drugim bošnjačkim gradovima u BiH. To je i sam Alija Izetbegović pokazao svojim nedavnim posjetom arapskim zemljama i Turskoj, koji nije najavio Predsjedništvu BiH. Izetbegović je za rata, a i nakon njega, često dolazio u posjet mudžahedinima i nije skrivao svoje oduševljenje njihovom odanošću islamu. Oni su u njegovoj viziji bosanske države imali važnu ulogu.

Izvještaj EU: I u izvještaju Promatračke misije EU upozorava se na opasnost od mudžahedina koji su u selu Donjoj Bočinji osnovali komunu

Od bošnjačkih političara brigu o mudžahedinima najviše vode Bakir Alispahić i sin Alije Izetbegovića, Bakir. General Armije BiH Sakib Mahmuljin najodgovorniji je za dovođenje mudžahedina u BiH i oni u njega imaju golemo povjerenje, kao i u bivšeg ministra policije Zeničko-dobojskog kantona Šemsu Mehmedovića, smijenjenog prije mjesec i pol dana. Za vrijeme rata general Mahmuljin bio je zapovjednik 3. korpusa Armije BiH, pod čijim su izravnim zapovjedništvom bili i mudžahedini iz odreda "El mudžahid". Mahmuljin je danas zamjenik ministra obrane Federacije BiH. U izvješću promatrača EU, Mahmuljin se spominje kao glavni čovjek uz Aliju Izetbegovića koji je dovodio mudžahedine u BiH i omogućio im da dobiju putovnicu te države. Zanimljivo je da general Mahmuljin ima i hrvatsku putovnicu, no ostaje nepoznanica kako ju je dobio i gdje mu je izdana.

Mudžahedini u BiH počinju stizati početkom 1992. iz islamskih zemalja, ali i iz zapadnih, i već početkom broja, raspoređeni gotovo u sve postrojbe Armije BiH, a najviše ih je bilo u zeničko-dobojskoj regiji, između 1500 i 3000. Bili su vrlo uočljivi i prepoznatljivi po svojem izgledu, fanatizmu u borbi, nametanju šerijata, ali i po maltretiranju lokalnog bošnjačkog stanovništva i njegovih boraca u vojnim formacijama.

U srednjoj Bosni počinili su mnogo zločina nad Hrvatima i Srbima. Često su svojim žrtvama odsijecali glavu i vršili ritualna ubojstva zarobljenika. Njima pristupaju i mnogi Bošnjaci te Albanci iz BiH, s Kosova i Sandžaka.

U rujnu 1992. formirana je i zloglasna brigada "El mudžahid", koja je bila pod zapovjedništvom pukovnika Armije BiH Amira Kubure. Odred je službeno nazvan 8. muslimanskom brigadom, a ubrzo zatim 7. muslimanskom brigadom. Baza joj je bila u Travniku. Ta je postrojba sudjelovala gotovo u svima ofenzivnim operacijama koje su izvodili 3. i 7. muslimanski korpus Armije BiH.

Nakon pogibije Amira Kubure, u ožujku 1995., na čelo brigade dolazi pukovnik Halil Brzina (danas general), koji njezino zapovjedništvo premješta u Zenicu, gdje se i sad nalazi, ali pod imenom 7. viteška motorizirana brigada. Halil Brzina pripadnik je "El mudžahida" od njegova osnutka, a odred se najviše istaknuo u borbama na Vozići 1993., Kupresu 1994. i Ozrenu 1995. godine.

Postrojba SDA

Obuka, opremanje i aktivnosti "El mudžahida" od samog su početka bili pod nadzorom iranske obavještajne službe. Sedma muslimanska brigada, koja je nastala od tog odreda i danas ima pomalo čudan status u Vojsci Federacije BiH, a u njoj ne služe Hrvati. Ona je i danas neslužbeno vojna postrojba SDA.

U formacijskoj knjizi VF BiH nema te postrojbe, jer se po broju ljudi i tehnici ne može uklopiti u organizacijsku strukturu postrojbi VF BiH. U njoj i dalje ima podosta mudžahedina, a zanimljiv je i podatak da se od formiranja VF BiH i početka subregionalne kontrole na brifinzima nikad nisu pojavljivali predstavnici te postrojbe.

Ta brigada ima između četiri i pet tisuća ljudi, a oni se ne nalaze na prijavljenim lokacijama postrojbe nego su razmješteni po mjestu boravka u Zenici, Travniku, Konjicu i Jablanici. Dio koji nije stalno prisutan u brigadi, a vodi se u evidenciji, jest mudžahedinski sastav. On se, po posebnom planu brigade, okuplja na određene vježbe i provjere i koristi se za obuku mudžahedina koji se upućuju u krizna žarišta u svijetu (Kosovo, Čečenija itd.). Zbog toga su predstavnici Vojske Republike Srpske i HVO-a više puta prosvjedovali kod SFOR-a, ali bez učinka. Oko 1500 mudžahedina dobilo je državljanstvo BiH pošto su se oženili domaćim djevojkama i dobili su na korištenje kuće i stanove u Zenici, Travniku, Zavidovićima, Konjicu i Jablanici.

Osim u Donjoj Bočinji, gdje živi oko 500 mudžahedina, zapovjedna struktura mudžahedina smještena je u selu Nemili kod Zenice. U Nemili je, u omladinskom naselju, za rata bila i mudžahedinska vojarna, a džamija u selu po stilu je tipična arapska. Iz objektivnih razloga, nisam je mogao slikati.

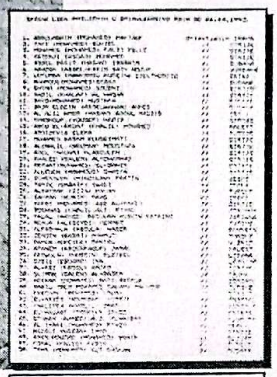

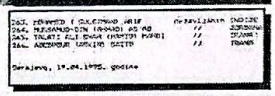

"Ozbiljna prijetnja": U letku islamske terorističke organizacije Hrvatima iz travničkog kraja prijeti se ubojstvom i protjerivanjem

Početkom rujna 1999. s oko 200 mudžahedina izvedena je, u strogoj tajnosti, vojna vježba na Jablaničkom jezeru, gdje su se obučavali u svladavanju vodenih zapreka, preživljavanju, borbenim djelovanjima u okruženju i u raznim diverzantsko-terorističkim tehnikama.

"Globus" ima ekskluzivne snimke s te vježbe, kao i iz drugih mudžahedinskih kampova. Da bi se prikrili tragovi vježbe, na isto je mjesto doveden i rendžerski bataljun brigade federalnih snaga iz Butmira.

Nakon završene obuke mnogi mudžahedini odlaze na ratišta u Čečeniju ili na Kosovo, a za njihovo ilegalno prebacivanje angažirana je privatna turistička agencija iz Mostara "Air kommerce Abadžić", kojoj je sjedište na mostarskom aerodromu. Vlasnik je te agencije Nihad Abadžić. Preko nje mudžahedini i dolaze u BiH. Zanimljivo je da agencija održava zračne linije na relaciji Mostar - Ankara, Ankara - Sarajevo i Sarajevo - Mostar.

Mladi fundamentalisti

Osim na obroncima Ozrena i u Donjoj Bočinji, mudžahedini se obučavaju i u selu Rujnici između Zavidovića i Maglaja. Uvježbavaju ih instruktori iz Pakistana, Čečenije, Iraka i drugih islamskih zemalja, ali i profesionalni časnici muslimanske komponente VF BiH, a među njima i mudžahedinski zapovjedni tim. Obuka traje 90 dana, a kad završi, mudžahedini odlaze na ratište u Čečeniju. Organizaciju i troškove obuke i prijevoza na ratište financira humanitarna udruga "Fedžir", kojoj je sjedište u centru Aktivne islamske omladine u Zenici.

Državljanstvo BiH: Državljanstvo BiH dobilo je 266 doseljenika iz arapskih zemalja, a među njima i bliski suradnik Osame bin Ladena

Aktivna islamska omladina izravno je nastala iz brigade "El mudžahid". Prostorije su joj na uglu Bulevara kralja Tvrtka u Zenici. Iza staklenih ulaznih vrata, iznutra zastrtih gustim paravanom, maleno je predsoblje. Izuvanje je obvezno. Na desnoj je strani uređ šefa organizacije Adnana Peze i direktora centrale AIO-a Ismeta Fazlića. Po njihovim riječima, odluka o formiranju te organizacije donesena je potkraj rata, jer su zaključili da treba nastaviti *da'wu*, islamsko misionarstvo, a to je bilo jedini način da nastave legalno djelovanje.

Adnan Pezo rođen je 1973. u Prijedoru, gdje je živio s roditeljima i dva brata do četrnaeste godine, kad odlazi u Vazduhoplovnu gimnaziju JNA u Mostaru. Početkom rata u Hrvatskoj Akademija se premješta u Rajlovac, a uoči rata u BiH prebacuje se u Žarkovo. Pezo se 1992. vratio u Prijedor, a otac mu je odveden u srpski logor Omarska, gdje je i ubijen. On s majkom i braćom odlazi u Hrvatsku i priključuje se postrojbi "Zmaj od Bosne" u Bosanskom Brodu. Od 20. listopada 1993. pripadnik je odreda "El mudžahid", a u borbama na Ozrenu biva ranjen.

Ismet Fazlić, također rođen 1973., uz aktivnosti u AIO-u, student je Fakulteta političkih nauka, odsjek obrane i sigurnosti. Na početku rata uključio se u postrojbu "Asim Čamidžić", a 1994. prelazi u "El mudžahid", gdje je ostao do potpisivanja Daytonskog sporazuma. On također nosi mudžahedinsku bradu, što objašnjava kao prirodno obilježje muslimana. Intenzivno se druži s Arapima i potpuno se posvećuje islamu.

U "El mudžahidu" bilo je oko 500 do 600 Bošnjaka i najviše 200 Arapa. Svaki Bošnjak, da bi bio primljen u odred, morao je proći šerijatsku obuku. Kao što je i "El mudžahid" u ratu bio potpuno zatvorena i autonomna islamska, mudžahedinska, vojna postrojba, tako je i Aktivna islamska omladina u miru potpuno zatvorena i autonomna zajednica, kojoj je jedini cilj slijediti Kur'an. Po njihovu uvjerenju, jedina prava vjera na svijetu jest islam.

"Alah je jedan. On je slao svoje poslanike, Musu i Isaa (Mojsija i Isusa) s jedinom, istom vjerom, a to je islam. Ali nakon Poslanika ljudi su izvitoperili učenje i tako danas imamo kršćanstvo i ostale religije", tumače čelnici AIO-a.

Način života pripadnika AIO-a uvelike se razlikuje od života drugih Bošnjaka. Cilj im je mijenjati ljude i usmjeravati ih na islam. Otkad je organizacija registrirana, 1995., do danas, od nekoliko stotina pripadnika uvećali su svoje članstvo na nekoliko tisuća u cijeloj BiH. Njezini općinski odbori postoje u Travniku, Bugojnu, Zavidovićima, Visokom, a u Sarajevu je Gradski odbor. Njihovi su pripadnici većinom mladi ljudi, do 25 godina. U članstvu nemaju stranaca jer se boje da bi to izazvalo odbojnost među Bošnjacima.

Šerijatski tečajevi

No, Arapi im više i nisu potrebni, jer su glavni ljudi u organizaciji svoje znanje stekli izravno od mudžahedina i s njima su u stalnom kontaktu. Mnogi su predsjednici odbora studenti, a studiranje im je tek sporedna stvar. Iako sam nekoliko puta pokušavao izravno razgovarati s vođama AIO-a, svi su moji pokušaji završavali neuspjehom. Poslije sam doznao da je novinarima dopušten ulazak u neki od odbora samo ako su islamske vjere.

Aktivnosti AIO-a, koje se nisu mijenjale od početka njihova rada, obuhvaćaju predavanja, tribine, šerijatske tečajeve, ljetne kampove, zajedničke ifture u doba Ramazana itd.

Šerijatski tečajevi traju mjesec dana. Polaznici dolaze četiri puta na tjedan po tri sata i bude ih između 15 i 70. AIO svaki mjesec organizira pet do šest tečajeva, katkad i više. Na prvom se tečaju - koji imaju po tri stupnja - uči tko je Alah i kako se u njega vjeruje; uči se o džennetu (raju), i džehennemu (paklu), zatim kako se posti, kako se obavlja namaz itd.

Mudžahedini imaju snažnu potporu određenih bošnjačkih političara: kad je Abu Ma'Ali odlazio u Čečeniju, na oproštaj u Donjoj Bočinji došao je i sin Alije Izetbegovića Bakir.

Političku potporu

Predsjednik Islamske omladine javno je iznio kakvo bi, po njihovu mišljenju, trebalo biti državno uređenje BiH: "Islamsko, zasnovano isključivo na principima šerijata. Danas takve zemlje kakva je bila u vrijeme Poslanika nema na dunjaluku. Najbliži oblik, o kojem govorimo, možda je u Saudijskoj Arabiji. Da bi se ovdje formirala islamska država, trebalo bi promijeniti školstvo, zdravstvo... Što bi falilo da u Sarajevu budu dvije gimnazije: muška i ženska? Kur'an je naš sustav, ono po čemu ćemo se ponašati. No, Alah ne zabranjuje vjernicima da se lijepo ophode prema kršćanima i Židovima koji se ne bore protiv njih i koji mirno žive u njihovu susjedstvu. Na kraju krajeva, nama je obveza da i njih pozovemo u islam. A kako ćemo, ako nećemo lijepim riječima i lijepim ponašanjem. No to ne znači prijateljevati. Te su dvije stvari razdvojene. Dakle, lijep odnos - da, prijateljevanje - ne. To je definicija. Alah kaže i ovo: 'Ne prijateljuje sa Židovima i kršćanima, oni su jedni drugima prijatelji.'"

Aktivistima i članovima AIO-a, kao i mudžahedinima, zabranjeno je slušati bilo kakvu glazbu osim vjerske, a na televiziji smiju gledati samo informativne emisije i dokumentarni program te videokasete s islamskim sadržajima.

Mudžahedini u BiH često su se za rata, ali i poslije, snimali na videokasete te su neke došle i u javnost. Na njima su prikazani detalji s ratišta, s obuke, sve popraćeno njihovom životnom filozofijom i prizorima iz svakidašnjeg pobožnog života. Mudžahedini čitaju gotovo samo knjige s islamskim sadržajem. Ljubav i seksualni odnosi zabranjeni su prije braka, to je grijeh, no nije grijeh imati više žena. Poligamija je poželjna, a najviše se može imati četiri žene. Dok je mudžahedinima to normalno, domaće, civilno, stanovništvo to nikako ne prihvaća, čak se i buni protiv toga.

Vjera ne dopušta bilo kakvu vrstu zabave, ašikovanje, ljubovanje i vođenje ljubavi prije braka. Zabranjeno je bilo kakvo osamljivanje muškarca i žene koji nisu u srodstvu. Kontakt s djevojkom mladić uspostavlja samo ako ima preporuku, i to tek kad se odluči oženiti. Sljedeći je korak odlazak u djevojčinu kuću i razgovor s njom i starateljem.

Ismet Fazlić oženio se prije dvije godine, a njegova žena od udaje, kad joj je bilo 18 godina, nosi nikab. Abbu Hamza ima nekoliko žena, a oženio se i udovicom svoga poginulog suborca.

U Donjoj Bočinji kao i kod drugih mudžahedina žene obvezno nose nikab, prakticiraju izvorni islam i poštuju šerijat. Žive skromno i nije im dopušteno raditi, tako da samo čuvaju i odgajaju djecu i brinu se za kućanstvo.

Jedna od važnijih karika u financiranju i opskrbi mudžahedina u BiH jest Jusuf Huskić, predsjednik Zavičajnog kluba Tešanjaca u Zagrebu. Huskić je državljanin Republike Hrvatske i vlasnik građevinskog poduzeća u Zagrebu. Po izvorima koje ne smijem otkriti, atentat na pokojnog dominstra policije Federacije BiH Jozu Leutara izvršili su mudžahedini koji su se za to akciju pripremali u okolici Maglaja u jednome svojem kampu.

Zanimljiv je i podatak da u istom ulazu zgrade u Sarajevu u kojoj je živio Leutar stanuju i Adnan Pezo i Ismet Fazlić, čelnici Aktivne islamske omladine.

Čečenija bez odgovora

Idu li, dakle, bosanski (muslimanski) mladići u Čečeniju ginuti kao borci islama zato što je čečenska stvar samo islamska stvar? Ili je to samo jedina preostala mogućnost odgovora kojim ugaslo srce svijeta može odgovoriti na patnje dalekih i tako drukčijih *bližnjih*?

Odlaze li bosanski (muslimanski) mladići u Čečeniju, skupa s nemanim brojem drugih, s drugih strana, ginuti kao *borci islama*?

Nitko o tomu ništa pouzdano ne zna, ali mnogo se spekulira i rado se prave novinski "ekskluzivi". Jedan čitam nedavno u zagrebačkom *Globusu*: "Ekskluzivno iz Bosne: najveći centar islamskih terorista u Europi" – tako je naslovljen članak *Globusova* reportera, kao "prvoga zapadnog novinara koji je ušao u glavnu, strogo čuvanu i tajnu mudžahedinsku bazu u BiH". Pa pod tako vrištavom egidom, na četiri stranice, dobijete tek smušeni krpež sastavljen od već trivijalno poznatih podataka i detalja o mudžahedinskom selu Bočinji i o historijatu **Izetbegovićeve** Sedme muslimanske, koji se u sarajevskoj štampi objavljuju već odavno. A od najavljenih "ekskluzivnih snimki", najatraktivnija je ona na kojoj se negdje na maglovitim padinama Ozrena odmara nekolicina bezveljnih, polumformiranih mladića, za koje ni uz najbolju volju ne možete reći kojoj bi vojsci mogli pripadati, a jedan znalac zaklinjao mi se da je riječ o **Karadžićevim** regrutima!

U "reportaži" ćete naći kako se sa zapanjujućom lakoćom i bez pozivanja na bilo kakve provjere i izvore tvrdi – da je **Bakir Izetbegović**, sin Alijin, bio u Bočinji na ispraćaju izvjesnoga **Abu Malija** u Čečeniju, da su svi zajedno "izravno povezani s poznatim teroristom **Osamom bin Ladenom**", te da su atentat na **Jozu Lučića** ("po izvorima koje ne smijem otkriti", kaže reporter) izvršili mudžahedini iz Maglaja.

Da Bosna i Hercegovina, uza sav jad u koji se pretvorila, ima sve više problema i zbog "državljana stranoga porijekla", kako službena vlast tepa mudžahedinima; da se terorizam, s mudžahedinskim ili nekim drugim "potpisima", ukorijenio u bosansku svakodnevnicu; da su pripadnici "manjinskoga naroda" (po kriminalnoj etiketi kojom ih često njihove rođene vlasti), primjerice Hrvati u

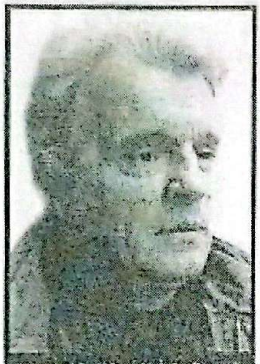

Poznati književnik i društveni komentator Ivan Lovrenović osvrće se na bitne političke događaje u protekloj sedmici

Travniku u Bošnjaci u Stocu, žrtve planski stvarane atmosfere ugroženosti i nepoželjnosti; da se Izetbegović u vezi s ubojstvom Letutara sum potrudio dati javnosti povoda za sumnjičavost kada je uzvrdio, odmah po atentatu, kako smatra da počinitelj nikad neće biti pronađen – stvari su poznate, i nemam nikakva razloga taj vid sumorne bosanske stvarnosti činiti ljepšim nego što jest.

No, uvriježjivo jeftina stereotipija, koja naprosto bode oči iz primjera koji sam citirao, a nije jedini, već je prije pravilo nego izuzetak, te nesnosna površnost i neprofesionalnost, koja jednu dramatično ozbiljnu temu degradira na razinu papirne jednodnevne senzacije i tako zapravo savršeno ide na ruku svima koji imaju interesa da se ona zabašuruje, razlog je zbog kojega, uza sve rizike nesporazuma i lijevo i desno, uopće govorim o ovoj tekućoj temi.

Htio bih izreći jednostavnu distinkciju. Sudbina mladića koji odlazi na taj daleki put u kavkasku nedođiju, u gotovo sigurnu smrt, uzvišena je, a sita egzistencija čaršijskih ideologa prizemna je, te i kad su obje pod istim velikim znakom, znakom islama, imaju vrlo malo ljudski zajedničkoga.

Makar i bila donesena pod presudnim utjecajem jedne sirove kolektivističke ideologije, koja u stvari nije nego samo još jedan oblik fanatičnoga *internacionalizma*, kakvima je obilovalo ovo lako stoljeće, izražen poznatom "formulom" *bliži mi je musliman s Filipina, nego kršćanin iz Bosne*, mladićeva strašna odluka ipak je samo njegova, njegov ulog je kozmički apsolutan – on sam i sav, njegovo tijelo i njegov život!

A opet, ni o toj odluci ni o toj ideologiji ništa se ne može dokučiti spomenutom površnom i aprioritističkom metodom "zapadnog novinara". Toj "metodi" posvećene su riječi **Josefa van Essa**, tübingenskoga profesora orijentalistike (u izvanrednoj, u nas sa svih strana jednako prešućenoj knjizi "dijaloških predavanja": Hans Küng/Josef van Ess, *Kršćanstvo i svjetske religije – islam*, Livno 1995.), kada razmatra prosječne zapadne predrasude prema islamu: **"Zastrašujuće je što se o islamu može u medijima čuti ili pročitati i što intelektualci uopće o njemu govore. Zastrašujuće u dvostrukom smislu ponajprije zbog izopačenosti i predrasuda koje se razotkrivaju u pro-**

Sudbina mladića koji odlazi na taj daleki put u kavkasku nedođiju, u gotovo sigurnu smrt, uzvišena je, a sita egzistencija čaršijskih ideologa prizemna je, te i kad su obje pod istim velikim znakom, znakom islama, imaju vrlo malo ljudski zajedničkoga

sudbama, a zatim i zbog demonstrirajućega tona kojim se one iznose." Govoreći dalje o žilavosti *plebeja opinio* (javno mnijenje, "mišljenje čovjeka s ulice"), Van Ess kaže: **"... klišeji leže duboko u podsvijesti i često nailaze na jednodušno odobravanje, npr. u novinskim karikaturama. To je zbog toga što islam ne spada u obrazovne materije."**

No, gdje smo sa Čečenijom, koja bi danas u *otvorenoj migreni svijeta* (Krleža) trebala biti ono što je jučer bila Bosna?

Je li Čečenija islamska tema, ili je univerzalna tema? Čini li se čečenskoj istini dobra ili loša usluga, približavamo li se toj istini ili se od nje udaljujemo kada se o stradanju Čečena govori isključivo i isključivo kao da je uzrokovano jedino islamskim identitetom toga naroda (podrazumijeva se: stradanju od drugog naroda, koji je kršćanski)? I obratno, možemo li o tom krvavom masovnom ubojstvu ikšta bolje shvatiti ako ga ispitujemo u perspektivi općesvjetskoj? Ikšta bolje i više od one rezignirane, porazne konstatacije **Susan Sontag** u ovim novinama, kada na pitanje o gluhoći svijeta pred čečenskom tragedijom odgovara – to je zato što ljudi znaju da ništa ne mogu promijeniti. Nisam siguran. Ljudi su u nekim drugim historijskim prilikama itekako znali pokazivati kako ih taj osjećaj, o kojemu govori S. Sontag, ne blokira u pokretanju akcije, makar prividno i apsurdne. Prije će biti da se nešto strukturalno, na globalnom planu, dogodilo sa solidarnošću. **"Od svih umjerenosti, najgora je umjerenost srca"**, govorio je **Albert Camus**, definitivno najozbiljniji um našega vremena, najlucidniji branitelj čovjeka od nepravednosti vjere i lažnosti nade, koji je stoljeće što smo ga ispratili definirao još davne 1948: **"Dvadeseto stoljeće je stoljeće straha."**

Idu li, dakle, bosanski (muslimanski) mladići u Čečeniju ginuti kao borci islama zato što je čečenska stvar samo islamska stvar? Ili je to samo jedina preostala mogućnost odgovora kojim ugaslo srce svijeta može odgovoriti na patnje dalekih i tako drukčijih *bližnjih*?

Evo s kakvim se pitanjima, na koja nemamo nikakav suvisao odgovor, sudbina daleke, minijaturne i nepoznate kavkaske zemlje i naroda upisuje u našu sudbinu i sudbinu svijeta na pragu njegove Nove epohe, u koju ulazi pun blistavih globalizacijskih obećanja ■

Dnevni avaz

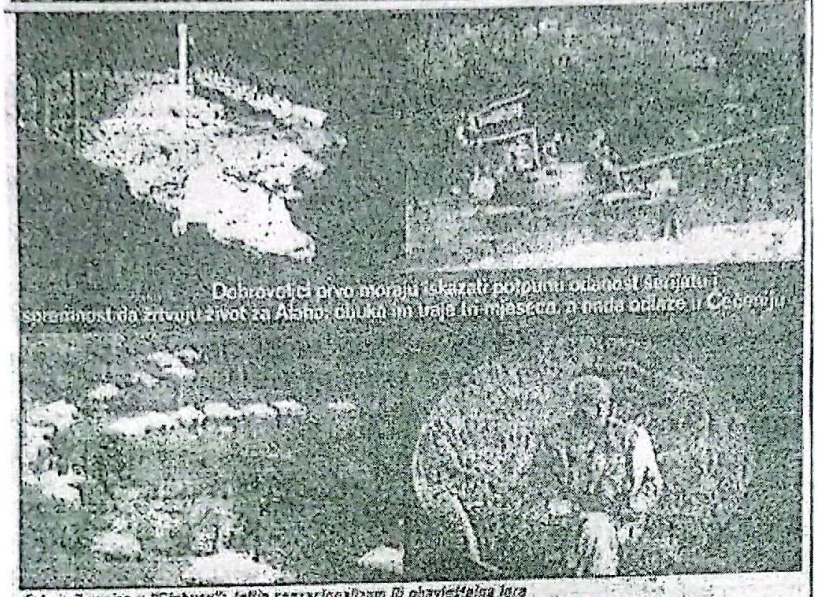

Fakovićl napisa u "Globusu": Jeftin senzacionalizam ili obavještajna igra

Tragom napisa u zagrebačkom "Globus"-u koji je prenijelo i sarajevsko "Oslobođenje"

SFOR nema informacija o 'mudžahedinima na Ozrenu'

Turistička agencija u Mostaru koja, po "Globusu", prevozi avionima mudžahedine uopće ne postoji

S najavom "Ekskluzivno iz Bosne: Najveći centar islamskih terorista u Europi", zagrebački "Globus" je u najnovijem broju na četiri strane objavio tekst "U tajnom mudžahedinskom kampu na Ozrenu 300 muslimanskih dobrovoljaca obučava se za džihad u Bosni, na Kosovu i u Čečeniji".

Agenciji - ni traga

Autor teksta Igor Kolovrat je, navodno, bio u tom kampu i napravio "ekskluzivnu" reportažu, bez ijedne fotografije i izjave nekog sagovornika. Uglavnom, autor je upotrebio sve već davno prežvakane i demantovane priče o islamskom terorizmu u BiH. Čini se da je samo on "vidio" mudžahedine, a imena koja pominje u tekstu već su se više puta pojavljivala u novinama u sličnom kontekstu, mada nikada nije dokazano da imaju ikakve veze sa tom problematikom.

Po "Globusu", za ilegalno prebacivanje mudžahedina angažovana je privatna turistička agencija iz Mostara "Air kommerce Abadžić", čiji je vlasnik Nihad Abadžić i da ona održava zračne linije na relaciji Mostar-Ankara, Ankara-Sarajevo i Sarajevo-Mostar. Sjedište ove agencije je, navodi se u tekstu, na mostarskom aerodromu.

Turistička agencija "Air kommerce Abadžić" nikada nije imala prostorije na mostarskom aerodromu. Nisam čuo da u Mostaru postoji agencija pod tim imenom. Ne znam nikakvog Nihada Abadžića, niti sam čuo za njega. Ako vam šta može pomoći, znam Muhameda Abadžića i njegovog sina - rekao je za "Dnevni avaz" Zoran Vučina, rukovodilac smjene prometa na mostarskom aerodromu.

"Globusovo" izgleda mudžahedina je u selu Donja Bočinja gdje, navodi autor, živi oko 500 stranaca koji su oženili jednu ili više bosanskih djevojaka. Oni, navodno, obučavaju mladiće za terorističke akcije, nakon čega ih šalju na Kosovo i Čečeniju... A na Ozrenu je kamp za obuku i razaperi bijeli šatori i drvene baraške u kojima boravi oko 300 budućih boraca za islam...

SFOR bi reagirao

Nemamo nikakvih informacija o mudžahedinima na Ozrenu. Ne znamo ništa o tome - rekao nam je Mark Terrot, portparol SFOR-a.

Inače, SFOR se i ranije izjasnio o mudžahedinima u BiH. Tada je rečeno da bi međunarodne snage, vjerovatno, poduzele akciju ukoliko bi utvrdili da u BiH postoje mudžahedini ili kampovi za obuku terorista.

Znajući šta SFOR misli o terorizmu, ma od koje strane dolazio, nema sumnje da bi do sada kamp na Ozrenu bio otkriven i raskrinkan, ali, jednostavno, takvog kampa nema, a priče o mudžahedinima u BiH služe samo da diskreditiju naše zemlju. A takve izmišljotine naši susjedi, putem svojih medija, plasiraju već godinama.

S. MEŠETOVIĆ

CamScanner

12. јануар 2000. Ново Огледало

Због напада Суданца на команданта СФОР-а на Озрену

МОГУЋА ВОЈНА АКЦИЈА

У селу Бочиња код Маглаја, на планини Озрен, у Федерацији БиХ, у коме бораве мујахедини, могућа је војна операција Сфора са око 1.000 војника, изјавио је бивши командант Нордијско-пољске бригаде Сфора, генерал Кјел Грандхаген, преносе сарајевски медији и додају да су представници Сфора потврдили су да је Суданац, натурализовани држављанин БиХ Омар Бедаови, који је бх. пасош добио након рата у БиХ, у Бочињи напао Грандхагена.

Портпарол Сфора, мајор Пол Хубард, рекао је, како наводи агенција ОНАСА, да су припадници Сфора који су се затекли у Бочињи одмах пријавили инцидент локалној полицији у Маглају.

Исти извор прецизира да се инцидент догодио 26. децембра, када је генерал у пратњи официра и војника, боравио у Бочињи са једним Србином, који је желео посетити своју кућу у којој је живео до рата у БиХ.

Припадници полицијске станице Бочиња су 27. децембра привели Бедаовија у Полицијску управу Маглај, а према речима министра унутрашњих послова Зеничко-добојског кантона Зухдије Ровчанина, до сада је окончан предкривични поступак и очекује се судски процес.

О нападу на Грандхагена обавештене су релевантне власти у Федерацији БиХ, а командант Сфора, амерички генерал Рон Адамс, о томе је разговарао и са чланом председништва БиХ Алијом Изетбеговићем.

Грандхаген је изјавио да ће Сфор покрецути акцију уколико власти у Федерацији БиХ не проведу истрагу о овом догађају и додао да Бочиња представља "препреку за провођење Анекса 7. Дејтонског споразума у овом делу Федерације БиХ".

О.Ј.

CamScanner

OSLOBOĐENJE
BH NEZAVISNI DNEVNIK
LIST GODINE U SVIJETU 1992.

BOČINJA KOD MAGLAJA

Mudžahedin napao generala SFOR-a

Ukoliko FBiH ne provede ozbiljnu istragu o napadu na nordijskog generala, moguća je i vojna operacija SFOR-a u Bočinji

Sudanac **Omar Bedaovi** 26. decembra je napao u Bočinji, maglajskom selu u kojem žive mudžahedini, generala **Kjella Grandhagena**, komandanta Nordijsko-poljske brigade SFOR-a.

General Grandhagen, Norvežanin, u pratnji svojih oficira i vojnika boravio je u Bočinji sa Srbinom koji je izrazio želju da posjeti svoju kuću u kojoj je živio do rata u BiH. Tokom posjete, generala Grandhagena fizički je napao Sudanac Bedaovi, naturalizovani Bosanac, koji je bh. pasoš dobio nakon završetka rata u Bosni.

Nakon prijave od SFOR-a, Bedaovija su 27. decembra policajci policijske stanice Bočinja priveli u PU Maglaj.

Prema riječima **Zuhdije Rovčanina**, ministra MUP-a ZDK, do sada je okončan pretkrivični postupak i uskoro se očekuje sudski proces protiv ovog Sudanca.

Vesna Sotlić, istražni sudija iz Maglaja, potvrdila je da je moguće pokretanje još dvije krivične prijave protiv još dvojice mudžahedina nakon što je SFOR uputio zahtjev za pokretanje krivičnog postupka i za ova lica.

Kako saznajemo u Nordijsko-poljskoj brigadi, o ovom incidentu su obaviješteni svi relevantni faktori u FBiH, a komandant SFOR-a **Ronald Adams** zbog ovog slučaja je kontaktirao i sa **Alijom Izetbegovićem**.

"Bočinja je velika preporuka za implementiranje aneksa 7 u ovom dijelu Bosne", smatraju u Nordijsko-poljskoj brigadi te dodaju da će SFOR poduzeti odgovarajuće mjere ukoliko FBiH ne provede ozbiljnu istragu o ovom događaju.

Naš izvor je potvrdio da je u ovom selu moguća i vojna operacija u kojoj bi učestvovalo oko 1.000 vojnika SFOR-a.

A. S. MULAHUSEINOVIĆ

SFOR POTVRDIO INCIDENT U BOČINJI

"Nastavljamo redovite patrole selom"

Prije izvjesnog vremena provjerene tvrdnje da se u Bočinji nalazi navodni teroristički kamp, o čemu SFOR nije našao nikakvih dokaza, rekao je glasnogovornik Hubbard

Predstavnici SFOR-a u utorak su potvrdili *Oslobođenju* da je jedan od mudžahedina u selu Bočinja nasrnuo na dosadašnjeg zapovjednika Nordijsko-poljske brigade.

Glasnogovornik SFOR-a, britanski kapetan korvete **Paul Hubbard** kazao je da je došlo do manjeg koškanja, nakon čega su pripadnici SFOR-a napustili selo i incident prijavili lokalnoj policiji u Maglaju.

"Prilikom izlaska iz vozila jedna je osoba gurnula zapovjednika, a nijko od osoblja SFOR-a nije povrijeđen", rekao je Hubbard. On nije mogao kazati iko je civilna osoba srpske nacionalnosti koja je bila u pratnji SFOR-a te koje su bile njezine namjere.

"Zapovjednik SFOR-a, general **Ronald Adams** nezadovoljan je činjenicom da je netko nasrnuo na vojnike SFOR-a. To je kriminalni čin i s tim će se sada pozabaviti lokalna policija. Koliko znamo, jedna je osoba lišena slobode, a još neke su pod istragom", kazao je naš sugovornik. Rekao je i da dosadašnji zapovjednik NORDPOL brigade nije imao nikakvih problema sa svojim protpostavljenima, mada nije uobičajeno da pripadnici SFOR-a prate lokalne civile u sličnim obilascima.

Dosadašnji zapovjednik brigade NORDPOL, prema planu, ovih dana je okončao svoju službu u SFOR-u i vratio se svojoj kući. Zamoljen da prokomentira informaciju da je u Bočinji moguća i vojna operacija u kojoj bi učestvovalo oko tisuću vojnika SFOR-a, glasnogovornik je samo rekao da će SFOR nastaviti svoja normalna patrole selom Bočinja, koje se redovito poduzimaju. Dodao je da je SFOR prije izvjesnog vremena na licu mjesta ispitao tvrdnje da se u Bočinji nalazi navodni teroristički kamp, o čemu SFOR nije našao nikakvih dokaza.

A. P.

Mudžahedin napao norveškog generala Sfora kod Doboja

DOBOJ - Komandanta Nordijsko-poljske brigade Sfora, norveškog generala Kjela Grandhagena, 26. decembra u ozrenskom selu Donja Bočinja, u kome su se nakon rata a poslije proterivanja ozrenskih Srba naselili mudžahedini, napao je Sudanac Omar Bedjaovi, naturalizovani državljanin FBiH, koji je dobio pasoš poslije rata, piše sarajevski „Oslobođenje".

List tvrdi da se o ovom incidentu obavješteni svi značajni „faktori" u BiH, među kojima i član bosansko-hercegovačkog predsjedništva Alija Izetbegović, a da u Nordijsko-poljskoj brigadi najavljuju vojnu operaciju protiv mudžahedina, u kojoj bi učestvovalo više od 1.000 vojnika.

Portparol Sfora, Britanac Pol Hubard potvrdio je „Oslobođenju" da je u Bočinji „došlo do manjeg koškanja, nakon čega su pripadnici Sfora napustili selo i incident prijavili lokalnoj policiji u Maglaju".

Komentarišući eventualnu vojnu akciju protiv mudžahedina u Bočinji, on je rekao da će Sfor nastaviti normalne patrole u tom selu, te da su vojnici međunarodnih snaga „sve izvesnog vremena na licu mesta ispitivali tvrdnje da se u Bočinji nalazi navodni teroristički kamp, o čemu Sfor nije imao nikakvih dokaza".

Ranije su Srbi, koji su pokušavali da obiđu svoja imanja u Bočinji, maltretirali mudžahedini, koji bi ih zarobili, a potom pretili da će im, ukoliko se vrate, odseći glave motornom testerom.

Predsednik Predsedništva BiH Ante Jelavić ranije je banjalučkim „Nezavisnim novinama" izjavio da postoje video-kaseta na kojoj se jasno vidi kako Izetbegović postrojava mudžahedine, koji su „veliki deo destabilizujući faktor".

Jelavić je precizirao da mudžahedini između Zavidovića i Maglaja imaju svoje kampove za koje, kako je izjavio početkom decembra, znaju čak i ugledna gospoda iz Američko-židovskog kongresa, sa kojima nedavno razgovarali u Njujorku".

I vojni komentator Pol Biver potvrdio je „Nezavisnim novinama" postojanje mudžahedina u Bosni i Hercegovini, naglasivši kako su mu „neki ljudi govorili da mudžahedini zvanično nisu više to što su bili, jer su se venčali sa lokalnim devojkama i postali stanovnici BiH", ali je naveo da ne zna gde se oni nalaze.

Mudžahedini naseljeni u Bočinji ratovali su u protekom ratu u BiH na strani muslimanske armije, a kasarna su imali u blizini Zenice.

Tokom rata počinili su mnogobrojne zločine prema civilima i vojnicima, a nekima od njih se pripisuju tvrdnje pravih nemaka, odsjeći glave.

O. KOSOVAC

BLIC

CamScanner

Глобус 9. фебруар 2000.

Избеглице

Срби због муџахедина неће кућу

Срби, који су се намеравали вратити на подручје Општине Маглај и на Озрен одустали су од тога због муџахедина, који, и поред многобројних упозорења упућених највишим представницима власти у Републици Српској и Федерацији БиХ, те представницима међународне заједнице, још увек живе у селу Доња Бочиња на Озрену, пошто су, како је истакнуто у Добоју, на јавредној и проширеној седници Скупштине Удружења избеглица и расељених лица из Маглаја и са Озрена, незаконито добили држављанство Босне и Херцеговине. Председник удружења Љубомир Бурковић је оптужио муџахедине, који сада као држављани БиХ живе у Бочињи, да су 1995. године масакрирали 260 припадника Војске Републике на брду Подсијелово, на планини Озрен.

Он је потврдио да се 376 српских избегличких породица, које сада живе у Добоју и околини, намерава вратити у Општину Маглај, али тек када муслиманске власти с тог подручја ФБиХ иселе муџахедине и позвао међународне организације да спрече девастирање српских шума на Озрену, које муслимани немилице уништавају.

"Муџахедини морају напустити Озрен и њихов боравак се ту не може више толерисати", поручио је Бурковић и оценио да би страна авијација сигурно бомбардовала Србе када би они населили муслиманска подручја, например Косовима.

О.Ј.

BIG PONEDELJAK 6. MART 2000.

Sarajevski „Dnevni avaz" nagoveštava povratak Srba u Donju Bočinju

Mudžahedini odlaze?

MAGLAJ - Sarajevski „Dnevni avaz" nagovestio je da će islamski ratnici mudžahedini, koji se od proterivanja Srba sa njihovih imanja na planini Ozren 1995. godine nalaze u selu Donja Bočinja u srpskim kućama, konačno napustiti taj deo Federacije BiH, kako bi se Srbi vratili u svoje selo. List tvrdi da će mudžahedini, kojima je međunarodna zajednica godinama „gledala kroz prste", otići sa Ozrena do kraja godine, iako su to morali učiniti neposredno nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma.

Prema tvrdnjama istog izvora, „mudžahedini bošnjačkog porekla" biće preseljeni u druge delove FBiH, dok će mudžahedini iz arapskih zemalja biti deportovani sa teritorije FBiH. Mnogi mudžahedini, nastanjeni u FBiH, borili su se na strani Albanaca protiv Srba na Kosmetu, te protiv Rusa u Čečeniji.

Muslimanska vlada iz Sarajeva je mnogim mudžahedinima, koji su se borili protiv Srba i Hrvata u građanskom ratu u BiH, dala državljanstvo BiH, a, kako je ranije pisala štampa, Alija Izetbegović im je zbog vojnih zasluga „poklonio" srpsko selo Donju Bočinju.

Predsednik organizacije Aktivne islamske omladine (AIO) iz Zenice Adnan Pezo izjavio je sarajevskom nedeljniku „Dani" 31. marta 1998. godine da je jezgro AIO začeto u odredu „El Mudžahid" i da ih danas ima nekoliko hiljada u BiH. Predsednik islamske omladine smatra da bi u BiH trebalo da bude „islamsko državno uređenje, zasnovano isključivo na principima šerijata".

Tokom proteklog rata mudžahedini su počinili mnogobrojne zločine. Na teslićkom delu ratišta su zarobili trojicu pripadnika Vojske Republike Srpske i nakon toga im odsekli glave i fotografisali se sa njima. U kontranapadu VRS na položajima mudžahedina je zatečen celokupan filmski materijal kao nesporan dokaz o učinjenom ratnom zločinu. Međutim, za taj ratni zločin ni mudžahedini ni njihovi nalogodavci nikada nisu odgovarali.

D.L.

CamScanner

Dramatična ispovest Srba iz RS koji su imali bliske susreta sa mudžahedinima koji se nisu iselili iz Bosne, već tu dobili državljanstvo:

PRETILI DA ĆE NAM MOTORNOM TESTEROM ODSEĆI GLAVE

Dunja Davidović

Još se u Bočinju ne vraćam dok su tamo mudžahedini - ovako Sreto Lazić, izbeglica iz ovog sela podno Ozrena, počinje razgovor za NT.

Lazićevo mišljenje deli i većina nekadašnjih stanovnika Bočinje, danas izbeglica smeštenih u Doboju, Modriči, Tesliću, Derventi...

- Nedavno sam išao u Maglaj da u opštini sredim neku papirologiju, kako bih mogao podnijeti zahtjev za povratak svoje imovine. **Još se ježim kad se sjetim neljubaznosti službenice iz sobe broj 14. Zvala se nekako Hadida ili Aida, ne sjećam se. Ja pokušavam da joj objasnim šta tražim, a ona mene pita: „Šta vi hoćete, pucali ste na nas!" Samo što me otvoreno nije nazvala četnikom. A u ćošku sjedi čovjek sa dugom crnom bradom i sve to ćutke posmatra. Kako ko je on? Pa mudžahedin** - priča Sreto Lazić, nekada imućni domaćin iz Bočinje, danas izbeglica u Doboju.

Prema podacima predsednika Udruženja izbeglih i raseljenih lica sa područja maglajske opštine sa sedištem u Doboju, Ljube Đurkovića, u Bočinji živi oko 40 mudžahedinskih porodica. **Oni su se nedavno ponovo našli u centru interesovanja američke vlade zbog sumnji da se među naturalizovanim stanovnicima Bočinje kriju i neki vrlo bliski saradnici Osame bin Ladena**, međunarodnog terorista za kojim Amerikanci već godinama tragaju. Naime, izvori iz Stejt departmenta tvrde, kako je prenela agencija Sense, **da je američki državni sekretar Medlin Olbrajt, prilikom poslednje posete Bosni i Hercegovini, zatražila od vlasti u Sarajevu da „očiste" Bočinju od mudžahedina koji su „ženidbenim manevrom" preko noći dobili BiH državljanstvo.** Tako izvori iz Stejt departmenta navode da Bočinju često posećuje Karim Said Atmani, čovek kojeg američke i kanadske vlasti sumnjiče za falsifikovanje isprava za grupu Alžiraca, uhapšenih početkom godine pod optužbom da su planirali niz terorističkih napada. U Vašingtonu takođe veruju da se među naturalizovanim žiteljima Bočinja kriju još neki teroristi sa međunarodnih poternica.

- Tu grupu smatramo opasnom i ne želimo da ih vidimo u Bosni - preneo je Vašington post izjavu jednog neimenovanog predstavnika Klintonove administracije.

Odmah po potpisivanju Dejtonskog mirovnog sporazuma, Amerikanci su zatražili da se iz Bosne i Hercegovine uklone svi strani dobrovoljci, mahom iz islamskih zemalja, koji su na strani bosanske armije učestvovali u ratu od 1992. do 1995. godine. Neki od njih su otišli, a oni koji su dobili BiH pasoše su ostali.

Na ovu činjenicu nije obraćana posebna pažnja sve dok prošle godine u Istanbulu nije uhapšen jedan takav posednik BiH pasoša - Merhez Amduoni, bliski saradnik Osame bin Ladena.

Interesovanje javnosti za podatak koliko još stranih državljana poseduje BiH pasoše i na osnovu kojih kriterijuma su ih dobili trajalo je tek nekoliko dana. Poslanik u Predstavničkom vecu BiH parlamenta iz Republike Srpske Nikola Špirić u više navrata je pokušavao da ovo

CamScanner

pitanje stavi na dnevni red sednice Predstavničkog veća, ali bez uspeha.

Osama bin Laden

„Fini ljudi" koji žive onako kako Alah traži

Mudžahedini koji žive u Bočinji bili su za vreme bosansko-hercegovačkog rata borci odreda EL-mudžahedin. Po viđenju bošnjačkog novinara Mustafe Smajlovića, mudžahedini su „fini ljudi koje je lako prepoznati po izgledu - nose uredne, čiste brade, i po načinu odevanja - komotnija odeća, široke hlače i duge tunike". Žive po božijim zakonima „onako kako Alah to od njih traži. Do juče ratnici, danas uzorni poljoprivrednici".

- Niko ne zna tačan broj naturalizovanih Bosanaca, a još manje se zna o broju mudžahedina i stranih terorista koji se obučavaju po kampovima u srednjoj Bosni - kaže Špirić.

Prema njegovim rečima, u Bosni postoji desetak kampova za obuku terorista.

- Neki od njih se direktno iz Bosne šalju u Čečeniju da pomog-nu čečenskim islamistima u borbi protiv Rusa - navodi Špirić, dodajući da ga čudi činjenica da niko ovome ne poklanja dužnu pažnju.

I predsednik Udruženja izbeglih i raseljenih lica sa područja maglajske opštine Ljubo Đurković u razgovoru za NT tvrdi da je Bočinja tek mala naseobina mudžahedina, **a da se glavni centri „svetih ratnika" nalaze u Zenici, Travniku i Zavidovićima.**

U Bočinji je pre rata živelo oko 5.000 Srba. Do

SPISAK LICA PRELJENIH U DRŽAVLJANSTVO RBIH OD 06.04.1992.

1.	ABDULADHIM (MOHAMED) MAKTAUF	državljanin	IRAKA
2.	TAFI (MOHAMED) SUHIEL	//	SIRIJE
3.	MOHAMED (MOHAMED) FAUZI KELLE	//	SIRIJE
4.	KATERJI (ASSAD) MOHAMED	//	SIRIJE
5.	ABDEL BASIT (HASAN) IBRAHIM	//	SUDANA
6.	MAMDOH (ABDEL-KARIM SAD) NOJUM	//	JORDANA
7.	LUTUMBA (MANKANGU HUSEIN) DŽELIHODŽIĆ	//	ZAIRA
8.	MAHMOUD (MOHAMED) AKAŽ	//	SUDANA
9.	[illegible] (MOHAMED) SOUDHI	//	[illegible]
10.	NABIL (KHALAF) AL HASAN	//	SIRIJE
11.	BAKO (MOHAMED) MUSTAFA	//	SIRIJE
12.	BADR ELDEIN (ABDELWAHAM) AHMED	//	[illegible]
13.	AL AZIZ AMER (HASAN) ABDUL MADŽID	//	[illegible]
14.	KHASHOUF (YOUSEF) HABIB	//	SIRIJE
15.	ABOU EL-ARDA) (KHALIL) MOHAMED	//	PALEST.
16.	ABDIĆEVIĆ ELENA	//	RUSIJE
17.	MOHAMED BASAM KOUDEIMATI	//	SIRIJE
18.	ALKHALIL (NELMAN) MOUSTAFA	//	SIRIJE
19.	ADEL (HASAN) ALABDULAH	//	SIRIJE
20.	KHALED (SALEM) ALMOHAMMAD	//	SIRIJE
21.	REFAAT (MUHAMED) EL-GAHER	//	EGIPTA
22.	ALLOUCH (MOHMOUD) GHASAN	//	SIRIJE
23.	SCHERTLER (MIROSLAV) MARTIN	//	ČEŠKE
24.	TARIK (SHARIF) SWADI	//	IRAKA
25.	ALBAYRAK (ZIZA) HAKAN	//	TURSKE
26.	SAKRAN (MUNIM) RAAD	//	IRAKA
27.	YAKDI (MOHAMED) ABD AL-RAHIM	//	SIRIJE
28.	BOSHNAQ (KHALIL ALI) RIYAD	//	JORDANA
29.	[illegible] (AHMED) [illegible]	//	[illegible]

Faksimil spiska mužahedina koji su dobili državljanstvo BiH

263.	MOHAMED (SULEJMAN) ARIF	državljanin	INDIJE
264.	MUSSAMUD-DIN (AHMAD) AS'AD	//	JORDANA
265.	TALATI ALI SHAH (HAMID) MAHDI	//	IRANA
266.	ABEDPOUR (ASKUR) SAHID	//	IRANA

Sarajevo, 19.04.1995. godine

sada su svega tri puta uspeli da obiđu svoje kuće i groblja, tačnije ono što je od njih ostalo.

- Nigdje na groblju ne možeš vidjeti krst. Svi su pokidani, nadgrobni spomenici polupani. Na nekim, koji su ostali manje-više čitavi, pokojnicima na nadgrobnim slikama iskopane su oči - priča Đurković, dodajući da nijedna od tri posete nije prošla bez incidenata.

- Iako samo bili u pratnji SFOR, bilo je svega. Prvi put smo obišli Bočinju u septembru 1998. godine. Otišli smo na groblje da zapalimo svijeće i ostavimo cvijeće. **Kad smo se vratili, mudžahedini su stajali kod našeg autobusa i mahali sjekiricama, bodljikavom žicom i noževima** - priseća se Đurković.

I Sreto Lazić pamti tu prvu posleratnu posetu Bočinji:

- Neki su bili namazani krvlju. Nešto su vikali. Ali sve se dobro završilo. Mnogo gore su prošle moje komšije Cvijetin Spasić i Vojislav Simić, koji su pošli da obiđu svoje selo na Ozrenu i pali u ruke mudžahedina. **Danima su ih mučili. Čak su im ponudili da biraju način na koji će umrijeti. Pitali su ih da li žele da im odrube glave motornom testerom ili da ih srede strujom.** Srećom, pustili su ih poručivši: „Sad ste došli i nikad više" - priča Lazić, koji je iz sela izbegao u septembru 1995. godine.

- UNHCR je izbrojao da je na moje selo palo tačno 8.016 granata. Dio nas sklonio se ovdje u Doboj. Kad nas sad pogledaš, pet godina nakon što smo napustili svoje kuće i živimo u ko zna cijim kućama u izbjeglištvu, znaš li šta vidiš? **Vijetnamski sindrom, naglo starenje i umiranje** - kaže Lazić.

I on i Đurković upozoravaju da se šuma oko Bočinje nemilosrdno seče, te da se iz srpskih kuća koje napuštaju naseljenici u Bakotićima, zaseoku koji se nadovezuje na Bočinju, sve nosi - od parketa, prozora i vrata do krovne konstrukcije.

- Sve 23 kuće u Bakotićima potpuno su devastirane - navodi Đurković, objašnjavajući da je međunarodna zajednica u tom mestu rekonstruisala neke kuće, ali da se niko u njih nije vratio.

- Od 9.000 Srba koji su nekada živjeli na području maglajske opštine, jedna trećina njih izrazila je želju da se vrati. Uslov je da mudžahedini napuste te prostore - ističe Đurković i dodaje da velike nade polaže u sastanak koji bi trebalo da se održi krajem marta i na kojem bi trebalo da učestvuju predstavnici entitetskih vlasti i međunarodnih organizacija.

- Očekujemo i dolazak visokog predstavnika Volfganga Petriča. Nekim kanalima saznali smo da bi stvari konačno mogle da se pomjere sa mrtve tačke - kaže Đurković, podsećajući da je ovo Udruženje uputilo nebrojeno pisama na razne adrese u BiH, ali da ni na jedno nisu dobili odgovor. NT

CamScanner

„СВИТАЊА"

МУЏАХЕДИНИ

АБУ ХАМЗА НА СУДУ

У Општинском суду у Маглају, граду у муслиманско-хрватској федерацији, почело је суђење Омару Бећаовија, "рођеног 1965. године у Картуму, настањен у Бочињи, општина Маглај, незапослен, ожењен, отац једног дјетета, Бошњак, држављанин БиХ, и Имада ал Хусеина, рођеног 1963. године у Мухасану, настањен у Бочињи, општина Маглај, незапослен, ожењен, отац 6 дјеце, апсолвент медицине, Бошњак, држављанин БиХ", због тога што је први 3. новембра 1998. године око 11 часова у шуми Кобиловац задржао и лишио слободе Цвијетина Спасића и Војислава Симића, пријетећи им како ће их убити, а онда их ставио у возило и одвео у Доњу Бочињу, где их је око 18 часова предао Имаду ал Хусеину (његово друго име је Абу Хамза), који их је стао испитивати и озбиљно им пријетити, како ће их лишити живота", пише у последњем броју сарајевски магазин "Дани", цитирајући у тексту под насловом "Главе на пању" текст кога је емитовао ТАЊУГ, а који је послужио као основу за проведену истрагу против муџахедина, који су се након рата у ех ју републици БиХ настанили у селу Доња Бочиња, из кога су локални Срби протјерани у јесен 1995. године, за вријеме велике офанзиве на тај део планине Озрен.

ТАЊУГ је прошле године објавио, што је потврђено у тексту у "Данима", да су ухапшеним Озренцима, који су кренули да обиђу своје село на планини Озрен, муџахедини на главу ставили лонце, а потом их тукли, да би им после тога наредили да ставе главе на пањ, с намјером да их закољу моторном тестером.

"Пошто су одустали од те намјере, шесторица муџахедина су Спасића и Симића одвели у муџахедински штаб у Горњој Бочињи, где им је муџахедински старјешина Абу Хамза понудио начин на који ће умријети: одсјецањем главе моторном тестером, спаљивањем струјом или на други начин", писало је у ТАЊУГ-овој вести.

"Дани" наводе да ће због муџахедина највеће проблеме имати општина Маглај, која их је угостила.

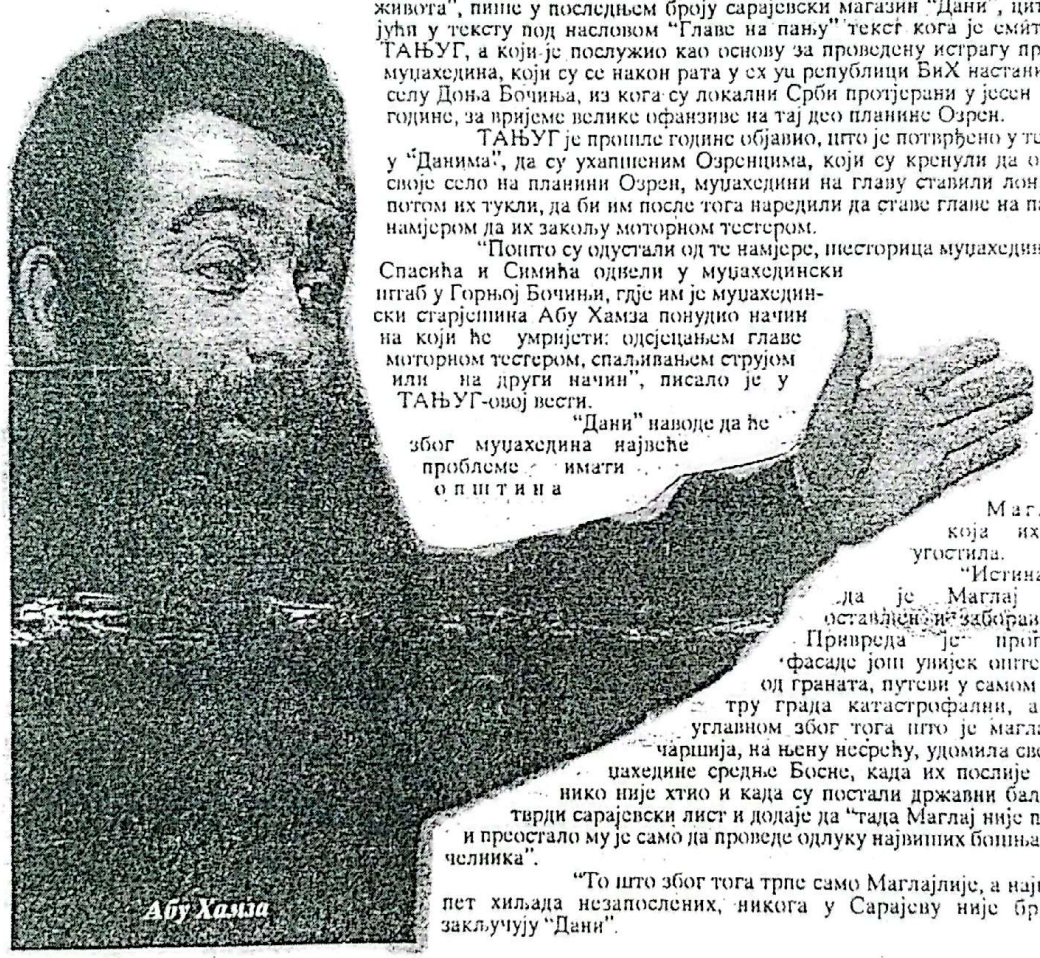

Абу Хамза

"Истина је да је Маглај већ оставлјен и заборављен. Привреда је пропала, фасаде још увијек опточене од граната, путеви у самом центру града катастрофални, а све углавном због тога што је маглајска чаршија, на њену несрећу, удомила све муџахедине средње Босне, када их послије рата нико није хтио и када су постали државни баласт", тврди сарајевски лист и додаје да "тада Маглај није питан и преостало му је само да проведе одлуку највиших бошњачких челника".

"То што због тога трпе само Маглајлије, а највише пет хиљада незапослених, никога у Сарајеву није брига", закључују "Дани".

В.Б.

Лист "Свитање" Добој

CamScanner

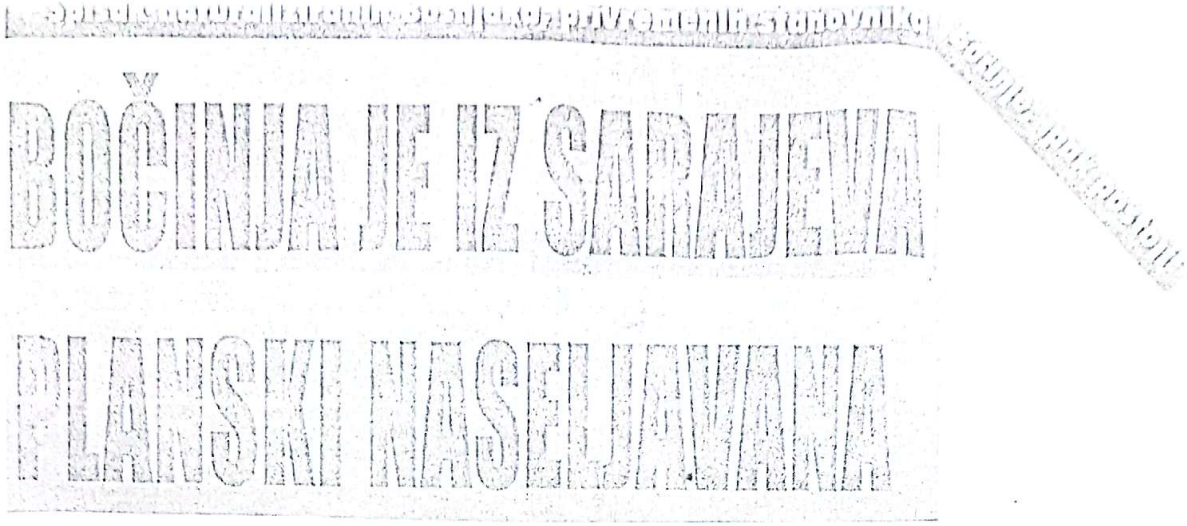

Spisak naturalizovanih Bošnjaka, privremenih stanovnika Bočinje, ipak postoji

BOČINJA JE IZ SARAJEVA PLANSKI NASELJAVANA

- ***Ranija adresa prebivališta većine mudžahedina u nekoj od sarajevskih općina***
- ***Državljanstva BiH dijeljena u vrijeme kada su Enes Bezdrob i Bakir Alispahić bili prvi ljudi sarajevske policije i bošnjačke tajne službe AID***
- ***Da li je akciju koordinirao general Mahmuljin***
- ***Gdje će mudžahedini otići nakon Bočinje***

Piše: **Adnan Buturović**

Ovih dana vlasti općine Maglaj otpočet će sa dijeljenjem rješenja o deložacijama privremenim stanovnicima sela Donja i Gornja Bočinja. Radi se o 89 porodica autohtonih državljana Bosne i Hercegovine koji su tokom 1995. i 1996. uselili u srpske kuće u Bočinji. Ove bošnjačke izbjeglice trebale bi do početka jeseni biti vraćene na svoje predratne adrese stanovanja, od čega 52 porodice adrese imaju u Zeničkom kantonu, 22 porodice u Srednjebosanskom, jedna u Tuzlanskom i po dvije porodice u Unskosanskom i Sarajevskom kantonu. Početak raseljavanja Bošnjaka koji su se nakon rata naselili u srpskim kućama u Bočinji, uslijedilo je nakon kompletiranja 193 zahtjeva za povrat imovine od strane bočinjskih Srba. Od 1997. godine prema izvještaju federalnog *Ministarstva za izbjeglice i socijalnu politiku,* svoju imovinu u Gornjoj i Donjoj Bočinji prodali su Dragan Maksimović (kupac Khaled Barakat), Jovan Maksimović prodao je kuću Maeti Gamalu, kao i Radenko Popović koji je prodao imovinu Enveru Kozliću. Čedo Miočić (ispravno Moćić) prodao je imovinu Al Saidi Muhamedu, dok je od Gavrila Nikića imovinu kupio Gamel El Hassiy. Iako će prema svemu sudeći povratak Bošnjaka iz Bočinje u njihove prijeratne domove u FbiH biti proveden bez većih problema, nema sumnje da će prava drama nastati izmiještanjem naturalizovanih državljana BiH iz islamskih zemalja. *Slobodna Bosna* je ekskluzivno, iz izvora bliskih vladi Zeničkodobojskog kantona, došla do internog spiska naturalizovanih bh. državljana, stanovnika Bočinje. U jednom od prošlih brojeva našeg lista, načelnik policijske uprave Maglaj Nijaz Softić tvrdio je da nikakvi spiskovi naturalizovanih bh. državljana iz Bočinje ne postoje i da ih policija "ne može praviti jer ne vrši popis stanovništva već ima evidenciju od 43 hiljade građana koji žive na području maglajske općine". Međutim, spisak

CamScanner

naturalizovanih bh. državljana iz 18 islamskih zemalja i dvije evropske zemlje, ipak postoji, i što je mnogo važnije, svjedoči da je naseljavanje ovih ljudi rađeno planski.

SVI SU PRIMLJENI

Naime, svi mudžahedini koji su se 1995/96. godine naselili u Bočinji ranije prebivalište su, stvarno ili fiktivno, imali u sarajevskim općinama. Prije nekoliko godina, Slobodna Bosna je pisala da je najveći broj rješenja o državljanstvima Bosne i Hercegovine, ljudima iz arapskih zemalja izdato u vrijeme kada je Bakir Alispahić bio direktor tajne Bošnjačke službe *Agencije za istraživanje i dokumentaciju* (AID), a Enes Bezdrob ministar MUP-a Kantona Sarajevo. I nakon što je Ismet Dahić preuzeo funkciju ministra sarajevskog MUP-a, nastavljeno je sa serijskim "štancanjem" Bošnjaka iz Afrike i Azije, u policijskim upravama Stari Grad, Centar, Novo Sarajevo i Novi Grad. Na istom poslu radio je i MUP ZDK-a na čijem je čelu bio Šemsudin Mehmedović. Naravno policajci i tajni agenti su u cijelom procesu obavljali tehnički dio, zacrtane političke platforme bošnjačke stranke na vlasti. Primanja u državljanstvo ljudi afro-azijskog porijekla vršeno je najčešće po dva osnova: učešćem u Oružanim snagama BiH za vrijeme rata i stupanjem u brak sa autohtonim bosanskim ženama čime su mudžahedini dobijali adrese prebivališta.

Međutim, nakon pritiska Sjedinjenih Država na Aliju Izetbegovića da se riješi "muslimanske braće" jer se među njima nalaze ljudi iz vrhunskog miljea međunarodnog terorizma i kriminala, bošnjački politički vrh bio je prisiljen da naturalizovane Bošnjake izmjesti iz glavnog grada države. Nakon što su jedinice SFOR-a upale u kamp za terorističku obuku na Pogorelici kod Fojnice, zbog čega je Izetbegović morao žrtvovati direktora AID-a Alispahića, lider SDA je sa najužim saradnicim navodno je pozvao u pomić vjerne generale. Brzo prebacivanje iz Sarajeva u Bočinju navodno je koordinirao general Sakib Mahmuljin, ratni komandant Trećeg korpusa i poslijeratni ministar odbrane Federacije BiH.

"SARAJLIJE" U BOČINJI

Najava općinskih vlasti Maglaja da će otpočeti proces deložacija iz Bočinje, nimalo se ne sviđa sadašnjim stanovnicima ovog sela. To se vidi iz "medijske akcije" koju su naseljeni Bočinjani poduzeli nedavno da bi ispitali mišljenje javnog mijenja. Prije nekoliko dana su Bočinjani koji čekaju da budu deložirani hodali sa kamerama centrom Maglaja, pitajući Maglajlije za mišljenje o poduzetim mjerama općinskih vlasti. Sa ranijih adresa u sarajevskoj općini Stari Grad u Bočinju su preselili Egipćani Eslam Durmo (rođen 1964.), El Wakil Ahmed (1971.), El Hassiny Gamal (1962.), El Monsoury Mohamed (1966.), Metwali Mamdouh (1967.), i Hanchi Ammar (1965.) iz Džibutija.

U sarajevskoj općini Centar ranije su stanovali sadašnji stanovnici Bočinje: Imad Hosni (1961.) iz Egipta, Ben Hamza Mourad (1972.) iz Đijela, Sudanac Fridhi Sami (1969), Jordanac Abu El Jud Adnan (1960), Egipćanin Skomorac El Aref (1971), Ali Awi Muhamed (1962) i Essindar Abdullah (1964) obojica iz Jemena, Ouerghi Mustapha (1961) i Zrigue Hamouda (1955) obojica iz Tunisa, Sudanac Khalili Hodžić (1972), Jedari Salih (1965) iz Južnog Jemena, zatim Jordanci Amrou Osmančević (1968), Cshoumani Ousama (1968) i Dar Khalifeh Jafar (1973), Egipćanin Al-Saidi Muhamed (1961), Ben Radhia Najmeddine (1968) i El Karim Mohamed Ahmed iz Sudana, Jordanac Hnaiti Mohd (1961), Zubeir Bečić iz Emirata, Ben Ina Khalifa iz Tunisa, Turčin Cakir Fahri, Hans Kreis (1959) iz Luksemburga, Kemal Rahahala iz Alžira, Morsy Rokaya iz Egipta, Albanka Shela Mervana i Švicarkinja Kreis Magdalena (1958). Iz općine Novo Sarajevo u Bočinju su doselili: Omar Bedjaouvi iz

CamScanner

Sudana, Ahmed Alkotry (1965) iz Sudana, Albany Taher iz Kuvajta, El Guerhani Fatima iz Jemena, dok je iz općine Novi Grad doselio El Hachini Muhamed iz Katara. Mudžahedini koji su bili prijavljeni u Zenici pa su doselili u maglajska sela su Azzedine Omerović (1967) iz Alžira, Aiman Awad (1964) iz Sirije, Anaqli Khaled iz Egipta i Abdul-Džail-Il Hajr (1965) iz Libanona.

Pored ovog spiska, postoji spisak petnaest lica koja su živjela u Bočinji ali su odjavili svoje boravište iz Maglaja: Tunižani Ridha Labidi, Mohamed Begović, Souhail Garshi, Nabil Kal Bi i Raja Bergaoui, zatim bh. državljani porijeklom iz Egipta Hassan Ashraf, Amagad Joussef, Ayad Osama i Fawzi Lardijane, Libanac Fayez Souidane, Abdulla Khaled iz Jemena, Libijac Aref Meštrovac, Inal Salih iz Turske i Pranvera Bardhoshi iz Albaija. Među ovim naturalizovanim državljanima BiH veliki je broj onih koji su sklapanjem brakova sa autohtonim Bošnjakinjama uzeli prezimena svojih supruga tako da je njihov indentitet teže utvrditi. Gdje će završiti ljudi koje je rat doveo u BiH da se bore "na Allahovom putu", i koji sada zarad provodbe Dejtonskog sporazuma moraju napustiti srpske kuće u koje ih je smjestila kratkovida vlast?! Bivši načelnik maglajske općine, Ismet Mustajbašić, obećavao je da niko od njih neće ostati na ulici i da će se za njih izgraditi naselje. Ali, to su otpočetka bila lažna obećanja. Iako su imali punu zaštitu SDA vlasti i islamskih vjerskih autoriteta, ovi ljudi su, prema svemu sudeći, prevareni u skladu sa pričom njihovih zaštitnika o prosperitetnoj muslimanskoj državici na jugu Evrope. Dio bočinjskih muslimana koji su se iz uvjerenja ili pak iz nužde doselili u Bosnu novi dom će naći u kućama u kojima su prije udaje živjele njihove žene, ali će većina, po svemu sudeći, morati ....

Напомена: Текст је преписан из листа "Слободна Босна" Сарајево, 6. 7. 2000.

CamScanner

СРБИ ПОЗВАНИ ДА СЕ ВРАТЕ У МАГЛАЈ

Највећи проблем муџахедини

Нова општинска власт Маглаја (муслиманско-хрватски ентитет) наговестила могућност повратка свих 9.000 протераних Срба из те општине. – Муџахедини смештени у српском селу Бочиња наговештавају одлазак

(Од нашег сталног дописника)

Сарајево, 6. јуна

Новоизабрани начелник општине Маглај (Социјалдемократска партија) Мухамед Брадарић обећао је свим Србима, а њих око 9.000, протераним из свога града и општине, да ће се, ако желе, вратити у своја места. Наравно, повратак ће бити постепен, у складу са оправком кућа и ослобађањем њихових станова које су конкретно у граду, без стварног разлога, заузели Бошњаци из маглајских села.

Прво треба Бошњаке вратити у своја села да се баве пољопривредом и пословима које су навикли, а не шверцом по Маглају чекајући милост општине и међународне заједнице. Брадарић је то рекао у разговору са представницима српског удружења „Повратак", које сада делује у Добоју и где се налази највећи број Срба са подручја маглајске општине. Они изражавају жељу да се врате и дођу до своје имовине, а шта ће касније радити то је слободан избор сваког појединца.

Досадашња власт у Маглају, коју је суверено држао СДА, а увелико диктирали службеници Исламске верске заједнице, све је то успоравала и онемогућавала. Због тога је недавно на том подручју и дошло до инцидента и то на два места – на подручју Маглаја и Добоја, о чему је овдашња јавност погрешно обавештена. Наиме, прво је групи Срба било онемогућено да обиђу своје куће у селу Бочиња, а потом су Срби затражили од Бошњака – повратника да напусте село Которско код Добоја у које су недавно пристигли и почели са обновом својих кућа. Нова власт Маглаја одлучила је, како су саопштили, водити нову политику дајући обећања Србима да се могу враћати у ту општину па и село Бочињу, у коме још од рата живе муџахедини. Они су са својим вођом Абу Хамзом, како каже начелник општине, обећали да ће врло брзо напустити село, што би могло бити са завршетком ове школске године.

Ако се реши питање Бочиње, онда се може решити и питање других села и српске имовине, рекао је Бошко Јовановић представник удружења „Повратак", нагласивши да се са одласком муџехедина из Бочиње одмах може вратити 36 породица јер је толико неоштећених српских кућа. И председница Савеза избеглих и расељених БиХ Мирхуниса Зукић позвала је све избегле и протеране Маглајлије да се врате подсетивши да је међународна заједница само за потребе зеничког кантона издвојила 6 милиона евра, што треба искористити за оправак кућа и повратак на своје.

Стање на терену, конкретно општини Маглај и даље је врло компликовано јер су преставници нове власти признали да ни сами немају пуну слободу кретања, а да се и не говори о повратницима. Но, они су сигурни да ће се клима у општини брзо променити те да ће, буде ли материјалне помоћи, свако моћи да се врати на своје.

Питање смештаја муџахедина треба да реши власт Муслиманско-хрватског ентитета што је обећано пре неколико месеци. Неки ће, према тадашњем наговештају, добити нови смештај на подручју Федерације, а други могу, ако желе да се врате у своје матичне земље, одакле су почетком рата и дошли у Босну и прикључили се муслиманским јединицама.

М. Капор

"Политика" Београд, од 7.6.2000.

CamScanner

MARKET BANKA
EUROCARD MasterCard Maestro Cirrus

SLOBODNA BOSNA U OVOM BROJU OBJAVLJUJE

Šta se dešavalo iza kulisa Šestog sabora HDZ-a

JELAVIĆ, SOPTA I ROJS SU UCIJENILI GENERALA SLOBODANA PRALJKA DA SRUŠI JADRANKA PRLIĆA!

www.slobodna-bosna.ba

SLOBODNA BOSNA

NEZAVISNA INFORMATIVNA REVIJA

- GODINA V
- Broj 192
- Sarajevo
- 20.7.2000.
- Cijena: 2 KM

12Kn / 45Din / 300 SIT / 4 DEM / 4 USD / 30 ATS / 4 CHF / 18.50 SEK / 25 DKR / 75 BF / 20 NOK / 1,60 GBP / 15 FF / 5 HFL / 75 FLUX / 4.000 LIT / 1.400.000 TL / 600 DR / 75 CZK

FABRIKA DUHANA SARAJEVO
DRINA super lights
VAŠ PARTNER U NOVOM MILENIJUMU...

RAT, OPET!

SLIJEDI KRVAVI SUKOB SFOR-a I MUDŽAHEDINA U BOČINJI!?

ISSN 0354 - 1436
9 770354 143005

CamScanner

Proglašavanje vanrednog stanja u Maglaju nakon neuspješnog pokušaja općinskih vlasti da uđu u mudžahedinsko naselje Bočinja uvod je u jednu od najvećih kriza u poslijeratnoj BiH: naš novinar istražio je hoće li ovaj problem rješavati domaće vlasti ili stranci i da li je moguć miran raspleta

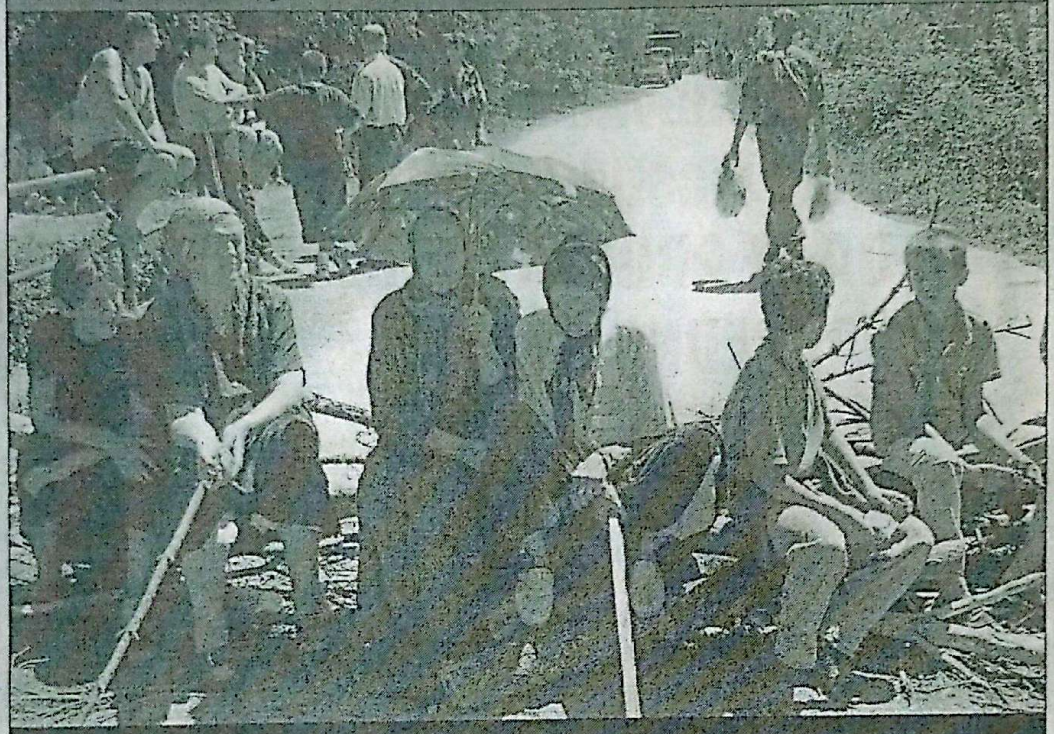

Ako se Bičakčićeva vlada ne uključi u rješavanje Bočinje, SVE JE MOGUĆE, PA I RAT SFOR-a I MUDŽAHEDINA!

- *Jesu li stanovnici Bočinje organizovali barikade u susjednom selu Bakotići*
- *Bičakčić poručio novim vlastima u Maglaju: "Ne bude li selama - neće biti ni para!?"*
- *Mugdim Herceg i Dževad Galijašević: "Sakib Mahmuljin ih je naselio, neka ih on vrati nazad u Sarajevo"*
- *Zašto naturalizirani Bosanci ne poštuju zakone države u kojoj su se naselili*

Piše: **Adnan BUTUROVIĆ**

U prošlosedmičnu izjavu općinskog načelnika Maglaja Mehmeda Brdarića, da će ovog ponedjeljka početi deložacije bosnjačkih izbjeglica iz srpskih kuća u selu Bočinja, najmanje su vjerovali predstavnici maglajske vlasti. U ponedjeljak ujutro osvanula je barikada od drvenih trupaca, kilometar od ulaza u selo Bočinju, tačnije u selu Bakotići. Stotinjak bošnjačkih izbjeglica iz popaljenih sela preko rijeke Bosne u maglajskoj općini, zatim iz prijedorske, doboјske i teslićke općine u Republici Srpskoj, prekinulo je saobraćaj na regionalnom putu Maglaj - Krsno Polje - Bočinja - Zavidovići. Razlog blokadi jeste 35 rješenja za

Nastavak na sljedećoj strani

Edhem Bičakčić, *predsjednik Vlade Federacije, komentira zbivanja u Maglaju i otkriva šta njegova vlada čini na rješavanju problema sa selom Bočinja*

Nisam obaviješten od čelnika vlasti u Maglaju DA ĆE PROGLASITI VANREDNO STANJE

Vlada FBiH će dati pare za izgradnju stanova u koje će useliti mudžahidi iz Bočinje ● Nikad nisam učestvovao u primanju lica iz islamskih zemalja u bh. državljanstvo, tvrdi premijer Edhem Bičakčić

Da li će Vlada Federacije BiH, nakon sastanka sa predstavnicima Zeničkog kantona i općine Maglaj, problem deložacije sadašnjih stanovnika Bočinje tretirati kao obavezu nadležnog federalnog ministarstva?

Postoji federalni plan na nivou Ministarstva za socijalnu politiku, izbjeglice i raseljene osobe Vlade FBiH o primjeni imovinskih zakona na prostoru sela Bočinja i obaveze su jasno podijeljene na općinsku, kantonalnu i federalnu nadležnost. Svi učesnici su obavezni da vrše poslove iz svoje nadležnosti i snose odgovornost za svoje postupke. Federalno ministarstvo za socijalnu politiku, izbjeglice i raseljene osobe pomoći će, bez razlike, povratak svih osoba sa prostora Bočinje na njihova pretnodna prebivališta. Izgradnja novih stambenih objekata je jedan od prioriteta koje će Vlada FBiH poštovati i Bočinja u tome ne predstavlja nikakav izuzetak.

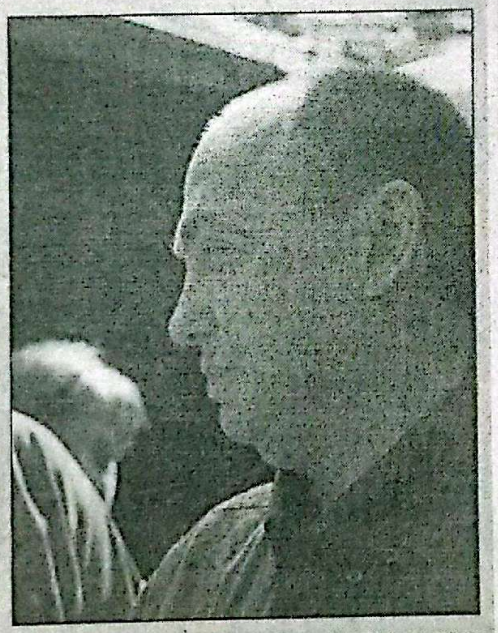

Da li ste kao premijer i jedan od prvih ljudi SDA bili upoznati sa izdavanjem rješenja o državljanstvima u Sarajevu i Zenici licima iz islamskih zemalja?

Rješenja o državljanstvu su na osnovu zakonite procedure donosili državni organi. Ja osobno nisam nikada učestvovao u njihovom radu, niti su oni o tome izvještavali SDA. Stranka demokratske akcije i ja osobno uvijek smo osuđivali terorizam u svim manifestacionim oblicima. A kad je riječ o prisustvu stranih obavještajnih službi u Bosni i Hercegovini, mislim da se o tome mogu napisati čitave storije.

Da li ste bili upoznati sa uvođenjem vanrednog stanja u općini Maglaj i zahtjevima za smjenu načelnika policije u Maglaju, zbog neprimjene prinude radi uspostave prometa na cesti Maglaj-Zavidovići?

Iako sam imao susret sa svim relevantnim ljudima iz Maglaja, nisam upoznat ni sa kakvim zahtjevima za uvođenje vanrednog stanja. Mjesto načelnika policije u općini je kantonalna nadležnost i, ako postoje razlozi za smjenu, ona se može uraditi u legalnoj proceduri. Upotreba fizičke prinude je jasno određena zakonskim propisima u Federaciji BiH, a pripadnici MUP-a imaju i obavezni monitoring IPTF-a. Ovakav zahtjev maglajski čelnici nisu ni pomenuli na sastanku u Vladi FBiH koji je održan 17. jula ove godine ♦

Nastavak na prethodnoj strani

...izbjeglicama u Bošnjacima, koji iz kuća ...izašli u roku od mjesec dana. Gomile žena u dimijama "spontano" gomilaju pred se sa vozilima automobila koji su u međuvremenu pokušali da se dogovore o prolasku kroz barikadu. Oko gomile stoje muškarci sa štapom ponavljajući "mudža nećeš proć", dok cijeli događaj prenosi kamera mnoštva sa dugim snažnim, kratkim nogavicama i prepletama preko pantalona. Pakosne mudžahida iz Bočinje ukrašenih zelenih zuzu u novinare koji s druge strane barikade pokušavaju s njima stupiti u kontakt kako bi dogovorili odlazak u Bočinju. Žene govore da će novinari biti pušteni sko prilazak dozvoli starešina sela **Abu Hamza**.

- Ešte smu s nekim - obraća se jedan od novinara mudžahidu.

- Niks ferdžer - odgovara ovaj gledajući u nebo.

KUĆA ZA KUĆU

Okupljene žene tvrde da blokada puta nema veze sa najavljenim deložacijama mudžahidske zajednice iz Bočinje. Možda bi se u priču moglo i povjerovati da je barikada postavljena na ulazu u Bakotiće, a ne na izlazu sela prema Bočinji. Izbjeglice iz Bakotića ipak priznaju da ih je strah deložiranja mudžahedina iz Bočinje jer se uz njih osjećaju sigurnijima pred činjenicom da ih maglajske vlasti svojim ekspresnim deložacijama mogu istjerati na livadu. Ono što bošnjačke izbjeglice iz Bakotića ne prihvataju kao objašnjenje jeste da izbjeglice u Bočinji, za razliku od njih, imaju kuće na području Federacije BiH u koje se odmah mogu vratiti. Na taj

SARAJEVO JE ZAKUNALO, MAGLAJ TRPI: Dževad Galijašević, predsjednik SBiH, i Mugdim Hersog, lider SDP-a, imali su oštar razgovor s premijerom Bičakčićem

KAKO UĆI U BOČINJU: Table na ulazu u kontroverzno maglajsko selo

General **Sakib Mahmuljin**, *zamjenik ministra odbrane Federacije i bivši komandant Trećeg korpusa ABiH, prvi puta javno odgovara na optužbe maglajskih vlasti da je on organizirao naseljavanje stranih državljana u Bočinju*

Kada sam sa generalom Alagićem deblokirao Maglaj, NISAM VIDIO GALIJAŠEVIĆA!

Ni kao komandant ni kao visoki dužnosnik SDA nisam dobio zadatak da naseljavam Bočinju ● U sastavu Trećeg korpusa nije bilo više od 300 stranaca ● Zašto je Bočinja važnija od Srebrenice i Prijedora

Gospodine generale, možete li nam ukratko opisati ratni put jedinice El Mudžahid i status ovih boraca poslije Dejtonskog sporazuma?

Mnogi su skloni da preuveličavaju ulogu El Mudžahida, dok je drugi potpuno minimiziraju. Kada sam u ljeto 1994. preuzeo komandu Trećeg korpusa, odred El Mudžahid je već postojao. Mislim da to treba prepustiti povjesničarima da dokumentima odrede mjesto ove ratne jedinice. Program Opreme i obuke američke kompanije MPRI ne bi li počeo da jedinica nije raformirana, i da stranci iz El Mudžahida nisu napustili teritoriju naše države. Drugi dio naturalizovanih državljana ostao je u Bosni i to s odlukne Države nisu isticale kao problem za realizaciju projekta MPRI-a.

Da li je tačno da ste kao komandant Trećeg korpusa sa svojim pomoćnicima za pravne poslove i visokim dužnosnicima SDA, Alb-a i Islamske zajednice koordinirali akciju preseljavanja naturalizovanih bh. državljana iz islamskih zemalja iz Sarajeva u Bočinju?

Ja sam o nekakvim preseljavanjima iz Sarajeva prvi put pročitao nedavno u štampi i prvi put od vas čujem takve stvari. U nadležnosti vojske nije izdavanje ličnih dokumenata. Lako je provjeriti ko je odgovoran za izdavanje pasoša i ličnih karata tim ljudima. Odgovorno mogu tvrditi da nije, niti ko iz Trećeg korpusa s tim ima veze. Kao bivši visoki dužnosnik SDA nikada nisam dobio zadatak da učestvujem niti znam za nekakav plan naseljavanja u Bočinju. Kako je došlo do toga da ti ljudi naseše Bočinju, morate pitati u općini Maglaj i u Zeničkom kantonu. Ja sam sa generalom Mehmedom Alagićem deblokirao Maglaj sa dvije strane i upoznao se sa načelnikom Ismetom Mustajbašićem, ali nikada nisam sreo Dževada Galijaševića, koji je sada predstavnik aktuelnih vlasti u Maglaju i koji kako vidim, prozivа mene za problem Bočinje u medijima. Treći korpus sa Bočinjom ima veze jer je oslobodio to područje. El Mudžahid nije učestvovala u oslobađanju Bočinja. Za preseljenja poslije rata nisu na pravoj adresi.

Kako onda tumačite da su strani dobrovoljci uglavnom bili na teritoriji pod kontrolom Trećeg korpusa?

To je pitanje za jedno šire istraživanje. Stranci su dolazili ne samo u Treći korpus već i kao radnici humanitarnih organizacija, i njihova je obaveza bila da se prijave civilnim vlastima. Mi smo bili u živom blatu i nismo pitali ko nam pomaže, već je bilo bitno da nam pomogne u odbrani države. U Trećem korpusu je bilo dobrovoljaca iz Engleske, Francuske i Luksemburga koji nisu bili muslimani, ali su pripadali inženjerijskim i artilerijskim jedinicama. Cijeli rat u sastavu Trećeg korpusa nije bilo više od 300 boraca iz stranih zemalja.

Kako gledate na postupak delociranja stanovnika Bočinje od strane aktuelnih vlasti u Maglaju?

Ja sam za potpuno poštivanje provedbe Dejtonskog mirovnog sporazuma i podržavam sve one koji rade na povratku svih na svoje. U problem Bočinje trebaju biti uključene sve instance vlasti, općine, entiteta i države.

Da li je moguće da bošnjačka komponenta Vojske FBiH intervenišе u Bočinji ako se nasilno pokušaju istjerati njeni sadašnji stanovnici? Maglajske vlasti su uputile poziv SFOR-u da pojača svoje prisustvo u njihovoj općini.

To je van pameti. Vojska Federacije nije privatna vojska da bi mogla intervenisati po bilo čijem privatnom zahtjevu. Međutim problem se fokusira isključivo na Bočinju. Zašto se intervencije ne traže prilikom povratka Bošnjaka u Srebrenicu, Višegrad ili Trebinje. Mislim da je Bočinja izbjeglički problem koji se nepotrebno preuveličava, jer u Prijedoru ili Bijeljini nije ništa rušeno pa nema nikakvog povratka. ♦

Nadim Berkada izbjeglica iz Bakotića zaprav je odbrana muslimanske u Bočinji

"Gdje će naše porodice smjestiti ove vlasti iz Maglaja?! Nama su kuće ili srušene ili su u Republici Srpskoj i iz njih Srbi iz maglajskih sela neće da izađu. U dobojskoj općini mora svako ko je musliman dati 100 KM ako hoće da dobije dokumente za povratak. I kad se vratiš kući, smjeste te u prizemlje, a na spratu ostanu Srbi. Oni se ne vraćaju, već daju oglase da iznajmljuju kuće u Bakotićima, Krsnom Polju i Bočinji. Šta hoće taj Dževad Galijašević i ti iz općine?! Kad su došli ovdje u ovih pet godina?! Dolazio je onaj načelnik Ismet Mustabašić u mejtef, naždere se i napije himbera pa razguli kuću. Zato nas niko neće istjerati iz Bakotića sve dok naše kuće ne budu opravljene. Ako nama nema povratka, onda nema ni njima. Ako će vlasti vraćati, onda neka se vraća kuća za kuću, jedna njihova za jednu našu", govori Šefija Halilović dok pruža ruku u pravcu svoje spaljene kuće na drugoj strani rijeke Bosne. Počinje prepričavanje jezivih priča o pogibijama muževa, djece i staraca u junu 1993. kada su četnici sa Ozrena napali i masakrirali mještane u selima oko Maglaja.

Nastavak na sljedećoj strani

BOČINJA: UVOD U NOVI RAT!?

Nastavak sa prethodne strane

Četvorica uniformisanih policajaca iz Bočinje nezainteresovano se šetkaju među znatiželjnom djecom koja pažljivo slušaju majke. Okupljena masa ohrabrena nedolaskom općinske komisije za počašćenje srpskih kuća iz kojih su trebale biti deložirane bošnjačke izbjeglice, izvikuje da treba poći i blokirati zgradu općine u Maglaju. Na konstataciju da se općinski funkcioneri nalaze u Sarajevu na razgovorima sa federalnim premijerom **Edhemom Bičakčićem**, seljani uzvraćaju: "Laž, sakrili se u kancelarije, ne smiju ni po Maglaju hodati od bruke".

BEZ SELAMA NEMA PARA

Predsjednik općinskog vijeća Dževad Galijašević i predsjednik SDP Maglaja **Mugdim Herceg** vraćaju se rano popodne u zgradu općine, gdje je zakazan vanredni sastanak vijeća povodom postavljenih "balvana na putu". Razgovore premijera Zeničko-dobojskog kantona **Vehida Šahinovića** i maglajskih predstavnika vlasti sa premijerom Federacije BiH nazivaju korektnim i zadovoljavajućim: **"Prvo što nam je premijer Bičakčić rekao kada smo se sreli bilo je; dok ne bude selama, Maglaju nema para. Bio sam zaprepašćen njegovim riječima. Rekao je da Vlada FBiH gleda na Bočinju kao isključivi problem Maglaja, na što smo mi uzvratili da to ne može biti lokalni problem jer je Sarajevo preko dominstra odbrane Sakiba Mahmuljina nama instaliralo mudžahedinsku parazajednicu. Međutim, kada je vidio da ima posla sa ozbiljnom ekipom i Bičakčić je omekšao svoje stavove. Tako smo uspjeli dogovoriti i redoslijed poteza. Općinske vlasti će prvo vratiti izbjeglice iz Maglaja, Tešnja i Zenice te su deložacije već zakazane. Zatim kreću deložacije lica kojima su kuće devastirane i tad će se u proces uključiti i federalna vlada. Deložacija naturalizovanih bh. državljana iz islamskih zemalja biće provedena posljednja. Bičakčić nam je otprilike poručio, vi u Maglaju započnite deložacije, pa ćemo mi vidjeti kada ćemo se uključiti. Nikakve konkretne mjere nije obećao"**, kaže za SB Dževad Galijašević. Zastupnik SDP-a u državnom parlamentu Mugdim Herceg upozorio je premijera Bičakčića da je inicirao raspravu da se problem Bočinje mora tretirati kao problem države BiH, jer se ne radi o jednostavnom povratku izbjeglica, već o komplikovanom sigurnosnom problemu cijele države sa elementima, protivdržavnog kriminala, terorizma i nefunkcioniranju zakonodavne i izvršne vlasti u ovom dijelu Bosne. **"Krajnja mjera koju ćemo poduzeti u slučaju da federalni i državni organi i dalju budu svodili Bočinju na problem lokalne vlasti, jeste što ćemo pozvati 20 hiljada ljudi na građansku neposlušnost i blokirati Bočinju iz pravca Maglaja. Među Maglajlijama postoji raspoloženje za takvo nešto jer zbog Bočinje ne radi pet hiljada ljudi, visina plaće je 186 KM, a prosjek plaća u ZeDo kantonu već je prešao 400 KM, Natron propada, propada komunalno, nemamo vode, jer strancl ne daju novac zbog mudžahedinske parazajednice. Maglaj je herojski grad koji je kažnjen Bočinjom"**, objašnjava za naš list Mugdim Herceg. Ministar za izbjeglice i socijalni rad FBiH **Sulejman Garib** uzvratio je Galijaševiću i Hercegu da trebaju podnijeti ostavke ako nisu sposobni riješiti problem Bočinje. Na to su mu predstavnici maglajskih vlasti odgovorili da je Garib trebao podnijeti ostavku još prije godinu dana jer nije sposoban istjerati iz tuđih stanova u Sarajevu nijednog od čelnika SDA, počevši od **Alije Izetbegovića**. Polemiku je smirio premijer Bičakčić, ustvrdivši da se izbjegli Srbi odbijaju vratiti u maglajska sela. Herceg je uzvratio da to nije tačno i da povratak 200 srpskih porodica u Maglaj podrazumijeva momentalan povratak petnaest hiljada Bošnjaka u Doboj, Teslić i Prijedor. U zaključcima sastanka premijer Bičakčić je ipak prihvatio da problem Bočinje treba dići i na federalni i državni nivo, jer je krivica Maglaja za Bočinju neznatna. Bičakčić je na intervenciju Galijaševića, sugerisao premijeru Zeničkog kantona Šahinoviću da razgovara sa ministrom policije **Zuhdijom Rovčaninom** da smijeni načelnika policije u Maglaju **Nijaza Softića** i dovede čovjeka koji će bespogovorno provoditi zakone. Federalni premijer je upozorio čelnike Maglaja da mu ne pada na pamet da preuzme rješavanje svih njihovih problema i da za to postoje kantonalne vlasti. Herceg i Galijašević podsjetili su Bičakčića da Šahinovićeva vlada provodi politiku SDA prema Bočinji. Ako vlade premijera Šahinovića i Bičakčića žele da provode državnu politiku i zakone, Maglajlije su im predložile da pošalju poreske i finansijske inspektore u Bočinju, jer mudžahedinsko preduzeće *El Karama d.o.o.* nikada nije platilo ni marke poreza iako ostvaruje basnoslovne profite sijekući u svojim pilanama ozrenske šume, prodajući benzin na pumpi i robu u trgovinama.

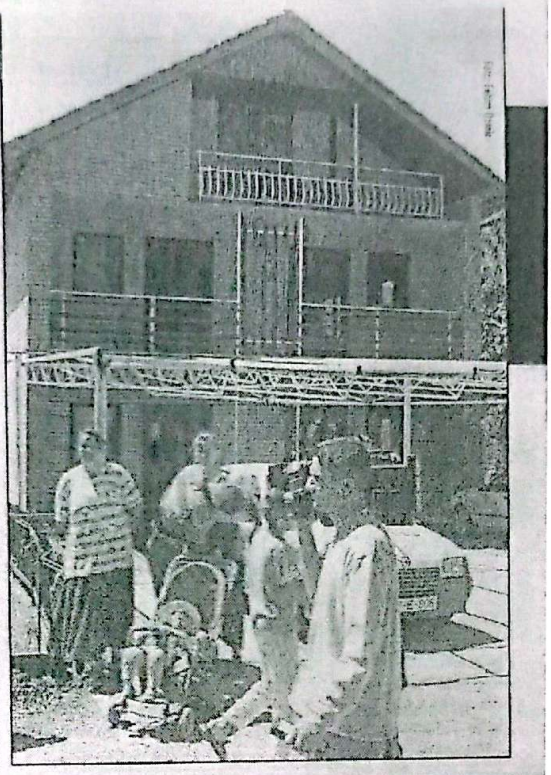

Mudžahedini od Zenice do Bočinje

KO JE OSLOBODIO MAGLAJ

Jedan od prvih mudžahedina koji je stigao u Bosnu bio je šejh (duhovni lider) **Abu Abdul Aziz**. Bogatu obavještajnu prošlost šejh je gradio na vezama sa obavještajnim službama i vjerskim autoritetima islamskih zemalja, kao i sigurnosnih službi bivše Jugoslavije, koje su mu osiguravale višegodišnja studiranja na fakultetima jugoslavenskih metropola. Abdul Azizu se pripisuje organizovanje prvih mudžahedinskih dobrovoljačkih grupa koje su početkom rata djelovale kao paravojne formacije okupljene u travničkom selu Mehurići i selima oko Zenice i Visokog. Šejh se početkom 1993. izgubio u pravcu Kosova, a pripisuje mu se da je u srednjoj Bosni posjao sjeme vehabijskog pokreta iz Saudi Arabije. Početkom ljeta 1992. godine formirana je Sedma muslimanska brigada, od jedanaest prostornih jedinica iz srednjobosanskih općina. General **Enver Hadžihasanović**, prvi komandant Trećeg korpusa Armije RBiH, tvrdio je u svom svjedočenju pred Haškim tribunalom u slučaju **Tihomira Blaškića**, da do 1994. godine jedinica *El Mudžahid* nije postojala. To potvrđuje i iskaz Kuvajćanina **Abdullaha Ba Awra Husejta** (27), optuženog za učešće u postavljanju auto-bombe u septembru 1997. u Mostaru, da je za vrijeme rata bio pripadnik paravojne grupe mudžahida koji nisu bili u sastavu El Mudžahid, ali su vojne operacije izvodile na prostoru Trećeg korpusa. U ljeto 1993. pripadnici *El Mudžahida* pokušali su atentat na **Mahmuta efendiju Karalića**, emira Sedme muslimanske brigade. Dvojicu atentatora likvidirali su Karalićevi tjelohranitelji. U januaru 1994. u Zenici je ubijen britanski humanitarni radnik **Paul Goodal**. Policija je uhapsila trojicu mudžahida za koje je tadašnji emir odreda El Mudžahida **Abu Haris** tvrdio da ne pripadaju *El Mudžahidu*. Iako su *i Sedma i El Mudžahid* bile jedinice koje je karakterisala islamska vjerska komponenta ulaska i života u jedinicama (za ulazak u El Mudžahid bilo je obavezno polaganje kursa iz šerijata), domaći i strani mudžahidi su imali različite poglede na islam. Jedan od ratnih komandanata Sedme muslimanske **Asim Koričić** također je pred haškim sudom odbacio svaku vezu njegove brigade sa stranim mudžahidima. U Zepču 1995. šejh Abu

Polemiku je smirio premijer Bičakčić, ustvrdivši da se izbjegli Srbi odbijaju vratiti u maglajska sela. Herceg je uzvratio da to nije tačno i da povratak 200 srpskih porodica u Maglaj podrazumijeva momentalan povratak petnaest hiljada Bošnjaka u Doboj, Teslić i Prijedor. U zaključcima sastanka premijer Bičakčić je ipak prihvatio da problem Bočinje treba dići i na federalni i državni nivo, jer je krivica Maglaja za Bočinju neznatna

"Općinske vlasti Maglaja dostaviće za sedam dana projekte nadzidivanja pedeset stanova u Maglaj za domaće izbjeglice iz Bočinje koji se ne mogu vratiti, što bi finansirala Vlada FBiH. Premijer Bičakčić je dobio uvjeravanja premijera Šahinovića da će ZDK izdvojiti do pet hiljada KM po izbjeglici sa prostora ZDK kojem je kuća devastirana. Vrlo otvoreno smo rekli gospodinu Bičakčiću da je, što se tiče naturalizovanih Arapa, naš cilj da ih vratimo u Sarajevo gdje su bile njihove destinacije prije dolaska u Bočinju i nek se sarajevske vlasti bave njima", zaključio je predsjednik općinskog vijeća Galijašević.

SFOR (NE)ĆE DOĆI

Kasno navečer istog dana proglašeno je vanredno stanje u općini Maglaj. Načelnik Mehmed Bradarić, Dževad Galijašević i Mugdim Herceg insistirali su na stavu da je neotpočinjanje deložacija u Bočinji "raspad sistema sigurnosti u Kantonu a ne u općini Maglaj, jer Kanton kontroliše MUP koji je trebao operativnim mjerama predvidjeti ovakav tok događaja u Bočinji i blokadu puta". Deložacije, prema vijećnicima SBiH i SDP-a, predstavljaju rušenje homogenosti vjerske i ideološke parazajednice i homogenosti ekonomskog kriminala koji postoji u Bočinji. Pokušaj smjene načelnika maglajske policije na sjednici ipak je propao. Kao odgovor na uvođenje vanrednog stanja, sutradan su osvanule nove barikade, i to između Bočinje i sela Dolac na putu prema Zavidovićima. Sazvana je druga vanredna sjednica Kolegija OV, na kojoj su maglajske vlasti pozvale kantonalnog premijera Šahinovića i ministra policije Rovčanina da hitno uspostave ustavnopravni poredak u Bočinji, da se u to uključe federalni ministri **Mehmed Žilić** i Sulejman Garib i da SFOR i IPTF pojačaju svoje prisustvo na putu Maglaj - Zavidovići. Predstavnici MZ Bakotići pozvani su na razgovore u općinu, a u protivnom, općinske vlasti će raspustiti savjet i skupštinu MZ Bakotići i formirati povjereništvo. **"Sve miriše na otvaranje nove afere Moševac. Savez komunista je također pokušavao imenovati povjereništvo u MZ Moševac kad je Galijašević odgovarao blokadama puta i izvođenjem Moševljana pred policiju i općinske vlasti"**, kaže ironično jedan od vijećnika SDA. Povodom situacije u Maglaju saopćenjem se oglasila i Misija UN-a. Glasnogovornik **Alun Roberts** kazao je da su mediji pogrešno izvijestili javnost da su deložacije u Bočinji trebale početi ovog ponedjeljka, iako su upravo prvi ljudi maglajske općine u sarajevskim medijima najavili početak deložacija ove sedmice. Prema Robertsu, deložacije trebaju otpočeti tek 24. jula... Mudžahedini u Bočinji, okruženi barikadama sa obje strane puta, mnogo su sigurniji u svoj ostanak od općinskih vlasti Maglaja koje vode bitku za njihov konačni odlazak... ♦

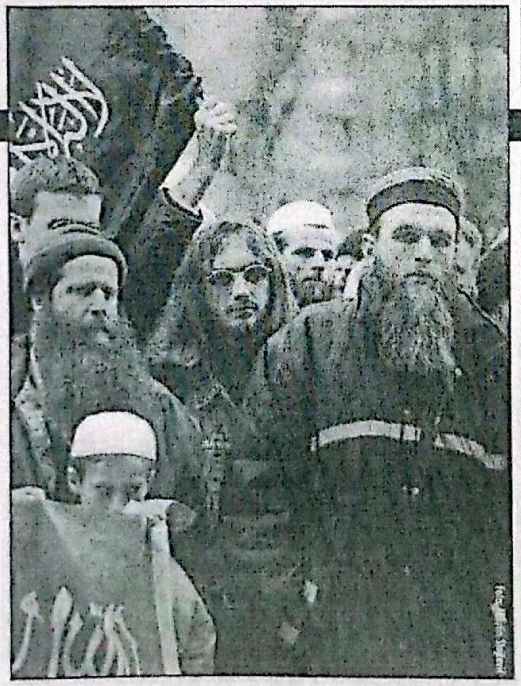

Haris izrešetan je u zasjedi kraj puta sa još pet mudžahida. U jesen iste godine služba Vojne bezbjednosti Armije RBiH u Sarajevu priprema tri obavještajne operacije pod nazivima *Derviš*, *Bazar* i *Dugum*. Cilj je snimanje stanja u odredu El Mudžahid. U tajnom izvještaju poslanom vojnom i političkom vrhu konstatira se da su među 550 pripadnika odreda identificirana 74 potencijalna pripadnika stranih obavještajnih službi i terorističkih grupa. Bivši komandant **Sakib Mahmuljin** izjavio je za *SB* da nikada nije čuo za ove operacije, ali da ne isključuje mogućnost da je Glavna komanda Armije RBiH iz Sarajeva poduzimala ove obavještajne akcije. Zadnju godinu rata komanda El Mudžahida bila je stacionirana u selu Jablanica blizu Tešnja. Među stanovništvom Tešnja i Maglaja u ratu se pričalo da mudžahidi idu na najutvrđenije linije srpske vojske i kada probiju liniju za njima kreću jedinice Trećeg korpusa. Borci Trećeg korpusa, pak, tvrdili su da se radi o fanaticima koji prave bespotrebne gubitke u ljudstvu. Polovicom septembra 1995. emir El Mudžahida **Abu-al-Ma'ala** (Osmanlije su ovo ime dali **Mehmedu II Fatihu**), poslao je zadnji ratni izvještaj u kome se kaže: **"Mudžahidi su digli trogodišnju srpsku zločinačku opsadu muslimanskog grada Maglaja. To je bila velika pobjeda od Allaha, zaista. Nakon oslobađanja Vozuće i pada mnogih srpskih utvrđenja u blici koja se nastavlja dok pišem ove riječi... Allahovi neprijatelji pokušavaju iskoristiti ovu pobjedu za vlastitu korist, najavljujući NATO udare i reklamirajući američku odluku da podigne embargo protiv Bosne. Mi kažemo ovim neprijateljima: Gdje ste bili protekle četiri godine?"**. Ostalo je nejasno da li je emir El Mudžahida mislio na **Alija Izetbegovića** koji je tada tražio NATO udare ili pak **Harisa Silajdžića** koji je preko američkih Republikanaca tražio dizanje embarga na oružje? U skladu sa dejtonskim obavezama, bošnjačke vlasti su morale rasformirati El Mudžahid i vratiti njegove pripadnike iz BiH. U to vrijeme "među bracom mudžahidima" zenički odjel tajne službe AID-a je identificirao prisustvo **Tarika Kaveca**, britanskog državljanina čiji je otac visoki obavještajni oficir tajne službe tibijskog predsjednika **Muamera el Gadafija**. Prilikom pretresa Kaveceve iznajmljene kuće pronađeno je sofisticirano oružje za tihe likvidacije - samostrijel sa snajperom, snajperska puška sa prigušivačem, bodeži za bacanje, čelična ogrlica za davljenje, eksploziv. Pretpostavka bh. službi bila je da je Kavec stigao u BiH da bi izvršio atentate na visoke političke i vjerske dužnosnike među Bošnjacima i Hrvatima, zbog uskraćivanja podrške muslimanskoj braći u El Mudžahidu. U januaru 1996. emir Abu-al-Ma'al održao je mudžahidima oproštajni govor: **"Mi sada odlazimo i o nama će se svašta govoriti. Tvrdiće da smo teroristi, ali mi to nismo. Mi smo došli na poziv kur'anskog ajeta koji poziva da se pomognu oni nemoćni i nezaštićeni koji u svojim stradanjima prizivaju Allahovu pomoć"**. Strani mudžahidi koji nisu imali bh. državljanstvo napustili su BiH, dok su pripadnici El Mudžahida koji su oženili autohtona Bošnjakinje kao pripadnici Armije BiH primljeni u državljanstva u Sarajevu i Zenici. Tokom 1996. i 1997. svi su preseljeni u Bočinju sa grupama domaćih mudžahida. Pred održavanje Samita o jugoistočnoj Evropi u Sarajevu, američka administracija je dogovorila deportaciju Abu-al-Ma'ala iz BiH. U osam stotina kuća u selima Gornja i Donja Bočinja pred rat je stanovalo preko tri hiljade sirot. Mudžahedinska zajednica u Bočinji, umjesto uspješnog projekta, postala je problem bošnjačkih vlasti... ♦

KAKO UĆI U BOČINJU: Tabla na ulazu u kontroverzno maglajsko selo

CamScanner

Put Maglaj - Zavidovići i dalje blokiran

Nisu pomogli ni Bradarićevi susreti s Abu Hamzom

Bočinja u potpunoj blokadi • Zašto se ne uključuje Federalno ministarstvo • Sve veći strah građana od mogućih sukoba • Upućen poziv Bičakčiću

Regionalni put Maglaj - Zavidovići još je blokiran, a ne nazire se rješenje kojim bi se prevazišli problemi zbog kojih su današnji žitelji sela Bakotić i Dolac postavili zapreke na tu saobraćajnicu.

Te zapreke rezultirale su potpunom izolacijom sela Bočinja, što u općinskim organima vlasti i tretiraju osnovnim uzrokom proglašenja vanrednog stanja u Maglaju.

Bočinja: Blokirani prilazi

Garibova izjava

U kasnim popodnevnim satima, u Maglaj je stigla radna grupa koju je na jučerašnjoj vanrednoj sjednici imenovala Vlada Ze-Do kantona. No, konkretni rezultati te posjete jučer su izostali.

Radnu grupu Kantonalne vlade načelnik Maglaja Mehmed Bradarić je izvijestio i o svojim dvjema posjetama Bakotiću i potcrtao da tamo nije bilo sagovornika sa kojim je mogao pregovarati, pa da mu, prema tome, nisu poznati ciljevi žitelja tog sela. Što se tiče Bočinjana, "Avazovom" reporteru on je potvrdio da sa njima posljednjih dana nije imao nikakvih kontakata, da se prethodno, u dva navrata, susretao s Abu Hamzom, ali da je potom pismeno informiran da su se Hamza i još jedan njegov kolega povukli sa funkcije jedina dva člana savjeta te MZ, te da je tako i Bočinja praktično ostala bez zvaničnih predstavnika.

Nadalje, Bradarić je konstatirao da se predstavnici Vlade FBiH ni jučer nisu uključili u rješavanje ovog problema koji, prema općem ubjeđenju, prevazilazi nivo općinskog.

Kada je riječ o preksinoćnoj izjavi Sulejmana Gariba, federalnog ministra za izbjegla i raseljena lica, u kojoj je on naglasio da je Bočinju problem općinskih vlasti i da, ako ga nisu u stanju riješiti, predstavnici nove vlasti u Maglaju trebaju podnijeti ostavke, Brdarić je kazao:

Nerealna očekivanja

- Ako se takva pitanja rješavaju ostavkama, onda svi mi u (F)BiH imamo razloga podnijeti ostavke. Ali, ponajviše ministar Garib koji tu funkciju obavlja već dugo.

Nasuprot Garibovom stavu, Fadil Haverić, zamjenik ministra za ljudska prava i izbjeglice u Vijeću ministara BiH, za naš list je kazao kako od Federalnog ministarstva za izbjeglice i Vlade FBiH uopće očekuje da aktuelne probleme u Maglaju riješe na već dogovoreni način.

- Ukoliko to, ipak, ne budu u mogućnosti, a vjerujem da hoće, normalno da izražavam spremnost da pomognemo u rješavanju tog problema - izjavio je Haverić.

Mahmuljinova naredba

Odgovarajući na izjavu Sakiba Mahmuljina, zamjenika federalnog ministra odbrane, objavljenu u jučerašnjem izdanju "Dnevnog avaza", Dževad Galijašević, predsjedavajući OV Maglaj, za naš list je kazao:

- General Mahmuljin nikada sa vojskom nije ulazio u Maglaj. On je 20 dana komandovao završnom operacijom na Ozrenu sa IKM u Natronu.

Mudžahedini se, također, nikada nisu borili na maglajskom bojištu, nego na tzv. 13. kilometru u području općine Zavidovići. Političkom odlukom stalna lokacija im je određena u Vozući, ali su to selo prethodno zaposjeli Srebreničani. Mahmuljinovom naredbom ta je jedinica smještena u Bočinju - tvrdi Galijašević.

Mustabašić odbacuje optužbe

- Lično nemam nikakve veze sa problemom blokade regionalnog puta Maglaj - Zavidovići. Da ne bi bilo zabune, pošto se sada i drugačije govori, nisam nijednom posjetio ljude na barikadi u Bakotiću, niti imam namjeru - izjavio je za naš list, a u vezi s optužbama na svoj račun Ismet Mustabašić, dojučerašnji načelnik Maglaja.

Deložacija će se ponoviti

Danas će se, kako nam je kazao načelnik Maglaja Mehmed Bradarić, po nalogu OHR-a ponoviti jučer neuspjela deložacija Fatime Muminović.

Prema jučer dostavljenim upustvima OHR-a, oni koji danas budu provodili deložaciju, u slučaju potrebe i u skladu sa zakonom, ovaj put obavezni su upotrijebiti i silu kako bi taj posao uradili.

CamScanner

Volfgang Petrič o Bočinji

Kantonalnog ministra unutrašnjih poslova smatrat ću lično odgovornim

Visoki predstavnik međunarodne zajednice u BiH Volfgang Petrič pozvao je kantonalne vlasti Zeničko-dobojskog kantona, koje prema njegovim riječima ne pomažu mnogo na rješavanju problema u Bočinji, da podrže općinske vlasti u Maglaju u provođenju imovinskih zakona, javlja BHT.

- Želim podsjetiti kantonalne vlasti, koje ne pomažu mnogo po ovom pitanju, posebno Ministarstvo unutrašnjih poslova, a ja ću ministra kantonalnog MUP-a posebno smatrati ličnо odgovornim za ovo, da podrže deložacije i ono što rade općinske vlasti u Maglaju i ne opstruiraju njihove napore. Jer ovo nije političko pitanje, ovo je pitanje zakona, pridržavanja zakona i prava građana na njihovu imovinu. Treba istaći i ovo, to su osnove u svakoj državi i ovo su osnove kojih se, također trebaju pridržavati i u ovoj zemlji. Imovinski zakoni se moraju poštivati, to je dio procesa povratka, jer u protivnom procesa povratka neće biti - rekao je Petrič.

Činjenica je, međutim, da niko sa sigurnošću ne može reći dokle su spremni ići današnji žitelji Bočinje. Ima i onih koji smatraju da ne bi prezali ni od fizičkog obračuna. Treba li da dođe do toga pa da se u rješavanje ove problematike, tada već sa mnogo gorim posljedicama, konačno uključi Federalna vlada.

U tom smislu radna grupa Vlade ZE-DO kantona i predstavnici općinske vlasti Maglaja sa jučerašnjeg su sastanka uputili pismo federalnom premijeru Edhemu Bičakčiću i obavijestili ga da rješavanje problema Bočinje prevazilazi njihove mogućnosti, te još jednom zatražili pomoć sa nivoa Federacije.

Faruk ČARDŽIĆ

SDP Zenica podržava općinske vlasti Maglaja

Pasivan odnos Kantonalne vlade prema Bočinji

- OO SDPBiH Zenica smatra da su dramatični događaji oko mjesta Bočinja nepotrebni i da se mogu i moraju izbjeći kroz striktnu primjenu zakonskih propisa u oblasti imovinskih odnosa - navodi se u saopćenju za javnost OO SDP Zenica, povodom posljednjih događanja u selu Bočinja.

U tom smislu Općinski odbor SDPBiH Zenica zahtijeva od predsjednika Ze-Do kantona, predsjednika Vlade, te resornih ministara za promet i komunikacije i MUP-a Ze-Do kantona da se umjesto dosadašnjeg pasivnog odnosa i posmatranja situacije u Bočinji stave u aktivnu poziciju rješavanja ovog problema i rade na uspostavi normalnog stanja i stvaranju uslova za provođenje zakonskih propisa u oblasti imovine.

S. B. I.

Šemsudin Mehmedović, ministar u Vladi ZDK-a

Stavljam se na raspolaganje vladajućoj koaliciji

U saopćenju za javnost ministar u Vladi Ze-Do kantona Šemsudin Mehmedović odbija svaku vezu sa bilo kojim događajem u Maglaju, a naročito sa posljednjim dešavanjima povodom odluke OV Mgalaj da se u toj općini deložiraju svi oni koji nisu u vlastitim kućama ili stanovima.

- Moj lični stav je da su za destabilizaciju stanja u općini Maglaj najviše krivi politički diletanti koji su ušli u rješavanje jednog veoma kompleksnog pitanja na neodgovarajući način. Kao ministar u Vladi Ze-Do kantona i poslanik Federalnog parlamenta, rado se stavljam na raspolaganje ukoliko je vladajućoj koaliciji u Maglaju neophodna pomoć u rješavanju aktuelnih problema - kaže Mehmedović.

S. B. I.

Blokade:

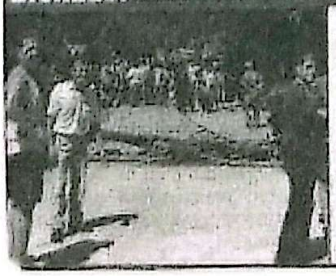

BOČINJA I DALJE IZOLOVANA

"Дневни аваз" Сарајево, од 20.7.2000.

CamScanner

Alun Roberts, portparol IPTF-a

Mudžahedini iz Bočinje umiješani u postavljanje barikada

Odgovornost za uklanjanje blokada je na općinskim vlastima Maglaja i Zavidovića, a SFOR i IPTF nemaju mandat da uklone barikade

Mudžahedini iz sela Bočinja umiješani su u postavljanje barikada, jer su pogrešno informirali Bošnjake u selima Bakotić i Dolac da će oni uskoro biti deložirani zbog masovnog povratka Srba, što nije tačno, izjavio je portparol IPTF-a za regije Banja Luka i Bihać Alun Roberts, javlja BHP.

Demantirao je da su za 18. juli bile zakazane masovne deložacije u Bakotiću, kao i informacije pojedinih medija da su i mudžahedini trebali biti deložirani iz sela Bočinja.

Alternativni smještaj

Roberts je naglasio da nijedna deložacija nije zakazana u selu Dolac (općina Zavidovići), jer raseljeni Bošnjaci koji žive u tom selu nemaju alternativni smještaj, a ne mogu da se vrate u predratne kuće u Teslić.

U Bakotiću je 19. jula bila zakazana jedna deložacija, ali je odgođena, rekao je Roberts, ističući da je broj zakazanih deložacija u tom selu veoma mali.

- Za 24. i 25. juli u Bočinji su bile zakazane po dvije deložacije dnevno. Naglašavam da je prije početka deložacija mudžahedina u Bočinji bilo predviđeno izvršenje 90 deložacija Bošnjaka i sedam Srba - rekao je Roberts te dodao da su "mudžahedini odgovorni, jer su pogrešnim informiranjem Bošnjake naveli da postave barikade na putevima, kako bi za još 50 dana odložili sopstvene deložacije".

IPTF je razočaran ponašanjem pripadnika MUP-a Zeničko-dobojskog kantona u vezi s ovim događajem, rekao je on, ističući da je veoma "neobično da su i ministar i njegov zamjenik odsutni".

Sigurnosni plan

- Svu odgovornost su prebacili na šefa osoblja Kantonalnog ministarstva Ajkića koji iz razumljivih razloga ne može da o nekim pitanjima odlučuje - istaknuo je Alun Roberts, naglasivši da je Misija UN-a u

Roberts: Pogrešne informacije

BiH prije nekoliko sedmica dala instrukcije ministru MUP-a tog kantona da pripremi sigurnosni plan koji bi policija provodila prilikom deložacija.

Po njegovim riječima, odgovornost za uklanjanje blokada je na općinskim vlastima Maglaja (Bakotić) i Zavidovića (Dolac), a SFOR i IPTF nemaju mandat da uklone barikade i preuzmu na sebe odgovornost.

"Дневни аваз" Сарајево, 20.7.2000.

CamScanner

MARKET BANKA
EUROCARD MasterCard Maestro Cirrus

Ko će naslijediti Izetbegovića u Predsjedništvu BiH

U KONKURENCIJI SAMO SILAJDŽIĆ I LAGUMDŽIJA

www.slobodna-bosna.ba

SLOBODNA BOSNA

NEZAVISNA INFORMATIVNA REVIJA

- GODINA V
- Broj 194
- Sarajevo
- 3.8.2000.
- Cijena: 2 KM

12Kn / 45Din / 300 SIT / 4 DEM / 4 USD / 30 ATS / 4 CHF / 18,50 SEK / 25 DKR / 75 BF / 20 NOK / 1,60 GBP / 15 FF / 5 HFL / 75 FLUX / 4.000 LIT / 1.400.000 TL / 600 DR / 75 CZK

FABRIKA DUHANA SARAJEVO
DRINA
JEDINA
VAŠ PARTNER U NOVOM MILENIJUMU...

EKSKLUZIVNO

Bakir Hadžiomerović:

JEDAN DAN SA ABU HAMZOM

REUTERSU SAM TRAŽIO MILION MARAKA ZA INTERVJU

VOLKSBANK

ISSN 0354 - 1436

Sakib Mahmuljin, zamjenik ministra odbrane FBiH

NATO TRAŽI JEDINSTVENU VOJSKU U BiH!

CamScanner

Intervju Abu Hamze, lidera mudžahedina iz Bočinje što ga je u subotu 29. jula dao televizijskoj stanici OBN, nesumnjivo je bio medijski događaj koji je obilježio prošlu sedmicu; novinar Bakir Hadžiomerović koji je razgovarao sa Hamzom ekskluzivno za naš list rekonstruiše razgovor sa Abu Hamzom voden u Bočinji, nakon kojeg je ovaj prihvatio da gostuje u Hadžiomerovićevoj emisiji

Komandantu SFOR-a Adamsu poklonio sam teglu ljutih marokanskih papričica: TO JE POKLON KOJI JE NEKAD TITO SLAO RUSIMA!

Abu Hamza naplatio je SFOR-ovcima parking u Bočinji ● "Moje pravo ime je Ivad Taha Alyejdžan" ● "Sokove kupujemo kod Srba u Doboju jer su jeftiniji od Vegafruitovih" ● "Slobodna vatra"(Bosna) je netačno pisala da tražim šezdeset hiljada DEM za intervju: Reuteru sam tražio milion DEM ● U sarajevski studio OBN-a Abu Hamza je došao u pratnji šestorice saradnika

Piše:
Bakir HADŽIOMEROVIĆ

Pored table sa natpisom "Bočinja" parkiran je policijski kombi. U njemu sjede dvojica policajaca i nezainteresirano registriraju naš dolazak u, kako je zapadni mediji nazivaju, posljednju mudžahedinsku oazu u Evropi. Nadgledanje ulaza u Bočinju, podsjetamo, traje još od novembra 1995. godine. Tada su se njeni prvi stanovnici i počeli doseljavati. Tabla na ulazu u selo, sa natpisom "Boj se Allaha" prvi je znak da se ovo selo razlikuje od ostalih u maglajskoj općini. Bočinja je posljednjih nekoliko godina jedna od najvećih bosanskohercegovačkih zagonetki, stoga i uzbuđenje prilikom ulaska u ovo naselje nekontrolirano raste. Na glavnoj ulici u Bočinji, koja je nekada bila najbrža komunikacija između Maglaja, Zavidovića i Doboja, primijetili smo tek nekoliko stanovnika. Nakon nekoliko mjeseci, koliko su trajali pokušaji da lideri bočinjske mudžahedinske zajednice Abu Hamzu (koji za sebe kaže da je zapravo predsjednik mjesne zajednice Bočinja) privolim da izađe iz medijske ilegale u koju se sam smjestio, i da razgovara sa mnom pred televizijskim kamerama konačno je stigao potvrdan odgovor. No Abu Hamza je postavio i uslov: prije nego što dođe u Sarajevo i sjedne u studio, želi me upoznati, porazgovarati sa mnom, ispitati. I evo me u Bočinji gdje nimalo nije teško prepoznati stranca: to je svako onaj ko nema dugu bradu i podvrnute nogavice na pantalonama!

SFOR PLAĆA PARKIRANJE

Na balkonu jedne seoske kuće, žena pod nikabom je sakupljala veš. Nakon što smo izašli iz auta, jedan od braće, kako se tamošnjim žargonom međusobno oslovljavaju stanovnici Bočinje, nas je upitao: **"Gdje ste krenuli?", "Do Abu Hamze, imamo dogovoren sastanak"**, odgovaramo. Upućuje nas u kuću koja predstavlja neku vrstu mjesnog doma u kojem se okupljaju mudžahedini. U predsoblju na drvenim stolicama sjedi nekoliko ljudi. Zvaničnu i jedinu privatnu pozdrav u Bočinji je selam. Braća nam govore da je Hamza pušao svojoj kući, smještenoj u centru sela. Tih nekoliko stotina metara od mjesnog doma do Hamzine kuće prelazimo pješice. Bočinja izgleda uredno, ukoliko se izuzme prostor na kojem se nalazi pravo malo groblje automobilskih olupina. Nešto niže od auto otpada nalazi se pilana i benzinska stanica. Sa druge strane ceste stanovnici Bočinje napravili su parking koji je uglavnom ispunjen automobilima stranih proizvođača. Boraveći u selu saznali smo i za jednu anegdotu vezanu za taj prostor. Kada su počele delokacije u Bočinji, pripadnici SFOR-a su, da ne bi blokirali glavnu cestu, svoje transportere ostavljali na parking.

Nastavak na sljedećoj strani

JEDAN DAN SA ABU HAMZOM

Nastavak sa prethodne strane

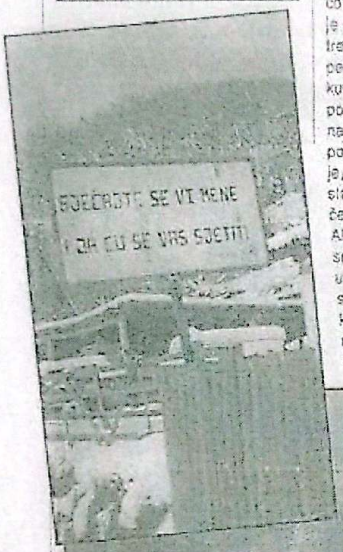

gov skupocjeni džip, čekao nas je čovjek srednjih godina. Rekao nam je da nas Hamza očekuje. U trenutku dok smo ulazili, niz stepenice koje vode na drugi sprat kuće silazio je dječak o kojem smo poslije saznali da ima šest godina. Pozdravio nas je sa visoko podignutim kažiprstom. To je, inače, pozdrav koji stanovnici Bočinje najčešće koriste i znači - Allah je jedini. Popeli smo se uz stepenice i ušli u sobu u kojoj je sjedilo nekoliko muškaraca. Nisu bili iznenađeni našom posjetom. Razlog za takvu

Boraveći u selu saznali smo i za jednu anegdotu vezanu za taj prostor. Kada su počele deložacije u Bočinji, pripadnici SFOR-a su, da ne bi blokirali glavnu cestu, svoje transportere ostavljali na parking. Abu Hamza je, saznavši za to, sa nekoliko svojih ljudi došao do SFOR-ovaca i u polušali zahtijevao od njih da plate korištenje parkinga po cijeni jedna marka za sat

Abu Hamza je, saznavši za to, sa nekoliko svojih ljudi došao do SFOR-ovaca i u polušali zahtijevao od njih da plate korištenje parkinga po cijeni jedna marka za sat. S obzirom da vojnici međunarodnih snaga, nenaviknuti na takve situacije, kod sebe nisu imali sitnog novca, Hamza ih je zamolio da parkiraju na neko drugo mjesto. Tako je i bilo.

Dok prolazim kroz Bočinju, osjećaj neizvjesnosti miješa se sa radoznalošću. Stisnuto između brda, ovo selo izgleda kao mjesto u kojem je vrijeme stalo. Tišinu Bočinje narušava tek škripa bicikla kojeg vozi jedan prolaznik. Ipak, poseban način života koji vlada u ovom mjestu osjeti se na svakom koraku.

Pred dvospratnom Hamzinom kućom, ispred koje je parkiran nje-

Na moje podsjećanje da već pola godine, preko raznih veza, bezuspješno pokušavam razgovarati sa njim, Hamza se osmjehuje. "Zar nije bolje izbjegavati medije, a potom pristati na razgovor. Zar ne misliš da sam na taj način podigao cijenu i tebi i sebi", kaže mi ironično

rađenog stola na kojem se nalaze laptop, mobitel i mnoštvo papira.

Abu Hamza ostavlja utisak smirenog i opreznog čovjeka nenaviknutog na razgovor sa novinarima iako sam bio siguran da zna kako se zovem, on me ipak upitao za ime. "Bakir", kažem a on odgovara, "Mašalah, lijepo ime".

U sobi se, pored radnog stola, nalazi ormar, jedna fotelja i dvije stolice prvene boje. Hamza u šali kaže: "Ove sam stolice kupio nakon što je SDP pobijedio na izborima". Nedugo zatim u sobu je ušao, kako smo kasnije saznali, prvi Hamzin saradnik, Sirijac **Ejman Abu Abdulrrahman.** Nakon početne obostrane opreznosti, razgovor se otvorio. Abu Hamza je rekao da mu je ime po kojem ga svi poznaju ustvari nadimak koji je, u skladu sa muslimanskim običajima, dobio jer mu se najstariji sin zove Hamza. Abu na arapskom znači otac. Tako bi prevedeno na bosanski jezik Abu Hamza trebalo da znači Otac Hamzin.

SAD ZNATE MOJE IME, PA PROVJERITE KO SAM!

Pravo ime lidera mudžahedina u Bočinji je Imad Taha Alvejdžan. **"Sada kada znaš kako se zovem možeš provjeriti da li se nalazim na spiskovima terorista"**, kaže uz osmijeh. Rođen je, kaže, prije 36 godina u Palestini. U bivšu Jugoslaviju dolazi 1985. godine, na studije. Živio je u Beogradu, studirao u Hrvatskoj a potom u Sarajevu. Tokom 1992. uključuje se, kako kaže, u odbranu Bosne i Hercegovine u odredu "El muzzahid". Tokom rata, oženio je sestru jednog imama koji je ubijen u Bosanskoj krajini. Imaju sedmero djece, a Hamza planira još najmanje dvoje. Dok razgovaramo, u sobu ulazi čovjek četrdesetih godina. Poslužuje nas sokom. **"Kupujemo ga od Srba iz Doboja jer nude najnižu cijenu, iako su Vegafruitovi sokovi bolji"**, kaže Hamza. Kasnije saznajemo da mudžahedini iz Bočinje trguju i sa Hrvatima iz Zepča. **"Nedavno smo od njih kupili dvije tone meda. Pčelari Hrvati prave jako dobar med"**, uključuje se u razgovor Ejman.

Na moje podsjećanje da već pola godine, preko raznih veza, bezuspješno pokušavam razgovarati sa njim, Hamza se osmjehuje. **"Zar nije bolje izbjegavati medije, a potom pristati na razgovor. Zar ne misliš da sam na taj način podigao cijenu i tebi i sebi"**, kaže mi ironično. Prema Ejmanovim riječima, Hamzu su posljednjih godina pozivima obasipali najveći svjetski mediji. **"Nedavno su ovdje dolazili novinari Reutersa. Tražili su intervju. Hamza je rekao da pristaje ukoliko su spremni uplatiti milion maraka. Tako je bilo, a ne kako su to napisali u Slobodnoj vatri** (Slobodna Bosna, op.a.) **da tražimo samo 60 hiljada maraka. Pa, Hamza nije sitna duša"**, kroz smijeh govori Ejman. Ipak, razlozi za medijsko pojavljivanje lidera bosanskih mudžahedina, po svemu sudeći, kriju se u činjenici da više nemaju šta izgubiti i da je taj potez u stvari posljednja stavka za koju se mogu uhvatiti.

Iako to nisu mogli potvrditi u općini Maglaj, naši sugovornici su

CamScanner

kazali kako je u Bočinji nedavno boravio i komandant SFOR-a, američki general Ronald Adams. Razgovaralo se o delikatnostima mudžahedina koje se upravo ovih dana dešavaju. **"Poklonio sam generalu teglu ljutih marokanskih papričica koje se u arapskom svijetu jedu uz gotovo svaki obrok"**, kaže Hamza. Na pitanje da li se iza takvog poklona krije i direktna poruka generalu da su mudžahedini u Bočinji malobrojni, ali veoma ljuti, Hamza odgovara potvrdno. **"Pa taj sam potez posudio od Josipa Broza Tita. On je istu stvar svojevremeno napravio Rusima"**.

Abu Hamza i njegov prijatelj Ejman negiraju sve optužbe za terorizam i nasilje. **"CIA svojim satelitima snima svaki djelić planete. Kako je onda moguće da ovdje, u Bočinji, krijemo teroriste. Ovdje žive ljudi koji su do kraja prihvatili islamska pravila života. Ovo je jedino mjesto u Evropi gdje se islam dosljedno provodi i gdje niko ne puši i ne pije"**.

POKUŠAT ĆEMO IZAĆI BEZ INCIDENATA

Kada je 26. decembra 1999. godine u Bočinji napadnut komandant Nordijsko poljskog bataljona SFOR-a general Kjell Grendhagen, policija u Maglaju je uhapsila Omara Bedjaovija, stanovnika Bočinje. Prema riječima mještana ovog sela, general Grendhagen se tada sa grupom svojih vojnika nedolično ponašao u selu. **"Vršio je malu nuždu i mi smo, radi odbrane našeg dostojanstva, morali reagirati"**, kažu u Bočinji. Istraga o ovom slučaju još uvijek nije okončana. Hamza kaže kako su vojnici SFOR-a u nekoliko navrata prilikom prolaska kroz Bočinju provocirali stanovništvo pokazujući tri prsta, a nerijetko i samo srednji prst. **"Na te provokacije ne odgovaramo. Pokušaćemo iz Bočinje izaći bez incidenata"**, tvrdi. U općini Maglaj rekli su nam da su se, koristeći dobre veze sa bivšom SDA vlasti u tom gradiću, mudžahedini prilično obogatili. **"Sjekli su šumu bez dozvole, švercovali naftu i trgovali. Sve su to radili bez plaćanja poreza državi. To im je u najvećoj mjeri omogućio bivši načelnik Zavidovića Husein Zilkić"**, kažu općinski službenici. Danas je Zilkić direktor carine u Zenici, i prema ovim izvorima on još uvijek stoji iza mudžahedina. I bivši ministar policije ZE-DO kantona Šemsudin Mehmedović se dovodi u vezu sa stanovnicima Bočinje. **"On je bio direktna veza između Sarajeva i Abu Hamze"**- *se*kao nam je jedan radnik u maglajskoj općini koji je želio ostati anoniman. Ove optužbe prvi ljudi Bočinje negiraju. Ipak, činjenica da u Bočinji svakodnevno boravi između 500 i 600 ljudi koje treba prehraniti, dovodi u sumnju ova demantija. **"Vi novinari mislite da meni u kući, u Siriji, nafta teče na česmi. I ja samo poručim familiji da mi je pošalju kako bih se obogatio. To su gluposti. Sve što zaradimo, zaradimo pošteno"**, kaže Ejman.

Zbog čestog i dosljednog slava da se mudžahedini Bočinje isele, predsjednik OV Maglaja Dževad Galijašević prima svakodnevne prijetnje. **"Prijetili su da će mi pobiti kompletnu porodicu"**, kaže Galijašević. Galijaševićeve tvrdnje Abu Hamza negira. **"On je samo veliki blefer koji se krije iza tamnih naočala i to koristi"**, rekao nam je. O Stranci demokratske akcije Abu Hamza nema dobro mišljenje, ali veoma cijeni Alija Izetbegovića. Mada zvuči nevjerovatno, on tvrdi da nikada nije upoznao predsjedavajućeg Predsjedništva BiH. **"Želim da mu Allah podari dobro zdravlje"**, kaže. Nakon svega stiče se dojam da su bočinjski mudžahedini iznevjereni od najveće bošnjačke stranke. **"Njima je SDA obećala Bočinju kao ratni plijen. Sada kada je moraju napustiti, osjećaju se prevarenim"**, rekao nam je Galijašević. Prema akcionom planu federalne vlade, planirano je da se mudžahedini iz Bočinje kojima su kuće porušene stacioniraju u mjestu Selište, MZ Ušinjak, nedaleko od Bočinje. Taj plan je potpisao ministar Sulejman Garib. **"Nećemo u Ušinjak, mi idemo iz Maglaja, ali ćemo kao građani Bosne i Hercegovine sami odabrati gdje ćemo živjeti"**, tvrdi Hamza. Nakon nešto više od sat vremena razgovora, Abu Hamza i Ejman nam kažu da je vrijeme podne namaza i da ćemo zbog toga morati okončati naš razgovor. Izlazimo iz sobe i primjećujemo da u predsoblju sjede isti ljudi koje smo zatekli prilikom dolaska. Na glavnoj bočinjskoj cesti više je ljudi nego ranije. Oni zure u mjesni mesdžid. Dok smo napeštali selo, nekoliko dječaka je stajalo pored ceste sa visoko podignutom rukom i kažiprstom. Kod table sa natpisom Bočinja dvojica policajaca još uvijek su nezainteresovano sjedili u kombiju. Na kraju pitam Hamzu ima li šta protiv toga da emisija u kojoj je prihvatio sudjelovati bude otvorena za pitanja gledatelja. **"Obavezno moraju biti uključeni gledatelji"**, kaže.

U subotu u 20.30, sat vremena prije intervjua sa Abu Hamzom ispred televizije OBN zaustavila su se dva automobila. Iz jednog je izašao Abu Hamza u pratnji nasmijanog Ejmana i još dvojice saradnika. Njih četvorica ulaze u redakciju, dvojica ostaju u vozilima. Nešto kasnije Abu Hamza traži prostoriju u kojoj on i njegovi pratioci mogu klanjati. Pronalazim prostoriju a Hamza traži da skinem slike sa zidova. Skinuli smo slike. Nakon što završava klanjanje Abu Hamza ulazi u studio. Sedamdesetominutni razgovor sa liderom mudžahedinske zajednice iz Bočinje najširi televizijski auditorij je mogao gledati u subotu na OBN-u. Hamza se, nakon što su se kamere ugasile, dugo molio Allahu. Kratko se pozdravljamo sa njim i pratiocima nakon čega šestorka iz Bočinje odlazi u noć... ◆

Njih četvorica ulaze u redakciju, dvojica ostaju u vozilima. Nešto kasnije Abu Hamza traži prostoriju u kojoj on i njegovi pratioci mogu klanjati. Pronalazim prostoriju a Hamza traži da skinem slike sa zidova. Skinuli smo slike. Nakon što završava klanjanje Abu Hamza ulazi u studio. Sedamdesetominutni razgovor sa liderom mudžahedinske zajednice iz Bočinje najširi televizijski auditorij je mogao gledati u subotu na OBN-u

Predsednik Udruženja izbeglica Doboja pisao Volfgangu Petriću

Stanovnici Bočinje smetnja povratku

DOBOJ - Zbog Bočinje pate i Srbi i Bošnjaci, ocenio je predsednik Udruženja izbeglica Maglaja sa sedištem u Doboju, Ljubomir Đurković, u pismu Visokom predstavniku za Bosnu i Hercegovinu Volfgangu Petriću.

„Ova zajednica je produkt proslog rata, potpuno je izvan institucija sistema i organizovana je kao država u državi", objašnjava Đurković u pismu i dodaje da „današnji stanovnici Bočinje ni po kom osnovu ne mogu imati status izbeglica i raseljenih lica".

Pate i Srbi i Bošnjaci

Precizirajući da u Bočinji žive Egipćani, Sudanci, Sirijci, Tunižani i da u njihovim zemljama nije bilo etničkog čišćenja, Đurković naglašava da su i ostali stanovnici, među kojima je naviše onih iz Zenice i okoline, bespravni stanovnici Bočinje, pošto u Zenici nije bilo ratnih dejstava.

„Lider te zajednice u Bočinji izjavljuje da će napustiti Bočinju kada im to kaže jedini predsednik koga oni priznaju, gospodin Alija Izetbegović", kaže Đurković, koji smatra da nova maglajska vlast, na čelu sa načelnikom Bradarićem, preduzima sve da reši „slučaj Bočinja", ali da taj slučaj prevazilazi njegove mogućnosti.

Đurković u pismu objašnjava da Srbi trenutno ne mogu da se vrate u Bočinju, a da se sada seče i na druge načine uništava njihova privatna šuma. On navodi da se trupci prerađuju u pilani, u kojoj niko ne plaća porez Federaciji Bosne i Hercegovine i optužuje sadašnje stanovnike Bočinje za „nezapamćen ekocid na ovom prostoru".

„Bošnjaci ne mogu u svoje kuće i stanove u Doboju, Tesliću, Modriči, Srpskom Brodu, Šamcu, Derventi, Bijeljini, jer su tamo predratni stanovnici Bočinje. U Maglaju zbog Bočinje nije moguće provođenje imovinskih zakona, a iz egzistencijalnih razloga mladi ljudi se svakodnevno iseljavaju u prekookeanske zemlje", objašnjavaju Đurković, i moli Petriča da zbog toga „svojim autoritetom utiče na kantonalne i federalne vlasti da se konačno reši pitanje Bočinje". O. JORGANOVIĆ

OHR, OEBS i UN najavili da će „pažljivo pratiti" deložacije

Podrška vlastima u opštini Maglaj

BANJALUKA - Visoki predstavnik za BiH Volfgang Petrič, šef misije OEBS Robert Beri i specijalni predstavnik generalnog sekretara UN Zak Klajn pažljivo će pratiti deložacije u selu Bočinja, kod Maglaja, koje su zakazane za danas.

U zajedničkom saopštenju za javnost OHR, OEBS i UN u BiH ocenjuje da je Ministarstvo unutrašnjih poslova Kantona 4 ove sednice sporo preduzelo aktivnosti na deblokiranju puta u blizini tog sela, što je uzrok za zabrinutost međunarodnih organizacija.

Organi ovog ministarstva reagovali su brzo i profesionalno, tek kada su njihovi pretpostavljeni zahtevali preduzimanje odgovarajućih radnji. Međunarodna zajednica, s tim u vezi u potpunosti podržava rad načelnika opštine Maglaj Mehmeda Bradarića, predsednika opštinskog odbora Dževada Galijaševića i ostalih organa vlasti u Maglaju koji su angažovani na provođenju vladavine prava u Bočinji.

Podsećajući da povratak i imovinska prava svakog pojedinca predstavljaju okosnicu Dejtonskog mirovnog sporazuma i da organi vlasti i policija moraju preduzeti mere u svim slučajevima opstruisanja vladavine prava, međunarodna zajednica „u potpunosti podržava aktivnosti lokalnih organa vlasti na izvršenju deložacija koje će u Bočinji početi u ponedeljak", zaključuje se u zajedničkom saopštenju OHR i misija OEBS i UN u BiH. M. KOSIĆ.

Danas prve deložacije

Komisija za deložacije opštine Maglaj danas bi trebalo da izvrši prve dve od 34 najavljene deložacije u selu Bočinja, pri čemu je reč isključivo o dvostrukim korisnicima stanova - porodicama koje imaju svoj raniji i odgovarajući smeštaj u Maglaju, Kaknju i Zenici. Ove deložacije kasne sedam dana, a njihovo izvršenje odloženo je zbog četvorodnevnih barikada koje su mudžahedini i lokalno stanovništvo postavili u naseljima Dolac i Bakotići.

CamScanner

Јуче у Бочињи

Деложирани први муџахедини

БОЧИЊА - У Бочињи, мјесту петнаестак километара југоисточно од Добоја, јуче су деложиране двије породице муџахедина након чега су куће запечаћене у очекивању повратка Срба који су у њима становали прије рата. Ослобођене су куће у којима су становали Сејфо Мујкановић и Шабан Одобашић, а у којима ће, највјероватније, од прољећа идуће године становати њихови власници Теодор Митровић и Недјељко Зекић.

Деложација је протекла без иједног проблема, а до 1. августа требало би да буде деложирано још 14 породица.

Због стања у Бакотићима, Крсном Пољу, Горњој и Доњој Бочињи, селима предратне МЗ Бочиња у којој је становало око 5.000 Срба, још је на снази ванредно стање које је, након блокаде путног правца Маглај - Бочиња увела СО Маглај.

С.С.

"Независне новине" Бања Лука, бр. 927 од 25. 7. 2000.

POČELE DELOŽACIJE PRIVREMENIH STANOVNIKA BOČINJE

Sami predali ključeve od kuća

Deložacijama su prethodile blokade na putu

Jučer su u maglajskom naselju Bočinja izvršene prve dvije deložacije privremenih stanovnika ovog sela. Kako nas je izvijestio predsjedavajući Općinskog vijeća Maglaj Dževad Galijašević, deložacije su protekle bez problema. Porodice Sejfe Mujkanovića iz Tešnja i Munevera Patkovića, zaposjednute srpske kuće napustile su dan prije zvanične deložacije, tako da nadležni općinski organ nije imao nikakvog posla, izuzev pečaćenja oslobođenih kuća. Danas (utorak) trebale bi uslijediti još dvije deložacije, međutim, kažu u Općini Maglaj, i u ovom slučaju bit će potrebno izvršiti samo pečaćenje kuća, jer njihovi stanari su ih napustili još tokom jučerašnjeg dana.

Inače, tokom sljedećih deset dana planirano je da u Bočinji budu izvršene 34 deložacije, dok se oslobadanje svih kuća za njihove predratne stanare predviđa za tri mjeseca. U Općini Maglaj kažu da će istrajati na dosljednom provođenju imovinskih zakona.

N. S.

"Наша ријеч" Зеница, од 25. 7. 2000.

CamScanner

INTERVJU "NAŠE RIJEČI": DŽEVAD GALIJAŠEVIĆ, PREDSJEDAVAJUĆI OPĆINE MAGLAJ

Bočinju ćemo deložirati za tri mjeseca

Kontroverzni predsjednik općinskog Savjeta Stranke za BiH u Maglaju tvrdi da Bočinja nikada nije ni razoružana... O "ukidanju" selama, borbenoj spremnosti mudžahedina u proteklom ratu, te ratnim komandantima Sakibu Mahmuljinu i Mehmedu Alagiću... sasvim otvoreno za "Našu riječ" govori Dževad Galijašević STR. 5.

INTERVJU "NAŠE RIJEČI":

DŽEVAD GALIJAŠEVIĆ, PREDSJEDAVAJUĆI VIJEĆA OPĆINE MAGLAJ

"Bočinju ćemo deložirati za tri mjeseca"

Protekle sedmice u fokusu pažnje javnosti ponovo se našao kontroverzni politolog iz Mošćevca Dževad Galijašević. Ne kao akter znamenite prijeratne afere, ne više ni kao osoba koja se drznula da u Maglaju "zabrani" selam. Ovaj put Galijaševića su na naslovne stranice novina dovele - deložacije. Mnogi su uvjereni da je upravo on iznudio veliku akciju MUP-a na uklanjanju barikada u selima Bakotić i Doljac, koja je simbolički označila početak nečega što se kod nas doskora smatralo nezamislivim - početak deložacije sadašnjih stanovnika Bočinje. Za početak, 20. ovog mjeseca barikade na ulazu i izlazu iz Bočinje su policijskom akcijom uklonjene. Šta dalje?

- Barikadu u Bakotiću građani su, nakon prvog upozorenja napustili bez otpora, ali kod Doca je došlo do fizičkog otpora, pa je 14 lica privedeno u PU Zavidovići. Inače, akcija policije ograničena je na uže područje Bakotića i Doca. Ona se nije proširila na Bočinju, mada vjerujemo da je i to neizbježno. Želimo spremno dočekati ponedjeljak (24. jul), kada ćemo izvršiti prve dvije deložacije u centru Bočinje, referiše Galijašević.

General Alagić je u Maglaj došao pijan kao letva

N.R. Kojom dinamikom Bočinju namjeravate deložirati?

GALIJAŠEVIĆ: Od ponedjeljka idu stalno po dvije deložacije. Ići ćemo sa 34 deložacije u prvoj fazi, koju ćemo završiti za 10 dana. To su sve lica koja imaju smještaj i imaju gdje otići. U Bočinji ima 640 lica koja treba deložirati. To bi trebalo biti gotovo za tri mjeseca.

N.R. Kako na sve ovo

Selam je i moj pozdrav

N.R. Postali ste poznati po tome što ste u Maglaju uklonili selam.

GALIJAŠEVIĆ: *Selam u Maglaju niti je ni ugrožen ni zabranjen. Ali sa pozicija države privatne poslove treba, ipak, odvojiti od javnih. Ja preferiram jednaku odgovornost vlasti pred pripadnicima svih etničkih zajednica. Spreman sam, dakle, slatko odgovoriti na "selam" koji je ostalom i moj pozdrav, ali isto tako i na "pomaz' Bog" i na "hvaljen Isus", što bi meni kao Bošnjaku, priznaćete, bilo neprimjereno. Zato hoću svima da kažem "dobar dan", ali ako mi se nazove i "selam" ili "pomaz' Bog", neću se uvrijediti.*

CamScanner

reagiraju u državnom vrhu?

GALIJAŠEVIĆ: Slušao sam izjavu generala Mahmuljina da je on oslobodio Bočinju. Ta izjava je sramotna. Ona može biti odraz izjave gospodina Ninkovića iz Doboja, koji je tvrdio da je oslobodio Doboj. Znači to je isti mentalitet, ista bratska psihologija. Mahmuljin nije u pravu kada tvrdi da je u Maglaj ušao s vojskom. Ušao je u džipu i smjestio se na sigurno mjesto u "Natron". Maglaj su deblokirali drugi, a ne Mahmuljin i general Alagić. Alagić je tada bio pijan kao letva, a Mahmuljinovi su od Fikrinih "Crnih vukova" krali gorivo. Mahmuljin se ovdje pojavio tek 1995. godine, a do tada u Maglaju je 7 posto stanovnika poginulo, a 8 posto ih je ranjeno. Glavni posao na deblokadi odradili su borci Maglajske brigade, a ne Mahmuljin.

NR Zašto se u slučaju "Bočinja" neprestano eksponirate Vi i nikad načelnik Općine Bradarić? Neki kažu da u Maglaju nema afere bez Dževada...

GALIJAŠEVIĆ: Nikada nisam pozvao nijednog novinara da dođe i da me reklamira, ali nikada nisam ni odbijao njihove posjete. Ne bježim od komunikacije sa medijima, mada mi to nije primaran posao. Stvari treba postaviti pravilno. Bočinja je problem koji plaćaju samo Maglajlije, dok ljudi u Zenici i Sarajevu okreću glave...

NR Ministar Sulejman Garib vam je jasno stavio do znanja da su deložacije općinska stvar.

GALIJAŠEVIĆ: Ako se Bočinja svede na poštivanje imovinskih zakona, onda to jeste problem općine. Međutim, Garib je pravio Akcioni plan rješavanja Bočinje. Taj plan je jedna politička glupost. No, mi smo njegov duh ipak prihvatili i hoćemo da riješimo prvo pitanje porodica koje imaju gdje otići. U Planu je rečeno da je rok za rješavanje problema - odmah. Za nas "odmah" znači 10 dana. Garib je Plan donio u februaru i trebalo ga je realizirati za tri mjeseca, a on nije ni otpočeo sa realizacijom. Nije pronašao sredstva za realizaciju, nije definisao nosioce odgovornosti, nije utvrdio lokacije za lica koja nemaju gdje. Bočinja se ne rješava okretanjem glave. Mahmuljin je predvidio instaliranje jedne ovakve zajednice u Vozući, međutim, nju su zaposjeli prognani Srebreničani. To je bila politička odluka SDA. Odluka da mudžahedini dođu u Bočinju jeste ratna odluka Mahmuljina. Činjenica je da su oni došli kao dobro naoružana ratna jedinica, da nikad nisu razoružani i da Bočinja nikad nije demilitarizirana. Naša nadležnost jeste provođenje imovinskih zakona, ali Bočinja je i politički i sigurnosni problem. Zato je logično što u njegovom rješavanju tražimo angažman Federacije i Kantona. Na sastanku sa predstavnicima Vlade Kantona, gdje nije bilo ni guvernera ni ministra unutrašnjih poslova, smo zaključili da Bočinja prevazilazi kompetencije općinske i kantonalne vlasti.

Za deložaciju Bočinje je i maglajska SDA

NR Može li se Bočinja staviti u kontekst međunarodnog terorizma?

GALIJAŠEVIĆ: Dosta informacija govori u prilog tome. Međunarodna zajednica ima bolje obavještajne podatke nego mi. Oni o Bočinji znaju sve. Mi ne znamo, naprimjer, je li za nekim od njih raspisana potjernica Interpola.

NR Šta ako prilikom deložacija u Bočinji "proradi" oružje mudžahida?

GALIJAŠEVIĆ: O tome imamo jedno precizno uputstvo OHR-a, o postupanju policije u slučaju da je deložaciju nemoguće provesti mirnim putem. Visoki predstavnik je decidno rekao ko je odgovoran, to su Vlada Kantona i kantonalni ministar policije. Bočinju ćemo riješiti za tri mjeseca, ma koliko to za neke bilo bolno.

NR Deložirat ćete i one koji se sada nemaju gdje vratiti?

GALIJAŠEVIĆ: Oni koji se nemaju gdje vratiti moraju biti briga kantonalne i federalne vlasti. Vlada Kantona je donijela odluku da se sredstva do 5000 KM osiguraju licima čije su kuće oštećene. Takvih porodica ima 64, dok u 34 slučaja nisu potrebna nikakva ulaganja. Tako je 60 posto Bočinje već riješeno. A stranci kojih tamo ima sedamdesetak, briga su Izetbegovića, Mahmuljina i federalnog vrha. O Bočinji potpuno jedinstven stav imaju i SDA i SDP i Stranka za BiH. Ali vrh SDA i Islamska zajednica, nažalost, ovdje žele da ostvare dva cilja: da natjeraju lokalnu vlast da odustane od imovinskih zakona, i, drugo, trebalo je stvoriti predstavu kako nova vlast u Maglaju šuta sirotinju. Mi nikoga nećemo šutati, ali nećemo više ni plaćati ovoliku cijenu Bočinje. Mi sada imamo prosječnu plaću 180 KM, dva sata dnevno imamo vodu, grijanja nemamo uopšte, imamo 2000 ljudi na čekanju, 5500 na birou, dok svega 900 ljudi radi! Šta da radimo, da okrećemo glavu da se fotelja Bedrudina Salčinovića ne zaljulja? Boli briga njega za Maglajem! Ovdje ljudi žive bijedno, Maglaj ovo nije zaslužio. Istrajat ćemo, pa ako će iz ovoga izaći afera - neka izađe! U Kantonu postoji dobra volja da se ovo riješi. Ona ne postoji samo kod ključnih ljudi, kod ministara Mehmedovića i Rovčanina.

NR A šta je sa povratcima u Bočinju? Ima li ih, ili se useljive kuće prodaju?

GALIJAŠEVIĆ: Dok su mudžahedini tamo, niko se ne želi vratiti. Srbi iz Bočinje žele živjeti sa Bošnjacima, ali sa strancima ne. Mi razumijemo njihove strahove. A pravo je Srba da, ako žele, svoje kuće i prodaju. No, oni ih uglavnom ne žele prodati, jer svega pet kuća je do sada prodato. Mi smo Srbina zaposlili u Općini na poslovima povratka. Sada u Bakotiću i Krsnom Polju imamo useljivih 20 kuća, a pet porodica, mahom starijih, već se vratilo. Nisu imali većih problema sa mudžahedinima, osim pokazivanja vrata uz gestikulaciju klanja.

CamScanner

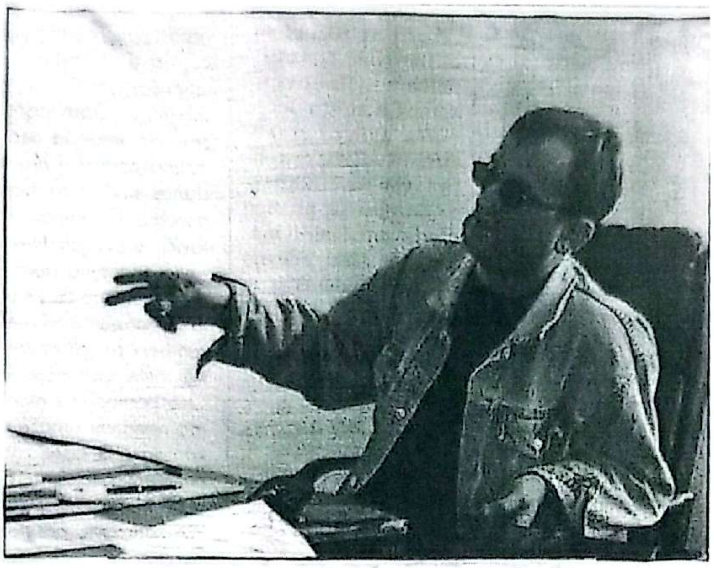

Mudžahedini su kukavice

N.R. Dobijate li anonimne pozive od onih koji ne žele deložaciju Bočinje?

GALIJAŠEVIĆ: *Načelnik Bradarić je do sada dobio tri takva poziva. Ti telefonski pozivi su svaki put glasili ovako: fijuuu - buuuum! I spusti slušalicu. To su budalaštine! Mudžahedini su kukavice koje su nam na maglajskim linijama samo smetale. Oni se gore uopšte nisu borili. Na zavidovičkom ratištu su samo pravili probleme našim jedinicama. Njihova nedisciplinirana bila je glavna smetnja pomjeranju naših linija. U Maglaju nisu ratovali, ali su nam evo napravili problem koji sad moramo rješavati.*

NEKo rukovodi postavljenjem barikada u Docu i Bakotiću?

GALIJAŠEVIĆ: Tim se upravlja sa nekog mjesta daleko od Bočinje. Ali u svemu tome sudjeluju i prvi ljudi Bočinje. Oni hrane one koji su na barikadama. Tu mislim, prije svih, na Abu Hamzu. Hamza je jedan prilično umjeren intelektualac, sa kojim imamo normalnu komunikaciju. Od mene je svojevremeno tražio da se Stranka za BiH ne priklanja SDP-u nego SDA. Ali iza Hamze sigurno stoje neki krupniji ljudi i krupniji interesi, koji se na površini zbivanja ne vide. Međunarodna zajednica je čvrsto odlučila da problem Bočinje riješi, i on će se sigurno riješiti.

RAZGOVARAO:
Nedžib SMAJLOVIĆ

Utorak, 25. juli/srpanj 2000.

"Наша ријеч" Зеница, од 25. 7. 2000.

CamScanner

Vanredno stanje u Maglaju

Bočinja, izgleda,

mora pasti

U opštini Maglaj, u Zeničko-dobojskom kantonu Federacije BiH, proglašeno je vanredno stanje!
Razlog: stotinjak demonstranata iz sela Bakotići pokušava spriječiti najavljene deložacije u obližnjem selu Bočinja, u kojem, između ostalih, živi nepoznat broj stranaca iz islamskih zemalja, tzv. mudžahedina

WED, 19 JUL 2000 17:41:55 GMT

Vanredno stanje u Maglaju

Bočinja, izgleda, mora pasti

AIM, SARAJEVO, 19.07.2000

U opštini Maglaj, mjestu u Zeničko-dobojskom kantonu Federacije BiH, proglašeno je vanredno stanje!

Razlog: stotinjak demonstranata iz sela Bakotići pokušava spriječiti najavljene deložacije u obližnjem selu Bočinja u kom izmedju ostalih živi nepoznat broj stranaca iz izlamskih zemalja, takozvanih mudžahedina.

CamScanner

"Kada deložiraju njih, na redu smo mi!", tvrde demonstranti koji su, inače, blokirali dva postojeća ulaza u selo Bočinja i prilazne puteve na relaciji Zenica-Zavidovići. Kao odgovor na ovaj akt maglajske opštinske vlasti pozvale su kantonalnu policiju da deblokira puteve i u okolnim selima zavede ustavni poredak, pravnu i ličnu sigurnost, te slobodu kretanja. Istovremeno, u pomoć su pozvani i IPTF i SFOR.

Uz to, opštinska vlast - koju nakon aprilskih lokalnih izbora sačinjavaju većinom kandidati opozicijske SDP te Stranke za BiH - pojasnila je da u selu Bakotići nisu ni predvidjene deložacije, već da su one najavljene isključivo za Bočinju kao "realizacija već napravljenog plana federalne Vlade", te da se radi o prve 34 porodice nastanjene u Bočinji koje se trebaju deložirati 24. jula. Radi se o vlastima poznatim dvostrukim korisnicima imovine, koji - dok bespravno koriste tuđe kuće - vlastite izdaju pod zakup. Istovremeno, predsjednik Opštinskog vijeća Maglaj Dževad Galijašević (Stranka za BiH) tvrdi da "Bočinja i nije problem implementacije imovinskih zakona, nego krupan bezbjedonosni problem i pitanje odnosa prema životu u zajednici!"

U selu Bočinja, vjeruje se, živi oko 170 porodica, odnosno blizu 600 stanovnika od čega je, vjeruju u Maglaju, stotinjak mudžahedina. Nove maglajske vlasti nemaju uvid u to da li su ovi stranci i prijavljeni kao stanovnici u BiH, imaju li lične karte, bosanskohercegovačko državljanstvo ili bilo kakav dokument koji bi svjedočio da su oni uopšte uvezani u ustavno-pravni sistem BiH, s obzirom na to da u ovaj dio BiH niko ko ne pripada ili ne podržava mudžahedinsku zajednicu nema pristupa. Za veći broj njih se pretpostavlja da su oženjeni djevojkama iz BiH, da su u selo Bočinja došli nakon potpisivanja Dejtonskog Mirovnog sporazuma, ondosno prestanka vojnih sukoba u kojima su aktivno sudjelovali, te žive u svom zatvorenom sistemu i prema mudžahedinskim kodeksima: "To su stranci koji su ovdje došli kao paravojna formacija i koji nikada nisu demobilisani ili demilitarizovani", pojašnjava Galijašević. Mudžahedinska zajednica u Bočinji ostala je misterija i za brojne radoznale medijske djelatnike koji su samo mogli doći do ulaska u selo, a Galijašević tvrdi da niti stara opštinska vlast, dakle Izetbegovićeva SDA, nije imala nikakvog uvida u stanje u ovom selu, odnosno, da u Bočinji legalna vlast i pravni poredak BiH nikada nije niti zaživjela.

"Krivci za takvu situaciju u Bočinji i cijelom novošeherskom području su kantonalna i federalna Vlada, prije svega Ministarstva unutrašnjih poslova, jer u tom selu još uvijek nije uspostavljen ustavni poredak, materijalna, imovinska ili lična sigurnost i sloboda kretanja", pojasnjava Galijašević. On ide i korak dalje te poimenično proziva lokalne visokopozicionirane kadrove SDA - Šemsudina Mehmedovića, Zudiju Ročevića i druge "koji zarad interesa svoje stranke nisu dirali mudžahedine-bočinjane u ime zahvalnosti za njihov doprinos tokom rata u redovima Armije BiH". Istini za volju, i šira javnost vjeruje da Bočinja nije lokalni proizvod, već nešto imputirano sa višeg nivoa. Naime, kao autor projekta mudžahedinskog naseljavanja Bočinje pominje se još uvijek aktuelni zamjenik ministra obrane, a bivši komandant zeničkog korpusa pod čijom komandom su u BiH ratovali mudžahedini - Sakib Mahmuljin. No, sam Galijašević visoko odgovornim smatra i federalnog ministra socijalne politike, rada, izbjeglica i raseljenih lica Sulejmana Gariba (SDA), koji je prebacujuću danas lopticu odgovornosti na opoziciju, izjavio da "nova maglajska vlast, ukoliko ne može da riješi imovinska pitanja u selu Bočinja treba da podnese ostavku"!

Galijašević pak pojašnjava da je nova opštinska vlast "na potpuno nepoznatom terenu": "Mi se samo ponašamo u skladu sa programom federalne Vlade, koji je predvidio raseljavanje Bočinje, ali resorni ministar Garib nikada nije kazao da njegova stranka zapravo i nije

CamScanner

namjeravala rješavati pitanje Bočinje. U ovoj opštini su do sada bili ostvareni najlošiji rezultati u oblasti povratka, nije bilo povratka ni Srba, ni Bošnjaka...", tvrdi Galijašević.

Nove maglajske vlasti su zaista još prije gotovo dva mjeseca, odnosno odmah po izboru novog načelnika i predsjednika Opštinskog vijeća, najavili rješavanje problema Bočinje i zavođenje ustavno-pravnog poretka i u taj neusistemljeni dio države. Oglašavale su se i institucije međunarodne zajednice u BiH najavljujući sankcije za cijelu opštinu ukoliko problem mudzahedinske naseobine i bespravnog korištenja tuđe imovine ne bude valjano i brzo riješen. Za privremene stanovnike sela Bočinja bilo je najavljeno nekoliko mogućih rješenja - mogućnost povratka u njihove vlastite zemlje, naseljavanje u prijebračnim domaćinstvima njihovih supruga, odlazak u podstanare ili pak kupovina kuća, ali po tržižnoj cijeni (600 DEM po kvadratu stambenog prostora), a ne kao što je do sada bio slučaj - kompletne kuće i okučnice za nevjerovatno niskih 15 do 20.000 DEM! Početkom juna mjeseca Boško Jovanović, predsjednik Udruzenja za povratak u Bočinju sa sjedištem u Doboju, najavio je da će bočinjski Srbi tražiti i poništenje prodaje kuća koje su ranije prodate po neprihvatljivo niskim cijenama.

Informacije do kojih je došao AIM, govore da je u toku samih demonstracija u maglajsku opštinu došlo pismo demonstranata u kojem se tvrdi da je jedan od glavnih zahtjeva ne samo spriječavanje eventualnih deložacija Bošnjaka iz Bakotića, već naprotiv spriječavanje deložacija mudžahedina iz Bočinje. Neformalno se govori da iza svega stoji upravo SDA, koja za svoje vladavine nije učinila ništa na rješavanju problema Bočinje iako se deklarativno obavezala na to nakon pritisaka međunarodne zajednice ali i domaće javnosti. Navodno je inicijator cijelog "događanja naroda" ispred Bočinje trenutno najutjecajniji SDA kadar i federalni premijer, Edhem Bičakčić, koji kroz još jednu nepravdu koja se, eto, čini isključivo Bošnjacima želi nanovo homogenizirati nacionalno biračko tijelo i vratiti ga u okrilje gubitničke SDA. Upravo stoga pred TV kamerama ovdašnje televizije, izmanipulirane i ispaćene bošnjačke žene uzbudjeno će vikati kako niti jednom Srbinu nema povrataka u njihovo selo, te neka se samo usudi doći.

No, proglašenje vanrednog stanja od strane nove lokalne vlasti pokazuje da je opozicija rješena da se pitanje Bočinje i mudžahedina izvan državnog sistema i zakona konačno riješi. Prve najavljene deložacije za 24. juli ovdje se s nestrpljenjem očekuju i već se prave oklade oko toga da li će sve proteći sa ili bez SFORa, odnosno mirno ili silom. Kako god, za mnoge će to biti prvi put da zavire u selo čije je ime posljednjih godina zvučalo poput najveće misterije, tamne strane medalje ili pak simbola neskrivenog straha. Bočinja, izgleda, mora pasti.

Hana BARJAKTAREVI (AIM Sarajevo)

Лист "Одговор" Београд, 27. 7. 2000.

http://www.aimpress.ch/dyn/pubs/archive/data/200007/00719-003-pubs-sar.htm

CamScanner

Zatvorili su ih u Bočinji, izgleda, još dugo neće preći ni vidljivu granicu

Ekipa "Nezavisnih novina" boravila u Bočinji, jedinoj oazi mudžahedina u Evropi. Bez obzira na prisustvo snaga SFOR-a, novinar, foto-reporter i vozač samo su igrom slučaja uspjeli da izvuku žive glave i u posljednjem momentu umaknu fanaticima koji su im prijetili likvidacijom

SAMO SNIMAJTE, PA ĆETE ODLETJETI U VAZDUH PRIJETILI SU MUDŽAHEDINI EKIPI "NEZAVISNIH"

Iza džihad-ratnika iz Bočinje stoji Izetbegović, koji je i njihov ratni komandant, tvrdi Dževad Galijašević

Slaviša SABLJIĆ

Petnaestak kilometara nizvodno od Maglaja, uz desnu obalu rijeke Bosne, zgurnula se četiri sela Mjesne zajednice Bočinja. Kreso Polje, Baketić te Gornja i Donja Bočinja u kojima je, prije rata, živjelo oko pet hiljada mještana srpske nacionalnosti. Danas je u Kresom Polju i Baketiću samo šest srpskih porodica, koje su se u završnoj vratile iz izbjeglištva, i oko hiljadu Bošnjaka izbjeglih, uglavnom, iz mjesta uz lijevu obalu rijeke Bosne. U Gornjoj i Donjoj Bočinji, međutim, trenutno je sedamdesetak mudžahedina, uglavnom iz afro-azijskih zemalja, inače bivših pripadnika ratne jedinice El Mudžahid, ali i 89 porodica Bošnjaka. Oni su, također, poznali dio velike porodice mudžahedina u Bočinji, mjestu koje predstavlja i jedinu veliku oazu mudžahedina u Evropi.

U Bočinji, danas avetinjski mirnom, ali ne i prostom mjestu, od 1997. godine, kada su ovdje došli prvi mudžahedini, vladaju neki čudni zakoni i običaji. Kažu da je u Bočinji "poslijednja stanica vehabijskog pokreta iz Saudijske Arabije". Žene su u crnini od glave do pete: od crne obuće i čarapa pa do crne tege, gusto pletenog crnog zara preko očiju i crnih rukavica. Muškarci, za obavezom, ali ne tako ujednačenom, a onda i sredovrsnom bradom, obučeni su u bijele ili crne tege i sa pletenom kapom na glavi.

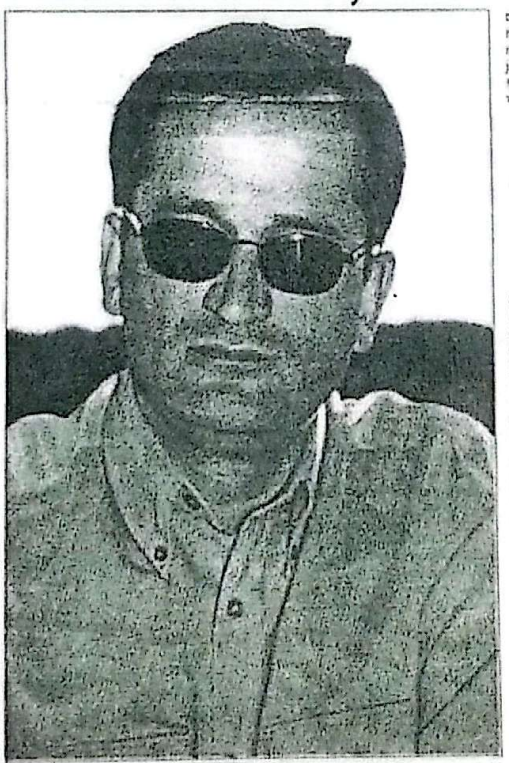

Krenuo u obračun sa mudžahedinima: Dževad Galijašević

Foto aparat i, posebno, razgovor sa novinarima, mudžahedini mrze iznad svega. Njihov prijatelj pogled najmanjoj znaci dobrodošlice. Dakle, te dobrodošlice zapravo i nema. Jednostavno, mudžahedini iz Bočinje za goste ne žele ama baš nikoga.

Ekipa "Nezavisnih novina" ušla je u Bočinju bez pratnje. Kasnije se vidjelo da je to ekipa mogla stajati i glave. Odmah po dolasku u centar Bočinje vozač, foto-reporter i novinar zaustavili su svoje vozilo kod pripadnika SFOR-a, koji su tako-đe svojih borbenih vozila parkirali nedaleko od mjesne policijske stanice. Desetak minuta kasnije, dolazi neporoznat muškarac. Prvi mudžahedin koga smo vidjeli. Ne baš tako jasnim srpskim jezikom, počeo je da viče.

"Vi ste ovdje došli jer mrzite muslimane i Aliju Izetbegovića. Došli ste kako biste radili za ove ovdje", počeo je da više prvi mudžahedin koji je prišao ekipi "Nezavisnih novina" i pri tome da pokazuje prstom na pripadnike SFOR-a

"Vi ste ovdje došli jer mrzite muslimane i Aliju Izetbegovića. Došli ste kako biste radili za ove ovdje", i pri tome pokazuje prstom na pripadnike SFOR-a. "Da znadete da ćete odletiti u vazduh i biti likvidirani ako i pokušate da nešto uslikate", zaprijetio je.

Prilazi prevodilac SFOR-a. Pita nas da li imamo nekakvih problema. Odgovaramo potvrdno. Odmah potom SFOR-ovci napućuju parkiralište i odlaze u pravcu Bakutića. Ostajemo sami. Oko nas se takuplja veća grupa mudžahedina. Dolazi i njihov saimatelj. Morali smo okrenuti lice prema kameri kako bi nas, taj saimatelj mudžahedin, ovjekovječio na video kaseti. Vjerovatno za neke njihove potrebe. Ali, na našu sreću, dolaze i policajci iz Zenice i Maglaja. Dolazi i kolega iz "Avaza". To je bio i prestalo insistiranje za naša sigurnost. Uz njihovu pratnju, ipak, odlazimo do zabilježenog prve delovanje. Nakratko, jer se moralo odmah nazad, u pravcu Maglaja. To su nam saopćili i izuzetno ljubazni federalni policajci, koji su nam bili u pratnji. Eto, tako je, za ekipu "Nezavisnih novina", počeo radni dan u Bočinji.

Inače, mudžahedini se u Bosni i Hercegovini pojavili tokom cijelog rata. Polovinom 1995. godine u Bosnu dolazi prva organizovana grupa mudžahedina. Bilo je to u vrijeme ratnih dejstava, odmah nakon završetka rata u Bosni i Hercegovini, a u vrijeme kada su Srbi i Hrvati vodili međusobne ratne sukobe. Tada su mudžahedini, uglavnom, bili raspoređeni u Zenici, Travniku, Konjicu, Visokom, Kaknju, Bugojnu, Jajcu, Bihaću, Goraždu, Tuzli, Sarajevu i Mostaru. Njihov zadatak je bio da pomognu muslimanima u borbi protiv Srba i Hrvata. Ali, kako su se ratna dejstva primirila, tako su i mudžahedini počeli da se povlače. Neki su se vratili u svoje matične države, neki su ostali u Bosni i Hercegovini, a neki su se preselili u treće zemlje.

Abu Hamza (ipak) odlazi

U iščekivanju za povratak Srba u Maglaj, [illegible] u Bočinji, [illegible] Abu Hamza, odlučio [illegible] da napusti Bočinju i [illegible] Njihovi [illegible] Hamza, a koji [illegible] Tuzli, pomažu [illegible] Abu Hamza je [illegible] da [illegible] da treba [illegible] Zatvorili [illegible] Evi [illegible] Tuzli, [illegible] Bočinji [illegible] Tuzle. [illegible] Abu Hamza, [illegible] Bočinji, [illegible] Tuzle bi, po [illegible] Bosni i Hercegovini. Bavi se [illegible] Zenici [illegible] 1971. [illegible] rođen u Bihaću. Živi u Zenici.

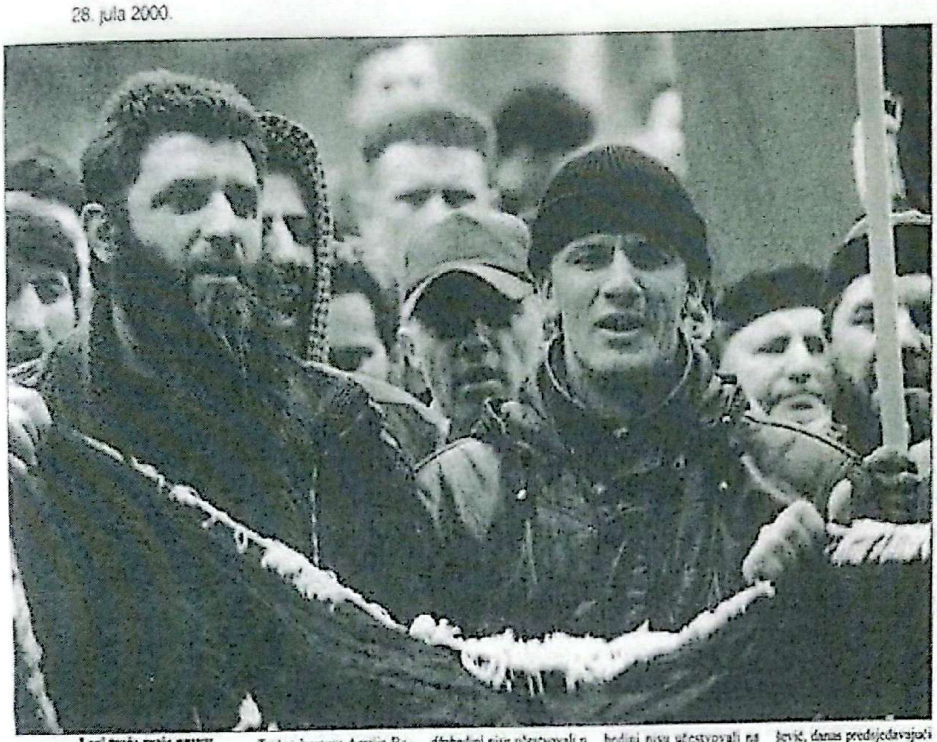

I oni traže svoja prava: Sa protesta mudžahedina u Sarajevu

Srbi prodaju kuće mudžahedinima

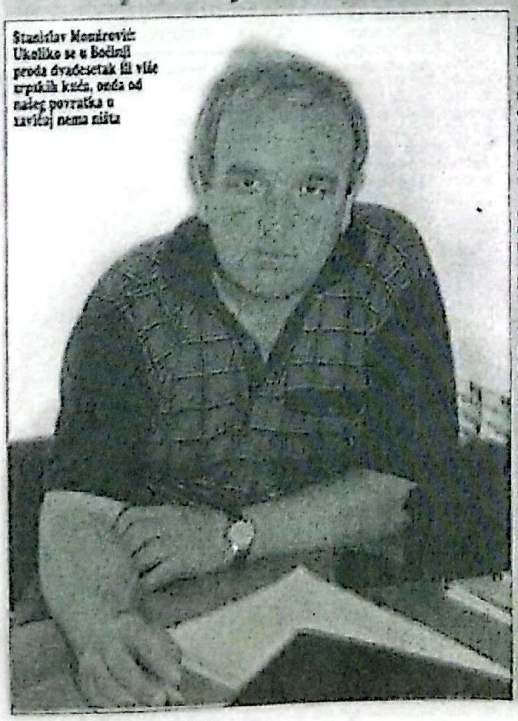

Stanislav Momirović: Ukoliko se u Bočinji proda dvadesetak ili više srpskih kuća, onda od našeg povratka u zavičaj nema ništa

Prema podacima Udruženja za povratak Srba u Mjesnu zajednicu Bočinja, mudžahedini su do sada kupili pet kuća čiji su predratni vlasnici bili Srbi, Stanislav Momirović, referent u opštinskom uredu za povratak, naglašava da je u toku vještačenje imovinsko-pravnih kupoprodajnih odnosa, odnosno prodaja još šest kuća u Bočinji, čiji su predratni vlasnici bili Srbi.

– Ukoliko se u Bočinji proda dvadesetak i više kuća, onda od našeg povratka u zavičaj nema ništa. To bi morali da shvate svi koji se rodoni i prije rata živjeli na području Mjesne zajednice Bočinja – upozorava Momirović.

Prema njegovim riječima, do sada je podnesena 321 prijava za povrat imovine. U pitanju je 1.050 predratnih stanovnika MZ Bočinja.

Interesantna je priča koju je ekipi "Nezavisnih" ispričao Momirović.

– Neki Srbin, koji je nekoliko mjeseci, prodao je u Bočinji svoju kuću mudžahedina za 25.000 njemačkih maraka. Kada je nedavno taj mudžahedin shvatio da će, uskoro, otputovati Bočinja te da mu ta, kupoprodajna ugovor neće vrijediti, pozvao je Srbina kome je prije nekoliko dana prodao kuću na prodaju. Srbin je pristao, ali za cijenu od samo pet hiljada njemačkih maraka. Ovakvu ponudu pravdao je time da su u mudžahedine prilikom kupovine, bile dio ondašnjeg novca koliko je vrijedio – za ilustraciju priča Momirović.

Trećeg korpusa Armije Bosne i Hercegovine, a danas zamjenik federalnog ministra odbrane. Mada su to tvrdili vojni komandanti ove jedinice, rukovodstvo maglajske opštine ističe da mudžahedini nisu učestvovali u oslobađanju ovog grada.

"Ta operacija, nazvana vjerskim imenom 'tarz' što bi značilo 'zapovijed', nije izvođena u Maglaju i oko ovog grada. Dakle, mudžahedini nisu učestvovali na maglajskom nego na zavidovičkom dijelu ratišta. Tačnije, bili su angažovani na takozvanom 'trinaestom kilometru' kako smo ga tada zvali", kaže Dževad Galijašević, danas predsjedavajući Opštinskog vijeća Maglaja.

Prva varijanta, kada je u pitanju smještaj mudžahedina i njihov ostanak u Bosni i Hercegovini, bio je lokalitet Vozuće. To je, za rata, bila politička odluka za čijem da se na području planine Ozren smjesti jedna jaka i mobilna borbena jedinica. Pravdano je to nekakvim nacionalnim, odnosno strateškim interesom i razlozima. A ti razlozi, kako danas tvrde u Maglaju, bili su znani samo prvim ljudima Stranke demokratske akcije, ali i Armije BiH.

"U to vrijeme vladajuća, Stranka demokratske akcije željela je da, sa mudžahedinima, dobije svoju stranačku vojsku koja ne preispituje nikoga i koja je više okrenuta onom svijetu, odnosno smrti, nego li životu", tvrdi Galijašević.

Šakib Mahmuljin, koji je, bar formalno, bio prva ličnost za vrijeme ratnih operacija na maglajsko-zavidovićkom dijelu ratišta, prenijeo je tu političku odluku, zbog činjenice da su u Vozuću, odmah nakon pada njihovog grada, već stigle prve porodice šehinjaka iz Srebrenice. Zbog toga je Bočinja i izabrano za njihovo novo mjesto stanovanja.

Mudžahedini su, na područje maglajske opštine, došli kao vojna jedinica, izuzetno dobro naoružana i, za njihove

Ko su stanovnici Bočinje?

Kantonalno Ministarstvo unutrašnjih poslova raspolaže, neslužbeno, spiskom stanovnika Bočinje koji su evidentirani u Policijskoj upravi u Maglaju. Listajući spisak vidi se da su u Bočinji, neslužbeno, 44 prijavljena mudžahedina uglavnom iz afro-azijskih zemalja. Najviše ih je iz Egipta (devet). Sudana (šest), Jordana (pet) te iz Tunisa (četiri) i Jemena (tri).

Među 114 "domaćih", odnosno mudžahedina-Bošnjaka, najviše registrovanih je iz Zenice, Zavidovića, Kaknja i Maglaja. Petnaest mudžahedina, registrovanih u Policijskoj upravi u Maglaju, je iz mjesta u Republici Srpskoj, a samo jedan iz distrikta Brčko. U međuvremenu, sedamnaest mudžahedina napustilo je Bočinju, zajedno sa svojim porodicama.

Interesantno je napomenuti da, među registrovanim mudžahedinima, odnosno članovima njihovih porodica, ima i Albanaca, Švajcaraca, Luksemburžana, a čak i jedan državljanin Jugoslavije.

"Stranka demokratske akcije je željela da, sa mudžahedinima, dobije svoju stranačku vojsku koja ne preispituje nikoga i koja je više okrenuta onom svijetu, odnosno smrti, nego li životu", tvrdi predsjedavajući Opštinskog vijeća Maglaja Dževad Galijašević

pratilac, veoma dobro organizovana. To je bila jezgro koje se, kasnije, pridružilo i osamdeset i devet domaćih, bošnjačkih porodica. Sedam ih je koje imaju izbjeglički status u Republici Srpskoj, dvije su iz Brčkog, a ostale su uglavnom iz sela smještenih uz obale rijeke Bosne. Najviše ih je iz Zenice, Zavidovića, Kaknja i Maglaja.

Poliskom dolaska u Bočinju bila ih je, otprilike jedna četa. Dakle, osamdeset-tak stranih državljana koji su u ovo mjesto došli sami i bez svojih porodica. U međuvremenu, neki od njih napustili su Bočinju. Umjesto njih došli su drugi tako da je danas u Bočinji sedamdesetak mudžahedina koji su u ovom mjestu zasnovali i svoje porodice nakon sklapanja brakova sa

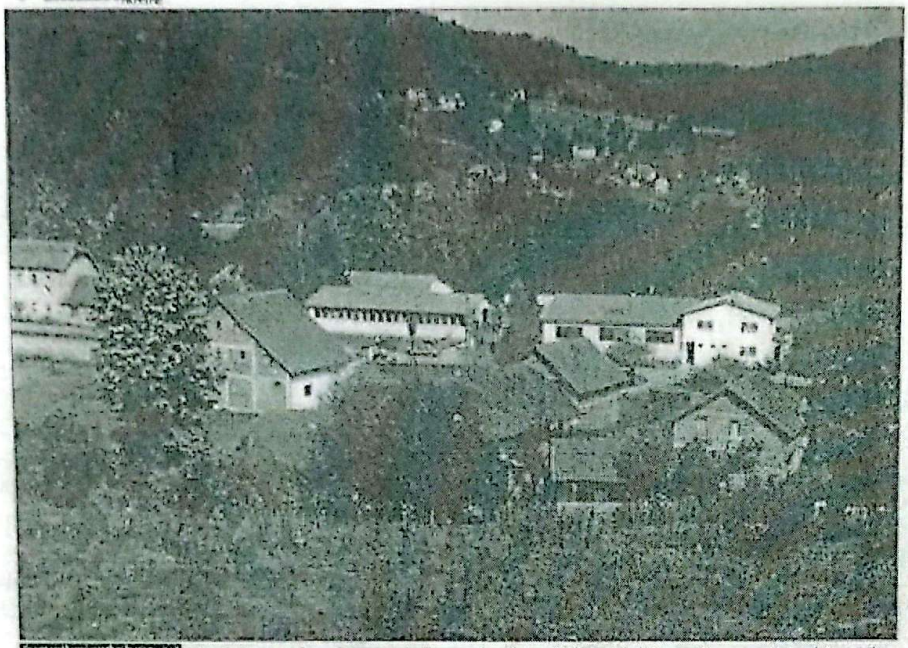

(nastavak sa prethodne stranice)

Bošnjakinjama. Neki od mudžahedina prihvatili su i prezimena svojih supruga.

Karakteristično za Bočinju je to što se, od samog dolaska mudžahedina, nastojalo ekonomski opravdati njihovo prisustvo u ovom mjestu. Nastojalo se zapravo dokazati da njihovo prisustvo u Bočinji ima ekonomske zalede. Mudžahedini danas u Bočinji imaju svoje benzinske pumpe i trgovine. Imaju i svoju šumsku operativu i pilane.

"Imaju oni sve to, ali ovoj državi oni ne plaćaju ni jednu marku na ime poreza i drugih obaveza. Zato su mudžahedini iz Bočinje i mogli držati pijace te finansirati neke značajnije projekte. Mi, inače, nemamo nikakvih informacija o ljudima iz Bočinje. Nemamo njihove dosijee, ne znamo ni njihove biografije. Ne znamo da li su među njima ljekari i inženjeri ili su to samo kriminalci. Možda su, za nekima od njih, raspisane i međunarodne potjernice. Mi to ne znamo. To nam nikada nisu željeli dostaviti. Teškom mukom smo uspjeli dobiti spisak stanovnika Bočinje, koji su evidentirani u Policijskoj upravi u Maglaju. Osim tog dokumenta, nemamo nikakvih drugih informacija o mudžahedinima Bočinje", nastavlja priču Galijašević koji je, za mjesto predsjedavajućeg Općinskog vijeća u Maglaju, došao kao kandidat Stranke za Bosnu i Hercegovinu.

Mudžahedini Bočinje još uvijek nisu razoružani. Još uvijek se kod njih nalaze veće količine naoružanja i municije zbog kojih je izvođenje bilo kakve akcije, odnosno obavljanje bilo kakvog ozbiljnijeg posla u Bočinji, krajnje riskantno i neizvjesno.

"Bočinja, dakle, nikada nije demilitarizovana. Bočinja je, u prvom redu, jedan izuzetno složen bezbjednosni, ali i još složeniji politički problem. Jer, oni koji su odredili Bočinju za oazu mudžahedina u Bosni i Hercegovini, još uvijek su politički veoma jaki. Još uvijek oni upravljaju ovim dijelom Federacije BiH. Da skratim i pojasnim. Iza svega što se dešava u Bočinji stoji Alija Izetbegović. To je sasvim sigurno. Vidjelo se to i u izjavama Abu Hamze, vođe zajednice mudžahedina u Bočinji koji je rekao da će 'mudžahedini otići iz Bočinje samo kada to naredi Izetbegović'. Dakle, samo Izetbegović može odlučiti o budućnosti mudžahedina u ovom mjestu i, inače, u Bosni i Hercegovini", pojašnjava Galijašević.

Mudžahedini su u Bočinji organizovani, prije svega, kao vjerska, a onda i vojnička zajednica u kojoj je svima dobro znana hijerarhija i subordinacija. Zna se ko je gazda i ko komanduje. Ko novi đeci mlijeko, ko se brine o ulazu, ko radi u polju, a ko radi u pilanama i trgovinama. To je, zapravo, jedinstven spoj vjerske i vojne organizacije zbog čega Bočinja i jeste složen bezbjednosno-politički problem.

Mudžahedini su na područje maglajske općine došli kao vojna jedinica, izuzetno dobro naoružana i, za njihove prilike, veoma dobro organizovana. To je bilo jezgro kome se, kasnije, pridružilo i osamdeset i devet domaćih, bošnjačkih porodica

Sve oči domaćih mještana Bočinje uprte su u Abu Hamzu, vođu zajednice mudžahedina i čovjeka koji je, prema pričanju mnogih u Maglaju, "umjereni vođa stranaca u ovom mjestu". On je ljekar po profesiji i trenutno vrijeme ordinira u mjesnoj ambulanti. Inače je oženjen Bošnjakinjom iz Kozarca. Sa njom ima četvero djece.

Kantonalne vlasti, prije svih ministri Šemsudin Mehmedović i Zuhdija Ravčanin, režirali nerede zbog kojih je i uvedeno vanredno stanje u maglajskoj općini

"On je, ipak, za sve nas samo stranac i ništa više. On jeste umjeren, ali i ta njegova umjerenost nije mu predstavljala nikakvu prepreku da se svim svojim snagama zalaže za

(nastavak na strani 14)

Obavljene prve deložacije

Kako je to bilo i predviđeno operativnim planom Općinskog komiteta za stambene odnose u Maglaju, 24. jula, prve deložacije u Bočinji. Prvih deložacija nije ni bilo puno: su porodice Bošnjaka-mudžahedina Srđe Mujkanovića i Sabete Alihodžića. Predviđeno samo dopratile stambene objekte čiji su prodatelji vlasnici bili Srbi, Teodor Milivojević i Nedjeljko Zečić. Do 1. avgusta trebalo bi da bude deložirano ukupno četrnaest porodica Bošnjaka-mudžahedina.

Deložacije mudžahedina iz etno-vjerskih razloga, trebalo bi, kako se očekuje, da počnu pokretom prepreka.

Do povratka Srba u Bočinju došlo je još prije, predviđeno, nego što bude izloženo od mudžahedina.

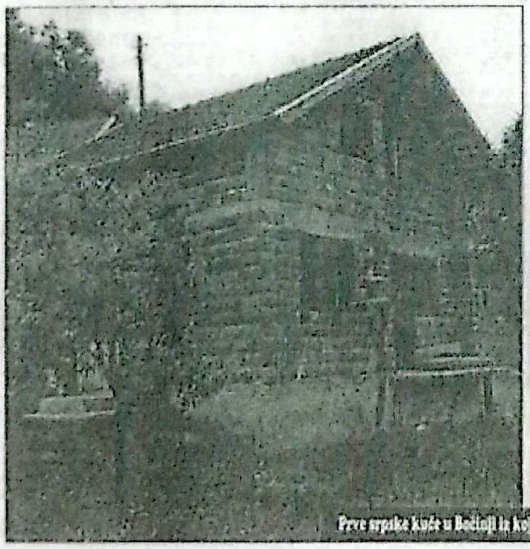

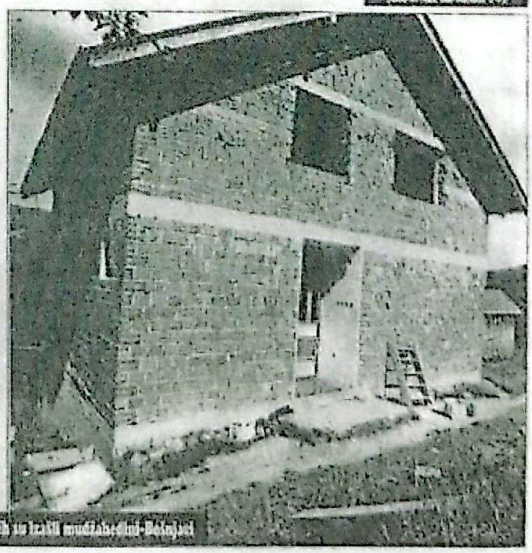

Prve srpske kuće u Bočinji iz kojih su istjerali mudžahedini-Bošnjaci

političku Stranke demokratske akcije, odnosno za političku Alije Izetbegovića. Iako umjeren, on je neprestano saradivao sa lokalnom vlašću u Maglaju, prije svih sa bivšim načelnikom Mustafabašićem i bivšim Krnjkom. Od to, najvjerovatnije, i danas čini

Da mudžahedini, tokom ratnih dejstava na Ozrenu, Zavidovićima i Maglaju, nisu bili od koristi, a ni prijeko potrebni, govori i nedavna izjava Huseina Durakovića, ratnog komandanta maglajske brigade, koji je, u razgovoru sa zvaničnicima opštine Maglaj, rekao da su mu "mudžahedini samo smetali na linijama"

pošto je za njega nova opština vlast u Maglaju, u kojoj su predstavnici Stranke za Bosnu i Hercegovinu i Socijaldemokratske partije BiH, u stvari nevlasti Izetbegovića, odnosno iz kabineta njegovih najbližih saradnika među kojima je bio i Sakib Mahmuljin", tvrdi Galijašević.

Na hvaljenje generala Mahmuljina da je "oslobodio Bočinju" Dževad Galijašević je oštro reagovao. To hvaljenje Galijašević podvodi pod "ratnu logiku".

"Tako bi se, isto, mogao hvaliti i srpski major Stanković tvrdnjom da je oslobodio, za primjer, Ševarlije. Ne mislim da u riječi 'oslobodio' ima ikta časno. Ta ratna pamet i logika, na svu sreću, danas su samo ružna prošlost koju treba što prije zaboraviti. Da kažem još nešto.

Mahmuljin je jedan obični, nadurvani paun o čijem učešću u ratu na ovim prostorima Maglajani pričaju sa podsmijehom. On je do generalskog čina došao po političkoj liniji, a ne nikako ratnim zaslugama. Mahmuljin je u Maglaj došao bez vojske i u svom poznatom mirodžiju. Kada je ovom kraju i narodu bilo najteže, Mahmuljin je klasio u Zenici. Da nam u oči ne kažu, sa jedne strane, pripadnika Vojske RS, a sa druge Hrvatskog vijeća odbrane, koje bilo takozvanih 'Kaleničkih vukova', ko zna da li bi, oslanjajući se na

Egipćani najbrojniji

Na spisku mudžahedina pripadnika kod Policijske uprave Maglaj najbrojniji su Egipćani. Prezimena imena mudžahedina glase:

Hasan Osama iz Egipta, Ahmed Asad iz Sirije, Ismail Mohamed el-Husein iz Sirije, Ibrahim Hosni iz Egipta, Ben Hamza Mourad iz Alžira, Aba el Jadydeam iz Jordana, Sami Fridhi iz Sudana, Slomonaq el Arif iz Egipta, El Vakil Ahmed iz Egipta, Ali Awad Mohamed iz Jemena, Bastadar Abdulah iz Jemena, Arsalidine Omerović Overghi Mustafa iz Tunisa, Zrigue Hamouda iz Tunisa, El Hassimi Gamal iz Egipta, Habil Hodžić iz Sudana, Salih Adari iz Južnog Jemena, Amrou Osmanović iz Jordana, El Monsouri Mohamed iz Ujedinjenih Arapskih Emirata, Alkoiri Ahmed iz Sudana, Ben Radhia Nejmeddine iz Sudana, Othoumani Osama iz Jordana, Al Saidi Mohamed iz Egipta, Dar Khalifeh Jafer iz Jordana, El Karim Mohamed Ahmed iz Sudana, Melwali Mamdouh iz Egipta, Hnaiti Mohd iz Jordana, Ben Issa Khalifa iz Tunisa, Zuheir Bečić iz Ujedinjenih Arapskih Emirata, El Hachimi Mohamed iz Katara, Ozkil Fahri iz Turske, Hanchi Ammar iz Džezaira, Alfoni Taher iz Kuvajta, Hans Kreis iz Luksemburga, Rahabala Kamel iz Alžira, Abdul Dizel Hair iz Libana, El Gazzhani Fatima iz Jemena, Morsi Roksa iz Egipta, Sheta Mervana iz Albanije, Magdalena Kreis iz Švajcarske, Almaja Khaled iz Egipta, Rajem Turck iz Tunisa, Omar Badjaouvi iz Sudana, Bardhozhi Pranvera iz Albanije, Azad Osama iz Egipta, Burgaoui Raia iz Tunisa i Lurdiane Fawzi iz Egipta.

U Bočinji su osnovi i pripadnici bosansko-hercegovačkih državljanstvo samo onih stranaca koji su oženili Bošnjakinje. Neki od njih prihvatili se prezimena supruge.

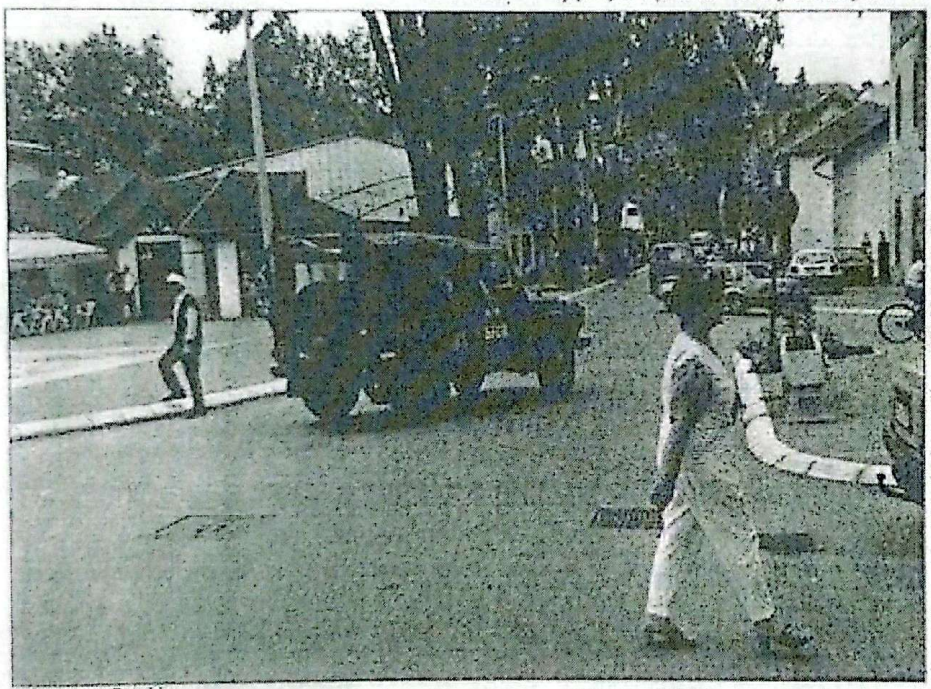

Hoće li za podružja opštine uskoro otići "nezvani" gosti Maglaj

jernička i kako oni kažu, islamska", nastavlja Galijašević.

Da mudžahedini, tokom ratnih dejstava na Ozrenu, Zavidovićima i Maglaju, nisu bili od koristi, a ni prijeko potrebni, govori i nedavna izjava Huseina Durakovića, ratnog komandanta maglajske brigade, koji je, u razgovoru sa zvaničnicima opštine Maglaj, rekao da su mu "mudžahedini samo smetali na linijama". Pojasnio je da je riječ o "nedisciplinovanim i ljudima koji su neprestano klanjali i kod kojih linija nikada nisu bile sigurne". Durković je za svojim vi-

Fanatici koji bespotrebno ginu

Poslijeratne godine ratnih dejstava u Bosni i Hercegovini jedinica El Mudžahid bila je stacionirana nedaleko od Tešnja. U akcijama koje je izvodila, uvijek je bila ispred pripadnika jedinica Armije Bosne i Hercegovine, od svog pripadnika jedinice koljena Armije BiH.

I tu na najozvaničnijim linijge koje su držali pripadnici Vojske Republike Srpske. "Svjedoci smo, kako uvijek dana sele federalne strane, ondje da se radi o fanaticima koji prave bespotrebne gubitke u ljudstvu. Ipak, ove grupe mudžahedina, vel. ovaj sedmi rata u Bosni i Hercegovini, bile su okljenje u selu Mehićić u travničkoj opštini."

upućene, general Mahmuljin nije mogao reagovati pošto je, kada smo pokušavali da uspostavimo sa njim kontakt, bio na službenom putu u Oslu.

Ali, šeito ranije u izjavi datoj "Slobodnoj Bosni", povodom tvrdnji opštinskih vlasti u Maglaju da je bio direktno umiješan u nasilnjavanje Bočinje mudžahedinima, Mahmuljin je tvrdio da "kao visoki funkcioner Stranke demokratske akcije nikada nije dobio zadatak da učestvuje u akcijama nasilnjavanja Bočinje mudžahedinima". Ti ljudi, prema tvrdnjama Mahmuljina, naselili su ovo mjesto "uz saglasnost opštinskih vlasti u Maglaju".

U priči o odlasku mudžahedina, odnosno o njihovom delokacijama iz Bočinje, neizbježan je stav, kojeg je pojasnio i federalni premijer Edhem Bičakčić, ističući da "na nivou nadležnog federalnog ministarstva postoji plan o primjeni imovinskih zakona na prostoru sela Bočinje. Bičakčić tvrdi da su "u tom dokumentu jasno naznačene obaveze koje su, u rješavanju problema Bočinje, u nadležnosti opštinskih, kantonalnih, odnosno federalnih vlasti".

"Lokalna vlast u Maglaju nije dužna da mudžahedinima, nakon delokacije, obezbijedi alternativni smještaj. Nije, pošto mudžahedini nikada prije nisu ovdje, a nisu ni bilo kojem drugom lokalitetu u Bosni i Hercegovini, niko imali ni svoje kuće ni zemlja koja im je pripadala. Mi, dakle, ne podliježemo zakonskoj obavezi da im pomognemo. U akcionom planu Vlade Federacije BiH operiše se terminom 'relokacija zajednice Bočinja' Dakle, u nadležnosti je federalne vlade da se, nakon delokacije, stara o njima kako bi im se, na kraju, omogućio i očuvao taj *njihov način* života u, po mnogo čemu, neobičnoj zajednici. Dakle, Bočinja, uslovno to tako zovem, treba da se napravi na nekom drugom mjestu. Mi smo federalnoj vladi ponudili da intervenišemo sa finansijskim sredstvima kako bi se moglo riješiti pitanje Bočinje u kojoj mudžahedini više nikada neće živjeti na način kako danas žive. Nakon svega što se, posljednjih desetak dana, dogadalo u Bakotiću, Bocu i Bočinji, uvjeren sam da će federalna vlada nastaviti sa operacijom u rješavanju problema Bočinje. Jer ona nam nikada neće obezbijediti i poslati sredstva koja su potrebna za rješavanje problema mudžahedina. A mi ćemo, i bez toga, poštovati zakonske odredbe i izvršiti delokacije u Bočinji.

Sibi treba da dodu na svoje, a mudžahedini neka se snalaze. Mi ćemo ih spakovati i poslati u Sarajevo. Neka se onda o njima brine federalna vlada", kategoričan je Galijašević, koji tvrdi kako su "kantonalne vlasti najodgovornije" i kako su oni sve napakovali, očekujući nemile scene, a posebno barikade u Bakotiću.

"To, prije svih, misli na kantonalnog ministra prosvjete i komunikacija, mađe bivšeg kantonalnog šefa policije Šemsudina Mehmedovića, te na aktuelnog ministra unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog kantona Zahidiju Ravčanina. Oni su, apsolutno, najodgovorniji za neređe u Maglaju i za vanredno stanje koje smo zbog toga i uveli. A vanredno stanje traiaće, u opštini Maglaj, sve dok se ne okončaju, i to uspješno, sve delokacije u Bočinji", kaže Dževad Galijašević. ■

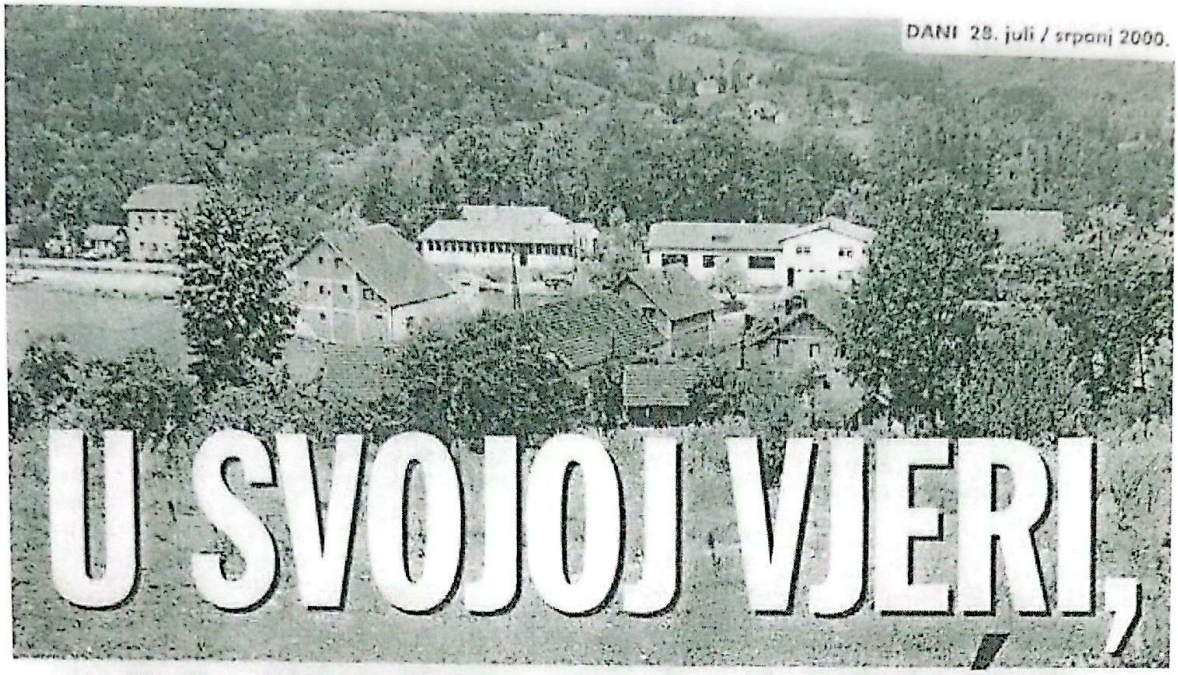

U SVOJOJ VJERI, U TUĐOJ KUĆI

Selo Bočinja, najpoznatija mudžahedinska komuna od Trebinja do Stockholma, polako ostaje bez svojih postratnih stanovnika. Mudžahedini iz ove eksperimentalne zajednice prihvataju naloge za deložaciju i srpske kuće ponovo mijenjaju za svoje – rasute u 89 općina u BiH. Oni Bočinjani koji do rodne kuće mogu najlakše stići avionom, rasporedit će se oko Sarajeva i Travnika. Barem jedan od njih – Abu Hamza. Ili jedan od Abu Hamzi

Piše: Vildana Selimbegović

Bez očekivanih incidenata, pa čak i bez mučnih situacija neizbježnih za deložacije, iseljavaju se kuće u Bočinji?! Razlog je više no jednostavan: donedavni stanari najpoznatijeg mudžahedinskog sela na planeti Zemlji ne idu na ulicu, već se naprosto vraćaju u svoje kuće. I valjda zato i ne čekaju općinske vlasti Maglaja niti domaću i međunarodnu policiju i snage SFOR-a, nego i prije određenog roka za iseljenje sa svojim stvarima napuštaju *oslobođenu* srpsku kuću i odlaze svojoj.

"Šaban ima veliku kuću, ali teško ćeš je naći. To ti je iza Žepča, u nekom selu", objašnjava dvanaestogodišnji **Husein**, koji s vršnjakom **Sevdadom** vrući ljetni dan popunjava razgovarajući s novinarima koji, ekipa po ekipa, dolaze da vide i to čudo. Deložaciju u Bočinji. I uistinu: kuća u kojoj je stanovao **Šaban Odobašić** s porodicom napuštena je dan ranije i općinarima je preostalo tek toliko da je uredno zapečate. **Sejfo Mujkanović** je u svoju Jablanicu otišao također kada i Šaban i manje-više za očekivati je da i ostale planirane deložacije u Bočinji prođu na sličan način i da se proces iseljavanja Bočinje završi u narednih dva mjeseca. Baš onako kako i najavljuje **Mehmed Bradarić**, načelnik maglajske općine.

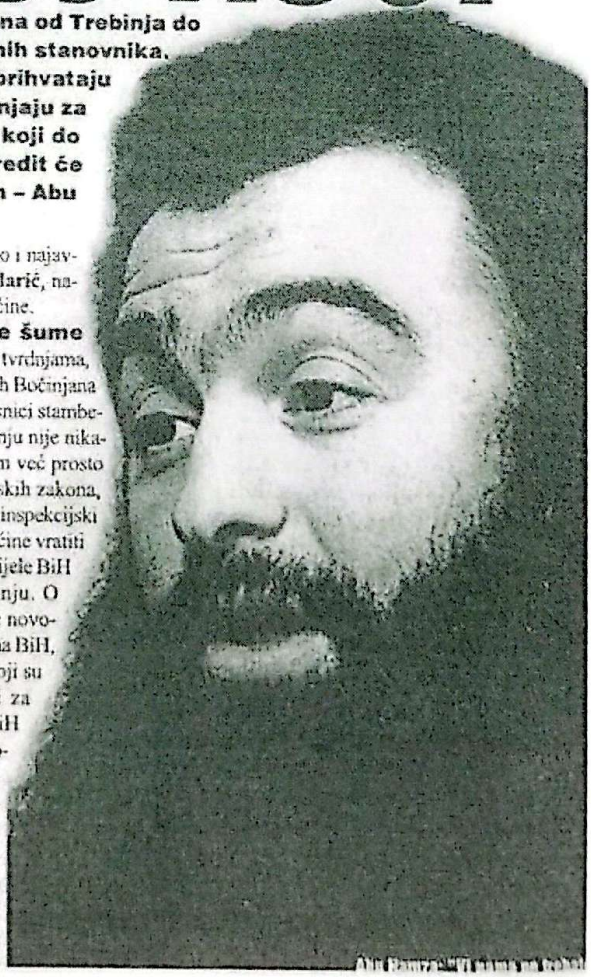

Sječa srpske šume

Prema Bradarićevim tvrdnjama, najveći broj današnjih Bočinjana i jesu dvostruki korisnici stambenog prostora i u pitanju nije nikakav politički problem već prosto sprovođenje imovinskih zakona, pri čemu će nadležni inspekcijski organi maglajske općine vratiti na 89 destinacija iz cijele BiH doseljenike u Bočinju. O onom ostatku, dakle novopečenim državljanima BiH, stanarima Bočinje koji su u znak zahvalnosti za učešće u odbrani BiH dobili ovdašnje pasoše, Bradarić i ne priča. Dinamika njihovog iseljavanja ostaje u nadležnosti Federalne vlade i premijera **Bičakčića**, i Bradarić naprosto želi da taj problem

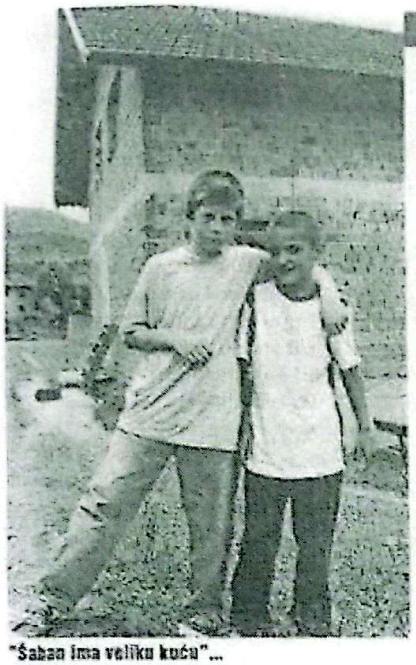

"Šaban ima veliku kuću"...

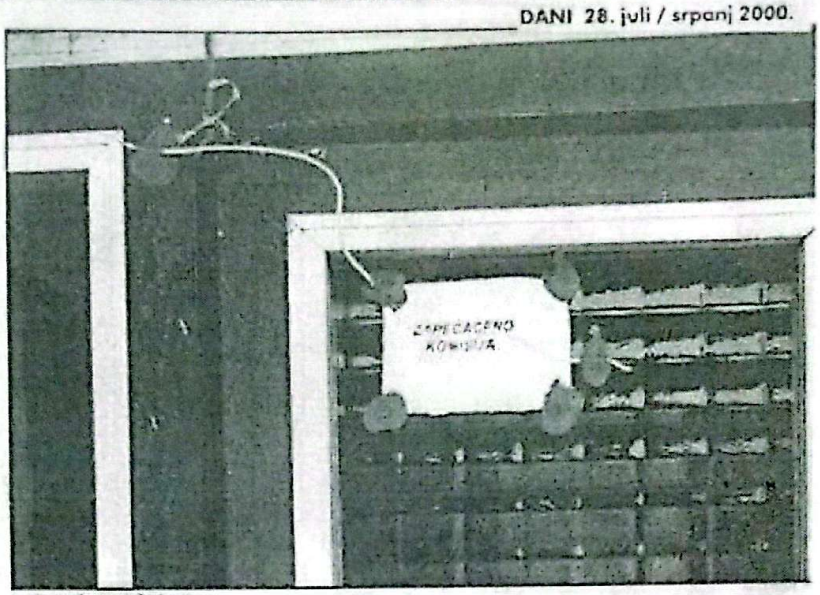

... a ova je zapečaćena

postuira kroz zapadnu prizmu, recimo Njemačke, koja je svojedobno pružila krov nad glavom za 500 000 izbjeglica sa prostora BiH?!

"Premijer Bičakčić i resorni ministar Garib njima će morati naći smještaj", precizan je Bradarić, koji voli istaći da su **"sve parlamentarne stranke općine, uključujući i SDA, suglasne da to nije problem Maglaja, već Federacije, kao uostalom i u svakoj drugoj zemlji"**. Što se same općine tiče, ona ima svoje prioritete, svoje demobilisane borce, ratne vojne invalide i također značajan broj zaslužnih za odbranu grada i zemlje koji su danas bez krova nad glavom. Utoliko prije što današnji stanari Bočinje uopće ne poštuju zakone ove zemlje i što je zapravo deložacija prvi čin općinske vlasti koji se uopće provodi na teritoriji Bočinje. Sam načelnik kao primjer navodi potpuno nekontrolisanu sječu šume i rad bočinjske pilane koji se odvija bez inspekcijskih nadzora i potrebnih dokumentacija a sa jednim jedinim obrazloženjem: *sjećemo srpsku šumu*!

Što se tiče organiziranog povratka u Bočinju, načelnik Bradarić priznaje da ne očekuje da se sa prvom iseljenom kućom u nju vrate njeni vlasnici. Pretpostavlja da će čekati kraj ovog procesa, kada valjda očekuje i ono što danas niko ne želi u Maglaju reći: život Bočinje kao i svakog drugog sela na prostoru Bosne i Hercegovine. U tome i zapravo i jeste jezgro kompletnog problema - Bočinja već odavno nije *obično* selo, već eksperimentalna *zajednica življenja u čistom islamu*, kako to njeni stanari obično vole opisati.

Po svemu sudeći, eksperiment nije uspio, recept iz Bočinje nije se kao plamen proširio čak ni do okolnih sela, a kamoli na ostatak Federacije koji za većinu ima Bošnjake, već je *življenje u čistom islamu* ostalo unutar krugova Aktivne islamske omladine i u Bočinji. U kojoj se, ističu, iza zbirke identičnih imena i uz blagonaklonost Stranke demokratske akcije dalo lako sakriti od mogućih grijeha iz prošlosti i živjeti bez pritiska svakodnevice koja zahtijeva redovne račune za sve, poreze i registrirane automobile, pa i takve banalnosti kakve su dozvole za sječu šume.

Oni se ne vole slikati I tu zapravo leži bočinjska zamka pitanja odgovornosti: prava adresa nisu niti lokalni organi općine, niti Kanton, niti Federacija, već naprosto Stranka demokratske akcije i njen vrh kojem se ideja Bočinje jako dopadala i kojoj se i danas dopada. Bočinju, kako to najbolje ilustriraju primjeri deložacije, ne naseljavaju beskućnici niti izbjeglice, već raseljena lica koja su u ovo selo došla da sa svojim ideolozima mudžahedinima osnuju embrion novog bošnjačkog poretka.

Abu Hamza, seoski emir, odnosno lider domaćih mudžahedina, pravi selekciju podobnih i nepodobnih gostiju u selu. Ekipu *Dana* je ocijenio kao opasnu za razgovor sa dvanaestogodišnjacima i osobno se dovezao do nekadašnjeg Šabanovog prebivališta da ih skloni od nas. **"Vi nama ne trebate"**, bila je jasna poruka nakon molbe za razgovor. Slično su reagirali i ostali nedeložirani stanari Bočinje, blago se povlačeći iza živica srpskih kuća u koje su uselili. Izuzev jednog, reklo bi se, modernijeg vehabije, koji je, sav u crnom, na motociklu, nešto dogovarao sa stanjim policajcem. Ovaj posljednji, vidno nervozan, zatražio je od svog mladog kolege da "ubrza te novinare". Našavši se u nebranom grožđu, mladi je policajac pokušao objasniti da **"oni naprosto ne vole goste u selu"**.

Mehmed Bradarić: "U pitanju su dvostruki korisnici"

Zašto? Slijeganje ramenima: **"Takvi su."** Na fotoaparat, policajac reaguje gotovo sa strahom: **"Oni ne vole da se slikaju."** Na primjedbu da je hvale vrijedna njegova briga da niko i ničim ne poremeti želje Bočinjana, uzvratio je pitanjem: **"Jeste li vi ikad bili ovdje?"** Zar nije svejedno – Bočinja, Velečevo, Sanski Most, Sarajevo ili Beč, pitam, a on se pobjedonosno osmjehuje: **"Niste, znači, dolazili ranije."**

Ko ima pare za kuću? Shvatio je da j smo tek nakon Abu Hamzine reakcije; ali ni odustao od svog objašnjenja: **"Oni su takvi** Kakvi? Dovoljno drugačiji da se njihova osob nost poštuje, što nikada i nije bilo u pitanju sv dok ta osobenost ne pokuše ingerencije kakve Bočinja pokazala, a Maglaj osjetio. Dakle, sve d onog trenutka dok se oni *takvi kakvi jesu* ukl paju u norme življenja na ostatku državne ter torije. Sa svim onim banalnostima koje čine ž votne probleme ostatku stanovništva u BiH.

I, naravno, bez pretenzija da posluže ka urnek ostalim Bošnjacima Uostalom, ako je i shvatljiv njihova povodljivost za sv nim vrhom Stranke demo kratske akcije, čiji je nepri snoveni izum dvostruko kor štenje stambenog prostora neshvatljiv je pokušaj da s iza vjerskih motiva skriva tr kva praksa. A onaj drugi di priče, o čisto fenomenološke potrebi da se na svoj način po svojim normama živi izolovanoj zajednici, dalek je opet primjereniji svojoj ku ći i selu negoli tudem. I kad smo već kod svoga i tuđeg, Bočinji je već nekoliko kuć promijenilo vlasnike: nekolicina srpskih pore dica okrenula se jednostavnijem rješenju pro daje negoli čekanju povratka i razmišljanju o njegovoj realizaciji u ovom selu. U samom Maglaju objašnjavaju da su kupci naturalizi rani Bošnjaci jer samo oni imaju pare za ova kve pothvate. Što se Abu Hamze tiče, on j navodno odustao od kuće u Bočinji, naprost zato što mu se više svida Ilidža ili Travnik (n Ilidži je navodno kupio kuću, a u okolini Tra vnika ima još od prije?!).

Дневни 2. август 2000.

Докле тако, Ђурковићи?

Бочиња је све присутнија у медијима. Због оних мујахедина. А сада и због блокада пута Маглај - Завидовићи. Слушао сам одговорне људе из Маглаја, а посебно извесне Брадариће и Галијашевића. Међутим, мене чуди чудно држање наших Ђурковић. Зашто? Ђурковић (мислим тројица) некако се често појављују као браниоци Бочињана. Последњи се појавио извесни Сретко Ђурковић на НТВ "Патрија", 20. јула. Он упорно тврди да се ми Срби, а посебно избеглице не знамо договорити, па нас зато мрзи међународна заједница. Срето нам сугерише да се договоримо, па ће све бити како треба. Дакле, чим се Бочињани договоре спаковаће се мујахедини и отићи одакле су и дошли.

Брате Срето, ја вам препоручујем да сазовете своје Бочињане на Рукометни стадион у Добоју. Бивши председник МЗ Бочиња то може вазда урадити. Ту без длаке на језику све расчистите. Ја обећавам довести све телевизијске станице, новинаре из свих листова ове регије. Свакако, после расправе о свим проблемима припремити богат културно-уметнички програм.

Бочињани имају храбрости да погледају у очи зарад ових што погинуше за Бочињу.

Припремио: С. ИЛИЋ

Дневни 2. август 2000.

ИНТЕРВЈУ: МИРЈАНА ШАРЧЕВИЋ, ПРЕДСЈЕДНИЦА УДРУЖЕЊА "ОСТАНАК" ДОБОЈ

Чувајмо се подвала

Госпођу Мирјану Шарчевић није потребно посебно представљати. Стална брига за живот избјеглица у улози предсједнице Удружења "Останак". Управо смо је срели и с њом попричали, пред њен одлазак на састанак са представницима међународне заједнице.

Мирјана Шарчевић

. Хоће ли остати Срби који су се одлучили да остану?

- Ја мислим да хоће. Важна је код човека жеља за останком, остало долази само по себи. Народ зна да поновно "уништарисање" БиХ значи уништење свих наших достигнућа. Даље, народ је сувстан да га у Федерацији чека несаница због страха. Замислите, неки наши самозвани предводници избјеглица кажу Бочињанима да се врате, а тамо још мујехедини. Тврдим да ће изгнање мујахедина из Бочиње коштати Алију. Он њих треба да деложира. Мислио је да на превару доведе Србе, па да их мујахедини коље као и на Озрену и Возући. Дакле, ствари се споро крећу, али помиче се казаљка на сату. Мораће попустити Алија, Додик, Петрић, сви, јер им се иначе допе пиће.

Разговарао: С. ИЛИЋ

CamScanner

Интервју: Алун Робертс, портпарол УН

Закон стиже у Бочињу

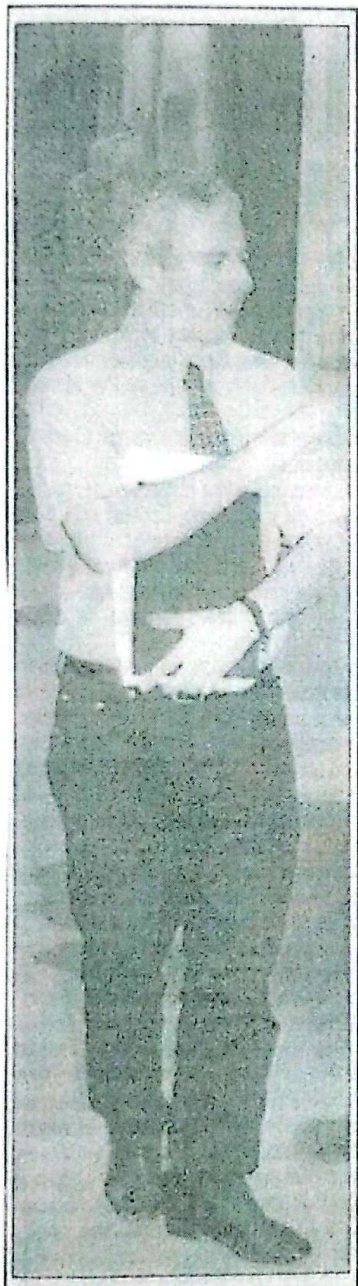

Министар унутрашњих послова Кантона 4 је у вријеме дешавања у Бочињи био у Холандији, до његовог замјеника, који је Хрват нисмо могли доћи

Ситуација у Бочињи је стабилна као и у Јању али УН не сматра да постоји веза између тих инцидената, каже портпарол УН за регију Бања Лука и Бихаћ Алун Робертс у интервјуу за „Републику". Он напомиње да су остале још три седмице до деложације муџахедина када ће се знати како ће бити ријешено ово питање.

- Мјештани села Долац и Бакотићи су поставили блокаде на пут и то због дезинформација које су стигле од медија и муџахедина. Према процјенама ИПТФ-а на тим блокадама су примијећени муџахедини који су охрабривали мјештане. Иако је упућено доста критике на рачун МУП-а Кантона 4, јер није одмах реаговао, три дана касније барикаде су уклоњене. Доста је спекулација да они још увијек нису разоружани, али што се тиче деложација УН сматра да је одговорност на локалној полицији. На властима у Маглају је да пронађу смјештај за људе који треба да буду деложирани у селу Бочиња које је у овој општини. Сматрамо да је охрабрујући наступ садашњег предсједника Скупштине општине Маглај Џевада Галијашевића који настоји да на напристрасан начин проведе имовинске законе без обзира на етничку припадност.

На властима у Маглају је да прокаћу смјештај за људе који би требало да буду деложирани у Бочињи. Одговорност за деложације је на локалној полицији

• Галијашевић је оптужио СДА и маглајског хоџу да су организовали барикаде.

- Видјели смо изјаву у медијима али немамо никаквих коментара. УН сматра да полиција није на вријеме успоставила слободу кретања. Министар унутрашњих послова Кантона 4 је из непознатих разлога био у Холандији, до његовог замјеника који је Хрват нисмо могли доћи, тако да је шеф администрације морао да преузме сву одговорност за ситуацију. То није ни важно, ово питање није смјело бити упућивано гувернеру или министру унутрашњих послова ФБиХ. Федерални министар унутрашњих послова Мехмед Жилић је одговорио да Кантон 4 има довољно особља и средстава које треба да успостави слободу кретања.

• Локалне власти Маглаја изјављују да њих нико није питао када су муџахедини насељавани и да је то проблем оних који су то учинили.

- Људи који су у току рата дошли из исламских земаља очигледно да су погрешно вођени од стране људи који су им дали да живе у Бочињи. Без обзира на то ко је населио те људе, мислим да се треба фокусирати на имплементацију имовинских закона.

• С обзиром на то да је ријеч о планском насељавању и о класичном етничком чишћењу да ли би међународна заједница требало да подробније истражи овај случај?

- Нисам сигуран да ће мисија УН, односно међународна заједница повести истрагу о статусу тих људи и на који су начин дошли. Оно што занима УН је да ли ти људи имају документе о имовини коју насељавају и да ли уопште имају документе који доказују да су грађани БиХ, јер су се многи од њих оженили локалним женама и желе да остану. Они би задржали и своју религију и културу коју су донијели али ће у том случају бити грађани БиХ. Ако и јесу грађани БиХ они још увијек незаконито задржавају туђу имовину и ако добију налог за деложацију морају је напустити. Добровољно или присилно! А у случају да нису грађани БиХ онда је

на властима Кантона 4 да одлуче требају ли бити депортовани.

• Чим се смирила ситуација у Бочињи десили су се инциденти у Јању?

- УН не сматра да постоји било каква веза између онога што се десило у Јању и онога што се десило, не у Бочињи већ у селима поред Бочиње. Морамо бити веома опрезни због спекулација од стране медија које нису нимало корисне. У Јању су постојале тензије због заказаних деложација Срба, расељених лица, а исто тако дешавао се постепени повратак Бошњака у то подручје. Полиција је преузела све мјере и успоставила стабилност у Јању. Заинтересовани смо да се процес подношења кривичних пријава настави у судовима. Сада треба видјети да ли је до овога дошло због провокација људи који су дошли у Јању или због очекивања деложација српских расељених лица.

• На неки начин сте у својим изјавама најавили могућност манипулација расељеним Србима у Јању?

- Не кажем да је то заиста тако, него желим рећи да се и ова могућност мора испитати и истражити као једна од ствари која је довела до инцидената у Јању.

• Како оцјењујете акцију локалне полиције у Јању, јесу ли могли урадити више?

- Мисија УН не би хтјела да пребрзо закључује како је полиција обавила своју дужност. Тражићемо од министра унутрашњих послова Средоја Новића оцјену о ономе шта је урађено као и ономе шта се још могло урадити од стране локалне полиције. Пријаве давања коначних оцјена треба сачекати мишљење ИПТФ-а по многим основама, на примјер, да ли је могло бити упослено више полицајаца седмицу раније када је примијећен бржи долазак Бошњака у ту регију. Сада је битно да се научи лекција да ће полиција и локалне власти учинити све да се тамо не догоди нешто слично и да ће предузети одговарајуће мјере.

• Сматрате ли да случај у Јању има политичку позадину?

- Можда, али не желим да спекулишем због тога што чекамо коначну процјену шта се све десило.

Миленко ШАЈИЋ

Бочиња и Јања, сличности и разлике

Коса паралела

Кад се смире политички револт и политичке манипулације избјеглицама, ваљда ће се схватити да је провођење закона једини реалан политички профил и прворазредно политичко питање за Србе у РС

Иако Јања ни по чему не личи на Бочињу, демонстрације избјеглица у ова два насеља поставила су између њих жалосну паралелу. Инспирисане од разних абухамза и осталих патриота са „изворно" бошњачким именима, демонстрације у Бочињи имале су значајну нијансу разлике: српском повратнику - који се још није ни појавио у том селу - тешко да ће пасти на памет да баци бомбу ако га нападну муџахедини, као што је учинио повратнику Бошњак у Јању. Али ни то не умањује чињеницу да је паралела Бочиња - Јања успостављена тако што је прва већ готово забораљена. И то није једина штета од демонстрација у другој.

Појединачне избјегличке приче из Јање удружене у револт који је за резултате имао демолирање бошњачких кућа, аутомобила, па чак и самих Бошњака повратника, нису оставиле сажаљење или разумијевање као слику и емоцију по којој ћемо их се сјећати. Штета је, дефинитивно, политичке природе за цијелу РС. Дакле, не би био проблем што су Срби у Јању казали да за њих има раја и без родног краја, већ што је њихов vox populi, добио нимало безначајна политичка тумачења и значења.

Потпредсједник РС Мирко Шаровић успио је да бијељинске општинаре наговори да од Семберске банке зајме милион марака за смјештање српских избјеглица.

Наравно, камата на поменути, још нереализовани милиончић већ је адресирана кроз његову симболичку поруку: ево видите, драге, напаћене српске избјеглице, они (непатриотски елементи) вас тјерају на улицу, али ми ћемо вам помоћи. Али, све избјеглице у РС могу и требало би да питају господина потпредсједника зашто је СДС све ове године чекала да овим и другим потенцијалним милионима марака помогне српске избјеглице које неће да се враћају у Федерацију. Неко ко није Петрич морао је, међутим, избјеглицама да каже - можете ви демонстрирати годинама али имовински закони се морају поштовати. Јер, кад се смири политички револт и политичке манипулације њиме, ваљда ће се схватити да је провођење закона, поготово сада, пет година послије завршетка рата, наспрам социјалне или националне еуфорије једини реалан политички профил и прворазредно политичко питање за РС и Србе.

То важи и за Бошњаке и Хрвате. Чије избјеглице и функционери нису имуни на политизацију те љуте избјегличке ране. Наиме, испод популистички пројектованог миљеа и поруке избјеглицама да немају раја без родног краја стоји политичка пракса која може стати у парафразу - своје хоћемо, туђе не дамо. Докази овог политичког лицемјерја и инструментализације избјегличког питања су бројни.

Одсуство свијести да је владавина права неприкосновена, одсуство дириговано тешким социјалним положајем или несретном избјегличком судбином не ослобађа српске власти одговорности да ту „идеологију" - владавину права, промовишу за највиши национални, државни, политички интерес. Са остварењем те политичке пројекције у РС, биће све лакше. Па и остваривање оних алтернатива које су садашњим становницима Јање дате у Дејтонском споразуму - замјена, продаја, изградња...

Зато охрабрује саопштење у коме Влада РС на љуту (избјегличку) рану ставља љуту траву и каже да ће наставити са провођењем имовинских закона. Охрабрује, ма колико боли.

Д. СИМОВИЋ

4. avgusta 2000. NEZAVISNE NOVINE

Abu Hamza, vođa mudžahedina u Bočinji

Ako Alija kaže da idemo, mi idemo

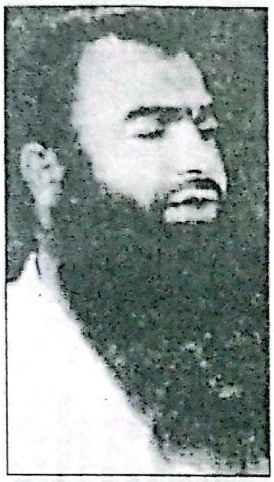

Mrzi sve koji mrze Alaha: Abu Hamza

Odluka o deložaciji nekadašnjih pripadnika zloglasne jedinice "El Mudžahid", koja se tokom rata borila u sastavu 3. korpusa Armije BiH, pod zapovjedništvom aktuelnog federalnog zamjenika ministra odbrane Sakiba Mahmuljina, trenutno nastanjenih u srpskom selu Bočinja, već nekoliko nedjelja privlači pažnju javnosti.

Voda mudžahedina Abu Hamza na TV OBN tim povodom je izjavio da nisu u pitanju imovinski zakoni već problemi političke prirode. On je iznio niz teških optužbi i kvalifikacija protiv lokalne vlasti u Maglaju, posebno na račun predsjednika Opštinskog vijeća Dževada Galijaševića. Abu Hamza je rekao da su "Amerikanci znali da su oni tu i to su prihvatili". On, takođe, tvrdi da je američki general Ronald Adams izjavio lokalnom političaru Mugdinu Ercegu kako je Bočinja "nacionalni problem Amerike".

Abu Hamza se požalio kako pomoć islamskih zemalja više nije usmjerena prema BiH već prema Čečeniji. Kometarišući situaciju na političkoj sceni BiH, on je rekao da nikad nije bio blizak Stranci demokratske akcije, ali da je "Alija Izetbegović njihov predsjednik i kad on kaže da idemo, mi idemo". Ocijenio je da su SDA i Stranka za BiH Harisa Silajdžića bliske islamu, dok Socijaldemokratska partija to nije.

Abu Hamza je po zanimanju ljekar, ali u Bočinji se bavi unosnim biznisom. Vlasnik je pilane, benzinske pumpe i nekoliko trgovina. Tvrdi da radi u skladu sa zakonom. Sebe smatra jedinim čovjekom u BiH koji uredno plaća dva poreza – jedan državi, a drugi islamskoj zajednici (2,5 odsto). Abu Hamza negira optužbe za trgovinu drvenom građom sa "Krivajom" iz Zavidovića, čiji radnici nemaju posla. Takođe, negira informacije o naftnim aranžmanima sa direktorom carinske uprave u Zenici Huseinom Zilkićem.

Odgovarajući na te optužbe, Abu Hamza je rekao da je čuo kako francuski kontingent SFOR-a naftu uvozi preko Radovana Karadžića.

U direktni prenos uključivali su se gledaoci, koji su uglavnom iskazivali podršku Abu Hamzi. Neki su ga čak pozivali da ide "u ime Alaha protiv kcafira do sudnjeg dana", pozdravljajući sve muslimane koji su, samim tim, mudžahedini.

Abu Hamza nije štedio riječi kritike na račun predstavnika međunarodne zajednice u BiH. Prema njegovom mišljenju, OHR ima dvostruke aršine prema Srbima i Bošnjacima, na štetu ovih drugih. Kao primjer, koji treba da dokaže takve tvrdnje, pomenuo je posljednje nerede u Janji.

"Međunarodna zajednica tvrdi da mi ovdje pravimo Afganistan, oni rade spletke i samo izazivaju mudžahedine", rekao je Abu Hamza. Opomenuo je Srbe, OHR, predstavnike drugih međunarodnih organizacija, kao i sve koji "mrze Alaha, pa mrzim i ja njih".

Takođe, javno je opomenuo Bošnjake da im se ne piše dobro kad mudžahedini jednog dana odu.

CamScanner

pogledi Dnevni avaz, petak, 26. oktobar/listopad, 2001

Džim O'Brajen, nekadašnji Klintonov izaslanik za BiH

Izetbegović nam je obećao da će se riješiti mudžahedina

Prisustvo stranih dobrovoljaca u BiH bio je izvor zabrinutosti zapadnih zemalja ● Od rješavanja problema stranih dobrovoljaca ovisi položaj BiH u Evropi

- Alija Izetbegović nam je još u Dejtonu obećao da će svi mudžahedini otići. Prisustvo stranih boraca za nas je bilo izvor stalne brige i o njemu smo uvijek razgovarali kada smo govorili o Bosni i Hercegovini.

Bosanskim problemom bavio sam se već od početka rata 1992. godine i znam da broj mudžahedina u njoj nikada nije prešao hiljadu. No, i to je bilo dovoljno da izazove našu zabrinutost, kao i zabrinutost drugih zapadnih zemalja.

Evropski strah

- Vi se sjećate izvještaja u zapadnim medijima koji su se često pojavljivali, a koji govore o tome. Postojao je strah da bi BiH mogla postati baza za mudžahedine, ali i druge teroriste.

Mi smo taj strah, da bi se u srcu Evrope mogla pojaviti jedna takva zemlja, nekoliko puta predočili bosanskom vodstvu - kaže za "Dnevni avaz" Džim O'Brajen, nekadašnji specijalni izaslanik američkog predsjednika Bila Klintona za Balkan.

O'Brajen kaže da se i prilikom pravljenja mirovnih planova o BiH uvijek razmišljalo i o tome da bi mala i nemoćna Bosna mogla postati utočište za ljude povezane s iranskom obavještajnom službom ili nekadašnjim mudžahedinima.

- Taj problem je, na neki način, oblikovao tok mirovnog procesa krajem 1995. godine. Odlučili smo da NATO mora ići u BiH jer se radilo o pitanju sigurnosti u Evropi.

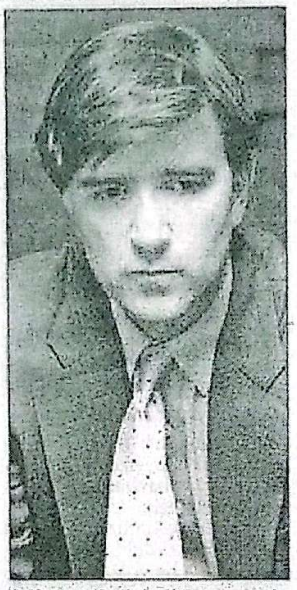

O'Brajen: Mudžahedinima se bavio i Klinton

Trebala nam je garancija da će svi ljudi koji su povezani sa teroristima otići iz BiH i stavili smo je u sadržaj Dejtonskog sporazuma. Najveći broj njih je to i učinio. Oni su otišli iz BiH - kaže O'Brajen.

Upitan koliko ih je ostalo, nekadašnji visoki zvaničnik Stejt dipartmenta kazao je da je do kraja 2000. godine taj broj sveden na "nekoliko desetina". Na njih se vrlo pažljivo pazilo sve vrijeme - kaže O'Brajen.

- Naporno smo radili da osiguramo da svi strani dobrovoljci napuste BiH. Ne znam da li je iko od njih ikada imao veze sa Bin Ladenom ili El-Kaidom ali sam siguran da smo vrlo pažljivo pratili ono što su strani dobrovoljci radili u BiH.

Ratne strukture

O'Brajen ističe da je na tom putu bilo mnogo prepreka, uključujući i ratne strukture bh. Hrvata, Srba i Bošnjaka.

- No, bh. vlasti su obećale i odlučile da će strani borci otići i "radilo" se na realizaciji tog obećanja. U jednom momentu smo bili prinuđeni smanjiti američku pomoć bh. vlastima kako bi odluka bila realizirana - kaže on.

Izetbegovićeva uloga

Upitan kako je Alija Izetbegović odgovarao na američke zahtjeve, ovaj nekadašnji američki zvaničnik kazao je da je on bio svjestan kompliciranosti i važnosti tog problema.

- O ovom problemu Izetbegović i ja smo razgovarali čak i posljednjeg radnog dana u Predsjedništvu BiH. To je bilo vrijeme izbora i pitanje statusa mudžahedina postala je jedna od izbornih tema. Mislim da je on balansirao između raspoloženja birača i obećanja da će ti ljudi otići. On jeste bio spreman da provodi odlazak mudžahedina. Volio bih da je to radio mnogo brže - kazao je O'Brajen.

Problem granične službe

- Glavni problem koji smo stalno imali jeste nepostojanje granične kontrole. Ljudi su mogli ući u vašu zemlju bez ikakvih dokumenata. Godinama nije postojala mogućnost da bilo ko zna ko ulazi i ko izlazi iz ove zemlje i kako.

Mnogo smo se trudili da stvorimo institucije koje će onemogućiti tako nešto. Zemlja sa tako poroznim granicama bila je svojevrsno svetilište za kriminalce, od imigranata koji se pokušavaju domoći Evrope, do trgovaca bijelim robljem.

Naročito smo se jačanju granične službe posvetili u posljednje dvije godine uloživši u to mnogo energije i novca. Sada vidimo neke rezultate našega rada, ali se još mnogo toga mora uraditi - kazao je O'Brajen.

On je istakao da je u općem interesu da BiH ima efikasnu državnu vladu.

O'Brajen navodi da su američki zvaničnici bh. čelnicima jasno stavili do znanja da od rješavanja problema stranih dobrovoljaca u značajnoj mjeri ovisi položaj BiH u Evropi.

- BiH ne može imati nikakve koristi od toga da ti ljudi ostanu i mi smo na to jasno upozoravali njezine čelnike. Ako bi se pokazalo da su neki od tih ljudi povezani sa terorizmom, to bi BiH moglo vratiti godinama unazad - zaključuje O'Brajen.

S. NUMANOVIĆ

CamScanner

4. avgusta 2000.

CRNO

SELAM, REJ BAN

OBN – ATV, 27. juli, "Telering", 21.15

Mato Đaković pravi dosadne emisije, sve liče jedna na drugu, studio je uvijek jednako dekorisan, on ne mijenja ni stil ni ponašanje, a i gosti mu vrte prepoznatljive priče – kažu zavidni zli jezici.

Mato Đaković, zaista, pravi emisije koje ne mijenjaju prvorazredni stil i koje, bez obzira ko mu je gost, garantuju prepoznatljivo odličnu priču. To dokazuje svakim "Telerингom", što se moglo vidjeti i u razgovoru sa Dževadom Galijašević, predsjednikom maglajskog Opštinskog vijeća.

Ko nikad nije čuo za Bočinju, mudžahedine, Abu Hamzu (ako ima takvih u RS i BiH), i onaj ko nikad nije vidio naočari Dževada Galijaševića i podočnjake Mate Đakovića, iz njihovog razgovora je saznao sve: u čemu je problem, ko i kako može da ga riješi, ko, opet, koči realizaciju jedinog prihvatljivog rješenja i kakav odjium prati cijelu aferu. U samo sat vremena stala je Galijaševićeva upečatljiva životna i politička priča, koja je na najbolji način, sa brojnim detaljima, otkrila o kakvom se liku i djelu radi. Od legendarne moševačke afere i početne ambicije da reorganizuje Savez komunista Jugoslavije, preko osvrta na ratni staž i poratni politički angažman u Silajdžićevoj Stranci za BiH, do njegove ocjene da nigdje, pa ni u Bočinji, ne može postojati vjerska zajednica iznad zakona, do objašnjenja uzroka za donošenje pravila da se u prostorijama opštine, umjesto islamskog "selam alejkum", koristi civilni pozdrav "dobar dan", kao i riješenosti da se mudžahedini vrate onima koji su ih doveli, uz nezaobilazno pominjanje emir naočara koje nosi kao pečat svog mudža, Dževad Galijašević je perfektno oslikao svoj psiho-profil. Naravno, sve uz pomoć odlično pripremljenog majstora Matu Đakovića, koji je vješto kormilario razgovorom, na pravom mjestu potpitanjima šireći priču, podjednako uspješno kao kad bi je, mijenjanjem tema, skraćivao suvišne digresije i ponavljanja.

Komunikacijom sa sagovornikom i gledaocima koji su se javljali, mahom da izvrijeđaju Galijaševića, Đaković je još jednom demonstrirao zavidan, na ovim prostorima nedodirljiv, nivo koncentracije i profesionalizma. Takvom emisijom postavio je novi zadatak svojim epigonima sa drugih televizija. Kakav je zadatak i kakvi su mu konkurenti, Đaković mirno može da u istom stilu, dosadno dekorisanom, ovakvom i onakvom, prede preko namćorastog čangrizanja zavidnika. I kad bi dvapaut zaredom u emisiju dovodio istog gosta, vjerujem, "Telering" bi bio interesantniji nego većina programa, koji pokušavaju da imitacijom stigne do statusa originala.

BIJELI

EKRAN

Piše: Predrag POPOVIĆ

13. oktobra 2000.

BOČINJA

ATV, 10. oktobar, "Bočinja", 22,10

Biljana Arsić, novinarka Alternativne televizije, češće ide u Bočinju nego Srbi izbjegli iz tog mjesta. Poznavanje lokalne problematike, sve sa mudžahedinima, kao i nekoliko na obezbjeđenju povratka najangažovanijih Bočinjana, omogućilo joj je da putuje s njima prilikom organizovane posjete ostacima njihovih domova.

Šteta što Alternativna televizija nija poslala i snimatelja. U dvadesetak minuta emisije, uspjeli su da naprave tek nekoliko interesantnijih kadrova abu Hamzinog patkastog hoda, jedan kamion i crni džip kojim su mudžahedini nasrnuli na grupu Srba.

To je sve. Ostatak emisije Arsićeva je mogla napraviti na Lausu. Doduše, da je ostala sa Stegićem u studiju, ne bi znala da je na Srbe bilo još napada. Ovako, sa lica mjesta, ona je objasnila šta se dogodilo. Šteta što to nije snimljeno. Opet, može se razumjeti. Jedan mudžahedin je izazvao incident kad je prevrnuo trpezu za kojom su užinali Bočinjani. Pretpostavljam da je i ekipa ATV tada muku mučila sa escajgom a ne kamerom.

Ipak, vrijedilo je biti tada tamo, makar i bez snimatelja.

CamScanner

NAŠA RIJEČ
NEZAVISNE NOVINE
Zenica, 08.08.2000. Broj:3022 Godina XLV Cijena: 1 KM

INTERVJUI

SA ABU HAMZOM, LIDEROM BOČINJE I ABU ABDURAHMANOM, HAMZINOM DESNOM RUKOM

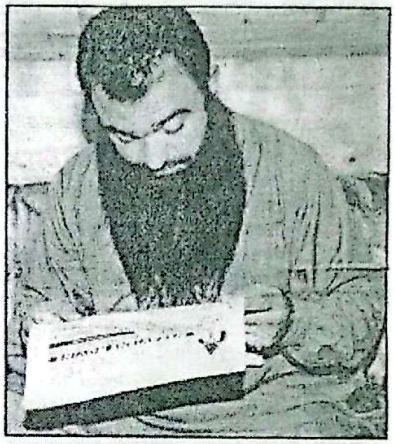

ABU HAMZA, duhovni i svjetovni vođa Bočinje

Šta o aktuelnoj situaciji u Bočinji, ali i državi Bosni i Hercegovini kažu kontroverzne vođe sela u kome se ovih dana vrše po dvije do tri deložacije dnevno,

CamScanner

ABU HAMZA

Abu Hamza

LIDER BOČINJE I

ABDURAHMAN

Aiman Abu Abdurahman

HAMZINA DESNA RUKA

MUDŽAHIDI

Aktuelna situacija u Bočinji, ali i niz drugih događanja u posljednje vrijeme u vezi sa stranim državljanima koji žive na teritoriji Bosne i Hercegovine, inicirali su nas na razgovor sa kontroverznim vođama sela u kome se ovih dana vrše dvije do tri deložacije dnevno a radi se uglavnom o ljudima koji u Abu Hamzi i Aimanu Abdurahmanu vide svoje duhovne i svjetovne vođe. Šta o ovim deložacijama, prije svega, kažu pomenuta dvojica, ali i kako razmišljaju i o nekim drugim pojavama i događanjima vezanim za muslimane u BiH, možete pročitati u intervjuu koji slijedi.

CamScanner

Za sebe Abu Hamza tvrdi da je jedan sasvim običan Arap. Tvrdi, također, da je porijeklom Palestinac. U domovini je završio gimnaziju, ali kako je tada, kako sam kaže, bio zaokupljen nekim, za državu neprihvatljivim aktivnostima, odmah poslije završene mature morao je emigrirati. Radilo se o klasičnom spašavanju glave jer je za kratko vrijeme dobio nekoliko pouzdanih dojava da jedna od tajnih službi priprema njegovo hapšenje. U bivšu SFRJ, tačnije u Beograd, došao je 1985. godine. U gradu u kome je Dževad Galijašević studirao političke nauke, Abu Hamza je učio srpsko-hrvatski jezik. Poslije se upisao na studij medicine, ali zbog svog, kako kaže, angažmana sa braćom iz Makedonije, Kosova i Albanije, u Beogradu su mu uskratili dozvolu za boravak. Zato se prebacio u Hrvatsku, gdje se odmah aktivno uključio u rad tamošnje Islamske zajednice.

Eiman Abu Abdurahman tvrdi da je porijeklom Makedonac. U Bočinji je Hamzin zamjenik, pomoćnik i prema onome što smo mogli vidjeti, njegov odani prijatelj. U BiH i Bočinju doveli su ga isti razlozi kao i Abu Hamzu: želja da pomogne muslimanima kojima je prijetio genocid.

NR: Abu Hamza, po dolasku iz Beograda u Zagreb, s kim ste prvo uspostavili saradnju?

HAMZA: Nisam boravio u Zagrebu, ali neću vam spomenuti grad u kome jesam, zbog nekih ljudi koji su tada sa mnom radili, da oni ne bi imali problema. Tamo sam upoznao i reisu-l-ulemu Mustafu ef.Cerića. On je tada bio glavni imam zagrebačke džamije. Cijenim ga i vjerujem da će, uz Allahovu pomoć, znati voditi muslimane.

Reis Mustafa Cerić nas je pozvao u Bosnu

NR: Imate li još uvijek saradnju sa efendijom Cerićem?

HAMZA: Imamo perfektnu saradnju! Uvijek kada imamo probleme pokušavamo ih riješiti zajednički. Ipak, njegova funkcija je jako osjetljiva i on uvijek mora pažljivo postupati. Ali ovo je istina: najviše braće koja su, zbog rata u BiH, došla sa strane - došli su zbog njegovog poziva. Ja se sjećam njegove hutbe u zagrebačkoj džamiji, kada je pozvao islamske borce da dođu u Bosnu i Hercegovinu. Mi smo to snimili, preveli i poslali u islamski svijet. A kada te brat musliman zove da mu pomogneš, ako se ne odazoveš - činiš grijeh.

NR: I onda su mudžahidi počeli masovnije pristizati u Bosnu?

HAMZA: Braća su dolazila sa svih strana, iz Saudije, Afganistana, iz cijelog svijeta. Kada su Bošnjaci čuli da dolazimo da bi se borili zajedno s njima, bili su veoma sretni. Dobro je da je većina nas znala bosanski, pa smo našu bosansku braću mogli poučavati onome što oni nisu znali, a od njih smo mogli učiti ono što mi nismo znali. Tako smo, elhamdulillahi, došli u Bosnu, da branimo muslimane.

Mudžahidi nisu kukavice

NR: Predsjedavajući Općinskog vijeća Maglaj Dževad Galijašević tvrdi da su mudžahidi bili velike kukavice. Jeste li stvarno kukavice?

HAMZA: Jesmo kukavice kada su u pitanju muslimani. Najveće smo kukavice kada je u pitanju proljevanje muslimanske krvi i kada je u pitanju napad na čast muslimana. Ne mislim kada je u pitanju njihova odbrana, nego ako dođe do problema između mudžahida i muslimana. U tom slučaju smo najveće kukavice. Zašto? Jer bojimo se Allaha! Ako musliman čak krene na mene, u namjeri da me ubije, iako se mogu braniti, ja ću tada spustiti glavu. Neka me ubije, ali ja ne želim da odgovaram za njegov život. Neka on odgovara za moj!

NR: To je po prilici poruka onima koji su očekivali da će zbog deložacija u Bočinji pasti krv?

Utorak, 8. avgust/kolovoz 2000.

CamScanner

Abu Hamza: Ko želi s nama pod šatore - bujrum

Mi nemamo nikakve veze sa Bin Ladenom

"NR": Jeste li i u kakvoj vezi sa Bin Ladenom?

***HAMZA:** Jedne novine su objavile jednu američku analizu, u kojoj jasno stoji da mi nemamo nikakve veze sa Ladenom. Amerika je jako zainteresirana za sigurnost svojih vojnika ovdje, i ako oni to kažu, onda je sigurno tako.*

"NR": Ladenov prvi saradnik, koji je uhapšen u Turskoj, bavio se prodajom čarapa u zeničkom naselju Pehare?

***HAMZA:** Vallahi, taj što je uhapšen u Turskoj, ne zna se ni hljeba najesti! A kažu da je Ladenova desna ruka! Šta se god tiče islama, eto ga - Bin Laden! Prvo su nas nazvali primitivcima, pa fundamentalistima, a sada smo - ladinisti! To je smiješno!*

HAMZA: Tačno! Ali mi nikad ruku nećemo dići na svoju braću. Mi nećemo nikoga da napadamo, a vi, ako hoćete da nas ubijete, evo glava! Ubijte nas, ali znajte da ćete odgovarati pred Allahom!

NR: Galijašević tvrdi da ste bili kukavice i u borbi, da ste ometali armiju, klanjali usred bitke i remetili disciplinu jedinica...

HAMZA: Prvo, Galijaševića nikad nisam vidio ni na jednoj liniji. Drugo, on nema pojma o vojničkim vještinama. I treće, čovjek koji nosi crne naočale ne može vidjeti daleko ispred sebe, pa, dakle, ni borbu. Čovjek koji se skrivao po podrumima ne može znati šta smo mi na frontu radili. O tome je najbolje pitati ljude koji su s nama bili u rovovima, sadašnje demobilisane borce, po kojima sada mlate isto kao i po nama. I njih deložiraju. A ti ljudi su za ovu državu dali najviše. A što se tiče discipline i vojničke vještine, mudžahidi su dokazali da su profesionalci...

AIMAN: A namaz, pa zna se kako se namaz obavlja u borbi. Ono što priča Galijašević može pričati samo neuk čovjek. U Kur'anu je objavljen jasan ajet o tome kako se obavlja namaz u ratu. Prva skupina klanja, pa se poslije izmakne i uzima oružje. Onda dolazi druga skupina i klanja. Oni se mijenjaju i jedni su uvijek budni i pod oružjem. Nijedan normalan čovjek neće izaći na liniju i klanjati, a pri tom biti na nišanu snajpera! Neki ljudi mrze muslimane, mrze mudžahide i žele da ih i na ovaj način okaljaju. Ali narod u ovu njihovu glupu priču ne treba vjerovati. O nama treba pitati ljude sa linija. Nije loše o nama se malo raspitati i kod četnika i ustaša. Znale su nam se desiti situacije da kad, naprimjer, uči ezan i kada mi klanjamo, četnici iz poštovanja neće da pucaju! Dok mi klanjamo, oni čekaju, a kad završimo, normalno, nastavimo se tući.

Ako Alagić pije alkohol, to je njegova stvar

NR: Je li tačno da se za vrijeme deblokade Maglaja Mahmuljin sakrio u "Natrodu su njegovi ljudi od "Crnih vukova" krali gorivo, a da je general Alagić, kako tvrdi Dževad Galijašević, u Maglaj došao "p'jan k'o letva"?

AIMAN: Zna se da u ratu komanda ne može biti na prvoj liniji. Na liniji su komandiri četa, komandiri vodova,... Komandanti moraju biti izvan domašaja neprijateljske vatre, jer oni planiraju akcije. Mahmuljin jeste bio u "Natronu", ali ja sam lično sa njim bio i na liniji! Galijašević je ljubomoran, on hoće po svaku cijenu da se čuje za njega. On zato govori protiv poštenih ljudi koji u ratu nisu sjedili uz svoje žene, nego su se časno borili.

HAMZA: Galijaševiću je krivo što je u Maglaju vidio mudžahide! Njemu bi bilo mnogo draže da je ovdje vidio svoje prijatelje Šešelja, Miloševića, ili nekog od "arkanovaca".

AIMAN: Njemu je veoma žao što četnici nisu ušli u Maglaj, jer oni su mu vjerovatno obećali da će ovdje od njih dobiti malo vlasti. A Alagić je tada bio komandant Sedmog korpusa, i on ovdje uopšte nije vodio borbu. Ne vidim ni potrebe da on ovdje dolazi, a pogotovu

CamScanner

pijan kao letva. Što Alagić pije alkohol, to je njegova stvar, ali ja ga zaista u to vrijeme ovdje nisam vidio. Mahmuljin je bio.

NR: Koliko mudžahida je palo kao šehidi?

AIMAN: Ne mogu odvajati domaće mudžahide od onih koji su došli sa strane! U odredu smo imali oko 250 šehida. U svakoj akciji imali smo oko 50 posto što ranjenih, što šehida. Imali smo i takvih slučajeva da tek poslije ranjavanja saznamo da su neka naša braća ratovala, vjerovali ili ne, sa protezama, dok su neki zdravi i čitavi izbjegavali borbu. Eto, takve su kukavice bih naši mudžahidi!

Galijaševića podržava maglajska SDA

NR: Hamza, Vi ste predsjednik Mjesne zajednice Bočinja.

HAMZA: Bivši. Dao sam ostavku. Kada je u Maglaj došla nova vlast, otišao sam kod načelnika Bradarića i ponio mu na poklon Kur'an. To je znak da ga visoko cijenimo. Otišao sam da mu saopštim da će mudžahidi i dalje poštovati zakone. Ali, dva-tri dana nakon sjednice Općinskog vijeća, uslijedile su optužbe da smo mi kriminalci, lopovi, van zakona... i, što nas je najviše povrijedilo, da smo - sekta! Ja sam drugi dan iza toga napisao neopozivu ostavku sa svim svojim saradnicima. Ako sam ja došao sa dobrim namjerama, a ti mi tako vraćaš, hajde da vidimo s kim ćeš sada u Bočinji razgovarati!

NR: Vjerujete li da Galijaševića podržava i maglajska SDA?

HAMZA: Neki ljudi u SDA, neka im se Allah smiluje, toliko su spustili glave, toliko su se ponijeli kukavički kada je u pitanju njihov narod! Dosta njih ne radi za narod nego za međunarodnu zajednicu, ona im govori šta i kako mora biti, a za ono šta kaže narod - briga njih! Srbi i Hrvati su u aprilu glasali za SDS i HDZ, a Bošnjaci - za međunarodnu zajednicu, SDA bi trebala poštivati imovinske zakone, ali bi morala biti i uz narod. Deložiraj ti borca, deložiraj invalida, ali mu nađi smještaj, ne bacaj ga na ulicu! SDA podržava Galijaševića, a on je obični glasnogovornik međunarodne zajednice.

AIMAN: Mi nismo protiv provedbe Aneksa 7. i to u cjelini, a ne samo imovinskih zakona. Nama je interes da se muslimani vraćaju svojim kućama, i ako bismo bili protiv toga, onda bismo bili protiv muslimana. A mi ovdje došli da im pomognemo! Neko treba da bude uz njih, da kaže: "Slušajte, niko ne može na ulicu! Niko neće pod šator dok mu se ne nađe smještaj!" Eto, mi izlazimo iz Bočinje, a u Doboju i Tesliću naprimjer, deložacija nema! Neka se prestanu primjenjivati dva aršina nego treba da bude - jedna deložacija u Bočinji, jedna u Doboju. Ja izlazim iz ove kuće, Srbin istovremeno izlazi iz muslimanske kuće! Ako pristaješ da Srbi ostaju u muslimanskim kućama, a muslimane izbacuješ iz srpskih kuća, ti se boriš protiv muslimana. To je žalosno, da bosanski muslimani u 21. stoljeću budu nomadi!

NR: Jesu li u Bočinji glave Mugdina Hercega, Mehmeda Bradarića i Dževada Galijaševića ucijenjene na po 40.000, odnosno za svu trojicu na 120.000 maraka?

HAMZA: Za njih ja ne bih platio ni 120 feninga! Bradarić je, doduše, rekao kako nije siguran da je prijetnja upućena iz Bočinje i njega treba jasno odvojiti od Hercega i Galijaševića. Mislim da u njemu ima hajra. A ostala dvojica - allahselamet! Čudi me zašto niko ne priča da je Mugdin Herceg bio manijak, da je stajao na mostu gol i prepadao žene! To svi u Maglaju znaju. Ili da je Galijašević iz JNA otpušten zbog psihičkih smetnji. A sad ti ljudi vode Maglaj i prijete Bočinji!

AIMAN: Oni znaju da su bezvrijedni, pa pokušavaju da sebi podignu rejting, makar na takav način. A ja, kada bih imao 40.000 maraka, ja bih sebi radije kupio kuću! Njihove glave ne vrijede ni 40 feniga! Mi smo Galijaševiću javno predložili da iz bilo koje firme koja daje sigurnosne usluge izabere dvojicu ljudi, mi ćemo ih plaćati.

U Bočinji ostajemo iz inata

NR: Hoće li se terorizam iz Bočinje proširiti po cijelom svijetu?

HAMZA: Interesantno pitanje. Međutim, svi znaju da najbolje informacije imaju CIA i Medlin Olbrajt. A baš oni kažu da Bočinja nema nikakve veze sa terorizmom. Smeta im jednostavno naša pojava. Ako CIA tako kaže, zašto joj ne bismo vjerovali!

AIMAN: Kad nam se prilijepi etiketa da smo teroristi, gdje god dođemo ljudi će nas takvim smatrati! A naši neprijatelji baš to hoće.

NR: Kuda ćete za tri mjeseca, kada Bočinja bude deložirana?

HAMZA: Nećemo otići odavde. Ali za tri mjeseca Galijašević i njegova vlada podnijet će ostavku! Mi ostajemo. Ovdje možemo smjestiti 200 ljudi, i

Haris Silajdžić me je posebno iznenadio!

"NR": Jeste li Galijaševiću svojevremeno sugerirali da se njegova Stranka za BiH u maglajskom Vijeću ne priklanja SDP-u, nego SDA?

HAMZA: To je tačno. Razgovarali smo o tome više puta. Stranka za BiH, sa liderom Harisom Silajdžićem, orijentirana je za BiH, i od toga ne treba da odstupa. Mislim da je ona, udruživši se sa komunjarama, izdala narod. Ta stranka mora promijeniti kurs. Silajdžić me je posebno iznenadio, jer on je prije izbora bio uz narod, a sada je uz komunjare. SDA je, i pored korupcije i borbe za fotelje, jedina politička snaga koja može braniti interese muslimana. SDP to nikada neće raditi. Oni su produžena ruka Miloševića u BiH!

ujedno ispoštovati imovinske zakone. Više nam nije cilj samo da ovdje održimo našu zajednicu, sad je u pitanju - inat! Galijašević želi da bude političar preko naših leđa, a ja ću mu, uz Allahovu pomoć, dokazati da to ne može!

NR: Kako mislite realizirati namjeru da ostanete u Bočinji?

HAMZA: Što se tiče para - njih nemamo. Da ih imamo, kupili bismo Bočinju. Ali ovdje imamo dovoljno zemljišta, imamo gdje postaviti šatore! Ako naša braća mogu pod šatorima boraviti na Drini i u Krajini, možemo i mi u Bočinji! Mi smo, inače, putnici, navikli na šatore. Želimo da izrazimo solidarnost sa našom braćom pod šatorima. Ko želi s nama - bujrum! Graha ima, drva ima...

NR: Jeste li, ipak, pomalo ljuti na bosanske muslimane?

HAMZA: Ljut sam kao paprika! Bošnjaci su čudan narod. Taman misliš da si ih upoznao, a oni te nečim iznenade. Iz rata su izašli, a opet ništa nisu naučili. Rečeno im je: glasajte za promjene, znači glasajte za šatore, i oni su glasali!? Čudna je glava u Bošnje! On kao da nije svjestan da međunarodna zajednica, u dogovoru sa četnicima i ustašama, ovdje završava ono što nije završila u ratu! Uzimaju nam i ono što smo odbranili u ratu! Bojim se da na kraju nećemo ispasti Bošnjaci nego prave balije. Bošnjaci nekada nisu bili ovakvi, njihovi su djedovi vodili austrijsku vojsku, borili su se 48. godine u Palestini,... Imaju dobre ljude, imaju pamet, vjeru u Allaha, a opet su kleknuli!?

NR: U Bočinji pravoslavna crkva stoji uspravno. Smeta li vam?

AIMAN: Ne. Kakvu smo je zatekli kada smo ušli u Bočinju, ona je takva i sada. Crkva je Božiji hram, i kao takvu ne treba je dirati. Mi želimo ukazati na razliku između nas i četnika. Oni su rušili bogomolje, a mi to ne radimo. Mi ih čuvamo, jer se bojimo Allaha.

NR: Nedavno je Bočinju i crkvu u njoj posjetio Vasilije Kačavenda

AIMAN: Jeste. Dolazio je, vidio i otišao, sve bez ikakvih problema. Ali taj Kačavenda se ne bori baš mnogo da i muslimani vide svoje džamije, da se izgrade one koje su porušene.

NR: Žive li neka braća u Bočinji u braku sa više žena?

HAMZA: Ne. A imate li Vi nešto protiv toga?

AIMAN: Ovaj vaš zakon, kad je o tome riječ, kosi se sa Šeriatom, i ja neću da ga poštujem. Ko meni može zabraniti ono što mi je Allah dozvolio!?

NR: Hamza, šta ste po nacionalnosti, Palestinac, Bošnjak...?

HAMZA: Musliman!

RAZGOVARAO: Nedžib SMAJLOVIĆ
FOTO: Mehmed DOGLOD

Utorak, 8. avgust/kolovoz 2000.

CamScanner

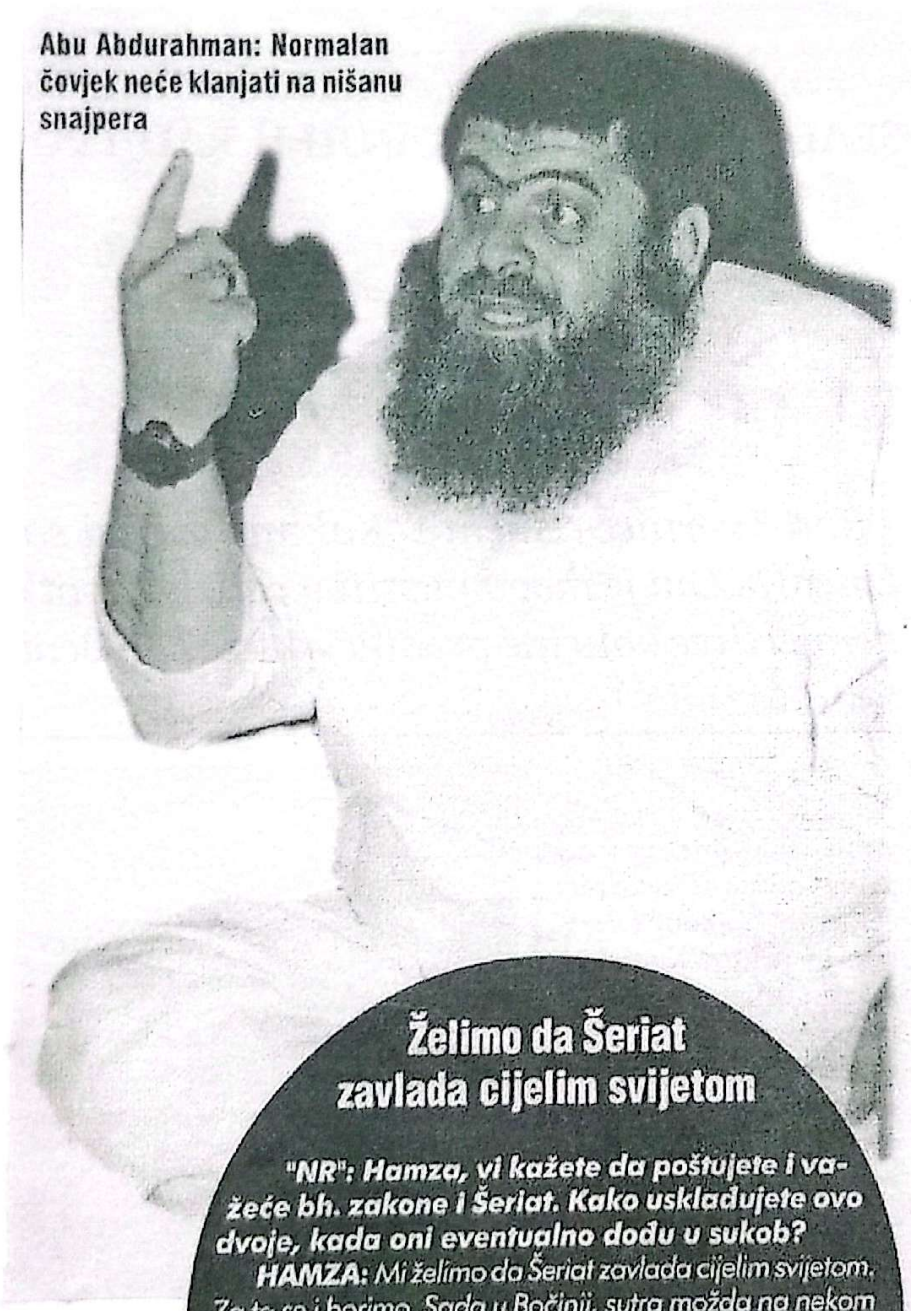

Abu Abdurahman: Normalan čovjek neće klanjati na nišanu snajpera

Želimo da Šeriat zavlada cijelim svijetom

"NR": Hamza, vi kažete da poštujete i važeće bh. zakone i Šeriat. Kako uskladujete ovo dvoje, kada oni eventualno dodu u sukob?

HAMZA: *Mi želimo da Šeriat zavlada cijelim svijetom. Za to se i borimo. Sada u Bočinji, sutra možda na nekom drugom mjestu. Postoji ljudski, a postoji i Allahov zakon. No, mi prvo poštujemo Allahov, pa tek onda ljudski zakon. Istina, ne može se živjeti u državi ako ne poštuješ njene zakone. Ali, ti isti ljudski zakoni su takvi da su na Zapadu omogućili čak sklapanje brakova među muškarcima! Kako onda pristati na takve zakone!?*

AIMAN: *Ili, naprimjer, kamata. Mi ne sklapamo nikakav ugovor koji podrazumijeva da mi naplaćujemo kamatu. Ali kome mi dugujemo kamatu, mi je uredno platimo.*

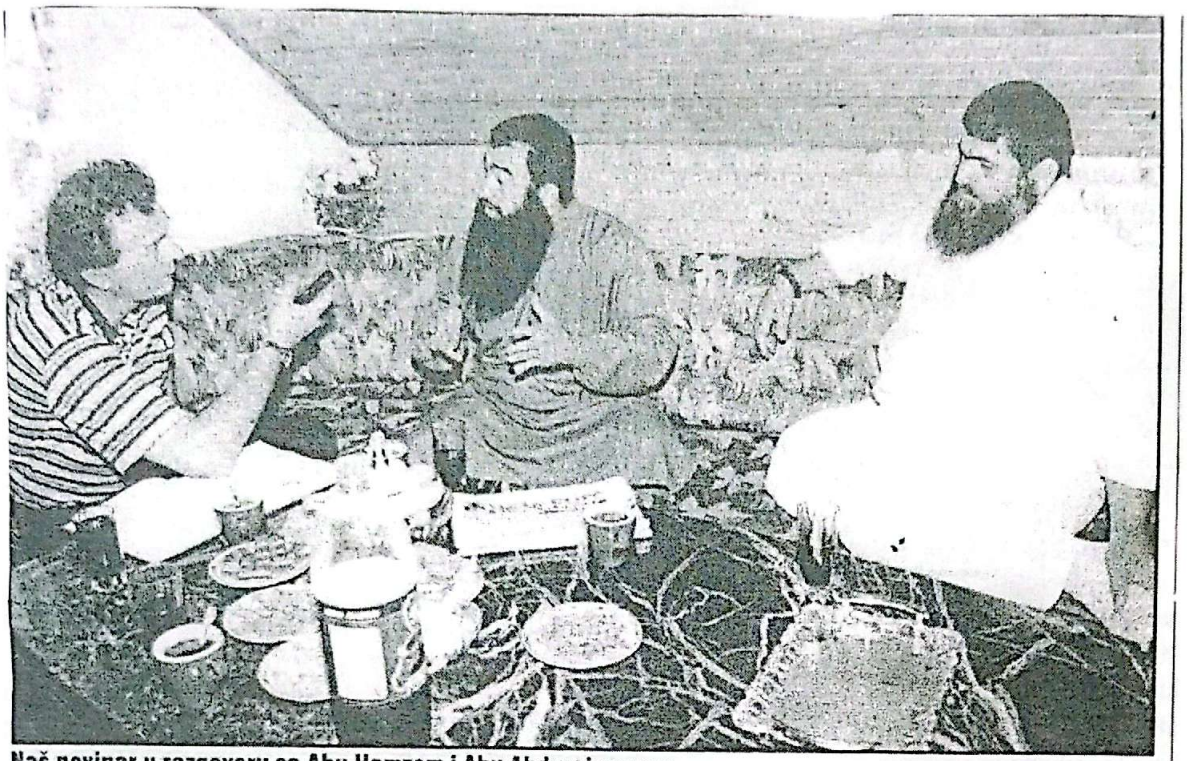

Naš novinar u razgovoru sa Abu Hamzom i Abu Abdurahmanom

SLOBODNA DALMACIJA PONEDJELJAK 21. kolovoza 2000.

ABU HAMZA, VOĐA MUDŽAHEDINA KOJI NE ŽELE NAPUSTITI NASELJE ***BOČINJA*** KOD **MAGLAJA** IAKO IM PRIJETI DELOŽACIJA

PREKO BEOGRADA I HRVATSKE UŠAO SAM U BOSNU KAKO BIH BRANIO MUSLIMANE!

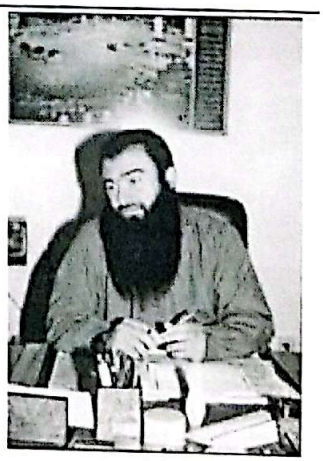

Neprijeporni lider, svjetovni i duhovni vođa mudžahedina iz Bočinja Abu Hamza u zeničkom listu

CamScanner

»Naša riječ« govori o tome kako se našao u Bosni, o deložacijama mudžahedina i o političkim zbivanjima u maglajskoj općini

Piše: Ivica MILEŠIĆ
Snimio: Duško ABRAMUŠIĆ

ZENICA/BOČINJA — Politička top-tema u Zeničko-dobojskoj županiji je naselje Bočinja kod Maglaja u koje su se, u srpske kuće, uselili mudžahedini iz inozemstva i ovdašnji čiji je neprijeporni lider, svjetovni i duhovni vođa Abu Hamza.
U posljednjem broju zeničkog lista Naša riječ Abu Hamza kazuje o tome kako se našao u Bosni, o deložacijama mudžahedina i o političkim zbivanjima u maglajskoj općini.
Abu Hamza kazuje da je preko Beograda došao u jedan hrvatski grad, ne spominje mu ime, da neki tamošnji ljudi ne bi zbog toga imali problema, upoznaje sadašnjeg ries-ul-ulemu Mustafu ef. Cerića i na njegov poziv dolazi u Bosnu da brani braću — Muslimane.
I dandanas, kaže, imamo perfektnu suradnju. Na reisov poziv odazvali su se Muslimani iz cijelog svijeta, najviše iz Saudije i Afganistana. Abu Hamza za sebe kazuje da je običan Arapin, po podrijetlu Palestinac, a po nacionalnosti Musliman.

Za tri mjeseca Bočinja bi trebala biti deložirana, ali mi ne idemo odavde, kategoričan je Hamza, ispoštovat ćemo imovinske zakone i smjestiti naših 200 osoba u šatore da bismo očuvali našu zajednicu

Bratska pomoć

Na pitanje ima li ikakve veze s Bin Landenom, odgovara da je to smiješno. Nazvali su nas, kaže, primitivcima, pa fundamentalistima, a sada smo i landisti. Neke američke novine, tvrdi, objavile su jednu američku analizu u kojoj jasno stoji da nemaju nikakve veze s Landenom.
Je li bilo više štete nego bratske pomoći, pitao je reporter.
Predsjedatelj Općinskoga vijeća Maglaj Dževad Galijašević tvrdi da su mudžahedini u borbi bili kukavice, da su se klanjali usred bitke i da su remetili disciplinu.

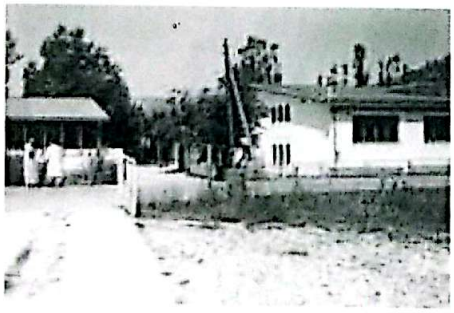

Čovjek koji nosi crne naočale ne može vidjeti daleko ispred sebe, uzvraća Abu Hamza, čovjek koji se skrivao po podrumima ne može znati što smo mi na fronti radili. Galijaševiću je krivo što je u Maglaju vidio mudžahedine, njemu bi bilo mnogo draže da je ovdje vidio svoje prijatelje Šešelja, Miloševića ili arkanovce.
Abu Hamza je bio predsjednik Mjesne zajednice Bočinja, ali više nije. Kako reče, kada je došla nova vlast, odnio je gradonačelniku općine Kuran u znak poštovanja, rekao mu da će mudžahedini i dalje poštovati zakone, ali već dva-tri dana nakon toga uslijedile su optužbe da su mudžahedini kriminalci, lopovi, izvan zakona i da su, zapravo, sekta. I Abu Hamza podnosi pismenu neopozivu ostavku na mjesto predsjednika MZ Bočinja.

CamScanner

Odgovarajući na pitanje ima li spomenuti Galijašević potporu SDA, Abu Hamza kaže da su neki u SDA pognuli glave, Srbi i Hrvati su glasovali za SDS i HDZ, Bošnjaci za međunarodnu zajednicu, a Galijašević je obični glasnogovornik međunarodne zajednice.

Ucijenjene glave

Deložiraj ti borca, invalida, veli Hamza, ali ga ne izbacuj na ulicu, a trebalo bi ovako: jedna deložacija Srbina u Doboju, jedna deložacija mudžahedina u Bočinji, ja izlazim iz srpske kuće, a Srbin iz muslimanske.

Na priče da su mudžahedini ucijenili glave nekih maglajskih političara (Mugdima Hercega, Mehmeda Bradarića i Dževada Galijaševića) na 120 tisuća KM, Abu Hamza uzvraća da za njihove glave ne bi dao ni 120 pfeniga, te da svaka čast Bradariću, ali da je Mugdim Herceg manijak, da cijeli Maglaj zna da je stajao na mostu gol-golcijat i prepadao žene, a da je Galijašević iz JNA otpušten zbog psihičkih smetnji.

— Za tri mjeseca Bočinja bi trebala biti deložirana, mi ne idemo odavde — kategoričan je Hamza — ispoštovat ćemo imovinske zakone i smjestiti naših 200 osoba u šatore da bismo očuvali našu zajednicu. Abu Hamza kazuje da je na bosanske Muslimane ljut kao paprika! Rečeno im je — glasujte za promjene i oni su glasovali za — šatore.

Najviše ga je razočarao dr. Haris Silajdžić, prije izbora bio je za narod, a sada je za komunjare. SDA je, i pored korupcije i borbe za fotelje, jedina politička snaga koja može braniti interese Muslimana, a SDP to nikada neće raditi jer su oni produžena ruka Miloševića u BiH, tvrdi lider mudžahedina u Bočinji Abu Hamza.

http://arhiv.slobodnadalmacija.hr/20000821/herceg-bosna.htm

CamScanner

МИНИСТАРСТВО ОДБРАНЕ ФЕДЕРАЦИЈЕ БиХ У СПРЕЗИ СА МУСЛИМАНСКОМ ОБАВЕШТАЈНОМ СЛУЖБОМ АИД

Функционери насељавали муџахедине у Бочиње

У српском селу у маглајској општини не решавају се имовинско-правни, него проблеми присуства различитих обавештајних служби, упозорава Џевад Галијашевић, председавајући општинског већа Маглаја

Сарајево, 23. августа (Танјуг)

Председавајући општинског већа Маглаја Џевад Галијашевић изјавио је данас да поседује неопходне доказе о умешаности муслиманске обавештајне службе АИД у „случај Бочиње", српског села у маглајској општини у које су се уселили исламски добровољци – муџахедини запоседајући куће Срба и других мештана.

Галијашевић је у више наврата оптужио заменика министра одбране Федерације БиХ Сакиба Махмуљина, као неформалног шефа муслиманске војне обавештајне службе МОШ, да је одговоран за насељавање муџахедина у Бочиње и да уз помоћ АИД-а ради на њиховом останку у том селу. Галијашевић је додао да деложације муџахедина из Бочиња не иду темпом који је договорен и оптужио Махмуљина да стоји иза тога као човек који их је и довео у Бочиње.

Галијашевић је, поткрепљујући своје оптужбе, изјавио сарајевској штампи да лидер муџахедина из Бочиња Абу Хамза има непосредан увид у политички досије АИД-а, међу којима и у његов досије, направљен још 1986. године у Служби државне безбедности бивше СФРЈ из периода „мошевачке афере".

Галијашевић, који је на једној од челних функција општине ис-

НАЧЕЛНИК ОПШТИНЕ ПРОТИВ ПЛАНА ВЛАДЕ

Власти Маглаја не желе муџахедине у свом атару

Удружење расељених Срба из Маглаја са седиштем у Добоју одбацило могућност повратка Срба у Бочињу све док постоји муџахединска заједница у близини

Сарајево, 23. августа (Танјуг)

Начелник општине Маглај Мехмед Брадарић одбацио је план владе Федерације Босне и Херцеговине о пресељењу муџахедина из Бочиње у суседно маглајско село Селиште на Озрену.

„Никакво Селиште не долази у обзир", рекао је он наглашавајући да би „свака дислокација Бочиње значила останак општине Маглај на вечиту срамоту."

Брадарић је данашњој сарајевској штампи изјавио да је до сада из Бочиње деложирано тридесетак „бошњачких" (муслиманских) породица и да проблеме очекује када на ред дође „натурализовани Босанци", односно око 70 муџахединских породица. „Бошњаци који су деложирани су двоструки корисници станова и кућа и ту је све јасно", додао је он.

Социјалдемократа Мехмед Брадарић, челник нове власти у општини, коју држе Социјалдемократска партија БиХ и Странка за БиХ, позвао је владу Федерације да се конкретније укључи у пресељење муџахедина из српских кућа у Бочињу, јер их власти Маглаја не желе на том подручју. Он је навео да је процес исељавања становника Бочиње почео без помоћи федералне владе и уз симболичку помоћ Зеничко-добојског кантона.

Удружење расељених Срба из Маглаја са седиштем у Добоју одбацило је могућност повратка Срба у Бочињу све док постоји „муџахединска заједница у близини".

пред Странке за БиХ, наводи да је Абу Хамза у једном интервјуу рекао за њега да је он својевремено отпуштен из ЈНА због психичких сметњи. Он каже да се та информација налази само у досијеу Службе државне безбедности који је наследио АИД, мада она није тачна, јер је он редовно служио војни рок у Панчеву.

Џевад Галијашевић каже да је то један од разлога што намерава да на наредној седници општинског већа Маглаја покрене расправу о умешаности обавештајних служби у „случај Бочиње", додајући да се у Бочињу не решавају имовинско-правни, него проблеми присуства различитих обавештајних служби које желе да компромитују новоизабрану општинску власт.

ПОЛИТИКА четвртак 24. август 2000.

CamScanner

LILJAN ■ 21 - 28 AUGUST 2000

EKSKLUZIVNO

ABU HAMZA SELI U SREBRENICU

Nakon što su prognani Srebreničani i Bratunčani smješteni na Otesu obećali da će pokloniti dio svojih imanja Abu Hamzi. Mudžahid iz Bočinje prihvatio i ponudio pomoć

Zajedno se vraćamo u Srebrenicu

Abu Hamza, privremeno smješten u Bočinji, maglajskom selu iz kojeg deložiraju njegove komšije, pristao je na očajničku ponudu prognanika iz Srebrenice i Bratunca, i dogovorili se da se ubuduće zajedno bore za povratak i nastave tamo živjeti i raditi. Uskoro konkretni potezi na realizaciji obećanja

CamScanner

★ Tekst i foto: Fuad KOVAČ

Kad su im samo izvješne deložacije, šatori i ulica, prognani Srebreničani i Bratunčani privremeno smješteni u ilidžanskom naselju Otes nisu ni očekivali munjevito i pozitivno reagiranje na njihov očajnički apel koji su plasirali u prošlom broju *Ljiljana*. Naime, oni su, nakon što su vidjeli da im niko ne želi konkretno pomoći u povratku, odlučili da poklone dio svojih imanja **Abu Hamzi**, mudžahidu iz Bočinje, bosanskom zetu i bh. državljaninu, ali i njegovim komšijama koje ovih dana deložiraju iz srpskih kuća u ovom maglajskom selu.

Kad je ovog novinara na njegovom stolu čekala poruka sa brojem mobilnog telefona Abu Hamze, bilo je jasno da se u periodu od jedne godine dosta toga promijenilo nabolje i da je prošlost vrijeme kad nismo mogli pisati o Bočinji ni praviti bilo kakvu reportažu.

Abu Hamza: "Pristajemo!"

Tako je prošle sedmice, odmah poslije spomenutog teksta, **Abu Hamza** sa grupom svojih komšija bio gost grupe Bošnjaka iz Srebrenice i Bratunca, privremeno smještenih na Otesu, koji su mu na nekoliko dana prije obećali pokloniti dio svojih imanja.

"Hvala braći što su se sjetili da nam pomognu. Ni nama ni njima nije lahko, ali ni mnogim drugim koji nemaju krov nad glavom. Dobro ćemo izanalizirati njihovu ponudu, a za početak slobodno mogu reći da nas je to obradovalo i da ćemo na to pristati. To je velika stvar kad ti neko, ko je nemoćan i obespravljen, ponudi pomoć. Zbog toga ćemo i mi učiniti sve što je u našoj moći da i njima pomognemo bez obzira na ovu njihovu inicijativu. Ubuduće ćemo, ako Bog da, upoznati javnost o našim slijedećim potezima koji neće biti samo priča", rekao nam je Abu Hamza.

Dalje idu zajedno: Abu Hamza sa Ćamilom Muratovićem iz Srebrenice

Ćamil Muratović i ostali: "Vraćamo se i poklanjamo"

Kako nam je rekao **Ćamil Muratović**, šezdesetpetogodišnji ratni vojni invalid (70 posto) i penzioner iz Srebrenice, inače staratelj djece svoje ubijene kćerke i zeta, nadali su se odgovoru, ali i da se u proteklih nekoliko dana javilo dosta ljudi, ne samo iz Srebrenice i Bratunca, nego i iz Foče, pa i iz Višegrada, koji bi isto učinili.

"Sve ovo ozbiljno mislimo, posebno što smo u teškoj situaciji, ali i ova naša braća koju deložiraju iz Bočinje, ali i druga širom Federacije BiH. Ništa drugo ne tražimo nego povratak i našu imovinu, s tim da ćemo dio naših imanja pokloniti upravo njima i da se s nama vrate u Podrinje. Naravno da bismo i mi i oni prije toga oslobodili tuđe stanove i kuće. Na ovom ćemo sigurno istrajati", priča Ćamil Muratović.

Gotovo je bilo za suze to što im je Abu Hamza u ime svojih komšija obećao pomoć, ali i realizaciju konkretnih projekata u slučaju povratka u Srebrenicu ili Bratunac. Time bi se našao posao za gotovo sve povratnike pa bi bilo lakše živjeti. Ovako i sada totalno su razočarani, posebno zbog toga što su upravo oni na Otesu izmanipulirani i prevareni prije četiri godine, kad su, doslovno, dovedeni iz Tuzle. Kažu da su ih tad krišom i brzo naselili upravo ovdje zbog nacionalnog balansa, jer je bilo govora o formiranju nekakve hrvatske općine itd. Tad su im, kako rekoše, obećali sasvim nešto drugo od ovoga što im se danas dešava. I za to, kažu, imaju papire, ali koji im ništa ne vrijede.

I **Alija Bektić** iz Srebrenice, njegov imenjak **Alija Džaferović** iz Bratunca, **Ejub Junuzović** iz Bratunca, bili su jasni kao i prošli put da taj svoj naum i ostvare, tačnije da se vrate na svoja imanja, a dio da poklone deložiranim iz Bočinje s kojima bi živjeli i radili.

Dogovoreno je da grupa Bošnjaka prognanika sa Otesa posjeti Bočinju, i da se, u međuvremenu, kompletiraju spiskovi ljudi koji bi darovali zemlju, i kome, zatim planovi povratka i mogućnosti njihove što brže realizacije.

Ovi su ljudi svi uglas poručili da im je jedini cilj povratak na njihova imanja. Sve ostale priče mogu biti samo nedobronamjerno iskrivljivanje slike o akciji u koju iskreno vjeruju.

Do tada im valja raditi puno i "obijati" vrata, jer su im deložacije iznad glava kao Damaklovi mačevi. ■

Abu Hamza, vođa mudžahidske zajednice u Bočinji

Ponekad je riječ bolje oružje od atomske bombe

- Rekli su da će onima koji nemaju gdje obezbijediti smještaj i ako to ne učine da neće biti deložacije. Ako bi takvu deložaciju pokušali provesti nasilu, mi bismo se sukobili i sa policijom - kazao je početku razgovora za naš list Abu Hamza, prvi čovjek mudžahidske zajednice u Bočinji.

☐ ***Bilo je govora da je u vašoj zajednici uoči početka deložacija došlo do sukoba između autohtonih i naturaliziranih Bošnjaka?***

- Ne bih to tako nazvao. U razmjeni mišljenja bilo je pitanje šta ako dođe do deložacije ljudi koji nemaju gdje. Složili smo se da ćemo takve slučajeve braniti svim sredstvima koje imamo.

☐ ***Podrazumijevaju li "sva sredstva" i oružje?***

- Ne bih rekao, jer to nema smisla.

Abu Hamza: Odbrana svim sredstvima

☐ ***U Bočinji je oko 20 odsto naturaliziranih Bosanaca. Sve ostalo su autohtoni Bošnjaci. Zanimljivo je da je ta manjina uspjela nametnuti svoje, odnosno očigledno odbila prihvatiti ovdašnje adete življenja ubjedljive većine?***

- Ne bih se složio s vama da se radi o adetima. U pitanju je izvorni islam i potpuno je nebitno ko ga prenosi.

☐ ***Možete li, na koncu, ipak povjerovati u rješenje pitanja Bočinje na zadovoljstvo svih strana koje se u njega uključene?***

- Ne mogu. Jer, preko naših leđa neko želi da ostvari vlastite interese, a mi, mislim, to nikada nećemo dozvoliti.

☐ ***Nećete dozvoliti, ali se nećete latiti oružja?***

- Oružje su i jezik, ruka, motka... Ponekad je riječ bolje oružje od atomske bombe.

☐ ***Mnogi tvrde da žitelji Bočinje, zapravo, nikad nisu razoružani. Je li to tačno?***

- Nije. Ko god to kaže, bujrum, neka dođe, provjeri.

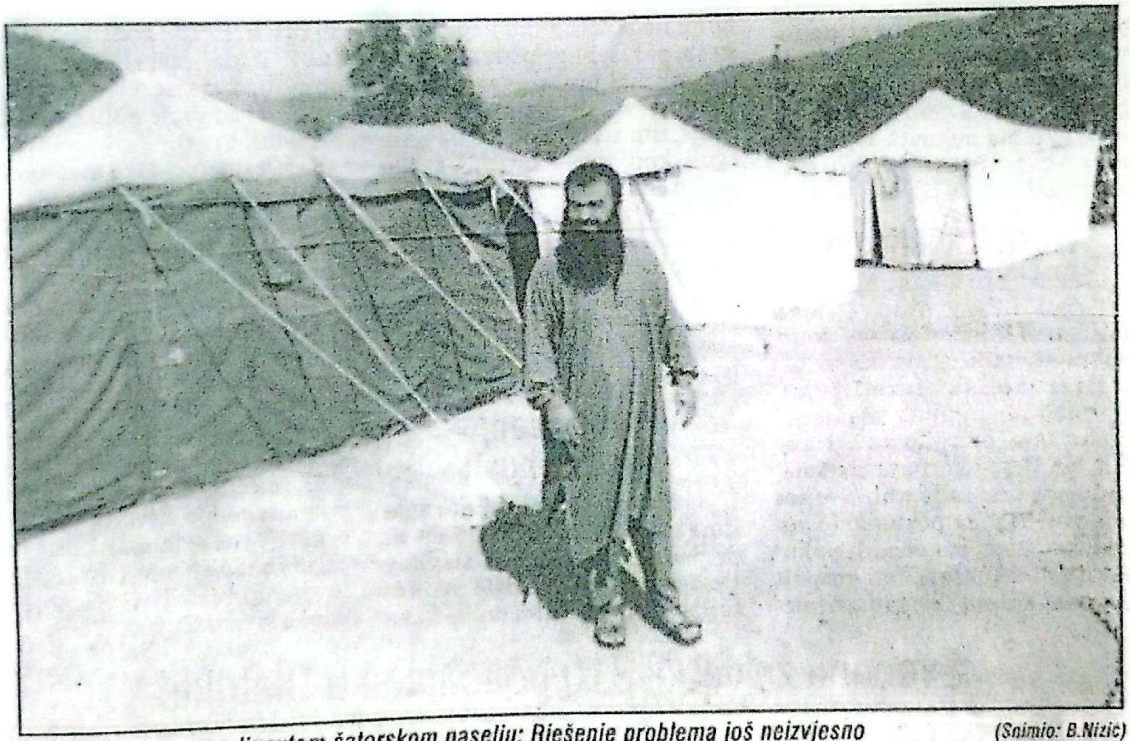

Abu Hamza u novopodignutom šatorskom naselju: Rješenje problema još neizvjesno (Snimio: B.Nizić)

U očekivanju nastavka deložacija

Šatori i u Bočinji

12. strana

"Дневни аваз" Сарајево, четвртак, 31. август/коловоз 2000.

CamScanner

U očekivanju nastavka deložacija

U Bočinji podignuto šatorsko naselje

Novi rok za okončanje deložacija 9. oktobar ● Jučer odgodeno iseljenje obitelji Rasima Čame iz Teslića ● Ko će biti prvi žitelji šatorskog naselja

Prema novom akcionom planu Općinskog vijeća Maglaj, sve deložacije u Bočinji trebale bi biti okončane do 9. oktobra ove godine. Taj rok kraći je za skoro mjesec dana od prethodnog.

- Ali, svakako će sve ostati u okviru zakonskih, pa i moralnih normi - izjavio je za "Dnevni avaz" Mehmed Bradarić, načelnik Maglaja.

Ipak, nakon što je slične odluke ranije donio za dvije (Zahirović i Bečić), Bradarić je jučer prolongirao i deložaciju obitelji Rasima Čame iz Kamenice kod Teslića. Čamina predratna kuća još nije obnovljena niti mu je obezbijeđen alternativni smještaj.

Šatorsko naselje u Bočinji: Za one koji nemaju alternative (Foto: B. NIZIĆ)

Prekinuta neizvjesnost

- Mada su mi rekli da je bolje da se iselim, ja sam ljudima iz Općine kazao da to neću učiniti - riječi su Rasima Čame s kojim smo jučer razgovarali u Bočinji.

Čamina deložacija bila je sporna jučer. Već danas to je ona koja se odnosi na porodicu Edhema Meškića iz Novog Šehera. Kako je za naš list izjavio Adem Mehinagić, šef općinskog odjeljenja za stambeno-komunalne poslove, njenog odgađanja, međutim, neće biti.

Kada smo to kazali Abu Hamzi, on nam je potvrdio da će u tom slučaju Meškić, njegovo troje djece i supruga najvjerovatnije postati prvi žitelji šatorskog naselja u Bočinji. Slična sudbina mogla bi zadesiti i obitelj Ismeta Mehmedovića čija je deložacija zakazana za sutra.

Najveći problemi

Inače, najveće probleme mnogi očekuju kada na red dođu deložacije porodica naturaliziranih Bosanaca. No, u Općini su već iznašli moguće rješenje.

- Strani državljani koji su brak sa Bosankama zaključili u maglajskom Matičnom uredu, njih 37, ako ne budu imali drugog rješenja, morat će ići na adrese svojih supruga iz aprila 1992. godine - kaže načelnik Bradarić.

Ajman Abdurahman, prvi Abu Hamzin saradnik, tvrdi da većina takvo što neće moći uraditi, ali da će oni koji takvu mogućnost - u smislu raspoloživog prostora - budu imali, nju će, svakako, i iskoristiti.

F. ĆARDŽIĆ

Petrič i Miler danas u Maglaju

U ranim popodnevnim satima danas bi Maglaj trebali posjetiti visoki predstavnik u BiH Volfgang Petrič, američki ambasador u BiH Tomas Miler i još desetak ambasadora zemalja potencijalnih donatora općine Maglaj.

Prema saznanjima našeg lista, ambasadori u Maglaj dolaze ohrabreni početnim rezultatima nove općinske vlasti i onim što je ona učinila u smislu poštivanja imovinskih zakona na kojima međunarodna zajednica posebno insistira.

On veli kako je do sada promijenio 12 tuđih kuća i kako bi najradije konačno otišao svojoj.

Skoro do posljednjeg momenta bilo je neizvjesno hoće li deložacija obitelji Čamo biti odložena ili će oni ipak biti deložirani. Umjesto problema koje, utisak je, jedni očekuju, a drugi priželjkuju, u noći s utorka, 29. na srijedu, 30. augusta, u Bočinji je niklo i šatorsko naselje koje je i nakon jučerašnjeg dana ostalo prazno.

CamScanner

„REPORTER" 06. 9. 2000.

Mudžahedini u RS

S Abu Hamzom na "pomoz' Bog"

Sadašnji stanovnici Srebrenice i Bratunca, većinom izbjegli sarajevski Srbi, u najmanju ruku uznemireni su otvorenom mogućnošću dolaska velikog broja mudžahedina

Nadrealno je zamišljena idila u kojoj bi srpski seljak, domaćin i ratnik ujutro, sa praga "vjekovnog ognjišta" preko ograde koja razdvaja komšijska dvorišta, pozdravljao mudžahedina sa "Pomoz' Bog, komšija, kako ide?", a da mu ovaj veselo odgovara "Merhaba, komšo, šućur Alahu, dobro je"?!

Ali, u zemlji paradoksa kakva je BiH, preseljenje mudžahedina iz sela Bočinje, kod Maglaja, u Srebrenicu i Bratunac, najavljeno je.

Još od 1992. godine brojni Arapi su preko Hrvatske dolazili u BiH i formirali odred "El Mudžahidin". Iako su Dejtonskim sporazumom federalne vlasti bile obavezne da deportuju sve mudžahedine, veliki broj je ostao u FBiH. Samo po izdatim bh. pasošima i državljanstvima, koja su dobijena ženidbom s ovdašnjim Bošnjakinjama, barata se brojem od 1.200 sljedbenika džihada. Opšta demobilizacija ih nije primorala da ostave oružje, pa tako i pet godina nakon vjersko-građanskog rata postoje kampovi za obuku - kod Kaknja, Maglaja i Visokog, o čemu je *Reporter* pisao prije nešto više od mjesec dana.

Poslije rata sarajevske vlasti jedan dio mudžahedina smještaju u Bočinju, a iz kuća u koje žele da se vrate srpski vlasnici u posljednjih mjesec dana deložiraju ih na insistiranje međunarodnih institucija, lokalne vlasti. Nakon svega otvara se mogućnost da se mudžahedini presele u RS!? Najava ovakvog epiloga jeste inicijativa muslimana iz Srebrenice i Bratunca da besplatno ustupe svoje zemljište i imanja napaćenim mudžahedinima kojima njihove bezosjećajne gazde u Sarajevu prijete otkazom korištenja ranije im date tuđe imovine u Bočinji. Razlog za davanje otkaza sarajevske gazde obrazlažu visokom cijenom koju na političkoj sceni plaćaju za boravišnu taksu mudžahedina. U znak protesta solidarni mještani dva susjedna sela - Bakotića i Dolca - 15. jula blokirali su put Maglaj - Zavidovići. Nakon pet dana pregovaranja federalna policija uklanja barikade sa ceste, a među uhapšenima bilo je nekoliko mudžahedina - scenarista "spontanog protesta".

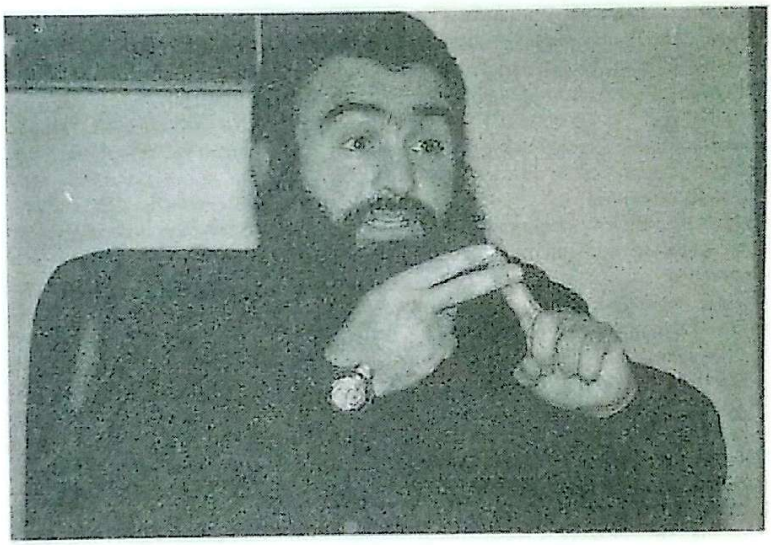

Bilo kako bilo, sadašnji stanovnici Srebrenice i Bratunca, većinom izbjegli sarajevski Srbi, u najmanju ruku uznemireni su otvorenom mogućnošću dolaska velikog broja naturalizovanih fundamentalista. U beskraju otvorenih pitanja krucijalan je odgovor na enigmu "ko stoji iza najavljenog preseljenja mudžahedina". Međutim, zapanjujuće je odsustvo reakcija onih koji bi trebalo da vode računa o postulatima Dejtonskog sporazuma. Tako je zid ćutnje opasao zgradu OHR-a u Sarajevu. Poslije nekoliko bezuspješnih pokušaja *Reporter* nije mogao od portparola Olega Milišića da dobije zvaničan stav OHR-a o ovom problemu, kao ni odgovore na pitanja ko stoji iza najavljenog preseljenja i šta se postiže ovim potezom.

Opasne igre: Portparol misije UN-a u BiH Alun Roberts, takođe nije želio da komentariše najavljenu selidbu, ali je rekao da lokalne vlasti moraju da omoguće povratak u Bočinju svim Srbima

CamScanner

koji to žele. Replika na ovu izjavu stiže direktno iz Bočinje od vođe tamošnjih mudžahedina Abu Hamze, koji u *Dnevnom avazu* poručuje da će delożacije "biti branjene svim sredstvima".

"U slučaju nasilnog sprovođenja delożacija sukobićemo se i sa policijom", najavljuje Abu Hamza i napominje da mudžahedini nikada neće dozvoliti da preko njihovih leđa neko ostvaruje vlastite interese.

I tu je, u nečijim interesima, prema mišljenju nekolicine stranih analitičara političkih prilika u BiH, ključno mjesto cijele priče o selidbi mudžahedina. Ovaj put, napominju, u pitanju su interesi SDA, kojoj su mudžahedini balast koga se treba osloboditi. U razgovoru za *Reporter* analitičar Međunarodne krizne grupe podsjeća na nedavnu izjavu federalnog premijera Bičakčića da je Vlada FBiH izdvojila dva miliona maraka za alternativni smještaj mudžahedina. Jedna od pretpostavki jeste da je dio ovih sredstava otišao za kupovinu oko 450 dunuma zemlje i nekoliko desetina kuća od nekadašnjih stanovnika Srebrenice i Bratunca, koji se ugodnije osećaju u Sarajevu. Da se eventualno ne bi ušlo u trag novčanim transakcijama, tvrdi ovaj analitičar, kupovina je u javnosti prikazana kao navodni poklon mudžahedinima od izbjeglih srebreničkih i bratunačkih muslimana. Jedan od razloga za preseljenje mudžahedina ovaj izvor vidi u stvaranju

Razlog za davanje otkaza sarajevske gazde obrazlažu visokom cijenom koju na političkoj sceni plaćaju za boravišnu taksu mudžahedina

klime straha i nepovjerenja, koja bi pospiješila brži odlazak izbjeglih sarajevskih Srba iz Srebrenice i Bratunca. Njihov odlazak bi, opet, doveo do oslobađanja prostora za povratak bivših stanovnika ovih dvaju mjesta. U slučaju da se događaji budu ovako odvijali, SDA bi jednim udarcem ubila dvije muhe - riješila bi se mudžahedina i vruć politički krompir pred izbore prebacila u ruke vlasti u RS i, što je posebno važno, SDA bi ostvarila svoj imperativ - izlazak na Drinu, odnosno povratak Bošnjaka u podrinjska mjesta.

Centrala SDA u Sarajevu do zaključenja ovog broja *Reportera* nije komentarisala ovaj slučaj i reakcije vlasti i stranaka iz RS. Portparol SDA Adnan Jahić *Reporteru* je rekao da nema zvaničnih izjava sve dok rukovodstvo stranke ne "zauzme stav". Istovetan odgovor dobili smo i u kabinetu potpredsjednika SDA Sulejmana Tihića. Jedini od zvaničnika SDA koji se oglasio ovim povodom jeste federalni premijer Edhem Bičakčić, koji je u petak, slučajno ili ne, sa svojim ministrom za izbjeglice Sulejmanom Garibom boravio u Srebrenici. On je glasinama nazvao najavu preseljenja mudžahedina koje niko od zvaničnika FBiH nije najavio.

Međutim, načelnik opštine Bratunac Miodrag Josipović smatra da je "inicijativa o dodjeli zemljišta formalno-pravno lako ostvariva". On napominje da ostaje neriješeno pitanje suživota Srba i mudžahedina ako se imaju u vidu činjenice da je poznat razlog njihovog dolaska, da u Bratuncu živi oko 15.000 izbjeglica, i da je na tamošnjem groblju sahranjeno 588 boraca Vojske RS. Sličnog je mišljenja i predsjednik IO opštine Srebrenica Milisav Marjanović, koji smatra da se radi o smišljenoj provokaciji koja može da dovede do nesagledivih posljedica.

Nakon svega, odgovor na traženo pitanje nameće se sam: sve su prilike da bi imaginarna komšijska idila s početka teksta prerasla u krvavi pir, možda već i ukoliko bi nedužno svinjče iz dvorišta prešlo u susjednu avliju.

SAŠA STJEPANOVIĆ

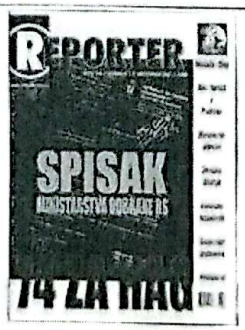

REPORTER
6. septembar 2000, broj 124

CamScanner

MAGLAJ

Deložacije u Bočinji

Iseljenje "ušilo" useljenje

■ MAGLAJ (F. ZUPČEVIĆ): U Maglajskom naselju **Bočinja** Općinska komisija za provedbu imovinskih zakona i deložacija jučer nije obavila deložacije privremenih korisnika. Naime, **Nisvet Derviševič iz Donjeg Vakufa, Edib Suljaković i Dževad Kukić** iz Jajca su registrovani kao raseljena lica, a u mjestima gdje su živjeli do agresije na našu zemlju njihove kuće su pretrpjele totalne štete. Deložacije u Bočinji nastavit će se narednih dana kada će biti iseljavani i državljani BiH stranog porijekla. Inače, koliko proces imovinskih zakona na općini Maglaj teče uspješno, toliko se može reći da povratak onih čije su kuće ispražnjene je potpuno blokiran. Tako su u Bočinji sada zapečaćena 73 stambena objekta. U **Krsnom Polju i Bakotiću od 22 stambena objekta, koja su sanirana, samo su tri useljena, a 50 useljivih stambenih objekata je zapečaćeno i spremno za useljenje.** Ništa bolja situacija nije ni sa saniranim stambenim objektima u **Jablanici i Donjem Rakovcu.** Od tridesetak saniranih kuća u ova dva naselja u svoje kuće su se uselile tek tri srpske porodice.

"Вечерње новине" Сарајево, 14. септембра/рујна 2000.

Дан 4. 10. 2000.

У Бочињи деложирано 47 муџахедина

МАГЛАЈ - **У Бочињи је до сада ослобођено 136 српских кућа, које је у законском року напустило 89 породица из ФБиХ, тзв. двоструких корисника, као и 47 породица, држављана БиХ страног поријекла, а очекује се да ће реализација имовинских закона у овом насељу бити окончана током идуће седмице.**

Начелник маглајске општине **Мехмед Брдарић** упутио је јавни позив Србима, који живе у бошњачким кућама у Добоју, Теслићу, Дервенти и Модричи да се врате својим кућама у Бочињу, јер "више нема разлога за страх". Овај позив је упућен због чињенице да је у Горњој и Доњој Бочињи због великог простора тешко сачувати 800 стамбених објеката од девастација и поред мјера које предузима полиција Маглаја и Зеничко-добојског кантона.

Мада припадници маглајске полиције данонoћно дежурају на пунктовима, 46 кућа је девастирано, а МУП Маглаја је поднио 11 кривичних пријава против особа које су отуђивале имовину, међу којима су и четири држављанина БиХ страног поријекла.

Маглајска општинска комисија је јуче извршила печаћење три српске куће у Горњој Бочињи, које су напустиле породице муџахедина. (Срна-Хабена)

"Независне новине" Бања Лука, 4. 10. 2000.

CamScanner

Bradarić: Sami smo "odradili" Bočinju

Džaferović: Odbacujemo navode DNZ-a

Abu Hamza: Bez komentara

Tvrdnje o preseljenju mudžahida iz Bočinje

Pokušaj nanošenja štete Bosanskoj Krupi

Nebuloze čovjeka koji se predstavlja predsjednikom DNZ-a, veli načelnik općine Maglaj ● SDA smatra da ne bi trebalo komentirati tvrdnje stranke koja je svoje pravo lice pokazala tokom agresije

Insinuacije, politikanstvo, nanošenje štete Bosanskoj Krupi, ukratko kazano bile su prve reakcije načelnika općina Maglaj i Bosanska Krupa Mehmeda Bradarića i Džemaludina Čauševića, te portparola SDA Šefika Džaferovića na tvrdnje DNZ-a o navodnom preseljavanju mudžahida iz Bočinje u Pernu kod Bosanske Krupe.

Abu Hamza, lider mudžahidske zajednice iz Bočinje, kazao nam je jučer u telefonskom razgovoru da takve tvrdnje i izjave ne bi uopće želio komentirati.

Jasan stav

DNZBiH je "izrazila zabrinutost zbog sve otvorenijih namjera režima SDA da se na mala vrata organizira i priprema dolazak deložiranih mudžahedina iz Bočinje i njihovo naseljavanje u napuštene vojne objekte u Perni".

Prvi čovjek Maglaja Mehmed Bradarić naglašava da je Bočinja odrađena bez ikakve pomoći kantonalnih i federalnih vlasti.

- Deložacije idu po planu i neke su izvršene i danas. Za one ljude koji su stranog porijekla tačno znam da idu u Travnik, u Šeriće, u Zenicu, gdje su kuće njihovih žena i tamo gdje su našli smještaj. Oni ne idu u Bosansku Krupu ili negdje drugo.

To su nebuloze čovjeka koji se predstavlja predsjednikom DNZ-a i iza toga na izborima stoji samo nekoliko ljudi. To su politikanstva. Politika kokoške koja kvoca, a ne nosi jaja - prokomentirao je za "Dnevni avaz" tvrdnje DNZ-a Mehmed Bradarić, načelnik općine Maglaj.

Dalje, dodaje on, stav općinskih vlasti je jasan. Bočinja mora biti odrađena u skladu sa zakonskom procedurom i uz poštivanje imovinskih zakona.

- Svi kojima ne odgovara to što smo uradili normalno je da će sjediti i kritikovati - pojašnjava Bradarić.

U Stranci demokratske akcije, prema izjavi njenog portparola Šefika Džaferovića, smatraju da "uopće nema potrebe komentirati saopćenja političke stranke koja je svoje pravo lice pokazala tokom agresije na BiH".

CamScanner

„Dnevni avaz"
20. 9. 2000.

Na putu razvitka

- Od te stranke nas ništa ne čudi, pa ni njihove špekulacije o navodnom preseljavanju sadašnjih stanovnika Bočinje i o ulozi SDA u tome. SDA se zalaže za potpunu i stvarnu realizaciju Aneksa sedam i imovinskih zakona, da se sva prognana i raseljena lica vrate svojim kućama i na taj način se reintegrira BiH.

Za rješenje pitanja Bočinje postoji akcioni plan Vlade FBiH po kojem se to pitanje treba riješiti, tako da odbacujemo navode DNZ-a kao najobičniju insinuaciju - kazao nam je Džaferović.

Iznenadenje o navodnom preseljavanju mudžahida iz Bočinje u Pernu kod Bosanske Krupe, nije krio načelnik ove općine Džemaludin Čaušević. On je pozvao predstavnike DNZ-a, bh. stranaka i međunarodne zajednice da zajedno obiđu područje Perne.

- Ovih dana obišao sam farmu na području Perne gdje ovih dana dolazi još 300 junica.

Vidio sam samo radnike koji su radili od rata na tom području i imam osjećaj da su takve tvrdnje pokušaj nanošenja štete Bosanskoj Krupi. Što je najžalosnije, to sputava naše planove.

Mi razmišljamo o industriji i da ljudi koji se vraćaju i Srbi i Bošnjaci dobiju radna mjesta. Na putu smo da se razvijemo i imam osjećaj da je ovo pokušaj kočenja našeg daljnjeg razvoja - komentar je načelnika općine Bosanska Krupa Džemaludina Čauševića.

Edina SARAĆ

Bičakčićeve opstrukcije

- Kada dođemo kod premijera Bičakčića u devet sati, u osam su postavljene barikade i ne može se dalje, a zna se da smo kod njega najavljeni nekoliko dana prije. Obećao je puno toga kada je riječ o rješavanju Bočinje, a ni do dan-danas gospodin Bičakčić nije nijednu jedinu ciglu, nijednu jedinu marku dao.

Nekoliko puta pisali smo i njegovom ministru Sulejmanu Garibu da nam u kantonima odakle su ti ljudi nađe smještaj, ali nikada nismo dobili odgovora. To je opstrukcija. Sve što smo uradili, uradili smo sami. Aktuelna vlast grada Maglaja, administracija na čijem sam ja čelu - kaže načelnik Bradarić.

"Дневни аваз" Сарајево, 20. 9. 2000.

CamScanner

„Večernje novine" o najavljenoj seobi mudžahedina u Srebrenicu

Obustavljena pomoć za opštine u Podrinju

SARAJEVO (Srna) - U Republici Srpskoj oštre su i svakodnevne reakcije nadležnih institucija zbog najave preseljenja mudžahedina u Srebrenicu, a u pitanju su i dva ugovora za sanaciju i izgradnju oko 200 kuća za povratnike u opštine Podrinja, izjavio je zamenik ministra za raseljena lica i izbeglice u Vladi Tuzlanskog kantona Amir Kulaglić.

Prema njegovim rečima, otkako su mudžahedini najavili dolazak u ovaj grad međunarodni predstavnici su obustavili deo svojih aktivnosti za pomoć povratka.

Jučerašnje „Večernje novine" pišu da je nedavna najava mudžahedina deložiranih iz Bočinje kod Maglaja da će se kolektivno naseliti na imanja koja su im poklonjena u Srebrenici podigla veliku prašinu koja se još nije slegla. I pomoćnik ministra za povratak u Vladi Tuzlanskog kantona Fadil Banjanović smatra da je delimično revidiranje aktivnosti međunarodnih predstavnika uslovljeno baš ovim najavama.

„Ne mogu da tvrdim da su međunarodni predstavnici zaustavili aktivnosti na pomoći povratnicima u Podrinje zbog mudžahedina, ali su njihove aktivnosti u pomoći povratnicima poslednjih sedmica slabije", rekao je Banjanović.

Šef policije u Brčkom Duško Kokanović o dolasku islamskih ratnika

Mudžahedini već na granici Distrikta

BRČKO (Srna) - Šef policije Distrikta Brčko Duško Kokanović juče je izjavio agenciji Srna da glasine o naseljavanju mudžahedina na administrativnim granicama Distrikta imaju osnova.

„Raspolažemo informacijom da je izvestan broj porušenih kuća na području Mesne zajednice Gornja Maoča, koja administrativno pripada opštini Srebrenik ali je komunikacijski vezana isključivo za Distrikt, prodat mudžahedinima", rekao je Kokanović. On nije mogao da potvrdi da li se radi o mudžahedinima iz Bočinje ili o novim doseljenicima iz Saudijske Arabije, ali je podsetio da bi vlasnici bilo kakvih nekretnina na ovim prostorima morali prethodno da imaju i državljanstvo BiH.

Kuće u koje je doseljeno desetak porodica mudžahedina predratno su vlasništvo porodice Karavlaha, koja se u Brčkom bavila trgovinom a, prema nezvaničnim informacijama, trenutno borave u zemljama Zapadne Evrope.

Prema rečima stanovnika ovog dela Distrikta, prve strahove zbog prisustva islamskih fanatika na prilazima Distriktu osetili su Bošnjaci u bivšem federalnom delu Brčkog. Domaći Bošnjaci, koji insistiraju na anonimnosti, rekli su da su doseljeni mudžahedini pripadnici verske sekte Vahabiti.

Đapo: Nisu nam potrebni

„Najmanje što nam je u ovom trenutku ovde trebalo to su mudžahedini", prokomentarisao je u jučerašnjoj izjavi za agenciju Srna predsednik Skupštine Distrikta Mirsad Đapo.

Naglašavajući da još uvek ima samo nezvanične informacije o doseljavanju mudžahedina u Brčko, on je rekao da je službeno, partijski i lično zatražio od opštine Srebrenik, u čijoj je to nadležnosti i gde je na vlasti Socijaldemokratske partija BiH, da pošalje policiju i inspekciju i utvrdi ko su i odakle ti ljudi koji se doseljavaju u Karavlasima.

CamScanner

Dnevni avaz, četvrtak,
5. oktobar/listopad, 2000.
teme

BOČINJA KOD MAGLAJA

Mudžahedini sele u Veliku Kladušu

9. strana

Portparol UN IPTF-a

Mudžahedini iz Bočinje naseljavaju se u okolini Velike Kladuše

Portparol UN IPTF-a za regije Banja Luka i Bihać Alun Roberts saopćio je da su nastavljene deložacije mudžahedina i njihovih porodica iz Bočinje te da su do sada izvršeno ukupno 34 deložacije, javlja BHP.

On je na koneferenciji za novinare istaknuo kako se prema informacijama Međunarodne policije mudžahedini iz Bočinje sa svojim porodicama naseljavaju u okolini Velike Kladuše.

- Načelnik policije u Unsko-sanskom kantonu upoznat je sa njihovim dolaskom i on nam je rekao da svi oni imaju regularne bh. dokumente i samim tim imaju pravo da tu žive - rekao je Roberts.

Roberts je potvrdio da su 3. oktobra u jednom kamionu u okolini Doboja uhvaćena četiri turska državljanina.

Roberts: Nastavljene deložacije

Prema njihovoj izjavi, kroz BiH su namjeravali da se prebace dalje na Zapad, precizirao je Alun Roberts dodajući da se ova grupa trebala prebaciti do Bihaća gdje je namjeravali "kontaktirati jednog predstavnika lokalnog sindikata koji bi im pomogao da pređu granicu u Hrvatsku".

CamScanner

teme Dnevni avaz, četvrtak, 5. oktobar/listopad, 2000.

Na sastanku u Zenici potvrđeno

Garib nije utrošio 1,5 miliona KM koje je dobio za rješavanje pitanja Bočinje

Predloženo da se sredstva aktiviraju i usmjere u rješavanje 19 preostalih spornih bespravnih korisnika kuća u Bočinji

Na sastanku predstavnika vlada FBiH i Zeničko-dobojskog kantona, općina Maglaj i Zenica, te mudžahidske zajednice u Bočinji održanom koncem prošle sedmice u Zenici konačno je ozvaničeno da je Federalno ministarstvo za izbjeglice za rješavanje problema Bočinje na raspolaganju imalo cijelih 1,5 miliona KM, ali da ta sredstva ni do danas nije stavilo u funkciju.

Brže i kvalitetnije

- To je svojom izjavom na ovom sastanku potvrdio Miralem Galijašević, kantonalni ministar za izbjegla i raseljena lica. To znači da se njegov federalni kolega Sulejman Garib uopće nije uključio u rješavanje ovog problema, a da jeste mi bismo kompletan posao koji je i ovako pri samom kraju daleko brže i kvalitetnije obavili - izjavio je za "Dnevni avaz" Adem Mehinagić, šef Stambeno-komunalnog odjela općine Maglaj i jedan od učesnika spomenutog sastanka.

Garib: Nije se uključio

On ističe kako je lično predložio da se ta sredstva aktiviraju barem sad i da se prioritetno usmjere ka rješavanju 19 preostalih spornih bespravnih korisnika stambenog prostora u Bočinji. Spornih, jer nemaju alternativni smještaj.

- Time bi i definitivno zaključili slučaj Bočinja - kaže Mehinagić.

Pomoć ranije deložiranim

- Ali, na tom sastanku dogovoreno je i da se ranije deložirane porodice obiđu, da se ustanove njihove eventualne potrebe i da im se, u skladu sa mogućnostima, pomogne u njihovom zadovoljenju.

Bit će, međutim, zanimljivo vidjeti hoće li Mehinagićev prijedlog dobiti podršku ministra Garība. Već danas, naime, u Maglaj dolaze članovi operativnog tima koji je formirao sam Garib kako bi se nastavile aktivnosti započete na prošlosedmičnom sastanku u Zenici.

F. ČARDŽIĆ

Žele pokupiti "kajmak"

- Na početku sastanka u Zenici predstavnici Vlade FBiH uz proces deložacija u Bočinji spomenuli su i akcioni plan Federalnog ministarstva izbjeglica. Tad sam intervenirao i naglasio da su sve deložacije urađene po planu Općinskog vijeća Maglaj, a bez ikakve pomoći Federalnog ministarstva - kaže Mehinagić.

On veli kako je stekao dojam da sada, nakon što je proces deložacija u Bočinji pred uspješnim okončanjem, Federalno ministarstvo ili Vlada FBiH u cjelini, koji u njegovoj provedbi nisu učestvovali, žele pokupiti "kajmak".

CamScanner

Komentar dana

Piše: Faruk ČARDŽIĆ

Posljednja šansa Sulejmana Gariba

Federalna vlada ispoljila je svojevrstan cinizam prepuštajući rješavanje problema Bočinje lokalnim vlastima u Maglaju

Maglaj je nakon aprilskih izbora postao mjesto na kojem se prelamaju bezmalo svi mogući politički interesi u BiH. Naime, iako je SDA osvojila relativnu većinu, u neformalnoj koaliciji SDP i Stranka za BiH u toj su općini praktično preuzeli vlast, te sa mrtve tačke pokrenuli provedbu imovinskih zakona. To je, s druge strane, rezultiralo gibanjima unutar maglajske SDA pa su na njeno čelo konačno došli neki novi ljudi.

Kao prvu obavezu nova općinska administracija sebi je zadala rješavanje gotovo pet godina vrućeg pitanja Bočinje. Praktično bez ikakve pomoći sa strane ovaj je problem gotovo riješen. U selu je ostalo još 19 porodica koje nemaju alternativnog smještaja. To će, po svemu sudeći, prolongirati izvršenje akcionog plana Općinskog vijeća s okom do 9. oktobra.

Sulejmanu Garibu, federalnom ministru za izbjeglice, protekle sedmice ukazala se vjerovatno posljednja prilika da politički poentira i aktiviranjem sredstava koja mu za ovaj problem još odranije stoje na raspolaganju i postane čovjek koji stavlja tačku na "i".

On ovu šansu,kako smo saznali, nije iskoristio jer su članovi njegovog operativnog tima koji su prekjučer posjetili Maglaj pokazali interes za pomoć samo onim mudžahidima koji su već napustili Bočinju.

Uprkos tome, stranica Bočinje će, u to više niko ne sumnja, barem kada su njeni dojučerašnji žitelji u pitanju, vrlo brzo biti zatvorena. No, maglajske vlasti tada će se suočiti sa politikom koja Srbe iz Bočinje ubjeđuje da ostanu u RS.

Maglaj se, očigledno, našao na svojevrsnoj političkoj vjetrometini. Tamošnje se vlasti još dobro drže. Ali, teško je očekivati da će tako i ostati ukoliko ova općina uskoro ne dobije toliko očekivanu i obećavanu pomoć.

"Дневни аваз" Сарајево, 7. 10. 2000.

CamScanner

POVRATAK U BOČINJU

Mudžahedini napali Srbe

Oko 120 Srba, prijeratnih stanovnika Bočinje, prilikom obilaska svojih kuća bili izloženi napadima i uvredama preostalih mudžahedina

● 5. strana

POVRATAK U BOČINJU

Mudžahedini napali Srbe

Oko 120 Srba, prijeratnih stanovnika Bočinje, prilikom obilaska svojih kuća bili izloženi napadima i uvredama preostalih mudžahedina ● Oko 30 policajaca MUP-a FBiH sve nijemo posmatrali ● Mudžahedini opustošili kuće

MAGLAJ - Kao prave neprijatelje juče su mudžahedini u Bočinji dočekali oko 120 Srba koji su došli obići svoje kuće.

Oni, nakon što su Srbi pogledali svoje polusrušene kuće, pokušali su kamionom pregaziti tri Srbina, pokušali su im prevrnuti sto na kojem je grupa prognanika ručala, a i verbalno su ih vrijeđali i maltretirali. Sve se to dešavalo u prisustvu oko 30 policajaca Ministarstva unutrašnjih poslova FBiH.

Bočinju je obišao i **Nijaz Softić**, načelnik Policijske uprave Maglaj, koji je razgovarao sa mudžahedinima, ali se zato niti jednom riječju nije obratio Srbima koji žele da se vrate u svoje prijeratne domove.

CamScanner

Uništene kuće

"Nasilje u Bočinji je nastavljeno. Oni sada više nemaju šta uništiti osim kuća u kojima sada žive. Pred očima policajaca mudžahedini su devastirali na desetine kuća koje su bile potpuno useljive i zbog toga ćemo od visokog predstavnika tražiti smjenu šefa policije u Maglaju", kaže **Boško Jovanović**, predsjednik Udruženja za povratak u Bočinju.

Prema njegovim riječima, u posljednja četiri dana uništen je veliki broj kuća medu kojima je i njegova, a koja se nalazi samo 30 metara od policijske stanice u Bočinji.

Jučerašnji dan je bio datum koji su općinske vlasti u Maglaju odredile za posljednju deložaciju u Bočinji. Medutim, ovdje i sada živi 26 mudžahedinskih porodica.

"Bočinja je naizgled iseljena, ali nije. Sada ovdje živi sedam porodica mudžahedina na kupljenim imanjima, a 19 porodica ima pravo na alternativni smještaj. Od tog broja, 11 porodica je arapskog porijekla", ističe **Stanislav Momirović**, iz Općinskog ureda za povratak.

"Nismo oduševljeni ni današnjom posjetom, vidite i sami kako to izgleda. Vidite samo kakve su ovdje mjere obezbjeđenja. šta mislite kako bismo prošli da dođemo sami", dodaje Momirović.

Ljubo Đurković, predsjednik Udruženja za povratak Srba u Maglaj, nije krio razočarenje ishodom jučerašnje posjete Bočinji.

"Veoma sam razočaran. Nije mi jasno da je neko mogao živjeti u tim kućama pet godina, a da onda prilikom iseljenja odnese prozore, vrata i krovnu konstrukciju.

Stanje koje smo zatekli je katastrofalno, ali i uz to ovdje vlada veliko interesovanje za povratak i mi od toga nećemo odustati. Sada je situacija potpuno kom-

CamScanner

plikovana, jer moramo čekati odlazak ostalih mudžahedina, a istovremeno tražiti i donatore za uništene kuće u prisustvu maglajske policije", riječi su Đurkovića.

Veliki broj Srba koji su juče bili u Bočinji ne odustaju od svoje namjere. Tako **Stojka Zekić,** iako joj je kuća potpuno uništena, želi da se vrati u Bočinju.

"Pogledajte, šta da kažem na ovo? Odnijeli su vrata, prozore, podove, čak su iz zidova povadili sve kablove od električne energije", plačući kaže ona. Jedna od rijetkih kuća koja nije uništena je porodice **Radmile Jovanović.**

Krenula sam s njom da ona pogleda svoj dom, ali nas je zaustavio histeričan glas domaćeg mudžahedina: "Ne smijete tamo, životinje!" Radmila se skamenila, a ja sam mu dogovorila u njegovom stilu. Pritrčao nam je jedan policajac, ali je mudžahedin u meduvremenu izgovorio veliki broj ružnih riječi koje nekulturan muškarac može uputiti ženi. Radmila je uspjela doći u svoje dvorište, ali nije smjela zakoračiti na stepenice na čijem se vrhu nalazila žena čije lice nismo mogli vidjeti od njenog hidžaba.

Juče se u Bočinji moglo vidjeti mnogo više Arapa nego domaćih mudžahedina. Njihovo ponašanje je bilo dokaz njihovog straha od činjenice da su prepušetni sami sebi.

Janje za policajce

Istovremeno se moglo vidjeti da su ih i dalje podržavali policajci. Vidjeli smo i jedno janje koje se pripremalo za ražanj, a koje je sigurno bilo nagrada policajcima za indolentno ponašanje u Bočinji. Iako je **Ayman Ghraibeh** (Ajman Grajbeh), šef Terenskog ureda UNHCR u Zenici, pohvalio općinsku vlast u Maglaju zbog toga što su postavljena dva punkta za oduzimanje ukradenog gradevinskog materijala, ipak se juče u Bočinji mogao steći utisak da se ništa nije poduzelo da se kuće, u kojima se moglo stanovati, i spase.

Možda to nekom i odgovara. Ide zima i ako donator brzo dode, da li će se kuće do zime sanirati. A ako se ne saniraju na vrijeme, da li će podgrijana želja prognanih postojati nakon hladne zime?

To će sve očigledno zavisiti od mnogih faktora, jer je Udruženje prognanih Srba iz Maglaja juče donijelo odluku da će federalnoj, te lokalnim vlastima u Maglaju ostaviti još 30 dana za iseljenje preostalih mudžahedina iz Bočinje. U protivnom, veoma je moguće da će u vodu pasti povratak 6.000 Srba u podozrenski kraj.

Azemina S.
MULAHUSEINOVIĆ

CamScanner

Lider mudžahedinske zajednice u Bočinji, emir Abu Hamza, za "Nezavisne novine" kaže da će se sa porodicom "preseliti na Mjesec" da tamo živi, a predratnim stanovnicima Bočinje koji su nedavnu posjetu selu proslavili uz svinjetinu i alkohol, poručuje:

NEK' SE SRBI SLOBODNO VRATE U BOČINJU:

Doći će noć i vidjećemo ko ima više hrabrosti da brani svoja načela!

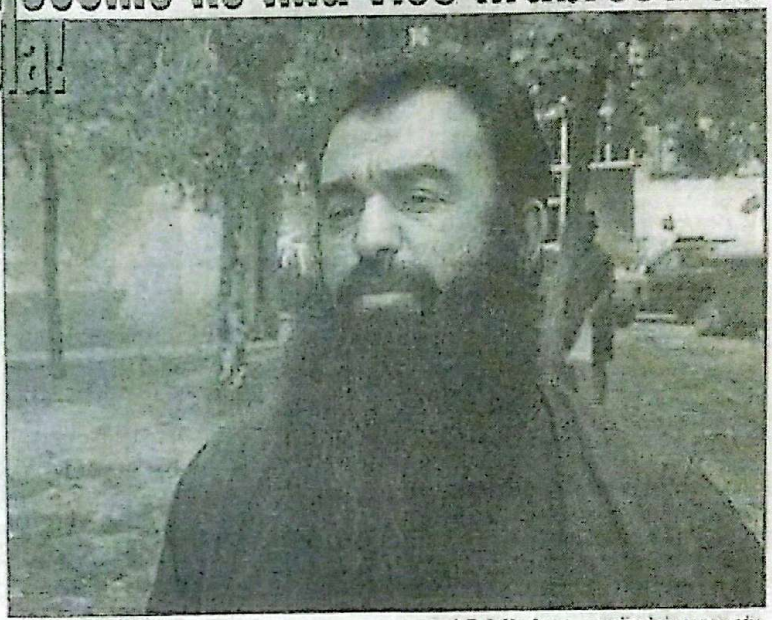

Mirna SADIKOVIĆ

Abu Hamza, emir mudžahedinske zajednice Bočinja nije bio u selu prilikom posjete Srba, prijeratnih stanovnika Bočinje. Ipak je dao komentar za "Nezavisne novine", naporučivši odmah da nema mnogo vremena za razgovor. Abu Hamza je obećao da će nakon raspleta situacije, kada se tačno bude znalo kako će se zbrinuti preostali mudžahedini, dati opširnija objašnjenja.

NN: Kako komentarišete posjetu predratnih stanovnika srpske nacionalnosti Bočinji?

ABU HAMZA: Kako se Srbi budu ponašali prema braći Bošnjacima, povratnicima u RS, tako ćemo se i mi prema njima ponašati u Bočinji. Neka se slobodno vrate u svoje kuće, živjećemo zajedno".

NN : Nametnuli ste u Bočinji strogu islamsku pravila. Srbi povratnici ta pravila neće poštovati, što su pokazali prilikom nedavne posjete. Hoćete li Vi prihvatiti te razlike?

ABU HAMZA: Mi ćemo braniti svoja načela, a nek' oni brane svoja. Doći će noć i svi ćemo se ponašati u skladu sa svojim ubjeđenjima, pa ćemo vidjeti ko ima više hrabrosti da brani svoja.

NN : Jeste li odustali od preseljenja u Srebrenicu?

ABU HAMZA: Sve će biti kako Alah želi. Ako bog da, ići ćemo.

NN: Prema brojnim navodima mudžahedini strunog porijekla su u toku i nakon rata bili nekorektni prema domicilnom stanovništvu u Zeničko-dobojskom kantonu. Kažnjavali su sve one koji se nisu pridržavali islamskih zakona: djevojke za kratke suknje, mladiće za konzumiranje alkohola. Znate li za te slučajeve?

ABU HAMZA: Ne znam za to. Moji ljudi to nisu radili. Ja garantujem da nisu.

NN : Gdje Vi i Vaša porodica planirate da živite?

ABU HAMZA: Napisi molim te Abu Hamza će na Mjesec.

To napiši. Ne možemo još ništa odgovoriti kako će se sve odvijati. U toku su pregovori sa opštinskim vlastima oko smještaja tih 19 porodica koje nemaju gdje. Još ništa konkretno ne mogu da odgovorim.

"Nezavisne" istražuju ko su mudžahedini i odakle su došli

Međunarodni teroristi sa pasošima BiH

"Govori šta si: Seb, Kroat, muslim", siktao je u lice mladiću omalenu, tamnoputu i crnokosu ženu, držeći rukom futrolu pištolja. Mladić je samo šutio, očito pobijeđenjačkog lica i uplašenog pogleda. Nekoliko metara od njih stajala je djevojka i gledala ovu scenu, ništa manje uplašena.

"Prema seku na ulici, jaso! Bježite sada", rekao im je bradonja i ponosno krenuo niz ulicu.

Ovo se odigralo na jednoj od zeničkih ulica, ljeta 1993, u poslijepodnevnim satima. Samo zbog zagrijaja mladić i djevojka su bili izloženi višemjesečnoj torturi. Znali su da sa ovim čovjekom i njegovim istomišljenicima, koje su svi znali kao mudžahedine, nema svrhe raspravljati.

U stvari, oni su dobro prošli. Mnogi mladići su tih mjeseci bivali prebijeni, njihovim djevojkama trgane su suknje, ukoliko su bile prekratke za ukus ovih ratnika "na Alahovom putu". Dovoljan povod reakcije bio je zagrijaj ili držanje za ruke tokom šetnje ulicom. Čak je u nekim kafanama kršenom točen alkohol. Pamtim scenu kada je dječak, srednjoškolac, bio pretučen samo zato jer je u pratnji slušajne zakašljao ženu pod nikabom, koja je bila u pratnji mudžahedina. Preko puta ulice, tri policajca su sve to posmatrali, bez ikakve reakcije.

Borci za islam, međunarodni kriminalci, psi rata, špijuni, avanturisti, hrabri branioci Bosne. Tako su iz raznih uglova okarakterisani mudžahedini u BiH. Došli su nekoliko mjeseci nakon početka rata, a organizatori njihovog dolaska i prihvata bili su članovi komande Trećeg korpusa Armije BiH. Odred "El-Mudžahid" bio je glavna jedinica mudžahedina, služeći kao jurišna grupa Armije BiH. Glavni štab je bio u Zenici. Postojale su još neke odvojene elitne snage u području Zenica–Travnik, poznate kao Dobrovoljački bataljon Ansar. Njihov glavni štab je bio u zgradi fabrike Vatrostalna, u zeničkom predgrađu Podbrježju, gdje je bila i bazа 300–400 vojnika. Prema Abu-Ma'aliju, komandantu mudžahedina, ukupne snage brojale su između 5.000 i 6.000 boraca.

Početne simpatije zbog priča o njihovoj hrabrosti u borbi, brzo su zaboravljene. Stanovnici Zenice, Zavidovića i drugih okolnih mjesta sve više negoduju zbog njihovog nasilnog nametanja islamskih normi. Nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma većina njih su napustili BiH, ali je ipak gro mudžahedina iz Zenice, Travnika, Zavidovića i okolnih sela, naseljen u selu Bočinja kraj Maglaja, sa regularno izdatim pasošima dobijenim na osnovu ženidbe sa Bosankama ili potvrde o pripadnosti Armiji BiH, što je tadašnjim zakonom Republike BiH također bio jedan od uslova na osnovu kojeg je stranj državljanin mogao dobiti državljanstvo Bosne i Hercegovine.

Zvanične vlasti nisu reagovale na nasilničko ponašanje mudžahedina sve do 1995. godine, tj. do pljačke i ubistva čuvara prodavnice "Autotech" te pljačke benzinske pumpe i ubistva poli-

Došli su nekoliko mjeseci nakon početka rata, a organizatori njihovog dolaska i prihvata bili su članovi komande Trećeg korpusa Armije BiH. Odred 'El-Mudžahid' bio je glavna jedinica mudžahedina, služeći kao jurišna grupa Armije BiH. Glavni štab je bio u Zenici

Detalj sa jednog od protesta mudžahedina

(nastavak na strani 16)

(nastavak sa strane 13)

Francuza Muluda Bugelana. Oni su uhvaćeni u stanu koji je u vlasništvu policije. Tadašnji ministar MUP-a Zeničko-dobojskog kantona Šemsudin Mehmedović, poslije je izjavio da im je stan preko policijskog doušnika ponuđen kao skrovište, kako bi ih poslije lakše uhapsili. Akcija je ocijenjena kao neprofesionalno izvedena, jer niko od građana iz susjednih stanova nije evakuisan, a teže je ranjen jedan policajac. I pored ovog hapšenja za Mehmedovića se najčešće koristila sintagma: evropski obučen, promudžahedinski nastrojen.

Prvobitna optužnica za terorizam preinačena im je u optužnicu za ubistva i teške pljačke. Osuđeni su na 20 godina robije. Za Lionela Dimona govorilo se da je bivši legionar koji je prihvatio islam i potom došao da pomogne u borbi za BiH, dok je za neke bio francuski špijun u redovima mudžahedina. Bez nekog stvarnog povoda premješten je iz zeničkog u slabije čuvan sarajevski zatvor, odakle bježi pod nikada razjašnjenim okolnostima u nepoznatom pravcu. Drug iz razbojničkih pohoda Mulud Bugelan počinje štrajk gladu, zahtijevajući da kaznu izdržava u francuskom zatvoru!

Zahtjeva je udovoljeno i 5. aprila ove godine Bugelan je izručen francuskoj sudskoj policiji. U posljednjoj izjavi koju je dao jedan sat prije deportovanja rekao je: "Vi morate da znate da su me Bošnjaci, muslimani prodali, izdali, stavili na muke. Kako mogu da oprostim to? Dimona i Bugelana francuska policija je tražila zbog pljačke benzinske pumpe, marketa i kamiona za prevoz novca u Francuskoj, djela koje su počinili nakon odlaska iz BiH. Tom prilikom ubijen je vozač, a ranjen jedan policajac.

Oni su pripadali proislamskoj terorističkoj grupi iz Rubea. Prilikom jedne policijske zasjede 1996, ubijena su 4 pripadnika grupe, a Dimon i Bugelan potom bježe nazad u BiH, gdje su uhapšeni na već opisani način. Još jedan član ove grupe, kanadski imigrant alžirskog porijekla Ahmed Ressam uhapšen je na američko-kanadskoj granici zbog posjedovanja sredstava za pripremanje bombi.

Inače, većina pripadnika ove grupe bila je tokom rata u BiH, SAD, Kanada i Francuska tragaju i za još dvojicom Ressamovih saradnika. Jedan od njih, izvještavali su zapadni mediji, ima bosanskohercegovačko državljanstvo i pasoš, a drugi je nekoliko puta dolazio u Bosnu. Nije rečeno da li i on posjeduje bh. pasoš. Postoje indicije da je Ressam povezan i sa Saidom Atmanijem, vođom odjela alžirske Oružane islamske grupe u Montrealu, takođe državljaninom BiH.

Francuski istražioci su i ranije tražili ispitivanje Ressama i Atmanija, ali kanadske vlasti nisu uspjele da ih pronađu. Tada je Atmani, prema nekim izvještajima, deportovan u Bosnu i Hercegovinu. Preovladava mišljenje da su Ressam i Atmani samo izvršioci, dok je naredbodavac grupe Fateh Kamel, predstavljen kao religiozni vođa "islamske bande iz Rubea". Kamel je uhapšen u Jordanu i izručen Francuskoj.

Nakon Dejtona mudžahedini iz Zenice, Travnika, Zavidovića i okolnih sela, naseljeni su u selo Bočinja kraj Maglaja, sa pasošima dobijenim na osnovu ženidbe ili potvrde o pripadnosti Armiji BiH, što je tadašnjim zakonom Republike BiH takođe bio osnov za sticanje državljanstva

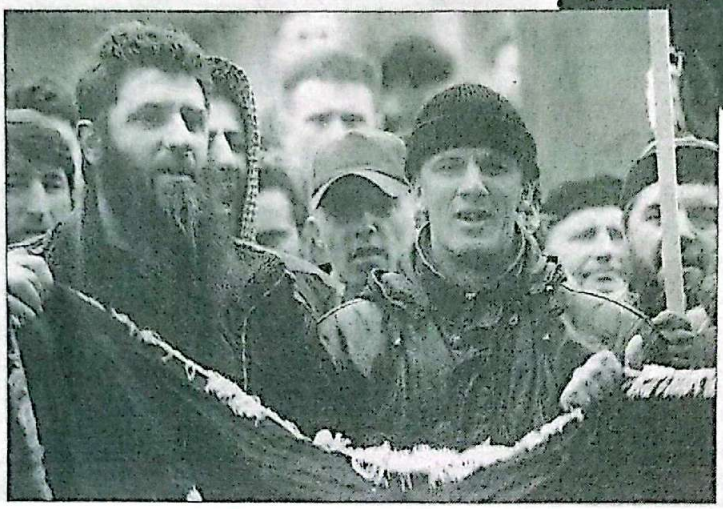

Ukoliko navodi francuske policije o povezanosti bande iz Rubea sa kanadskim odjelom GIA budu dokazane, ponovo će biti traženi neki odgovori i od bh. vlasti, koje su do sada takve zahtjeve izbjegavali, prije svega o povezanosti islamskih grupa iz sjeverne Francuske i srednje Bosne i ulaskom odobravanju bh. državljanstva njihovim pripadnicima.

A. G.

Incident u Bočinji u vreme posete povratnika, policija federalnog MUP nije ragovala

Mudžahedini napali Srbe

SARAJEVO, DOBOJ - Mudžahedini u Bočinji su prekjuče, kao prave neprijatelje dočekali 120 Srba koji su bili u obilasku svojih kuća, piše štampa u Federaciji BiH. Mudžahedini su, nakon što su Srbi pogledali svoje polusrušene kuće, pokušali da kamionom pregaze tri Srbina, drugima su prevrnuli sto na kojem su ručali, a mnoge su vredali i maltretirali. Sve se to dešavalo u prisustvu oko 30 policajaca Federalnog MUP-a.

Kako piše sarajevsko „Oslobođenje", Bočinju je obišao i načelnik Policijske uprave Maglaj Nijaz Softić, koji je razgovarao sa mudžahedinima, ali se zato nijednom rečju nije obratio Srbima.

„Nasilje u Bočinji je nastavljeno. Oni sada nemaju šta da unište osim kuća u kojima trenutno žive. Pred očima policajaca, mudžahedini su devastirali na desetine kuća koje su bile potpuno useljive i zbog toga ćemo od visokog predstavnika tražiti smenu šefa policije u Maglaju", izjavio je predsednik Udruženja za povratak u Bočinju Boško Jovanović.

Prema njegovim rečima, u poslednja četiri dana uništen je veliki broj kuća među kojima je i njegova koja se nalazi samo 30 metara od policijske stanice u Bočinji.

Prekjučerašnji dan bio je datum koji su opštinske vlasti u Maglaju odredile za poslednju deložaciju u Bočinji. Međutim, tu i dalje živi 26 mudžahedinskih porodica, sa malim izgledima da se odsele.

Kako javlja dopisnik „Blica" iz Doboja, pozivajući se na izjave Srba koji su putovali u Bočinju, srpska groblja u ozrenskim selima Gornja i Donja Bočinja potpuno su uništena. „Svi spomenici su prevrnuti, a mnoge grobove više nije moguće identifikovati", kažu očevici, koji su posetili sela u kojima su živeli pre rata. Srbi negiraju da su svi mudžahedini napustili Gornju i Donju Bočinju, kako su to objavila mnogobrojna sredstva javnog informisanja u RS i FBiH i preciziraju da još uvek u Gornjoj Bočinji ima sedam a u Donjoj 30 mudžahedinskih porodica. Mudžahedini su, kako tvrde Srbi, u Donjoj Bočinji Dom kulture pretvorili u džamiju, u kojoj se nalaze lusteri iz devastirane crkve Svete Petke.

Više od 120 Srba, koji su obišli svoja sela, uverilo se da su sa njihovih kuća poskidani prozori i vrata, a sa mnogih i krovovi.

To se desilo u poslednje vreme, kada se pronela vest da će se Srbi, koji su sada uglavnom nastanjeni u Doboju i okolini, vratiti u Gornju i Donju Bočinju. U Gornjoj Bočinji još uvek se nalazi „prvi mudžahedin Bočinje" Abu Hamza sa svojom mnogobrojnom porodicom, tvrde Srbi koji su posetili ova mesta.

Mudžahedini su u Gornjoj Bočinji od Srba kupili sedam kuća i ne nameravaju da ih napuste već, kako ističu očevici, „mudžahedini žele da žive zajedno sa nama".

I pored svega, najveći broj Srba namerava da se ponovo nastani u Donjoj i Gornjoj Bočinji i da tu započne novi život. *SRNA - O. JORGANOVIĆ*

Zbor u Bočinji 27. oktobra

Srbi su najavili da će 27. oktobra u Donjoj Bočinji kod crkve organizovati tradicionalni narodni zbor. Potom će početi obnavljanje crkve, koju je početkom avgusta obišao vladika zvorničko-tuzlanski Vasilije sa sveštenicima.

CamScanner

Da li su mudžahedini iz Bočinje kupili srpsko selo kod Tuzle

Misteriozne seobe

SARAJEVO (Tanjug) - Najveći broj od ukupno 60 mudžahedinskih porodica iz Bočinje preselilo se u okolinu opštine Srebrenik, nedaleko od Tuzle, na severu Federacije BiH, a sarajevska nezavisna štampa tvrdi da su oni po vrlo niskim cenama kupili jedno srpsko selo kod Srebrenika, sa 40 kuća koje trenutno uređuju.

Do te informacije mediji su došli proverom pisama građana upućenih redakciji nedeljnika „Slobodna Bosna" koji izražavaju zabrinutost „jer se na ulicama Tuzle viđaju mudžahedini" i postavljaju pitanje: da li su se mudžahedini iz Bočinje sada preselili u Tuzlu.

Sarajevske vlasti još zvanično nisu obavestile kuda je otišlo oko 60 mudžahedinskih porodica koje su preseljene iz srpskog sela Bočinja kod Maglaja, gde su boravile skoro pet godina.

Prema poslednjim informacijama, još uvek u Bočinji živi 19 mudžahedinskih porodica, bespravnih korisnika srpskih kuća kojima se traži smeštaj.

Kabinet Visokog međunarodnog predstavnika u BiH dao je federalnim vlastima rok do 15. novembra da isele preostale mudžahedine kako bi počeo povratak više hiljada Srba koji su tokom rata napustili Bočinju. Maglajska nova vlast, koju čine socijaldemokrate i Stranka za BiH, uspešno je do sada iselila veliki broj mudžahedinskih porodica iz Bočinje, dok je za preostale zatražila da se pobrinu federalne vlasti pod čijim patronatom su i dovedene u to selo.

Dnevni avaz, četvrtak, 2. novembar/studeni, 2000.

Prema nalogu Ureda visokog predstavnika

Vlada FBiH trebala bi do 15. novembra naći smještaj za preostale mudžahide iz Bočinje

To je, smatraju u OHR-u, temeljni uslov konačnog početka povratka predratnih Bočinjana u svoje selo

Problemi 19 preostalih bespravnih korisnika srpskih kuća u Bočinji ni dvadesetak dana nakon isteka roka koji je za provedbu imovinskih zakona u tom selu ranije utvrdilo Općinsko vijeće Maglaj nisu riješeni.

Međutim, ako je suditi prema stavu Ureda visokog predstavnika BiH, tako ne bi trebalo ostati zadugo. Naime, prema nezvaničnim ali pouzdanim saznanjima "Dnevnog avaza", OHR je nedavno dao nalog Vladi FBiH da najkasnije do 15. novembra obezbijedi alternativni smještaj za mudžahide i njihove porodice koji se još nalaze u Bočinji.

To je, smatraju u OHR-u, temeljni uslov konačnog početka povratka predratnih stanovnika Bočinje u svoje selo.

I u OHR-u, dakle, očigledno smatraju da je maglajska općinska administracija u Bočinji obavila svoj dio posla, odnosno da je odgovornost za okončanje procesa deložacija sada u rukama Vlade FBiH i Federalnog ministarstva za izbjegla i raseljena lica sa Sulejmanom Garibom na čelu.

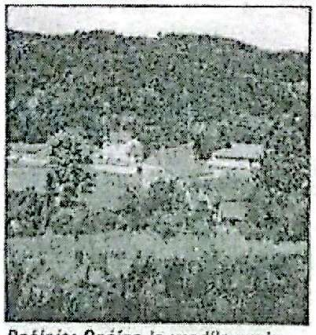

Bočinja: Općina je uradila svoje

Ostaje da se vidi hoće li ministar Garib konačno učiniti nešto u vezi s ovim, te hoće li u slučaju neizvršenja obaveza biti podvrgnut ikakvim sankcijama međunarodne zajednice.

F. Č.

"Дневни аваз" Сарајево, четвртак, 2. 11. 2000.

CamScanner

Bočinjski mudžahedini kupili srpsko selo u općini Srebrenik!

Građani Tuzle u pismu upućenom našoj redakciji izražavaju zabrinutost što se na ulicama ovog grada može vidjeti sve više mudžahedina i pitaju da li su to bivši stanovnici Bočinje preselili u njihov grad. Spekulacije oko novog mjesta boravka mudžahedina deložiranih iz Bočinje traju već nedjeljama. Najprije je javljeno da su se naselili na poljoprivredno dobro u selu Perna u Bosanskoj Krupi, što je vrlo brzo demantirano. Potom se govorkalo da mudžahedini sigurno odlaze u Jablanicu, u naselje Buturović Polje, ali ni to nije bilo tačno.

Prema pouzdanim informacijama "Slobodne Bosne", najveći broj pripadnika mudžahedinske zajednice iz Bočinje naselio se u jednom srpskom selu u općini Srebrenik. Prema istim informacijama, oni su otkupili 40-ak predratnih srpskih kuća po vrlo niskim cijenama i trenutno ih uređuju. ◆

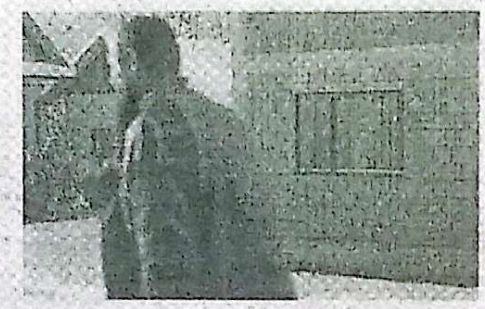

2. novembar 2000. **SLOBODNA BOSNA**

Dnevni avaz,
26, 27. i 28. decembar/prosinac, 2000.

Povratak u Bočinju

Devastirane kuće obnovit će međunarodna zajednica

Međunarodna zajednica obezbijedila je novac za sanaciju 20 devastiranih kuća u Bočinji. Dok kuće ne budu gotove, 20 srpskih porodica bit će smješteno u Društvenom domu.

- Uspješno smo okončali provedbu imovinskih zakona. Trenutno u Bočinji živi 11 porodica. Međunarodna zajednica na čelu sa UNHCR-om ponudila je prijeratnim žiteljima Bočinje da im sanira kuće i dovede ih u stanje kakvo je bilo prije devastacije - saznajemo od Adema Mehinagića, rukovodioca Odjeljenja za stambeno-komunalnu oblast u općini Maglaj. *N. B.*

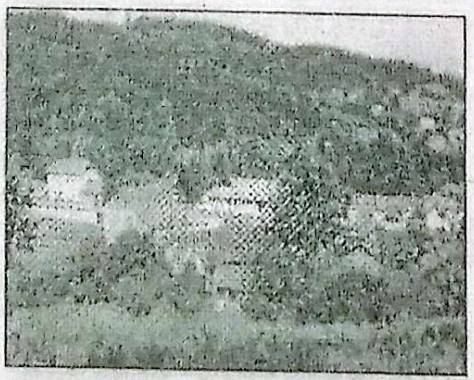

Bočinja: Okončane deložacije

CamScanner

NEZAVISNE novine 3. 1. 2001.

Napetost u Bočinji Donjoj oko muslimanske bogomolje u Domu kulture

Vojnici SFOR-a nisu prekinuli vjerski obred

TUZLA - **Nordijsko-poljska brigada SFOR-a sa sjedištem u Tuzli demantovala je u utorak tvrdnju federalnih medija da su njeni vojnici prekinuli vršenje vjerskog obreda u Bočinji Donjoj u petak kako bi deminirali područje oko Doma kulture u kojem se održavala vjerska služba.**

Kako je agenciji Sma saopšteno iz NORDPOL-a, vjerski službenik je zamolio vojnike da zaustave aktivnosti na deminiranju područja oko Doma kulture za vrijeme trajanja službe, što su vojnici i učinili.

Navodi se da u tom području nisu pronađene nikakve mine, niti je iko od prisutnih spriječen u izvođenju vjerskih dužnosti.

Federalni mediji su javili da su pripadnici Nordijsko-poljske brigade u petak najprije blokirali regionalni put Maglaj - Zavidovići, a zatim u naselju Bočinja pokušali da zabrane preostalim stanovnicima da obavljaju molitve u muslimanskoj bogomolji mesdždu, prijeratnom društvenom domu.

Predsjedavajući Savjeta opštine Maglaj **Dževad Galijašević** smatra da povratak društvenog doma u Bočinji nije sporan i da će do njega doći povratkom prijeratnih stanovnika svojim kućama, javlja BHP. Prema njegovim tvrdnjama, angažman SFOR-a na terenu je nepotreban i vodi samo do dizanja tenzija.

"Općina Maglaj izdala je rješenja o napuštanju Drustevenog doma i vraćanju u posjed vlasniku i do ove situacije je došlo možda zbog toga što je SFOR ubrzao te aktivnosti", kaže načelnik maglajske opštine **Mehmed Bradarić** i pohvaljuje pripadnike Policijske uprave Maglaj, koji su profesionalno spriječili otuđivanje imovine iz Društvenog doma.

CamScanner

Napetosti u Bočinji ne prestaju

Uhapšen Abu Hamza

Preostalim stanovnicima Bočinje u utorak se priključilo oko 300 mudžahedina, koji su se nakon ritualnog klanja ovaca mazali krvlju, pred čime su slučajni prolaznici ostajali zabezeknuti

I pored uvjeravanja Policijske uprave Maglaj i rukovodstva općine Maglaj da je jučer situacija u Bočinji pod kontrolom, napetost između preostalih stanovnika ovog naselja i vojnika SFOR-a je uočljiva.

Kako javlja dopisnik BHP-a, stanovnicima Bočinje koji su tamo još ostali, u utorak se priključilo oko 300 mudžahedina, koji su se nakon ritualnog klanja ovaca mazali krvlju, pred čime su slučajni prolaznici ostajali zabezeknuti.

Dom devastiran za Bajram

- Još drugog dana Bajrama mudžahedini su devastirali Društveni dom u kome je do tada bio smješten mesdžid. Otud mi i nije jasno zašto bi im sada smetalo njegovo vraćanje u predratnu funkciju - kaže Bradarić.

Akcija policije

O stanju u ovom maglajskom naselju u utorak su razgovarali predstavnici Kantonalnog MUP-a, Nordijsko-poljske brigade i općine Maglaj nastojeći smiriti situaciju i ne dopustiti da izmakne kontroli.

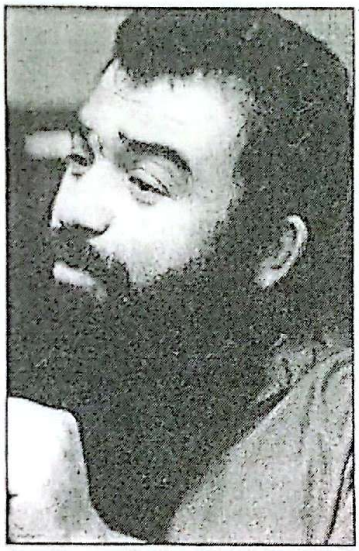

Abu Hamza: Bivši vođa mudžahedina

U utorak i preksinoć policajci MUP-a Ze-Do kantona i maglajski policajci uhapsili su nekoliko stanovnika Bočinje, ali i onih koji su došli da se sa njima solidariziraju, a za koje se sumnja da su počinili krivična djela uništavanja i krađe imovine iz društvenog doma. Oni će, kako su istaknuli u maglajskoj policiji, biti predani istražnom sudiji. Među uhapšenim je i nekadašnji vođa mudžahedinske zajednice, inače stanovnik Bočinje, Abu Hamza.

Predsjednik Općinskog vijeća Maglaj Dževad Galijašević ističe da je SFOR-ova akcija zauzimanja škole i postavljanje žičanih ograda i kontrolnih punktova uzrokovala napetost i da općinsko rukovodstvo o tome nije obaviješteno.

To nije običaj Bošnjaka

Govoreći o ritualu klanja i mazanja krvlju, Galijašević je istaknuo da je očigledno da se ne radi o običajima Bošnjaka, a da su oni koji su devastirali objekte privedeni u policiju.

- Ono što i sada smatramo jeste da se sve treba rješavati bez sukoba, te da se u Bočinji moraju stvoriti uvjeti kako bi se u nju mogli vratiti prijeratni stanovnici - kazao je Galijašević.

Načelnik maglajske općine Mehmed Bradarić naglašava da je općinska administracija spremna razriješiti problematiku Bočinje i da će odmah zapečatiti i objekt nekadašnjeg društvenog doma.

CamScanner

jutarnje novine • četvrtak • 4. 1. 2001.

Maglaj: Situacija u Bočinji daleko od smiraja

UHAPŠEN I ABU HAMZA

Privedena grupa mudžahedina optužena za devastaciju Društvenog doma

• I pored uvjeravanja Policijske uprave Maglaj i rukovodstva Općine Maglaj da je situacija u Bočinji pod kontrolom, napetost između preostalih stanovnika ovog naselja i pripadnika jedinica SFOR-a je evidentna, javlja BH PRESS.

U Bočinji je veliki broj vozila i pripadnika SFOR-a, a preostalim stanovnicima Bočinje tokom jučerašnjeg dana priključilo se i približno 300 "mudžahedina" koji su se nakon ritualnog klanja ovaca mazali krvlju. Slika koju su jučer imali priliku da vide slučajni prolaznici bila je jeziva. O stanju u ovom maglajskom naselju jučer su razgovarali predstavnici MUP-a ZE-DO kantona, Nordijsko-poljske borbene grupe i Općine Maglaj kako bi se situacija smirila i kako ne bi izmakla kontroli.

U utorak i u noći koja je prethodila srijedi pripadnici MUP-a ZE-DO kantona i Općine Maglaj uhapsili su nekoliko stanovnika Bočinje ali i onih koji su došli da se sa njima solidarišu, a za koje se sumnja da su počinili krivična djela devastiranja i otuđivanja imovine iz Društvenog doma i oni će biti, kako su nam istakli u PU Maglaj, predati istražnom sudiji. Među uhapšenima je i nekadašnji vođa mudžahedinske zajednice, inače stanovnik Bočinje, **Abu Hamza.**

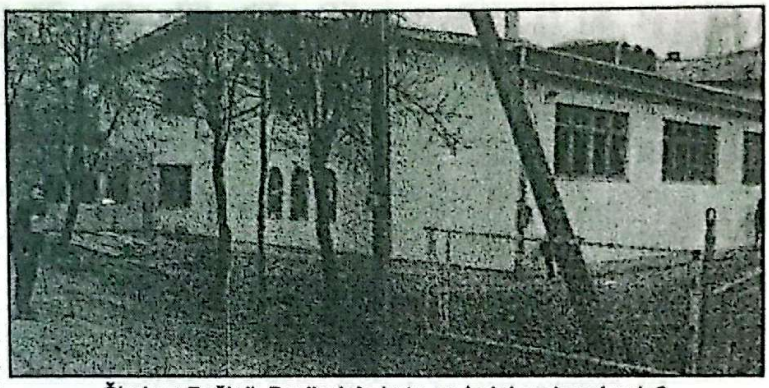

Škola u Bočinji: Posljednja kota na kojoj se brani selo?

Abu Hamza: vođa zajednice uhapšen nakon ritualnog klanja ovaca

Predsjednik Općinskog vijeća Maglaj **Dževad Galijašević** ističe da je akcija SFOR-a oko zauzimanja škole i postavljanje žičanih ograda, te kontrolnih punktova, prouzrokovala napetost i da općinsko rukovodstvo o tome nije obaviješteno. Govoreći o ritualu klanja i mazanju krvlju, Galijašević je istakao kako je očigledno da se ne radi o običajima Bošnjaka, ali da ni devastiranje objekata nije u skladu sa tradicijom Bošnjaka, a oni koji su vršili devastacije, kaže Galijašević, privedeni su.

- Ono što mi i sada smatramo je to da se sva problematika treba rješavati beskonfliktno, te da se u Bočinji moraju stvoriti uvjeti da se u nju mogu vratiti prijeratni stanovnici - kaže Galijašević.

Načelnik Općine **Mehmed Bradarić** naglašava da je općinska administracija spremna da riješi problem Bočinje i da će već danas zapečatiti i objekat Društvenog doma, odnosno mesdžid, ali da će se Općina Maglaj i Kanton pobrinuti da onima koji žive u Bočinji, a do sada nisu dobili nužni smještaj, to i obezbijede.

CamScanner

ГЛАС СРПСКИ
6 - 9. 1. 2001.

Конференција за новинаре УН

НЕПОЗНАТА АДРЕСА АБУ ХАМЗЕ

БАЊА ЛУКА, 5. јануара - Мисија УН нема информација гдје се тренутно налази Абу Хамза, лидер муџахедина који је одговоран за инциденте који су се десили у Бочињи, изјавио је портпарол УН за регионе Бања Лука и Бихаћ на данашњој конференцији за новинаре. Према његовим ријечима, ИПТФ са локалном полицијом обезбјеђује село и, колико зна, ноћас није било никаквих инцидената.

Робертс: Мирно у Бочињи

- Знамо да је Абу Хамза био главни подстрекач али се чини да су општинске власти у Маглају одлучне да Друштвени дом који је претворен у џамију врате у ранију функцију - рекао је Робертс.

У Кантоналном суду у Сарајеву почело је суђење Звонимиру Чабрајићу због убиства српског полицајца из Дервара Ратка Солића, рекао је портпарол УН. До сада су саслушана три свједока.

У Пелагићеву су, по информацијама УН, 27. децембра, пронађене три жене из Молдавије у ноћном бару „Нешвил" које су биле присиљене на проституцију. Иако посједују визе за боравак оне желе да се врате кући а једна тврди да ју је власник бара силовао. Дан раније из једног ноћног клуба у Угљевику отете су двије жене за које се тражи откуп од 3.000 ДМ.

М.Ш.

Доња Бочиња

СФОР успоставио патролну базу

БИЈЕЉИНА, 5. јануара (Срна) - СФОР је данас саопштио да је у Доњој Бочињи успоставио патролну базу као резултат недавних активности које су пријетиле да угрозе процес повратка, наводећи да ће и даље наставити да обезбјеђује потребно присуство у овом подручју.

„У Доњој Бочињи ситуација је мирна али је још увијек појачано присуство припадника СФОР-а, ИПТФ-а и локалне полиције који пружају подршку УНХЦР-у и локалним властима у Маглају у њиховим континуираним напорима да осигурају безбједан и успјешан повратак прогнаних грађана у своје домове" - наводи се у саопштењу.

У тексту се истиче да је локална полиција, која је одговорна за примјену закона у Бочињи Доњој, привела неколико појединаца у вези са уништавањем јавне имовине.

„СФОР ће наставити да обезбјеђује потребно присуство у Бочињи Доњој како би осигурао слободу кретања, обезбиједио сигурно и безбједно окружење и надгледа да ли има било каквих анти-дејтонских активности" - закључује се у саопштењу.

CamScanner

UZNEMIRENI SREBRENČANI

Iz Bočinje preseljavaju u Gornju Maoču *10. strana*

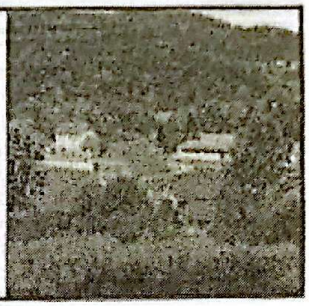

Dnevni avaz, subota,
6. januar/siječanj, 2001.

Zašto su uznemireni Srebrenčani

Bivši stanovnici Bočinje masovno preseljavaju u Gornju Maoču

Policijska uprava utvrdila je da je deset prijeratnih stanovnika Gornje Maoče prodalo svoja imanja i kuće bivšim stanovnicima Bočinje

Glasine o preseljenju mještana Bočinje na srebreničko općinsko područje već duže vrijeme zaokupljaju pažnju ovdašnje javnosti.

Nakon poslaničkog pitanja koje se odnosi na to "po kojem i čijem scenariju se mudžahedini iz Bočinje preseljavaju na rubna područja Distrikta Brčko u naselja na teritoriji općine Srebrenik", koje je postavila Mara Perkanović na 26. sjednici Predstavničkog doma Parlamenta BiH održanoj 18. oktobra prošle godine, Vlada TK zatražila je od općine Srebrenik da dostavi odgovor na ovo pitanje, a MUP FBiH uputio je zvaničan upit PU Srebrenik.

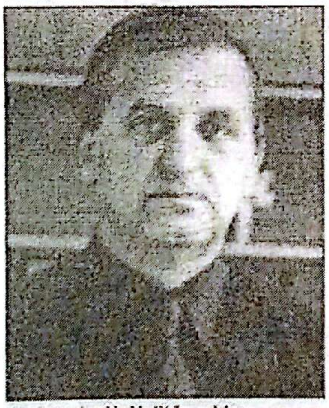

Mehmedović: Veliki problem

Pouzdane informacije

Prema pouzdanim informacijama, Bočinjani se naseljavaju u Gornju Maoču, na periferiji Srebrenika.

Policajci iz Srebrenika došli su do saznanja da je deset prijeratnih stanovnika Maoče prodalo svoja imanja i kuće bivšim stanovnicima Bočinje.

Nakon ovih saznanja, načelništvo općine Srebrenik gotovo tri mjeseca pokušavalo je spriječiti ove transakcije i preseljenja mještana Bočinje, ali u tome, po svoj prilici, nije uspjelo.

Neuspio pokušaj

– Pokušali smo stopirati ove transakcije i prodaju imanja po bagatelnoj cijeni, ne zato što imamo nešto protiv stanovnika Bočinje, već zato što apsolutno nije logično da se onemogućava njihov boravak u jednoj općini, a u drugoj bez problema dobijaju status.

Dodatni razlog za ovakav naš stav sadržan je u činjenici da se na ovaj način omogućava etničko čišćenje, jer sada je sigurno da se pravoslavci koji su vijekovima živjeli u Gornjoj Maoči neće vratiti na svoja ognjišta - ističe načelnik općine Srebrenik Enver Mehmedović.

Ovaj problem našao se i na dnevnom redu posljednjeg zasjedanja Općinskog vijeća Srebrenik, ali nakon saznanja da su kupci imanja bosanski državljani i da njihov pravni zastupnik namjerava tužiti općinu Srebrenik zbog osporavanja ovih transakcija, Informacija o preseljenju mještana Bočinje u Gornju Maoču prihvaćena je bez rasprave.

O. MUJKIĆ

Ne postoje zakonske zabrane za kupovinu kuća

Ne postoje zakonske zabrane za kupovinu ovih imanja, ističe načelnik Mehmedović i općina Srebrenik je iscrpila sve mogućnosti eventualnog zaustavljanja ovog procesa.

Sve ukazuje na to da će se preseljenje mještana Bočinje intenzivirati, jer su, prema saznanjima PU Srebrenik, u međuvremenu bivši stanovnici Bočinje kupili još osam kuća u Gornjoj Maoči, ali za sada nema podataka o vlasnicima.

CamScanner

PREGLED
SLOBODENJE BROJ 30 6. I 2001.

DESET DANA KOJI SU POTRESLI BOČINJU

Dvije su se sile sudarile...

CamScanner

ROGLED
SUBOTA SLOBODENJE 06.1.2001
06.01.2001

DESET DANA TRESLA SE BOČINJA

Dvije su se sile sudarile

CamScanner

DESET DANA KOJI SU POTRESLI BOČINJU

Dvije su se sile sudarile...

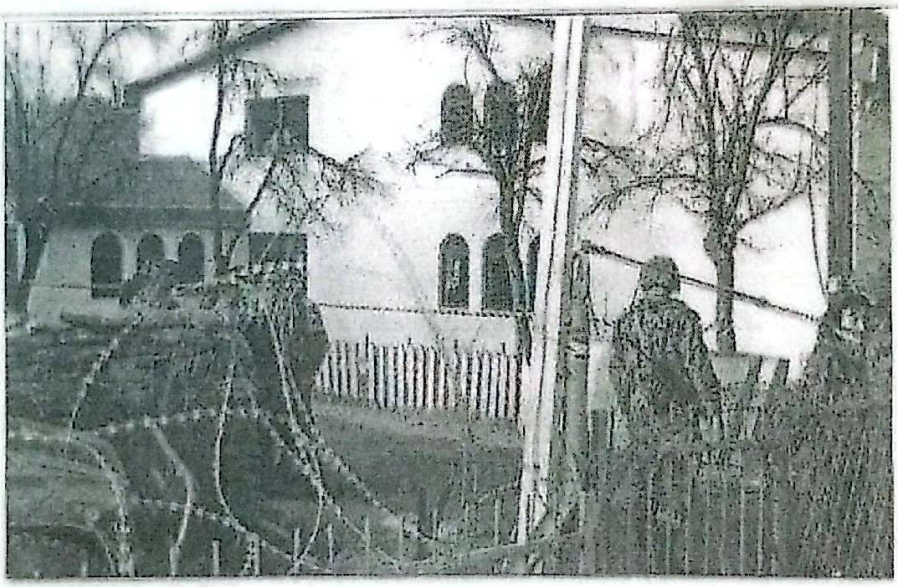

Baza SFOR-a u Bočinji

Kako je izgledao desetodnevni "rat" između SFOR-a i mudžahedina ● Zašto SFOR nikog nije obavijestio o svojoj akciji ● Policijska uprava u Maglaju podnosi krivičnu prijavu protiv Abu Hamze i dvojice njegovih prijatelja zbog uništavanja društvenog doma, odnosno mesdžida koga su mudžahedini sami izgradili ● Kako je Abu Hamza proveo 24 sata u zatvoru

CamScanner

U Bočinji su se dvije sile sudarile: SFOR i mudžahedini. Nakon deset dana "borbe" ishod je - neizvjestan. Razumije se, i krvi je bilo, i to ne do koljena, nego do vrha glave. Pale su i žrtve - dva rasna ovna, velikih rogova

Dok ovo pišemo, na "ratištu" u Bočinji vlada primirje. Posredničku ulogu u smirivanju borbi imali su, ponekad, i federalni policajci, kao "neutralna" strana. SFOR je, ipak, sada u blagoj prednosti, jer je za de-

Piše: Šefko HODŽIĆ

set dana borbe zauzeo školu, pola zgrade koja je prije onog četvorogodišnjeg rata bio Društveni dom, a prije ovog desetodnevnog mesdžid, te abdeshane, mušku i žensku, sa klozetima. SFOR je uništio ili zaplijenio i određenu količinu MTS-a mudžahedina, ali je pokazao dobru volju da zaplijenjene stvari vrati. Glavna borba je vođena oko bivšeg Doma, odnosno bivšeg mesdžida i SFOR je, zasad, zaposjeo samo polovinu ove nekad lijepe zgrade. Ali, svi su izgledi da su baš mudžahedini, prije povlačenja tako uništili onu polovicu doma ili mesdžida koju su morali prepustiti "neprijatelju", da taj dio više ne liči ni na Društveni dom, a ni na mesdžid. I jedna i druga strana dovodili su pojačanja, pa je u borbama na obje strane učestvovalo nekoliko stotina prekaljenih ratnika, a korišteni su tenkovi, transporteri, helikopteri, paltice, grimase, tekbiri i ovčija krv. SFOR je uz silu kojom raspolaže primijenio i klasični faktor iznenađenja. Glavni napad je izvršio u vrijeme kada su se mudžahedini najmanje nadali: trećeg dana Bajrama i pred početak džume namaza. SFOR je u tome pokazao maksimalnu nepristrasnost, te o napadu nije obavijestio ni jednu od tri vlasti u ovom dijelu Federacije: ni Alijinu, ni Zlatkovu, ni Harisovu. A nije ni IPT-ei.

"Višak glavobolje"

Faktor iznenađenja, ipak, nije dao očekivane rezultate, jer su se mudžahedini žilavo borili, a primijenili su i specijalne oblike ratovanja, posebno psihološke. Što je u toj "borbi" osvojio, SFOR je, kao što i priliči ratnicima, ogradio bodljikavom žicom. I dok vlada primirje, "neprijatelji" se gledaju preko oka i dijeli ih samo ta bodljikava žica. Ona je jedino razdvajala protivnike i u "ratu".

Ipak, nećemo u ovom stilu nastaviti priču o događajima u Bočinji koji su posljednjih desetak dana potresli Bosnu i Hercegovinu. Oni, ipak, zaslužuju da se ispričaju ozbiljnije i da se poredaju događaji onako kako su se zbili. Znamo, SFOR je u četvrtak objavio razloge svoje intervencije u Bočinji. A oni su: da spriječe mudžahedine da uništavaju i pljačkaju Društveni dom i kuće predratnih vlasnika - Srba. Ali, malo će ko povjerovati da je to i jedini razlog.

Dževad Galijašević, predsjednik Općinskog vijeća Maglaja iznio je smjelu tezu:

"Mislim da razlozi nisu lokalni nego globalni", rekao je on o nenajavljenom upadu SFOR-a među mudžahedine Bočinje. "Vjerujem da je SFOR želio da dobije informaciju o reakciji jedne klasične mudžahedinske jedinice na prisustvo NA-

Mehmed Bradarić

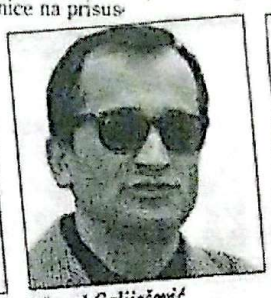

Dževad Galijašević

Nijaz Softić

Zuhdija Rovčanin

Enver Kozlić

Ajman

TO snaga kako bi to mogao evidentirati. Oni su znali da njihovi ljudi ne mogu biti ugroženi u Bočinji, a mogu doći do značajnih informacija."

Prije ovih dramatičnih događaja, izgledalo je kao da je "slučaj Bočinja" zaboravljen. Tačnije rečeno, kao da je na pragu svog srećnog razrješenja. Šira javnost nije znala da je općina Maglaj posljednjih mjeseci iz Bočinje deložirala 122 mudžahedinske porodice. Od toga deložirano je 70 porodica domaćih mudžahedina i 52 porodice mudžahedina koji su stranog porijekla, ali imaju i bosansko državljanstvo. Kuriozitet je bio u tome da su ti "strašni mudžahedini" napuštali svoje privremene domove u Bočinji poput jagnjadi, bez ijednog incidenta i redovno dan prije zakazane deložacije. Rasijali su se po Bosni i Hercegovini i sada žive u teškim uslovima. Niko nije imao obaveze da im obezbijedi smještaj.

"Čerupanje" mesdžida

Ali, u Bočinji je ostalo još sedam porodica mudžahedina koji su od Srba kupili kuće. Četvorica su domaći mudžahedini, a trojica iz afroazijskih zemalja ali i sa bosanskim pasošem. Živi i 11 porodica koji imaju pravo na alternativni smještaj. Ostalo je i desetak porodica onih koji su deložirani i sada kao musafiri žive u Bočinji kod onih koji su kupili kuce ili još nisu deložirani.

Posljednjih dana je aktueliziran povratak Srba u Bočinju. Već je počela izgradnja dvadesetak srpskih kuća u ovom selu i te radove finansira škotska organizacija SEA. Opština Maglaj preuzela je obavezu da predratnim Bočinjanima vrati i bivši Društveni dom, koji je u ratu porušen, ali su ga mudžahedini obnovili, proširili i pretvorili u mesdžid. Izgledalo je da će mudžahedini bezbolno napustiti i Društveni dom, odnosno mesdžid. Lider mudžahedina Abu Hamza, 12. decembra prošle godine u opštini Maglaj potpisao je "pismo namjere" o iseljavanju iz mesdžida odmah iza praznika.

"Svjesni da moraju napustiti mesdžid u koji su uložili velike novce, mudžahedini su počeli da devastiraju mesdžid i onda je 29. decembra intervenisala nordijsko-poljska brigada", kaže načelnik općine Maglaj **Mehmed Bradarić**. Bradarić ističe da su do sada imali lijepu saradnju sa

ovom jedinicom SFOR-a, koja im je mnogo pomogla, ali, nažalost, u ovom poslu nisu tražili pomoć općine.

Galijašević dodaje da je dolazak SFOR-a u Bočinju objektivno podigao tenzije i da do toga ne bi došlo da je SFOR to uradio u dogovoru sa opštinskom vlašću.

Ministar MUP-a Zeničko-dobojskog kantona **Zuhdija Rovčanin** i načelnik Policijske uprave u Maglaju **Nijaz Softić** kažu da su tenzije između SFOR-a i mudžahedina nastale još 23. decembra kada su SFOR-ovci u Bočinji oštetili dio inventara od pilane mudžahedina. Oni tvrde da ni MUP kantona, a ni Policijsku upravu u Maglaju SFOR nije informisao o akciji zaposjedanja mesdžida u Bočinju trećeg dana Bajrama (29. decembra), i to noći džume.

I ministar Rovčanin, i načelnik Softić tvrde da su mudžahedini u noći između 27. i 28. decembra skinuli sa dijela mesdžida prozore, vrata, lamperiju, električne instalacije i slično i tako počinili krivično djelo. Ranije su oštetili i veći broj srpskih kuća koje su ispražnjene. Softić kaže da nisu samo evidentirali ta krivična djela, nego otkrila 19 počinilaca i protiv njih podnijela krivične prijave.

Mudžahedini i ovčija krv

Upadom u Bočinju u prijepodnevnim satima 29. decembra, SFOR je više sati blokirao regionalni put Maglaj - Zavidovići. Za to vrijeme pokušavali su da zaposjednu Dom, odnosno mesdžid. U početku, kako su nam potvrdili mudžahedini, SFOR-ovci su rekli da žele da deminiraju Dom, kako bi on kasnije mogao da posluži za kolektivni smještaj Srba koji se vraćaju. **Abu Hamza** tvrdi da je pozvao njihove šefove da obiđu zgradu i uvjere se da u njoj nema ni mina, a ni bilo kakvog oružja.

Ali, kako je bio petak i približavalo se vrijeme džume, a SFOR nije dozvoljavao mudžahedinima da uđu u mesdžid, došlo je do napetosti, pa i neugodnih situacija. Mudžahedini su zaprijetili da će nasilu ući u mesdžid da klanjaju džumu. Tada im je dozvoljeno da klanjaju u onom dijelu mesdžida koji nije bio oštećen.

Narednog dana SFOR dovodi pojačanje i zaposjeda školsku zgradu, dio mesdžida i parking prostor. Tu podižu svoju bazu i ograđuju je žicom. SFOR odobrava mudžahedinima da koriste "zdravi" dio mesdžida za vjerske obrede. Ali, privremeno je "zaplijenio" njihove lične stvari koje su se nalazile u školi, te cisternu i hladnjaču koje su se nalazile na parkingu.

CamScanner

To ponovo diže tenzije i SFOR posljednjeg dana decembra, iako, onemogućuje mudžahedinima da vrate svoje stvari iz škole.

Mudžahedini informišu svoju braću o tome šta im se događa i pozivaju ih u Bočinju. Mnogi dolaze i sami, jer su preko sredstava informisanja saznali za "napad" SFOR-a na njihovu preostalu braću u Bočinji.

Prvog januara situacija se ponovo zaoštrava. SFOR ne odobrava mudžahedinima da izvuku cisternu, hladnjaču, kontejnere, te još neke lične stvari. S druge strane žice okupilo se već oko 250 mudžahedina. Tada se dogodilo ono što je nazvano "ritualnim klanjem ovnova", poslije kojeg su mudžahedini ovnovskom krvlju namazali svoja lica i krvavih lica, sa motkama šetali cestom, ispred SFOR-ove baze. Uzvikivali su tekbire, a bilo je malo i gurkanja između storovaca i mudžahedina.

Toga dana došlo je i do novog nesporazuma. Kako su dvije abdeshane, muška i ženska, "zaroštene" u bazi SFOR-a, mudžahedini su tražili da ih demontiraju i prenesu na "slobodni dio" Bočinje. Bilo je natezanja oko abdeshana, ali su između "zaraćenih strana" posredovali federalni policajci i nesporazumu su amortizovani.

Hapšenje Abu Hamze

Enver Kozlić, domaći mudžahedin, koji je sniio kuću u Bočinji, kaže da su ga toga dana napala četiri pripadnika SFOR-a i uperili u njega oružje. "Oduzimaju nam mesdžid, a bili su spremni i živote da nam oduzmu", kaže on. Veli da je naumio tu četvoricu stražara da tuži.

"Najviše njima smeta ezan", kaže strani mudžahedin koji se oženo Bosanskom, a ime mu je **Ajman**. "Nama oduzimaju mesdžid, a da dođe je i Srba ovdje, izgradiće im crkvu.

Drama je nastavljena i naredna dva dana.

Toga dana policajci su u Maglaju zaustavili dva kamiona u kojima su se nalazili prozori, vrata i druga roba iz Bočinje. Vozači **Fikret Burajić** i **Edhem Meškić** su privedeni, a roba zaplijenjena. U večernjim satima u Policijsku upravu u Maglaju pozvan je i Abu Hamza i - bišen sloboda. Iz rješenja o zadržavanju Abu Hamze vidi se da je ovom najčuvenijem mudžahedinu pravo ime **Imad Al Husein** i da je rođen 1963. godine u Mohamedu, u Siriji. U obrazloženju za zadržavanje, odnosno lišavanje slobode Abu Hamze, između ostalog, se kaže da je on od 27. do 29. decembra 2000. godine "organizovao, te izvršio, uz pozitivne grupe ini lica, devastaciju Društvenog doma u naseljenom mjestu Bočinja u kome je smješten mesdžid, prilikom čega su sa objekta skinuti prozori, vrata, kablovi i toplotne instalacije nakon čega su otuđeni." "Imenovani je", piše dalje u rješenju", nakon otuđenja navedenih predmeta angažovao **Mekić Edhema i Bajrić Fikreta** sa teretnim vozilima da iste prebaci u Ferin Han općina Zenica."

Abu Hamza i njegovi prijatelji proveli su u Policijskoj upravi samo jednu noć, a u popodnevnim satima 3. januara sva trojica njih, koji su osumnjičeni da su "počinili krivično djelo krađe", privedeni su istražnom sudiji **Dževadu Hrnjiću**, koji obavlja i funkciju predsjednika Općinskog suda. U Policijskoj upravi Abu Hamza se branio šutnjom, a kod istražnog sudije negirao je bilo kakvu vezu sa onima koji su "čerupali" Društveni dom. Kažu da je Hamza odgovarao duhovito. "Ispitao sam ih i odlučio da pustim na slobodu", kaže istražni sudija Hrnjić. "Zašto?", pitamo ga. "Jer sam smatrao da u ovom momentu nema osnove za određivanje pritvora. Sem toga, ni javni tužilac nije stavio prijedlog za određivanje pritvora." Hrnjić kaže da je isti dan i pustio na slobodu Abu Hamzu i njegova tri prijatelja i predao predmet javnom tužiocu.

"Na meni je da podnesem zahtjev za sprovođenje istrage", kaže javni tužilac **Senad Hasanović**. "Materijal je tu i ja ću za dva-tri dana odlučiti o zahtjevu za sprovođenje istrage."

Hasanović kaže da su vozači ranije živjeli u Bočinji, ali da su izjavili da oni ne znaju šta su vozili niti odakle je roba. Nalog za prevoz izdala im je firma "Bedr Bosna", vlasništvo mudžahedina iz Bočinje.

Istina je da su mudžahedini uložili oko 150.000 maraka za opravku i proširenje uništenog Društvenog doma. Ali, sud će dokazati da li su počinili krivično djelo i uzeli ono što su kupili i ugradili, a koje više, po novom zakonu, nije njihovo, nego predratnih mještana Bočinje.

Koliko su Bočinjski Srb iskreno naumili da se vrate u svoje selo? I kakve bi posljedice mogao imati njihov radikalan zahtjev da će se vratiti u Bočinju, ali kad je napusti i posljednji mudžahedin?

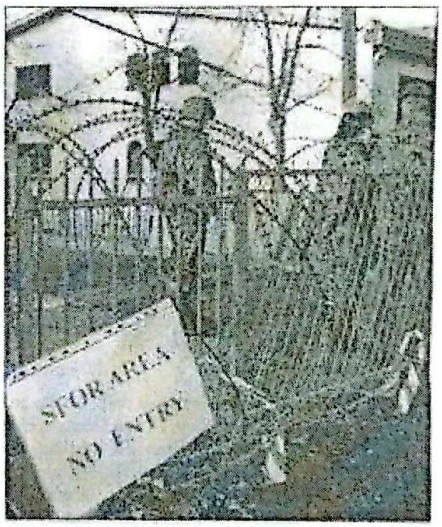

Sfor - zabranjen prolaz

(Snimio: Samir SALETOVIĆ)

Dževad Galijašević vjeruje da bi se već ove godine moglo u Bočinju vratiti oko 100 Srba.

"Naše je da im stvorimo uslove da se vrate kako bi se i protjerani Bošnjaci mogli vratiti u Doboj i Teslić", kaže načelnik Bradarić. On ističe kako ne želi ni da razgovara sa onima koji svoj povratak u Bočinju uslovljavaju iseljenjem svih mudžahedina. "Mi smo, valjda, pravna i civilizovana država i niko na svijetu nema pravo da nekog ko je kupio kuću u Bočinji istjera iz te kuće", veli Bradarić.

"Od takvih teza nema ništa", kaže Dževad Galijašević. "Nisam ja prodao Abu Hamzi kuću u Bočinji, nego njihove komšije Srbi. I tih sedam mudžahedinskih porodica biće u Bočinji dokle hoće."

I Bradarić i Galijašević uvjeravaju da je takvih radikalnih zahtjeva sve manje i da je njihova općina u stanju da garantuje bezbjednost svim mještanima Bočinje.

Ipak, u Bočinji se zbog svega zapleo Gordijev čvor koji se teško može ikakvim mačem riješiti.

ABU HAMZA:

Idem iz Bosne

Srbi nama ne smetaju. A i oni vjeruju meni. Oni meni kažu: "Hamza, mi vjerujemo tebi. Nama je dovoljna tvoja riječ".

Aba Hamza nas dočekuje pred onom polovinom Društvenog doma, odnosno mesdžida u Bočinji koji je još pod kontrolom mudžahedina. Drugu polovinu Doma, odnosno mesdžida, koja je stradala i na kojoj više nema ni vrata ni prozora, niti unutra ima ičeg više, bodljikavom žicom je ogradio SFOR. I dok šetamo pored SFOR-ove ograde od žice i razgovaramo sa Abu Hamzom, pripadnici Nordijsko-poljskog bataljona, a sve su mladi ljudi, bezazlenog izraza lica, prate nas radoznalo. Na početku razgovora, a i šetnje pored SFOR-ovog kampa, Abu Hamza nam objašnjava:

- Braća mi kažu, ja nisam dobio, da je došao na moje ime neki dopis od općine da moramo iza Bajrama napustiti mesdžid. I šta je ispalo? Ispalo je treći dan Bajrama, bio je petak, za vrijeme džume namaza, došao SFOR, blokirao puteve i neda nama da udemo i klanjamo. Pitam ih šta hoćete da radite. Kažu, deminiramo!

I šta se iza toga dogodilo?

Braća su čula šta je bilo i počeli su dolaziti. Tako je i počela natezanje. Pustili su nas da klanjamo. Sutra su došli i počeli da formiraju bazu. Onda su oni počeli dovoditi svoje snage, a mi smo, isto počela dovoditi svoju braću. Ne, braća su čuli svugdje u Bosni i došli.

Vidimo ovaj dio Doma, skinuti su prozori, vrata. Vas i Vašu braću optužuju da ste to vi uradili...?

- Znaš šta. Prvog dana Bajrama imali smo jedan program. Mi smo završili program i braća su otišla kući. Ujutro braća me za sabah zovu: "Hamza, ne možemo klanjati!" Ja mislim da se šale. Kažem pustite me da spavam. I ja poklopim telefon. I opet zove: "Hamza, tako mi Allaha, neko je skinuo prozor, ovo ono..." Dođem i, stvarno, bila ovakva situacija. I ja pokušam da saznam da nije neko od braće to uradio. I braća mi kažu, svi: "Tako mi Allaha, nismo. Otišli spavati kući". I iza toga počeli problemi.

Kažu da su storovci došli jer su vidjeli da skidate prozore, vrata sa mesdžida, pa da zaštite?

- SFOR je ovdje za mir, a ne za čuvanje prozora i vrata. Oni su prvo postavili njihovu bazu oko brda, pa onda tamo gdje je bila naša pilana. I, treće, došli su ovdje. Traže neki razlog, traže neki belaj, neki incident. I oni znaju gdje muslimanu udariti u najosjetljivije mjesto - u mesdžid. Ako nemaš mesdžid, nemaš se gdje okupljati i to znači - seli odavde. Jer, Srbi su dali ultimatum - neće se vratiti dok i jednog mudžahedina ima u Bočinji. A nas sedam je ovdje kupilo kuće i imanje. Srbi nam i dalje nude da im kupimo.

Ovdje ste klali neke janjce, pa se mazali krvlju. Zašto ste to činili?

- Ne janjca! Ovnovi, ovnovi! Ovo bili rogovi! Ovako je bilo. Znate, kad se po Bosni čulo da je ovdje blokada, hapšenja...braca počela dolazit. Ja sam održao sa njima sastanak u mesdžidu, da smirim tenzije. Ne, on kaže: "Hamza, tako mi Allaha, nisi stvari, nas mesdžid ne dam, makar prolili našu krv". Znaš, po islamu je to teška zakletva. Moraš je ispunjavati. I, onda, ja sa nekom braćom pokušam da nađem rješenje. I onda mi jedan brat kaže: "Hamza, sjeti se Ejuba, alejhisellam. Zakleo se Allahu da će svoju ženu udariti sto puta. I onda njemu Allah, dž.š. objavio. Uzmi sto slamki i udari nju!" I kaže meni taj brat: "Ti doveli ovna i neka mu braca puste krv i ispunih su obećanje". I zato smo tako uradili.

A kako su Vas uhapsili?

To je bila klasična prevara. Bogami, klasična prevara. Jer sam ja otišo mojoj nogomet igrama. Oni su rekli: "Hamza, dođi da daš izjavu". Ja sjednem sa bratom Ajnanom i kod njih. Kad ude inspektor i kaže mi: "Hamza, mi raspolažemo informacijom da si ti organizovao pljačku mesdžida, uništenje i to-ko..." Ja gledam u njega i kažem: Jesi li ti popio nešto? On kaže: "Hamza, ja ne šalim se". Počeo mi čitati izjavu, ono ovo. Ja sam onda odbio s njim da razgovaram. Kaže: "Hamza, moramo te zatvoriti". Ja mu kažem: Brat, ja nemam s tobom šta da razgovaram. Radi šta hoćeš! Ja sam kod njih bio od pet navečer do drugi dan do dva sata. Tako mi Allaha, nako od njih nije smio gledati mi u oči.

Policija je zaustavila dva kamiona i uhapsili su vozače?

- Jesu, jesu! SFOR i policija su čitavo vrijeme gledali šta mi utovarujemo u kamione. Utovarali smo na parkiralištu. Ali, mora se naći dežurni krivac. A zna se ko je to...Ako se nešto desava u Sarajevu, krivac je Abu Hamza, u Mostaru - Abu Hamza, u Krajini - Abu Hamza. Kao da ima stotinu Abu Hamza.

Hoćete li ispoštovati odluku općine Maglaj da napustite i ovaj dio mesdžida do 11. ovog mjeseca?

- Dogovorićemo se s ovim ljudima koji su kupili kuće da kod njih klanjamo. Neka nama nađu mjesto gdje ćemo klanjati, odmah ćemo im isprazniti mesdžid. Da, ovdje ima pet Srba ili pet Hrvata, dobiće sve, ali je ovdje u pitanju "ni" i ne možeš dobiti da ideš.

Hoće li vam smetati Srbi kad dođu?

Neće! Pa ja s njima sjedim ovdje svaki dan kad dođu. Popijemo kafu, popričamo. To čitav Maglaj zna. Srbi nama ne smetaju. A i oni vjeruju meni. Oni meni kažu: "Hamza, mi vjerujemo tebi. Nama je dovoljna tvoja riječ".

Hamza, mislite li ti ovdje ostati, u Bočinji, Bosni?

- Mislim da ću napustiti Bosnu. Nekom ide da muslimani spuste nos, da budu ponižení. A ja hoću da budem tamo gdje ću s bracom biti ponosan, inšallah.

Porezna uprava Kantonalni ured Sarajevo. Odjeljenje za inspekcijske poslove iz kojeg je vidljivo pravilno poslovanje firme ASA Auto i pregled uplate poreza i doprinosa firme za kontrolisani period.

Naše firme su potpuno otvorene za sve inspekcije i Vas novinare i mogu poslužiti kao primjer tačnog i poštenog poslovanja.

Još jedna netačnost: Nihad Imamović nije gazda KK Bosna nego predsjednik Upravnog odbora kluba čiji je osnivač već 50 godina Univerzitet u Sarajevu.

Nadam se da ćete u potpunosti objaviti moje pismo kako bi čitaoci bili upoznati sa pravom istinom, a zaštitu svog imena i firme ASA ću potražiti sudskim putem. Do sada sam imao povjerenja u istraživačke timove SB, ali sam se na ličnom primjeru uvjerio u neprofesionalnost Vaših novinara.

S poštovanjem,
ASA HOLDING
N. Imamović, generalni direktor
(U prilogu dokumenti koji potvrđuju iznesene tvrdnje)

. . .

RVI Maglaj - Uredništvu

Zašto smo protiv povratka u Maglaj

("Usta puna ustašluka", SB br. 149)

Organizacija RVI-a Maglaj se u posljednjih mjesec dana nalazi pod strahovitim pritiskom dijela rukovodstva Stranke za BiH u Maglaju, prvenstveno predsjednika Stranke Dževada Galijaševića, od prije rata poznatog po stvaranju afere "Mošovac" i druge, zalim isključenog funkcionera Esada Gračića, kojeg je tokom rata sadašnji predsjednik Organizacije RVI-a, tada kao komandir vojne jedinice, slao u pritvor jer se izbjegavao vojne obaveze i pravio razdor među pripadnicima Armije BiH u Maglaju, i Alija Gračić koji je inače cijeli period agresije proveo u Njemačkoj i sada kao političar svoje stranke pokušava sebi obezbijediti funkcionersko radno mjesto.

Sve je počelo od zahtjeva tri boračka udruženja u Maglaju upućenog političkim partijama u Maglaju i organima vlasti da nećemo dozvoliti deložacije naših članova iz stanova koje trenutno koriste, dok se ne obezbijede stambeni smještaj za njih i zahtjeva da nam se obezbijede prijeratnim korisnicima vraćeni u Doboju i Žepču, našim susjednim opštinama, da bismo nakon toga mogli uputiti naš zahtjev koji je ranije donijela Skupština da Maglaj u povratku stanova ne smije ići više od 10% ispred ovih opština jer bi se u suprotnom narušio princip dvosmjernog povratka.

Nakon ovoga su u lokalnim sredstvima informisanja uslijedili žestoki napadi na nas od strane napred navedenih lica u smislu da smo mi protiv Dejtonskog sporazuma, da smo nacionalisti, da su naši zahtjevi fašistički, da smo isti kao Franjo Tuđman, da trebamo da promijenimo našu svijest i razmišljanje, da smo mi "nekakvo" Udruženje i da oni svoje stavove neće korigovati u smislu da udovolje našim zahtjevima jer borbu za Bosnu i Hercegovinu kao tek započinju i neće davati pardona nikome, pa ni žrtvama protekle agresije, i da će dati sve od sebe da se Maglaj očača sa novim biološkim i kadrovskim potencijalom jer Bošnjaci ne mogu voditi svoj narod iako su i oni "Bošnjaci".

Vrhunac prijave igre predstavlja to što su u sve pokušali uvući policiju i to iskoristiti za svoje političke ciljeve koji nas, koji vodimo ovo udruženje, ne zanimaju, o čemu smo na zajedničkom sastanku sva tri boračka udruženja, ma koji vodimo ova udruženja i koji pripadamo svim političkim opcijama koje postoje u Maglaju, javno i istakli i upoznali maglajsku javnost, a od imenovane gospode zatražili da nam se javno izvine zbog uvreda koje su nam nanijeli i da povuku ove svoje optužbe na naš račun i ujedno najavili da sa njima prekidamo svaku vid polemike jer su u našoj lokalnoj zajednici oni poznati kao lica ispod svakog nivoa.

Od načelnika općine smo zatražili da Dževadu Galijaševiću prestane davati platu iz budžeta općine, tj. od narodnih para, jer za njega ne vrijedi radna disciplina kao za ostale radnike organa Uprave, obzirom da pola radnog vremena provodi u kafani, a pola negdje drugo i da se na to mjesto postavi zasluženi heroj odbrane Maglaja.

Ovim putem ističemo da ne želimo više polemisati sa imenovanim gospodom, dok nam se javno ne izvine, a svakome ko želi informaciju više o stavovima boračkih udruženja u Maglaju naša vrata su otvorena a naši stavovi su jasni: zaštita naših članova i nemiješanje bilo koje političke opcije u rad naših udruženja jer ne želimo biti niko instrument.

Predsjedništvo O. RVI
općina Maglaj
Miralem Delić, sekretar

"Слободна Босна" Сарајево, 2. 10. 1999.

CamScanner

SDA O DOGADAJIMA U BOČINJI

Neodmjeren pritisak međunarodne zajednice

Stranka demokratske akcije BiH protestuje zbog konstantnog i neodmjerenog pritiska predstavnika međunarodne zajednice na malobrojne, privremene stanovnike Bočinje, čije je iseljenje iz ovog naselja u završnoj fazi. Posljednji takav primjer je akcija pripadnika SFOR-a koji su u vrijeme bajramskih blagdana izvršili blokadu dijelova ovog naselja i lokalnog mesdžida, što je zamalo dovelo do ozbiljnog incidenta.

Iznenađuje gruba spremnost predstavnika međunarodne zajednice i pripadnika SFOR-a kada su u pitanju preostali stanovnici Bočinje, dok napadi na imovinu i živote povratnika Bošnjaka u RS ostaju bez adekvatnog odgovora međunarodnih snaga. Podsjećamo javnost da je SFOR-u, prilikom napada srpskih ekstremsita na bošnjačke povratnike u Janju 24. i 25. jula ove godine, trebalo puna dva dana da intervenira, kada je već bilo zapaljeno ili devastirano 65 bošnjačkih kuća, a više od stotinu Bošnjaka fizički napadnuto.

Primjena već viđene politike dvostrukih standarda, kada je u pitanju zaštita imovine i života povratnika, a koja je na štetu Bošnjaka, zasigurno neće doprinijeti izgradnji povjerenja bošnjačkog naroda u namjere međunarodne zajednice u BiH, piše u saopćenju SDA.

"Ослобођење" Сарајево, 6. 1. 2001.

CamScanner

Hram Pokrov svete Bogorodice

Praznična služba u Tešnju

U Tešnju, u FBiH, drugog dana Božića, 8. januara, služena je sveta arhijerejska liturgija u pravoslavnom hramu Pokrov presvete Bogorodice.

Kako je najvaljeno iz tešanjske parohije, prvu službu Božiju, poslije desetogodišnje pauze, služiće jerej **Dalibor Đekić**, kojeg je Njegovo preosveštenstvo episkop zvornički-tuzlanski Vasilije rukopoložio 7. decembra prošle godine za parohije Tešanj, Maglaj, Bočinju i Rakovac.

Prije rata u opštini Tešanj živjelo je ukupno 48.480 stanovnika, od čega muslimana 34.941 ili 72,07 odsto, Hrvata 8.929 ili 18,42 odsto, Srba 3.071, ili 6,33 odsto i ostalih 1.539 ili 3,18 odsto. (Srna)

"Независне новине" Бања Лука, 10. 1. 2001.

CamScanner

Osiromašeni Kur'an

Bit će da me je do sada samo elementarna ljudska zahvalnost priječila u namjeri i lišavala prava da se ovdje ozbiljnije i potpunije pozabavim reisu-l-ulemom **Mustafom** efendijom **Cerićem** na način na koji to ovaj vjerski lider već dulje vrijeme ne samo zaslužuje nego, što bi u nas rekli, i "išće". Zašto govorim o zahvalnosti? Ne mogu preći preko istine da sam se u ratu samo jedanput najeo kako treba i da to dugujem gospodinu Ceriću. Čudno je to bilo sa hranom u ratu: neprestano su se smjenjivali periodi u kojima se imalo para a nije se imalo šta za njih kupiti s onima u kojima para niotkud a oko vas pličijeg mlijeka! I samo se jednom, u zeničkom Domu penzionera, tokom čitavoga rata spojiše dva dobra za istim hastalom. Sofra ko u najsretnija vremena, cakum- pakum, a para ti niko ne traži. Častio Mustafa efendija Cerić nas nekoliko novinara.

Nakon pola godine prvi sam put bio pred iskušenjem da radikalno zaboravim svoje prvo ratno *najedanje* i nezahvalno se ponesem prema svojem zeničko-penzionerskom dobročinitelju: molio efendiju Cerića neprevaziđeni tuzlanski sazlija **Avdo Vrabac** (a ja prisutan bio) da mu pomogne u otvaranju škole saza u Tuzli. Avdaga mi je Vrabac nekoliko sati govorio da je slab, da osjeća kako mu je smrt bliža od košulje i da mu je najteže povući se iz života zbog toga što nije siguran hoće li nakon njega iko u Tuzli udarati u saz, kao jedinstven instrumentalni ekvivalent ritma i sklada bosanske duše. **"Školu saza neću podržati, jer znam ja šta je saz: gdje je saz, tu je i šiša rakije, pa malo svirke, malo više gutljaja iz šiše i tako redom. To je saz"**, odbio ga je reisu-l-ulema. Kroz koji mjesec Avdaga Vrabac se za duže vrijeme povukao u džennet i ne znam da li iko posljednjih godina u tuzlanskoj regiji kucanjem u saz održava u životu ovu vatricu bosanske muzičke tradicije. A šta će nam, zapravo, ta tradicija, koja uz to što podrazumijeva "šišu" svojim melanholičnim defetizmom umrtvljuje borbeni moral nacije. Naša tradicija će, ako to već nije postala, biti bajramske kolone borbenih crnih zastava u militantnim ritualnim mimohodima, našu će vjerskoprosvjetnu budućnost određivati klanje kurbana za Ramazanski bajram i besprizorni performansi kupanja u ovčijoj krvi kakve su nam ove godine premijerno demonstrirala braća po krvi iz Bočinje.

Negdje sredinom 1994. godine napravio sam pomalo nedomišljenu i nedorečenu paralelu između rata koji je 1941. godine povela Brozova komunistička partija sa ratom u kojem se 1992. godine našla Izetbegovićeva Stranka demokratske akcije. Sve do sredine 1943. godine komunisti su govorili o narodnooslobodilačkoj borbi pozivajući sve patriote da se u nju uključe. Kada je fronta ojačala, kada su pronađeni snažni saveznici i logistika, kada je međunarodno prihvaćen legitimitet NOB-a, za mimikrijom više nije bilo potrebe: Narodnooslobodilačka borba dobija svoj ideološki i klasni sadržaj - preimenovana je u socijalističku revoluciju. I Izetbegović je u prvoj godini rata apelirao na sve Bosance i Hercegovce svih boja i dezena (Platforma Predsjedništva BiH iz ljeta 1992.) da stanu u odbranu "jedine domovine". Godinu i po kasnije Izetbegović će

piše: Senad Avdić

priznati da nije uspio: Hrvati i Srbi ne žele Bosnu i Hercegovinu, pa je Bošnjacima jedino ostalo da se izbore za svoj atomizirani životni prostor. Tako je i ova narodnooslobodilačka borba ni kriva ni dužna, jer se drugačije nije moglo, idejno, zapravo vjerski obogaćena i profilirana te teorijski i praktično transformirana u islamsku revoluciju.

Državni aparat, vojska, policija (za Stranku demokratske akcije nije bilo potrebno, jer je ona to od početka bila) ubrzano se hiberniraju vjerskim pokrivačem; odapinju se revolucionarne strijele na mješovite brakove, medijsko bogohuljenje, školske i univerzitetske programe, javno se testira uvođenje zekata u ekonomskoj i šerijata u pravosudnoj praksi; sustavno se destruiraju i sotoniziraju svi ostaci i simboli otomanskog naslijeđa (u odijevanju, pozdravljanju, vjerskim ritualima, pa čak i ishrani) jer bazde po sekularizmu a na velika vrata (sa krivotvorenim pasošima) nastupa arabizacija svekolike običajnosti koja je u jednom trenutku otvarala ozbiljnu dilemu oko pitanja raste li u Bosni i Hercegovini više hurmi ili šljiva. **"U komunizmu je vjera bila privatna stvar a nevjera javna; mi gradimo društvo u kojem će nevjera biti privatna a vjera javna stvar"**, poručivao je Mustafa efendija Cerić kao kreator i glasnogovornik novog poretka u Izetbegovićevoj (a zapravo **Tuđmanovoj** i **Miloševićevoj**) "zemljici Bosni". Neki su hrabriji, više za sebe, gundali da Bosne nema ukoliko u njoj i vjera i nevjera nisu smještene u sferu privatnosti, ali to nije pilo vode!

Kasniji događaji određeni globalnim rasporedom i dijeljenjem karata ovaj su proces unekoliko "razelektrizirali", odnosno pravilnije bi bilo kazati maknuli su ga sa javne državne i političke scene pospremivši ga na niže katove koji se slabije vide. Naivno je i iluzorno bilo očekivati da projekat islamizirane, teizirane Bosne u koji je uloženo toliko novca, energije, pa i entuzijazma i strasti, može kapitulirati pred nekoliko pišljivih potpisa iznuđenih međunarodnim obavezama i ultimatumima. Pogorelice i Bočinje, Handale i Abu Hamze, aktivne islamske omladine i muslimanske obavještajne službe, "Bakije" i TWRA-e, tajni fondovi i još tajniji finansijeri, sav taj, ko bajagi, undeground sačuvao je svoju vitalnost, kapacitete, logistiku, infrastrukturu uz puno razumijevanje i kooperativnost vladajuće bošnjačke političke elite.

A toj se političkoj eliti posljednjih nedjelja ozbiljno drmaju svi nivoi vlasti, pa i oni koji se golim okom prilično slabo razaznaju. Zato je reisu-l-ulema Cerić u posljednjim javnim istupima tako agresivan i totalitaran, zato ne proziva imenom i prezimenom kriminalce i ubojice, nego mene koji ih prozivam, zato mu je žao što Bošnjaci u ratu nisu izborili svoju državu (baš kao da im je to neko branio) zato Rijasetu IZ-a **Lozančić** u HDZ-u mirom miriše a u Alijansi za promjene tukne na kilometar, usljed toga je jedinstvo Bošnjaka za islamsku strukturu važnije od njihovog prava na čitavu državu. Zato je Bošnjacima u ovom trenutku možda i najvažnije da se suoče sa temeljnim pitanjem koje se čak može referendumski propitati: jesu li za teističku ili za sekularnu, građansku državu? Iz postojeće političke konstelacije to je naprosto nemoguće zaključiti! ◆

CamScanner

ГЛАС СРПСКИ
13 - 15. 1. 2001.

Конференција за новинаре УН

ДЕЛОЖИРАНИ МУЏАХЕДИНИ ИЗ БОЧИЊЕ

БАЊА ЛУКА, 12. јануара - Група муџахедина која се налазила у Друштвеном дому у Бочињи јуче је деложирана без већих проблема, изјавио је портпарол УН за регију Бања Лука и Бихаћ Алун Робертс. Они су напустили објекат за тридесет минута уз „мало отпора". Деложацију је обезбиједивао већи број локалних полицајаца, СФОР-а и ИПТФ-а.

Роберто је овом приликом рекао да је 10. јануара група од 50 Срба посјетила Бочињу и радила на рашчишћавању својих кућа и православне цркве уз јако обезбјеђење полиције, СФОР-а и ИПТФ-а.

- Привремена СФОР-ова база у селу, као и појачане патроле ИПТФ-а, остаће активне цијеле зиме - нагласио је он.

Говорећи о Кантону 10 ФБиХ портпарол УН је рекао како се ова мисија не слаже са именовањем Драшка Брнића за новог министра унутрашњих послова, о чему су јуче писмом обавијестили гувернера кантона. На новинарско питање о истрази у вези са нападом на Жељка Копању, Робертс је истакао како она није успорена и да на њој раде двојица инспектора.

- Информисани смо од стране ЦБ Бања Лука да без обзира на то што је један од инспектора који је радио на овом случају недавно пензионисан истрага и даље траје - рекао је Робертс.

М. Ш.

"Глас Српски" Бања Лука, 13 - 15. 1. 2001.

CamScanner

MAGLAJ

Kulović razgovarao sa opštinskim čelnicima

MAGLAJ - Novoizabrani predsjednik Vlade Zeničko-dobojskog kantona **Hamdija Kulović** u petak uveče iznenada je posjetio Maglaj, gdje se susreo sa opštinskim načelnikom **Mehmedom Bradarićem**, predstavnicima nekih stranaka i grupom privrednika. Sastanku je prisustvovao i **Mugdim Herceg**, guverner ovog kantona i čelnik SDP u Maglaju.

Kako saznaje *Oslobođenje*, iza zatvorenih vrata razgovaralo se o gotovo svim aktuelnim temama u ovom gradu: povratku izbjeglica, situaciji u Bočinji, stanju u privredi. Moguće i o popunjavanju ministarskih mjesta u novoj Vladi.

"Mi očekujemo da će se u Vladi gospodina Kulovića naći mjesto i za kadrove iz Maglaja", izjavio je tim povodom mr. **Ibrahim Šehić**, član Savjeta stranke za BiH u opštini Maglaj.

Najavljeno je da će ovog ponedjeljka premijer Kulović ponovo biti u Maglaju i sa sagovornicima nastaviti razgovor o svim pomenutim pitanjima. Predviđena je i posjeta Bočinji i Tvornici Natron.

H. A.

"Ослобођење" Сарајево, недјеља, 21. 1. 2001.

Dnevni avaz, petak,
16. februar/veljača, 2001.

Misija UN u BiH o Bočinji

Zadovoljni sigurnosnim planovima

Misija Ujedinjenih naroda u BiH i dalje pažljivo prati situaciju u Donjoj Bočinji u maglajskoj općini, te je u srijedu Međunarodna policija IPTF radila sa lokalnom policijom kako bi osigurala da 150 srpskih izbjeglica posjeti oblast i radi na čišćenju kuća, saopćio je u četvrtak na konferenciji za novinare u Sarajevu glasnogovornik Misije UN-a Daglas Kofman, javlja BHP.

U UNMIBH-u su zadovoljni sigurnosnim planovima koje je izradila policija te činjenicom da je posjeta prošla bez incidenata.

Očekuje se da se mnogi od ovih Srba vrate u Bočinju tokom godine. Kofman je najavio da će IPTF također pažljivo pratiti

Bočinja: Pažljivo praćenje situacije

deložacije u Donjoj Bočinji, koje su predviđene između 26. i 28. februara.

"Дневни аваз" Сарајево, петак, 16. 2. 2001.

CamScanner

ГЛАС СРПСКИ
четвртак, 15. фебруар 2001.

У Бочињи обновљено 18 кућа српских повратника

Бочиња: припреме за повратак

КЉУЧ У РУКЕ КРАЈЕМ СЕДМИЦЕ

МАГЛАЈ, 14. фебруара - Средствима владе Холандије, у Бочињи код Маглаја завршена је реконструкција осамнаест кућа, које ће до краја ове седмице бити предате Србима повратницима, јавио је дописник агенције Онаса.

Преосталих 12 породица, које су остале у српским кућама након деложације страних држављана из овог села, треба да напусте куће у року од петнаест дана.

Према ријечима руководиоца Одјељења за стамбено-комуналне послове општине Маглај Адама Мехинагића, овим породицама су прије два дана уручена рјешења према којима морају напустити куће у року од 15 дана, а уколико то не учине, биће деложирани.

Говорећи о алтернативном смјештају ових породица, Мехинагић је рекао да је Влада Зеничко-добојског кантона понудила колективни смјештај у Зеници, који ове породице нису прихватиле.

„Знам само да у року од 15 дана морају напустити Бочињу, а где ће отићи након што су одбили колективни смјештај, није ми познато", каже Мехинагић.

До сада се на подручју маглајске општине вратило више од 500 лица српске националности. Прије рата су у овој општини живјела 43.294 становника, од чега 19.637 Бошњака, 13.298 Срба, 8.366 Хрвата, 1.498 Југословена и 501 остали становник.

(крај)

ГЛАС СРПСКИ
четвртак, 15. фебруар 2001.

Нема масовнијег повратка Срба у Бочињу

Муџахедини и даље сметња

ДОБОЈ, 14. фебруара - Предсједник Удружења избјеглих Срба „Повратак" из општине Маглај, са сједиштем у Добоју, Бошко Јовановић данас је демантовао писање медија да се у Бочињу вратио већи број српских породица. Јовановић је за агенцију Срна рекао „да је тачно да у Бочињи почела поправка 18 српских кућа и да се тамошњим сталним присуством СФОР-а безбједносно стање мало побољшало".

„Сметња повратку Срба у свој стари завичај јесте тамошњи боравак шест муџахединских и 11 бошњачких породица, које су прихватиле вехабијске обичаје и начин живота", истакао је он.

CamScanner

Dnevni avaz, nedjelja,
18. februar/veljača, 2001.

Iz Bočinje iseljavaju i preostali privremeni korisnici kuća

Abu Hamzi uplaćeno 20.000 maraka za stan u Sarajevu

Dok su jedni uzeli po 1.500 maraka za šestomjesečnu kiriju, šest porodica za građevinski materijal dobilo po 7.000 maraka

Preostale porodice privremeno smještene u srpskim kućama u Bočinji napustit će ovo naselje do 25. februara ove godine. Za rješavanje njihovog smještaja Federalno ministarstvo za izbjeglice obezbijedilo je 100 hiljada maraka.

Od tih sredstava Džemal Šahman, Dželal Kokić, Nisvet Dervišević, Sead Zahirović, Omer Topović, Smail Dedović, Arif Mraković, Fuad Bečić i Rasim Čamo preuzeli su po 1.500 maraka na ime šestomjesečne kirije, dok je šest privremenih korisnika za građevinski materijal uzelo po 7.000 maraka.

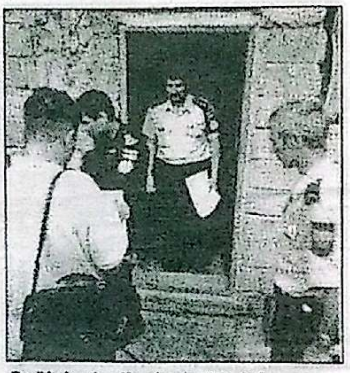

Bočinja: Iseljenje do 25. februara

Stambeni problem Imada el-Huseina (Abu Hamze) riješen je uplatom 20.000 maraka Fondu za stambenu izgradnju u Sarajevu. Isti iznos uplaćen je i za kupovinu stana Nisvetu Husiću.

Na ovaj način okončano je obezbjeđivanje alternativnog smještaja za preostale privremene korisnike imovine u Bočinji, čime su stvoreni uslovi za povratak izbjeglih Srba. *M. P.*

SREDA 21. FEBRUAR 2001. BLIC 15

Mudžahedini se sele u Sarajevo, a UN očekuje povratak 150 Srba u Bočinju

Opljačkane srpske kuće

DOBOJ, SARAJEVO - U noći između 13. i 14. kao i 16. februara u Donjoj Bočinji opljačkane su dve srpske kuće koje su fazi saniranja, izjavila je juče u Doboju Kejt Frizon, predstavnik misije UN u BiH. O ovom incidentu, koji misija UN oštro osuđuje, lokalna policija je obavestila IPTF, rekla je Frizonova.

Proces čišćenja kuća u Bočinji se nastavlja, jer je oko 150 Srba izrazilo želju da se vrati na svoja predratna imanja. Prema njenim rečima, u ovom ozrenskom selu će se od 26. i 28. februara izvršiti deložacija preostalih 12 porodica Bošnjaka.

Lider mudžahedinske zajednice iz Bočinje kod Maglaja Abu Hamza i grupa njegovih bivših ratnih dobrovoljaca iz islamskog sveta preseliće se možda u stari deo Sarajeva, piše sarajevsko „Oslobođenje". Hamza i nekolicina mudžahedina deo su velike mudžahedinske zajednice od oko 70 porodica, koja se proteklih meseci raseljava iz srpskog sela Bočinje kod Maglaja. Nema pouzdanih informacija gde su otišli raseljeni mudžahedini iz Bočinje, ali „Oslobođenje" tvrdi da se grupa njih, na čelu sa Abu Hamzom, seli na područje opštine Stari grad u Sarajevu, gde bi trebalo da im bude dozvoljeno da grade kuće za svoje porodice. Prema listu, pojedini krugovi iz bivše vlasti SDA vrše pritisak da se na padinskim delovima opštine, u blizini linije sa RS, dopusti gradnja kuća za nekoliko porodica mudžahedina iz Bočinje.

Sarajevski list, pozivajući se na anonimne izvore, navodi da se opštinske vlasti opiru tom pritisku, tvrdeći da neće dozvoliti kolektivno naseljavanje na tom području, jer bi boravak mudžahedina na granici sa RS bio shvaćen kao provokacija.

Ranije je najavljeno da će Abu Hamza od federalnih vlasti dobiti 20.000 KM za stan koji bi kupio u Sarajevu. LJ.P TANJUG.

CamScanner

MAGLAJ

Pozitivno riješeno 450 zahtjeva za povrat imovine

MAGLAJ (BHP) - Od 655 podnesenih zahtjeva za povrat stanova u općini Maglaj pozitivno je riješeno 450, a 310 vlasnika uvedeno je u posjed.

U toj općini trenutno je 250 kuća zapečaćeno, od kojih je 50 novoizgrađenih u koje se ne vraćaju njihovi vlasnici koji žive u kućama Bošnjaka u Doboju i Tesliću.

Kako ističe **Adem Mehinagić**, šef odjela u Službi za obnovu i stambeno-komunalne poslove, od dvadesetak obnovljenih kuća u Krsnom Polju vratilo se devet srpskih porodica, a u Donji i Gornji Rakovac, gdje je također obnovljeno dvadesetak kuća, nije se vratila nijedna porodica.

U Općini Maglaj smatraju da ne postoje nikakvi razlozi da ne počne i povratak u Bočinju, gdje je završena obnova 18 kuća u centru naselja, a ovih dana počinje sanacija novih dvadeset kuća na kojima su potrebne manje popravke.

Od preostalih 12 nelegalnih korisnika kuća u Bočinji sedam je već iselilo, a do 26. februara će iseliti i preostalih pet.

UTORAK **27.** FEBRUAR **2001.** BLIC

BLIC vesti

Abu Hamza ilegalno u Bočinji

DOBOJ - „Tokom proteklog vikenda osam bošnjačkih porodica napustilo je srpske kuće u Bočinji. Preostale su još četiri porodice koje u naredna dva do tri dana treba da budu deložirane", izjavio je Adem Mehinagić, rukovodilac odeljenja za stambeno-komunalne poslove u opštini Doboj.

„U celoj situaciji", kako kaže Devad Galijašević predsednik SO Maglaj, „najbolje je prošao Abu Hamza, kome je Vlada FBiH obezbedila 20.000 KM za sređivanje stambenog pitanja. Ima indicija da Abu Hamza i još šestorica njegove sabraće nisu napustili Bočinj i da se nalaze u kućama onih sedam porodica koje su još pre dve godine kupile kuće od Srba", kaže Galijašević, dodajući da će policija proveriti da li u Bočinji ima ilegalnih stanovnika. *LJ.P.*

CamScanner

Dnevni avaz, utorak,
27. februar/veljača, 2001.

Primjena imovinskih zakona

Bočinju napustilo osam porodica

U Maglaju uvjereni da će i preostale četiri porodice u naredna dva do tri dana napustiti srpske kuće

Tokom vikenda osam bošnjačkih porodica napustilo je srpske kuće u Bočinji kod Maglaja i one su jučer zapečaćene, javlja Onasa.

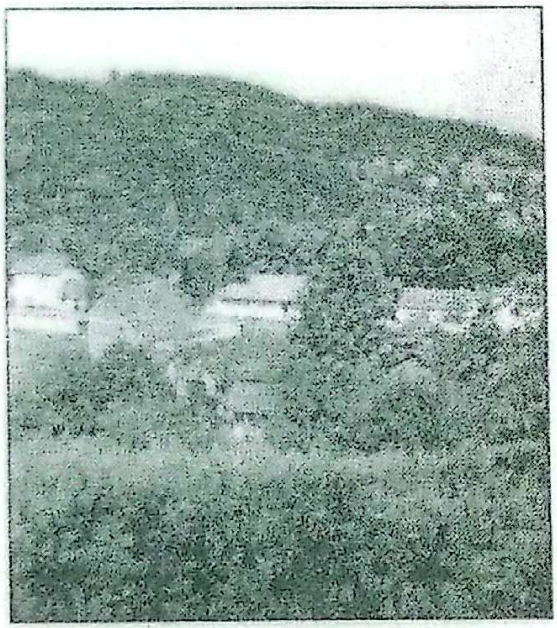

Bočinja: Odlazak bez prinudnih deložacija

- Deložacije iz preostalih dvanaest bošnjačkih porodica u Bočinji trebalo je da počnu jučer i traju do 28. februara, ali je tokom vikenda osam porodica dobrovoljno napustilo srpske kuće - izjavio je rukovodilac Odjeljenja za stambeno-komunalne poslove u Maglaju Adem Mehinagić.

On je uvjeren da će i preostale četiri porodice u naredna dva do tri dana napustiti srpske kuće bez prinudnih deložacija.

Vlada Federacije BiH je za devet bošnjačkih porodica koje su napustile Bočinju, a nemaju alternativni smještaj, obezbijedila sredstva za građevinski materijal u visini od 7.000 maraka za svaku porodicu i po 1.500 KM gotovog novca da mogu plaćati kiriju dok ne izgrade kuće.

Predsjednik Skupštine općine Maglaj Dževad Galijašević je, govoreći o smještaju porodica koje su od Vlade dobile donacije u građevinskom materijalu, rekao da mu nije poznato gdje će oni živjeti, ali "neće sigurno na području općine Maglaj".

CamScanner

Повратак Срба у Бочињу

Од осмог марта поново на своме

ДОБОЈ, 1. марта - Процес повратка Срба у Бочињу код Маглаја треба да почне 8. марта ове године, јер су за то обезбијеђени услови.

- Први повратници ће бити чланови 18 породица, чије су куће реконструисане и обновљене средствима која је донирала холандска влада - рекао је данас организатор повратка у ово озренско насеље Бошко Јовановић.

Према његовим ријечима, данас је почела реконструкција још четири српске куће у Бочињи за које је, такође, средства издвојила влада Холандије. Средином овог мјесеца биће окончани радови тако да ће и ове куће бити усељиве.

Међутим, да би у Бочињу могли да се врате сви Срби који то желе, неопходно је да се обезбиједе велика средства за обнову кућа које су у протеклом периоду оштећене и нису усељиве.

Велики проблем за повратнике представљаће и обезбјеђење посла и школовања јер су у протеклих пет година они углавном радили и образовали дјецу у Добоју гдје су и живјели.

У том смислу Јовановић је изразио наду да би УНХЦР могао да омогући свакодневни аутобуски превоз на релацији Бочиња - Добој и назад, чиме би се запосленима и дјеци обезбиједио континуиран рад и школовање.

Сл. П.

"Глас српски" Бања Лука, петак, 2. 3. 2001.

CamScanner

The symbolical returns of Bocinja Donja

By **2nd Lt. Alexandre Barb**
First published in
SFOR Informer#109, March 21, 2001

Bocinja Donja - "Yesterday, I spent my first night here and I hope we'll live together in peace with our neighbours," declared Slobodan Mitrovic, Bosnian-Serb who has just come back to his pre-war home in the village of Bocinja Donja, east of Maglaj municipality. On Thursday, March 15, a ceremony highlighted the return of Bosnian-Serb families in 18 houses which reconstruction was founded through United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR).

But that result is only understandable with a short historical overview upon the village. Before the war, a majority of Bosnian-Serbs used to live there. Then, by end of the conflict, the village was "given" as a reward to foreign fighters who had obtained Bosniac nationality. Those houses have been unlawfully occupied for five years and the situation seemed to remain without any outcome. But a political change occurred at the head of the municipality of Maglaj after the latest elections in November 2000. In January, according to the texts in force gathered in the Property Legislation Implementation Plan (PLIP), illegal inhabitants begun to be expelled, sometimes not without problems. Those events left signs still visible in the village: some houses were in quite good shape, but most of them needed to be refurbished, or even reconstructed.

Thus, thanks to UNHCR and Mercy Corps, a Scottish Non-Governmental Organisation, 18 contracts have been signed with Bosnian-Serb families in order to rebuild their pre-war accommodations. At the moment, a lot of families are cleaning their houses before moving into them. But many others can't follow, because they don't have the money. "We need funds to rebuild other houses, because 263 more families applied for coming back," said Bocko Jovanovic, B-Serbs spokesperson, who was the first to move back in May 2000.

As in many other cases, the return of displaced persons and refugees (DPREs) needs different actors to work together, among them SFOR, who keeps one of the highest ranks. Thanks to the co-operation between the Polish Bravo Company from the Nordpol Battle Group and the local police, a secured environment has been provided. Since the beginning of the year, the three platoons of the company rotate every three days inside the camp set up at the entrance of the village, near the police station. "We daily conduct four day patrols and three night-patrols with our Honkers. It allows us to consistently report about the situation in the village," stated 1st Lt. Jacek Fiedor, platoon leader. "Our SFOR presence makes the village a safer place and people feel more secure to return back to their homes."

On its side, the local police make night and day foot patrols, in close contact with the population. "That's the best way to work," asserted Mevludin Mesic, chief of the local police in Bocinja Donja. "We have a very good co-operation with SFOR and we talk together to share information. We are very satisfied with the returns."

The 1st CIMIC Company from the Nordpol Battle Group is not the last one to give help to the local population. In a container, which has been recently settled opposite to the police station, two officers and a translator collect information about the needs of the inhabitants. "People

CamScanner

easily come to see us and we have about 10 customers each Wednesday. We link civilian and SFOR activities," said Danish Maj. Aage Karstensen, leader of the 1st CIMIC Coy.
Although neighbourhood problems are not any more obstacles to returns, other challenges remain to be taken over in order to encourage population to definitely stay. "I am a bit worried because there's no school in the village. My four children need to go to school to Doboj by bus and there's nothing at the moment. So they don't go to school," complained Slobodan Mitrovic. He found a job for three months, but he doesn't know what he will do after that. A new school should be built in the next few months, and will probably open in October. The question of funding that school still remains.
"The most important thing is that people decided to return. It's obvious that without implementation laws, returns would have never happened: each repossession is a little reconstruction. Together, we'll succeed," concluded M. Werner Blatter, UNHCR Chief of Mission in Bosnia and Herzegovina.

Related links: CIMIC, DPRE

Simbolični povratak u Donju Bočinju

Donja Bočinja - " Juče sam proveo prvu noć ovdje i nadam se da ćemo živjeti u miru zajedno sa našim komšijama, " izjavio je Slobodan Mitrović, bosanski Srbin koji se upravo vratio u svoj prijeratni dom u selo Donja Bočinja, istočno od opštine Maglaj. U četvrtak, 15. marta uveličana je ceremonija povodom povratka bosansko-srpskih porodica u 18 kuća čiju rekonstrukciju je podržao Visoki predstavnik za izbjeglice pri Ujedinjenim Nacijama (UNHCR).
Ovaj rezultat je razumljiv samo uz kratki istorijski pogled na selo. Prije rata, većina bosanskih Srba je živjela u Donjoj Bočinji. Zatim, do kraja konflikta, selo je "dato" kao nagrada stranim borcima koji su osigurali bošnjačku nacionalnost. Kuće su bile nezakonito okupirane pet godina i izgledalo je da se situacija neće mijenjati,ali se desila politička promjena na čelu opštine Maglaj poslije posljednjih izbora u novembru 2000.godine. U januaru prema odredbama Implementacionog plana zakona o imovini, počelo je iseljavanje stanovništva iz kuća koje su nezakonito stečene,kojenije proteklo bez problema. Ovi događaji su ostavili vidljive tragove u selu: nekoliko kuća je bilo u prilično dobrom stanju, ali većina njih je trebalo da bude obnovljena, ali i rekonstruisana.
Stoga, zahvaljujući UNHCR-u i Mersi Korps (Mercy Corps), škotskoj nevladinoj organizaciji, potpisano je 18 ugovora sa bosansko-srpskim porodicama sa ciljem da se obnove njihovi prijeratni domovi. U ovom trenutku, mnogo porodica čisti svoje kuće prije nego što se usele u njih. Ali mnoge druge porodice se ne mogu useliti, jer nemaju novac.
" Potrebna su nam sredstva kako bismo obnovili preostale kuće, jer su se 263 porodice prijavile za povratak, " kaže Boško Jovanovic, bosansko-srpski glasnogovornik, koji se prvi vratio u svoj dom u maju 2000. godine.
Kao i u mnogim drugim slučajevima, realizaciji povratka raseljenih lica i izbjeglica (DPREs) potrebni su drugi faktori koji će raditi zajedno, među njima SFOR, koji ima jedan od najvećih rangova. Zahvaljujući saradnji između poljske čete Bravo iz sastava nordijske vojne brigade i lokalne policije, obezbijeđeno je sigurno okruženje. Od početka godine, tri voda čete se smjenjuju svaka tri dana unutar kampa postavljenog na ulazu u selo blizu

CamScanner

policijske stanice. " Svakodnevno se smjenjuju četiri patrole i tri noćne patrole sa našim honkerima (poljski džipovi). To nam omogućava da dosljedno obavještavamo o situaciji u selu", izjavio je prvi poručnik Jacek Fiedor, vođa voda. " Prisustvo SFOR-a čini selo bezbjednijim mjestom i ljudi se osjećaju sigurnijim da se vrate svojim kućama."
Sa svoje strane, lokalna policija vrši noćne i dnevne patrole, i u bliskom je kontaktu sa stanovništvom. " To je najbolji način rada, " tvrdi Mevludin Mesić, šef lokalne policije u Donjoj Bočinji. " Mi imamo veoma dobru saradnju sa SFOR-om i radimo na razmjeni informacija. Veoma smo zadovoljni povratkom stanovništva. "
Prva grupa međunarodne organizacije za izgradnju, infrastrukturu, rudarstvo i koncesiju (CIMIC) iz sastava nordijske vojne brigade nije posljednja koja je pružila pomoć lokalnom stanovništvu. U kontejneru, koji je nedavno postavljen nasuprot policijske stanice, dva službenika i prevodilac prikupljaju informacije o potrebama stanovnika. " Ljudi lako dolaze do nas i imamo oko 10 sagovornika svake srijede. Povezujemo aktivnosti civila i SFOR-a." kaže danski major Age Katensen, vođa Prvog voda međunarodne organizacije za izgradnju, infrastrukturu, rudarstvo i koncesiju(CIMIC).
Iako problemi među komšijama nisu više prepreka povratku, drugi izazovi treba da se prevaziđu kako bi se stanovništvo ohrabrilo da ostane. " Pomalo sam zabrinut jer u selu nema škola. Moje četvoro djece treba da ide u školu u Doboj autobusom i nema ničega u ovom trenutku za njih. Stoga ne idu u školu, " žali se Slobodan Mitrović. On je našao posao na tri mjeseca, ali ne zna šta će raditi poslije toga. Nova škola treba da se sagradi u narednih šest mjeseci, i vjerovatno će se otvoriti u oktobru. Pitanje finansiranja te škole i dalje ostaje.
" Najvažnija stvar je da su ljudi odlučili da se vrate. Očigledno je da bez primjene zakona neće biti povratka: svaki povrat imovine je mala rekonstrukcija. Zajedno ćemo uspjeti, " zaključuje gospodin Verner Blater, šef Misije UNHCR-a u Bosni i Hercegovini.

(Напомена: Текст са енглеског језика превела Ирена Рончевић, професор енглеског језика и књижевности у ЈУ Основна школа "Озрен" Доња Пакленица)

CamScanner

POVRATAK
KONKRETNO

VENI, VIDI... БОЧИЊА

• Stvoreni su uslovi da dodete, a sada ćemo stvarati još bolje da lako ne odete, poručio je povratnicima u Bočinju načelnik Maglaja Mehmed Bradarić

Nedavno se u svoje domove u Bočinju vratila prva grupa bosanskih Srba, njih 74, a u kuće koje se trenutno obnavljaju vratit će ih se još 115. Time su stvorene mogućnosti za povratak 18 porodica Bošnjaka u Doboj i Tešanj.

U ovom su procesu u posljednje vrijeme "tršave zasukali" lokalne vlasti, holandska ambasada u BiH, partnerske agencije međunarodne zajednice, ali i mnogi raseljeni i izbjegli. Prošlog su se četvrtka, na prigodnoj svečanosti upriličenoj povodom uspješno okončanog posla, našli svi na okupu u Bočinji.

Poruka iz Bočinje je jedinstvena: Vraćajte se na svoje!

Sanacija - ključno pitanje

Mehmed Bradarić, načelnik Općine Maglaj, tom je prilikom istakao da mi sam nije vjerovao "da ćemo se u Bočinji sastati ovim povodom, ali sam bio siguran da problem Bočinje moramo riješiti, zato što je kočnica implementaciji imovinskih zakona" i dodao:

- Znao sam da ćemo Maglaj, ukoliko to ne uradimo, biti potpuno zatvoren grad. Danas je to riješeno, za što možemo zahvaliti prvenstveno jedinstvenosti općinske administracije, ali je, također, sigurno da se to ne bi moglo riješiti da nije bilo međunarodne zajednice. Bilo je istina, i takvih koji su tražili da se vrate, a sve su činili da ne dođu. Ne bih govorio o ljudima koji nam nisu pomogli. Bivše kantonalne i federalne vlasti činile su sve da do ovoga ne dođe, ali sam sada siguran da ćemo sa novom vladajućom garniturom daleko lakše rješavati probleme. Ključno su pitanje nesanirane i totalno uništene kuće - rekao je Bradarić, dodavši da su sada stvoreni uslovi za povratak, ali da treba obezbijediti i one da povratnici ovdje i ostanu.

Na povratku u Bočinju građanima je čestitao i Nikola Gavrić, predsjednik Skupštine opštine Doboj, a potom se prisutnima obratio i Mugdin Hereg, guverner Zeničko - dobojskog kantona.

Godina snažnog povratka

- Svjestan sam da moja 252 razgovora sa predsatvnicima međunarodnih organizacija u Bosni i Hercegovini od 1996. godine pa do mog imenovanja za guvernera Kantona o temi povratka građana srpske nacionalnosti, nisu završili fijaskom. Ni meni ni moje istomišljenike nisu zastrašile mnoge prijetnje, pamfleti sa monstruoznim sadržajima, porukama i pozivima na linč, ućjene, pa ni krivična prijava bivšeg maglajskog gradonačelnika, kojom sam okvalifikovan kao neprijatelj države i naroda samo zato što sam se zalagao za to da ima Bosne i Hercegovine, Maglaja i njegovih građana u njemu. Danas su na scenu došli i dolaze normalni ljudi koji odbijaju postojanje kolektivne krivnje jednog naroda, ljudi koji shvataju da bez povratka i ostvarivanja prava na vlasništvo u domovini, nema ni Bosne i Hercegovine kao države, niti mira na ovim prostorima - rekao je guverner Hereg.

Guverner je istakao i da se mora uložiti više sredstava u stvaranje uslova za smještaj i resocijalizaciju onih koji se vraćaju i u njihovu reintegraciju u društveno - političku zajednicu.

- Moja poruka je: prognani, raseljeni i izbjegli građani Bosne i Hercegovine, vraćajte se na svoje! Ne trebate, ne možete i ne smijete ostati na tuđem - poručio je Herceg, istakavši da će se i dalje raditi na dogradnji odnosa lokalne vlasti prema povratnicima, na uspostavi pravnog aspekta povratka, više sigurnosti u tome, na favoriziranju ekonomske politike, ozbiljnijem tretiranju psiho - socijalnog aspekta povratka, uspostavi jednakopravnog zdravstvenog i penzionog poretka, uključivanju u procese rada i samozapošljavanju povratnika, prvenstveno kroz mikro - biznis. Hereceg je naglasio i to da treba riješiti značajna pitanja na nivou oba entiteta, kao što je obrazovni sistem, vojni rok i stvaranje uslova za slobodno ispoljavanje vjerskih osjećanja. Najavio je i da će ova godina biti godina snažnog povratka, jer je u razgovorima sa predstavnicima dobojske općinske ocjenjeno da ima prostora za saradnju privrednika Zeničko - dobojskog kantona i dobojske regije, inspekcijskih organa i uspostavljanje multietničke policije.

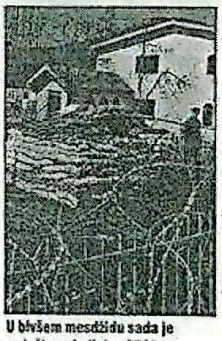

U bivšem mesdžidu sada je smještena jedinica SFOR-a

Okupljenima na ovoj svečanosti obratili su se i obećali daljnju podršku i gospoda Blater, šef Misije UNHCR-a u BiH, Valter Irving, šef Regionalnog ureda UNHCR-a za Sjevernu Bosnu, i Barbara Kontini, šefica Regionalnog ureda OSCE-a.

Tekst: M. MLADENOVIĆ
Foto: M. DOGLOD

Obilazak renoviranih kuća u Bočinji

BOŠKO JOVANOVIĆ,
POVRATNIK

"Danas sam se ponovo rodio"

- Sada kada smo se vratili, kuda god u Bočinju dođeš 25 porodica koje su se smjestile u 19 kuća čiju je izgradnju i adaptaciju donirala holandska vlada, sa svojih 70 godina života ponovo sam se rodio. Vjerujem da će ovi koji su nam do sada pomagali, to činiti i ubuduće, jer sada imamo još 300 zahtjeva za povratak i obnovu kuća - kaže Boško Jovanović.

Boško Jovanović su, mnogi, najviše angažovan na povratku Srba u Bočinju, za što je dobio niz priznanja od mještana, vlasti i od međunarodnih organizacija.

"Наша ријеч" Зеница, уторак, 20. 3. 2001.

CamScanner

NAŠA RIJEČ
NEZAVISNE NOVINE

Predsjednik Federacije Karlo Filipović u posjeti Zeničko - dobojskom kantonu

VLAST NEĆE TOLERIRATI PARALELNE INSTITUCIJE

- Bočinja - simbol višesmjernog povratka
- Uskoro smjene na čelu maglajske policije
- Značajni pomaci u Žepču
- Stvarati ambijent za strano investiranje

str. 4.

"Наша ријеч" Зеница, уторак, 3. 4. 2001.

CamScanner

PREDSJEDNIK FEDERACIJE BiH KARLO FILIPOVIĆ U POSJETI ZENIČKO - DOBOJSKOM KANTONU

Nova vlast neće tolerirati paralelne institucije

- Bočinja - simbol višesmjernog povratka
- Smjene na čelu maglajske policije
- Značajni pomaci u Žepču
- Stvarati ambijent za strano investiranje

Piše:
Nedžib SMAJLOVIĆ

Prošle subote, u prvoj radnoj posjeti Zeničko - dobojskom kantonu boravio je Karlo Filipović, predsjednik Federacije BiH. Filipović je ovom prilikom obišao Maglaj, Žepče i Zenicu, gdje je u seriji razgovora sa lokalnim zvaničnicima informisan o političkoj i ekonomskoj situaciji na području ovih općina.

U sklopu posjete Maglaju, predsjednik Federacije posjetio je i povratnike u selo Bočinju. Ljubomir Đurković, predsjednik Udruženja za povratak, obavijestio je Filipovića o tome da je 21 kuća za srpske povratnike u ovom selu već popravljena i useljena, a da je za popravku, odnosno za povratak predratnih vlasnika kandidirano još oko 300 kuća. Mehmed Bradarić, načelnik Općine Maglaj, govoreći o povratku u Bočinju kao o jednoj od najznačajnijih pobjeda nove maglajske administracije, istaknuo je, između ostalog, i veliki simbolički značaj povratka u ovo naselje, jer su se, prema njegovim riječima, masovnijim povratkom Srba u Bočinju stvorili uslovi za povratak Bošnjaka i Hrvata u Teslić i Doboj. Bradarićeve riječi potvrdio je i Mugdin Herceg, guverner Zeničko - dobojskog kantona, koji je, u ime kantonalnih institucija, obećao maksimalnu pomoć i podršku višesmjernom povratku na području cijelog Kantona. Herceg je izrazio žaljenje zbog činjenice da je, kada je o povratku riječ, izgubljeno mnogo vremena, najviše zbog toga što prethodna SDA-ovska vlast na ovom planu nije poduzimala gotovo ništa. Naprotiv, riječi su Mugdina Hercega, oni su se svim silama trudili da povratak u Bočinju i druga naselja spriječe. Da bi povratak u Bočinju bio što održiviji, Herceg je, uz ostalo, najavio da bi uskoro trebala biti napravljena i kuća za bočinjskog sveštenika, jereja Dalibora Dekića, jer, kako reče guverner, ne može biti stada bez pastira.

Zdrav politički i pravni ambijent - uslov za inostrana ulaganja u Kanton

Čeka se provođenje odluke Ustavnog suda

Govoreći o sigurnosti povratnika u Bočinji, Dževad Galijašević, predsjedavajući Općinskog vijeća Maglaj, najavio je skore smjene na čelu Policijske uprave. Čelnici maglajske policije su, prema riječima Galijaševića, u najboljem mafijaškom maniru, umjesto o povratku, radije razmišljali o interesima Stranke demokratske akcije i AID-a.

Karlo Filipović je, nakon upoznavanja sa ukupnom situacijom u Maglaju, uključujući stanje povratničke populacije u Bočinji, izrazio veliko zadovoljstvo onim što je vidio.

- Bočinja je postala simbol višesmjernog povratka u BiH. Nadam se da će i ubuduće povratak u ove krajeve biti nastavljen istim intenzitetom, jer svaka useljena srpska kuća u Bočinji znači jednu oslobođenu bošnjačku i hrvatsku kuću u Tesliću, Doboju - rekao je Filipović, dodajući da će dinamika povratka biti značajno ubrzana kada bude implementirana odluka Ustavnog suda o konstitutivnosti naroda u BiH.

U vezi s ovim, predsjednik Federacije najavio je skoro donošenje amandmana na ustave entiteta, čime će vrata povratnicima u sve dijelove države biti definitivno otvorena. Filipović je iz Bočinje poručio da nova vlast u Federaciji neće više tolerirati institucionalni paralelizam, koji je važio u vrijeme dok su ovim bh. entitetom "gazdovale" SDA i HDZ. Organi Federacije transformirali su se u vrlo homogen tim, i rezultati toga već se osjećaju na terenu, rekao je predsjednik Federacije. Da bi povratak u Maglaj učinili održivim, on je, između ostalog, obećao i skore poteze na oživljavanju maglajskog Natrona, čime će biti stvoreni uslovi za masovnije zapošljavanje svih, što znači i povratnika.

Izbori u Žepču do kraja godine

Nakon razgovora sa supervizorom za Žepče Robertom Viljamsom i predstavnicima Prijelaznog vijeća ove općine, Karlo Filipović je izrazio zadovoljstvo rezultatima koje je polučila nedavna reintegracija Žepča u ustavno - pravni sistem Zeničko - dobojskog kantona. Filipović je kao podatak vrijedan posebne pažnje istaknuo da je broj neriješenih zahtjeva za povrat stana u ovom gradu veoma mali, što svjedoči o tome da je lokalna administracija realizaciju dejtonskog Aneksa 7. shvatila vrlo ozbiljno. Filipović je najavio da bi potkraj ove godine u Žepču konačno trebali biti održani općinski izbori.

Na kraju posjete Kantonu, predsjednik Federacije se u zgradi zeničke Općine susreo sa načelnikom Zakirom Pašalićem i njegovim saradnicima. Kako je nakon ovog susreta saopšteno novinarima, tema o kojoj je najviše bilo riječi bila je pozicija Zenice kao kantonalnog središta u kome je skoncentrisano oko 40 procenata ukupnih potencijala kojima ovaj kanton raspolaže. Ovom prilikom je istaknuto da je, za brži razvoj ovoga regija, neophodno stvaranje ambijenta koji bi privukao strane investitore. Taj ambijent podrazumijeva, prije svega, donošenje i efikasnu provedbu zakona, neovisne pravosudne institucije i brzo provođenje privatizacije.

- Izlaz za Zeničko - dobojski kanton, kao ni za ostale dijelove BiH, nije u novom kreditnom zaduživanju. Njega treba tražiti isključivo u stvaranju uslova za pokretanje ekonomije, koja će se bazirati na tržištu i zdravoj konkurenciji - rekao je na kraju posjete Zenici Karlo Filipović.

Predsjednik Filipović sastao se sa povratnicima u Bočinju

Ekonomske olakšice za povratnike

Predsjedavajući Općinskog vijeća Maglaj Dževad Galijašević povratnike u Bočinju informirao je o odluci ovog organa da se svi povratnici u Maglaj, koji namjeravaju započeti bavljenje kakvim biznisom, oslobađaju administrativnih taksi. Namjera donosioca ove odluke bila je, kako Galijašević, da se povratak u ove krajeve učini ekonomski održivim, jer iluzorno je govoriti o održivom povratku, a da prethodno nisu ispunjene barem osnovne ekonomske pretpostavke.

Sa predstavnicima Prijelaznog vijeća Općine Žepče

Utorak, 3. april/travanj 2001.

"Наша ријеч" Зеница, уторак, 3. 4. 2001.

CamScanner

Karlo Filipović u Zeničko-dobojskom kantonu

Federacija stvara uslove za dolazak stranih investitora

Bočinja je simbol višesmjernog povratka ● Najznačajniji prioritet nove vlasti su reforme, obnova bh. privrede i otvaranje novih radnih mjesta, kaže predsjednik FBiH

Predsjednik Federacije BiH Karlo Filipović boravio je jučer u prvoj radnoj posjeti Zeničko-dobojskom kantonu i razgovarao sa guvernerom Mugdimom Hercegom i predsjednicima Kantonalne vlade i Skupštine Hamdijom Kulovićem i Zoranom Markovićem.

Cilj posjete je uspostavljanje što bolje saradnje na nivoima vlasti u cijeloj Federaciji.

Filipović, Herceg, Kulović i Marković: Dogovor o saradnji

Jasan signal

On nije krio zadovoljstvo pozitivnim pomacima u Žepču, posebno u segmentu njegovog integriranja u Ze-Do kanton. Stoga će, kaže Filipović, Federalna i Kantonalna vlada u Žepču pomoći uspostavu multietničnosti u javnim preduzećima kao što su Elektroprivreda, PTT, Šume "Herceg-Bosne".

- Posjeta Maglaju i Bočinji je izuzetno važna, jer je Bočinja postala simbol višesmjernog povratka u BiH. Vjerujem da je pred nama znatno intenzivniji povratak svih u svoje prijeratne domove - kaže Filipović.

Najznačajniji prioritet nove vlasti, rekao je on, jesu reforme, obnova bh. privrede, otvaranje novih radnih mjesta i zapošljavanje.

Otvoriti vrata investitorima

- Ze-Do kanton posebno je interesantan jer ovdje djeluje nekoliko velikih privrednih poduzeća, kao što su BH Stil Željezara, Krivaja, Natron... Vrlo je važno stvoriti povoljan tržišni ambijent za dolazak stranih investitora, što podrazumijeva da se stvore istinski neovisno sudstvo, provede proces privatizacije, reformira bankarskog sektora i efikasna i jeftina državna administracija - kaže Filipović.

Zahvaljujući na podršci Federacije BiH, predsjednik Zeničko-dobojskog kantona Mugdim Herceg nije krio zadovoljstvo što je Filipović prvo posjetio upravo Ze-Do kanton i općine koje imaju specifičnu političku težinu.

- Ovo je uvod u konkretan razgovor koji će se voditi sljedeće sedmice između predstavnika Ze-Do kantona sa premijerom Federacije Alijom Behmenom i resornim ministrima - kazao je guverner Herceg.

S. BEGANOVIĆ-ISAKOVIĆ

Poruka Hrvatima zeničke regije

- Svi ustavni mehanizmi za zaštitu vitalnih nacionalnih interesa postoje i mi Hrvati smo zastupljeniji u državnim institucijama nego do sada. Koristim priliku da pozovem pripadnike hrvatskog naroda sa područja Ze-Do kantona i FBiH da podrže nastojanja nove federalne vlasti na stabiliziranju ukupne političke situacije. Pozivam ih da ne nasjedaju na propagandu HDZ-a i da doprinesu stabiliziranju prilika u Federaciji i državi BiH - kazao je Jilipović.

CamScanner

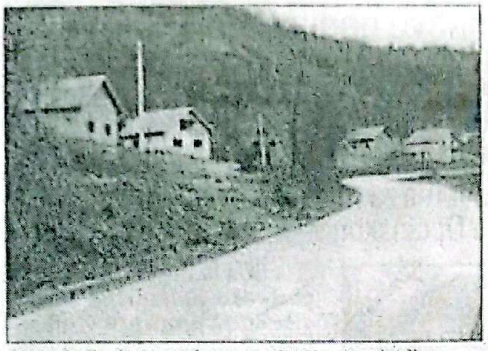

Krsno Polje: Kuće sanirane po visokim standardima

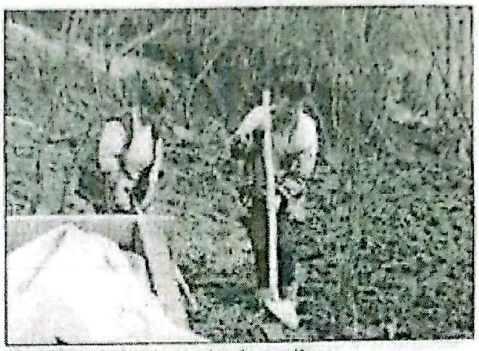

Koristi se svaki dan za obradu zemlje

Reporter "Dnevnog avaza" u Krsnom Polju kod Maglaja

Sanirane kuće čekaju vlasnike

Petnaest kuća još prazno ● Navršava se prva godina od povratka pet porodica svojim kućama ● Mnogi se zaposlili u Doboju

Za Krsno Polje kažu da je nekada bilo jedno od najvećih naselja maglajske općine. Prema popisu stanovništva iz 1991. godine u njemu je bilo 195 domaćinstava, odnosno 695 stanovnika, većinom srpske nacionalnosti. Žitelji Krsnog Polja su izbjegli 1993. godine na područje Doboja i Teslića, RS, gdje ih većina i sada živi.

Animirane su brojne humanitarne organizacije da se uključe u projekte obnove uništenog stambenog fonda. Švedski CRI odazvao se prvi. U vrlo kratkom roku sanirano je 20 kuća i to onih povratnika koji su potpisali ugovore da će se vratiti odmah nakon sanacije. U projekat, koji je realizovan po sistemu "ključ u ruke", CRI je uložio 536.000 KM, a značajna sredstva uložio je i USAID i to u sanaciju uništene elektro mreže.

Preuzeli ključeve

U Krsno Polje vratilo se tek pet porodica, iako je njih devet preuzelo ključeve sanirani kuća. Petnaest kuća je još prazno, i čeka na svoje vlasnike. U razgovoru sa povratnicima saznali smo da je Bočinja, naselje koje je od Krsnog Polja udaljeno nekih pet kilometara, dugo bila kočnica značajnijem povratku.

Riljić: Ne može sve odjednom

Ovih dana navršava se prva godina od povratka pet porodica svojim kućama. Među njima je i 70-ogodišnja Jelisava Riljić. Na pitanje zašto se i njene komšije ne vraćaju kaže:

- Možda čekaju da im djeca završe školu, mnogi su se i zaposlili u Doboju. Ne znam. Ja bih svakom poručila da se vrati. Nije lako u prvim danima povratka. Ali, moraju se malo i strpiti, ne može sve odjednom. xNi vatra neće odmah planuti dok se dim ne ukaže.

- Problema nemamo nikakvih. Dolaze nam u posjetu Bošnjaci iz Hasanića sa kojima smo se oduvijek dobro slagali. A ni zbog Bočinje nismo imali problema - rekli su nam Gavro i Ljeposava Milivojević i dodali da jedva čekaju dan kada će se vratiti i njihove ostale komšije.

Nedostaje škola

U Krsnom Polju zatekli smo Mitra i Zoru Milivojević. Oni su vlasnici jedne od 11 saniranih, ali praznih kuća. Kažu da se namjeravaju vratiti samo ne znaju tačno kada.

- Osam godina je prošlo kako nismo na svome. Djeca nam idu u školu u Doboju, a ovdje u Krsnom Polju još nema škole - nevoljno su pričali. Prve proljetne dane žitelji Krsnog Polja čije kuće još nisu obuhvaćene projektom sanacije, koriste da uređuju svoje okućnice i čekaju donatore. Starina Danilo Mitrović trenutno živi u Miljkovcu kod Doboja.

- Ne moreš stalno biti u tudem, evo, moj gazda se hoće vratiti. I treba da se vrati, jer to je njegovo, baš kao i ovo što je moje u Krsnom Polju. Dolazim kad god mogu, sa sinom kolima, vuče me ova moja zemlja - pričao je.

N. BRADARIĆ

Sve radim s voljom

Mirjana Bajkanović kaže da je loš prognanički život najviše je uticao na njenu odluku da se vrati svojoj kući. Zatekli smo je kako marljivo uređuje okućnicu, pali šiblje i korov star sedam godina.

- Kada sam bila u izbjeglištvu sve što sam radila, radila sam nazor. A, evo, ovdje sve radim s voljom i ništa mi nije teško - rekla nam je Mirjana.

Bajkanovići su posuđenim novcima kupili traktor i obradili 15 dunuma zemlje.

CamScanner

ЏЕВАД ГАЛИЈАШЕВИЋ, ПРЕДСЕДНИК СО МАГЛАЈ ГОВОРИ ЗА "НОВОСТИ" О ПОВРАТКУ СРБА У ТАЈ КРАЈ, ЊЕГОВОЈ БОРБИ СА МУЏАХЕДИНИМА И НЕКАДАШЊИМ ОПТУЖБАМА ДБ БиХ ДА ЈЕ "СРПСКИ ЧОВЕК"

ПОЧИЊЕ ИЗ БОЧИЊЕ

Галијашевић и његови сарадници прво су морали да уђу у осиње гнездо муџахедина и да их деложирају, а кад су се и у самом Маглају осетиле кочнице повратку Срба у Бочињу смењени су начелник одељења МУП-а и командир полиције

МОШЕВИНА КОД МАГЛАЈА - Оно што је до пре шест месеци било незамисливо у селу Бочиња, од 1992. центру муџахедина, данас је стварност. Вратило се око 150 српских породица са око 650 људи. Бочиња, је опет насељена Србима.Њиховом убрзаном повратку допринела је и недавна смена начелника и командира полицијске управе у Маглају, који су били људи АИД-а (Алијине обавештајне службе).

О томе у разговору за "НОВОСТИ" отворено говори Џевад Галијашевић, председник СО Маглај и челник Општинског одбора Странке за БиХ у Маглају, која, са Социјалдемократском партијом БиХ, има власт у овој општини Зеничко-добојског кантона ФБиХ.

ПОВРАТАК ТРАЖИ ПОДРШКУ

- СТВОРИЛИ смо амбијент за повратак - прича Галијашевић. - Жеља за повратком је знатно већа од наше да то пратимо економски. Реч је етнички хомогеном подручју, на којем је пре рата живело око шест хиљада Срба. У Маглај треба да се врате хиљаде Срба. Повратак ће у великој мери зависити од међународних хуманитарних организација, односно њихове финансијске подршке, пошто су српске куће, углавном, разрушене. Маглај је био на дну БиХ лествице животног стандарда и економског развоја. За шест месеци нове власти Маглај је већ у стабилној средини у ФБиХ по развоју. Отворено је много инвестиција. "Натрон" би 5. маја требало да почне производњу на такозваној "машини један" што би значило 30 одсто предратне производње, уместо досадашњих 2,5 одсто или, претворено у новац, 120 милиона марака годишњег бруто прихода.

Маглај ће ускоро добити нову аутобуску станицу, вредну око два милиона марака и нову пијацу, а око 100 једноспратница биће дограђено за још један спрат. ЈУЕСЕЈД је општини одобрио 1,5 милиона марака за водоснабдевање, а дански град Колдинг даје донацију од 5,5 милиона марака за градско централно грејање, које је у рату потпуно уништено.

- Све ово урађено је или започето у ових шест месеци наше власти. За то време вратило се око 3000 људи. Рачунамо на још десетак хиљада повратника. Ради се о око осам хиљада Срба, хиљаду Бошњака и хиљаду Хрвата. Маглају недостаје трећина његовог предратног становништва - вели Галијашевић.

У настојањима да све крене узлазном линијом, каже Галијашевић, његови сарадници и он имали су и политичке и безбедносне проблеме:

- Кад дирнете у Бочињу ви сте дирнули у рад многих обавештајних служби, па и неких који приватизују ваш народ, тврдећи да су ваша национална служба, ваш национални интерес... А у Бочињи су заправо били криминалци, ту је доведен међународни олош. Арапски свет није познат по овим људима који су нам послати, познат је по бизнису, по разумевању ових бременитих прилика. Арапски шљам је у ствари дошао нама.

Многа имена су сакривена, као и други подаци. У Бочињи је боравио Абу Мали. Под тим именом крије се један познати међународни терориста. Знали смо шта значи уопште ући у Бочињу и сигурно је да су политичке странке биле веома опрезне око нашег ангажмана на рашчишћавању тог питања. Имали смо велику политичку подршку само свога бирачког тела и својих политичких централа (Странка за БиХ и СДП).

ПРОТИВ ЛЕГЛА КРИМИНАЛА

УПИТАН како сада гледа на својевремене оптужбе, од пре петнаестак година Државне безбедности БиХ да је српски човек, Галијашевић каже:

- Било је и високих функционера у мојој странци који нису одустали од таквих оптужби. Ту убрајам др Екрема Ајановића и Алију Куленовића. То су људи који су и у прошлом систему узели од њега све што су могли, у рату су куповали и пљачкали српске куће по Зеници, богатили се... У сваком друштвеном моделу проналазили су интерес за себе, а били су у вези и са ДБ, и са АИДОМ. Која год обавештајна служба дође на ове просторе они ће бити њени следбеници. Ја сам био и остао свој човек. Полажем рачуна прво својој савести. Национално питање јесте битно, али није ми ни на десетом месту по значају. Можда у том смислу нисам добар Бошњак. То су лудости људи који су нас увели у рат, који хоће да владају и после рата и који су у свему овоме дебело профитирали. Провео сам читав овај рат овде, био сам буквално на граници сукоба, река Босна је делила Бошњаке и Србе. Много несмотрености, провокација и глупости довело је до већих страдања са обе стране него што је објективно требало да их буде. И дан данас мени и мојим Мошевљанима пребацују да смо превише јефтино прошли у рату, да је било пуно толеранције, да се није на нас пуцало у оној мери у којој се пуцало око нас. Можда то и јесте тако, али у сваком случају и ми смо прошли та ратна страдања и то је огромно искуство. ●

В. МИТРИЋ

CamScanner

OSLOBOĐENJE • SUBOTA 14. IV 2001

NIKOLAJEVA VASKRSNA PORUKA

Vraćajmo se svojim ognjištima

Neka nam dom bude mio kao i nekad, a ne da po bijelome svijetu tražimo drugi • Izmučeni narodi u BiH moraju se učiti miru i jedinstvu, poručio mitropolit dabrobosanski

Vera nas uči istini, a ne nekom posebnom znanju. Istinu poriču obične oni ljudi koji poriču svetost i dobrotu. Ljudi koji verom ispovedaju istinu, a žive bez svetosti dobrote, govore neistinu i to osećaju u duši svojoj. Zato se veli da će "čisti srcem videti Boga", kaže se u vaskrsnoj poruci mitropolita dabrobosanskog Nikolaja.

Kroz prijave naočare ne vidi se ni svetlost sunca, a kampli svetlost Boga. Bog je, braćo, istina, sva istina u vasioni, a nema istine van Njega. Put ka saznanju istine je vrlina. Svi zakoni u vasioni su note istine, strune na njegovoj harfi. Blažena je ona duša koja stoji u harmoniji s beskrajnom muzikom istine. Ovo je tajna velika dostupna samo manjini, koja žrtvom skupo plaća ovo saznanje.

Mitropolit dabrobosanski Nikolaj

Pogledajte u svoju prošlost, u svoj rodni zavičaj, ognjište svoje, imanja svoja koja ste nasledili od predaka svojih. Nije li to saznanje da se bez žrtve ne dolazi do te istine. Bilo je to jasno precima našim pre hiljadu godina i nisu imanje tako lako otuđivali kao mi danas. Očigledno je, naša istina nije tako temeljita kao što je bila njihova. Oni su ga umnožavali, a nisu otuđivali, činili su to radi sebe i svog potomstva. Nisu ga davali u bescenje i zbog učena, nego ljubili ga, žrtvovanjem sebe za njega i radovali se pravom radošću. Nisu ni pomišljali na odlazak u prekookeneske zemlje, ostavljajuci svo dobro svoje, sva prošlost svoju, poneseni nekim "boljim životom". Pevao je Aleksa Šantić: "Grki su tamo zalogaji hljeba, goje svoga nema i gde brata nije." Vera u Boga je nezadovoljna takvim ljudima kakvih ima, bez obzira iz kog su naroda u Bosni i Hercegovini. Pravi nam je put one tri vrline: istina, svetost i dobrota, koje su vrednost velika u svojoj jedinstvenosti. Tako como i mi biti vredni ozbiljne pažnje ljudi i Božije pomoći, ako smo pred Bogom i ljudima jedinstveni, praštajuci jedni drugima sva sagrešenja. "Ne bere se sa trnja grožde ni sa čička smokve", nego sa svog životnog stabla beru se dobri plodovi, kao što je uvek činjeno i iskustvo pokazalo.

Ognjište svoje, tu trpezu ljubavi koju Bog postavlja i pomaže nama da je stvorimo, ne napušta se tako lako. Treba se bojati ogrešenja prema Bogu i precima. Velika je tajna, nama nesvahtljiva, kako rodna kuća vuče čoveka u sebi. To je zato, jer je tu po prvi put ugledan svet, prvi vazduh udahnut. Tu nas je prvo sunce ogrejalo, toplo krilo materino primilo u zagrljaj očev se osetio. Tu se s nadom u pomoć Božiju sejalo, želo, kupilo i vejalo, stvarao svoj hleb nasušni. O, kako je taj hleb svet i veliki, kako on zasiti čovekovo telo i dušu i kako je sladak. Sa naših njiva Bog nas hrani, bogatu trpezu postavlja i mio nam je bio dom naš. Neka nama i sad mio bude, a ne da po belome svetu tražimo drugi dom. Zato, vraćajmo se svojim ognjištima. To su sveta mesta, ne samo naša, i predaka naših, nego i pokoljenja naših. Ovo je molba moja, vašeg duhovnog roditelja, i dužnost mi je da vam sve ovo kažem, isto onako, kao što sam govorio, da se nikuda ne krećete iz domova svojih. Zar sav uloženi trud, nade, znoj i napore tako lako da ostavljamo i u tuđinu idemo?

Izmučeni narodi u Bosni i Hercegovini moraju se učiti miru i jedinstvu. Vi ćete se setiti iz istorije srpskog naroda, da je Sveti Sava delovao celog života na miru i jedinstvu, otklanjajuci razdor i neslogu medu braćom, medu susedima, medu narodima. I po smrti, njegovo ime je služilo tezom mira i jedinstva medu narodima. Nije on govorio "greh je prodati svoje imanje čoveku koji nije moje vere i nadije". Izvesno je, da je Svetitelj studenički imao duboki mir u sebi, jer ko nema mira u sebi, ne može ga dati drugome. Tako, ko nije u jedinstvu s Bogom, ne može biti tvorac jedinstva medu ljudima, kaže se, između ostalog, u vaskrsnoj poruci mitropolita Nikolaja.

CamScanner

Dnevni avaz, utorak,
24. april/travanj, 2001.

Brzo - kratko

Predsjednik Skupštine općine Maglaj

Stvoren ambijent za povratak Srba

Predsjednik Skupštine općine Maglaj i visoki funkcioner Stranke za BiH Dževad Galijašević izjavio je jučer da su maglajske općinske vlasti stvorile ambijent za povratak prijeratnih stanovnika srpske nacionalnosti na područje te općine, javlja BHP.

Galijašević: Povratnika 3.000

U izjavi begradskim "Večernjim novostima" Galijašević je naglasio da se u Maglaj trebaju vratiti hiljade Srba te dodao da će povratak u velikoj mjeri zavisiti od međunarodnih humanitarnih organizacija, odnosno njihove finansijske podrške, pošto su "srpske kuće na području maglajske općine uglavnom porušene".

On je naglasio da se u posljednjih šest mjeseci u Maglaj vratilo 3.000 povratnika, te izrazio nadu da će se u svoje domove vratiti još 10.000 prijeratnih stanovnika maglajske općine.

Cross Roads u Maglaju

Pomoć manjinskim povratnicima

Švedska humanitarna organizacija Cross Roads, koja je već dugo prisutna u općini Maglaj, u nastavku svog djelovanja pomagat će prije svega manjinske povratke, javlja BHP.

Cross Roads je potpisao ugovore o obnovi sedam kuća u naselju Bakotić, sedam u naselju Krsno Polje, šest u naselju Čusto Brdo, pet u Novom Šeheru i po jednu kuću u Poljici i Brezovim Danama.

Ovih dana Cross Roads će u općini Maglaj razgovarati o obnovi pet do deset kuća u naselju Radojčići.

Prema ranijem dogovoru, odmah po potpisivanju ugovora o obnovama kuća s vlasnicima UNHCR će obnoviti put u Radojčićima.

"Дневни аваз" Сарајево, 24. 4. 2001.

CamScanner

СТВАРНОСТ

ИНФОРМАТИВНО ПРАВНИ ЛИСТ

дијели се бесплатно

издаје:

MERCY CORPS SCOTLAND

број 2

мај 2001.

Бочиња

ПОВРАТАК ОБИЉЕЖЕН ВЕЛИКИМ СЛАВЉЕМ

Након шездесет шест мјесеци у избјеглиштву, у двадесет три куће, обновљене преко Мерси Кор Скотланд, у Бочињу се вратило двадесет пет породица. На великој прослави, уприличеној 15. марта овим поводом, међу многобројним гостима и становницима Бочиње били су и Вернер Блатер, шеф УНХЦР-а за БиХ, Волтер Ирвин, шеф Уреда УНХЦР-а за Сјеверну БиХ, Ајман Грајбех, шеф уреда УНХЦР-а Зеница, Тери Дови, директор Мерси Кор Скотланд, Барбара Коптини, шеф Регионалног уреда ОСЦЕ-а у Тузли, те представници општинских и кантоналних власти из Тузле, Зенице, Маглаја и Добоја.

БОЧИЊА ПОЗНАТА КАО И САРАЈЕВО

Према истраживању једне америчке агенције, чак 7 посто Американаца чуло је за село Бочињу, више сидитска Слободна Далмација, а тек нешто више чуло је за Сарајево. Разлог "популарности" Бочиње, чак и у САД-у, су, наравно недавна дешавања у овом мјесту.

«Бочиња је, у начелу, била кључ имплементације имовинских закона, не само у општини Маглај, већ на ширем подручју Добоја, Теслића, Модриче, Жепча, Завидовића и Зенице» изјавио је за Слободну Далмацију Мухидин Браларић, начелник општине Маглај.

CamScanner

„СТВАРНОСТ"
БР. 2, МАЈ 2001

Бошко Јовановић, са водећим људима УНХЦР-а, ОСЦЕ-а и донатора – ХО Мерси Кор Скотланд на свечаности у Бочињи

Прије рата Бочиња (општина Завидовићи) је имала 473 домаћинства. Заједницу је у потпуности насељавало становништво српске националности. Највећи број пријератних становника Бочиње посљедњих десетак година био је расељен у општинама Добој и Теслић.

Већ 1997. године, расељени становници Бочиње, преко свога представника Бошка Јовановића, ступили су у контакт са канцеларијом УНХЦР-а у Добоју, како би изразили жељу за повратком у пријератне домове. УНХЦР је од тада блиско сарађивао са овом групом грађана.

Међутим, могућности за повратак у Бочињу почеле су се отварати тек у посљедњем кварталу 2000. године, када су општинске власти у Матлају, вођене начелником Брадарићем, заузеле много одлучнији став у односу на примјену имовинских закона у Бочињи. У периоду од септембра 2000. до фебруара 2001. године, а у блиској сарадњи с агенцијама међународне заједнице, матлајске општинске власти су деложирале све привремене кориснике потраживане имовине у Бочињи, коју су након тога вратиле власницима. Шест власника имовине у Бочињи продали су своју имовину привременим корисницима.

Барбара Контини, Вернер Блатер и Валтер Ирвин у посјети повратничкој породици Педић, чију је кућу обновио Мерси Кор Скотланд

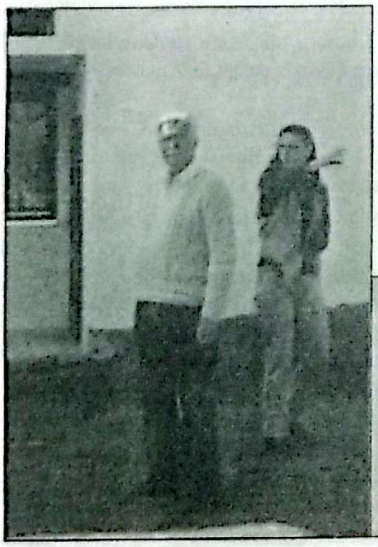

Бошко Јовановић је међу најзаслужнијим што су куће у Бочињи обновљени а њихови становници поново у својим домовима

За вријеме трајања деложација у Бочињи, УНХЦР је интензивно радио на проналажењу донатора,

CamScanner

"ТВАРНОСТ"
Р 2, МАЈ 2001.

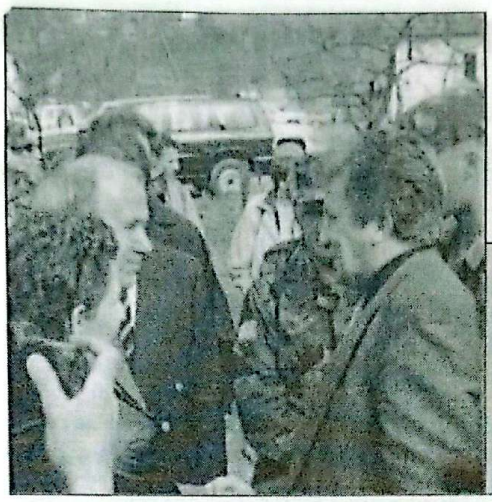

Шеф УНХЦР-а за БиХ, Вернер Блатер и Мугдим Херцег, гувернер Зеничко-добојског кантона у разговору

како би се поправиле неке од кућа у Бочињи, и тиме омогућио повратак прве групе босанских Срба, прогнатих становника Бочиње.

Холандска Влада је одмах реаговала на УНХЦР-ов апел за помоћ и обезбиједила средства за реконструкцију осамнаест кућа у Бочињи. Овај пројекат имплементирала је организација Мерси Кор Скотланд (МЦС), која је, захваљујући оствареној уштеди, успјела обновити још пет кућа, тако да је читав пројекат обухватио реконструкцију укупно 23 породичне куће.

Осмог и деветог марта 2001. године, прва група босанских Срба вратила се у своје обновљене куће у Бочињи, а њихове ствари је превезао УНХЦР/МЦС. Овим пројектом је истовремено омогућен повратак двадесет и три породице Бошњака у општине Добој и Теслић. Сада у Бочињи живи већ око деведесет повратника српске националности.

Слободан Шегрт

Тери Дови, директор Мерси Кор Скотланд, Валтер Ирвин шеф УНХЦР-а за сјевероисточну БиХ, Ајман Грајбех, шеф уреда УНХЦР-а у Зеници и Мухидин Брадарић, начелник општине Маглај у разговору пред почетак свечаности

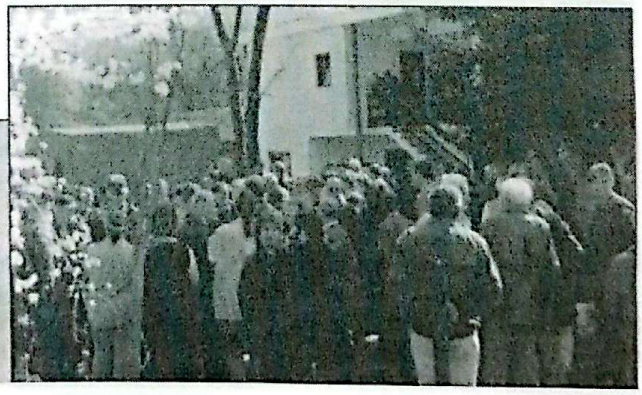

Окупљени гости и мјештани повратак су славили испред куће Бошка Јовановића

"Стварност", информативно правни лист, број 2, мај 2001, издаје МЕРСИ КОРПС ШКОТСКА (MERSY CORPS SCOTLAND), Тузла.

CamScanner

У СЕЛУ БОЧИЊА КОД МАГЛАЈА МУЏАХЕДИНИ НАПАЛИ СРБЕ ПОВРАТНИКЕ

Муџахедини бацили прасе

Дана 25. маја у селу Бочиња код Маглаја дошло је до инцидента између Срба повратника и страних плаћеника (Муџахедин) који тренутно живе у Бочињи.

Инцидент се десио када су Срби повратници припремали по српским обичајима 40. дана од смрти покојнице Милке Јовановић. Пред кућом Бошка Јовановића су припремали овај обред гдје се пекло и прасе.

Након извјесног времена смо примјетили да се око монтажне муџахединске џамије окупљају муџахедини.

Њих око стотину је изненада са каменицама и флашама напало Србе који су припремали парастос погинулој.

Како каже Јовановић ми смо се сакрили у кућу, а они су дошли узели прасе са ватре и однијели га и бацили у ријеку Босну.

Иако су били присутни двојица полицајаца, нису могли да спријече овај инцидент. Један полицајац је повријеђен, док има доста повређених жена и људи од каменовања.

Послије је стигло појачање полиције из Маглаја и међународних снага гдје се стиуација полако смирује.

С. М.

„СВИТАЊА", СРИЈЕДА 30. МАЈ 2001.

NEZAVISNE NOVINE
30. 5. 2001.
NN ARHIV

OHR je osudio i napade na srpske povratnike u Bočinji i Glamoču, te ocijenio da pucanje iz automatskog naoružanja na ličnu imovinu i pravoslavni manastir ne mogu da budu tolerisani.

IPTF je već zatražio od lokalne policije da provede ozbiljnu i temeljitu istragu i identifikuje počinioce, koji će se poslije toga suočiti sa krivičnim odgovornošću. SFOR i IPTF su rasporedili dodatne patrole u ovim područjima.

- Incidenti kao ovi neće spriječiti povratak u BiH, koji je prioritet ne samo za OHR, nego i za cijelu međunarodnu zajednicu, uključujući donatore - rekao je Milišić. (Srna)

"Свитања" Добој, сриједа, 30. 5. 2001.

"Независне новине" Бања Лука, 30. 5. 2001.

CamScanner

NIJANSE SRCA

Srbija do kraja

Srbija do Tokija. Ili do kraja. Svoga

Piše: Ramo KOLAR

Zarad strane i propadajuće zemlje, ovdašnji političari kinje svoj narod. Nije čudo - ne umiju odgovoriti trenutku i zadatku.

Pratim pomno, oči sve na crte natičem da bih bio budan i vidio Srbiju kako se demokratizira toliko da bi celi svet, sve do Tokija, snabdijevati mogla svojom ljepotom, humanizmom, prosperitetom, uspješnošću i stvaralaštvom. Zanimljiva jedna zemlja. Ni s kim nikakvih odnosa nemaju, a polomiše se oko nas. A mi smo, kao BiH. I budali je jasno što to rade. Sve su izgubili, htelo bi se malo klapiti od Bosne. Ne baš malo - jedno pola. U tome im zdušno pomažu ovdašnji političari. Naročito neki. Koji u svome trudu da se dopadnu svojim izvanjskim sponzorima ne vide stablo od šume.

Banja Luka end Trebinje su viđeni, ali ne i kritički sagledani niti u jednoj bosanskoj instituciji! Dapače, ruže srpski i četnički kadrovi iz ovih gradova i šire, na svá usta. Muslimane što su provocirali mirne srpske domaćine koji su imali naku slavu. Te se četnici iz Doboja, zdušno inspirirani i pomognuti na svaki način iz Beograda, ko i braca im za četiri godine rata, jave onako, prevencije radi, s letkom, na ekavskom, jakako, protiv balija koji bi imali zbrisati u Džamairiju. Sasma slučajno će i dva mlada Srbina iz šuma rogatičkih obići svoje preživjele komšije u šatorskom naselju u blizini ovoga grada. Umjesto pozdrava, nadobudni Obilići će jadnom i isprepadanom starijem narodu reći i ovo: "Šta očete vi ovde. Ovo je Srbija, a vi idite u svoju džamairiju ..!"

Ne krije se, dakle, da Srbija otvoreno atakira na pola BiH. Samo se to u njihovom diplomatskom rečniku, bre, (ova najpopularnija srpska reč je - turska!), drukčije kaže. Kao, npr., specijalne veze. Ili odnosi sa celom BiH. Što ovi naši povjeruju. A zaborave pri tome druga Dobricu Ćosića koji je davno rekao kako je laž Srbima pomogla više od njihove (izmišljene) hrabrosti! Ne vide da su treninzi ubijanja Bošnjaka i Hrvata i njihovo maksimalno kinjenje, ispitivanje terena. Za njegovo osvajanje. Sjetiti se sarajevskih barikada pred početak agresije! Ili najnovijih Bočinja. Kad u petak komšije vole peći prase. Naročito oko podne. Kad se klanja džuma.

Međunarodna zajednica s kamionima ljudskih prava koja nam svakodnevno spominje neće to da vidi. Vlast u manjem bh. entitetu i najčuvenija, po zlu dakako, tamošnja stranka, rade šta im pada na pamet. Raketiraju, mlate, bombe podmeću, prijete, ali ljubitelji ljudskih prava blago ih opominju. Kad, recimo, misleći ljudi traže ukidanje podjele BiH (zvanih entiteta), svi zagalame toliko da ne znaš kamo bi od huke i halabuke. Kad parlamentarci iz manjeg bh. entiteta traže ukidanje Vijeća ministara - nikom ništa. Jer je to samo ukidanje jedinstvene države BiH. Gde bi, bre, Srbi bili u jednoj državi. Otimajući tuđu. Što ljubitelji ljudskih prava na tone, ne vide. Prave se ćoravi...

U gornjem kontekstu stalno se postavlja pitanje: hoće li ovdje biti ikada više rata. Odgovor je koliko tužan, toliko i jednostavan. Hoće. Samo ne znamo kad će. Mada ni to nije neka velika tajna. Kad prestanu ostali ratovi. Tada će međunarodna otici odavle. A onda - zna se, Srbija do Tokija. Ili do kraja. Svoga, valjda.

Eto, tako nekako se obilježava stotinu dana vlasti Alijanse. Dobro rečeno: vlasti. Za koju se ista borila nogama, rukama, novinarima, međunarodnjacima, obećanjima, i čime sve ne. Samo je malo koje obećanje ispunila. Što narod ovdašnji ne razumije. Pitajući se vazda isto, kad će vlast raditi u njegovom interesu. Pa, nikada. Jer da nije tako, izabrali bi narod da vlada.. Koji bi to mogao uraditi u svom interesu. A ne ko oni - u svom. Što onda izaziva sukob interesa. Koji se rješava tako što narod neće ništa svojoj vlasti, nego protestira na neviđen način - odlazeći diljem Planete. Sve u cilju da vlast ostane sama sa sobom. Čime se postiže konačna sreća. Koja traje do kraja.

No tu je Amerika, srećom. Koja nam je, što bi rekli mnogi pripadnici ove nacije, spasila život. A da nije, dodaju isti, nestalo bi nas za dvadeset i četiri sahata. Od strane onih što bi išli do Tokija i kraja. Ne u vremenu prošlom. Nego i tekućem, ko i budućem. Što se ovdje razumije kao demokratizacija. Aha. Malo sutra...

CamScanner

Posle incidenta i napada mudžahedina i Bošnjaka u ozrenskom selu Bočinja

Srbi hoće da se sele

DOBOJ - U ozrenskom selu Bočinja, gde je prošlog petka veća grupa mudžahedina i Bošnjaka oskrnavila pravoslavni obred zadušnica umrloj meštanki, situacija je mirna. Stanje kontrolišu pojačane policijske patrole koje se nalaze i ispred kuće Boška Jovanovića gde se 25. maja zbio incident kada su mudžahedini i Bošnjaci oteli od Srba svinjsku pečenicu i bacili je u reku Bosnu, a potom kamenicama polupali staklo na prozorima porodične kuće Jovanovića.

„Proces povratka u BiH bio bi daleko bezbedniji i efikasniji ukoliko bi opštinski i organi vlasti na nivou oba entiteta bili strožiji u sankcionisanju svih onih koji namerno destabilizuju proces povratka i ugrožavaju slobodu građana", rekao je Vojislav Jovanović, suprug umrle meštanke, napominjući da verski obred ni u kom slučaju nije bila provokacija, već deo pravoslavnih tradicionalnih običaja prilikom zadušnica.

Boško Jovanović, prvi povratnik u Bočinju i glavni organizator povratka Srba, upozorio je da će najgore rešenje biti ukoliko Srbi, pod pritiskom, napuste svoje preratne domove i zatraže kolektivno iseljenje van zemlje.

„Niko ko nema zakonsko uporište za boravak na teritoriji BiH, nema pravo na ilegalni boravak u BiH" upozorio je Boško Jovanović.

„Najnoviji incident u Bočinji ima veze sa događajima u Banjaluci, ali ne treba zaboraviti da obnove i izgradnja verskih objekata širom BiH, u ovom trenutku može samo da potencira versku netrpeljivost" upozorio je Duško Jovanović, povratnik u Bočinju. „U situaciji kada se većina ljudi u oba entiteta bori sa egzistencijalnim problemima, kada retko ko ima stalni posao, redovne prihode i siguran krov nad glavom, obnova verskih objekata može samo destabilizovati ionako nesređeno stanje u oba entiteta", rekao je Duško Jovanović. Povodom najnovijeg incidenta u Bočinji, juče je održana vanredna sednica mesne zajednice na kojoj je odlučeno da će Srbi povratnici, ukoliko mudžahedini u dogledno vreme ne napuste Bočinju, zatražiti kolektivni odlazak u treće zemlje.

LJ. PAVLOVIĆ

Obećanja Abu Hamze

BIJELJINA (Srna) - Portparol Misije UN-a za regiju Tuzla Keti Frizen rekla je juče za agenciju Srna da je vođa mudžahedina u Bočinji Abu Hamza „obećao IPTF-u da će apelovati za mir i razumevanje" među lokalnom islamskom i srpskom zajednicom. „Incident koji se desio 25. maja je pojačao je tenzije između dve zajednice u Bočinji i Misija UN-a u BiH apeluje na Bošnjake i Srbe da poštuju tradiciju i običaje jedni drugih.

Lokalna policija nije još nikoga uhapsila do sada, a IPTF nadgleda istragu", izjavila je Frizen. Ona tvrdi da Misija UN-a u BiH nema podatke o broju mudžahedina koji su ostali da žive u Bočinji, precizirajući da se u slučaju ovog incidenta „za sada govori o islamskoj zajednici".

Лист "Блиц", уторак, 25. 5. 2001.

CamScanner

STVARNOST
br. 3, juni 2001.
Izdavač:
HO "Mercy Corps Scotland"
sa sjedištem u Tuzli

INFORMATIVNI LIST FINANSIRA VISOKI KOMESARIJAT UN-a ZA IZBJEGLICE

Из срца: Драган Тешановић, повратник у Бочињу

ПРУЖИМО РУКЕ ПОМИРЕЊА И НАДЕ

Живјели смо у туђој домовини скоро шест година и једина ствар на коју смо мислили била је жеља да пронађемо мјесто које можемо назвати својим.

Тумарили смо око туђих кућа, осјећајући да откидамо, сваким својим кораком, парче туђе погаче.

Збуњено лутајући, окружени разним роговима у главама локалних политичара, па и неких комшија из завичаја, успјели смо да изградимо мост, или, боље речено, да дођемо себи!

Вјероватно да одласци мијењају људе, док их повратци чине истим. Двадесетак породица кренуло је својим кућама да граде нови живот и да овај престану живјети као да је туђи. Многи око нас су споминьали ријеч неизвјесност као одредницу, као водиљу, наше одлуке о повратку кући.

Вратити се својој кући: Да ли је то неизвјесност?

Ако човјек жели бити сигуран у нешто, мора прво знати шта је то несигурност. У претходних десет година под капом босанског неба ништа није било сигурно ни једног јединог трена. Али, ми носимо промјене. Један требињски бег записао је да «нема веће планине од кућног прага» и то је, можда најбољи одговор на све недоумице.

Ријеч "деложација" је страна ријеч у сваком погледу, али ако човјек има, бар у једном дијелићу свога мозга, визију о своја четири зида, онда је на добром путу да ријеши проблем. Чак и без врата и

прозора. Зидове не држи земља, него ми.

Сигурност можемо вратити само ми, људи који вјерују да је човјек човјеку брат, а не вук, те наше вјеровање да нисмо ништа вриједнији од травке или мрава и да онај који води никада не губи. Пут до свога срца је највећа сигурност. Лао-Це, источњачки пјесник и мудрац, дивно је примијетио да «када људи употријебе силу - старе».

Наше куће су обновљене донаторским средствима хуманитарне организације и наша захвалност томе је исказана безброј пута. Међутим, много више посла чекало је на наш долазак: неуређена и запуштена дворишта, окућнице, њиве, пашњаци, воћњаци, смјешкали су се нашем повратку.

Сви смо се латили посла, као да смо први пута спознали шта значи рад. Старији су заборавили колико им је година и када требају попити јунек, млађе је било стид (да ли само то?), па су и они засукали рукаве да покажу и докажу разлику у годинама.

Поново су засијала дворишта и баште, све је постало веселије; земља нам се радовала јер ово је и њена година, шума нам је ширила своје зелене гране и звала нас у загрљај.

Једноставно: Природа нас моли да јој се вратимо и да је не повриједимо. Будимо јој вјерни и она ће нам узвратити својом љепотом. То је једини спас за нас.

Прошлост нас моли да престанемо вјеровати да се од ње може живјети, те да она не може бити замјена за садашњост и будућност. Љубав нас опомиње да су Бог и Алах њена дјеца и да је земља Босна довољно велика за све вјере и вјеровања, за све људе добре воље, ма одакле долазили.

Због тога и због свих оних који тек требају крочити на ово тло, пружимо руке Помирења и Наде. И то свих десет прстију. Ево овако!

CamScanner

Smanjiti broj nezaposlenih - Mehmed Bradarić

MAGLAJ: Razgovor sa Mehmedom Bradarićem, načelnikom općine

ZA NAS JE BOČINJA RIJEŠEN PROBLEM

Oko 70 srpskih porodica vratilo se u Bočinju, Krsno Polje i Bakotić za relativno kratko vrijeme, saniranim putem koji je bio prvi preduvjet za povratak

Razgovarao: Pero SOVIĆ

• Gradani maglajske općine ne kriju zadovoljstvo da je sa dolaskom nove vlasti učinjen zaokret u rješavanju njihovih životnih problema. Opća je ocjena da je više reda i rada, ali s obzirom na problematiku, koja opterećuje ovu općinu, gradani će morati pokazati dosta strpljenja, kako bi uz potporu Kantona, Federacije i medunarodne zajednice njihovi problemi bili riješeni. S tim u vezi zamolili smo za razgovor **Mehmeda Bradarića**, načelnika općine Maglaj.

- Mi smo se od prvih dana okrenuli poslu i takav odnos općinskih vlasti prema svim pitanjima daje rezultate. Više je komunalnog reda, grad je iz dana u dan uredniji a to činimo radi nas samih i brojnih prijatelja i poslovnih ljudi, koji su tu svakodnevno i pomažu nam da vratimo osmijeh na lice svakog čovjeka.

- Dokle se stiglo sa rješenjem pitanja izbjeglih i raseljenih? Od 650 zahtjeva za povrat stana, 400 stanova je vraćeno njihovim vlasnicima. Na području općine porušeno je ili oštećeno oko 1.000 kuća. Treba vremena i novaca da se to izgradi i sanira. Godinu i po nije urađeno ništa, a mi smo za godinu dana sanirali 150 kuća a sada je u pripremi sanacija još 70 kuća i 20 stanova. Sve ovisi od donatora, kojima dugujemo veliku zahvalnost.

Da li je Bočinja riješen problem?

- Za nas je Bočinja riješen problem. Oko 70 srpskih porodica vratilo se u Bočinju, Krsno Polje i Bakotić za relativno kratko vrijeme. Vraćaju se ljudi u Brezove Dane i Radojčić. Mi smo im sanirali put i to je bio prvi preduvjet za povratak.

U kojoj mjeri su nedavne padavine poremetile ritam obnove i povratka?

- Kad vam kažem da štete prelaze 6 miliona maraka, jasno je da je to još jedan veliki problem. Najgore su prošli žitelji Bijele Ploče, Jablanice i Tomića. Iseljeno je 7 porodica. Tražimo pomoć od kantonalnih i federalnih vlasti, jer sami smo nemoćni.

Što za gradane Maglaja znači pokretanje proizvodnje u "Natronu"?

- Velika je to stvar sa aspekta smanjenja broja nezaposlenih.

Međutim, u zajedništvu sa kantonalnim i federalnim vlastima mi radimo na pokretanju papir mašine tri. Da ne obecavamo unaprijed, ali vjerujem da ćemo uspjeti.

"Јутарње новине" Сарајево, петак, 5. 6. 2001.

CamScanner

ОД САТИРАЊА ДО УБИЈАЊА

Карачић је српски крај којег још чине села Чеваљуша, Ријечани и Брезици, познат по томе што се успио одупријети исламистичким насртајима. Власти у Завидовићима, комунистичке, зна се, сматрали су Карачићане реметилачким фактором, па су га силом угуравали у исламистичку Мјесну заједницу Хајдаревићи. То је један од разлога што су се Срби овог краја исељавали деценијама.

Територија општине Завидовићи допире до Карачића на Озрену. То је, уствари, граница са општинама Лукавац, Бановићи, Маглај. Али, да би стигао у српски Карачић, којег поред истоименог села чине и села Чеваљуша, Ријечани и Брезици, потребно је проћи кроз једну од највећих исламистичких енклава у Средњој Босни, која се зове Хајдаревићи, по некима Пашин Конак, а по другима Перовићи. Ту енклаву чини петнаестак исламистичких села са око 10.000 становника. Сад можете мислити како се србовало у карачићком крају. Са истока и југа исламистичка села, али на срећу, са запада и сјевера углавном српска. Како нам рече Сретко Петковић, бивши службеник органа Општине Завидовићи, човјек који је са неколико пријатеља сакупио сву грађу о карачићком крају, више се не зна колико је пута покретано питање оснивања мјесне заједнице у Карачићу за четири српска села, јер је то било природно. Асиф Мешић, и сви његови сљедбеници су то проглашавали национализмом, а иницијатори су стављани на тапет. Једва су успјели да се уједине, организују, какотако, преко подружнице Социјалистичког савеза. Исламистима и комунистима јевише одговарало да Карачић буде утопљен у Хајдаревиће, него да се појави у јавности као посебан фактор. Зато није чудо, да су људи из овог краја, зарад своје дјеце, тражили спаса било гдје у свијету. Миграције су биле неумитне. Било је тренутака када се говорило о потпуном исељавању. Но, истински Срби су пронашли начине да то зауставе, а у првом реду кроз изградњу саобраћајнице Завидовићи - Карачић.

Сретко Петковић прича нам: - Карачић граничи са селима Бочиња, Буковица, Тумаре, Бријесница, Туњик, Перовићи и Рујница. У стара времена припадао је Карачић Маглају, а послије Другог свјетског рата општини Завидовићи. Испод села тече рјечица Рујница, која се у Доцу улијева у Босну. Чувени је из рата 1992-1995.г. Шујанац, а ту је и Подсјелово, Радулово Брдо. Одувијек су се људи у овом крају бавили сточарством, воћарством, земљорадњом, али без плате која је углавном зарађивана у Завидовићима, тешко се могло живјети. Карачић је по многима ипак горштачки крај, а кад је ријеч о горштацима они су непревазиђени. Оштроумни, пркосни, одлучни, али и па-

др Милован Савић

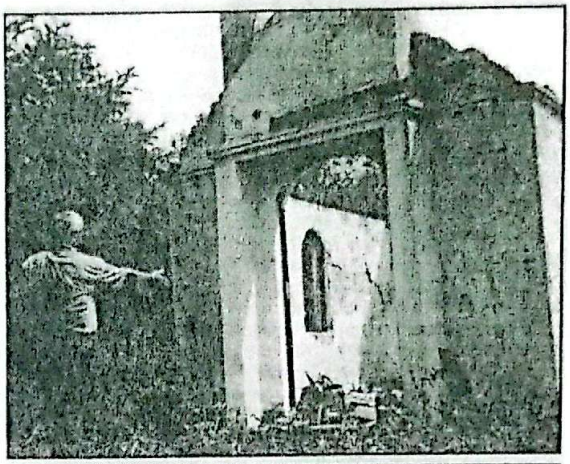

Приликом посјете, 7. 8. 200. године, Жарко Марјановић показује посљедице вандалског чина на цркви у Ријечанима

тријархално васпитавани. Ово горштачко село дало је из својих редова и љекаре, професоре, учитеље, инжењере, врсне мајсторе. У Добоју смо срели љекара др Милована Савића, човјека који је био свијетла тачка Карачића. Данас је међу најомиљенијим Завидовићанима. не случајно.

Исламисти су сатирали Србе Карачића кад год су стигли. Никада нису одустајали од идеје да од њих створе „рају" која ће их вјечито слушати, покорно извршавати задатке. Тога су били свјесни Карачићани, зато су само употребљавали ријеч „слога". Слогом су се бранили и одбранили до септембра 1995. године. НАТО снаге су помогле исламистима да покоре Карачић, да припадне Федерацији БиХ. У Другом свјетском рату погинуло је 11 Карачићана, углавном од исламиста, који су били њемачки „шуцкори". Међутим, друга села су далеко више страдала, јер су била слабо организована. Четници Карачића су знали да без одбране властитих огњишта нема опстанка. Када је Алија Изетбеговић у прољеће 1992. године објавио рат Србима, Карачић није био пуно изненађен, па зато ни затечен. Формирао је своје јединице, повезао се са осталим селима Озрена и бранио се данонoћно. У току рата је погинуло 15 мјештана бранећи огњишта, али и Републику Српску, на разним фронтовима. Овдје су се водиле огорчене битке, а Шујанац је запамћен као најјаче упориште исламиста, јер су ту дошли муџахедини из арапских земаља као испомоћ Алији. То је прича за другу прилику.

Трагедија Карачића која се догодила средином септембра 1995. године без сумње је најтежа у историји овог села. НАТО-пакт је спржио земљу у овом прелијепом крају, уништио све што је створила српска рука. Срушена је зграда Основне школе у Ријечанима, Друштвени дом, трговине, цркв

Ни мртви у Карачићу немају мира послије септембра 1995.

ва. Кажу, сада изгледа аветињски, јер нема ни воћњака, ни шуме, ни кућа. То су нам причали Сретко Петковић и Жарко Маријановић, који су посјетили Карачић 7. августа 2000. године. Иначе, прије 1992. године у Карачићу је било 136 домаћинстава, и то: Карачић: Тодоровића 4, Стевановића 5, Бојића 13, Никића 12, Иванчевића 3, Бајића 4, Симића 1, Петрушића 3, Ковачевића 3, Моћића 1 и Пијуновића 1. Брезици: Петковића 13 и Петрушића 1. Ријечани: Арсића 13, Ерића 7, Стевановића 5, Перића 4, Марјановића 8 и Мијатовића 1. Чевалуша: Маловића 3, Цвијановића 5, Макрића 7,

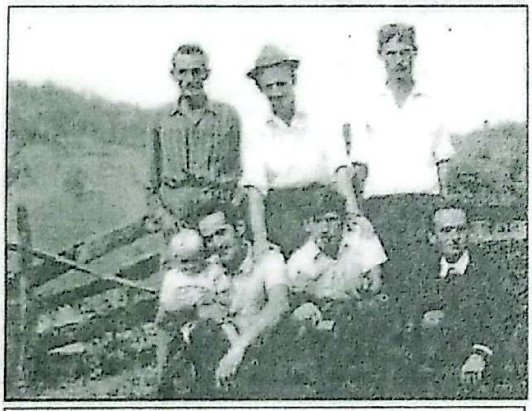

Било је то 1972. у Д. Брезицима

Лазића 8, Савића 7, Недића 1, Ђурића 2 и Трипића 1.

Према евиденцији Сретка Петковића, Карачићани су се иселили прије рата 1992. године у разне крајеве, градове. Из Карачића је иселило 11 породица (Борово, Завидовићи, Карановац, Долац); из Брезика је иселило 10 (Вуковар, Вареш, Борово, Завидовићи); из Ријечана је иселило 20 породица (Борово, Завидовићи, Шид, Карановац, Осијек); из Чевалуше се иселило 40 породица (Завидовићи, Добој, Сомбор, Борово, Бановци, Рума, Нови Сад...). Укупно се иселила 81 породица. Ако се зна да се се исте породице „множиле" испада да је било више

ПОГИНУЛИ У ОТАЏБИНСКОМ РАТУ 1992-1995

У отаџбинском рату 1992-1995. г. карачићко подручје (засеоци Карачић, Чевалуша, Ријечани и Брезици) дало је 15 Обилића на олтар отаџбине, што говори да је свака десета кућа била ожалошћена. Погинули су:

1. *Никић Милош,*
2. *Никић Ранко,*
3. *Никић Александар,*
4. *Стевановић Славојка,*
5. *Бојић Звонко,*
6. *Петковић Љубенко,*
7. *Петковић Зоран,*
8. *Арсић Васо,*
9. *Маловић Драган,*
10. *Цвијановић Љубенко,*
11. *Цвијановић Саван,*
12. *Ђурић Радоје,*
13. *Макрић Алекса,*
14. *Савић Невенка,*
15. *Лазић Милица.*

породица исељених него што је било у Карачићу (136).

У иностранству су радили и живјеле сљедеће породице: Арсић Обрад (Швајцарска), Никић Данко, Арсић Бошко, Недић Михајло, Марјановић Златко (Њемачка), Маловић Илија и Мирко (Француска), Цвијановић Боро (Швајцарска), Макрић Миленко (Њемачка) и Макрић Алекса (Аустралија).

Послије рата 1992-1995. године, исељавања, умрло је 25 Карачићана и Карачићанки. Ако додамо 15 погинулих у рату, то значи да је за девет година овај српски крај остао без 40 житеља, а то значи да је свако треће домаћинство ожалошћено. Умирало се, јер је рат, страдања, учинио своје. Породичне трагедије, губљење најмилијих, тешки животни услови, недостатак смјештаја, хране, лијекова, никаква брига за избјеглице, све је то утицало да житељи Карачића умиру у Добоју, Модричи, Бијељини, Шамцу, Дервенти, гдје су се настанили.

Повратак, да, или не? То је питање свих питања. Још се нико није вратио. Ако неко само дође да види своју дједовину, Аљине власти то јављају и кажу да се вратио један Србин. Нема повратка под овим условима, под ту и такву власт. Ону исту власт која је Швабе 1941. дочекала са цвијећем, а Срби са оружјем. Мора се нешто мијењати. А зна се шта. Мора се Европа ослободити, да би Срби били слободни, да би се житељи Карачића на Озрену вратили на дједовину. Зар се вратити тамо гдје још није избрисана крв, српска, коју су пустили муџахедини. Ни стока се не враћа на стратиште, а камоли људи.

УМРЛИ ПОСЛИЈЕ ОТАЏБИНСКОГ РАТА

Ратне страхоте учиниле су своје, да је завладала права „куга" међу Карачићанима. Умрло је 25 мјештана у мјестима гдје су се населили. То су: ***Арсић Урош, Тодоровић Јово, Јованка, Грозда, Бајић Ранко, Радојка, Цвијета, Пијуновић Милан, Никић Петра, Јованка, Иванчевић Милосавка, Миља, Петрушић Гавро и Божица, Бојић Радован, Божица и Милош, Ковачевић Велинко, Макрић Цвијета, Савић Вишња, Даница и Милка, Лазић Деса, Петковић Душанка и Милосава.***

"Возућица - Удрим" бр. 1, стр. 16, 28. 6. 2001.

CamScanner

Прилози за монографију нашег завичаја
- Мјесна заједница Долац

САМО ОКУПАТОРИ НИСУ ЗАОБИЛАЗИЛИ

Мјесна заједница Долац, иначе предграђе Завидовића, којој припада и село Близна, увијек је била заобилажена од стране власти, али не и од окупатора. Гдје живи сада око 200 предратних домаћинстава, односно око 800 житеља?

Мјесна заједница Долац, налази се на шестом километру пута Завидовићи - Маглај. Куће су нанизане поред пута, поред ријеке Босне, у заравни коју сматрју врло плодном. Један број кућа се налази по околним бријеговима, уз рјечицу Рујницу која се улијева у Босну. Село Близна, које припада МЗ Долац је на брдовитом терену. Куће су просуте по падинама чувеног брда Близна. Готово се не зна коме је Бог више подарио љепоте. Да ли селу Долац гдје је сједиште МЗ или Близној која се налази на питомини Близне. Мјесна заједница Долац бројала је пред рат 1992. године цирка 200 домаћинстава, а то је око 800 житеља (Долац 155, а Близна преко 40 домаћинстава). МЗ Долац има једино везу са српским територијама на Озрену, преко Бочиње, а то је према Западу. Остале стране свијета за Долчане су затворене увијек биле. Углавном са муслиманским селима а преко ријеке Босне су хрватска села. Нису се они никада одрекли својих комшија муслимана и Хрвата, јер се са њима живјело, радило, друговало, туговало, славило. Али, шта вриједи, кад су те исте комшије на захтјев Ватикана и Стамбола, на њих насрнуле у протеклим ратовима. Овај посљедњи је све разоткрио. Буквално су били у окружењу, у гротлу, а посебно онда када су српске власти „забо-

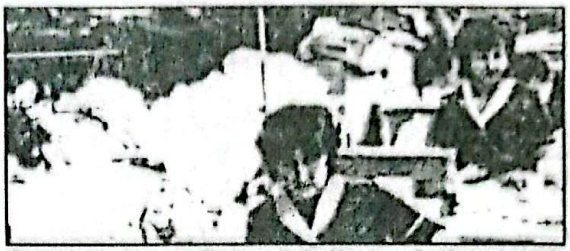

равњале" да постоји Долац, предграђе Завидовића, српско насеље са 800 житеља. Зато је Долац изгубио 21 борца и цивила.

Прије рата 1992. године у селу Близна живјеле су сљедеће фамилије: Максимовић (слава Крстовдан), Јовић (Стјепандан), Милошевић (Лазаревдан), Арсеновић (Стјепандан), Лазић (Ђурђевдан), Јосић (Лазаревдан), Моћић (М. Госпојина), Благојевић (Стјепандан), Илић (Ђурђевдан).

У селу Долац до 1992. г. живјеле су сљедеће фамилије: Арсеновић (слава Стјепандан), Петрушић (Стјепандан), Лазић (Лазаревдан), Кикић (Лазаревдан), Илић (Јовандан, Никољдан и Степандан), Недељковић (Стјепандан), Ближњаковић (Лазаревдан), Божић (Стјепандан), Тодоровић (Никољдан), Цвијановић (Ђурђевдан), Малишановић (М. Госпојина), Остојић (Стјепандан), Арсић (Ђурђевдан), Гајић (Стјепандан), Петровић (Симеундан), Савић (Ђурђевдан), Станковић (Лазаревдан).

У Другом свјетском рату је погинуо 31 борац (цивилне жртве) а у рату 1992-1995. погинуло је 21 житељ МЗ Долац. Упоређујући Други свјетски рат и рат 1992-1995. г. закључује се да је разлика доста тијесна, што није случај са другим крајевима. Вјерујемо да би још више било погинулих да се Долчани нису организовали, сјединили и узели пушке, да би се грчевито бранили до половине септембра 1995. г. Но, то је посебна тема за један од наредних бројева, о чему ће посебно моћи да говори командант ратне јединице у Доцу, Драго Арсеновић.

Вратимо се на почетак 1992. године. Природна богатства, а у исто вријеме близина града Завидовића, па и Маглаја, учинили су да је МЗ Долац пристојно живјела. Готово сви мушкарци, па и један број жена радили су у индустрији. Долац је, као ни једно село у општини Завидовићи, имао погон фирме „Зико". Радиле су ту дјевојке, жене. Долац је имао саобраћајну и телефонску везу, свој водовод, основну школу (четвероразредну), продавнице. Уистину, предграђе Завидовића. Сањали су снове о животу достојна човјека. А онда дође прољеће 1992. године, умјесто рада, хвата се пушка да би се одбранили од комшија. Данас Дочани живе свуда. Нема гдје их нема. Од Добоја до Бостона. Сазнали смо да се неколико породица вратило, као што се вратило у Бочињу. Тешко је прорећи судбину истих повратника. Ко зна, можда се догоди да опет дође антифашистичка власт у ове крајеве.

С. Илић

ЗАШТО НАС ОСТАВИ ВОЈО?

Инж. Војо Кикић је име које ће се памтити. Често пута оспораван, али и хваљен у Доцу као прегалац у миру. Покушао је наш брат Војо да помогне својим Дочанима и у отаџбинском рату. Али, опет оспоравања и хваљења, опет, опет... Вријеме ће рећи колико је Војо био у праву а колико у криву. Али, остаће ипак тајна због чега је Војо себи одузео живот септембра 1995. године. Да ли није могао поднијети пад Доца, пола Озрена? Да ли због разочарења у људе, у окружење, у пријатеље? Тајна је отишла с њим у гроб.

МЗ Долац остала је без 21 житеља у рату 1992-1995.

1. **Илић Станоје Миленко**
2. **Божић Војислава Чедо**
3. **Ђуричић Лазе Славко**
4. **Арсеновић Милорада Зоран**
5. **Кикић Раде**
6. **Илић Славка Љубо**
7. **Арсеновић Јована Косана**
8. **Илић Јелена**
9. **Тодоровић Душанка (ж. Миладина)**
10. **Недељковић Боже Илија**
11. **Лазић Раде Радослав**
12. **Илић Војке Ранко**
13. **Максимовић Пантелије Ратко**
14. **Максимовић Андрије Трипун**
15. **Јовић Данила Драган**
16. **Јовић Милоша Горан**
17. **Милошевић Милана Саво**
18. **Јовић Чеде Гојко**
19. **Јовић Чеде Стојан**
20. **Арсеновић Јове Раденко**
21. **Лазић Милорада Жељко**

Напомена: Наша Редакција је прикупила ове податке уз помоћ Славка Максимовића, Момира Арсеновића и других. Молимо читаоце да све грешке које запазе исправе, тако што ће нама послати писмено исправку. Ми ћемо исту објавити у листу „Возућица-Удрим". Спискове жртава из Другог свјетског рата, због недостатка простора, објавићемо у наредном броју.

"Возућица - Удрим" бр. 1, стр. 20, 28. 6. 2001.

CamScanner

СТАНИМИР ЛУКИЋ ЋАНЕ ИЗ ЗАСАВИЦЕ, КОД ШАМЦА, УТОПИО СЕ ПРИЛИКОМ НЕДАВНИХ ПОПЛАВА

Пожртвовање до гроба

Ћане, премда инвалид, несебично је кренуо у воду да помогне човјеку који се тешко борио са матицом

Примијетио је да се један старац у води одржава све теже. Бори се са набујалом водом. Кренуо је према њему.

Станимир Лукић Ћане (24), избјеглица са Озрена, родом из Бочиње, једина је жртва по́сљедње водене стихије која је задесила добојско-посавски регион. Ћане како су га сви звали, живио је у "избјегличком" селу Засавица, код Шамца. Био је ратни војни инвалид четврте категорије.

Посљедњи водени талас, прича нам предсједник ове мјесне заједнице **Јеленко Лукић**, поплавио је 140 кућа. Сви објекти нашли су се под водом. Ријека Босна се излила, а

Храбри младић Станимир Лукић

вода све више навирала из Милошевца. Људи су спашавали што се могло спасити, излазили из кућа, тражећи спас на другом мјесту.

Дјед је према причи других био до паса мокар. Кренуо је да види шта је са његовом кућом. Вода је стално надолазила. Станимир Лукић Ћане, иако инвалид, кренуо је у воду да помогне старцу.

"Два сата трајала је потрага за његовим тијелом", прича Јеленко Лукић. "Неко од сељана дао је чамац. У кругу 1о метара гдје се утопио пронађено је тијело несретног младића. Са кукама пронашли су га Гавро Сјенчић, Гаврин кум (не зна име), те Младен Вујичић. Приликом сахране Станимира Лукића помогла је општина Шамац".

„СВИТАЊА" 04. ЈУЛИ 2001. Ж.С.

"Свитања" Добој, 4. 7. 2001.

CamScanner

ENTITETSKI MINISTRI S POVRATNICIMA U BOČINJU I KOTORSKO

Mićiću, dijeli svoje, a ne moje!

Bili sretni kada su se vratili, a danas ostali bez nade ● Srbi protiv razdvajanja mjesne zajednice Donja Bočinja, a načelnik Maglaja podržava zahtjeve onih koji žive u Doboju

Kako i ko će im popraviti stambene jedinice, kako opstati kada ih tuku, kako naći zaposlenje, samo su neki od problema s kojima se suočavaju povratnici Srbi u Bočinju, Bošnjaci u Kotorsko, ali i srpske izbjeglice koje su privremeni smještaj pronašle upravo u Kotorskom.

O problemima povratnika upoznali su se i **Sefer Halilović**, federalni ministar za socijalnu politiku, raseljene osobe i izbjeglice, i **Mićo Mićić**, ministar za izbjeglice i raseljene lica u Vladi RS, koji su u utorak posjetili ovaj kraj.

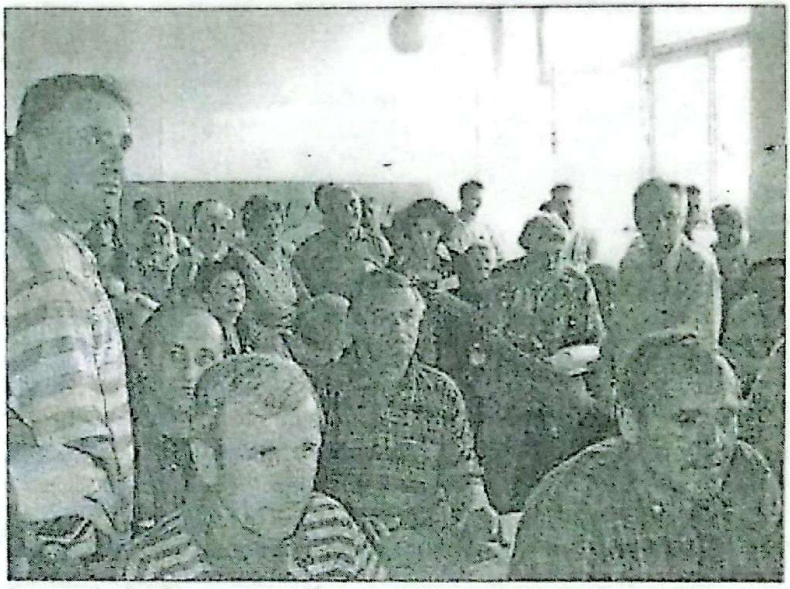

Rasprava je ukazala na mnoge probleme

Nema multietničke policije

Upoznajemo povratnika **Milana Lazića**. Kaže nam kako su Srbima sve kuće vraćene, a problem predstavlja što one nisu i obnovljene. Milan spominje i nedavni događaj kada su ih uznemiravali mudžahedini koji su ostali u Bočinji i za vrijeme obavljanja srpskog obreda - zadušnice bacili svinjče sa ražnja. Milan kaže da ovdje još ne djeluje multietnička policija, bilo je obećano.

Vukadin Jovanić u Bočinju se vratio u martu. Većih problema osim pomenutih, kaže, nisu imali. Osnovni problem je, navodi, kako naći posao. **Boško Jovanović**, predstavnik povratnika u Bočinju, kaže da se "teško može naći donator koji bi opremio desetak kuća". On dodaje da je na području Donje Bočinje predato oko 300 zahtjeva za povrat imovine. Vukadin nam objašnjava kako neke osobe žele ovu mjesnu zajednicu transformisati u dvije i kaže: "Mi nismo za to. Mjesnu zajednicu mogu formirati samo oni koji žive na tom području, a drugu mjesnu zajednicu pokušava formirati jedna ekipa iz Bakotića i Krsnog polja, oni sada žive u Doboju, čak misle tamo i ostati."

U pozadini te ideje, smatra on, je izvjesni **Sreto Đurković**. Vukadin nam tvrdi da povratnici neće dozvoliti da im "neko sa strane komanduje". Žali nam se i zbog jakog ozvučenja koje su na krovu kuće postavili mudžahedini.

"Pitam se kako bi izgledalo bilo kome da ga probudi u 3 sata ujutro. I ja se molim Bogu u svojoj kući, a u mene žena ne čuje kako se ja to molim, a oni viču da se čuje i na četvrto brdo", navodi. Na pitanje da li su povratnici pokušavali razgovarati sa njima, ističe: "Sa njima ne razgovaramo, jer se ne može, nismo na istoj liniji. Oni su nama naniјeli mnogo zla, porušili su nam maltene čitavo selo, porušili sedam grobalja i crkvu, a napravili su se sebi bogomolju koja nikada nije postojala na ovom terenu." Ministar Halilović tokom posjete Bočinji želio je razgovarati i sa mudžahedinima. Međutim, bili su neprijateljski raspoloženi...

Šta misli o razdvajanju mjesne zajednice Bočinja, pitali smo i **Dževada Galijaševića**, načelnika općine Maglaj, koji je za *Oslobođenje* rekao:

"Povratak se dešava i normalno je da u mjesnim zajednicama žele da konstituišu organe mjesne zajednice i mi to podržavamo. Ja znam za tu inicijativu, da se oni žele razdvojiti i to nije nikakav problem i nema tu ništa čudno." Na našu konstataciju da povratnici u Bočinju pak ne žele razdvajanje, načelnik opštine kaže: "Vjerujte da je i to nova informacija, nisam je do sada čuo. Međutim, u principu to je nešto o čemu se počelo tek razgovarati ali svaku inicijativu koja vodi napretku mi podržavamo."

Momira Zekića nedavno je pretukao izvjesni mudžahedin iz Zenice. Priča nam da je bio sretan kada se vratio na svoje imanje, ali već sada gubi nadu. "Ispred moje kuće me išamara neki čovjek mudžahedin, kažu da je iz Zenice. Bez razloga. Rekoh vam... ne živi mi se ovdje. Imam toliko kapitala, sinovi imaju svoje kuće, ali dok su oni sa nama ovdje, nama nema života."

Ni krova nad glavom

U Kotorsko kod Doboja **Ramiz Dželilović** se vratio prije nekoliko mjeseci. Kaže nam da ni tada, a ni sada nema uvjeta za život. Ramiz živi pod pločom svoje kuće. Ni krova nad glavom. Tvrdi kako povratnici nemaju nikakve pomoći od vlasti RS.

U Kotorskom zatičemo i **Spasoja Blagojevića**, koji je od 1995. izbjeglica iz Vozuće. Danas živi na tuđem imanju. Spasoje bi se u svoj kraj vratio, ali kaže kako kad neće drugi da se vrate. On je od općine besplatno dobio i plac u Tmovom polju. Imam namjeru praviti kuću, ali kaže, ako će se još ljudi vratiti onda će i on.

Živa diskusija vodila se tog dana u prostorijama gdje se su sa povratnicima, ali isto tako i sa izbjeglicama Srbima razgovarali ministri. Povratnici su tvrdili svoje, ministri svoje... Svjesni da ih je prethodna vlast izmanipulirala, kažu ne vjeruju ni ovoj. Tako se moglo čuti da su cigani, lopovi... a ministru Mićiću jedan od njih je kazao: "Ti dijeli svoje, a ne i moje."

Tekst i snimci: Vedrana ŽIVAK

CamScanner

РАЗГОВОР СА ЈЕРЕЈЕМ *ДАЛИБОРОМ ЂЕКИЋЕМ*, СВЕШТЕНИКОМ У МУСЛИМАНСКО-ХРВАТСКОЈ ФЕДЕРАЦИЈИ

ПОВРАТАК СРБА ДОБИЈА НА ЗАМАХУ

Јереј **Далибор Ђекић** рођен је 21. септембра 1979. године. Завршио је Богословију у манастиру Крки која је свој рад наставила после прогона у Србињу. Рукоположен је у свештенички чин прошле, 2000. године. Тада је добио и своју прву парохију, парохију која је, с обзиром на недавни рат у БиХ, захтевала свештеника који ће се суочити са свим проблемима. Заправо, парохија се налази на територији муслиманско-хрватске Федерације, обухвата Маглај, Тешањ, Раковац и Бичиња. Овоме је додато и једно село са територије Републике Српске (Ријечица).

Због свега тога замолили смо јереја Далибора за разговор.

• Млади сте, са недовољним практичним искуством, а Ваша прва парохија је на врло осетљивом подручју. Како сте се снашли?

"Свако свештеник треба да зна да је крст носити суђено. Где год има православних душа ту треба да буде и православних свештеник. Велики су проблеми, али настојим да их постепено и по приоритетима решавам."

• Имате ли богослужбени и стамбени простор?

"Видите, моја парохија обухвата велику територију, али је Срба мало. Осим тога и храмови су, углавном, порушени. Тренутно служим у црквеној сали која је обновљена после рата, а станујем у бившој и садашњој канцеларији."

• Споменули сте различито стање у којем се налазе храмови. Имате ли податке о конкретном стању?

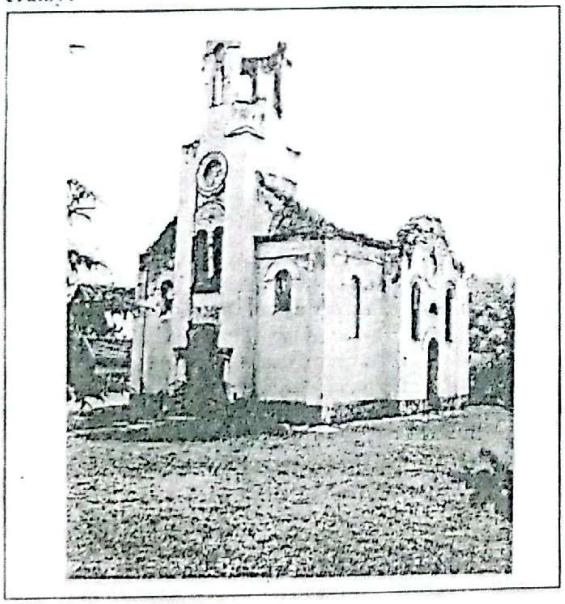

"Да, имам. Храм у Маглају је освећен 1909. године а срушен је протеклог рата. У Раковцу црква је из 1890. године (освећена је на Духове), изнутра је девастирана, а нови парохијски дом порушен. Горњи Раковац је добио храм пред овај рат. Није био ни освећен, а порушен је. У Бочињи 1919 освећена је једна црква-брвнара која је скужила као богослужбени простор. Црква је била кратког века, пошто је 1938. године освећена нова. Срушена је током рата. Иста судбина задесила је и парохијски дом. Тешањска црква је читава. Њена изградња је започета 1932. године, освећена је 1971. године. Посвећена је Покрову Пресвете Богородице. И у с. Росуље изграђене је црква која је освећена и предата у богослужбену употребу 1989. године, али је порушена као и гробљанске капеле. Ово је, дакле, фактичко стање.

• Шта даље. Планирате ли обнову храмова?

"Да, планови постоје, али још је све далеко од конкретизације. Тренутно радим на санацији парохијског дома. Овај пројекат треба да помогну међународне организације, општина Маглај и Зеничко-добојски кантон. Видећемо, да ли ће тако и бити.

• Значили то да је однос власти и народа према Вама коректан?

Да. Могу рећи да је однос власти и народа према мени сасвим коректан.

• С обзиром да је мноштво верника из ваше парохије, заправо, расељено, какав је верски живот и како се одвија?

Видите, ја имам распоред Богослужења кога се придржавам. Служим сваке недеље и празника, мада у већини на Службу долазе парохијани из с. Ријечица које је на територији Републике Српске. У овом селу има и деце па држим и вероучку. У Маглају имам око 150 српских домова. Народ се плаши да дође у цркву, посебно после инцидента у Требињу и Бања Луци. Српске деце као и омладине у овом граду за сада нема. У Тешњу и Бочињи процес по-

О ЈЕДИНСТВУ ЕВРОПЕ И ЕВРОПСКИХ НАЦИЈА

"Данас су јединство света и уједињење Европе постали неспорни идеали и вредности историјског развоја. На каквом се темељу гради европско јединство? Где је први пут дата идеја универзализма и свопште једнакости? У америчком уставу или либерализму? Не, у хришћанском Откровењу. Шта је пре свих устава уједињавало Немце, Французе, Русе и Србе у једну цивилизацију? (...) Нас уједињује молитва 'Оче наш', 'Проповед на Гори' само је тај темељ, наш заједнички темељ, наше заједничке представе о добру и злу. (...)

Истинско јединство није у атлантском глобализму – овај пројекат није нов и сувише подсећа на линију коју су спроводили Ватикан и Хабзбуршка империја, те су вршили притисак на словенске 'варваре', покушавајући да их потисну за балтичког, Црног и Јадранског мора."

Наталија Алексејевна Нарочницка,
историчар, члан Комитета за међународне
послове руске државне Думе.

...тка Срба на своја огњишта узео је маха. Тамо сам, ...пример, служио за Васкрс ове године. Било је око 450 људи. У општини Тешањ до сада се вратило тридесетак породица...

• Споменули сте Требиње и Бања Луку, како су се ови инциденти одразили на Вашу парохију?

Инцидената није било, посебно наглашавам да према мени није било испољена било каква нетрпељивост, али је било провокација код повратника. Са стишавањем страсти надам се да ће све бити боље.

• Верници су стално код Вас и око Вас. Шта их највише мучи, шта од Вас траже?

Да, људи су стално код мене и око мене. Долазе по савете и духовне и материјалне природе. Тренутно је више оних који траже помоћ у храни, односно материјалну помоћ. То су све, углавном, повратници. А није лако вратити се. Повратак у физичком смислу јесте важна чињеница, али то је само прелазак преко првог степеника. Повратницима треба, после тога, обезбедити још много тога да би овде заиста и остали. Потребно је изградити инфраструктуру, обезбедити запослење... Срби који су овде немају посао и живе од помоћи или пољопривреде. Један од захтева парохијана је да утичем на представнике међународних организација како би, на пример, обезбедили семе и стоку за повратнике на пољопривредна имања. Све се ово одвија некако, и то буди оптимизам, али има и оних људи који мисле да је то пресноро, да помоћ долази на каничицу. Међутим, као и мени и њима је суђено да носимо свој крст, на колико издржимо. Уздамо се у Господа да то неће бити дуго.

Разговарао:
З. Милошевић

ПРАВОСЛАВНЕ ДВЕРИ, лист архијерејског намјесништва добојског. Година I, бр. 1., Добој, 2001. Излази са благословом Његовог Преосвештенства епископа зворничко-тузланског Василија (Качавенде).

Главни и одговорни уредник: протојереј Ратко Врачевић

Уредник: др. Зоран Милошевић

Редакција: протојереј-ставрофор Стојан Јовановић; протојереј Станислав Рађен; протонамесник Раденко Тодоровић; протонамесник Слободан Михајловић; јереј Мирослав Живковић; јереј Миладин Вуковић; јереј Чедо Р...товац и јереј Растко Максимовић.

Лектор/коректор: Светислав Станковић, професор

Адреса: Крњинских бригада бб, Добој. Тел. 053/241-678, тираж 10.000.

Mehmed Bradarić, načelnik općine Maglaj

Zašto se Ljubo Đurković ne vrati u svoju kuću koja je već mjesecima prazna

Općina nije učestvovala u prodaji kuća jer je to pravo pojedinca. Zato neće i ne može učestvovati ni u poništenju takvih ugovora, ističe Bradarić

- Tendenciozno oblikovane izjave Ljube Đurkovića, predsjednika Udruženja raseljenih Srba iz Maglaja, nisu u funkciji povratka na područje Bočinje što on, navodno, zagovara.

Postavljajući "ultimatume" iseljavanja stranih državljana mudžahedina iz Bočinje, koji su kupili sedam kuća od Srba, ne doprinosi stvaranju ambijenta za povratak svojih sunarodnjaka - kaže se u reakciji načelnika Maglaja Mehmeda Bradarića na prijetnje Ljube Đurkovića.

Bradarić napominje da općina nije učestvovala u prodaji kuća, jer je to pravo pojedinca.

- Zato općina neće i ne može učestvovati u poništenju tih ugovora. Ko to kome može zabraniti da živi gdje želi? Povratnici u Bočinju, oni iskreni, sa kojima općina ima izuzetno korektne odnose, morat će se priviknuti na činjenicu da u njihovom komšiluku žive ljudi druge nacionalnosti i religije.

Bradarić: Osnovna prava i slobode za sve građane Maglaja

Ko je taj koji će promijeniti način života samo ako se ne svida njegovom komšiji? Dakle, ne branim nikoga, ali sam dužan omogućiti poštovanje osnovnih prava i sloboda svim građanima Maglaja.

U vezi sa preglasnim reprodukovanja zvuka sa razglasa u Bočinji, on kaže da je općina već poduzimala radnje, ali da se to nikako ne smije koristiti za manipulaciju povratnicima bočinjskim Srbima.

- Na kraju, Ljubo Đurković je na čelu Udruženja za povratak više godina. I, umjesto da vlastitim primjerom pokaže da je za povratak i vrati se u svoju kuću, praznu, on to izbjegava već mjesecima.

Pa, kako jedna takva osoba može stajati na čelu Udruženja za povratak - kaže Mehmed Bradarić. *F. Ć.*

"Дневни аваз" Сарајево, сриједа, 6. 6. 2001.

CamScanner

Sreten Đurković nakon upozorenja njegovog rođaka iz Bočinje

Smiješne su prijetnje iseljavanjem u treće zemlje

Sporne kuće u Bočinji nisu otete nego kupljene i mogu biti samo predmet dogovaranja, kaže naš sagovornik ● Saradnja Srba povratnika u Bakotić s općinom Maglaj za sada je više nego dobra

Ukoliko strani državljani, mudžahedini, u dogledno vrijeme ne isele iz Bočinje, sve srpske porodice koje su se vratile u to selo će iseliti.

Ovo je prije tri dana izjavio Ljubo Đurković, predsjednik Udruženja za povratak u Bočinju. Kazao je da će Srbi iz ovog sela zatražiti iseljenje u treće zemlje, a ne u RS.

U SAD bi svi kad bi mogli

- Mislim da je smiješno, s jedne strane, tražiti ostvarenje prava na privatnu imovinu, a s druge strane, to pravo osporavati nekom drugom. Ne možemo mi tražiti da oni koji su kupili kuće u Bočinji tek tako napuste imovinu koja je danas, ipak, njihova - izjavio je za "Dnevni avaz" Sreten Đurković, rođak Ljube Đurkovića, povratnik u Bakotić.

On podsjeća kako problematične kuće u Bočinji nisu otete nego kupljene i mogu biti samo predmet dogovaranja. U tom smislu i ističe da su upozorenja to može izvesti? Ljudi bi, ne iz Bočinje, već iz Doboja i drugih gradova u BiH išli u Ameriku kad bi to mogli - kaže Sreten Đurković.

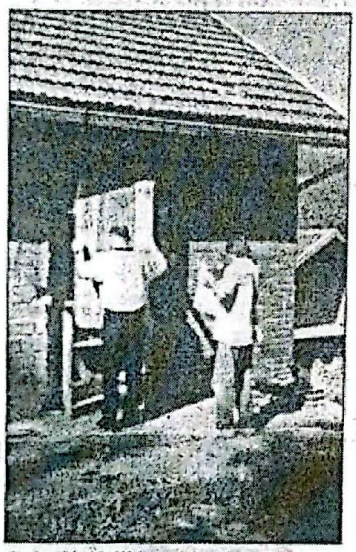

Bakotić: Veliki problemi

koja plasira njegov rođak čista politizacija.

- Ali, smiješne su i prijetnje iseljavanjem u treće zemlje. Pa, ko

Budući da je Ljubo Đurković upozorenje adresirao na nosioce vlasti u Maglaju, Sretena smo upitali kakva je saradnja Bakotićana s općinskom administracijom.

- Za sada više nego dobra. Sa prethodnom vlasti nismo mogli dogovoriti ništa. Štaviše, udaljavali smo se, a to je destimulisalo povratak. Najveći problem u Bakotiću nama, zapravo, predstavlja nekontrolisana sječa šume. Općinske vlasti su nam obećale pomoći i u tom dijelu.

Sreten podvlači kako i povratnici u Bakotić osuđuju svaki incident i vid nasilja.

- Ali, sada, u vremenu stalnih varnica širom BiH, nama najviše trebaju razgovori i mudro sagledavanje problema - ističe on.

Nova mjesna zajednica

Inače, Sreten Đurković zvanični je predstavnik Srba povratnika iz Krsnog Polja i Bakotića. Zajedno sa Gornjom i Donjom Bočinjom ova dva sela čine jednu mjesnu zajednicu. Međutim, na zboru građana održanom proteklog vikenda od Općinskog vijeća Maglaj zatraženo je formiranje nove mjesne zajendice koju bi činili Bakotić i Krsno Polje.

- Naš zahtjev prosto je razvojnog karaktera i isključivo se tiče mogućnosti za bolji i operativniji rad - odbacuje sve špekulacije naš sagovornik.

F. ČARDŽIĆ

"Natron" ponudio pogon bez naknade

Prema informacijama do kojih je došao naš list, maglajski kombinat "Natron" povratnicima srpske nacionalnosti ponudio je besplatno ustupanje svog pogona u Bakotiću.

- Tačno je da nam je to, s ciljem da se stimuliše dalji povratak, ponuđeno jer bi se moglo zaposliti desetak radnika, isključivo povratnika. O tome bismo do kraja sedmice trebali imati drugi krug razgovora.

Već danas, međutim, razgovorat ćemo sa jednim privrednikom koji je zainteresiran da pokrene proizvodnju i zaposli ljude - kaže Đurković.

"Дневни аваз" Сарајево, сриједа, 6. 6. 2001. стр. 10.

CamScanner

Jovanović: Protivi se ideji

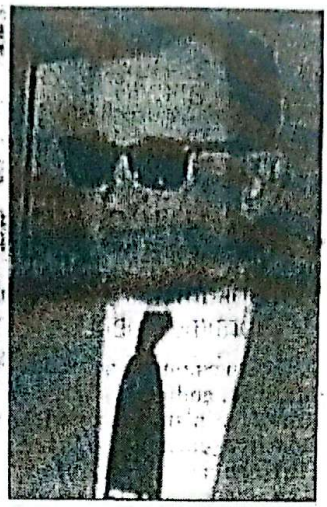

Galijašević: Mutni poslovi

Novi problemi na području općine Maglaj

Srpski povratnici iz Bakotića i Krsnog Polja žele formirati svoju mjesnu zajednicu

Tražili odvajanje od MZ Bočinja ● Predstavnik povratnika tvrdi da Općinsko vijeće nije željelo raspravljati o ovom pitanju ● Ko je zloupotrijebio položaj

Mještani Krsnog Polja i Bakotića žele formirati svoju mjesnu zajednicu kako bi se izdvojili od naselja Gornja i Donja Bočinja.

S tim ciljem održan je i javni zbor građana koji su potvrdili odlučnost u toj nakani. To je rezultiralo napetim odnosima na području općine Maglaj, ali ovaj put među srpskim povratnicima u Bočinju.

Provedena anketa

- Ovdje se želi formirati paramjesna zajednica kako bi se u svakom smislu oslabilo funkcioniranje već postojeće. U pozadini formiranja su ljudi iz Doboja, te mještani Krsnog Polja i Bakotića. Srpski povratnici suprotstavljaju se takvoj ideji - kazao je za "Dnevni avaz" Boško Jovanović, predstavnik Srba povratnika u Bočinju.

Jovanović je prije nekoliko dana proveo anketu među povratnicima kako bi ispitao da li su oni za formiranje još kod povratnika u Bočinju izazvalo reakcije. Da bismo smirili tenzije, probat ćemo naći rješenje s općinskim vlastima. Oni ne bi trebali dozvoliti da nam neko dođe sa strane kako bi preuzeo komandovanje na ovom području - kaže Jovanović.

Prihvaćena inicijativa

Od predsjedavajućeg Općinskog vijeća Maglaj Dževada Galijaševića saznajemo da je uprkos protivljenjima, na posljednjoj sjednici donesena odluka o prihvatanju inicijative mještana Bakotića i Krsnog Polja o formiranju još jedne mjesne zajednice.

Nasuprot Jovanovićevim tvrdnjama, Galijatović smatra da predstavnici povratnika srpske nacionalnosti iz Donje i Gornje Bočinje zloupotrebljavaju svoj položaj.

- Ne može se očekivati da to bude jedna mjesna zajednica koju čine četiri naselja na površini od 35 kvadratnih kilometara. To nije u skladu ni

Stvoreni uslovi za povratak

- Stotinjak obnovljenih ... ju im mudžahedini, a Srbi su

CamScanner

Stvoreni uslovi za povratak

- Stotinjak obnovljenih kuća za srpske povratnike u Ozrenu čekaju vlasnike. Ti predstavnici ništa nisu poduzeli kako bi se ljudi i vratili. Problem je što oni žele zaoštravati odnose u Bočinji.

Pored toga, često stvaraju incidentne situacije kako bi kasnije dramatizirali. Smetaju im mudžahedini, a Srbi su im prodali sedam kuća. Prodaja je legalna i ako misle da će nekim scenarijima potaknuti općinske vlasti da istjera te ljude, varaju se.

Općina je sa svoje strane stvorila uslove za povratak, sve ostalo je na tim predstavnicima - kaže Galijašević.

jedne mjesne zajednice. Rezultati su pokazali da se više od 90 posto povratnika protivi ovoj ideji.

Kaže nam da je ovaj problem pokušao iznijeti na sjednici Općinskog vijeća Maglaj, ali o njemu vijećnici nikada nisu htjeli raspravljati.

- Ovo pitanje nikada se nije stavilo ni na dnevni red, što je s odlukom Općinskog vijeća.

Pored toga ti isti predstavnici koriste mjesnu zajednicu za menadžerisanje i ostvarivanje profiti. Ako Boško Jovanović i Stanislav Momirović misle koristiti mjesnu zajednicu za unovčavanje mutnih poslova sa humanitarnim organizacijama, grdno su se prevarili - govori Galijašević.

M. SULJOVIĆ

"Дневни аваз" Сарајево, 5. 7. 2001.

CamScanner

VJERSKA NETRPELJIVOST U BOČINJI

Ko to tamo reve?

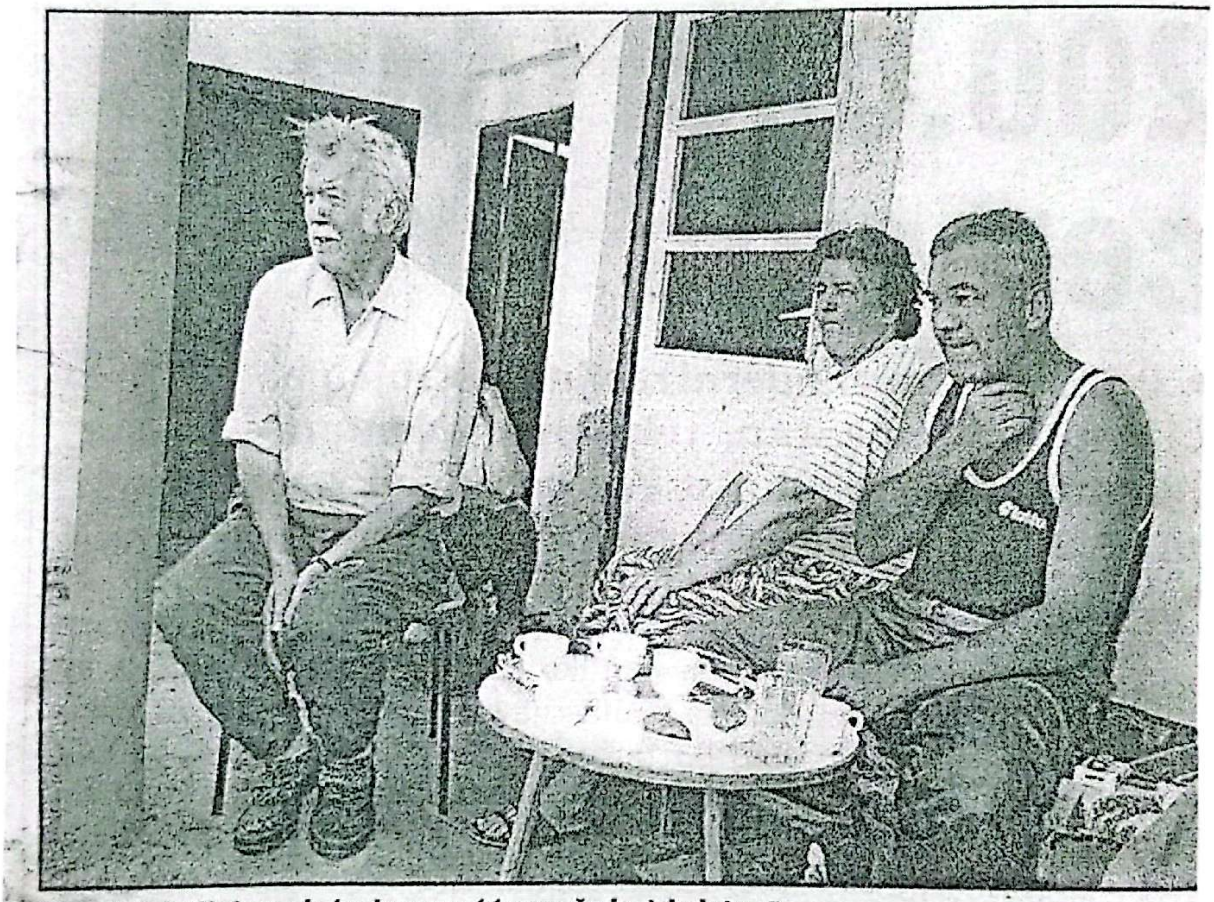

Povratnici: "Najgore je kad reve u 11 naveče i u tri ujutru."

● Avlija Boška Jovanovića bila je za nekoliko sekundi opkoljena, prema prozorima je poletjelo kamenje, a još neispečen prasac, žrtvovan za dušu utopljenice, i sam je utopljen u talasima Bosne

"Наша ријеч" Зеница, уторак, 17. 7. 2001.

CamScanner

Sudbina je htjela da se "četeresnica" jednoj utopljenici iz Bočinje dogodi baš 25. maja ove godine, u petak. Prase, koje je toga dana za dušu pokojnice zaklano u dvorištu Boška Jovanovića, nije ni slutilo kakve su posljedice po Aneks 7. mogle proizaći iz njegovog nabijanja na ražanj. Treba napomenuti da suština problema koji su kasnije nastupili ne počiva izravno u prasetu - njegovo je bilo samo da se zavrti. O tome gdje će se zavrtjeti i čije će nosnice i nerve iritirati odlučivali su ožalošćeni povratnici. A oni, žalosni, šta će, gdje će, pa u Boškovu avliju! Što je avlija od lokalnog mesdžida udaljena svega nekoliko metara, malo je koga tada navelo na razmišljanje.

Svakog ponešta nervira

Za razliku od povratnika, koje ova stvar, kako rekosmo, nije navela na razmišljanje, mudžahedine koji su u to doba u mesdžidu klanjali džumu, njih stotinjak, navela je na - brzu i efikasnu akciju. Čim je miris pečene prasetine počeo da se širi mesdžidskim prostorom, klanjači su pohrlili na čist zrak. A kada su spoznali da spomenuti miris, pomiješan sa mirisom rakije i pobožnim "pojanjem", dolazi iz Boškove avlije, ona je za nekoliko sekundi bila opkoljena, prema Boškovim prozorima poletjelo je kamenje, a još neispečen prasac, žrtvovan za dušu utopljenice, i sam je utopljen u talasima rijeke Bosne. Da nije naišla patrola lokalne policije, bogzna šta bi još, osim prozora, bilo polupano i ko bi sve bio bačen u rijeku, gdje se već "pračakao" nesretni prasac.

Od tada, odnosi između stotinjak Srba povratnika i mudžahedina, koji od prvog dana nisu bili srdačni, totalno su se poremetili. Mudžahedine najviše nervira srpska potreba da piju rakiju i peku prasad, Srbe nervira mudžahedinska potreba da pet puta dnevno slušaju ezan. Jedini lijek za nastalu situaciju srpski povratnici vide u iseljavanju grupe mudžahedina.

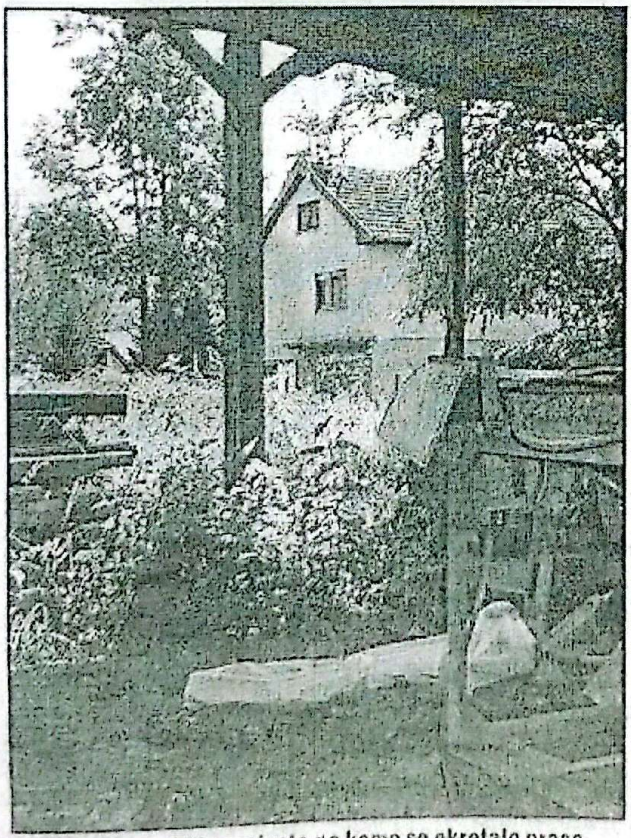

Pogled na mesdžid sa mjesta na kome se okretalo prase

Uslovi za spontan odlazak

"Ne smeta nam mnogo kad onaj razglas grmi po danu, ali kad počne da reve naveče u 11 sati, ili ujutru u tri - to je neizdržljivo", jadikuje Boško Jovanović, kome, kaže, nije jasno kako su mudžahedini, "kad su toliki muslimani, mogli onaj razglas postaviti da

CamScanner

im reve sa nekadašnjeg krmećara". Boško ne može da shvati "otkuda nekome pravo da mu određuje šta će u svojoj kući ručati". Mudžahedini, koji su kupnjom srpskih kuća postali njihovi vlasnici "jedan kroz jedan", smatraju da isto tako niko nema pravo njima određivati kako će se u svojoj kući moliti Bogu. Ovo je izgleda shvatio i Sefer Halilović, federalni ministar za izbjeglice, koji je Srbima - povratnicima obećao da mudžahedini ne mogu biti nasilno istjerani. "Njima ćemo stvarati uslove za spontani odlazak", rekao je ministar.

Povratnici u ovo obećanje nisu povjerovali, jer ni ostali koji su im svašta obećavali, ništa od obećanog nisu ispunili. Boško je čak uvjeren da je kantonalni ministar za socijalna pitanja i izbjeglice Alija Gogić "odletio" sa funkcije zato što je "bez nečijeg pitanja" u Bočinju poslao pomoć u brašnu. "Šta bi ga tek snašlo da nam je poslao i ulje, koje je također obećao?" pita se Boško. Među povratnicima sve više prevladava uvjerenje da je njihov povratak "finta" maglajskih općinara, kako bi s Maglaja skinuli međunarodnu blokadu. "Kad smo tek doselili, redovno su nas posjećivali iz Opštine, iz Kantona i iz Federacije. U zadnje vrijeme posjete političara vrlo su neredovne. Jedino što nam stiže redovno jesu - računi za struju", priča Boško, koji je, kako reče, primijetio da mu se u Bočinji "kolo" na električnom brojilu okreće mnogo brže od onog koje mu se do nedavno okretalo u Doboju. (N.S.)

"Наша ријеч" Зеница, уторак, 17. 7. 2001.

CamScanner

Bocinja: back to peace

By **2nd Lt. Alexandre Barb**
First published in
SFOR Informer#116, June 27, 2001

The SFOR patrol base called "Raven" closed June 20, after six months of it being in existence. It was set up by the Nordic-Polish Battle Group (NPBG) to ensure a safe and secure environment for Bosnian-Serbs returning and rebuilding their pre-war homes. This closure is a clear sign in favour of the return process. There is no tension.

The situation in Bocinja

before the war
3,500 inhabitants, majority of Bosnian-Serbs
1,800 cattle
3 shops
1 primary school
1 cultural centre
1 telephonic centre
today
7 houses occupied by Bosniacs, about 30 people
26 houses occupied by 34 Bosnian-Serb families, about 110 people
1 telephonic line: Bocko Jovanovic

Bocinja Donja – The sun flooded the sky. Only a zephyr could sweep up the yard of the Polish base called "Raven" (the Polish name for Eole, king of the winds in the Greek mythology). Has peace come back to Bocinja? Polish Col. Franciszek Kochanowski, commanding the Nordic-Polish Battle Group (NPBG), is convinced of it. That's why he decided, with the agreement of Maj. Gen. Walter Sharp, commanding Multinational Division – North (MND-N), to close the patrol base. Many arguments point in his favour.

"Six months of SFOR presence resulted in great progress," declared Col. Kochanowski to American Col. Barry Fowler, MND-N Chief Of Staff. First of all, it allowed the re-settlement of several Bosnian-Serbs. Then this operation became a great success. Finally, the time has come to create a normal civilian life. Removing soldiers will mean that it's a safe place," he argued.

These three points need explanation. As for the re-settlement of Bosnian-Serbs, the allusion to the ceremony of March 15 (SFOR Informer no. 109) is very clear. That day, many organisations, among which the Office of the High Representative, the United Nations High Commissioner for Refugees, and SFOR, symbolically handed back the keys of 18 houses to families of displaced persons and refugees. It marked the beginning of the returns in this village which had been "given" as an award at the end of the war to fundamentalist foreigner fighters. Since then, only one man had succeeded in settling in the village in May 2000, Bocko Jovanovic, now the Bosnian-Serbs villagers' spokesperson.

A troubled past

Indeed, the return and the implementation of the former Bosnian-Serb inhabitants of the

CamScanner

village hasn't been easy. Last January, thanks to a political change at the head of Maglaj municipality, and according to the texts gathered in the Property Law Implementation Plan, evictions of illegal occupants began, sometimes without trouble. At that time, the Polish B Coy was keeping the base. It handed over this duty to A Coy in April. Month by month, the checkpoints at the entrance and the exit of the village were removed. The number of soldiers decreased, as well as patrols.

"Now, we spend 10 days on the base with 13 soldiers and we perform six patrols a day, among which two are night patrols. These patrols are made up of three patrols in our Honkers (Polish Jeep) and three foot patrols," stressed Warrant Officer Gregory Nicinski, Base Commander. However, seven houses are still occupied by Bosniacs, but this time legally, because they bought them from their former Bosnian-Serbs owners. A Coy has a three-team rotation per month on the base, which is based at the former primary school of the village.

Concrete projects

According to Kochanowski, the primary school should soon be back to life, filled with children. Bocko Jovanovic wants to restore it, as well as the former cultural centre. That would have as a direct effect, to definitely settle the Bosnian-Serb families in the village, and to allow others to come back. Bocko Jovanovic declared in late March that "more than 260 families want to re-settle in the village."

In this context, the withdrawal of the Polish troops will allow them to rebuild a "normal" civilian life. The Bosnian-Serb villagers were quite reluctant about that decision in the beginning, but they finally accepted it after the Poles set up an information campaign on this topic. It seems that there is no trouble remaining in Bocinja.

Stay operational

But that withdrawal decision was also dictated for operational reasons. Indeed, the NPBG is engaged in guarding the weapon storage site (WSS) of the Bosnian-Croat component of the Federation Army (VF-H) called Tatrbuzak (SFOR Informer no.115). The closure of Raven Base will also allow an operational company to get back to other duties.

"We have good co-operation with Bocinja local police and the International Police Task Force. In the beginning, the local police stayed behind SFOR. Now, they do a very good job. Among the 20 local officers, five are Bosnian-Serbs," Kochanowski mentioned. "However, during the month after our withdrawal, we'll lead enhanced patrols in co-operation with the CIMIC. If nothing happens, we'll decrease these patrols. I think that the rebuilding process will go quickly and smoothly," he concluded.

The Bosnian-Serb community of the village has now to find the necessary funds to rebuild the houses, the school and the cultural centre. There are a lot of projects. There were few people who would have dared to think that Bocinja would live again one day with its former inhabitants. That dream is within reach.

Related links:
Nations of SFOR: Poland
SFOR at Work
DPRE

CamScanner

Photo: Cpl. Ludovic Fronteau

CamScanner

Bočinja: Povratak miru

Autor: potporučnik Alexadre Barb

Prvi put objavljeno u SFOR informeru broj 116, 27.6. 2001. godine

SFOR – ova patrolna baza zvana "Gavran" zatvorena je 20.6. nakon šest mjeseci postojanja. Bila je obrazovana od strane Nordijsko – poljske brigade kako bi osigurala bezbijedno i sigurno okruženje za povratak bosanskih Srba i ponovnu izgradnju njihovih prijeratnih kuća. Ovo zatvaranje jasan je znak u korist procesa povratka. Ne postoje tenzije.

Situacija u Bočinji
Prije rata:
3500 stanovnika, većina bosanskih Srba
1800 grla stoke
3 trgovine
1 osnovna škola
1 kulturni centar
1 telefonski centar
Danas:
7 kuća u kojima žive Bošnjaci, oko 30 ljudi
26 kuća u kojima žive 34 bosansko – srpske porodice, oko 110 ljudi
1 telefonska linija: Boško Jovanović

Bočinja Donja – sunce obasjava nebo. Samo bi zefir[1] mogao počistiti dvorište poljske baze zvane "Gavran". (Poljsko ime za Eola, boga vjetra iz grčke mitologije.). Da li je mir stigao u Bočinju? Poljski poručnik Franciszek Kochanovski, koji komanduje Nordijsko – poljskim bataljonom uvjeren je da jeste. Zato je odlučio, uz podršku majora Waltera Sharpa koji komanduje Multinacionalnom sjevernom divizijom, da zatvori patrolnu bazu. Mnogi argumenti idu u njegovu korist.

"Sedam mjeseci prisustva SFOR-a rezultiralo je velikim napretkom", izjavio je poručnik Kochanowski američkom poručniku Barry Fowleru, šefu osoblja. Prije svega dozvoljeno je određenom broju bosanskih Srba da se ponovo nasele. Samim tim, ova operacija je imala veliki uspjeh. Konačno je došlo vrijeme da se stvori normalan život za civile. Uklanjanje vojske značiće da se radi o bezbijednom mjestu" izjavio je.

Ove tri tačke treba objasniti. Što se tiče ponovnog naseljavanja bosanskih Srba, aluzija na ceremoniju od 15. marta (SFOR Informer broj 109)), veoma je jasna. Na taj dan, mnoge organizacije, među kojima i Kancelarija visokog predstavnika, Predstavnik Ujedinjenih nacija za izbjeglice i SFOR, siimbolično su vratili ključeve od 18 kuća porodicama raseljenih i izbjeglica. Ovo je označilo početak povratka u selo koje je "dato" kao nagrada, na kraju rata fundamentalističkim stranim ratnicima. Od

[1] zefir (grčki *zéphyros*): kod starih Grka i Rimljana, zapadni vjetar; povjetarac, lahor, vjesnik proljeća

CamScanner

tada, samo jedan čovjek je uspiuo da se nastani u selu u maju 2000. godine, Boško Jovanović, koji je sada glasnogovornik bosansko srpskih stanovnika sela.

Problematična prošlost

Zaista, povratak i implementacija bivših bosansko - srpskih stanovnika sela nije bio lak. Prošlog januara, zahvaljujući političkoj promjeni na čelu maglajske opštine, i na osnovu tekstova prikupljenih iz Plana implementacije imovinskog zakona, počelo je iseljavanje nelegalnih stanara, nekad i bez problema. U to vrijeme Poljski (B COY) je držao bazu. Svoju dužnost predao je u aprilu A COY-u.

Mjesec za mjesecom, punktovi na ulazu i izlazu iz sela su uklanjani. Broj vojnika se smanjivao, kao i broj patrola.

"Trenutno provedemo 10 dana u bazi sa 13 vojnika i obavimo šest patrola dnevno od kojih su dvije noćne. Ove patrole sačinjavaju tri patrole u honkerima (poljski džipovi) i tri patrole pješice", oficir Gregory Nicikinski, komandant baze.

Međutim sedam kuća još uvijek nastanuju Bošnjaci, ali ovaj put legalno jer su kupili kuće od bivših bosansko srpskih vlasnika. A COY rotira tri tima mjesečno u bazi, koja se nalazi u bivšoj osnovnoj školi u selu.

Konkretni projekti

Prema izjavi Kochanowskog, osnovna škola bi uskoro trebalo da zaživi, popunjena djecom. Boško Jovanović je želi obnoviti, kao i bivši kulturni centar. To bi kao direktan rezultat imalo definitivan povratak bosanskih Srba u selo i omogućilo bi povratak i drugima. Krajem marta,Boško Jovanović je izjavio da se više od 260 porodica želi vratiti u selo.

U ovom kontekstu, povlačenje poljskih trupa dozvoliće im da izgrade "normalan" društveni život. Bosansko - srpski stanovnici sela bili su na početku prilično sumnjičavi prema ovoj odluci, ali konačno su je prihvatili nakon što su Poljaci proveli obavještajnu kampanju o ovoj temi. Čini se da ostatak u Bočinji nije problem.

Ostati operativnim

Odlika o povlačenju donesena je i iz operativnih razloga. Nordijsko – poljska brigada je takođe angažovana na čuvanju skladišta oružja bosansko – hrvatske komponente Federalne armije, zvane Tatarbudžak (SFOR Informer 115). Zatvaranje baze "Gavran" će dozvoliti operativnom vodu da se vrati svojim dužnostima.

"Imamo dobru saradnju sa bočinjskom lokalnom policijom kao i Međunarodnom policijskom grupom. Na početku je lokalna policija ostala poslije SFOR-a. Sada, rade jako dobar posao. Među 20 lokalnih policajaca 5 su bosanski Srbi", pomenuo je Kochanowski. "Međutim, u toku mjeseca u kome smo se povukli, provodićemo pojačane patrole u saradnji sa CIMIK-om. Ukoliko se ništa ne desi, smanjićemo broj partola. Mišljenja sam da će proces obnove teći brzo i glatko", zaključio je.

Zajednica bosanskih Srba sada mora pronaći potrebna sredstva da obnovi kuće, školu i kulturni centar. Postoji mnogo projekata. Mali broj ljudi se usudio pomisliti da će Bočinja jednog dana ponovo živjeti sa svojim bivšim stanovništvom. Taj dan je nadohvat ruke.

Srodni linkovi:

Nacije SFOR-a: Poljska; SFOR u radu

(Напомена: Са енглеског превела Ања Вукељић)

CamScanner

Senzacionalističko i površno pisanje ovdašnjih medija o hapšenju dvojice stranaca koji su navodno najbliži suradnici Osame bin Ladena (i neodgovorno uplitanje u cijelu priču američkog predsjednika Georgea Busha) zaobišlo je suštinu ovog događaja: u toku je temeljita akcija preispitivanja ko je i na koji način posljednjih godina dobivao bh. državljanstvo; naš novinar istražio je ovo delikatno pitanje koje je nova vlast konačno počela rješavati

Hapšenja nemaju veze s Bin Ladenom;

Protjeruju se ljudi koje je Izetbegović nelegalno ostavio u BiH

Čitav Izetbegovićev državni aparat bio je uključen u ekspresno primanje stotina "braće muslimana" u državljanstvo BiH ● Desetine INTERPOL-ovih potjernica tragale su za novopečenim Bosancima ● Turskog državljanina Uscuplua (rođenog u Srbiji) tražile sve policije Evrope zbog trgovine narkoticima ● Eslam Durmo, Egipćanin sa krivotvorenim bosanskim dokumentima, poznat je po više raznih imena i prezimena

piše: **Adnan Buzurović**

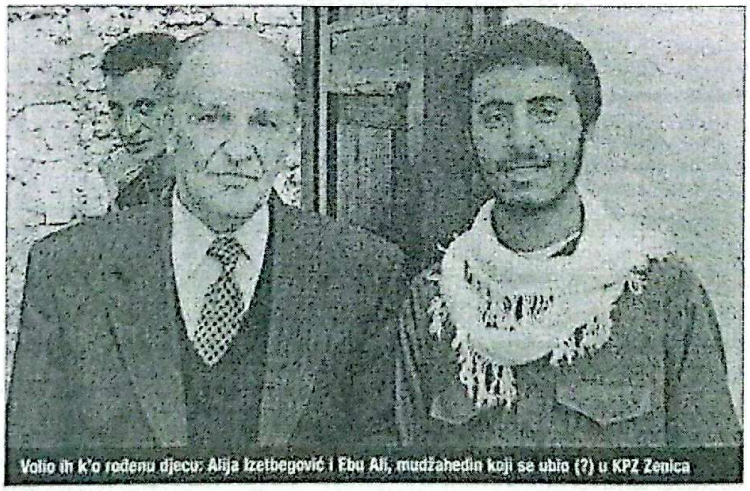

Volio ih k'o rođenu djecu: Alija Izetbegović i Ebu Ali, mudžahedin koji se ubio (?) u KPZ Zenica

Prema izvorima Federalnog Ministarstva unutrašnjih poslova BiH, sarajevskog i zeničkog kantonalnog MUP-a, hapšenja egipatskih državljana **El Husejna Helmi Arman Ahmeda** i **El Shariffa Hasan Mahmud Saada**, i deportacije i oduzimanja bh. državljanstava **Said Atmanija, Zohir-u Choulahu (Zuheir Čulahu) i Nazimu Uscupluu**, izvedenih polovicom jula, dio su opsežne policijske akcije sa ciljem da se utvrde identiteti i mjesta boravka državljana arapskih zemalja koji godinama žive u Bosni ilegalno kao stranci ili kao naturalizovani državljani BiH.

Lica koja posebno interesuju federalne policajce nalaze se na dva spiska koja je *Slobodna Bosna* objavila još prošle godine. Prvi dokument je akt Centra službi bezbjednosti Sarajevo 19-136/95 od 28. decembra 1995. godine na kome se nalaze imena 103 stranca arapskog porijekla koja su primljena u državljanstvo BiH. Pod istim brojem i datumom izdata su 103 rješenja kojima se odobravaju naknadni upisi u matičnu knjigu rođenih Općine Centar u Sarajevu. Ova rješenja potpisala je tadašnja načelnica odjeljenja **Mirsada Beganović-Žutić**, po odobrenju tadašnjeg načelnika CSB-a Sarajevo **Enesa Bezdroba**. Svi stranci afro-azijskog porijekla, prethodno su postali državljani BiH po rješenjima Republičkog MUP-a, sa potpisom tadašnjeg ministra policije **Bakira Alispahića**. Gospođa Žutić u rješenjima u kojima odobrava upis u matičnu knjigu rođenih u sarajevsku Općinu Centar, zakonsko uporište nalazi u činjenici da su svi, više od stotinu pretežno Arapa, bili državljani BiH prije agresije na BiH. Načelnica CSB-a Žutićka zna dobro da čak ni ona nije bila u martu 1992. državljanka BiH nego SFRJ, budući je BiH međunarodno priznata mjesec dana kasnije! No, uprkos tome, ona je kao lojalni operativac bivše vlasti i u novoj zadržala visoki rejting i kandidat je (SBiH, a koga bi drugog!) za visoku dužnost u FMUP-u!?

Nakon Alispahića i Bezdroba, ostali dio posla *oko* naturalizacije "Bošnjaka iz islamskih zemalja" preuzimali su načelnici stanica javnih bezbjednosti u sarajevskim općinama. Tako je prema službenoj zabilješci bivše radnice SJB Centar Azire Sivčević, tadašnji načelnik SJB i donedavni načelnik Sektora za kriminalitet KMUP-a Samir Rizvo petog januara 1996. uzeo 40 formulara za lične karte i obrasce ličnih karata od broja BH 0572201 do BH 0572240 "za potrebe RMUP-a". Potom je Rizvo 29. januara za iste potrebe izuzeo pet obrazaca od broja BH 0590545 do BH 0590549. Šesnaestog februara načelnik Rizvo je izuzeo još petnaest obrazaca ličnih karata.

KO SU NAŠI DRŽAVLJANI

Drugi dokument sa 189 imena koje provjeravaju federalni policajci je spisak bivših stanovnika maglajskog sela Bočinja. Ovaj spisak je PU Maglaj uputio općinskim organima i KMUP-u Zeničko-dobojskog kantona 30. juna prošle godine. "Mnoga imena sa prvog spiska nalaze se i na listi bivših stanovnika Bočinje. Očito je da su svi oni prvo dobijali lične karte sa

CamScanner

EKSKLUZIVNO: *Koga i zašto hapsi FMUP*

adresama u Sarajevu, a zatim se preselili u Bočinju. Mi ne možemo tvrditi da je RMUP i CSB Sarajevo to radio po naredbi političkog vrha države, ali da je to rađeno organizovano i bez ikakvih prethodnih provjera, u to nema sumnje. Tek kada su Interpol BiH zatrpale potjernice sa slikama i imenima ljudi koji posjeduju bosansko državljanstvo pod lažnim imenima, krivotvorenim ispravama iz drugih zemalja i bosanskim ispravama koje posjeduju ljudi koji uopće nisu naši državljani, vidjeli smo da je BiH, bez obzira na spekulacije, utočište elitnom ološu međunarodnog podzemlja", kaže za SB izvor iz federalnog MUP-a.

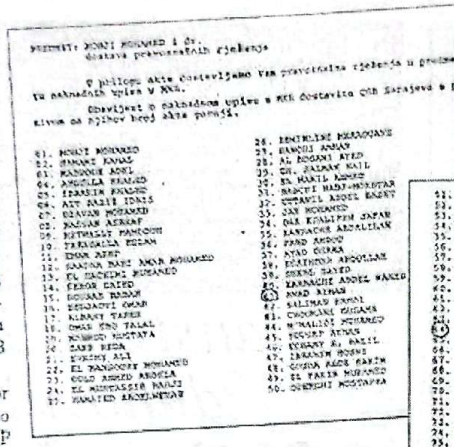

Više od sto stranaca u jednom danu: Bivša dužnosnica MUP-a Kantona, Mirsada Žutić - Begunović učestvovala je u naprasnom prijemu stranaca u državljanstvo BiH

Da bi potkrijepio ove svoje tvrdnje, izvor SB se poziva na biografije trojice nedavno deportovanih osoba za koje je FMUP pokrenuo postupak oduzimanja državljanstava BiH. Alžirac **Zoheir Choulahu** rođen 1973. u gradu Annabu, državljanin je BiH od januara 1995. godine. Ličnu kartu je dobio u Općini Novo Sarajevo u decembru 1998. a boravak je prijavio u ulici Sulejmana Pačariza. U augusta prošle godine Interpol Francuske je izdao crvenu potjernicu za Choulahuom po nalogu višestepenog suda u Parizu. Optužnica tereti Choulaha da je povezan s terorističkom grupom i da je radio na falsifikovanju isprava i dokumenata radi pripreme terorističkih akcija u Francuskoj, Belgiji, Kanadi i Turskoj, u vremenu od 1996. do 1998. godine. Osumnjičen je za postavljanje autobombe u Lilu prilikom samita G7. U BiH je bio poznat pod imenom **Alija Abdul Barr**. Tokom avgusta 1996. identifikovan je na Tajvanu sa lažnim ispravama na ime **Ourzghar Abdellah**. Bosanska policija ga je uhapsila polovicom septembra prošle godine. Na saslušanju, Choulah je izjavio da nema veze sa terorističkim napadima, da je od 1993. bio borac *El Mudžahida* u Zenici i Zavidovićima, da nikada nije bio u zapadnim zemljama, ali da je obilazio Tajvan, Indoneziju, Japan i Kinu, jer se bavio trgovinom kompjuterima. Isporučen je polovicom juna ove godine francuskim vlastima.

Turski državljanin **Nazim Uscuplu** rođen u Kraljevu u Srbiji, državljanin BiH je postao u decembru 1995. godine. Rješenje o državljanstvu dobio je u bosanskom Konzulatu u Istanbulu plativši administrativnu taksu od 1000 dolara, a u matičnu knjigu rođenih sarajevske Općine Centar upisan je 1999. godine. Živio je u Sarajevu u Kemal-begovoj ulici. Interpol njemačke pokrajine Visbaden traži ga od prošle godine prema optužnici iz Hanovera. Njemački sud traži Uscuplua zbog toga što je u šest navrata organizovao transport heroina iz Turske, preko Rumunije, u Njemačku, Italiju, Holandiju, Španiju i Britaniju. Smatra se šefom trgovaca narkoticima koji drži organizovanu mrežu kurira i vozila. U julu 1994. organizovao je prebacivanje 19 kilograma heroina iz Istanbula za Budimpeštu, Beč i Holandiju, ali su kuriri i pošiljka pali u ruke austrijske policije. U junu prošle godine organizovao je prebacivanje 210 kilograma heroina iz Istanbula, ali je turska policija uhapsila kurire i pošiljku, a Uscuplu se ilegalno prebacio u Grčku i Makedoniju, odakle je stigao u "svoju Bosnu". Prvog decembra prošle godine uhapsila ga je sarajevska policija, početkom juna mu je oduzeto bh. državljanstvo, a njemačkim vlastima je izručen krajem istog mjeseca. Dan nakon izručenja Njemačkoj, stigao je zahtjev za izručenjem Uscuplua turskim vlastima.

ISTI LJUDI, RAZNA IMENA

Policijske istrage koje će biti nastavljene tokom augusta i septembra ove godine obuhvatile su i postupak identificiranja desetina stranaca koji pod lažnim imenima i falsifikovanim dokumentima već godinama nesmetano žive na prostoru Federacije BiH. Provjeravajući identitet bivšeg stanovnika sela Bočinja Eslama Durmić, rođenog 1964. u Egiptu, policija je ustanovila da se služi falsifikovanim bosanskim dokumentima iako nije državljanin BiH. Policija je nakon hapšenja uspjela identifikovati ovu osobu kao El Husejna Helmi Arman Ahmeda egipatskog državljanina. I kod drugoosumnjičenog za posjedovanje falsifikovanih isprava s lažnim imenima, Egipćanina **El Shariffa Hasan Mahmud Saada**.

Egipatski ambasador u BiH, njegova ekselencija Salah el Ashri, nije želio komentarisati tvrdnje da su uhapšeni Egipćani bivši pripadnici *El Mudžahida* koji se u Bosni već godinama bave vjerskim podukama bošnjačke omladine. "Ambasada Egipta je saznala o njihovom hapšenju iz novina. Zvanične bosanske vlasti su nas obavijestile da su oni imali krivotvorena dokumenta i ispravnu dokumentaciju za boravak u Bosni. Stav naše ambasade je da svaki strani državljanin mora poštivati zakone bosanske države. Sve što ste rekli u vezi šejha i njegovih stavova, ja sam saznao također iz ovdašnjih medija", kratko je za naš list odgovorio egipatski ambasador.

U uvodniku junskog izdanja Islamskog omladinskog časopisa SAFF iz Sarajeva, njegov urednik piše: "Kad smo već kod Evrope, želim skrenuti pažnju na postupke federalnog MUP-a, koji je, gotovo u tajnosti, pokrenuo akciju oduzimanja državljanstava naturaliziranim građanima Bosne i Hercegovine, baš onako kako se to na sva usta najavljivalo tokom predizborne kampanje. Naravno, radi se o građanima arapskog porijekla koji su tokom rata sudjelovali u odbrani Bosne. Federalci, s obzirom da su "drugostepeni organ", rade to po kratkom, hitnom, postupku bez ikakvog obavještavanja, saslušavanja i mogućnosti pravne zaštite. Nije bitno, je li, ili jesu li, dotični u bračnoj zajednici, imaju li djece, jesu li ranjavani ili invalidi. Niko ih i ne pita. Ne trebaju više...".

Simpatizere *Aktivne islamske omladine (AIO)* i imame pojedinih džamija koje su pod uticajem vjerskih autoriteta iz islamskih zemalja, najviše je povrijedilo hapšenje i deportacija Saida Atmanja. Ovaj Marokanac i bh. državljanin isporučen je

Nastavak na sljedećoj stranici

Stariji od BiH: U obrazloženju za upis u matičnu knjigu rođenih, stranci su bili državljani ove zemlje prije nego što je ona međunarodno priznata

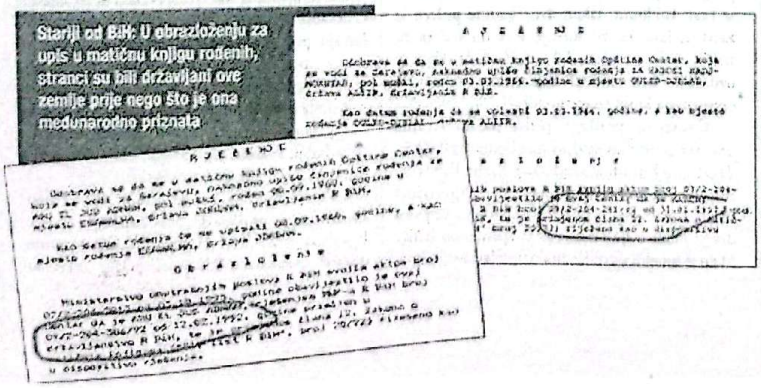

Nastavak s prethodne stranice

prošlog četvrtka iz KPZ Zenica antiterorističkim istražiteljima francuske službe bezbjednosti.

"Čim su francuski istražitelji preuzeli Atmanija, na ulazu u Swis Airov avion počeli su ga udarati. Federalni MUP je prije nekoliko mjeseci uhapsio našeg brata Saida Atmanija pošto je po Interpolovoj potjernici bio optužen za terorizam. FMUP je po hitnom postupku oduzeo Atmaniju bh. državljanstvo. Francuzi su optužili Atmanija da je telefonom iz Bosne kontaktirao neke ljude u Francuskoj i Turskoj. U optužnici nema drugih dokaza, pa ni brojeva telefona, iako Atmani nema registrovan broj u PTT BiH", kažu u obraćanju našoj redakciji simpatizeri AlO-a. Vrhovni sud FBiH je, prema njihovim tvrdnjama, poništio odluku FMUP-a i odbio Atmaniju oduzeti bh. državljanstvo. Međutim, novim rješenjem FMUP je ponovo oduzeo državljanstvo, navodeći kao razlog napad na policajca u Oslu u Norveškoj, za što je on već bio osuđivan na pet godina zatvora, kao i to da je Atmani zadržao svoje marokansko državljanstvo.

SVI ZA JEDNOG

"Tačno je da FMUP pokreće postupke za oduzimanje državljanstava svim licima, a ne Arapima i mudžahedinima, kako se to predstavlja u javnosti, već licima koja su državljanstva stekla na diskutabilan način, bez prethodnih provjera identiteta i njihove eventualne kriminogene prošlosti. Posebno se pokreću postupci oduzimanja državljanstva ako su takva lica optužena za međunarodni terorizam, organizovani međunarodni kriminal i svim licima koji predstavljaju opasnost za sigurnost BiH i njenih građana", kaže izvor iz federalnog MUP-a.

Prema nezvaničnim informacijama, federalne istrage o načinu i selekciji primanja u državljanstva BiH od 1995. do 1999. godine obuhvatiće i nekadašnji policijski vrh, prije svih Bakira Alispahića, Enesa Bezdroba, Mehmeda Žilića, Šemsudina Mehmedovića i Ismeta Dahića. Istražni organi ipak tvrde da ne treba očekivati spektakularne rezultate ovog dijela istraga pošto svi bivši policijski ministri imaju pokrovitelje i u strankama Alijanse za promjene. No, tvrdnje da je vrh Alijanse za promjene ipak dobio "zadaću sa zapada" da se riješi svojih državljana povezanih sa terorizmom, organizovanim kriminalom i ratnim zločinima, potkrijepljene su uvjeravanjima stranih diplomatskih izvora da se Bosna i Hercegovina samo tako može približiti evropskim integracijama.

Nakon desetljeća u kome su problematična braća po vjeri izmijenila vjerski ukus dijela bosanskih muslimana, Alijansa će amanet vlasti Alije Izetbegovića na kraju razmijeniti kao robu za ulazak u Vijeće Evrope, ili nešto više od toga... ◆

CamScanner

Joint Patrol in Bocinja Donja

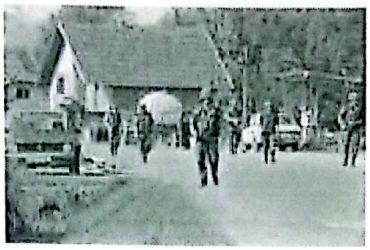

By **Cpl. Jean-Philippe Lavigne**
First published in
SFOR Informer#119, August 8, 2001

Every day in Bocinja Donja the Nordic-Polish Battle Group (NPBG) has to deal with the contention between Bosnian Serb returnees and the former "religious freedom fighters" who came to help Bosniac Army during the war. This month the Turkish Battle Group joined the NPBG for a patrol of the area.

Bocinja Donja - Three Polish patrol vehicles move slowly through the morning haze. The appointment with the Turkish unit has been fixed in Zepce. Maj. Demczuk Marek, Lt. Wojciech Wieja and 1st Lt. Pawel Kozuba are in charge of the Nordpol unit. 1st Lt Cem Gijltekin, company commander, and 1st Lt. Aycut Oncu, platoon leader, are in charge of the 2nd Mechanized Infantry Company of the Turkish Battalion.

After a quick briefing, the convoy heads towards Bocinja Donja on the hard packed dirt road along the Bocinja Stream. The terrain is wooded with steep hillsides. There are approximately 170 houses in the Bocinja Donja area, and most of them are just starting their reconstruction and are still marked with impacts. Much of the area was mined during the war. Just ahead, two big trees block the road, forcing the patrol to turn around.

Back at Nordpol Barracks in Doboj, the Turkish BG gets a presentation of Nordpol's equipment and shooting exercises. The translator, Koviljka Spiric, discusses the situation in the area of responsibility (AOR) with the visitors.

A short history

During the war, small groups of Islamic extremists and warriors from various countries were integrated into some Bosniac units, mainly within the 3rd corps. They mainly operated in the areas of Bihac, Zenica, Maglaj, Vozuca, Travnik, and Zavidovici. In the final phase of the war they participated in the attack on the Ozren pocket. In these areas they fought as a subordinate unit named El Muhajideen. The unit consisted of several hundred warriors. Some of them were also used as instructors in the Bosniac army.

After the war they and their families organised a community that stood apart from the rest of

CamScanner

Bosnia and Herzegovina, whose Muslim majority largely follows a moderate version of Islam. Strict Islamic law, in contrast, began to govern Bocinja Donja's affairs. Women there took to wearing veils and long black robes, and men had long beards. They didn't drink or smoke or speak to visitors. The Nordpol BG had to maintain a temporary base in the village after several incidents of provocation were reported. Today the base no longer exists, but there are three patrols a day in the village.

The Bosnian Serb inhabitants were expelled in September 1995 during the last Muslim offensive on Vozuca and Ozren. The "freedom fighters" inhabited the Bocinja Donja village shortly after the General Framework Agreement For Peace (GFAP) was signed. This was contrary to the intentions of the GFAP, in which Annex 1A, article III, states: "All Forces not of local origin shall be withdrawn within 30 days of GFAP signing (Dec.14, 1995). All forces remaining in territory must act consistently with territory integrity, sovereignty and political independence of BiH." They managed to stay because many of them married into local families and consequently obtained official documents allowing them to live in BiH. They were also supported by some hard-liner Bosniac politicians.

Before evictions began, 159 of these families were in Bocinja. Their leader was Abu Hamza, a doctor who studied in Belgrade during Tito's Yugoslavia. Hamza, from Syria, married a woman whose husband was killed in the war, and thereby gained citizenship in BiH.

The current situation

Maglaj Municipality and authorities started evictions August 28 of 2000. During 2001, 131 families were evicted. The government gave 100,000 KM to help some families move. At the moment there are still seven houses in Bocinja occupied by Muhajideens. But according to some estimates, there are more families.

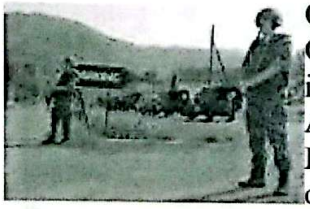

On August 3, a new Polish patrol team commanded by Warrant Officer Piotr Wisniewski and Lt. Anrzej Serafin, deputy chief interpreter, met with Bosko Jovanovic, vice-president of the Association for return of the Bosnian Serbs to Maglaj Municipality. His house stands just in front of the mosque, where loudspeakers call out prayers. Numerous Muslims stare at the convoy as it crosses the village. More than 40 of their vehicles are parked by the Mosque. There is no contact between Bosnian Serbs and the Muslims in this village.

This year Bosnian Serbs started to return to Bocinja. At the moment there are 110 returnees, and about 300 more want to come back. "There is a tendency of increasing of return, especially during this year because many Bosnian Serbs got orders for evictions and they have to leave occupied Bosniac or Bosnian-Croat houses in Doboj, Teslic, Modrica," explained Jovanovic. "Taking into consideration that they are (displaced persons) in these municipalities and mostly without employment and insurance in the Federation, they have no other solution than returning to their houses."

Only one person has a job in the village. Jovanovic added that the presence of SFOR is still needed in the village to maintain security.

The return process in this locality is supported by the Dutch Government. They financed reconstruction of 23 houses in Bocinja Donja. Cross Roads International (CRI), a Swedish organization, also reconstructed a few houses in Krsno Polje.

CamScanner

For now, they are waiting for approval of the reconstruction project to rebuild 100 more houses.

Related links: SFOR at Work|
Nations of SFOR: Turkey, Poland

http://www.nato.int/sfor/indexinf/119/p08a/t0108a.htm

Udružena patrola u Donjoj Bočinji

Cpl.Jean-Philippe Lavigne

Prvi put objavljeno 08. avgusta 2001. u SFOR – ovom informeru broj 119

Nordijsko-poljski bataljon u donjoj Bočinji, svakodnevno se bavi svađama između povratnika bosanskih Srba i bivših "vjerskih boraca za slobodu", koji su došli za vrijeme rata da pomognu bošnjačkoj vojsci. Ovaj mjesec se Nordijsko – poljskom bataljonu u patroliranju područjem pridružio Turski bataljon.

Donja Bočinja – Tri poljska patrolna vozila kreću se polako kroz jutarnju maglu. Za mjesto sastanka sa turskom jedinicom određeno je Žepče. Major Demczuk Marek,poručnik Wojciech Wieja i natporučnik Pawel Kozuba predvode nordijsko – poljsku jedinicu. Natporučnik Cem Gijletkin komandant čete i natporučnik Aycuk Oncu, vođa voda, predvode Drugu mehanizovano - pješadijsku četu turskog bataljona. Nakon kratkog brifinga (iznošenja informacija), konvoj kreće prema Bočinji Donjoj tvrdo nabijenim zemljanim putem pored Bočinjskog potoka. Teren je šumovit sa strmim brdima. Približno je 170 kuća u području Bočinje Donje i većina njih tek počinje rekonstrukciju i još su na njima vidljivi tragovi ratnih dejstava. Većina područja je minirana za vrijeme rata. Malo naprijed, dva velika drveta blokiraju put i primoravaju patrolu da se okrene.

U barakama Nordijsko – poljske brigade u Doboju, Turska brigada dobija prezentacije o opremi i vježbama gađanja Nordijsko – poljske brigade. Prevodilac, Koviljka Spiric, raspravlja sa posjetiocima o situaciji u području za koje su odgovorni.

Kratka istorija

Za vrijeme rata, manje grupe islamskih ekstremista i ratnika iz različitih zemalja integrisane su u neke bošnjačke jedinice, uglavnom u okviru Trećeg korpusa. Uglavnom su boravili u području Bihaća, Zernice, Maglaja, Travnika i Zavidovića. U posljednjoj fazi rata učestvovali su u napadu na ozrenski džep. U ovom području borili su se kao potčinjena jedinica zvana El Mudžahid. Jedinica se sastojala od nekoliko stotina ratnika. Neki od njih su bili instruktori bošnjačkoj vojsci.

Nakon rata, oni i njihove porodice obrazovali su zajednicu koja se isticala u odnosu na ostatak Bosne i Hercegovine, čija muslimanska većina uglavnom propagira modernu viziju islama. Strog islamski zakon počinje da vlada poslovima u Donjoj Bočinji. Žene su počele da nose velove i dugačke crne odore, a muškarci su imali dugačke brade. Nisu pili, pušili, niti su razgovarali sa posjetiocima. Nordijsko – poljska brigada morala je privremeno držati bazu u selu nakon što je rijavljeno nekoliko provokacija i incidenata. Danas baza više ne postoji ali održavaju se tri patrole dnevno u selu.

CamScanner

Bosansko srpski stanovnici su izbačeni u septembru 1995. godine za vrijeme posljednje muslimanske ofanzive na Vozuću i Ozren. "Borci za slobodu" naselili su Donju Bočinju ubrzo nakon što je potpisan Opšti mirovni sporazum. Ovo je učinjeno suprotno odredbama sporazuma, gdje u Aneksu 1, člana 3 stoji: "Sve snage koje nisu lokalnog porijekla povuće se u roku od 30 dana od dana potpisivanja sporazuma (14. decembar 1995.). Sve snage koje ostanu moraju poštovati teritorijalni integritet, suverenitet i političku nezavisnost BiH". Uspjeli su ostati jer su mnogi od njih stupili u brak sa nekim iz lokalnih porodica i samim tim dobili dokumenta na osnovu kojih su ostvarili pravo da žive u BiH. Podržali su ih i neki radikalni bošnjački političari.

Prije nego je iseljavanje počelo, 159 ovih porodica bilo je u Bočinji. Njihov vođa bio je Abu Hamza, doktor koji je studirao u Beogradu za vrijeme Titove Jugoslavije. Hamza, iz Sirije, oženio je ženu čiji je muž poginuo u ratu, i na taj način dobio državljanstvo BiH.

Trenutna situacija

Opština Maglaj i vlasti počele su iseljavanje 28.8. 2000. godine. U toku 2001. Godine 131 porodica je iseljena. Vlada je dala 100 000 KM kako bi pomogla porodicama da se isele. Trenutno u još sedam kuća žive mudžahedini,ali prema nekim procjenama ima ih i više.

Novi poljski tim kojim komanduje narednik Piotr Visniewski i narednik Anrzej Derafin, zamjenik glavnog prevodioca, su se 03. avgusta susreli sa Boškom Jovanovićem, potpredsjednikom Udruženja povratnika bosanskih Srba opštine Maglaj. Njegova kuća se nalazi tik ispred džamije, gdje se preko razglasa poziva na molitvu. Brojni Muslimani posmatraju konvoj dok se kreće kroz selo. Više od 40 njihovih vozila parkirano je pored džamije. Nema kontakta između bosanskih Srba i Muslimana u ovom selu.

Ove godine su se bosanski Srbi počeli vraćati u Bočinju. Trenutno ima 110 povratnika, a još njih oko 300 se želi vratiti. "Postoji tendencija pojačanog povratka, naročito u toku ove godine, iz razloga što sumnogi bosanski Srbi dobili naloge da se isele iz okupiranih bošnjačkih ili bosansko – hrvatskih kuća u Doboju, Teslići i Modriči", objasnio je Jovanović. "Ako uzmemo u obzir da se radi o licima raseljenim po ovim opštinama, koji su uglavnom bez zaposlenja i osiguranja u Federaciji, nema drugog rješenja osim da se vrate svojim domovima."

Samo jedna osoba u selu je zaposlena. Jovanović je dodao da je prisustvo SFOR-a u selu neophodno radi očuvanja bezbijednosti.

Proces povratka u ovom području podržava holandska vlada. Finansirali su rekonstrukciju 23 kuće u Donjoj Bočinji. Međunarodni ukršteni putevi, švedska organizacija, obnovila je i nekoliko kuća u Krsnom Polju.

Trenutno, očekuju dozvolu za projekat rekonstrukcije još 100 kuća.

Relevantni linkovi: SFOR na poslu

Nacije SFOR – a: Turska, Poljska

(Напомена: Са енглеског превела Ања Вукељић)

CamScanner

Mrak u Šeheru, svjetlo u Natronu

Mrak u Šeheru u Natronu

Učenici srpske nacionalnosti iz Bočinje u ponedjeljak će pohađanje nastave započeti u školskoj zgradi u samom naselju. Maglajska opština udovoljila je zahtjevu njihovih roditelja da djeca pohađaju nastavu tu gdje i žive. Đaka će na početku biti malo: trinaest u četiri razreda, ali nakon svega što se u Bočinji događalo ovo je, ipak, dobra vijest. Ne i jedina.

Piše: Hajdar ARIFAGIĆ

Belgijska vlada dala je 100.000 DEM a Zeničko-dobojski kanton izdvojio 20.000 KM za definitivnu obnovu maglajskog Doma kulture i otvaranje savremene biblioteke. Balkan Akt iz Belgije investirao je u opravku 80 kuća. Amerika je preko USAID-a investirala 1,5 milion za obezbjeđenje dovoljnih količina vode. Švedska SIDA dva miliona za razvoj poljoprivrede, grad Kolding iz Danske darovao mercedes namijenjen za medicinsko zbrinjavanje a ovih dana očekuje se i pošiljka kompjutera za jednu od škola.

Od Nove godine do sada obnovljeno je 180 kuća a za nastavak radova pripremljeno još 150.

"Dobro smo naplatili povratak Srba ne

nakon potpisivanja Dejtonskog sporazuma. Pucnjava, straže i zebnja rezultat su oklijevanja međunarodne zajednice da konačno sprovede u djelo odluku prema kojoj u Šeheru neće ti paralelnih institucija i podjela a nakon ga ni straha kod ljudi bez obzira na na onalnost.

"Pomenute poruke novošeherskih Hr ta ne prihvatamo, a o bilo kakvim granica besmisleno je govoriti", kaže Mehmed B darić načelnik Opštine Maglaj. Nekoliko na prije 1. septembra kada je definitivno balo da bude primijenjena odluka među rodnog arbitra o Žepču (direktno se odnosi na Maglaj, odnosno Novi Šeher i Zavidoviće) načelnik je bio nezadovoljan što je taj trenutak ponovo odgođen.

Mehmed Bradari

S uvjerenjem da će se i tome stati ukraj sve oči Maglajlija uprte su prema Natronu. I iz ove najveće maglajske tvo

Sve oči M Natronu. Pr procenata je mjesecu proš zarada je u Šansa će se nezaposl 3,7 mili

"Ослобођење" Сарајево, Поглед, стр. 10, од 8. 9. 2001.

CamScanner

ГЛАС СРПСКИ
22. и 23. септембар 2001.

ПРЕМИЈЕР РС МЛАДЕН ИВАНИЋ ПОСЈЕТИО БОЧИЊУ

Заборављени повратници

БОЧИЊА, 21. септембра - Предсједник Владе Републике Српске Младен Иванић посјетио је данас Бочињу, село код Маглаја у Федерацији БиХ, у којем је прије рата живјело три хиљаде, а сада три стотине Срба.

Мјештани су Иванића упознали са положајем у којем се сада налазе, посебно нагласивши да је поправљена свега 21 српска кућа међународним донацијама, односно донацијама владе Холандије.

Такође, мјештани су истакли да је сеоска основна школа потпуно разрушена, да им дјеца не похађају наставу, да немају посла, нити су добили помоћ за бављење пољопривредом.

Посебно је наглашена несигурност Срба повратника, јер је у Бочињи остало седам породица муџахедина, које предводи Абу Хамза. Муџахедини су пар пута нападали Србе, а једном су им отели ражањ са прасетом и бацили га у ријеку Босну.

- Влада РС дароваће вам грађевински материјал за поправку десет кућа. Ускоро ћу овдје доћи са премијером Федерације БиХ Алијом Бехменом, представницима Међународног комитета Црвеног крста за избјеглице... - рекао је Иванић. Најављујући да ће се послије тога сигурно побољшати положај повратника у Бочињу и да ће се овдје створити много повољнија атмосфера за повратак и живот Срба, Иванић се сагласио са потребом да из овог села оду муџахедини.

Сл. П.

ПРЕМИЈЕР МЛАДЕН ИВАНИЋ У ПОСЈЕТИ БОЧИЊИ

Најављена помоћ повратницима

Предсједник Владе РС Младен Иванић посјетио је у петак поподне српске повратнике у маглајском селу Бочиња, где се упознао са условима живота, проблемима и потребама овог дијела популације.

Премијер Иванић је најавио повратницима у Маглај помоћ Владе РС у грађевинском материјалу за обнову 10 порушених кућа, као и могућност обнове школе у договору са федералним властима.

Премијер РС је обећао повратницима да ће са федералним властима покушати ријешити проблем извјесне несигурности која прати повратнике због присуства седам муџахединских породица у Бочињи, како би се тај проблем елиминисао као разлог да се људи не враћају у своја пријератна места пребивалишта.

У Бочињу се до сада вратило око 300 људи, обновљене су 84 куће, а на обнову чека још око 500 повратничких захтјева.

Заједно са премијером повратнике су посјетили и министар за европске интеграције у Савјету министара БиХ Драган Микеревић, те министар за избјеглице и расељена лица у Влади РС Мићо Мићић.

г.с.

СВИТАЊА 26. септембар 2001. сриједа

CamScanner

ZENICA: PREMA RIJEČIMA **ASIMA ŠARANOVIĆA,**
MINISTRA ŽUPANIJSKOG MUP-a

Nema terorističkih kampova

Odgovorno tvrdim da na području županije, a posebice u okolici Zenice, nema nikakvih vehabijskih naselja niti drugih terorističkih uporišta ili poligona za obuku terorista, izjavio je Šaranović

Piše: Ivica MILEŠIĆ

ZENICA — Odgovorno tvrdim da na području Zeničko-dobojske županije, a posebice u okolici Zenice nema nikakvih vehabijskih naselja niti drugih terorističkih uporišta ili poligona za obuku terorista, izjavio je novinarima Asim Šaranović, županijski ministar unutarnjih poslova. Ministar policije je to izjavio nakon tvrdnji Miroslava Lazanskog, novinara iz Beograda, izrečenih na Nezavisnoj televiziji u Banjoj Luci, "kako se u okolici Zenice nalaze vehabijska naselja u kojima žive pripadnici jedne od najsurovijih islamskih sekti u svijetu, te da pripadnici nordijsko-poljske brigade Sfora nisu smjeli ni ući u naselje bojeći se pokolja". Županijski ministar MUP-a Šaranović ustvrdio je da pomno prati situaciju u posljednjih pet godina te da na ovim prostorima nema nikakvih terorističkih utočišta ili poligona za obuku terorista. Identičnu tvrdnju iznio je i Ahmed Agić, županijski tužitelj. Ipak, u ovoj županiji nisu rijetke polemike oko naselja Bočinja u općini Maglaj gdje su bili nastanjeni mudžahedini.

— U Bočinji je bila nastanjena vjerska zajednica vehabija i tada smo i mi strahovali. Međutim, napornim nastojanjem općinskih i županijskih vlasti te prijeratnih stanovnika Bočinje srpske nacionalnosti i, dakako, uz potporu međunarodnih institucija u BiH, "slučaj Bočinja" okončan je još prošle godine, izjavio je Dževad Galijašević, predsjedavajući Općinskog vijeća u Maglaju.

UTORAK 25. rujna 2001.

SLOBODNA DALMACIJA

http://arhiv.slobodnadalmacija.hr/20010925/bih.htm

CamScanner

СВИТАЊА

И Н Т Е Р В Ј У

сриједа 19. септембар 2001.

ЦЕВАД ГАЛИЈАШЕВИЋ, ВЈЕЧИТИ БУНТОВНИК С РАЗЛОГОМ БЕЗ ДЛАКЕ НА ЈЕЗИКУ КАЖЕ:

„Изетбеговић је највећи џелат муслиманском народу"

Ушао је у политику као изузетно млад човјек. Са шеснаест година примљен је у СКЈ као примјеран ученик, акцијаш. Ушао је не да буде послушник. Ушао је предодређен да постане дисидент, бунтовник с разлогом и човјек без длаке на језику. Са 22 године искључен је из редова СКЈ због истине коју је говорио о бирократији, идеологији која је кренула странпутицом,надојена клицом надирућег национализма. Средином осамдесетих Цевад Галијашевић, схватио је да су СФРЈ почели нагризати паразити, они који су имали све осим потпуне власти и моћи да завладају и умовима људи. Упозоравао је он и његов пријатељ Хасан Делић, заједно са сугрђанима из Мошевца на те опасности. Упозоравали и на себе гнијев навлачили. Барикаде, бесане ноћи, привођења, путовања за правду, за отријежњење нису уродила плодом. Само неколико година касније Југа се распала. Крваво уништила.

Од тада до данас све се промијенило. И људи. Само неки остали су досљедни себи. Један од њих је и Цевад Галијашевић. И данас бунтовник и то с дебелим разлогом. Тим поводом отворено смо разговарали о свему. Без увијања. А Цевад је такав и саговорник. Отворен и без длаке на језику.

О РАСПАДУ СФРЈ И РАТУ

- Господине Галијашевићу, посматрајући с временске дистанце шта је довело до распада СФРЈ?

- Распад идеологије Савеза Комуниста требао је бити изведен националистичким снагама и то је био концепт запада. Западу није био само циљ разбијања идеолошког јединства у Југославији него разбијање Југославије као јаке државне творевине свих њених народа. Ту је било низ међународних прије свега европских интереса. Европска унија није жељела Југославију као велику заједницу малих народа. Она је жељела да ти мали народи уђу у Европску унију као сателити, као предмети некаквог колонијалног дјеловања запада, међусобно завађених, међусобно сукобљених, и оптерећених мржњом. Нажалост тај концепт је прошао. И одмах морам рећи тај распад Југославије је највећа хипотека муслиманског и српског народа, јер је Југославија примарно одговарала управо овим народима. Сада се види да је она требала и другим народима - Црногорцима, Македонцима, али примарно је она требала Бошњацима и Србима. Та два народа морала су наћи заједнички језик у смислу заједничке државе.То је неспорно.

- Зашто тај интерес два народа није реализован?

- Националистичке политике нарочито у бошњачком народу, односно политика Алије Изетбеговића је полазила од тога да распад Југославије неће изазвати распад Босне и Херцеговине и да ће она на рушевинама Југославије профитирати некаквом босанско-херцеговачком државношћу. Изетбеговић је највећи џелат муслиманском народу. Он и његова погубна политика. То је била кратковида политика, то је политика која је довела до потпуно политичког распада, фрагментације цијелог политичког простора и ја бих рекао била онај језичак на ваги који је требао да дође до страшних међусобних сукоба, страшних разарања и крвавог рата. И данас је позиција отприлике иста.Без договора бошњачког и српског народа нема стабилне ни Југославије ни Босне и Херцеговине. Нажалост још увијек нема политичке критичне свијести у једном и другом народу, ни тренутно политичке организације која би поднијела терет тог договарања и отворила разговоре о новом државном устројству у региону. Ипак чини ми се да у оба народа сазријева свијест да је оно раније пуно било боље него ово данас и да у ствари југоносталгија постаје темељно политичко осјећање код оба народа. Сада се јавно говори о југоносталгији, а и то је нешто.

- Како су прошли Џевад и Мошевац у рату?

- Мошевац је свој рат имао. Свој рат завршио. У Мошевцу није било никада екстремизма, нити радикализма зато смо и били непопуларни. Ја сам због тога заједно са пријатељем Делићем два пута хапшен на почетку рата, 1992. године. По два мјесеца затвора смо провели обојица. Два пута по два мјесеца били смо кажњавани што се нисмо јавили на мобилизацију, рекли су да смо "давали свјетлосне сигнале непријатељима" и слично. Наравно све су то глупости и ми смо били потпуно неискусни када је у питању рат, али је једно сигурно Мошевљани нису провоцирали ратне сукобе и они су знали чувати и своју кожу и бринути ја бих рекао и о храбрости и о чојству. Храброст је бранити себе од другог, али је чојство заштитити другог од себе, од својих пасјалука, од својих екстрема.Понекад смо имали јаче страже према Маглају и Тешњу него ли према оној другој страни. Ја сам поносан што у том бесмисленом рату нисам био никада некакво војно лице, официр, а као војник нисам опалио ниједан метак . Поносан сам због тога јер је тај рат у суштини једна неприхватљива и бесмислена појава на овим просторима и хвала Богу да је та епоха завршена. То ружно искуство можемо преточити у неке нове политичке токове који не би више доводили до оваквих стања.

- Увијек сте указивали на неолходно јединство Југославије и Босне и Херцеговине ?

Ту своју идеју ја и дан данас носим са собом и она је непромјењена. Не може се питање Босне и Херцеговине рјешавати без добрих партнера за разговоре. Чини ми се да смо погрешно ишли с тезом да се може направити посао са међународном заједницом и да је то довољно. Није. Бошњаци морају наћи партнера за преговоре и у српском и хрватском народу како би градили властиту државу. Док тога не буде имаћемо ово стање које је и најгоре политичко стање. Политичке конфронтације морају се превазићи и створити се држава која ће бити држава. Видите и Југославија је била мала. Као малу срушили су је. Ми данас имамо стање да завађене народе Србе, Хрвате, Бошњаке, Југословене долази човјек да нас мири и доноси рјешења како ћемо живјети. Не тако давно знали смо и без њих добро и лијепо живјети. У Југославији. У садашњем стању велике среће нема за те народе. Морамо размишљати и о регионалној или другој повезаности насталих државица распадом СФРЈ и лично мислим да је то једино рјешење, посебно за српски и муслимански народ. Повезаност та два народа упркос садашњем стању је увијек било присутно па и у овом посљедњем рату. Не мали број Бошњака нашао је уточиште у Југославији у овом рату јер су ту нашли сигурност.

CamScanner

ПРОШАО РАТ- ОСТАЛА ПУСТОШ

- Рат је остао за нама. Проблема је превише али чини се највећи су по питању избјеглица и њиховог повратка?

- Највећи проблем по питању избјеглица и њиховог повратка везан је за одрживост. Наша општинска власт нема јак буџет да би из њега финансирале све те потребе. Она то не може удовољити ни према народу који је остао овдје за вријеме рата, па ни за народ који се враћа. Ми тражимо начин да се ово питање квалитетно ријеши, па и по цијену да смањимо администрацију у Општини. Чак је и двадесетак људи остало без посла ради те штедње Све је то мало. Ипак учинили смо један значајан корак и то на плану развоја приватног сектора. Сви повратници који желе да отворе било какву приватну дјелатност ослобођени су свих могућих такса, рента, накнада и ослобођени за ову годину свих пореза који припадају Општини. То је наш скромни допринос повратку. Други наш допринос јесте да смо од приватних предузећа у којима су дионичари људи из српске и хрватске националности тражили разумјевање у запошљавању тих људи. Не могуи се људи враћати на голу земљу. Те људе треба враћати на посао. Пуно је ту образованих људи, стручних људи, способних и квалификованих кадрова за које се мора пронаћи адекватно радно мјесто. Ипак, морам признати нема ту значајнијих помака.

-Било је ипак покушаја да се упосле повратници?

Покушали смо с једним аражманом који смо направили у фирми Натрон гдје смо упознали руководство новоосноване Мјесне заједнице Бакотић и Крсно Поље да је Натрон спреман свој погон који се налази у Бакотићу ставити у потпуности на располагање повратницима српске националности и то без икакве накнаде на кориштење. Неријешена политичка питања су углавном разлог да људи нису одлучни у инвестирању у средине у које се враћају. То је проблем и Маглаја и свих других мјеста али се искрено надам да ће тај проблем бити превазиђен. Наравно ми ћемо и даље покушавати да се крене напријед посебно у у области пољопривреде и сточарства гдје смо добили одређене помоћи Шведске владе. Морам рећи да смо у МЗ Бочиња и тамошњег руководиоца МЗ упознали са вољом Шведске владе да донира плодне јунице повратницима како би се и на тај начин добио и квалитет повратка. И та акција је пропала. Изгледа да није било спремности повратника да прихвате донације, јунице, грађевински материјал и опрему за мљекару али да је сами себи то изграде. Значи иницијатива има и ја не знам колико су оне довољне и не могу схватити да се оне олако одбијају.

- Постоје и друге "кочнице" везане за повратнике?

Свакако има. Један од проблема на који сам ја указивао руководиоцима мјесних заједница повратника на подручје Озрена јесте да озренско подручје треба да се интегрише у цјелокупни политички систем Општине Маглај. Значи да у легалној форми артикулира своје политичке, националне, културне и вјерске потребе. Треба обновити рад мјесних заједница на ваљан начин и та руководства требају поднијети терет комуникације са општинским властима, а општинске власти морају тражити адекватне одговоре са вишим структурама власти.

- Да ли постоје кадрови за такав терет?

- Нажалост ми смо за цијело ово подручје добили једног неспособног човјека који није успио себи изградити ни породицу, ни ништа у животу. али из социјалних разлога добија плату у Општини а да није способан повести ни двије овце. То је извјесни Момировић Станислав. Пазите то је једна искомплесирана будала и ја не могу другачије да га назовем. Ја нисам у животу видио да неко може изрећи толико мржње према својим сународњацима као он према свом народу, према својим комшијама. Он је у једном писму на три странице на непримјеран и крајње некоректан начин попљувао Србе - своје комшије -Срету Ђурковића, Чеду Мочића, Владимирку Трипић, Ранка Малишановића и многе друге. Направио је од њих екстремисте српског национализма и могу одговорно рећи не постоји гора каписла за буђење бошњачког национализма од ове коју је направио тај Момировић. То је права глупост што он чини.То је злочин према свом народу. Он и није свјестан које зло носи у себи. Ја с позиције коју обављам могу рећи да нама не требају полтрони, будале, улизице, ни људи који не воле своје сународњаке већ разумни људи који ће штитити политичке и друге интересе свог народа, а не да га блате и понижавају. Нама требају нормални људи, партнери за разговоре како заједнички створити будућност.

- Да ли има људи спремних за разговоре и договарања?

Таквих људи има. Ми смо у Бакотићу именовали Јовић Милана за повјереника. Он је већ изабран за предсједника Мјесне заједнице Бакотић и Крсно Поље, а ускоро ће бити именован и предсједник МЗ Раковац. Значи има способних људи који хоће и знају да раде за свој народ и за средину у којој дјелују. Наша воља постоји да квалитетно радимо на повратку и животу на овим просторима.

- Бочиња је некакав пилот програм повратка. Ко су повратници тамо?

У Бочињи је испит свих наших настојања да добијемо квалитетан повратак. Могу рећи да тамо има и одређених проблема прије свих јер тамо још има један мали број муџахедина. Ми морамо знати да су Срби продали имовину њима и засад не постоји правна основа да се оспори њима то право. Са друге стране засад не постоји ни могућност да се оспори и ваљаност купопродајних уговора јер то не тражи ни једна страна - ни продавац, ни купац. Ту је суштина проблема, јер ако је купопродаја обављена легално онда не можемо радити нелегалне и противзаконске радње како би неког отјерали иако смо свјесни да су они кочница знатнијем повратку у Бочињу. Мислим да се ово питање мора ријешити договорима и искреношћу и на задовољство прије свих повратника у Бочињу. Јер они се враћају на своје. На оно што им је вијековима припадало. Могу рећи да се у Бочињу враћају претежно старији и у групама што цијенимим да није довољно да би се генерално прихватила чињеница да је то квалитетан повратак. Али је значајно то да је кренуо тај повратак и лично се надам да ће се сви из Бочиње вратити на своја огњишта.

CamScanner

- Вашим доласком и других млађих људи на чело Маглаја овај град доживљава бржи препород а и регија се видљиво мијења?

Ми данас припадамо Зеничко-добојском кантону и мислим да је тај појам прилично политички натегнут и овај кантон мора интензивније усклађивати своје интересе са добојском регијом. То су природне и заједничке цјелине које су осуђене на заједничку сарадњу привредних и економских потенцијала. У овом тренутку Маглај и млади људи из Маглаја остварују прилично велики политички утицај у кантону, да не кажем играју кључну улогу у ЗЕ-ДО кантону. На челу овог кантона је наш суграђанин Мутдим Херцег који је свакако способни политички кадар. Ми смо заједно радили на том послу да Маглај добије свога гувернера и ово је јединствена прилика да са тог нивоа дође једна велика подршка за даљи развој Маглаја. Ми смо у Маглају извршили једну радикалну политичку реконструкцију у државним службама. Извршена је смјена у полицији, начелника и командира и на чело те институције дошли су способни и стручни људи. Извршена је смјена корумпираног тужиоца који је у ствари муџахедински и адовски шпијун и који је био до те мјере нестручан да би био бољи као вулканизер него као лице које штити грађане и закон. Ту смо довели младе и способне кадрове неоптерећене мрачним национализмом, а најуспјешнија смјена јесте у Натрону и органима управе у Општини. Све те промјене већ дају резултат. Слика се мијења из темеља и са оптимизмом гледамо на будућност.

- У обрачун сте ушли и са такозваним кадровима за које се каже да су сива еминенција града?

- Видим добро сте обавјештени и о томе па чак и о дјеловању ефендије Крушке. Он је уствари био та сива политичка еминенција Маглаја која је управљала свим политичким кретањима и на свим нивоима у Општини. Данас он уопште није у политици. Вјера је потпуно одвојена од политике и Крушко је данас један приватни подузетник и рекао бих успјешни подузетник. Он као такав више никоме не смета и мислим да је прича о ефендији Крушки и његовом политичком дјеловању заувијек завршена.

- По свим наговјештајима отвара се нова прича о Натрону као узданици Маглаја, али и пословној сарадњи са СР Југославијом?

- Тачно је то. Натрон се враћа својим пословним успјесима. Најважније са новим људима који се данас налазе на челу овог колектива отварају се и нове странице Маглаја. Натрон је покренут након 10 година. Покренут је само један његов сегмент и упослено је око 1000 људи. Ускоро ће се тај број и повећати и то знатно више. Натрон се враћа и својим предратним пословним партнерима и ја бих рекао у првом реду оним из Југославије. Ту је и Италија, а морам истаћи да је наше највеће тржиште Југославија и то тржиште ми ћемо свим средствима задржати и то успостављањем квалитетних путева сарадње у обострaном интересу. Ми тржиште немамо у Словенији или Хрватској, а оно што имамо сарадње са Словенијом своди се на увоз старог папира. Тржиште Југославије, Босне и Херцеговине и Црне Горе је осуђено да функционише као једно. То се најбоље сада види на функционисању свих фирми које раде у тим државама. Види се то и на Жељезарама Зеница и на Натрону и свим другим предузећима. Ја сам охрабрен чињеницом да је сарадња између СР Југославије и БиХ сваким даном квалитетнија и надам се да ће се премостити и преостале баријере које стоје на путу још успјешније сарадње.

- Као "стари" акцијаши да ли сматрате да јавни радови могу допринети бржем излазу из криза у којима се данас налази и Републике Српска и Федерација Босне и Херцеговине?

- Природно је ту идеју морао заступати СДП. Нажалост босанскохерцеговачки СДП је прилично кокетира са бошњачким национализмом и прилично се интегрише у некакав бошњачки национални блок ако се жели једна критичка дистанца спрам национализма. Вјероватно из тог разлога СДП се боји хипотека реафирмације комунизма, реафирмације Југославије и реафирмације оних вриједности које су од интереса за читаво становништво без обзира на националност. То је промашено. Оно што је добро треба узимати из прошлости, а оно што не ваља треба одлучно одбацивати. Ја вјерујем да су јавни радови неминовност јер се ниједан капитални пројект као што је изградња аутопута кроз БиХ не може урадити без јавних радова. Вријеме јавних радова доћи ће веома брзо.

- Ви имате оштар суд по питању оваквог начина приватизације јер се млади најчешће због ње налазе на улици. Како се она спроводи у оба ентитета?

- Приватизација је у ствари данас друго име за пљачку. Ми гледамо како се распадају државна власништва и како постају приватна власништва, али без обнављања производње.Ради тога нема стратешког запошљавања посебно младих и школованих људи. Кажу противатизација је процес који је неминован и ми сигурно знамо да јесте, али је требало користити приватизацију по моделу Словеније где је била системска планирана приватизација. Код нас је стихијска приватизација која не рађа ни политичке ни економске резултате и гдје нема запошљавања. Зато ову државу напушта младост и српска и хрватска и бошњачка. Тек када направимо попис онда ћемо видјети да смо преполовили становништво БиХ. Зато неко мора одговарати. Много је младих образованих у Америци и по другом западном свијету. Они су отишли због ратне прошлости, али и због оног што данас не можемо а морамо управо ради младих превазићи. Данас се не одлази из националних разлога већ искључиво из економских.

Хвала Вам на искреном и отвореном разговору.

Никола Грубјешић

CamScanner

РЕАГОВАЊЕ ПРОЗВАНОГ

Ко је у ствари Џевад Галијашевић?

У Вашем листу број 2069 (69) од 19. септембра 2001. године у тексту под насловом "Изетбеговић је одредио оног муслиманског народа" које се тиче мене неистина и клевета. Како је дио тога написан уз моје име молим Вас да ове редове објавите у Вашем листу.

Текст нема ничега заједничко са насловом који је искључиво пропагандне природе, а у тексту на двије странице Изетбеговић се спомиње само у једној реченици. Интересује ме Џевад Галијашевић се додворава расељеним Србима зато што му само расељени одговарају а са повратницима ускраћује не комунално. Тврди да су повратници ослобођени свих могућих такси, накнада и пореза који припадају Општини Маглај за ову годину. То је само врућа шимшира пуна вода, повратници покушавају покренути неку приватну дјелатност уз све "олакшице" брзо бити одустали као што сам одустао и ја. Галијашевић је уназад руководство новоосноване Месне заједнице Бакотић и Крстно Поље да је Натрон спремао ставити на располагање погон у Бакотићу повратницима на коришћење без накнаде. Прво то руководство МЗ прогледи је Галијашевића и састављену је од људи из Добоја, а не повратника крхма Галијашевић не дозвољава да организују локалну самоуправу. Друго, тај погон је сатрован од стране становништва због краја за културне потребе. Натрон је тврдио да му се стара зграда не располаже а за узвишат запослиће 100 радника са овог подручја. Радници је "запослио" тако што је овдашње раднике изселио из творнице у дислоцирани погон а на њихова места запослио раднике из Маглаја. Тако је МЗ "4 јули" Бочиња финансирала 100 радних мјеста за Маглај а да нису добила ни једно нова за себе. Да ствар буде још гора задашњи предсједник МЗ је без одлуке и знања органа МЗ прљио зграду у власништво творнице. Натрон чиме је само побољшао свој положај у творници а то ни данас велики већина овог подручја не зна - мисли да је погон њихов.

Што се тиче замоћи развоју пољопривреде на овом подручју то је само Галијашевићев блеф. Кога је он руководиоца упознао у МЗ Бочиња са вољом Шведске владе, кад тако нема ни МЗ нити руководиоца јер он не дозвољава да се формира иако је захтјев достављен Општинском већу 31 маја ове године. Галијашевић не поштује вољу народа, мора бити по његовом или никако. Тачно је да постоји добра воља Шведске владе да помогне обнову сточног фонда на подручју општине Маглај, али ипак логалитета се одређују на приједлог Џевадове владе па тако у Бочињи прави стоји објекат са 60 стрмених волова, а донаторским средствима у Чобљама гради се објекат за говеда. У Чобљама је отворио пастутак Галијашевића задруга са машинским парком од 5 трактора са свим потребним прикључцима и опремом. На подручју Бочиње, Бакотића и Крстног Поља и осталих српских насеља није дато ни једно грло стоке не нарања пољопривредни алатки. Кантонални министар за расељена лица господин Алија Гогић је упутио једну пошиљку прехрамбених и хигијенских артикала у Бочињу и одмах је смијењен а из општине Маглај упућен, јер да ли зна он коме је то послао.

У погледу где се Галијашевић окомио на мене има и мало истине. На примјер, тачно је написано моје име и презиме и писмо од три странице иако не стоји коме је упућено, јер Џевад не чека тамо где је за њега тврдо.

Циљ ми је може искомпромитовати у мом народу и оправдати затварање Уреда за повратак који је био једина помоћ Србима у Маглају.

Чак иде тако нешто да измишља имена моја колегија које сам ја наводно пољубљао па између осталих наводи Владимиру Трајић кога ја не познајем а сумњам да таква особа и постоји или Џевад боље познаје моје комшије од мене.

Не наводи како сам ја све предузео да се успостави локална самоуправа на подручју Бочиње, Бакотића и Крстног Поља, али пошто то Галијашевић није дозволио и у Маглају су исцрпљене све могућности ја сам написао то писмо које се дотакло и њега колико сам ја ту некога погрјешио, како он то каже, највећи је докај што сам за ту информацију добио писмо захвалности од стране ОХР-а, а да се данас уплаша са садржајем ускоро ћу јавно објавити то писмо. Мени је добро познат комшијски ћудљиви Џевада Галијашевића, али ми није јасно како уредник овако нешто пусти у јавност. Између демократије и вулгарности мора постојати нека граница.

Ко је у ствари Џевад Галијашевић?

Та је једна контроверзна особа која је сву имућу изградила и сада та одржава на иферама и инцидентним ситуацијама које сам режира и ту се врло добро сналази. У нормално, мирно вријеме шврља та нема, али у сваку аферу налази се у главној улози и кад се прашина слегне људи падају као зрело воће, а Џевад увијек излази као побједник са новим политичким поенима. У таквој неравноправној утакмици поклекао је и један привредник калибра Хамдије Куповића. То је његов терен и свако ко се пође са њиме страно има шанси као неки аматер у партији шаха са Каспаровим. Непослушне нема лосрдно уклања са пута а најновији су примјери Начелника полицијске управе Маглај који је имао доста проблема и дошао у неговим мантиперама и Општинског јавног тужиоца који није хтио свирати по његовим нотама. Када је на терену без кичуна места поставио своје људе испаде да у Маглају више нема кадрова па је довео Начелника полиције из Добоја а Јавног тужиоца из Жепча.

Да ли је Галијашевић један препредени криминалац? Сазнаћемо ускоро, јер ће се врло брзо дати упознати са животним дјелом Џевада Галијашевића. Галијашевић је вјероватно једини предсједавајући Општинског вијећа у Федерацији који је у сталном радном односу и налази се на платном списку. Општина Вјероватно примања нису мала кад је за годину и по успио старог "кадета" замијенити "мерцедесом" реновирати кућу у Мостару, купити кућу у Добоју исту опремити итд. Од Галијашевића једино користи имају новине и судови. Због његових квота и неаргументованих прозивања новинама пада тираж, а судовима пуни буџет као чест актер судских процеса.

Истина ангажовао се око изградње мушкадина из Бочиње али само док је постигао свој циљ. То је економска добровидна Маглаја, а какво је стање у Бочињи данас. Прошле године прекоком новембра демократско је пало 150 кућа, а до данас обновљено је само 23. У Бочињи је продано 6 кућа, а колико тама мушкадина живи нико у Маглају не зна. Приватна кућа се користи као верски објекат и ту се петком скупља од 30-100 непознатих бројних лица. Ова није регистровали вјерски објекат и сви скупови би се морали пријавити полицији и добити одобрење што се не чини и тако се не зна ко све долази у Бочињу. Пролази се перед неколико регуларних џамијских објеката и долази у комшилук у Бочињу што је само психолошки притисак на повратнике и покушај неконтролисане Бочиње. Јаки разлаз узнемирава повратнике а тиме се нарушава јавни ред и мир на што се ништа не предузима. Ова појава само обескуражује потенцијалне повратнике, а Галијашевић је постигао свој циљ, свијету показати како су створени услови за повратак Срба, а створити услове да се врати што мање Срба.

Уз гарантно пропутовање 18 хрватских села спајтени Жепче и смањен повратак Срба, Маглај је дефинитивно постигао апсолутну Бошњачку већину за сва времена иако прије рата није имао ни половину.

Бисера ове врсте је на претек, али немам намјеру узурпирати цијеле двије странице листа."

Станислав Момировић
Бакотић, Маглај

CamScanner

NAŠA RIJEČ - Utorak, 11. septembar/rujan 2001.

MAGLAJ

UNHCR najavio sanaciju 80 kuća

UNHCR će posredstvom humanitarne organizacije "Mercy Corps" ovih dana početi realizaciju projekta sanacije 80 kuća; 50 kuća, čiji su vlasnici lica srpske nacionalnosti, biće sanirano u naselju Bočinja i 30 kuća, čiji su vlasnici Bošnjaci koji su privremeno zbrinuti u naselju Bakotić, u koje žele da se vrate prijeratni stanovnici - Srbi. Riječ je o Bošnjacima čije su kuće u novošeherskom i bradičkom kraju totalno uništene. O početku realizacije ovog projekta načelnika maglajske Općine Mehmeda Bradarića upoznao je Ayman Greybeh, šef Regionalnog ureda UNHCR-a Zenica. Tokom razgovora bilo je riječi i o drugim projektima vezanim za pomoć u povratku izbjeglog i raseljenog stanovništva, jer na području općine Maglaj ostaje još 600 totalno uništenih stambenih objekata, koji otežavaju provedbu povratka svih na svoje. (N.B.)

Dnevni avaz, subota, 6. oktobar/listopad, 2001.

Donacija maglajskim školama

Obezbijeđeno 50 računara

U okviru partnerske saradnje s Maglajem, danski grad Kolding donirao je Općini Maglaj 50 računara, javlja BHP.

Općinska služba za društvene djelatnosti Maglaj računare je podijelila osnovnim i srednjim školama, tako da će se računari naći i u najudaljenijim školama na području općine Maglaj.

Grad Kolding donirao je srednjim školama općine Maglaj i namještaj za kabinetsku nastavu, te namještaj za osnovnu školu u Bočinji.

CamScanner

■ POSLIJE EKSPLOZIJE U NJUJORKU, ABU HAMZA, STARJEŠINA MUDŽAHEDINA KOJI ISLAMSKOG TERORIZMA, IZNENADA JE NESTAO IZ BOČINJE. SRPSKI POVRATNICI SE PITAJU:

Ko su Bin Ladenovi

Zna se da je većini mudžahedinskih porodica koje su 1996. okupirale Bočinju, Vlada Federacije pronašla alternativni smještaj. Na početku projekta pretvaranja Bočinje u vjerodostojnu minijaturu Kabula, u tom selu je bilo 159 porodica, čiji su se nosioci prepoznavali po dugim bradama i arapskim tunikama, da bi ih pred početak procesa deložacije ostalo 89. Gdje su sve rasporedili, zvanično niko ne zna • Milan IVANOVIĆ

Starješina mudžahedina u Bočinji, u BiH je, prema rasprostranjenoj priči, ušao u humanitarnom konvoju iz Rijeke i odmah se uključio u zloglasni odred *El mudžahid*. Tragom iste priče, zajedno sa *ikarom* i mlijekom u prahu, prošvercovao ga je **Jusuf Halilagić**, sadašnji zamjenik **Svetozara Mihajlovića** u Savjetu ministara.

Boško Jovanović, neformalni vođa srpskih povratnika u maglajsko selo Bočinju, tvrdi da se mudžahedini u svom dojučerašnjem rezervatu sada mogu vidjeti samo *kad prelete*. **Do takvog obrta došlo je nakon terorističkog napada na SAD i američke objave rata militantnom islamu**, koji je u maglajskom selu Bočinji doskoro bio *više od života*. Mještani Bočinje također tvrde da je iz tog sela otišao i njegov vođa **Abu Hamza**. Gdje su otišli mudžahedini iz Bočinje, koji su BiH najneposrednije uvrstili u atlas zemalja islamskog terorizma, Srbi povratnici ne znaju.

- U selu su nakon deložacija, koje su proveli Opština Maglaj i međunarodna zajednica, zvanično ostali mudžahedini - vlasnici kuća koje su otkupili od Srba. **Koliko ih stvarno ima, ne znamo. Sada se mogu vidjeti samo petkom u džamiji.** Nekad ih ima 100, nekad 50, a ponekad ne više od petorice - kaže **Boško Jovanović**, dodajući kako je siguran da o njima sve zna MUP Federacije koji *neće da saopšti te podatke, dok u isto vrijeme pažljivo dokumentuje ko dolazi kod njega.*

Jovanović dodaje da je donedavno u Bočinji bilo 12 mudžahedinskih porodica, kojima se, prema njegovim saznanjima, sada plaća kirija. Zna se, također, da je većini mudžahedinskih porodica koje su 1996. okupirale Bočinju, Vlada Federacije pronašla alternativni smještaj.

Na početku projekta pretvaranja Bočinje u vjerodostojnu minijaturu Kabula, u tom selu je bilo 159 porodica, čiji su se nosioci prepoznavali po dugim bradama i arapskim tunikama, da bi ih pred početak procesa deložacije ostalo 89. Gdje su sve rasporedili, zvanično niko ne zna. Pogotovo **vlasti Federacije BiH, koje, nakon *priključenja BiH Svjetskoj koaliciji za borbu protiv terorizma*, za mudžahedine ne žele ni da čuju.** Mada o sadašnjim lokacijama bočinjskih mudžahedina nema preciznih podataka, Jovanović smatra da 22 srpske povratničke porodice tek sada trebaju da budu oprezne.

- Oni su osviješćeni ekstremisti i čim se nešto desi, odmah se u to uključe - kaže Jovanović, izvor *Ekstra magazina* tvrdi da koordinaciju među mudžahedinima iz Bočinje nikada nije prekidana, bez obzira na njihova trenutna prebivališta.

- Oni se nikad nisu odrekli Bočinje, a i danas održavaju vezu, čekajući priliku da se vrate u to selo. Kad im zatreba, vrlo brzo se sastanu i dogovore kako će dalje djelovati. Tih šest kuća koje su otkupili su im baza i logistika za dalji ostanak u BiH - kaže nesmenovani izvor *Ekstra* kategorično tvrdeći da **nijedan mudžahedin iz Bočinje nije napustio BiH.**

- A i zašto bi, kada su njeni državljani. Najveći dio njih naselio se u romskom selu Bistrici, smještenom između Brčkog i Tuzle. Imaju ih i na drugim lokalitetima, koje po potrebi napuštaju, uz pomoć muslimanskih obavještajnih službi - dodaje izvor *Ekstra*.

U isto vrijeme, **džamija u Bočinji, koja je napravljena u srpskoj kući, nesmetano radi.** Oni su potpuno preuzeli filozofiju i folklor mudžahedina, tako da se, po pričanju Srba iz Bočinje, ponekad novokomponovani bošnjački mudžahedini teško raspoznaju među pravima. Srbi iz Bočinje i Hrvati iz susjednih sela, vjeruju da lokalni Bošnjaci mudžahedinima i dalje pružaju utočište.

- Od 1996, kada su pripadnici odreda *El mudžahid* od Alije Izetbegovića kao nagradu za ratne zasluge dobili selo Bočinju, prije rata stoprocentno srpsko, Maglaju je zaprijetila potpuna talibanizacija. Mi im ništa nismo smjeli, a prethodna općinska vlast pod kontrolom SDA ih je tretirala kao mezimce - kaže nesmenovani funkcioner SO Maglaj iz *Alijanse za promjene*, čiji su funkcioneri prošle godine, po dolasku na vlast, donijeli uredbu o zabrani upotrebe islamskih pozdrava na javnim mjestima. Međutim, ni oni se te uredbe nisu držali.

U Maglaju se priča da je Dževad Galijašević, lokalni šef *Stranke za BiH*, zvanično najveći protivnik mudžahedina, o uredbi priča samo dok iz svog luksuznog automobila ne bi zatrubio šef mudžahedina Abu Hamza.

- Tada bi Galijašević, sa vidljivim strahom, salutirao *kako Allah zapovjeda* i Abu Hamzu pozdravio sa: *Selam alejkum* - kaže nesmenovani sagovornik iz SO Maglaj.

Istim putem kao i Abu Hamza, Palestinac koji se prije rata školovao u Jugoslaviji, oglav-

Jusufova veza

■ Abu Hamze i sljedbenika su se u Maglaju i okolini toliki plašili da se i danas u gradu sjećaju kako su mudžahedini, koji su prodavali robu na pijaci, usred podneva napuštali tezge i išli na molitvu: sve je ostajalo netaknuto, niko nije smio ni da priđe tezgama. Starješina mudžahedina u Bočinji, u BiH je, prema rasprostranjenoj priči, ušao u humanitarnom konvoju iz Rijeke i odmah se uključio u zloglasni odred *El mudžahid*. Tragom iste priče, zajedno sa *ikarom* i mlijekom u prahu, prošvercovao ga je **Jusuf Halilagić**, sadašnji zamjenik **Svetozara Mihajlovića** u Savjetu ministara.

Abu Hamza iz Sarajeva

■ Srpski povratnici u Bočinju tvrde da im je iz MUP-a Zeničko-dobojskog kantona Federacije BiH dostavljen dopis u kojem stoji da je mudžahedinskom starješini Abu Hamzi kupljen stan u Sarajevu. Prema relevantnim saznanjima, većina mudžahedina koji su donedavno boravili u Bočinji, prije dolaska u ovo mjesto bili su prijavljeni u Sarajevu. U pasošima su im bile zavedene same sarajevske adrese. Došli su sa svih strana: iz Sirije, Egipta, Palestine, Libije, Jemena, Alžira, Džibutija, Tunisa, Sudana, Jordana, Katara, Libana... Bilo ih je čak i sa pasošima Albanije, Turske i Švajcarske. Među mudžahedinima u Bočinji, prema raprostranjenoj priči, boravio je i bratić palestinskog vođe **Jasera Arafata**.

Predsjednik maglajskog SDP-a tvrdi: U Bočinji je bio kamp za obuku mudžahedina

CamScanner

SU SE BORILI U BiH I TAKO JE SVRSTALI U ZEMALJE
DA LI JE ABU HAMZA OTIŠAO DA SE NE VRATI

ljudi u BiH

nom preko Hrvatske u BiH su stigli i ostali bošnjački mudžahedini. Potom su se uključivali u, za njih prestižni odred, *El mudžahid*. Odred je bio instalisan u *Gostovićima* kod Zavidovića. Obuku su imali u raznim kampovima BiH, a upravo iz Gostovića krenuli su krajem ljeta 1995. i u akciju na Vozuću, šifrovanu kao *Uragan 95*.

Pripadnici *El mudžahida* naročito su se istakli u mučenju boraca

Vojske RS i odsijecanju srpskih glava. O svirepostima koje su ispoljili svjedočio je na jednom sastanku sa predstavnicima *Komisije za razmjenu zarobljenih i nestalih RS* njihov glavni koordinator general Sakib Mahmuljin, ratni komandant Trećeg korpusa Izetbegovićeve armije:

- Dvadeset osam odsječenih srpskih glava je poslano kao poklon Aliji Izetbegoviću, a dvadeset osam je proslijeđeno u Iran - rekao je, prema pisanju sarajevske štampe, tom prilikom Mahmuljin.

Nezabilježeni masakr, prema svim raspoloživim saznanjima, mudžahedini su izvršili u svom glavnom centru-kampu u Gostovićima. Neko vrijeme čekali su na zaslu*ženu* nagradu, raspoređeni na raznim lokacijama. Obuku za *neprekidni sveti rat* nastavili su *mnogobrojnim kampovima* u BiH. Kada su akcijom IFOR-a (sadašnji SFOR) *razvaljeni* kampovi u selima Jablanica kod Tešnja i Guča Gora kod Travnika, Izetbegović i bošnjački vrh morali su da ispune obećanje: mudžehedinima je darovana Bočinja, najveće i najbogatije maglajsko selo.

Islamski sveti ratnici u Bočinji su imali sopstvenu benzinsku pumpu, a u maglajskoj opštini sve moguće privilegije. *Jer, došli su da bi njihova braća u Maglaju mogla mimo da spavaju.* Sve dok iz opštine tokom 2000. u Bočinju nije došlo 89 naloga za deložacija. Sedamdeset naloga uručeno je mudžahedinima koji su sklapanjem braka sa muslimankama iz Bosne dobili bh. državljanstvo.

- Koliko su se obradovali deložacijama, pokazali su u julu prošle godine kada je zbog nemira u Bočinji u opštini Maglaj zavedeno vanredno stanje. Tada su mudžahedini, pojačani pristalicama iz Tešnja i Zavidovića, blokirali put Zenica-Zavidovići, pokušavajući sve da sprječe deložacija - sjećaju se srpski povratnici.

Sjeća se i banjalučki novinar Slaviša Sabljić, koji je tada radio u *Nezavisnim novinama*:

- Išao sam sa ekipom u pratnji Sfora. Kad smo došli na parkiralište, došla su dvojica mudžahedina i gestovima pokazala da će nas klati. Bili smo opkoljeni. Prevodilac Sfora je došao, pitao nas imamo li problema i otišao - priča Sabljić, dodajući da ga je od razjarenih mudžahedina spasio jedan novinar iz Sarajeva. Sabljića, koji sada radi u *Nezavisnoj televiziji* Banjaluka, mudžahedini su, tvrdi, napali i prilikom posljednjeg boravka u Bočinji, kada je za tu kuću pratio posjetu premijera Mladena Ivanića srpskim povratnicima.

- Čim smo se prijavili u policiju, otišli smo pred kuću Stane Zekić, gdje je sada smještena džamija. Neki klinac viče: *Babo, otvori!* A onda je izašao babo, ogroman mudžahedin, i potrčao za nama. U tom momentu je u mini-džamiji klanjalo pet-šest mudžahedina, koji su se kasnije srećom povukli - priča Sabljić.

Inače, džamija je ranije bila u zgradi *Doma kulture*, na koju je nalonjena ambulanta.

- Na samu Novu godinu 2001. sforovci su krenuli da skinu razglas - kaže jedan stanovnik Bočinje i dodaje: - Pošto nisu mogli da izvrše obred, pozvali su i skupili 300 domaćih obožavalaca iz okolnih sela i nakostriješili se prema sforovcima. Došlo je do čarki, a mudžahedini su pred zaprepašćenim sforovcima zaklali ovna i namazali se ovnujskom krvlju po tijelima. Mudžahedini su počeli da evakuišu žene i djecu, pripremajući se za sukob sa Sforom. Ali, sforovci su ih sredili, stavljao kao Hamza Husamudin, na ješenju za kuću je zavedeno ime Imad al Huseina. Srbi se pitaju pod kojim imenom se sada skriva Abu Hamza. Muči ih i gdje se trenutno nalazi.

- Jeste da ga od napada terorista na Ameriku, u selu niko nije vidio, ali dovo nikad ne miruje - poručuju Srbi iz Bočinja.

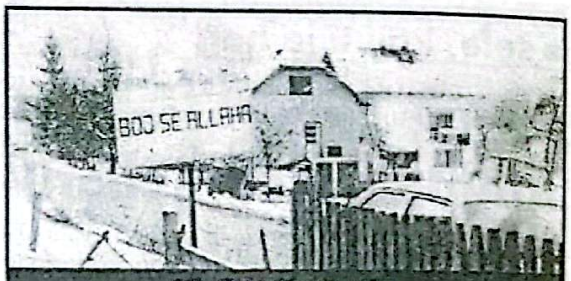

U Bočinji nije normalno

Sadašnje rukovodstvo SO Maglaj, čija su okosnica Dževad Galijašević iz *Stranke za BiH* i Mugdim Herceg, član SDP-a Zlatka Lagumdžije, dugo je vodilo žestoku političku bitku sa mudžahedinima. Njih dvojica, kao ni ostali partijski i opštinski funkcioneri, trenutno se ne izjašnjavaju o statusu preostalih mudžahedina u Bočinji. Svojevremeno, dok je Maglaj vodio borbu za priključak u svijet i dok u ovaj grad nisu stigle prve donacije, predstavnici maglajske Alijanse za promjene bili su mnogo agilniji, a predsjednik OO SDP-a Mugdim Herceg je izjavio:

- U Bočinji situacija nije normalna. Snimanja koja su pravljena od strane međunarodnih organizacija pokazala su da se u Bočinji još izvode treninzi, da postoje straže i da nema pristupa kamerama.

Dvadeset osam odsječenih srpskih glava je poslano kao poklon Aliji Izetbegoviću, a dvadeset osam je proslijeđeno u Iran

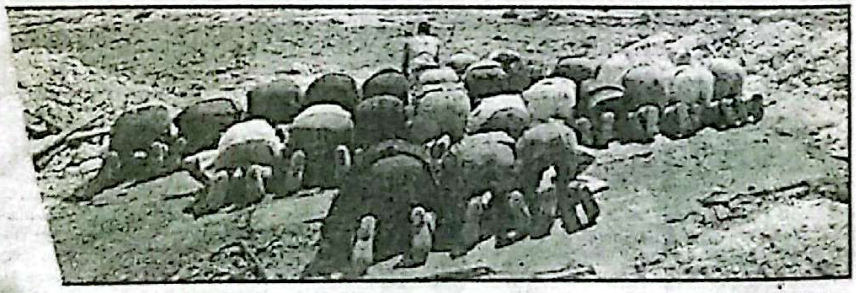

Došlo je do čarki, a mudžahedini su pred zaprepašćenim sforovcima zaklali ovna i namazali se ovnujskom krvlju po tijelima

Mudžahedini, koji su se kasnije srećom povukli - priča Sabljić.

Inače, džamija je ranije bila u zgradi *Doma kulture*, na koju je nalonjena ambulanta.

- Na samu Novu godinu 2001. sforovci su

mnoge i pohapsili. Među njima i Abu Hamzu, koji je u pritvoru proveo čitava tri dana.

- Jedni su tu do podne, a drugi po podne - kaže Boško Jovanović.

Dodaje da ga uznemirava poruka sadašnjih čelnika opštine Maglaj, za koje je proces povratka u Bočinju završen, mada se od 856 srpskih porodica vratilo svega 22, a mudžahedini su još u selu. Skupljaju se po kućama koje su oštetili i s vremena na vrijeme zaprijete. Kuću u Bočinji je, prema saznanjima *Ekstra*, kupio i zloglasni Abu Hamza. Iako se do sada pred-

МЕЂУ СРБИМА ПОВРАТНИЦИМА У ОЗРЕНСКО СЕЛО БОЧИЊА

Топлина зиме у завичају

Пала је киша, задувао је хладан вјетар са Озрена и ријеке Босне, али то не смета будућим повратницима • Бочињци долазе суботом и недјељом да поправљају своје куће

ДОБОЈ, 16. новембра - Тридесет седам српских породица провешће прву зиму послије рата у Бочињи, на својим или огњиштима родбине и пријатеља. За њих 26 побринула се холандска влада, која је даровала новац за санацију 23 куће у које су се уселили почетком марта ове године. Остали су се - снашли.

Да ли ће предстојеће новогодишње и божићне празнике у овом озренском насељу у маглајској општини у Федерацији БиХ обиљежити још тринаест српских породица, које су добиле грађевински материјал од Владе Републике Српске за поправку кућа, знаће се ускоро.

Поуздано се, међутим, може тврдити да се ће шездесетчетворогодишња **Анка Лазић** у своју кућу доселити тек на прољеће. То каже њен син **Милош Тешановић**, који је задужен да најсврсисходније употријеби материјал за поправку њене куће. **Тешановић каже:**

- Захвални смо Влади РС, то се вальда подразумијева, али материјал је стигао прошлог мјесеца. Дакле, помало касно и тешко га је благовремено искористити. Поготово ако се зна да свако мора да се побрине за мајсторе, као и за преостале грађевинске потрепштине које нису биле у пакету.

А то су, објашњава Тешановић, пијесак, електричне инсталације и контструкције за кровове, који су знатно оштећени.

Косани Арсеновић, мајци погинулог борца Раденка, која тренутно живи у Ружевићу код Теслића, и те како се жури да се врати својој кући.

БЛИЗУ ЦИЉА

- Гнијездо смо свили у сушници, дакле, у нужном смјештају, само да бисмо што прије прекорачили свој кућни праг. Али, споро иде, хладно је. Имамо стрпљења, јер смо близу циља - каже Милоје Новаковић.

Разлог је једноставан: под њеним кровом треба да се смјесте кћерка **Миленка** и зет **Боро Лазић** и троје њихове малољетне дјеце, који сада живе у туђем, у Јелића потоку код Теслића.

Зато Боро викендом, као и остали, долази у Бочињу, запне из све снаге да уради што више, да кућу оспособи за становање.

Боро и Милена имају своју кућу у Бочињи, али она треба тек да дође на ред - поправку ће помоћи донација неке међународне организације, али она може да буде завршена тек наредне године.

Овог викенда пала је ледена киша, студени вјетар је задувао са Озрена и ријеке Босне, али то не смета будућим повратницима. Тегобу им представља непостојање кровова и мокри зидови, који треба да се исуше како би се оспособили њихови домови.

С тим проблемом сусреће се и **Милоје Новаковић**, који са супругом по ко зна који пут у овом животну настоји да се скући.

С друге стране, **Алекса Митровић**, који се са супругом и двоје дјеце вратио из Теслића, покрио је кућу и сада уграђује преостали материјал и веома близу је усељења.

У селу се, према ријечима предсједника Мјесне заједнице Бочиња **Бошка Јовановића**, ради на поправци школске зграде и амбуланте, што ће допринијети бољем и садржајнијем животу.

- „Мерси корпс" и „Ворлдвижн" одобрили су средства за поправку укупно још 64 куће - објашњава Јовановић. - „Мерси корпс" 52, а „Ворлдвижн" 12 кућа.То је за нас од изузетног значаја, иако тек дјелић од потреба, пошто више од половине од 856 српских породица жели да се врати на своја предратна огњишта.

Бочињцима су мирис снијега и зиме у њиховом завичају топлији су него љета у туђини...

Сл. ПУХАЛО

BLIC SUBOTA 20. OKTOBAR 2001.

Predsednik Opštinskog veća Maglaj Dževad Galijašević o Bočinji

Mudžahedini nisu pretnja povratnicima

DOBOJ (Srna) - Predsednik Opštinskog veća u Maglaju Dževad Galijašević izjavio je agenciji Srna da u Bočinji više ne postoji veća organizovana grupacija mudžahedina koja bi predstavljala realnu političku i vojničku opasnost za povratak Srba u ovo selo. On je naveo da su mudžahedini iz Bočinje otišli prema Sarajevu i Unsko-sanskom kantonu, uglavnom u ona područja odakle su oženili supruge, najčešće udovice bošnjačkih boraca.

Galijašević je istakao da „u Bočinji sada postoji problem šest srpskih kuća koje su njihovi vlasnici prodali mudžahedinima, a čiju validnost kupoprodajnih ugovora još nisu osporili ni Srbi prodavci, ni njihovi kupci mudžahedini".

„To u ime njih ne može da uradi opštinska vlast već samo na njihov zahtev nadležni sudovi", rekao je on i naglasio da će opštinske vlasti Maglaja uvažiti i u skladu sa zakonom rešiti sve opravdane zahteve.

Galijašević je istakao da za ekonomsko-socijalni održivi povratak opština Maglaj nema dovoljno sredstava, pa bi međunarodna zajednica trebalo da bude prisutnija na ovom području. On je dodao da u naseljima u ozrenskom području opštine Maglaj već postoji oko 150 useljivih srpskih kuća, od čega u Bočinji 15, u Krsnom Polju 20, u Rakovcu 25 i u Bakotiću oko 40 useljivih kuća, u koje se njihovi vlasnici ne vraćaju.

„To nema nikakve veze sa nacionalnom netrpeljivošću ili sa lošom bezbednosnom situacijom, nego sa ekonomsko-socijalnom situacijom, pošto povratak ne prate ozbiljnije ekonomsko-socijalne već samo interventne mere, od slučaja do slučaja, koje nemaju neku dugotajniju podršku", rekao je Galijašević.

U mesnoj zajednici Bočinja do septembra 1995. godine živelo je 856 srpskih porodica sa oko 3.000 članova, od kojih se do danas vratilo 97, od kojih u Bočinju 37, u Bakotiću 26 i Krsnom Polju 34 porodice.

Premijr RS i ministar za izbeglice u poseti Bočinji

Dodeljen materijal

DOBOJ - Predsednik Vlade RS Mladen Ivanić i ministar za izbegle i raseljene lica Mićo Mićić juče su u Bočinji Srbima povratnicima predali 13 paketa sa gradevinskim materijalom koji je neophodan za obnovu oštećenih ili porušenih kuća.

„Obezbedenjem paketa sa gradevinskim materijalom Vlada Republike Srpske ispunjava obećanje koje je dala pre mesec dana", rekao je premijer Ivanić, naglašavajući da će Vlada i dalje davati podršku procesu povratka Srba u predratna mesta življenja.

„U Bočinji je pre rata živelo 856 srpskih porodica i više od polovine je izrazilo želju za povratak", izjavio je ministar za izbegla i raseljena lica Mićo Mićić. On je rekao da gradevinski materijal za 13 kuća nije dovoljan, ali da Vlada RS čini sve da obezbedi solidne uslove za život i rad povratnicima srpske nacionalnosti u Bočinju. Predstavnici RS su napomenuli da će se u ovom ozrenskom selu uz pomoć međunarodnih organizacija obnoviti još pedeset kuća, kao i zgrade osnovne škole koju će pohadati i đaci srpske nacionalnosti.

LJ. P.

CamScanner

ПРЕМИЈЕР РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ МЛАДЕН ИВАНИЋ ПОСЕТИО СРБЕ-ПОВРАТНИКЕ У БОЧИЊИ

ТЕМЕЉИ НОВИХ КУЋА

Грађевински материјал за 11 повратничких породица. Од 856 породица, колико их је пре рата живело у овом насељу, више од половине жели да се врати. У насељу остало шест муџахедина, од раније 70

МАГЛАЈ. - Председник Владе РС Младен Иванић и министар за избегла и расељена лица Мићо Мићић уручили су прекјуче грађевински материјал за 11 повратничких породица у српско насеље Доњу Бочињу (ФБиХ), где су се овог пролећа вратили први повратници после одласка муџахедина.

Уручивши донацију Владе РС Иванић је истакао да је тиме одржано обећање о помоћи српским повратницима у Бочињу, које је дао приликом прве посете пре месец дана.

- Знамо да је то недовољно, јер од 856 породица колико их је пре рата живело у овом насељу више од половине изразило је жељу да се врати на своја огњишта. У разговорима које водимо ових дана са међународним донаторима на то аргументовано указујемо, а резултат тога је да смо већ обезбедили од Шведске Владе донацију за реконструкцију 50 кућа - рекао је Иванић.

Тренутно у Бочињи 26 српских повратничких породица настанило се у 23 обновљене куће, док 11 породица живи код родбине или у неусловним разрушеним објектима.

Председник Општинског већа Маглај Џевад Галијашевић, који је са начелником општине Мехмедом Брадарићем био домаћин Иванићу и Мићићу у Бочињи, нагласио је да су створени услови за масовнији повратак Срба у ово некада етнички чисто српско насеље.

- Проблем муџахедина није више тако наглашен, јер се од 70 настањених након рата у БиХ у кућама, које су купили од Срба, налази свега шест и они не представљају опасност за повратнике - тврди Галијашевић.●

Љ. Ђ.

CamScanner

Nakon posjete premijera RS opštini Maglaj

Novi vjetrovi iz Bočinje

SARAJEVO - Posjeta premijera RS Mladena Ivanića ozloglašenom i kontroverznom naselju Bočinja u četvrtak iskorištena je kako bi se povratak u cijelo područje maglajske opštine odvijao na principu dvosmjernosti. Prema riječima Dževada Galijaševića, predsjednika Opštinskog vijeća Maglaja, ova posjeta je donijela i materijalnu i političku podršku.

- Povratnici su sada dobili konvoj humanitarne pomoći u vrijednosti oko 100.000 KM. S druge strane, napravljen je i politički pomak jer se Ivanić konačno sastao sa legalnim strukturama vlasti u Maglaju. Ovaj put iz razgovora je bio eliminisan predsjednik Udruženja izbjeglih i raseljenih Srba Ljubo Đurković koji uopšte ne namjerava da se vrati iz Doboja u Bočinju. Iako je već dvije godine njegova kuća u Bočinji obnovljena, on se ne vraća nego sa distance, iz Doboja, negativno politički djeluje i otežava proces povratka. Osim toga, on skuplja ljude po Doboju i Bijeljini za mitinge u Bočinji, gdje trenutno živi dvadesetak staraca, dodao je Galijašević.

On je istakao da je sa premijerom Ivanićem dogovoren povratak, ne samo Srba, nego i ostalih izbjeglica u maglajsku regiju. Upitan da komentariše privatnu krivičnu prijavu, koju je protiv njega podnijelo Udruženje za povratak Srba iz Doboja, Galijašević je kazao da je "to smiješna stvar, jer mu prigovaraju da im razbija srpsko jedinstvo i ne dozvoljava formiranje jedinstvene mjesne zajednice na području cijelog Ozrena".

- Mjesne zajednice Krsno Polje i Bakotić formirane su na inicijativu lokalnog stanovništva. Podvlačim da Opštinsko vijeće nema nadležnost u osnivanju novih mjesnih zajednica. Mi smo samo donijeli odluku o provedenoj proceduri. Vode Srba povratnika Stanislav Momirović, Boško Jovanović i Ljubo Đurković jednostavno pokušavaju iskoristiti novonastalu situaciju i borbu protiv terorizma, kako bi i nas Bošnjake strpali u isti koš, pojasnio je Galijašević.

Udruženje raseljenih i izbjeglih Srba namjerava da formira jednonacionalne mjesne zajednice na cijelom području Ozrena što je, po njegovom mišljenju, nemoguće ako se planira i povratak izbjeglih Bošnjaka. Podsjećamo da se do sada u Bočinju za povratak prijavilo samo 27 srpskih porodica. Predsjednika OV Maglaja pitali smo da li je Ivanić, kao prepreku povratku, spominjao preostale mudžahedine u Bočinji.

- Ne, to nije spominjao. No, i Ivaniću sam rekao da je to sirotinja koja je kupila kuće u kojima stanuje i da su potpuno bezopasni, zaključio je Galijašević.

N. JABLIĆ

"Независне новине" Бања Лука, 20/21. 10. 2001.

CamScanner

Reagovanje Udruženja izbjeglih i raseljenih Srba opštine Maglaj sa sjedištem u Doboju, na tekst "Novi vjetrovi iz Bočinje", objavljen u "Nezavisnim novinama" od 20/21.10.2001. god.

"Ozloglašena i kontroverzna Bočinja"?

- Vaše novine su objavile uvrede i neistine na račun bočinjskih Srba, a posebno na račun predsjednika Udruženja Ljube Đurkovića i njegovih saradnika, a koje su izrečene od strane predsjedavajućeg Opštinskog vijeća Maglaj - Dževada Galijaševića.

- Da ne bih prepričavao tekst pozivamo Vas da saslušate i drugu stranu i na licu mjesta se uvjerite u istinitost njegovih navoda, a daću Vam snimljenu traku i sačinjen zapsinik od 07. maja. 2001. god. o primopredaji i stanju moje kuće u koju se ni ovce ne mogu zatvoriti, a kamoli da neko živi u njoj. Doduše sada je u nešto boljem stanju jedan dio kuće jer ja i brat već četiri mjeseca ličnim sredstvima i neprekidnim radom opremamo jedan sprat kuće, sanirajući prvo krov, prozore, vrata, podove, kupatila, instalacije i drugo, dok će ostali prostor u kući da sačeka bolje dane, jer pričinjena šteta samo na našoj kući veća je od 100.000 DM, ne računajući ostale objekte. Mislim da je dovoljno da se samo iz ovog upečatljivog primjera uvjerite u istinitost navoda Dževada Galijaševića, a o ostalim da i ne govorim.

Podsjećam Vas, javnosti radi, da su u tom istom "Ozloglašenom i kontraverznom naselju Bočinja", kako ga Galijašević naziva, muslimanske postrojbe obilato potpomognute sa mudžahedinima iz aparskih zemalja pobile 206 Srba Mjesne zajednice Bočinja, a ako računamo i ostala srpska sela opštine Maglaj, skoro 500 lica ili tačnije 473, ne brojeći poginule i ranjene Srbe iz drugih brigada koje su bile na Maglajskom ratištu, a koje nisu sa ovih prostora. Sa njima taj broj se penje na skoro 1.000 poginulih i preko 2.000 teško ranjenih i povrijeđenih. Šta je tek onda sa ostalim područjima Ozrena i Vozuće? Pitamo se kad će neko od Brozovih oficira odgovarati za to. Na hiljade kuća je do temelja spaljeno i porušeno, samo u naselju Bočinja 475 kuća, ne računajući ostala sela ove mjesne zajednice. Svi vjerski i društveni objekti su porušeni i oštećeni, sva groblja su uništena, na hiljade kubika najkvalitetnije šume isječeno, uništeni brojni voćnjaci itd.

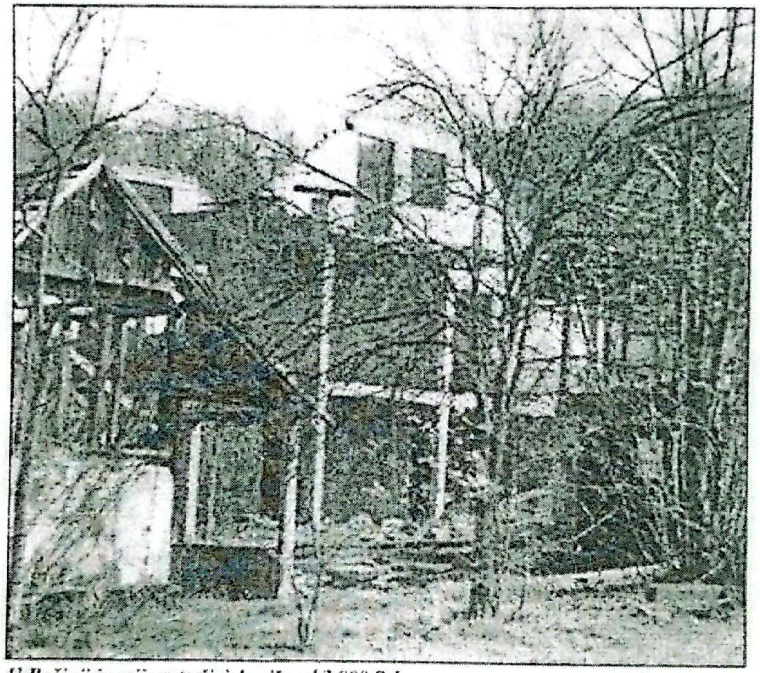

U Bočinji je prije rata živjelo više od 3.000 Srba

Svakako je posebna priča locriranje na desetine brojnih mudžahedinskih porodica u Bočinju od kojih još šest zvanično živi na tom prostoru, a petkom u vrijeme džuma namaza okupi ih se i po dvije stotine, svakodnevno provocirajući Srbe povratnike ozvučenjem za molitvu koje se čuje i do pet km u daljinu, tako privatni objekat u kojem to čine nije registrovan u te svrhe.

- Zanimljiva je i neobjašnjiva činjenica da vlasti Republike Srpske (što najviše i boli Srbe Bočinje i čitavog Ozrena i Vozuće) kao i vlasti u Federaciji BiH, a posebno Haški tribunal ćute kad su u pitanju stravični zločini koje su u minulom ratu počinili ti isti mudžahedini na području Ozrena, Podcjelova, Vozuće i Gostovića iako su do detalja upoznati sa time.

Mi znamo da je put do pravde i istine dug i veoma spor, ali smo ubijeđeni da će ista, kad tad, pobijediti i da će akteri svih ratnih i poslijeratnih zločina biti primjereno kažnjeni. Uostalom, ako se to i ne desi jednoga dana ćemo doći svi Bogu na istinu, pa šta ćemo onda.

Naravno brojni su primjeri ratnih zločina koje su i Srbi počinili nad nedužnim stanovnicima opštine Maglaj, a posebno gradskog jezgra koje su danonoćno granatirali, ali i zato će, takođe, neko morati odgovarati, i ne može se zbog toga kriviti čitav Srpski narod opštine Maglaj. Zna se ko je šta radio u ratu i mi nećemo štititi nikoga sa liste počinjenih ratnih zločina.

- Inače, do sada se u Mjesnu zajednicu Bočinja koju vlasti u Maglaju, nažalost, ne priznaju (verifikujući vikendašku Mjesnu zajednicu Bakotić-Krsno polje, sastavljenu od lica koja žive u Doboju), vratilo 150 porodica, odnosno oko 320 lica, a na povratak čeka još 305, do sada, prijavljenih porodica čije su kuće porušene, što daje nadu da će Bočinja u doglednoj budućnosti ponovo biti bar upola što je nekad bila, a u kojoj je prije rata živjelo više od 3.000 Srba.

S poštovanjem,

Predsjednik Udruženja
izbjeglih i raseljenih Srba opštine Maglaj
Ljubo Đurković

CamScanner

Dnevni avaz 11. 10. 2001.

Dževad Galijašević, predsjedavajući Općinskog vijeća Maglaj

Bočinjski Srbi zabili su nam nož u leđa

Ljubo Đurković intenzivno nastoji oživjeti ratnu, zločinačku "srpsku općinu Maglaj", kaže Galijašević ● Ivanić zaobišao predstavnike lokalne vlasti

- Srbi, povratnici u Bočinju, za koje smo uradili toliko i još se bitno zamjerili svojim sunarodnjacima, zabili su nam nož u leđa. Za sada neformalno, a bojimo se uskoro i zvanično, nastoje da formiraju, bolje rečeno ožive, ratnu, zločinačku "srpsku općinu Maglaj" - kaže za "Dnevni avaz" predsjedavajući Općinskog vijeća Maglaj Dževad Galijašević.

Galijašević: Ne kajemo se

Ivanić: Nenajavljena posjeta

Namjerne provokacije

Prvi je, prisjeća se naš sagovornik, Ljubo Đurković, predsjednik i osnivač SDS-a u Maglaju i aktuelni predsjedniki Udruženja Srba-povratnika u Bočinju, pokušao uspostaviti jedinstvenu mjesnu zajednicu Ozren koja bi zaokružila sva srpska sela koja pripadaju općini Maglaj.

- Tako bi Đurković obnovio i ratno sjećanje na Ozren odakle je agresor za tri i po godine izgranatirao svaku maglajsku stopu, ubio 1.300 ljudi, a 2.100 načinio invalidima.

Prije sedam dana Đurković je bez ikakvih kontakata, a kamoli konsultacija sa predstavnicima lokalne vlasti, u Bočinju doveo premijera Republike Srpske Mladena Ivanića.

- Pred njim je jadikovao nad uništenim srpstvom koje "maglajski mudžahedini", među koje je ubrojao i načelnika općine Mehmeda Bradarića, predsjednika Ze-Do kantona Mugdina Hercega, mene i sve Maglajlije, sistematski rasturaju i podvalama, glumeći rješavanje problema Bočinje, na račun tog sela samo žele dobiti međunarodnu pomoć - kaže Galijašević.

- U vrijeme intenzivnih pregovora o novim općinskim granicama Žepča, Srbi u Bočinji učinili su sve da nas, pregovarače iz Maglaja, dovedu u što nepovoljniji položaj.

Ne bojimo se

Tako su petkom, u vrijeme džuma-namaza, namjerno pekli krmka pred mesdžidom koji se nalazi u objektu koji su njihovi sunarodnjaci prodali mudžahedinima. Zbog toga smo morali angažirati policajce iz četiri susjedne općine kako problemi ne bi eskalirali u pravi i otvoreni sukob.

- Ispali smo, dakle, na određeni način, budale. No, ne kajemo se. Nismo se bojali ući u rješavanje problema mudžahedina u Bočinji, pa možemo poručiti da se ne bojimo ni srpske politike Ljube Đurkovića koga je normalnije očekivati u Hagu nego na Ozrenu - zaključuje Galijašević.

F. ČARDŽIĆ

Predsjednik Udruženja "Povratak" nema namjeru vratiti se

- Predsjedniku Udruženja Srba-povratnika u Bočinju Ljubi Đurkoviću kuća je vraćena prije dvije godine. Predsjednik Udruženja "Povratak", kakvog li licemjerstva, u nju nema namjeru da se vrati.

U Bočinju se, općenito, vratilo tek dvadesetak srpskih porodica, a 150 praznih kuća spremnih za useljenje čeka povratnike - ističe Galijašević.

"Дневни аваз" Сарајево, 11. 10. 2001.

CamScanner

РЕАГОВАЊЕ НА ТЕКСТ ОБЈАВЉЕН У "ДНЕВНОМ АВАЗУ"

"Своју ријеч рећи ћу на суду"

У прилогу вам достављам текст објављен у "Дневном авазу" од 11.10.2001. године под насловом." **Бочињски Срби забили су нам нож у леђа"**, где се од стране предсједавајућег Општинског вијећа Маглај, Џевада Галијашевића на веома гнусан и дрзак начин вријеђа предсједник удружења избјеглих и расељених Срба општине Маглај, Љубо Ђурковић, као и народ бочињског краја.

Молимо вас да текст објавите у цјелини како би многи наивни Срби Маглаја, Озрена и Добоја коначно схватили ко је прави Џевад Галијашевић.

Ја нећу да коментаришем овај текст јер би требале посебне новине за то, већ ћу своју ријеч рећи на Суду, а Галијашевићу коме се гађе већ пресу од хомогенизације стотињак Срба који су се вратили у Бочињу поручујем да ће их ускоро бити бар хиљаду од некадашњих три хиљаде и више, и ако бог да и ја са њима чим опремим своју скоро потпуно девастирану кућу. Пријетња Хагом и друге небулозе, управо ће се њему и његовим штићеницима обити о главу, и не пада нам на памет да због њих одустанемо од наших намјера.

Користим прилику да лично и као предсједник удружења поручим свима расељеним Србима, ма гдје били, да се у што већем броју враћају на своја огњишта гдје год је то могуће и да не поклањају и продају своју имовину у бесцијење. Огњишта и гробови наших предака се не продају. Ко то учини изгубиће у догледној будућности и ово што сада има, и никада неће имати среће у животу.

Љубо Ђурковић

"Свитање" Добој, 17. 10. 2001.

CamScanner

BOČINJA, PONOVO: *Sretna nova 1992.*

Nakon što je najpoznatije bosansko selo napustila mudžahedinska zajednica a u njega se vratili predratni stanovnici Srbi, otpočele su nove političko-medijske komplikacije sa Bočinjom Donjom: srpski povratnici bi da sa susjednim mjesnim zajednicama formiraju SAO Bočinja

Ivanić u Bočinju nije došao da ohrabri povratak:

Bočinja bi trebala biti jezgro budućeg srpskog Maglaja!

"SDP i SBiH su izgubili na opštim izborima samo zbog zalaganja za povratak Srba a oni su nam zabili nož u leđa", tvrdi Dževad Galijašević ● Šest mudžahedinskih porodica koji su kupili kuće i povratnici Srbi se međusobno ne gledaju ● "Povratkom u Bočinju, skinuli smo sankcije sa Maglaja", tvrde srpski povratnici

piše: Jelena Mrkić

Prošle sedmice predsjednik opštinskog vijeća Maglaja Dževad Galijašević (SBiH) optužio je Srbe povratnike u Bočinju da udruživanjem nekoliko srpskih sela u ovom kraju namjeravaju formirati srpsku opštinu Maglaj: "Zabili su nam nož u leđa. Mi smo zbog svog stava prema pitanju Bočinje zasmetali SDA-u, na svim džumama su pljuvali po nama, a SDP i SBiH su nakon šest mjeseci, od aprilskih izbora do novembarskih, izgubili po 700-800 glasača. Mi smo izgubili opšte izbore zbog tog opredjeljenja. Baš u Bočinji smo htjeli pokazati da Bošnjaci i Srbi mogu zajedno. Ja sam osobno mjesecima nosio glavu u torbi, spavao svako veče na različitom mjestu, prijetili su mi, prozivali me. Bolje da smo pojeli govno", kaže Galijašević. Udruženje Srba maglajskog kraja koje djeluje u Doboju uzvratilo je da će protiv Galijaševića podići privatnu tužbu zbog klevete. Boško Jovanović (69), stolar, potpredsjednik udruženja za povratak u Bočinju, koji se sa porodicom i vratio u ovo selo, kaže: "Dževad Galijašević je počeo da kleveće. Ovo nam prepucavanje nije trebalo".

Boška su nedavno posjetili i američki novinari. "Sada milioni ljudi, čitava Amerika, čitaju o nama. Zanima ih ova Bočinja koja je prvo bila srpsko mjesto, onda mudžahedinsko, pa sad ponovo srpsko".

SPAŠAVANJE PRASETA

Nakon iseljavanja mudžahedina iz Bočinje početkom ove godine, u njoj je ostalo šest porodica koje i danas nose epitet "mudžahedinske". Radi se o porodici jednog naturalizovanog Bosanca i pet Bošnjaka koji su tokom rata kupili kuće od starosjedilaca Srba, i kao njihovi novi vlasnici ostali u Bočinji nakon povratka prijeratnih stanovnika.

Foto: Hamo Hiz

Povratkom u Bočinju skinuli smo sankcije Maglaju: Boško Jovanović, lider bočinjskih Srba koji je uz pomoć međunarodne zajednice sagradio kuću

BOČINJA, PONOVO: *Sretna nova 1992.*

Boško se vratio u svoju veliku, lijepu kuću u kojoj je godinama živio Abu Hamza. "Ja sam se u Maglaju dva puta sreo sa Abu Hamzom koji je želio da kupi moju kuću. Ja sam im ponudio dvije opcije: ili da kupe kompletnu Bočinju ili da ne kupuju ništa", kaže. Kuću je zatekao u prilično lošem stanju, ali je uz pomoć stranih donacija obnovio, tako da danas izgleda kao nova.

U Bočinju se vratilo 27 srpskih porodica. Sa komšijama su živjeli u kakvom-takvom miru, sve do 25. maja ove godine, kada je došlo do prvog ozbiljnog sukoba. Galijašević priča:

"Dok smo sa Visokim predstavnikom vodili bitku oko razgraničenja Maglaja i Žepča, jednog petka u vrijeme džume javljaju nam da su bočinjski Srbi izašli pred mesdžid, pred mudžahedine, da okrenu krmkal Mi zovemo pomoć iz četiri susjedne opštine da bi se spriječili incidenti. Krenula je policija iz svih opština, u Bočinju su upućene jake policijske snage i zakasnile samo jednu minutu. U toj minuti jedan od mudžahedina je zgrabio to prase i bacio ga u Bosnu. Sve drugo je policija spriječila, stala između njih i niko nije povrijeđen. Sva šteta bila je u tome da je prase otplivalo niz Bosnu". Pri tome su i dva policajca koja su smirivala situaciju zadobila lakše povrede.

"Bio je to 25. maj, Dan mladosti i rođendan pokojnog predsjednika", prisjeća se Boško Jovanović. Prije tog događaja, priča, u selo se vratila jedna žena, kažu duševno obolijela, koja se odmah po povratku bacila u rijeku Bosnu i utopila se. Prema vjerskim propisima, kada je u pitanju samoubistvo, pop nije došao na takvu sahranu. U slučaju samoubistva podnese se molba crkvenoj zajednici i po isteku četrdeset dana sveštenik može doći da obavi misu zadušnicu. U sklopu priprema za taj događaj, pripremljen je i ražanj.

"Onda su oni poletjeli prema nama govoreći da ga nećemo pojesti", nastavlja Boško. Umiješala se policija, poletjelo kamenje. "Ja sam opteretio oko kuće, urgiram na komandira, komandir leti. Kad sam se vratio kući, već vidim vuku oni ono svinjče preko ceste i bace ga u Bosnu. Dok je trajala ta molitva, mi smo izvukli svinjče iz rijeke i uzeli ražanj. Sam taj ražanj košta preko sto maraka."

DNO SUŽIVOTA

Nakon ovog događaja, u selo svakoga petka u vrijeme džume stiže specijalno pojačanje, a jedno policijsko odjeljenje stalno je prisutno u Bočinji, koja je danas, ističu naši sagovornici, potpuno bezbjedno selo. "Momentalno ni oni nas ne diraju ni mi njih", kaže Boško.

Od 25. maja većih incidenata nije bilo. Ostale pritužbe Srba odnose se na preglasan ezan. Vlasti u Maglaju su nakon tih primjedbi tražile način da se zvučnici sa mesdžida uklone, zatražili su pomoć IPTF-a, koji je, prema Galijaševiću, odgovorio da to prvo treba učiniti na Baščaršiji. S druge strane, izraženo je nezadovoljstvo zbog mirisa pržene slanine koji se "širi selom" i konzumiranja alkohola. Kontakta između Srba i Bošnjaka nema.

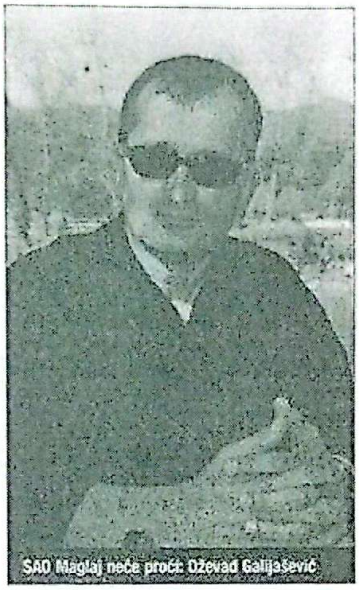

SAO Maglaj neće proći: Dževad Galijašević

Zbog razloga koje smatraju sasvim opravdanim i razumljivim, Srbi iz Bočinje zatražili su od opštine Maglaj ujedinjenje četiri sela, Bočinja Donja, Bočinja Gornja, Krsno Polje i Bakotići, u jednu mjesnu zajednicu

"Oni gledaju na jednu stranu, mi na drugu", kaže Boško. "Oni šute za sebe, mi za sebe. Polupano nam je sedam grobalja. Izbijali su oči na slikama na nadgrobnim spomenicima. I da taj isti gleda mene, a mojoj majci, čači, bratu, sestri, izbio oči. Moje i njegove oči se ne mogu gledati."

Zbog razloga koje smatraju sasvim opravdanim i razumljivim, Srbi iz Bočinje zatražili su od opštine Maglaj ujedinjenje četiri sela, Bočinja Donja, Bočinja Gornja, Krsno Polje i Bakotići, u jednu mjesnu zajednicu. Sada ova četiri sela čine dvije mjesne zajednice: Bočinja Gornja i Donja, sa predratnih 2.500 stanovnika, čine jednu, a Krsno Polje i Bakotić, sa predratnih hiljadu stanovnika, drugu mjesnu zajednicu. U sva sela vraćaju se Srbi, iako u malom broju, a u njima živi i jedan broj izbjeglica Bošnjaka.

Boško objašnjava razloge zahtjeva za ujedinjenje:

"Hoćemo da budemo jedna mjesna zajednica dok se ne vrati većina ljudi, pa da imamo šta podijeliti. I ovako i onako nas je malo. I to ujedinjenje nam je potrebno radi ojačavanja. Nadamo se užurbanijem povratku mještana, a samim tim bi na neki način i ovi otišli, jer im nije baš mjesto među nama".

Zahtjev za stvaranjem jedne mjesne zajednice je u opštinu poslan u maju, a odgovor u Bočinju još nije stigao.

"Oni žele srpsku opštinu Maglaj", tvrdi Galijašević. "Oni žele integrisati prostor i kada se ostvari povratak od 50 posto stanovništva, što bi po zakonu bilo dovoljno za izglasavanje, organizovali bi referendum i proglasili srpsku opštinu Maglaj".

Na zavidovičkom dijelu Ozrena smješteno je nekoliko srpskih sela, pa bi na cijeloj teritoriji, ako bi se spojila, bilo oko 20 hiljada stanovnika. Po federalnim propisima iz 1995. godine, moguće je da taj prostor, ukoliko zatraži, dobije status opštine. U tom slučaju, Maglaj bi ušao u red patvljastih opština, kao što su Doboj jug ili Doboj istok, dok bi u regionu ostale dvije snažne opštine, Doboj i Žepče. Od prijeratnih 380 kvadratnih kilometara, nakon Dejtonskog sporazuma Maglaju je ostalo 280 km, a odlukom Visokog predstavnika o pripajanju desetak sela opštini Žepče, opština Maglaj izgubila je još 150 km. Zato opštinske vlasti obećavaju da će se svom snagom boriti protiv ideje o stvaranju srpskog Maglaja.

"Nijedna opštinska vlast ne može sama sebi doći na komemoraciju", kaže Galijašević. "Ta opcija neće proći. Svako selo biće jedna mjesna zajednica!" Zbog toga će u Skupštini Zeničko-dobojskog kantona biti pokrenuta inicijativa, o promjeni zakona o lokalnoj samoupravi na federalnom nivou. Predstavnici bočinjskih Srba koji su saradivali sa vlastima Maglaja, od samog početka priprema za povratak imali su u mislima samo jednu ideju: srpsku opštinu Maglaj, tvrdi Galijašević. "Ti ljudi su ovdje došli zbog politike, a ne zbog imovine ili povratka".

IVANIČEVA HAJKA NA ISLAM

U opštini Maglaj za pitanja povratka u Bočinju bio je zadužen Stanislav Momirović, koji je "podmetao političke smicalice". A Momirović je "samo sitni izvršilac Ljube Đurkovića, koji je osnivač SDS-a u Maglaju, koji je na početku rata otcijepio dio teritorije, proglasio je srpskom opštinom Maglaj, i bio predsjednik te opštine do kraja 1994", kaže Galijašević. Kuća Ljube Đurkovića ispražnjena je početkom godine, ali se Ljubo još nije vratio. Živi i radi u Doboju, na funkciji predsjednika udruženja *Povratak*.

Boško Jovanović brani svoje sunarodnjake i tvrdi da su u pitanju "omiotnje", "podjebancije" i veliki nesporazum.

"Ljubo i ja lično smo spasili Maglaj i skinuli sankcije s Maglaja, jer smo bili uporni da se vratimo. Ja sam u Bočinju vratio 27 porodica", tvrdi Boško. "Galijašević je u svom Moševcu pravio neke pizdarije, a sad se ovdje pojavio. Ja se iz petnih žila borim da se situacija smiri."

Nastavak na sljedećoj stranici

BOČINJA, PONOVO

Nastavak s prethodne stranice

Jedan od onih koji predstavljaju Srbe u Maglaju i izražavaju nezadovoljstvo lokalne vlasti je i Sreten Đurković zvani Pekara, kojeg je 1994. godine viši vojni sud u Banjoj Luci osudio na tri i po godine zatvora zbog kolaboracije sa neprijateljem.

"Galijašević ne zna da je Sreto Pekara jedna osoba kojoj je svejedno ili mu kažeš zdravo, ili mu opsuješ mater. On kad osjeti da te iznervira samo se počne smijat", objašnjava Boško.

Naši sagovornici ne slažu se ni u čemu, pa tako ni u podacima koji bi za sve trebali biti isti. Boško Jovanović kaže da u Bočinji postoje 254 kuće, Dževad Galijašević tvrdi da ih ima 1380. Boško tvrdi da je povratak stao jer je stala i rekonstrukcija kuća, dok Galijašević kaže da je 300 kuća obnovljeno i spremno za useljenje. U Bočinji saznajemo da je Vlada RS-a obećala rekonstrukciju 19 kuća, zbog čega je prošle sedmice ovo selo posjetio i premijer Mladen Ivanić. Ipak, ne smatraju svi ovu posjetu bezopasnom. "Ivanićev dolazak bio je u funkciji sveopšte političke hajke na islam!", tvrdi Galijašević.

Jedan od glavnih zadataka koje je pred sebe postavila nova opštinska vlast u Maglaju bilo je "rješavanje" Bočinje. Iseljeni su mudžahedini i vraćen jedan dio predratnog srpskog stanovništva. Obnovljena je ambulanta i osnovna škola, što je zajedno koštalo 300 hiljada maraka.

"Došli smo na vlast i zatekli Bočinju onakvu kakva je bila, i mi smo se sa Bočinjom pokušali obračunati. Bočinja je bila najstrašniji rezultat rata, jer je funkcionisala i poslije rata. Mi smo Bočinju deložirali za 60 dana i od povratka Srba očekivali smo nešto sasvim drugo", kaže Galijašević.

"Pojedinci hoće da uzrvaju situaciju", ocjenjuje Boško Jovanović. Ideja o stvaranju srpske opštine Maglaj do sada nije postojala, tvrdi, ali nakon posljednjih dešavanja sve je moguće."Sada i mi hoćemo da participiramo u vlasti u Maglaju. Sad se iz petnih žila borimo da se ljudi vrate svojim kućama. Galijaševiću bih poručio da se malo bolje ponaša. Jer kad se ljudi vrate, ako politika i dalje bude ovakva, onda ćemo vidjeti šta i kako dalje..." ◆

CamScanner

ПРЕМИЈЕР ИВАНИЋ У БОЧИЊИ

"Мјесне заједнице на иницијативу становништва"

Премијер РС Младен Иванић протекле недеље посјетио је насеље Бочињу

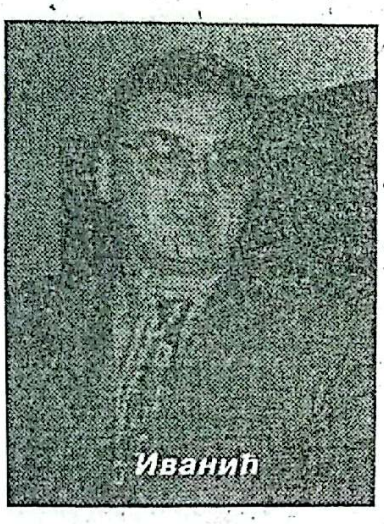
Иванић

којом приликом је разговарао са представницима општинске власти у Маглају.

Повратници су добили конвој хуманитарне помоћи. У Бочињу до сада се пријавило 27 српских породица.

Мјесне заједнице Крсно Поље и Бакотић формиране су на иницијативу локалног становништва. Подвлачим да Општинско вијеће нема надлежност у оснивању нових мјесних заједница. Ми смо само донијели одлуку о проведеној процедури, устврдио је Џевад Галијашевић, предсједник Општинског вијећа Маглаја, одговарајући на новинарско питање да коментарише приватну кривичну пријаву коју је против њега поднијело Удружење за повратак Срба. Још је додао да је "то смијешна ствар, јер му приговарају да им разбија

Галијашевић

српско јединство и не дозвољава формирање јединствене мјесне заједнице на подручју цијелог Озрена".

Ж.П.

"Свитање" Добој, сриједа, 24. 10. 2001.

CamScanner

■ ZAŠTO JE IVANIĆ BIO U BOČINJI

Srbi prave opštinu u srcu Federacije

Posjeta premijera Srpske **Mladena Ivanića** Bočinji je uzburkala duhove u cijeloj Federaciji BiH, a naročito u opštini Maglaj gdje ovo srpsko selo teritorijalno pripada. Ivanić je došao, obišao povratnike, zaželio im sreću i vratio se u Banja Luku. Iza njega je ostao gorak ukus u ustima maglajskog predsjednika opštine **Dževada Galijaševića** koji je u premijerovoj posjeti vidio priliku da se opravda za gošćenje mudžahedina. Godine njihovog boravka u Bočinji su pokazale da je Dževad sve vrijeme bio dobar domaćin. Vidjevši šansu za iskupljenje odmah je ispalio optužbu koja nedvosmisleno govori da Srbi opet nešto kuvaju.

- **Žele srpsku opštinu Maglaj. Oni žele integrisati prostor i kada se ostvari povratak 50 odsto stanovništva, organizovali bi referendum i proglasili svoju opštinu** – tvrdi Galijašević.

Njegova tvrdnja može i imati smisla u cilju zaštite Srba na ovim prostorima. U prilog im idu i federalni propisi koji dozvoljavaju osnivanje opštine ako na prostoru živi 20.000 stanovnika. U Bočinji i još nekim susjednim ozrenskim selima živi preko 25.000 Srba.

"Екстра магазин" Бијељина, број 136, од 24. 10. 2001.

CamScanner

■ ekskluzivno EKSTRA MAGAZIN BR 136 od 24.10.2001.

EKSTRA MAGAZIN SAZNAJE KO JE AUTOR PAROLA PODRŠKE OSAMI BIN LADENU U SARAJEVU

Bivši pilot JNA Bin Ladenov čovjek u Sarajevu

Istraga, u kojoj učestvuje i FBI, već je saslušala nekoliko uticajnijih pripadnika AIO i u narednih desetak dana javnost mogla biti upoznata sa autorima zidnih parola podrške Bin Ladenu • Dragana VUJOVIĆ

Na prvom mjestu liste osumnjičenih za prošlonedjeljno ispisivanje parola podrške **Osami bin Ladenu** u Sarajevu nalazi se Aktivna islamska omladina, religiozna organizacija sa sjedištem u Zenici i Sarajevu. Kako *Ekstra magazin* saznaje u obavještajnim krugovima u Banjaluci i Sarajevu, veliki broj krakova istrage o autorima parola, u koju je **uključen i američki FBI**, vodi u pravcu ove organizacije, sastavljene uglavnom od mladih ljudi, na čijem čelu se nalazi 29-godišnji **Adnan Pezo** iz Zenice.

AIO je nastala tokom rata u odredu *El mudžahid*, sastavljenom od domaćih i stranih vjerskih fanatika koji su sebe nazivali mudžahedinima. U sastavu tog odreda, koji se u centralnoj Bosni i **na Ozrenu proslavio zločinima nad Srbima**, Pezo je bio od oktobra 1993. godine. Bio je teško ranjen u borbama za Vozuću na Ozrenu početkom jeseni 1995. godine. Pezo, koji **upražnjava vehabijsku ortodoksnu varijantu islama, rođen je u Prijedoru.** Školovao se u *Vazduhoplovnoj gimnaziji JNA* u Mostaru i na *Vazduhoplovnoj akademiji* u Zadru. **JNA je napustio u aprilu 1992. godine, kada se uključio u borbu protiv Srba.**

Uticaj *El mudžahida* na AIO očigljiv je i po tome što je većina vodećih ljudi te organizacije - koja širom BiH ima dvije do tri hiljade članova, uglavnom mladih od 30 godina - bila u sastavu tog ekstremističkog odreda poput **Ismeta Fazlića**, 29-godišnjaka iz Zavidovića i drugog čovjeka AIO.

Izvori *Ekstra magazina* tvrde da je istraga već saslušala nekoliko uticajnijih pripadnika AIO i da bi u narednih desetak dana javnost mogla biti upoznata sa autorima zidnih parola podrške Bin Ladenu

Džamije u Bočinji nema, pa se obredi odvijaju u srpskoj kući čiji vlasnik ne može da se vrati

Foto Arena

SEMIN RIZVIĆ, starješina Bočinje, borio se u odredu *El mudžahid* sa Pezom i Fazlićem

El Mudžahid

***El mudžahid* bio je odred sastavljen od 600 Bošnjaka i oko 300 državljana arapskih zemalja. Svaki pripadnik odreda morao je prije prijema u redove El Mudžahida da završi šerijatski kurs.**

Avganistanke

■ Za Pripadnike Aktivne islamske omladne prvi put se u javnosti čulo kada su prije tri godine silom prekinuli osmomartovsku tribinu posvećenu odnosu žene, religije i društva. Tom prilikom Pezo je najavio *slobodu bosanske žene poput one kakvu imaju Avganistanke.*

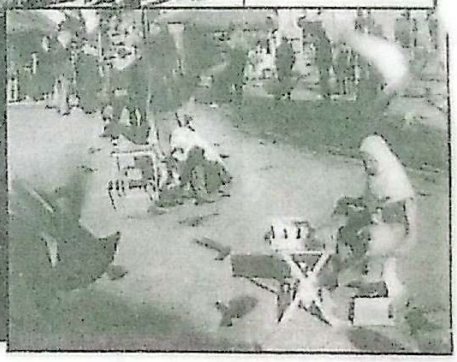

"Екстра магазин" Бијељина, број 136, од 24. 10. 2001.

CamScanner

Zašto je famozno Udruženje "Ugroženi narodi" iz Maglaja uzburkalo duhove Zeničko-dobojskog kantona

Šef Al-Kaide za Balkan bio u Maglaju i Zenici

Predsjednik OV Maglaj Dževad Galijašević tvrdi da iza saopštenja ne stoji nikakvo udruženje građana, nego neko iz policijskih struktura. "Navodi o obuci maglajskih policajaca su tačni, ali Ajman Zavahiri nije boravio u ZE-DO kantonu. Bio je zato njegov mlađi brat Zejman", kaže Galijašević

UDRUŽENJE GRAĐANA "UGROŽENI NARODI"
M A G L A J

SAOPŠTENJE ZA JAVNOST No. 1

Na ovaj način, Mi Građani grada Maglaja, okupljeni oko udruženja "Ugroženi narodi" želimo opštinsku javnost upoznati sa slijedećim

Na društvenoj sceni Maglaja otpočeo je proces rušenja vlasti Alijanse za promijene i u tom procesu učestvuju sve *NACIONALISTIČKE STRANKE, ISLAMSKA ZAJEDNICA, AID* i mnogi smijenjeni pojedinci koji su u proteklih DESET NAJTEŽIH GODINA činili strašne LOPOVLUKE, PLJAČKU I MNOGE DRUGE KRIMINALNE RADNJE. Aktuelne vlasti Maglaja, a tu mislimo prije svega na Načelnika Bradarića i Predsjednika Galijaševića, ponašaju se suviše ležerno i komotno petcijenjujući ovu društvenu opasnost. Dok se prave političke igre iza njihovih leđa, oni se zabavljaju UREĐENJEM GRADA, PRAVE TROTOARE GDJE IH NIKAD NIJE BILO, GURAJU SE POLITIČKI DA POMOGNU NATRONU, RJEŠAVAJU BOČINJU, RASPETLJAVAJU ŽEPAČKE ČVOROVE, DOVODE VODU U MAGLAJ, ORGANIZUJU OBNOVU, SANIRAJU KUĆE OŠTEĆENE KLIZIŠTIMA I SJELINAMA i rade mnoge druge gluposti kao da se ne radi o njihovoj glavi i ličnoj i političkoj sudbini njih samih i cijelme opštine. Možda je nekome važno što će Moševac dobiti asfalt, i Kosova, i Bistrica i što će se u dogledno vrijeme asfaltirati tamo gdje nikada nije bilo pomena asfaltu, - ili možda je nekome bitno što MAGLAJ DOBIJA MODERNU AUTOBUSKU STANICU, što mnoge zgrade dobijaju krovove i nove fasade, što sirotinja dobija JAVNU KUHINJU, ne zato što im je danas teže nego juče nego zato ŠTO SE DANAS NA NJIH MISLI VIŠE NEGO JUČE...
Ali to nije najvažnije: ONO što je važno jesu politički i društveni odnosi koji nece dozvoliti povratak starih lopova na vlast u Maglaju.
POD STARIM LOPOVIMA mi podrazumijevamo, prije svega: *Hodžu Krušku Izudina, Dr. Salima Ibrahimefendića, Mag. Ibrahima Šehića, Nijaza Sarića, Senada Hasanića, Begu Mušića i Sulju Mešića*
Pomenuta klapa, onako bespostena i banditska sjedi u svojim toplim ukradenim stanovima i sobama, piše anonimna pisma, omalovažava sve pozitivno što je do sada uradeno i politički obrađen protiv istaknutih i poštenih kadrova alijanse uvodi osvjedočene *ČETNIKE POPUT LJUBE DURKOVIĆA I OSVJEDOČENE BUDALE POPUT ANTE MARINČIĆA.*

Ova kriminogena grupa vjeruje da su njihovi banditizmi, lopovluci i kriminal zaboravljeni pa kroću u ofanzivu po modelima provjerenim u Hrvatskoj i Srbiji.

U svemu ovome pomažu im pripadnici svih tajnih i polutajnih službi, koji u cjeloj ovoj igri imaju svoje interese

Na čelu ove obavještajne bande nalazi se Hodža Kruško - produžena ruka Vehabvija u Ze-Do kantonu, pobornik i član *EL KAI'DE* (ogranak "Turski"), koji djeluje na području Balkana. Mijenjao je svoja obavještajno imena: bio je *"OMER", "ZIGFRID", "CENTAR"*. Sve što mu je padalo na pamet on je uzimao kao svoje ime, smatrajući da time dobija na značaju. Zajedno sa Semsudinom Mehmedovićem, organizovao je prvi Mudžahedinski kamp u Bosni i Hercegovini u selu nedaleko od grada Tešnja ("Jablanica") i u to mjesto 19.09.1992 godine doveo Aymana Zawahrija, u doba kada je ovaj terorista vodio jednu poznatu terorističku organizaciju u Egipta, dok je danas ključni saradnik Bin Ladena. Zbog toga što o ovoj posjeti nisu upoznali Dr. Ekrema Ajanovića, tadašnjeg političkog lidera SDA Tešnja, Hodža Kruško i njgov rodak i prijatelj Šemsudin Mehmedović

Faksimil pisma Udruženja građana "Ugroženi narodi"

CamScanner

SARAJEVO - Neko ko se predstavlja kao Udruženje građana iz Maglaja "Ugroženi narodi" svojim saopštenjem od 13. oktobra unio je haos u strukture vlasti Zeničko-dobojskog kantona, a posebno u Maglaju. Pomenuto "udruženje" upozorava da je "na društvenoj sceni Maglaja otpočeo proces rušenja vlasti Alijanse za promjene" i da "u tom procesu učestvuju nacionalističke stranke, Islamska zajednica, AID i mnogi smijenjeni pojedinci koji su u proteklih deset godina činili strašne lopovluke i druge kriminalne radnje".

U saopštenju, koje je potpisao Sulejman Mulabećirović, prozivaju se i maglajski načelnik Bradarić i predsjednik OV Dževad Galijašević, koji se "ponašaju suviše ležerno, potcjenjujući ovu društvenu opasnost", a "Nezavisne" iz ovog pamfleta izdvajaju:

- Dok se prave političke igre iza njihovih leđa, oni se zabavljaju uređenjem grada, prave trotoare gdje ih nikad nije bilo, rješavaju Bočinju... i rade mnoge druge gluposti kao da se ne radi o njihovoj ličnoj i političkoj sudbini, ali i cijele opštine. Ali to nije najvažnije: ono što je važno jesu politički i društveni odnosi koji neće dozvoliti povratak starih lopova na vlast u Maglaju. Pod starim lopovima mi podrazumijevamo, prije svega: Hodžu Krušku Izudina, dr Salima Ibrahimefendića, mr Ibrahima Šehića, Nijaza Softića, Senada Hasanića, Begu Mušića i Sulju Mešića, kaže se u saopštenju UG "Ugroženi narodi".

U saopštenju, pomenuti se nazivaju "kriminogenom grupom koja vjeruje da su njihovi banditizmi i lopovluci zaboravljeni pa kreću u ofanzivu po modelima provjerenim u Hrvatskoj i Srbiji". Njihovu ofanzivu, kako stoji u kontraverznom saopštenju, pospomažu pripadnici svih tajnih i poluzajnih službi, koje predvodi Hodža Kruško, "produžena ruka Vehabija u ZE-DO kantonu, pobornik i član turskog ogranka 'Al-Kaide' za Balkan".

U saopštenju se navodi da je Izudin Kruško, zajedno sa Šemsudinom Mehmedovićem, organizovao prvi mudžahedinski kamp u BiH, u selu Jablanica, kod Tešnja.

- Kruško je u to mjesto 19.09.1992. doveo Ajmana Zawahirija, u doba kada je on vodio poznatu terorističku organizaciju u Egiptu, dok je danas ključni saradnik Bin Ladena... Godinu dana kasnije, Kruško sa svojim rođakom Mehmedovićem dolazi u Maglaj, a krajem 1995. godine instaliraju se u Bočinju".

Pomenuta grupa, prema ovom saopštenju, od 20.11.1995. počela je vojnu obuku potencijalnih terorista.

- U obuci su učestvovali i policajci iz Maglaja: Ešref Mulahasanović, Mevludin Mešić, Elmedin Hmbašić, Sulejman Hadžisalihović, Sulejman Čakrama, Rasim Kadušić, Esad Bejzić, Elvedin Šahman, Elvir Spahić, Osman Mehinagić i Nihad Mehmedović" precizira se u saopštenju. U vojnim obukama u Bočinji, na Ošvama, u Zavidovićima (na Stogu, Stošnici, Dolcu, Vozućoj i Kamenici) učestvovalo je još 20 policajca iz Maglaja, Tešnja i Zavidovića". Policajci su, stoji u saopštenju, slani na vojne obuke kao kažnjenici zbog zamjeranja tadašnjim opštinskim vlastima.

- Kao instruktori pojavljuju se strani državljani iz arapskih zemalja: Abu Mali, Mehdi, Amar, Abdurahman i Hamza (ali ne Abu Hamza iz Bočinje). Senad Hasanić, Nijaz Sofić i Hodža Kruško planirali su 1999. godine ubistvo komandanta Nordijsko-poljske brigade SFOR-a, generala Kjela Grandhagena, ali je pokušaj osujećen. Glavni finansijski pokrovitelj projekta Bočinje postaje dr Salim Ibrahimefendić, koji iz "Natrona" izvozi opremu, a na raspolaganje mudžahedinima stavlja cjelokupnu namjensku proizvodnju, skladišta i opremu", dodaje se u famoznom saopštenju. Potpisnik saopštenja Sulejman Mulabećirović, tvrdi da će o svemu obavijestiti zvanične vlasti Maglaja, Zenice i Federacije i Multinacionalnu diviziju "Sjever", pozivajući i građane da svojim istupima "složno i hrabro, pred lice pravde, istresu svu prljavštinu deset najtežih godina".

Toliko o ovom famoznom saopštenju, koje je uzburkalo duhove u ZE-DO kantonu.

O svemu ovom potražili smo komentar Dževada Galijaševića, predsjednika Opštinskog vijeća Maglaj, jednog od prozvanih da sjedi skrštenih ruku. On je za "Nezavisne" rekao da su policijski organi u Maglaju utvrdili da pomenuto udruženje nigdje nije registrovano, te da se radi o besposličarima koji distribuiraju anonimne dojave u maglajskoj regiji.

- Ovaj dopis je plasiran po cijelom gradu Maglaju, a došao je i na adrese zvaničnih struktura vlasti. Provjerom kompjuterske baze podataka utvrđeno je da u Maglaju ne postoji čak ni potpisani Sulejman Mulabećirović. Mislim da je pažljivo biran politički trenutak da se lansira ovaj materijal. Već duže vrijeme Maglajem kruže anonimni letci, koji samo opterećuju policijske i zakonodavne organe. Sudeći prema nekim detaljima koji se navode u saopštenju, vjerujem da iza svega stoji neko iz policijskih struktura. Ovo tvrdim zato što je tačan spisak policajaca koji su učestvovali u vojnim obukama. Uz veliku količinu iznesenih političkih bljuvotina, tačni su i podaci o finansiranju Bočinje, s tim da je Salim Ibrahimefendić iz Maglaja bio samo izvršilac. Tačan je, takođe, i podatak o pokušaju ubistva generala Kjela Grandhagena, ali nije tačno da je Ajman Zavahiri dolazio u ZE-DO kanton. Istina je, zato, da je u više navrata ovdje boravio njegov mladi brat Zejman, koji je komandant "Al-Kaide za Balkan", pojasnio je Galijašević.

Prema njegovim riječima, ključna ličnost u svemu ovom je bivši ministar unutrašnjih poslova ZE-DO kantona Šemsudin Mehmedović, koji je sada poslanik u federalnom parlamentu.

- Hodža Izudin Kruško danas nije politički aktivan. On ima benzinsku pumpu i nesmetano posluje. Zato je Mehmedović i te kako politički aktivan, dodaje predsjednik OV Maglaj Dževad Galijašević.

Upitan kako će maglajske institucije vlasti reagovati na kontraverzno saopštenje, Galijašević je kazao da su već počele provjere svih navoda i dodao da "ništa ne treba uzimati zdravo za gotovo".

- Osim nekih kadrova SDA, u saopštenju su prozvani i član naše Stranke za BiH Ibrahim Šehić i Suljo Mešić, koji je član SDP. Mogu samo reći da se mi iz Alijanse ne planiramo u Maglaju igrati policijske države. Ozbiljno ćemo prići ovom problemu i sve analizirati kako bismo utvrdili postoji li problem Bočinje ili ne. Ako je to tačno, Alijansa neće bježati od problema, zaključio je Galijašević.

N. JABLIĆ

"Независне новине" Бања Лука, 26. 10. 2001.

CamScanner

Maglajske vlasti ponovo otvorile dosije Bočinja

Bin Ladenovi ljudi šetali Bočinjom

Zašto u Zeničko-dobojskom kantonu nisu rasvijetljena brojna ubistva? Kako je sa teroristima bio povezan Šemsudin Mehmedović, bivši kantonalni ministar policije, i zašto je Bego Mušić, komandir PU Maglaj, tražio dozvolu od Abu Hamze za pretres sela. Ko je dao ključeve od zeničkog stana teroristima Dimonu i Bugelanu

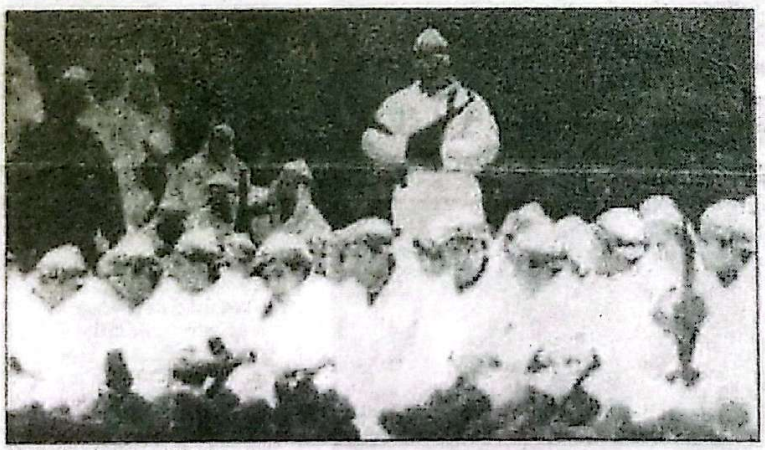

Bočinja ponovo pod istragom NN ARHIV

SARAJEVO - Nakon plasiranja famoznog saopštenja o terorističkim i kriminalnim radnjama u Bočinji i cijelom Zeničko-dobojskom kantonu, ovih dana pokrenuta je opsežna policijska istraga. Nova kadrovska struktura Policijske uprave Maglaj odlučila je konačno otvoriti dosije Bočinja i utvrditi odgovornost policije u cijelom slučaju. Podsjećamo, u saopštenju Udruženja "Ugroženi narodi", koje su "Nezavisne" nedavno objavile, uz spisak maglajskih policajaca koji su obučavani u kampovima u Bočinji, prozvan je i Šemsudin Mehmedović, bivši ministar unutrašnjih poslova ZE-DO kantona.

Osim lokalnih vlasti koje su pokrenule istragu, za rasvjetljavanje cijele priče posebno je zainteresovana međunarodna zajednica.

- Međunarodni faktori nas neće tjerati da mi istražimo ovaj slučaj. Oni će nas pustiti da im pokažemo da li smo spremni na partnersku saradnju. Priznavanje da je postojao dosije Bočinja nije cilj ove globalne istrage. Ključno pitanje je šta je ovdje radio Zejman Zavahiri, prvi čovjek egipatske terorističke organizacije Gia. Logično je da međunarodna zajednica budno prati šta se dešava u ovoj regiji, jer je u Bočinji boravilo pet osoba sa spiska od 17 potencijalnih terorista. Dakle, i bez Zejmana Zavahirija, čiji je brat Ajman, najbliži Bin Ladenov saradnik, strancima je i te kako stalo da se stvari istjeraju na čistac, izjavio je za "Nezavisne" Dževad Galijašević, predsjednik OV Maglaj.

On je naglasio da je saopštenje nepostojećeg udruženja "Ugroženi narodi", samo povod da se na području ZE-DO kantona počnu istraživati brojna nerasvijetljena ubistva. S obzirom da su sa čela PU Maglaj otišli načelnik Nijaz Softić i komandir Bego Mušić, Galijašević tvrdi da bi istraga trebala dati konkretne rezultate. Prije svega da se istraže brojna ubistva počinjena u poslijeratnom periodu u Zenici, Zavidovićima i Maglaju.

- Do sada je sve išlo sporo, jer policija nije bila spremna priznati vlastitu odgovornost u brojnim nedjelima. Dolaskom Šubana Ibrakovića i Kasima Hasića za novog načelnika i komandira PU Maglaj već su napravljeni pomaci. Ovih dana počelo je i saslušavanje svih policajaca koji su prolazili vojne obuke u Bočinji. Ranije je bilo nemoguće rješavati slučajeve ubistava i drugih krivičnih djela, jer je i sam prvi čovjek MUP u Zenici Šemsudin Mehmedović, pomagao počiniteljima. Takav je slučaj ubistva policajca na benzinskoj pumpi u Zenici, koji su počinili Dimon i Bugelan a kojima je Mehmedović dao ključeve od stana. Ili jedno ubistvo koje se desilo u Zenici 1997. godine. Istragu su vršili MUP Srednjobosanskog i Zeničko-dobojskog kantona. Na čelo istrage postavljen je Bego Mušić koji je, u potrazi za oružjem korištenim prilikom ubistva, dozvolu za pretres kuće u Bočinji morao tražiti od Abu Hamze. Dobio ju je tek nakon sat vremena, kada je oružje sakriveno, rekao je Galijašević.

Osim kadrovskih promjena u maglajskoj Policijskoj upravi, raščišćavanju nedjela iz bliske prošlosti trebalo bi pomoći i nova garnitura imena na čelu kantonalnog MUP u Zenici. Ukoliko policija bude obavljala svoju, zakonom propisanu dužnost, sudski epilog morala bi dobiti četiri nerasvijetljena ubistva, počinjena u Zavidovićima 1997. godine kao i ubistvo maglajskog Srbina Slavka Jovanovića.

N. JABLIĆ

CamScanner

Култура

ЈАДРАНКИНЕ ИКОНЕ

У Добоју живи и ствара умјетничка дјела Јадранка Петрушић, иначе некада Завидовићанка, рођена у озренском селу Бочиња. Имала је шансу да постане естрадни умјетник, али она се опредијелила за сликарство. Готово у потпуности се посветила иконама. До сада је имала преко 20 самосталних изложби у Републици Српској. Добојски академски сликар Бранислав Вишт - Бане, за Јадранку каже:

- Јадранка у својим иконама доноси мирис тамјана и Озрена, печат времена у којем настају...

Јадранкине иконе Светог Саве, Јована крститеља, Светог Петра... Сви заинтересовани за откуп слика могу се обратити у Центар за културу и образовање у Добоју, гдје је Јадранка чест посјетилац.

М.Л.

"Возућица – Удрим" Добој, број 2, 5. 11. 2001.

CamScanner

Na maglajskom području i dalje aktuelni pregovori o podjelama i razmjeni teritorija

SDS, HDZ i SDA ponovo zajedno!

Sastanci SDS i HDZ trebali su rezultirati odricanjem dijelova opština Maglaja i Zavidovića dok bi se RS odrekla dijelova opštine Teslić. U sve se uključuje SDA koja bojkotuje vlast Alijanse

SARAJEVO - Zbog neuspjelih pregovora imedu HDZ i SDS o razmjeni teritorija maglajske opštine, Marinsko Kelavić, predsjednik HDZ Žepče prije dvadesetak dana podnio je ostavku. Kelavić je bio prisiljen na povlačenje, jer je iznevjerio obećanja data Hrvatima o stvaranju žepačko-bobovačke županije sastavljene od hrvatskih sela iz teslićke i maglajske opštine, rekao je za "Nezavisne" Dževad Galijašević, predsjednik Opštinskog vijeća Maglaj i dodao da su "pregovori čelnika bivših vodećih nacionalnih stranaka, vodeni tokom cijele godine u Doboju, Žepču i Sivši, teritorijalnom središtu opštine Usora. Na sastancima delegaciju SDS predvodio je Milan Ninković".

- Suština ovih sastanaka je formiranje jedne srpske teritorijalne i političke zajednice, koja bi u budućim aranžmanima postala srpska opština Maglaj. Teritorij na koji oni sada pretenduju u ratu i jeste bio srpska opština Maglaj. To je područje koje čine sela: Donja i Gornja Bočinja, Bakotić, Krsno Polje, Bukovica, Rakovac. Nakon objedinjavanja ovog prostora, oni su namjeravali formirati jednonacionalnu mjesnu zajednicu na prostoru Zavidovića. S druge strane, HDZ je planirao od prostora u opštini Žepče, nastanjenog isključivo hrvatskim življem, formirati jedinstvenu mjesnu zajednicu. Tek poslije ove faze pregovora, SDS i HDZ su planirale razmjenu teritorija izmedu FBiH i RS. Po ovim planovima, Federacija bi se odrekla dijelova maglajske i zavidovićke opštine, a RS bi se odrekla dijelova opštine Teslić i dijelova nekih posavskih opština, precizira Galijašević.

Jači angažman medunarodne zajednice privremeno je prekinuo dogovore o političko-teritorijalnim kombinacijama u maglajskoj opštini. Galijašević tvrdi da su stranci odlučni da ne dozvole dalje cijepanje opštine Maglaj i dodaje da je i Petrič iznio svoj principijelan stav da ovaj prostor mora ostati multietničan.

- Najbolji odgovor raznim teritorijalnim varijacijama je Petričeva želja da opština Maglaj i dalje ostane stabilizator cijelog regiona. Ovdje je samo pitanje da li nacionalističke politike mogu biti dugoročne i šta će se desiti kada ode medunarodna zajednica? Hoće li ovo ostati ustavno neuredeno područje, upozorava predsjednik Opštinskog vijeća Maglaj.

Galijašević tvrdi da, trenutno, HDZ u cijelom regionu ne pokreće nikakve radikalne inicijative. Za bivšeg predsjednika žepačkog HDZ i jednog od sudionika pregovora sa SDS, Marinka Kelavića, Galijašević kaže da je "čovjek koji ne djeluje ekstremno" te da je bio taoc ukupnih odnosa HDZ i SDS.

Osim razmjene teritorije, pregovori su trebali SDS u Doboju donijeti i pravu političku većinu.

- Do sada se u Doboj vratilo oko 15.000 Bošnjaka što je poremetilo sliku koja je stvorena ratom. S obzirom da se broj Bošnjaka sve više povećava, čelnici SDS vjeruju da bi, formiranjem jedne srpske mjesne zajednice na Ozrenu, dobili potrebno političko zaleđe u nacionalnom smislu. Ukoliko bi se nastavile ove aktivnosti, pojavili bi se mnogi problemi u daljoj teritorijalnoj organizaciji Federacije. Pazite, ovo pitanje nije nimalo naivno, ono je dugoročno, ističe Galijašević.

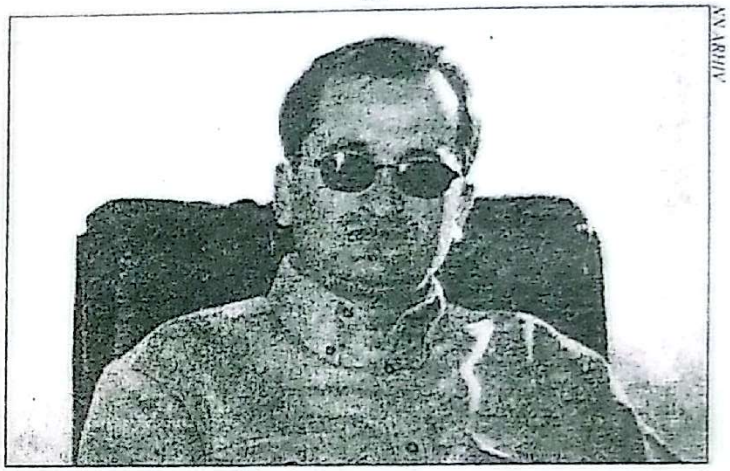

Galijašević: Ponovo isti scenario

Iako za pomenute razgovore znaju i zvanične vlasti Zeničko-dobojskog kantona, oni se do sada nisu oglašavali. Ohrabrena podrškom OHR, reagovala je samo lokalna vlast u Maglaju i, kako kaže Galijašević, dobila mnogo neprijatelja.

- Na terenu su aktuelni problemi sa Ljubom Durkovićem, koji želi da bude partner opštine sa udruženjem "Povratak", mada u stvarnosti zagovara ostanak. On ne želi da se vrati u Maglaj gdje mu je kuća popravljena prije dvije godine. Da bi nam se nametnuo kao politički sagovornik, Đurković šalje i pisma medunarodnoj zajednici. Mi ga ne možemo prihvatiti kao političkog partnera, jer uporno zagovara formiranje jedne srpske mjesne zajednice na Ozrenu. Mi imamo svog partnera, a to su mjesne zajednice kao faktori lokalne samouprave, dodaje Galijašević.

U cijelom problemu, on kaže da i SDA dodatno pogoršava stvari raspirujući nacionalne strasti i bojkotujući vlast Alijanse u Maglaju. Postavlja se pitanje da li su SDS, HDZ i SDA ponovo zajedno?

N. JABLIĆ

CamScanner

ВЕЧЕРЊЕ НОВОСТИ 03.12.2001.

ЦЕВАД ГАЛИЈАШЕВИЋ, ПРЕДСЕДНИК СО МАГЛАЈ ГОВОРИ ЕКСКЛУЗИВНО ЗА "НОВОСТИ" О МУЏАХЕДИНИМА, ПОВРАТКУ СРБА, ДЕЛОВАЊУ ТАЈНИХ СЛУЖБИ

АЛИЈА ПРИЗВАО КАРАВАНЕ СМРТИ

Муџахедини у Бочињу стигли 1995. године. Исељавање муџахедина трајало два месеца. У Бочињу се вратило 50 српских породица, у Бакотић 70, а у Крсно Поље 20

МАГЛАЈ - Генерал Армије БиХ, Сакиб Мамулић, био је организатор довођења муџахедина у Бочињу, код Маглаја, раније насељену Србима, каже за "НОВОСТИ" Цевад Галијашевић, актуелни председник Скупштине општине Маглај. Њега је предратна Служба државне безбедности БиХ оптуживала, у више наврата, да је наводно српски агент.

Муџахедини су у Бочињу, вели он, стигли крајем 1995. године у оквиру једне војне формације и једне војне операције. Генерал Мамулић био је, практично, како објашњава Галијашевић, заштита муџахединима.

- То подручје никада није било демилитаризовано, што значи да муџахедини никада нису били разоружани, па је нова власт ушла у процес њиховог разобличавања, знајући да је то озбиљно безбедносно питање - прича Галијашевић. - Тек сада добијамо информације који су то људи, и шта се радило у Бочињи. Сазнајемо да су у обукама које су изводили странци из арапског света учествовале чак и легалне полицијске снаге из Маглаја, Завидовића и Тешња. У тим обукама, врло често, мете су били верски објекти, пре свега православна црква. Радиле су се страшне ствари, које не одговарају ни духу ислама ни духу Маглаја. Чињеница је да је власт Странке демократске акције била благонаклона према њима, односно да је стајала иза тог политичког пројекта. Они су заблуда створена у САД и у глави њеног лидера, да Бошњаци треба да траже братство у Арапима, у људима који са нама немају ни културне, ни цивилизацијске сродности.

Акција исељења мухаџедина из Бочиње је, истиче наш саговорник, завршена, "а тај процес је трајао шездесетак дана".

- Било је то мучних шездесетак дана. Свакодневно су излазили на барикаде - каже Галијашевић. - Тада сам им рекао да су то туђе куће и туђа имовина и да једноставно морају да иду, јер за останак нема никаквог ни моралног ни верског основа. Указао сам да ћемо ако треба употребити и силу, стављајући до знања да и ми имамо механизме са којима ћемо се борити. У Бочињу, што изазива недоумице, остало је још шест да кажем муџахединских породица од којих је у питању један странац и пет домаћих Бошњака - муџахедина. Они, међутим, живе у кућама које су купили од Срба. Општина је тражила могућност да се раскину уговори, али у њима јасно стоји да се то може учинити само ако једна од страна, купац или продавац, покрену то питање. Таквог оспоравања нема. То, истина, нису никакве харамбаше, то су људи који шверцују половне аутомобиле, немају везе са ратовањима, са тероризмом... У Бочињу се вратило 50 српских породица са око 150 људи. У Бакотић је стигло 70 породица, у Крсном Пољу је већ двадесетак породица, а нешто и у Раковцу. То је јединствено подручје Озрена које има убедљиву српску већину што је гаранција безбедности повратницима.

У делу где се враћају Срби, наглашава Галијашевић полицијска управа из Маглаја, сходно одлукама власти, има своје одељење. Стационирано је, каже, у Бочињи и брине се о безбедности грађана. За сада нема никаквих инцидената.●

ВЛАДИМИР МИТРИЋ

СПРЕГА

Упитан да ли је било спреге између бивших служби СФРЈ, СР БиХ и Странке демократске акције и како се то касније одразило Галијашевић каже:

- Сигурно је била велика спрега. Чињеница је да су националне странке настале као продукт једног уставног решења иза кога су стајали високи кадрови тадашњег Социјалистичког савеза, Савеза комуниста и других оргнизација. Знам да је у Уставном суду професор Касим Трнка учинио чудо да се легализује деловање националних политичких странака. Данас се поново суочавамо са проблемима како национално-политичко деловање уклонити са сцене, како профилисати политичку сцену идеолошким, а не верским или националним разликама.

ПОЗДРАВИ

Галијашевић и његови сарадници били су жестоко нападани када су одлучили да у општинским органима Маглаја укину исламске верске поздраве и да се људи поздрављају са "добро јутро" и "добар дан".

"Вечерње новости" Београд, 3. 12. 2001.

CamScanner

ЗАВРШЕНО ПРЕСЕЉАВАЊЕ ИЗБЕГЛИЦА ИЗ ГЛАМОЧА КОЈЕ СУ ЖИВЕЛЕ У СРЕБРЕНИЦИ

СВОЈА КУЋА НАЈМИЛИЈА

Протеклих дана 20 породица из Сребренице вратило се својим кућама у Гламоч. Породица Милошевић се вратила у Бочињу

СРЕБРЕНИЦА - УНХЦР Зворник и Хуманитарна организација "Mercy-Corps" из Тузле, односно Центар информативно-правне помоћи ове ХО из Сребренице, окончали су јуче велику акцију повратка у Гламоч својевремено избеглог становништва из тог града, а забележен је и један повратак у Бочињу.

Комионима "Mercy - Corpsa", у неколико тура, 20 породица из Гламоча који су протеклих пет-шест година живели у Сребреници и околини, вратили су се у Гламоч где су пре рата били стално настањени. Ова хуманитарна организација Гламочацима је бесплатно одвезла њихове тракторе и остале пољопривредне машине као и огревно дрво које су ове породице припремиле за зиму.

На подручју општине Сребреница привремено је било смештено око 70 породица из Гламоча и половина њих већ су се вратили својим кућама. Свим повратницима у Гламоч куће су обновљене средствима међународне заједнице.

УНХЦР из Зворника и "Mercy-Corps" данас пре подне, такође бесплатно, пресељавају и породицу **Момира Милошевића.** Петоро Милиошевића из Сребренице данас се враћају својој кући у - Бочињу!●

С. ЂУКИЋ

"Вечерње новости" Београд, субота, 1. 12. 2001.

CamScanner

Već nekoliko nedjelja državne institucije BiH vrše istragu ko je, na koji način i u čije ime nakon rata (ne)selektivno dijelio državljanstva BiH stotinama stranaca koji su se tokom rata nepozvani pojavili u našoj zemlji

Alispahić je u državljanstvo ilegalno primio 94 Arapa

Ko je falsificirao potpis predratnog dominstra Srebrenikovića!?

Komisija ustanovila da je krajem 1995. tadašnji ministar RMUP-a Alispahić naredio načelniku CSB Sarajevo Enesu Bezdrobu, a ovaj svojoj suradnici Mirsadi Žutić-Beganović, izdavanje dokumenata za 104 osobe ● Iako su predratna državljanstva potpisana imenom Mirsada Srebrenikovića, on kaže: "Ja sa tim ništa nemam, niti znam ko su ti ljudi" ● Šta je Alija Izetbegović obećao mudžahedinima nakon Daytona ● Zašto islamske zemlje nisu željele primiti mudžahedine koji su nakon rata napuštali BiH

piše: **Adnan Beganović**

Mjesec dana nakon početka istrage u vezi s (ne)zakonitim primanjem stranaca iz afričko-azijskih zemalja u državljanstvo Bosne i Hercegovine, istražitelji su rasvijetlili tek djelić katastrofalnog učinka kriminalnog establišmenta koji je tokom rata dominirao u vrhu državnih i vojno-policijskih struktura.

Sedmočlana ekipa federalnog MUP-a, istražni sudija Vrhovnog suda FBiH, federalno Ministarstvo pravde i Ministarstvo inozemnih poslova BiH za sada dokumentuju nezakonite radnje bivših vojnih, policijskih i političkih zvaničnika koji su bili povezani sa imenima 104 osobe koje su rješenja za primanje u državljanstvo Republike BiH dobili u januaru, februaru i martu 1992. godine. Dakle, u periodu kada nezavisna i suverena država BiH nije ni postojala. Utvrđeno je da je početkom oktobra 1995. republički MUP BiH, sa ministrom **Bakirom Alispahićem** na čelu, obavijestio CSB Sarajevo, čiji je načelnik bio **Mirsad Bezdrob**, da su stotinu četiri osobe afro-azijskog porijekla još 1992. postali državljani BiH, ali da nisu upisani u matičnu knjigu rođenih pa im se ne mogu izdati osobna dokumenta; pasoši i lične karte. Tadašnja načelnica za pravne i opće poslove CSB Sarajevo **Mirsada Žutić-Beganović** (sada član istražnog tima u federalnom MUP-u), 28. decembra 1995. potpisala je rješenja kojima su odobreni upisi ovih osoba u matičnu knjigu rođenih. Međutim, kako je u međuvremenu Alispahićeva i

Nastavak na sljedećoj stranici

CamScanner

NAŠI ZEMLJACI: *Provjera državljanstava*

Nastavak s prethodne stranice

Bezdrobova policijska struktura formalno sklonjena, posao nikada nije doveden do kraja.

Isti spisak se ponovno pojavio 14. novembra prošle godine, kada je MUP Kantona Sarajevo zatražio od Službe za opću upravu Općine Centar da za stotinu i četiri osobe afro-azijskog porijekla dostave rješenja kojim se odobrava naknadni upis u Matičnu knjigu rođenih u ovoj sarajevskoj općini. Međutim, općina nikada nije izvršila upis ovih osoba u matične knjige. Bez obzira na odbijanje općine, još 1996. Arapi sa ovog spiska dobili su uredne pasoše i lične karte sa adresama u sarajevskim općinama Centar, Stari Grad, Novo Sarajevo i Novi Grad.

FIKTIVNA RJEŠENJA

Zašto matična služba općine Centar nikada nije htjela izvršiti naknadni upis Arapa u matičnu knjigu, za naš list je objasnio Tomislav Limov, zamjenik federalnog ministra policije:

"Istraga je potvrdila da od 104 osobe s ovog spiska koje su primljene u državljanstvo BiH, njih 94 uopće nema dosjee u arhivi RMUP-a, koju je pravno naslijedio FMUP. To znači da ne postoji nijedan dokument koje su ove osobe morale predati na uvid prilikom primanja u državljanstvo. Rješenja ovih osoba o primanju u naše državljanstvo su fiktivna i nemaju nikakvo zakonsko pokriće", ističe Limov.

Naturalizovani Bosanci sa spiska su iz Egipta (15), Tunisa (12), Maroka (8), Kuvajta (4), Alžira (7), Jordana (7), Jemena (9), Sudana (4), Palestine (2), Iraka (2), Emirata (3), Saudijske Arabije(3), Sirije (2), Džibutija (2), i po jedna osoba iz Mauritanije, Gambije, Komoresa, Libije i Katara. Iz evropskih zemalja na spisku su i dva Albanca, i po jedan Francuz, Luksemburžanin i Švicarac.

Zbog nestanovanja na prijavljenoj adresi prijeti mu oduzimanje državljanstva: Abu Hamza, bivši lider mudžahedina iz Bočinje

Na najvećem broju fiktivnih rješenja nalazi se potpis Mirsada Srebrenikovića, pomoćnika ministra policije za opće poslove i upravu u periodu 1991-1992., kada je ministar RMUP-a bio Alija Delimustafić.

Mirsad Srebreniković je za Delimustafićevog pomoćnika doveden iz Zagreba. Rodom iz jugozapadne Bosne, Srebreniković je pripadao krugu hrvatske SDA i bio povjerljivi prijatelj rahmetli Salima Šabića. Najuticajniji zagrebački krojač Šabić bio je aktivni suradnik hrvatskih obavještajnih službi i jugoslavenskog KOS-a. Kada je došao u Sarajevo, Srebreniković je na mjestu pomoćnika za upravu u RMUP BiH zamijenio Hilmu Selimovića (koji se potom vraća na direktorsko mjesto u *Sarajevskom pivaru*).

"Ja sa tim državljanstvima nemam nikakve veze. Nikada ih nisam vidio, nisam čuo za te ljude niti sam bilo šta potpisao. Sve su to falsifikati", tvrdi Mirsad Srebreniković.

Već u junu 1992. Srebrenikovića je zamijenio Nijaz Skenderagić, kojeg je u junu 1993. zamijenio Željko Varunek, a njega nasljeđuje Boriša Arnaut. Ovaj posljednji također je potpisao nekoliko uvjerenja o primanju manjeg dijela Arapa u državljanstvo BiH.

Činjenica da su ove osobe primane među bh. državljane prije formalnog međunarodnog priznanja BiH, navela je istražne organe na ispitivanje autentičnosti fiktivnih rješenja. Ako je većina Arapa primljena u bh. državljanstvo na osnovu učešća u ratu i ženidbe sa bosanskim ženama, zašto su ovi ljudi dobili državljanstva u vrijeme (mart-april 1992.) kada ni država, ni rat, a ni njihove ženidbe nisu ni postojali?

Ustvari, sumnja se da su rješenja o primanju u državljanstvo napisana (falsifikovana) tek 1995. godine, kada je postalo izvjesno da će se braća po vjeri nakon završetka rata morati seliti iz Bosne.

KOLIKO JE ZNAO ALIJA

Tokom mirovnih pregovora u Daytonu, američki državni sekretar Waren Cristopher i mirovni pregovarač Richard Holbrooke prvi put su Aliji Izetbegoviću spomenuli da pripadnici *El Mudžahida* trebaju napustiti Bosnu, "jer će njihov eventualni ostanak predstavljati prepreku u implementaciji mirovnog sporazuma." Alija Izetbegović je obećao američkim diplomatama da će to i uraditi.

DOSADAŠNJI REZULTATI KAMPANJE

Od uključivanja Bosne i Hercegovine antiterorističkoj kampanji zapadnih zemalja, Vijeće ministara BiH je početkom novembra uvelo vizni režim za Bahrein, Oman, Saudijsku Arabiju, Tunis i Ujedinjene Arapske Emirate. Predsjednik državne vlade Zlatko Lagumdžija, nekoliko dana nakon toga, potpisao je u ime Ujedinjenih naroda u New Yorku Konvenciju o sprečavanju finansiranja terorizma. Bosanske vlasti i SFOR izvršili su hapšenja 25 osoba bosanskog i arapskog porijekla. Svi uhapšeni Bosanci su pušteni na slobodu. Tri Egipćanina su deportovana, od kojih dvojica u Egipat, a jedan u Hrvatsku.

Husein Helmi Arman Ahmed, poznatiji kao Eslam Durmo i Šejh Imad El-Misri, nakon što mu je istekao pritvor, uhvaćen je ispred sarajevskog istražnog zatvora od strane federalnih policajaca i isporučen egipatskim vlastima. Egipatski ambasador u BiH Salah Rijad El-Ashri u razgovoru sa šejhovom suprugom Ajlom rekao je da se njen suprug nalazi u istražnom zatvoru u Kairu. Isto je postupljeno sa El Sharif Hasan Mahmud Saadom.

Saber Lahmar

Jednog od patorice članova "alžirske grupe", bosanske vlasti će uskoro protjerati iz BiH. Radi se o Saberu Lahmaru, bivšem radniku Visokog saudijskog komiteta, osuđenom na pet godina zatvora zbog napada na Michaela Galvina. Lahmar je uhapšen zbog poznanstva sa također uhapšenim Bensayahom Belkacemom, kod kega je navodno pronađen telefonski broj bliskog saradnika Osame bin Ladena, Abu Zubaydahha. Policijska istraga je potvrdila da Saber Lahmar od bosanskih dokumenata posjeduje samo dozvolu za stalni boravak iz aprila 1997. godine, a koju je dobio na osnovu lažne potvrde o boravištu iz 1993. kada uopće nije boravio u BiH..

CamScanner

Kako svjedoče bilješke iz ličnog dnevnika šejha *El Mudžahida* Abu Abdel Rahman Ahmeda (Anwar Sha'bana), kojeg su na dan potpisivanja Dejtonskog sporazuma u Parizu u zasjedi ubili specijalci HVO Žepče, šefovi mudžahida u BiH su vodili žučne rasprave tražeći načine kako da ostanu u Bosni.

"Možda će, ako Allah dadne, u petak biti održana šura s Predsjednikom o progonu naše braće iz Bosne. Mislim da je izgon Arapa daleko dok je ovdje Ali Izzat" (u Turskoj i islamskim zemljama tako nazivaju Alija Izetbegovića op.a.), rekao je na jednom od sastanaka Al Rahman Al Yamani.

Petog decembra emir Abu Al Harith (također ubijen u zasjedi HVO-a) govorio je okupljenim bošnjačkim borcima *El Mudžahida* da je došlo vrijeme da domaći mudžahidi nastave reislamizaciju: "Želio bih da vi možete preuzeti ovaj teret sa naših leđa, kako bismo mi mogli biti samo borci. Odgovornost je porasla i mi tražimo sposobne ljude tako da Bosanci od njih mogu učiti i preuzeti odgovornost." Ostalo je nepoznato da li su bilješke iz ovoga dnevnika autentične, međutim, hrvatski izvori bliski tadašnjoj vojnoj sigurnosti HVO-a tvrde da su nakon ubistva petorice mudžahida dnevnik šejha Sha'bana dvojica specijalaca Prve gardijske brigade HV-a predali u Zagrebu šefu HIS-a Miroslavu Tuđmanu.

"Predsjednik je ispunio obećanje dato Amerikancima. U januaru 1996. godine, konvoj sa svim pripadnicima *El Mudžahida* krenuo je iz Zenice preko Bihaća do Zagreba. Američki vojnici i obavještajci, agenti AID-a i federalnog MUP-a pratili su konvoj. Specijalnim avionom saudijske kraljevske porodice mudžahidi su odletjeli do Rijada. Saudijska Arabija nijednom mudžahidu nije dozvolila da uđe u zemlju već su mudžahidi nastavili put avionima prema Jemenu, Jordanu i Pakistanu. Na polasku iz Zenice svakom mudžahidu je podijeljeno između 1000 i 2000 maraka da im se nađe za put. Pare su navodno dali sami Amerikanci jer su se mudžahidi žalili da nemaju novaca. Mislim da su lagali", kaže bivši policajac federalnog MUP-a koji je pratio konvoj sa mudžahidima.

Dok su mudžahidi tražili nova utočišta na Bliskom istoku, u Sarajevu su načelnici policijskih uprava Centar, Stari Grad, Novo Sarajevo i Novi Grad iz upravno-pravnih odjeljenja izuzimali bjanko lične karte po nalogu RMUP-a. Do sada je utvrđeno da su policijski načelnici u ove četiri sarajevske općine uzeli nešto više od 200 bjanko ličnih karata i popratnih dokumenata. U njih su, između ostalih, uneseni lični podaci 104 osobe sa spiska koji trenutno istražuju policijski i sudski organi u Federaciji.

"Stvarno ne znam da li su pasoši i lične karte u organizaciji tadašnjeg direktora AID-a Bakira Alispahića upućeni diplomatskom poštom u naše ambasade na Bliskom istoku gdje su navodno mudžahidi dolazili po te dokumente. Znam samo da su se nakon nekoliko mjeseci mudžahidi iz konvoja vratili u Bosnu i naselili u

Rigorozni prema nezakonitostima: Tomislav Limov, dominstar FMUP-a

Bočinji kraj Maglaja. Jesu li im bosanska dokumenta podijeljena prije njihovog "odlaska" iz Bosne, nije mi poznato", kaže policajac federalnog MUP-a.

KO JE GRADIO BOČINJU

O političkoj pozadini izdavanja fiktivnih rješenja o prijemu u bh. državljanstvo, na osnovu čega su izdati pasoši i lične karte, postoje dvije verzije. Prema prvoj, Alija Izetbegović nije znao za "projekat Bočinja".

Posao su navodno "odradili" zapovjednik Trećeg korpusa Sakib Mahmuljin i pomoćnik za pravne poslove Jusuf Halilagić (trenutno zaposlen u Vijeću ministara BiH), u saradnji sa šefom AID-a Bakirom Alispahićem, njegovim pomoćnikom Irfanom Ljevakovićem i Alispahićevim šefom kabineta Borišom Arnautom. Mudžahidi su imali vojne knjižice Armije BiH kao dokaz da su se borili u Trećem korpusu, što je davalo legalitet RMUP-u da ih primi u bh. državljanstvo prema članu *12. Zakona o matičnim knjigama*. Problem je nastao jer najveći dio mudžahida nije posjedovao bilo kakve dokumente iz zemalja iz kojih su dolazili. Istražni organi pravosuđa vjeruju da do potvrda i dokumenata o ličnom identitetu iz afro-azijskih zemalja mudžahidi nisu mogli doći jer su bili u sukobu sa tamošnjim zakonima. Međutim, imali su novca (posebno dolara) u izobilju. Novcem su navodno kupili i fiktivna državljanstva.

Isto kao što su novcem kupovali sve potrebne dokumente u susjednoj Hrvatskoj. Prolaskom sa humanitarnim konvojima kroz Hrvatsku uz pomoć zvaničnih odobrenja Tuđmanovih ministara, dalje su kupovali propusnice HVO-a, u vrijeme kada nijedan Bošnjak nije mogao preći preko teritorije bosanskih Hrvata. Uz propusnice za prolazak kupovali su i oružje u Vitezu, Busovači i Novom Travniku, i od srpske vojske u Doboju. Mudžahidi su mogli, Armija BiH nije mogla.

No, najspornija u cijeloj priči je činjenica da nema dokumenta koji može potvrditi da su imena, mjesta rođenja i datumi ljudi koji su fiktivno primljeni u bh. državljanstvo istinuti?

Druga verzija o nastanku mudžahidske zajednice u Bočinji kaže da se radi o kompromisu američke administracije i bosanske vlasti u kojoj su mudžahidi vidjeli izdaju i posebno "Ali Izzata". Mnogi su spremni tvrditi da je to jedan od bitnih razloga zašto niko od spomenutih bivših vojnih i policijskih šefova nije do sada krivično gonjen, iako je tužilac još prošle godine naredio istragu federalnom MUP-u. Pomoćnik federalnog ministra za kriminal Faik Lušija je to prećutao.

"Atmosfera se sada promijenila. Amerikanci su vjerovali da najviše smisla za njih ima ako su mudžahedini na okupu u Bosni, gdje ih mogu držati pod kontrolom, umjesto da ih "razbacaju" po drugim državama. Međutim, sada ih žele protjerati odavde", izjavio je ovih dana šef Misije UN-a u BiH Jacques Paul Klein za *Chicago Tribune*.

GDJE STE SADA, BRAĆO?

"Zakon daje svakom od 94 osobe sa fiktivnim rješenjima priliku da u upravnom sporu dokažu da postoji osnov za njihovo primanje u državljanstvo. Mi ćemo uručiti rješenja o oduzimanju bh. državljanstava ovim ljudima na adresama gdje su imali prijavljena boravišta. Ako se ti ljudi ne odazovu u zakonom propisanom vremenu, nakon proteka zakonskog roka brisat ćemo ih iz knjige državljana Bosne i Hercegovine", pojašnjava dominstar FMUP-a Tomislav Limov.

No, da li su osobe sa spornog spiska i danas na starim adresama u Bosni? Imad Mohamed Al Husein, u javnosti poznatiji kao Abu Hamza, lider nekadašnje mudžahidske zajednice u Bočinji, 1996. godine je bio prijavljen u općini Centar u ulici Imamovića 29. Nakon povratka bočinjskih Srba, Abu Hamza se vratio u Sarajevo ali ne na staru adresu. Al Saidi Muhamed kupio je u Bočinji kuću i zemlju od Čede Miočića i sada je nastoji prodati kako bi otišao iz Bosne. Isto nastoji postupiti Gamal El Hassiny koji je kupio kuću od Gavrila Nikića, Maeti Gamal koji je kupio kuću i zemlju Jovana Maksimovića i Khaled Bakarat kome je kuću u Bočinji prije četiri godine prodao Dragan Maksimović. Ni Jordanac sa fiktivnim bh. državljanstvom Abu El Jud Adnan nije se iz Bočinje vratio na prijašnju sarajevsku adresu Soukbunar 12.

Prema planu istrage, provjera ispravnosti dokumentacije naturaliziranih Bošnjaka afro-azijskog porijekla obuhvatiće svih 750 državljanstava izdatih u BiH osobama afro-azijskog porijekla. Međutim, pravu sliku haosa sa pasošima i dokumentima BiH, istražitelji očekuju prilikom revizije dokumenata izdavanih stranim državljanima u diplomatsko-konzularnim predstavništvima naše zemlje. ◆

ВУ ТРАКА

„ВОЗУЋИЦА – УДРИМ" БР. 3 од 25.02. 2002. године

Бочиња је славила Божић

УМЈЕСТО ЗВОНА ОГЛАСИО СЕ ХОЏА

Таласи хладноће умивали су ми ненаспавано лице. Било је око три сата ујутро. Поново, послије седам година, спремала сам се да кренем у Бочињу на божићни доручак код дједа и баке. Први Божић који је породица Јовановић славила а да су им комшије муџахедини. Али томе нисам посвећивала много пажње, јер тога дана био је најважнији дан у мојој православној вјери, дан Христовог рођења и ја сам била поносна.

Док сам путовала према Бочињи размишљала сам о срећи коју је моја породица осјећала, поново на свом родном огњишту и у својим домовима, послије безброј проблема које су им проузроковале нове „комшије". Људи су се енергично борили за своја права на повратак, али само првих двадесет пет породица и даље су били једини Срби повратници у Бочињу.

Јак снијег и лед приморали су ме да спорије возим и моје путовање претворило се у праву муку, али стрпљен - спашен. Напокон сам стигла у Бочињу. Посматрала сам празне куће без прозора и врата па бих одједном угледала кућу из чијег се димњака димило и, како мој дјед каже, домаћица је поранила и зору преварила.

Улазећи у двориште сјетих се како се Божић славио у Бочињи прије дванаест година. То је остало дубоко урезано у мојим мислима. Ништа више није исто, као и у дједовом дворишту. Све се промијенило. Некадашњи мали унучићи постали су двадесетогодишњаци, али у души за Божић и даље су били разиграна дјеца.

Угледах дједово румено и насмијано лице како ми отвара врата. Био је изненађен мојим доласком јер је изгубио сваку наду да ћу доћи због лошег времена. Бака је припремила чесницу и доручак је био на столу. По обичајима моје породице прво се помолимо Богу да благослови нас и храну коју једемо и пијемо, затим пјевамо божићну пјесму „Сјај Боже Божићу свему роду, и народу и птичици у горици, и рибици у водици".

Настављамо са традиционалном божићном церемонијом: јабука, сир, пека, печеница... Послије мог цијелог поста божићни доручак је права радост и уживање.

Иако није обичај да се на Божић посјећујемо међусобно, овог Божића у Бочињи слављеници су долазили и честитали једни другима Христово рођење.

Цијело село је било у некој тишини. Православни храм је девастиран, не чује се звоњава звона која су некада одјекивала подножјем Озрена, али зато у пет сати ујутро „звони" импровизована џамија. Шест православних домова од стране власника продато је муџахединима и на кући Зекића направљена је џамија, односно, постављени су звучници чији звуци парају уши.

За вријеме турске власти у Босни и Херцеговини Турци су ријетко крочили на српску земљу у Бочињи, али данас, између осталог захваљујући нашој лакомислености, они града и џамије гдје никада нису постојале.

Био је то најдражи Божић којег сам прославила у кругу своје породице. Надам се да ће наредне православне празнике у Бочињи славити сви њени предратни вјерници у својим домовима и са благословом који нам драги Господ Бог подари.

На растанку дјед ми показа слику. Он са Мићом Мићићем, српским министром за „ојађене" Србе. Са сузама у очима, као да је хтио да каже: надати се бољем времену.

Дијана Јовановић

"Возућица - Удрим" Добој, број 3, од 25. 2. 2002.

CamScanner

"ВОЗУЋИЦА - УДРИМ" БР. 3 од 25.02.2002

ТАМБУРА И ШАРГИЈА КАО МАГИЈА

Момак и није неки момак ако не тамбура и не шаргија, знало се рећи у нашем завичају. О овим инструментима све нам је рекао у Добоју Миленко-Миле Стевановић, који ове инструменте и прави и на њима свира.

Писати о изворним инструментима нашег завичаја, значи писати о тамбури и шаргији. Препознатљиви смо по овим инструментима. Кроз вијекове тамбура и шаргија су биле синоним весеља, радости, славља, дружења. Свакако, њима се придружила и виолина (ћемане), двојнице, фрула, те посљедњих деценија и хармоника. Знало се рећи да момак и није неки момак ако не зна да тамбура и шаргија. Цуре једноставно нису те момке „примјећивале". За тамбуру и шаргију се знало рећи како су магичне. Зашто? С њима се све чини по у нашем завичају. Без њих се није рађало, није женило, није слава славила, није испраћан војник, није празновало. Људи су са тамбуром и шаргијом чуда стварали. Довољно је било да се на бријегу, у заравни, на пашњаку, на мобама, чује тамбура, и ето скупа, ето славља. Скупи се млади свијет и копо игра до изнемоглости. Чобани су посебно знали приредити изненађење. Стока пасе, звона звоне, а шаргија у дубину душе тоне.

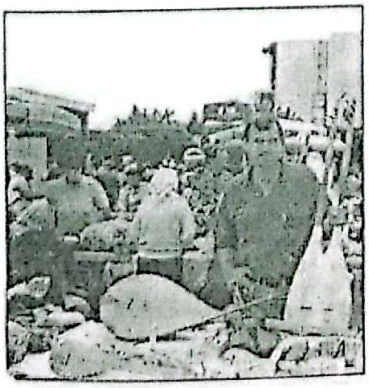

Тамбуре и шаргије су правили признати мајстори, и то углавном од трешњевог и јаворовог дрвета. На пијацама у Маглају, Жепчу, Пурачићу... обавезно су биле на тезгама. Каква је сада ситуација, кад је ријеч о тамбури, причао нам је Миленко Миле Стевановић, Добојлија, рођен у Г.

Бочињи на Озрену, иначе бивши радник „Криваје" у Завидовићима. Прича нам:

- да, ја сам једини у овом крају који живим од тамбура и шаргија, које правим и продајем на пијацама Добоја, Модриче, Оџака и других мјеста. Има још мајстора, али... знате, још немам конкурента. Људи цијене квалитет, али пуни погодак је кад се добро зна тамбурати и шаргијати, кад се зна залијевати, па и пјесму саставити. Све те компоненте посједујем, па зато имам муштерије. Моје тамбуре и шаргије се налазе на свим континентима. Баш као и „Кривајине" монтажне куће које сам годинама градио. Ето, неки дан купи човјек и однесе у Аустралију, моју шаргију...

Миле, звани „шаргија", пун је оптимизма. Он сматра да неће никада ови инструменти изумријети. Хоће, вели он, ако и ми изумријемо...

Ево и популарне пјесме: „Ој, шаргијо, мило злато моје", коју је Миле саставио и на пијацама, али и на слављима, гдје га често зову, пјева, јер је у њој речена истина о нама Србима, који чергаримо због мондијалиста, сјеме им се затрло!

С.И.

ОЈ, ШАРГИЈО, МИЛО ЗЛАТО МОЈЕ...

Ој, шаргијо, мило злато моје,
кад ћемо се вратити на своје.

Да прођемо куд смо пролазили,
да видимо шта смо оставили.

Да видимо шљиве и јабуке,
што су наше засадиле руке.

Да видимо шуму и пропланке,
што нелијеђих од оца и мајке.

Мили Боже зар то може бити,
наш иметак други наслиједити.

Журиш, радиш, за старост се спремаш,
кад одједном нигдје ништа немаш.

Што си Боже дозволио тако,
зар не можеш друкчије, некако.

Жалосно је, треба свако знати,
по туђој се кући побијати.

Ко год није избјеглица био,
и имање своје оставио,

Тај не знаде нити може знати,
како срце избјеглице пати.

Гдје год дођеш, гледан си ко псето,
што си имо све ти је отето.

Тако вам је моје друштво драго,
што сам реко ништа нисам слаго.

Ја вам желим искренога лица,
да не буде нико избјеглица.

Шаргија
Миленко-Мићо Стевановић
Добој

"Возућица - Удрим" Добој, број 3, од 25. 2. 2002.

CamScanner

Na Općinskom sudu u Maglaju

Presuda Galijaševiću u ponedjeljak

Odbijeni zahtjevi optuženog za svjedočenje ministra policije Ze-Do kantona Asima Šaranovića

Na Općinskom sudu u Maglaju jučer je nastavljeno suđenje zbog klevete u četiri spojena slučaja po privatnim tužbama i službenim prijavama protiv Dževada Galijaševića, zastupnika u Skupštini Zeničko-dobojskog kantona i predsjedavajućeg Općinskog vijeća Maglaj.

Optuženi je u svojoj odbrani priznao i potvrdio da je izrekao navode u medijima zbog kojih je tužen, te predložio da se za svjedoke pozovu ministar unutrašnjih poslova Ze-Do kantona Asim Šaranović i nekoliko službenika MUP-a koji bi, po Galijaševiću, trebali ispričati istinu o navodnim specijalnim vezama policije Kantona i mudžahidske zajednice u Bočinji.

Odlukom Sudskog vijeća odbijen je zahtjev optuženog za izvođenje dokaza, te je presuda o ovom slučaju zakazana za ponedjeljak u 14 sati.

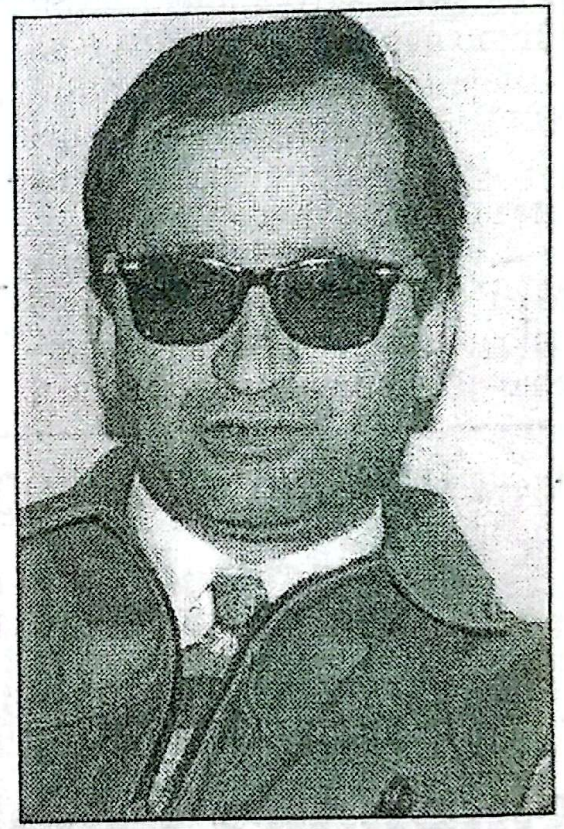

Galijašević: Potvrdio navode

Prema tužbama iz 2001. godine, Galijašević je tužen zbog svojih izjava u listovima "As" i "Dnevni avaz", te na TV Maglaj. Istovremeno, ovom slučaju su pripojene privatne tužbe Stanislava Momirovića i Senada Hasanića. *A. Dž.*

"Дневни аваз" Сарајево, петак, 15. 3. 2002.

CamScanner

jutarnje novine • petak • 15. 3. 2002.

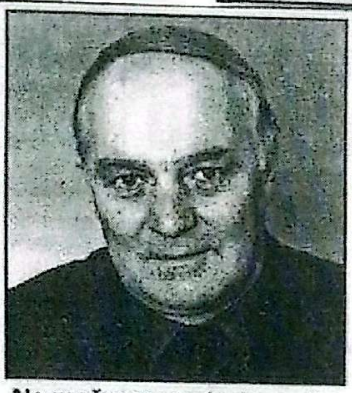

Ne možemo u minska polja: Smajlagić

MAGLAJ: Vatrogasci između vatre i nesavjesnih građana

Nemar pali šume

Maglajski vatrogasci su morali intervenisati na više šumskih lokaliteta, a uzrok požara su nemarni građani koji "čiste korov"

● Dolazi vrijeme pripreme njiva za proljetnu sjetvu, čišćenja korova, paljenja suhe trave i ostalog rastinja, a samim tim i opasnosti od požara. Svako nepridržavanje zaštite od požara dovodimo u opasnost i sebe i druge, pogotovo uzimajući u obzir da mnoge parcele koje se pripremaju za proljetnu sjetvu, još nisu u potpunosti očišćene od zaostalih mina.

Izuzetno nepovoljni mateorološki uslovi (jaki vjetar) koji je zahvatio maglajsku općinu dana 06.03., profesionalna vatrogasna jedinica Maglaj morala je itervenisati na više šumskih lokaliteta gdje je došlo do požara na području Novošeherskog kraja, područja Brezovo dane. Vatra je zahvatila oko 150 duluma niskog rastinja i suhe trave i oko 10 duluma smrče i crnog bora. Profesionalna vatrogasna jedinica nije mogla da interveniše a uzrok je minsko polje. Medutim, vatrogasci su taj dio držali pod kontrolom, kako vatra ne bi ugrozila okolinu povratničkog naselja. Šteta nije utvrđena, a izazivač požara je nepoznat, ali se pretpostavlja da je neko od povratnika spaljivao korov i nisko rastinje, pripremajući njivu za proljetnu sjetvu.

Isti dan vatrogasna jedinica iz Maglaja morala je intervenisati u Donoj Bočinji, tačnije u sektoru Jošanac, gdje je vatra prijetila da se proširi na visoku šumu bjelogorice. Požar je saniran uz pomoć policijske ispostave u Bočinji.

- Iako je Općinsko vijeće donijelo odluku o mjerama zaštite od požara na području Općine Maglaj i strogu zabranu upotrebe otvorene vatre blizu šumskih kompleksa, nepridržavanje preventivnih mjera zaštite od požara dolazi do milionskih šteta. PVJ je u više navrata upozoravala građanstvo preko sredstava informisanja da se ne spaljuje korov i otpad od njiva kada je vrijeme vjetrovito. Od početka ove godine imali smo do sada pet većih intervencija na šumskim požarima, kaće Mehmed Smajlagić, direktor Profesionalne vatrogasne jedinice iz Maglaja.

M. BAŠIĆ

Dnevni avaz, četvrtak, 28. mart/ožujak, 2002.

Holandska vlada finansira obnovu u Maglaju

Potpisan ugovor o sanaciji kuća

U općini Maglaj jučer je potpisan triparitetni ugovor između Humanitarne organizacije Mercy Corps, Općine Maglaj i vlasnika kuća koje će popraviti i obnoviti ova humanitarna organizacija, javlja Fena.

Sredstva za obnovu je osigurala holandska vlada, a radi se o 50 kuća lica srpske nacionalnosti, prije svega u naselju Bočinji, te 30 kuća lica bošnjačke nacionalnsoti iz naselja Fojnica, Bradarići, Novi Šeher, Ulišnjak i Jablanica koji trenuitno žive u naselju Bajkotić, u koje treba da se vrate ranije žitelji Srbi.

Vrijednost radova za sanaciju 50 kuća u Bočinji i 30 kuća u spomenutim naseljima je gotovo ista.

"Јутарње новине" Сарајево, петак, 15.3.2002.

"Дневни аваз" Сарајево, четвртак, 28. 3. 2002.

CamScanner

U naselju Krsno Polje

Požar uništio 20 dunuma šume

U povratničkom naselju Krsno Polje, u maglajskoj općini, izbio je požar u kojem je izgorjelo 20 dunuma šume, javlja Fena.

Vatrogasne jedinice Maglaja su po izbijanju požara odmah izašle na teren, ali je gašenje bilo onemogućeno jer je požar zahvatio minirana područja. Tokom noći vatrogasci su dežurali kako se požar ne bi prenio na obližnje šume te zahvatio kuće povratnika.

Kako se pretpostavlja, i ovaj požar izazvan je ljudskim nemarom i nepažnjom.

U martu je na području općini Maglaj zabilježeno više od 30 šumskih požara koji su najčešće nastajali nakon paljenja otpada od čišćenja poljoprivrednih površina.

"Дневни аваз" Сарајево, четвртак, 4. 4. 2002.

CamScanner

Cvijeta Aleksić već je obradila svoju njivu

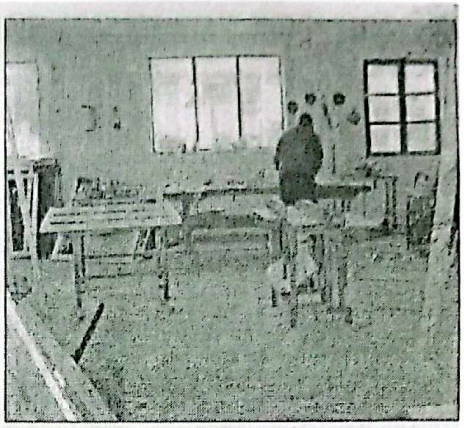

Obnovljena Boškova radionica (Snimio: A. Hukić)

Bočinja je danas veliko gradilište

Već se vratilo 47 srpskih porodica

Daleko više ih još uvijek stanuje u RS, a u Bočinju dolaze vikendom

Medijski veoma eksponirano naselje Bočinja sastoji se od četiri zaseoka na samoj granici opština Maglaj i Zavidovići, smještenim između obronaka planine Ozren i rijeke Bosne. Do početka agresije, u Bočinji je živjelo 475 srpskih porodica, koje su ostale na tom području sve do pada Vozuće u ljeto 1995. godine.

Tada su se u jednom danu (15. 9. 1995.) svi iselili, najprije u Doboj, a kasnije su privremeno utočište našli u bošnjačkim kućama u Doboju, Kotorskom, Modriči, Bijeljini...

Dosta posla u radnji

Jedno vrijeme u Bočinji je živjelo oko 150 mudžahedinskih porodica, od toga oko 80

Povratnici sade krompir

Obnavlja se i pravoslavna crkva

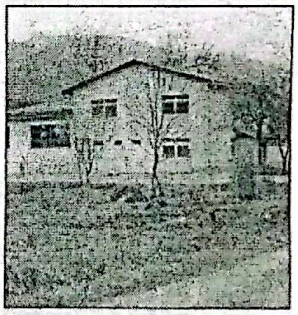

Osnovna škola ima samo devet učenika

naturalizovanih i oko 70 domaćih porodica.

Od avgusta 2000. godine, kada je počela primjena imovinskih zakona, prijeratni vlasnici Srbi su se počeli vraćati u Bočinju, a mudžahedini su je polako napuštali. Danas u Bočinji živi samo šest mudžahedinskih porodica, koje su legalno kupile imanja.

Obnova 100 kuća

Do sada je programom obnove obuhvaćeno 100 kuća i to: 25 u 2001. godini (Mercy Corps), 52 kuće u ovoj godini (Mercy Corps), 12 u ovoj godini (World Vision) i 13 kuća u ovoj godini (ured RS).

Ove podatke smo dobili od Boška Jovanovića, predsjednika MZ Bočinja, jednog od prvih povratnika i organizatora povratka u ovo selo. Vremešni Boško (72) je čitav život proveo u Bočinji u svojoj stolarskoj radionici, koju je već obnovio i u ove dane obnove ima dosta posla.

Struja i telefon

Do kraja marta svojim kućama se vratilo 47 srpskih porodica koje stalno žive u svojim domovima. Daleko više ih još uvijek stanuje u RS, a u Bočinju dolaze vikendom. Oni čekaju donatore da obnove kuće i u isto vrijeme obrađuju svoje njive. U selu postoji i osmogodišnja škola, koju za sada pohađa samo devet učenika.

Ovih dana Bočinja je ponovo veliko gradilište. Nasipaju se i ravnaju putevi, izlokani od bujica, uvodi se optička telefonija, a zahvaljujući donaciji USAID agencija Mercy Corps obnavlja i niskonaponsku mrežu na šest trafopodručja.

A. HUKIĆ

Bez incidenata i provokacija

Bezbjednosna situacija, po riječima Boška Jovanovića je povoljna. Patrole SFOR-a povremeno obilaze područje, a u naselju je stacionirana i policijska stanica Federalnog MUP-a.

Iako je u otkupljenoj kući Zekića džamija, u kojoj se okupljaju i vjernici sa šireg područja, naročito petkom na džumu, nisu zabilježene nikakve provokacije, ni sa jedne strane. To pokazuje da je povratak moguć i održiv.

CamScanner

ПОЛИТИЧКЕ СТРАНКЕ ИЗ РС МЕЊАЈУ СТРАТЕГИЈУ

ПДП И У ФЕДЕРАЦИЈИ

ДОБОЈ – Политичке странке Републике Српске за предстојеће изборе 5. октобра промениле су стратегију из претходних година, када су се кандидовале само за изборе у свом ентитету. Сада су заинтересоване да се за гласове боре и у ФБиХ, рачунајући на све већи број повратника.

Са формирањем Општинских одбора прва је кренула Партија демократског прогреса премијера РС **Младена Иванића**, која је своје испоставе већ формирала у општинама ФБиХ **Жепчу** и **Завидовићима.** Током протеклих првомајских и верских празника ПДП је формирао свој огранак и у **Бочињи** у општини Маглај. Ово српско место након рата насељено је муџахединима, који су се у протеклом рату у БиХ борили на страни армије БиХ, али су под притиском међународне заједнице расељени изузев шест породица, који су куће купили од тамошњих Срба. У Бочињу се вратило или је у току повратак више од хиљаду Срба, који су до сада живели у Добоју, Модричи и другим градовима РС.

Оснивање огранка ПДП у Бочињи својим ангажманом и присуством потпомогао је актуелни председавајући Министарског савета БиХ **Драган Микеревић,** чија функција ће претпоставља се, потпомоћи даљњем продору ПДП у Федерацији БиХ.●

Љ. Ђ.

"Вечерње новости" Београд, четвртак, 9. 5. 2002.

CamScanner

СРБИ ПОВРАТНИЦИ У БОЧИЊУ КОД МАГЛАЈА ПРОТЕСТУЈУ ВЕЋ НЕКОЛИКО ДАНА

ПОВРАТАК БЕЗ ЗАШТИТЕ

Муслимани свакодневно прете и уништавају имовину повратника. Председник Скупштине општине Маглај тврди да су на сцени "старе игре", уцењивање Срба од стране политичких партија

МАГЛАЈ - Срби повратници у Бочињу и суседна села у маглајској општини, која су за време и после мишулог рата била настањена муџахединима, већ неколико дана протестују, истичући, поред осталог, да им муслиманске групе готово свакодневно прете, уништавају имовину, па због тога неки од њих морају у бесцење да продају имовину.

У овај крај вратило се 200 српских породица, које немају, како кажу, никакву помоћ ни власти у маглајској општини, Федерацији БиХ, а за њихове невоље не хају ни међународне хуманитарне организације.

Срби повратници у део Ф БиХ, где је донедавно харао, поред осталих злогласни муџахедин **Абу Хамза** са братијом, могу само да сањају о добијању радних места, па повратак, објективно, оцењује неодрживим.

Џевад Галијашевић, председник Скупштине општине Маглај и челник Општинског одбора Странке за БиХ у том граду, изјавио је, специјално за "НОВОСТИ", да разуме људске мотиве протеста у Бочињи и околним селима. У питању су, како каже политичке манипулације људима, које спроводе Социјалдемократска партија БиХ и Партија демократског прогреса.

Галијашевић каже да су Срби продали, шест кућа, домаћим муслиманима, који су били муџахедини.

- Разумем страх људи, који су ризиковали да се врате, а сада имају проблеме. Лично сам недавно примио једну породицу српске националности из села Бакотића, којој је запаљена и кућа и гаража. Полиција ништа не предузима да се ти проблеми реше. Срби с разлогом, негодују, јер, мада их се вратило око хиљаду, начелник СО Маглај, иначе из редова СДП није до сада желео да их прими! СДП у Маглају помоћ и заштиту условљава учлањавањем Срба у њихову партију, а ПДП их хомогенизује, како одговара њиховој политичкој опцији у предизборној кампањи.

Галијашевић подсећа да је лично био заговорник исељавања муџахедина из Бочиње и околних села и повратка Срба.

- Лично сам са својим истомишљеницима ишао на муџахединске барикаде и говорио им да морају да оду - каже Галијашевић. - **Чинили смо то без подршке органа централне власти. Сада смо сведоци да две политичке опције манипулишу са људима. Настављају се старе комунистичке игре на које, као и пре рата, желим јасно и гласно да укажем. Србима који су ми се обраћали рекао сам о чему се ради и на њима је колико ће схватити суштину "проблема". Не мислим да је проблем што је продато шест кућа, будући да се вратило око хиљаду људи.**

- Занимљиво је што медији и у РС и ФБиХ говорећи о најновијим "догађајима" у Бочињи и околини не спомињу ни СДП ни ПДП као актере, на директан или индиректан начин - поручује председник Скупштине општине Маглај.●

В. МИТРИЋ

НЕПРИХВАТЉИВЕ ОПТУЖБЕ

МЛАЂАН Зарић, председник Општинског одбора Партије демократског прогреса и члан Главног одбора, одговарајући на Галијашевићеву изјаву рекао је да је тачно да у Маглају постоји Општински одбор ПДП, "али да никоме није ни пало на памет да политички делује, користећи муку људи, посебно оних који су се вратили у Бочињу и околину, где се налазе у сложеном положају".

- То је једноставно неприхватљива оцена - каже Зарић, истичући да ПДП нема огранке у Бочињи и суседним селима.

"Вечерње новости" Београд, уторак, 18. 6. 2002.

CamScanner

ПРОТЕСТНИ СКУП СРБА У БОЧИЊИ

МУЏАХЕДИНИ ОПЕТ ПРИЈЕТЕ

У маглајским насељима Горња и Доња Бочиња, Бакотић и Крсно Поље однедавно је примијећено груписање муџахедина, који су у неколико наврата пријетили Србима

ДОБОЈ - У Бочињи је јуче одржан мирни протест Срба повратника у ово село. Према ријечима предсједника мјесне заједнице Бочиња Бошка Јовановића, они су се окупили због поновног повратка муџахедина на ово подручје, против чега су Срби који се враћају на своја огњишта.

Обраћајући се учесницима протеста и повратницима у маглајска насеља Горња и Доња Бочиња, Бакотић и Крсно Поље, Јовановић је истакао да је у однедавно примијећено груписање муџахедина, који су у неколико наврата пријетили Србима, који су се вратили на своја огњишта.

Према његовим ријечима, прошле седмице у Горњој Бочињи један Србин продао је кућу муџахединској породици, која је послије усељења почела да пријети Србима и они се сада не осјећају безбједним. Осим тога, овдје се често окупи више од стотину непознатих лица, која пријете српским повратницима.

- Ми смо се у више наврата обраћали општинској власти у Маглају и локалној полицији, указивали им на ове проблеме, али нисмо добили гаранције за безбједно кретање и живот на нашим имањима. Стога смо приморани да, ако се у рјешавање ћитав проблем не укључи федерална и државна влада, као и међународна заједница размишљамо о поновном напуштању наших имања - поручио је Јовановић. Скупу су присуствовали и представници неких међународних организација.

ПОВРАТАК

Прије рата у маглајским насељима Горња и Доња Бочиња, Бакотић и Крсно Поље живјело је око 840 српских домаћинстава, а до сада се вратило приближно 200 породица.

Јовановић је указао на још један, можда и највећи проблем у Бочињи, а то је коришћење мејтефа, њихове вјерске установе.

- Тамо се готово у свако доба дана и ноћи, чак и у три часа ујутро, може чути бука и то преко озвучења, што се не би смјело догађати. На подручју сусједних Завидовића постоје у близини три саграђене џамије, али они једноставно продаје поред њих и овдје обављају своје обреде. То су сами изазови, провокације - сматра Јовановић. Предсједник МЗ Бакотић **Милан Јовић**, говорећи о повратку муџахедина, истакао је да се на тај начин жели зауставити повратак Срба.

■ Сл. ПУХАЛО

"Глас" Бања Лука, понедјељак, 17. 6. 2002.

CamScanner

OSLOBODENJE

www.oslobodjenje.com.ba Sarajevo, godina LIX Broj 19876 Ponedjeljak, 17. VI 2002. godine Cijena: 1 KM/6 KN

Novi nesporazumi u Bočinji

Srbi protestuju zbog povratka mudžahedina

Predsjednik MZ Bočinja Boško Jovanović tvrdi da se mudžahedini vraćaju i terorišu srpske povratnike

DOBOJ (ONASA) - Srpski povratnici u naselja Gornja i Donja Bočinja, Bakotić i Krsno polje u nedjelju su, u Donjoj Bočinji održali mirni protest zbog, kako tvrde, ponovnog povratka mudžahedina na ovo područje.

Predsjednik Mjesne zajednice Bočinja **Boško Jovanović** kazao je da je u posljednje vrijeme primijećeno grupisanje mudžahedina koji su u nekoliko navrata prijetili Srbima povratnicima.

"Zvanično je prije četiri godine sedam porodica mudžahedina kupilo šest kuća od Srba, ali od vlasti u Maglaju i policije nismo saznali ko su oni i koliko imaju članova domaćinstava", rekao je Jovanović.

On je dodao da se često okupi više od stotinu nepoznatih lica koja prijete srpskim povratnicima. Prošle sedmice je jedan Srbin iz Gornje Bočinje prodao kuću mudžahedinskoj porodici koja je, nakon useljenja, počela prijetiti Srbima, te se oni više ne osjećaju sigurnim.

"Nekoliko smo puta tražili, ali od opštinske vlasti u Maglaju i lokalne policije nismo dobili garancije za bezbjedno kretanje i život na našim imanjima. Ako problem ne riješe federalna i državna vlada i međunarodna zajednica, moraćemo opet napustiti imanja", rekao je Jovanović, kojeg je podržalo oko dvije stotine okupljenih mještana.

Cilj povratka mudžahedina, ustvrdio je predsjednik MZ Bakotić **Milan Jović**, je zaustaviti povratak Srba. U ovim naseljima prije rata živjelo je više od 840 srpskih porodica, a do sada se vratilo oko 200 domaćinstava.

CamScanner

ОПШТИНСКИ ОДБОР ПДП МАГЛАЈ

ПЛАНИРАНИ ИНЦИДЕНТИ

"У посљедње вријеме на подручју општине Маглај у насељима гдје је наглашен повратак Срба дошло је до неколико према нашем мишљењу планираних инцидената", каже се у саопштењу Општинског одбора Партије демократског прогреса у Маглају.

У саопштењу се наводи да су у селу Јабланица непозната лица у касним ноћним сатима провоцирала и вријеђала повратника Србина испред његове куће. Запаљен је ровокопач који је радио на реновирању моста за повратнике, а те ноћи, вјероватно иста лица, једном повратнику уништила су комплетан усјев кукуруза и кромпира. У Бочињи Горњој и Бакотићу у касним сатима запаљене су три девастиране куће повратника које су биле припремљене за реновирање, а у Бочињи Горњој поново је дошло до повратка муџахедина куповином једне куће по изузетно ниској цијени и без испуњавања основних законских услова понуде општини и сагласности мјесне заједнице. У Бакотићу је група млађих лица у вријеме прославе Васкрса каменовала кућу Србина повратника.

"Изражавамо свој протест општинској власти у Маглају која је послије почетног успјеха везано за дјелимично исељење муџахедина из Бочиње своју активност потпуно зауставила, а постоји оправдана бојазан да се можда не креће у супротном смјеру", додаје се у саопштењу Општинског одбора ПДП Маглај.

CamScanner

НОВОСТИ Субота, 22. јун 2002.

НЕВОЉЕ ПОВРАТНИКА У БОЧИЊИ КОД МАГЛАЈА

СРБИ ТУЖЕ МУЏАХЕДИНЕ

ДОБОЈ – Власници предратне имовине у насељу Бочиња у маглајској општини (ФБиХ), који су своја имања продали муџахединима најавили су судски спор против бивших плаћеника из исламских земаља уколико не напусте српску земљу.

Ово је "Новостима" изјавио **Милан Јовић**, председник Месне заједнице Бакотић и Крсно Поље, насеља која су до рата била у саставу Бочиње.

- Власници ће пред Основним судом у Маглају доказати да су имовину продали под присилом, односно због претњи муџахедина да ће им запалити куће и остале зграде ако им не продају имања – каже **Јовић.**

Муџахединима је продато укупно седам кућа, али је осим њихових породица у насељу Бочиња остао већи број муџахединске заједнице, која је до пре две године насељавала ово етнички чисто српско насеље. Преостали муџахедини су од једне купљене куће импровизовали џамију са које током дана пуштају верску музику и провоцирају Србе повратнике.

У Бочињу тренутно се вратило 190 српских породица од укупно три хиљаде колико их је живело до рата у БиХ у овом насељу општине Маглај. И једни и други сматрају да им крај муџахедина није безбедно захтевајући њихово исељавање, што локалне општинске власти игноришу тврдећи да су Срби муџахединима имања продали добровољно.

Љ. Ђ.

CamScanner

ПОСЛИЈЕ ПОВРАТКА МУЏАХЕДИНА У БОЧИЊУ

ПРЕД НОВОМ СЕОБОМ

У кућу, коју је један муџахедин купио од Данила Гојковића, населило се тридесетак људи. Желим да останем, али нећу да живим са муџахединима, каже Мирослав Ђурић

ДОБОЈ - У општини Маглај кажу да је за њих питање Бочиње завршено, а Срби, повратници у то насеље на Озрену, тврде да оно за њих није ни отворено.

Повод за таква размишљања становника Бочиње је најновија најезда исламиста, проистекла дијелом и због продаје једне српске куће муџахедину, у коју се настанило тридесетак непознатих људи. Они их, истичу Срби, спречавају да пролазе крај те куће, а дјецу гађају чак и каменицама.

Мирослав Ђурић, глава шесторочлане породице, истиче да се не боји муџахедина и да не жели да напусти Бочињу, упркос томе што станује одмах до куће коју је купио непознати муџахедин од Данила Гојковића, који сада живи у Бијељини.

- Ово је моја дједовина, нисам уплашен, али једноставно не могу да спавам од буке коју стварају приликом молитви и током ноћи. Да се бојим, не бих се овдје ни вратио. У Бочињу сам долазио и 1997. године, желим овдје да останем али не желим да живим са муџахединима - каже Ђурић.

Тако мисле и остали Срби повратници у Бочињу, који не могу просто да вјерују да нико не жели да их заштити. Општинска власт повратнике у Бочињу није посјетила пуних девет мјесеци, а није ни на писмено обраћање Бочињаца.

Повратници су, такође, тражили од међународних организација да откупе шест кућа које су муџахедини прије четири године купили, а када нису добили позитиван одговор, обратили су се домаћим властима. Разумијевања с њихове стране, опет, није било.

Дара је превршила мјеру продајом Гојковићеве куће муџахедину, којима је на тај начин омогућен нови повратак. А то је био повод за прекјучерашње мирно окупљање Срба у Бочињи, који су протестовали против доласка муџахедина, али и указали на изостајање било какве помоћи од локалне власти.

- Они су нам обећавали много тога, обезбјеђење отварања нових радних мјеста, али од тога нема ништа. Одржив повратак овдје не постоји - каже Бошко Јовановић, најзаслужнији за повратак Срба у Бочињу. **- Било је говора о томе да ће прорадити пилана у Бочињи, као и да ће се отворити погон у Бакотићу, али и то је пропало.**

У Горњој и Доњој Бочињи завршава се обнова кућа, тако да ће овдје бити санирано укупно 97 стамбених јединица. То су омогућиле међународне хуманитарне организације „Мерси", „Ворлд вижн" и холандска влада, а Влада Српске обезбиједила је 13 пакета грађевинског материјала.

- Упркос толиком повратку и обећањима, из Бочиње је запослена само Милка Јовановић, чистачица у овдашњој основној школи, која ради за 100 марака - каже Јовановић. **- У Бочињи има радно способних више од стотину момака, који су без икаквог посла.**

Предсједник Мјесне заједнице Бакотић и Крсно Поље Милан Јовић, гдје се вратило око стотину породица, каже да су Срби за повратак.

- То смо и доказали. Ми за комшије хоћемо Бошњаке и Хрвате, а не некакву „Ал-Канду", бјелосвјетске лопове, убице и плаћенике - истиче Милан Јовић.

■ *Сл. ПУХАЛО*

ЧЕЛНИЦИ

Због чега је такво стање у Бочињи, хтјели смо да чујемо и од челника маглајске општине. Али, начелник општине Маглај Мехмед Брадарић и предсједник Скупштине Џевад Галијашевић били су службено одсутни.

УНИШТАВАЊЕ

Муџахедини су српску имовину овдје уништавали да би могли да је купе по ниској цијени, тврде Срби повратници на ово подручје. Међу оштећеном српским имовином је и недавно запаљена кућа српског повратника Чеде Јовића из Бакотића. Судећи према односу маглајске власти, могло би да их буде још. Зато повратници у Бочињу и овај крај на Озрену размишљају и о одласку са ових простора.

"Глас" Бања Лука, уторак, 18. 6. 2002.

CamScanner

СРБИ ИЗ БОЧИЊЕ ВРАЋАЈУ ПРОДАТУ ИМОВИНУ

Тужба против муџахедина

ДОБОЈ - Срби из Бочиње, који су под принудом продали своја имања муџахединима, покренуће против њих судски поступак. Ово је „Гласу српском" изјавио предсједник Мјесне заједнице Крсно Поље Милан Јовић. Ова мјесна заједница прије рата била је у Бочиње.

- Спремност да пред Основним судом у Маглају докажу да су своје куће морали да продају муџахединима под пријетњом да ће, у противном, бити запаљене, исказали су **Раденко Поповић, Чедо Моћић и Предраг Зекић** - потврдио је Јовић и додао да ће купцима српске имовине бити уредно враћен њихов новац.

То се, истакао је Јовић, очекује од још четворице Срба из Бочиње, који су на исто такав начин продали своја вјековна огњишта држављанима из исламских земаља.

Због тога, Срби повратници у Горњу и Доњу Бочињу, као и у Бакотић и Крсно Поље, имају велике проблеме. Муџахедини и њихови сљедбеници их готово данонoћним молитвеним обредима путем разгласа из импровизоване џамије узнемиравају, а разним окупљањима, провоцирају.

То је био повод да око 200 породица, Срба повратника на то подручје, у прошлу недјељу одржи миран протест на који није дошао нико од представника локалних власти.

Прије рата на подручју Горње и Доње Бочиње, Крсног Поља и Бакотића живјело је око 850 српских породица, а данас 200 породица Срба повратника и 60 бошњачких, међу којима је и седам домаћинстава држављана исламских земаља који тврде да су регуларно купили имовину од становника Бочиње.

■ **Сл. ПУХАЛО**

"Глас" Бања Лука, 20. 6. 2002.

CamScanner

НОВЕ НЕВОЉЕ СРБА, ПОВРАТНИКА У БОЧИЊУ

МУЏАХЕДИНИ ЗАВОДЕ - НЕРЕД

Пријетње дјевојкама које облаче купаће костиме, паљење кућа повратника, ометање сахране... а маглајска власт, за сада, ћутке прелази преко изгреда муџахедина

ДОБОЈ - Власт у Маглају понаша се као да у Бочињи није ни одржан мирни протест Срба против повратка муџахедина у ово село и њихових сталних пријетњи.

Ово је јуче „Гласу српском" изјавио предсједник Мјесне заједнице Бочиња Васо Зекић, који је упозорио да муџахедини тјерају по свом - бахато се понашају и пријете Србима, повратницима у ово насеље на Озрену.

Посљедњи изгред догодио се минулог викенда када су на удару биле Дивна Мохић и Зорица Јовић, дјевојке из Бочиње.

Велику неугодност је прво доживјела Дивна Мохић, која се враћала са купања у Босни. **При повратку са ријеке, њу је пресрео муџахедин и припријетио да не смије да хода у купаћем костиму, јер је „вође бити".**

Ту пријетњу саопштила је оцу, који је одмах отишао до полиције да пријави овај случај, али је био немало изненађен њиховим коментаром - „да не би требало таква да хода".

Нови шок ова је доживјела нешто касније док је, испред продавнице у центру насеља, шетала са својом другарицом Зорицом Јовић. Двојица муџахедина, од којих је био и онај који не воли купаће костиме, пратили су их аутомобилом, а затим се зауставили и припријетили да ће их заклати зато што псују - бога.

- Нити смо шта псовале, нити смо обраћале пажњу на њих - саопштиле су оне полицији, којој су пријавиле овај случај.

Полиција је овога пута отишла до једног од њих, који се наводно презива Селмановић, да узме исказ, али он није хтио да говори без адвоката.

- Наша је оцјена да муџахедини оваквим понашањем желе да нас застраше и да онемогуће даљи повратак у Бочињу - истиче Зекић.

Томе у прилог говоре и чињенице да је на мети муџахедина био и Момир Божановић из Горње Бочиње, који се недавно са још девет породица вратио уз помоћ међународне организације „Мерси корпс".

Осим тога, прије мјесец дана у Горњој Бочињи запаљена је кућа Миленка Стевановића, која је до темеља изгорјела.

- Сличан случај догодио се и у Бакотићу, када је у пламену нестала кућа Чеде Јовића - каже предсједник Мјесне заједнице Кресно Поље и Бакотић Милан Јовић.

Због свега тога је страх међу Србима повратницима на подручје мјесних заједница Бочиња и Бакотић, а вратило их се око 200 домаћинстава, све већи.

Мјесна заједница Бочиња обавијестиће о свему овоме и међународне организације. Док се оне не огласе и нешто не учине, муџахедини ће овдје да заводе (не)ред.

■ Сл. ПУХАЛО

САХРАНА

- Још од прошле године, када су муџахедини Србима отели прасе и заједно са ражњем бацили га у Босну, полиција је мало шта урадила на нашој заштити. Власт је остала нијема и када су муџахедини, за вријеме сахране једног Србина, преко разгласа пуштали своје молитве - јекао је Васо Зекић.

Муџахедини: Колико их је остало у БиХ

CamScanner

Вјеровали или не

КУЈА ЛАЈКА ПОСТАЛА ЈЕ БАЈКА

Од памтивијека пас је био најбољи друг човјеку. Прича из Бочиње то нам потврђује. У засеоку Јошавац, у Бочињи, куја Лајка издржала је године чувајући огњиште својих газда. Ево казивања нашег сарадника:

- Повратници у Бочињу, тачније њен засеок Јошавац, дали су јој име Лајка јер је њен лавеж већ пуне двије године парао тишину дугих и мрклих ноћи, док се дању није оглашавала. Посебно је било њено упорно и дуго завијање ноћима протекле зиме. Лавеж су слушали повратници али Лајку никако нису видјели све док недавно повратник Милан Лазић чувајући овце, због страха за јагњад, не одлучи да види о каквом псу је ријеч и гдје тачно борави. Он је одредио полупорушену кућу, сад већ покојног Милоша (Љубомира) Лазића, као мјесто одакле би ноћу могао да допире лавеж. Тешком муком се пробио кроз густу оштругу, у коју је наведена кућа сва зарасла, и угледао Лајку која је умиљајући се и пузећи пришла његовим ногама. Он је уз помоћ штапа у први мах отјерао од себе плашећи се да није бијесна али када је пошао одатле Лајка се више није дала отјерати него га је отпратила до његове куће, удаљене око пола километра, непрекидно се умиљала док су јој очи сијале од среће.

Милану се стално мотало по глави: "Чини ми се да је познајем, још прије од егзодуса. Могла би бити покојног Милоша Јовановића - Ђукића, али није могуће да је преживила сама од септембра 1995. године у потпуно порушеном и спаљеном Јошавцу. Мићо и Веселка Ђурановић су имали такође сличног пса..." Биле су то Миланове дилеме и питања на која је сам, несигурно, давао одговоре.

Недавно је све дилеме разријешио. Код њега је навратио, послије посјете очевом гробу на бочињском гробљу Башча, Мићин и Веселкин син Миленко, који сада живи у Дервенти. Кад је дошао до Милановог дворишта Лајка га је препознала и не само да се није огласила, него је умиљато почела да скаче уз њега. Он је довикно Милана и прије било чега изустио:

CamScanner

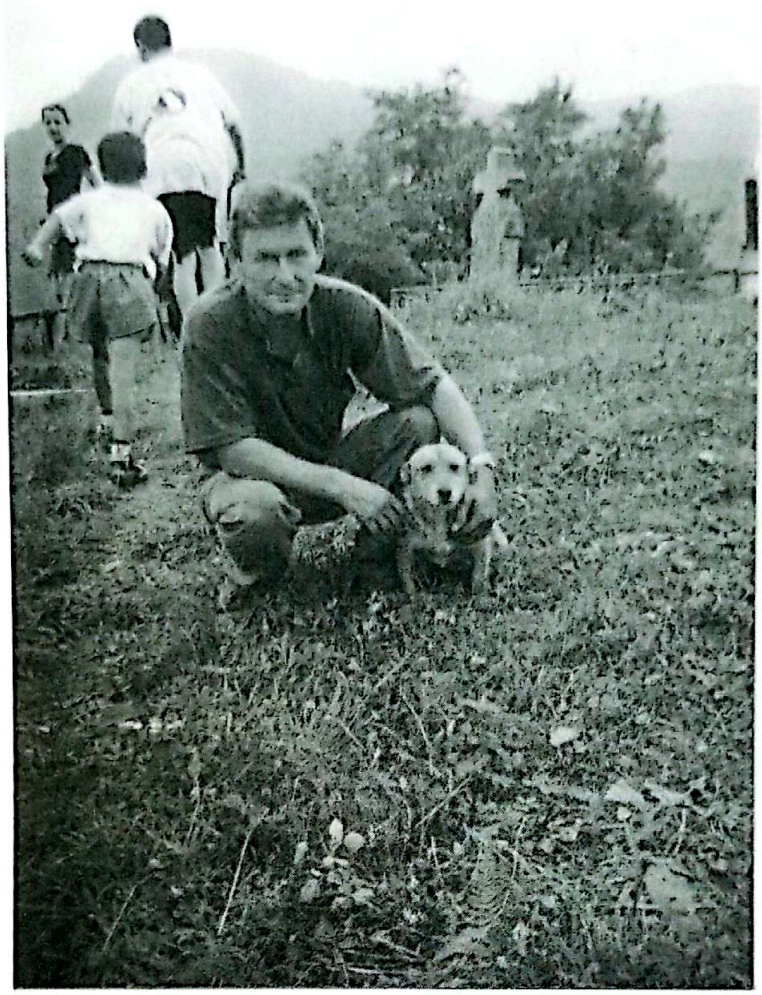

"Мило! Одакле код твоје куће куја мојих родитеља"? Милан му исприча ову причу.

Кућа Миленкових родитеља је потпуно спаљена, а порушена Милоша Лазића, гдје је Милан Лајку први пут видио и гдје је она сама боравила од 1995. године, удаљена је само двадесетак метра. Лајка је пребродила све недаће, а спаљено огњиште својих домаћина девет година није напуштала, ни тада када је Јошавац сагорио у пепео, ни тада кад је чак и црвркут птица потпуно утихнуо у њему. Она је вијерно чекала и дочекала прво повратнике, а потом и сина њених бивших домаћина.

Миленко је неколико тренутака послије сусрета са Лајком остао потпуно нијем, сузних очију, а онда му се дрхтавим гласом отело: "Мене си дочекала, а своју Веселку никад више нешеħ видјети".

Куја Лајка постала је бочињска бајка. То је она заслужила.

49 М.Т.

"Возућица – Удрим" Добој, бр. 14, стр. 49.

CamScanner

НЕВОЉЕ СРБА У БОЧИЊИ

МУЏАХЕДИНИ "МИЛУЈУ" НОЖЕВЕ

Општина Маглај. Мјесна заједница "Четврти јули". За многе то неће значити ништа, али за њене становнике значи све. Осим назива. Прије рата ову мјесну заједницу чинила су четири села: Горња и Доња Бочиња, Бакотић и Крсно Поље. Сама помисао на ово мјесто обичном човјеку улива некакав неописив страх док њеним становницима Србима, повратницима, то је симбол одлучности и неописиве храбрости уткане у љубави према завичају. На овом простору прије рата није било ни једног муслимана. Унаоколо 16 километара, од такозваних Хусиних врљика па до Шабриног потока све је било српско. Све до 15. септембра 1995. године када је рат био при самоме крају.

Бошко Јовановић

НЕ РАЧУНАМО НА ГАЛИЈАШЕВИЋА

- На овом простору око Озрена живјело је око 12 хиљада Срба и четири хрватске породице. А онда на нас ударише муџахедини и уз помоћ међународних снага за брза дјејства окупираше овај простор па се ми дадосмо у бијег заједно са својим Хрватима. Касније су се овдје населили ти муџахедини са својим булама који су ту остали до прије двије године када су се почели враћати наши људи у Бочињу - уводи нас у причу **Бошко Јовановић**, потпредсједник МЗ Бочиња. Они нису очекивали да ће интерес за повратак у Бочињу бити преко 90 процената. Прије рата овдје је живјело 850 домаћинстава, а данас у Бочињи живи 97 породица. Било би нас и више да муџахедини прије двије године када су деложирани из наших кућа, нису их девастирали. Ишле су и те донације, али је и то стало када су увидјели колико се народа овдје жели вратити - прича Старина Бошко који са супругом и дјецом живи у центру Бочиње у највећој кући у селу.. А у самом центру је и мјесна основна школа са 11 ученика те полицијска станица у којој службује мјешовит састав полиције. Преко пута Бошкове куће је импровизована џамија. Купили је муџахедини од Бошка Зекића који данас живи у Америци и хоће да се врати кући, а паре да врати с обзиром на то да мјештани тврде да је кућу продао под притиском.

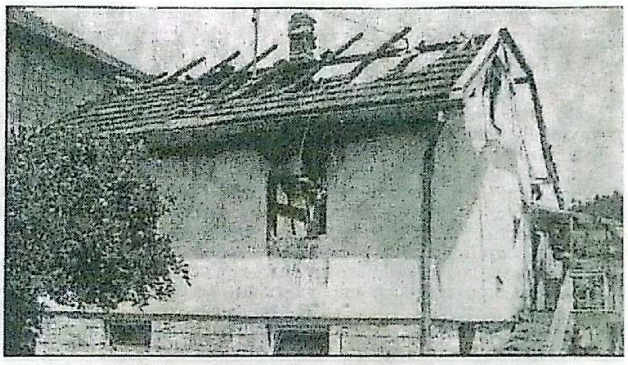

Запаљена кућа Чеде Јовића у Бакотићу

- Имали сте контакте и са Абу Хамзом?

- Имао сам ја више контаката с њим. На крају је деложиран из ове моје куће. Сусретали смо се и на састанцима у општини када сам као повјереник гађао оне уговоре за повратак. Имао сам и дуел с његовима у мају прошле године на Задушнице када су ми муџахедини упали у двориште и отели прасе с ражња да би га потом бацили у ријеку Босну. Када сам их пријавио полицији, сљедеће ноћи су ми великим каменицама гађали кућу. Галијашевић је све то прокоментарисао како се због каменчића и једног прасета дигла велика халабука - прича Бошко кога локална власт у Маглају не признаје као легитимног представника Срба из Бочиње.

Милан Јовић

- Ја сам ти радио на томе повратку. Када су видјели да сам упоран у својим намјерама, окренуше се од мене. Наводно им смета што сам међународну заједницу опту-

жио за наше страдање. А њих боли то што сам те муџахедине избацио из нашег дома од кога су направили касарну.

БЕЗ СРБА У ЛОКАЛНОЈ ВЛАСТИ

- Имате ли свога представника у локалној власти у Маглају?

- Немамо ни једнога, и ту је проблем. Да би задовољили неку норму, једног нашег запослише у комунално предузеће. Локална власт о нама не води рачуна. Ето, добили су међународну помоћ од 650 хиљада марака за санацију штета од поплава. Нама нису дали ни марку, мада смо претрпјели огромне штете. А било је случајева да Бошњак добије новац, а Србин не, мада су им куће једна поред друге - надовезује се на ову причу Васо Зекић, предсједник МЗ Бочиња.

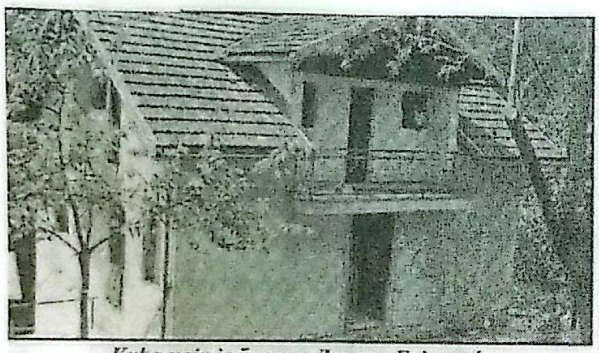

Кућа коју је продао Данило Гојковић

- Не можемо више рачунати на Галијашевића. Он ми је јавно рекао да више Србима не може помагати пошто су избори на прагу и нешто мора урадити за себе. Ви Срби ми свеједно нећете дати ни један глас, јавно ми је образложио Галијашевић своје разлоге. А не треба гријешити душу, он је имао пресудну улогу у исељавању муџахедина из Бочиње и околине - прича Милан Јовић, предсједник МЗ Крсно Поље и Бакотић.

Али и поред тога муџахедини су се поново вратили. Настали су нови проблеми који су прије неколико дана изазвали нове протесте Срба са овога дијела Озрена. Уз све то појединци Срби су почели да продају своја огњишта што је само још више долило уље на ватру.

- Наш издајица Данило Гојковић продао је кућу муџахедину за десет хиљада марака и данас живи у Бијељини. Тражимо га, али га не можемо наћи. Има овдје још шест или седам њихових кућа. Нама су проблем они што никако не можемо да откријемо прави број колико их стварно живи на овоме простору. Локална власт и полиција не чине ништа да се то утврди па ћемо из тога разлога тужити државу Босну и Херцеговину за нелегално насељавање страних држављана. Тренутно тражимо адвоката и новац за тужбу - наглашава Милан Јовић.

ИЗАЗОВ, ИЛИ...

Када смо посјетили Бочињу, био је петак. Видовдан. Оно што је интересантно, славили су га и једни и други. Срби као светковину, а муџахедини као дан за велике молитве.

Васо Зекић

- То њихово окупљање и јесте разлог нашег негодовања. Они се овдје окупљају сваког петка и пуштају молитве преко громогласних звучника са којих се оглашавају свакодневно по неколико пута. Нас иритира што то чине у три сата ујутро. Али да и прије̂ђемо преко тога. Већина њих долази из других мјеста у којима постоје џамије и хоће баш овдје да се моле. Барем да имају хоџу. Немају ни њега - каже Васо Зекић и додаје да у посљедње вријеме муџахедини све више провоцирају и нападају овдашње Србе и поред сталне контроле полиције и СФОР-а.

- Ето, неки дан били су код мене неки новинари из Италије када су ови муџахедини

Бочиња - центар села

напали наше двије дјевојке из села. Прво су напали на малу Дивну Моћић која се враћала с купања. Њу је пресрео муџахедин и припријетио да не смије да хода у купаћем костиму, јер је неће бити. Њен отац је све то пријавио полицији из које је стигао одговор да она и не би требала тако да хода - додаје Бошко Јовановић који се много обрадовао поштару који је у међувремену стигао с пензијом коју прима из Републике Српске.

Зорица Јовић

- И ја сам имала непријатност с тим муџахединима - прича нам Зорица Јовић која ради у оближњој трговини. Оптужили су ме њих двојица што сам наводно псовала бога и да ће ме заклати ако и даље будем псовала. Док је то изговарао, био је у аутомобилу с оним што је напао Дивну и прстом прелазио преко оштрице ножа као да га милује - говори нам Зорица Јовић која на наше питање да ли се стварно плаши муџахедина само насмијала.

- Они овим желе да нас застраше и да онемогуће даљи повратак у Бочињу. Да је то тако, потврђују њихови бројни испади који се толеришу па чак и паљење кућа наших људи. Прије мјесец дана запалили су кућу Чеде Јовића, а на мети тих исламских фанатика био је и Момир Божановић из Горње Бочиње, који се уз помоћ међународне организације "Мерси корпс" вратио на огњиште заједно са још десет породица из овог села - истичу наши саговорници из Бочиње у коју се и данас враћају Срби. Каква их будућност чека, о томе је илузорно говорити, поготову ако се зна да су им прве комшије исламски фанатици од којих зазире читав свијет. Само Срби са Озрена не. Докад ће издржати?

Драган Чолић

Српска кућа - џамија без хоџе

Mirni protest Srba u Bočinji kod Maglaja

Protiv naseljavanja mudžahedina

Tražimo da mudžahedini na miran način isele odavde, kaže Boško Jovanović

"Ovo je Bosna, a ne Afganistan", "Buš, ovdje je Alkaida", "Hoćemo svojim kućama"..., samo su neki od natpisa kojima su mještani Bočinje, Bakotića i Krsnog Polja kod Maglaja izrazili nezadovoljstvo na jučerašnjem mirnom protestu organizirnom u Bočinji.

Uz obezbjeđenje SFOR-a, lokalne policije i UN-a, oko stotinu Srba, povratnika u ovim naseljima, protestovali su zbog naseljavanja mudžahedina u maglajska naselja.

- Ekonomski momenat nije razlog naseljavanja mudžahedina. Riječ je o političkim razlozima sa ciljem da se onemogući povratak srpskog stanovništva. Tražimo od međunarodne zajednice i svih drugih relevantnih organa da isele mudžahedine iz Bočinje. Nemamo ništa protiv da naše komšije budu Bošnjaci i Hrvati. Bili su i prije - poručio je predsjednik MZ Krsno Polje - Bakotić Milan Jović.

Bočinju trenutno naseljava sedam mudžahedinskih porodica, koje su kupile kuće od srpskog stanovništva.

Predstavnik povratnika u Bočinju Boško Jovanović kaže da povratnike ovog naselja navišе iritira, kako je rekao, "urlikanje sa improvizovane džamije u svako doba dana".

- Tražimo da mudžahedini na miran način isele odavde, jer nisu podobni da žive sa nama. Ljudi su demoralisani jer nema pomoći - kaže Jovanović.

A. SALETOVIĆ

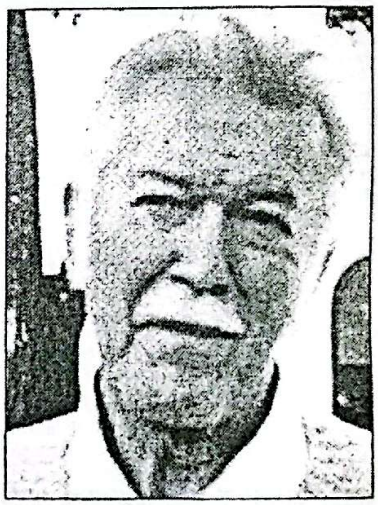

Jovanović: Ljudi su demoralisani

Zahtjevi organizatora

Nadležnim organima sa jučerašnjeg mirnog protesta u Bočinji upućeni su i zaključci. Srbi traže da se mudžahedinima zabrani ispaša stoke na zemlji koja je srpsko vlasništvo. Traže i zabranu organizovanog naseljavanja mudžahedina u ova naselja, povećanje donatorskih sredstava kako bi se stvorili uvjeti za održiv povratak.

"Дневни аваз" 17.6.2002.

CamScanner

ВОЗУЋИЦА - УДРИМ
БР 4 од 28.6.2002.

Запис о Доцу код Завидовића

Записао: Драгољуб Илић

ТУГА И ОПТИМИЗАМ ПОВРАТНИКА

Долац није ни возућки, ни удримски, али је и возућки и удримски, а највише завидовићки. Љута невоља вратила је око 40 домаћинстава, јер су трагови рата свуда разасути. Драган Микеревић у Доцу обећао помоћ.

Долац 2002: уништени друштвени дом (горе) и школа

Пишем вам драга редакцијо из мог Доца, предграђа Завидовића. Ово село није ни возућки, ни удримски крај, али је и возућки и удримски, а највише завидовићки. Смјештено је на брежуљцима, али и у пољу које се протеже поред Босне. Колико до Завидовића толико до Бочиње. Сврставају г у озренска подручја, мада нас неки са Озрена знају и заборавити. Била је то можда и најмања мјесна заједница којој је прикључено и село Близна, али по територији и броју становника (око 180 домаћинстава). Али, по просперитету, прогресу, развоју, убрајано је међу водеће. Стари сплавари са ријеке Босне као што су Милош Новаковић, Милан Кикић, Раде Илић, Славко Илић, те тада млади, агилни Илија Арсеновић и Недељко Кикић, „заиграше" светосавско коло, сјединиште народ у циљу прогреса, напретка. Њиховом заслугом почела је у Доцу са радом и школа, 1953. године. Прије тога дјеца су ишла у седам километара удаљену школу у Бочињи. А одрасли су по кућама похађали течајеве. Жене су већ тада похађале домаћинске течајеве. Долачани су међу првима изградили друштвени дом, гдје смо се окупљали, одржавали састанке, прела и сијела, приредбе.

Долац је прво село у општини које је добило струју 1963. године. У овим акцијама учествују несебично наши учитељи. Међу првима су били Ангелина Поштин, Мирослав Стајић, Шемсо Мујкић, Рајко Филиповић, Љубиша Мијатовић, Манда Пргомет, те извјесне Боба и Сенија, затим Емина Мачак (учила на течајевима).

Заслуге што је Долац добио водовод имао је тада млади активиста Момир Арсеновић. Његовом заслугом добили смо и прву продавницу. Долац је негдје 1985. године добио и фабрику, гдје су радиле дјевојке овог села. То је фабрика ХТЗ опреме. Највеће заслуге за то имају директор Хамид Хотић, Миле Мијатовић, Војо Кикић и др. Данас је то некакав погон у приватним рукама. Фабрика је грађена уз помоћ свих Долачана. Но, нико није питао Долачане када је продавана.

Сада је Долац уништено село, јер су исламисти уз помоћ НАТО-пакта 15. септембра 1995. године протјерали све Србе, а онда спалили село уз претходну пљачку.

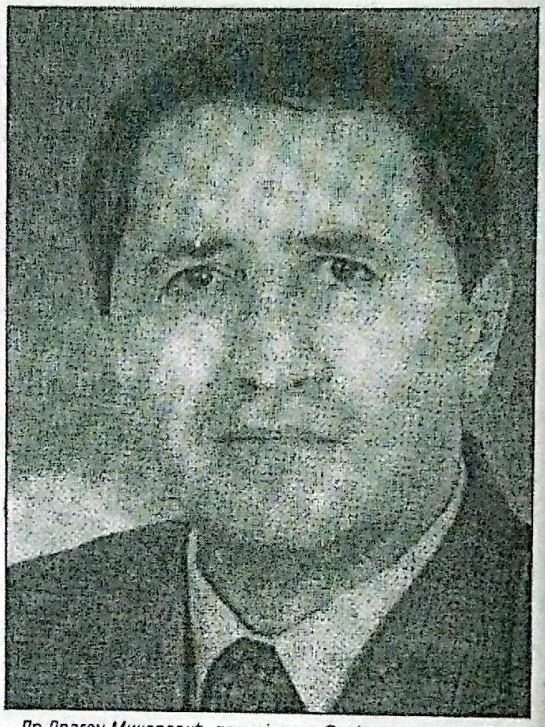

Др Драган Микеревић, предсједник Савјета министара БиХ, обећао помоћ

У Доцу су уз помоћ међународне заједнице, донатора, самих мјештана, обновљене 32 куће, а 9 је новосаграђених. Прича Станка - Чиче Илића заслужује саслушање јачих пера од мене. Дуга је то прича, браћо и сестре, шта је све он преживио, на које муке је наилазио. Био је најупорнији међу Дочанима. Послије Станка услиједило је упорно трагање за бољим условима живота и рада од стране Мирка Арсеновића. Терет је поднио на адаптацији 32 куће. Дочани су по повратку ос новали и своју задругу, која је од међународне заједнице добила трактор са свим прикључним машинама. Зато се обрађује долачко поље да би се имало од чега живјети. Ни школа, нити други објекти се не обнављају, али доћи ће и то на ред. Повратак тече. Споро, али сигурно. Овдје су одмах и птице веселије. Једва су чекале Србе! Дошли неки политичари па већ учпањују људе у странке. Стигао је овдје недавно и др Драган Микеревић, предсједавајући Савјета министара БиХ (Добојлија). Обећа он људима помоћ. Ако Бог да, неће изневјерити, јер су избори најесен.

Драга моја редакцијо листа „Возућица-Удрим", овдје се чита наш омиљени лист. Сви кажу овдје да су Долачани исте горе лист - завидовићке општине. Немојте нас никада заборавити. Биће, надам се, одавде вијести. Лијепих, свакако. Ми с вама, ви с нама у нову будућност!

38

"Возућица - Удрим" бр. 4, стр.38, 28. јуни 2002.

CamScanner

ЗБОГ МАЛТРЕТИРАЊА НАЈАВЉЕНЕ СРПСКЕ ТУЖБЕ

СРБИ НА МЕТИ МУЏАХЕДИНА

Повратници у Бочињу код Маглаја у Федерацији БиХ изложени сталним провокацијама. Запоседнуте српске куће, наводно "регуларно откупљене"

Од сталног дописника САРАЈЕВО

СРБИ из Бочиње код Маглаја, најавили су подизање тужбе против Федерације Босне и Херцеговине, јер је допустила муџахединима да откупе више српских кућа на том подручју. У тужби ће се затражити поништење купопродајних уговора, јер су то куће купљене под притиском.

Председник месне заједнице Бочиња **Васо Зекић** каже да је та тужба оправдана, јер је неколико муџахединских породица купило неколико српских кућа. Према њему куповина српских кућа успорила је повратак избеглих Срба из Бочиње и уопште на подручју Маглаја где је пре рата живело око пет хиљада Срба.

На то подручје до сада се вратило око стотинак српских породица који су готово свакодневно изложени различитим провокацијама муџахедина. Срби су до сада више пута протестовали у Бочињи упозоравајући власти у Сарајеву да није испунила своја обећања о потпуном исељавању муџахедина са тог подручја.

У Бочињи код Маглаја током и непосредно после рата у одузетим српским кућама живело је око сто муџахедина у "муџахединској заједници". Сви су имали држављанство, а многи су га стекли када су се оженили. Власти у Маглају и Сарајеву још пре две године донеле су одлуку о њиховом исељавању са тог подручја али она није до краја проведена. Неколико породица муџахедина успело је да откупе српске куће и остану да живе у Бочињи. Њихов останак изазива сталне инциденте са Србима – повратницима који могу прерасти и у сукоб.

Маглајске власти раније су одбациле захтеве Срба о потпуном исељавању муџахедина, јер су куће које су купили од Срба потпуно "регуларна куповина". Срби опет тврде да је све изведено под притиском и сукоб ће се очито покушати решити на вишој судској инстанци у Сарајеву.

Према неким изворима муџахедини из Бочиње још током одлуке власти у Сарајеву успели су да откупе четири српске куће. У њих су сместили и своје породице и импровизовали верске објекте са којих непрестано бучно одзвања молитва преко ваљских звучника. Атмосфера је провокативна и напета. ●

З. МИЛАНОВИЋ

CamScanner

Nezadovoljstvo povratnika u općinu Maglaj

Srbi iz Bočinje tužit će BiH

Srbi iz Bočinje kod Maglaja tužit će BiH zato što je dopustila stranim državljanima da kupuju srpsku imovinu, izjavio je SRNI predsjednik Skupštine Mjesne zajednice Bočinja Vaso Zekić, prenosi Fena.

On tvrdi da je jedan broj mudžahedina koji su se tijekom rata borili na strani Armije BiH već kupio srpske kuće u Bočinji.

Zekić navodi kako je ovaj potez federalnih vlasti usporio povratak Srba u mjesta Bočinja, Krsno Polje i Bakotići, u maglajskoj općini, u kojima je do rata živjelo više od pet tisuća Srba.

U ta naselja do sada se vratilo svega stotinjak obitelji, koje su, tvrdi Zekić, izložene svakodnevnim provokacijama došljaka.

Srbi iz Bočinje traže od općinskih vlasi u Maglaju da poništе kupoprodajne ugovore, jer je imovina mudžahedinima prodata pod pritiskom.

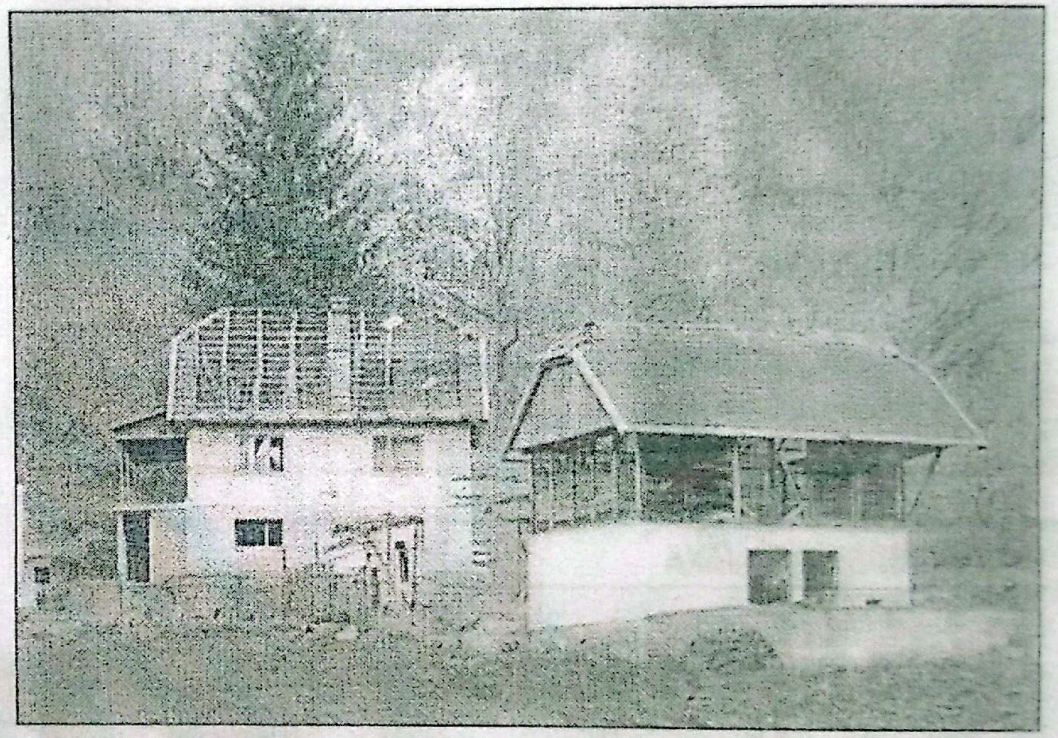

Bočinja: Usporen povratak

Prema Zekićevim riječima, tužba protiv BiH bit će predata idućih dana Sudu u Sarajevu.

"Дневни аваз" Сарајево, понедјељак, 12. 8. 2002.

CamScanner

Srbi povratnici u sela na području maglajske opštine dobijaju

i preteća pisma, od 820 srpskih porodica vratilo se samo 286

Teško je živeti sa mudžahedinima

„Umesto da ste manji od makova zrna pred onima o koje ste se ogrešili, vi srljate u propast", navodi se u pismu

DOBOJ - U Krsno Polje, Bakotić, Donju i Gornju Bočinju, srpska sela u opštini Maglaj, do sada se vratilo 286 od predratnih 820 porodica. Ovim podacima u Opštinskom veću u Maglaju ilustruju svoju tvrdnju da se proces povratka Srba u tu opštinu odvija zadovoljavajućom dinamikom. S druge strane, veliki broj Srba iz ovih sela još ni ne pomišlja na povratak jer iskustva onih koji su se već vratili na svoja imanja ne nagoveštavaju bolje dane za povratnike.

- Osnovni razlog što se više porodica ne vraća na područje maglajske opštine jeste prisustvo mudžahedina u Bočinji. Opštinska vlast u Maglaju ne može ili ne sme da se otarasi stranih državljana koji su za vreme rata bili pripadnici Armije BiH, a nakon što su zasnovali porodice, dobili su i bosansko državljanstvo. Povratnici su skoro svakodnevno izloženi maltretiranju i otvorenim pretnjama mudžahedina - ističe Milan Jović, predsednik mesne zajednice Krsno polje.

Najveće pretnje od strane mudžahedina dobija Boško Jovanović, predsednik Udruženja građana „Povratak u Bočinju". Na njegovu adresu je, recimo, 23. septembra stiglo preteće pismo iz Zenice, a u potpisu stoji „prijatelj".

U pretećem pismu neidentifikovani potpisnik Jovanoviću piše da će „Srbi veoma brzo nestati sa ovih prostora".

„... Kazna koju ćete iskusiti neće imati posrednika, nego će direktno stići od Boga. To nije nipošto daleko vreme, jer vam deca neće uspeti ni da ostare, a to će se desiti. Tako će Bošnjacima i ostalim narodima biti dugo, široko i prostrano kud god krenu, a da za to nisu uložili nikakva truda", piše između ostalog, u pismu u kome se osim Jovanovića, pominju imena predsednika MZ Krsno polje Milana Jovića i mladog pravoslavnog sveštenika Dalibora Đekića.

U pismu se Jovanović i ostali povratnici pozivaju da se priviknu na islamske molitve, a u negativnom kontekstu se pominje Srpska pravoslavna crkva i pravoslavlje u celini.

- Nije mi jasno zašto im smeta Crkva i mi sveštenici.

Incidenti i u Jablanici

Ništa bolje od svojih sunarodnika u Bočinji i okolnim selima ne žive ni povratnici u Jablanicu. Slične probleme proživljavaju i povratnici u Donji i Gornji Rakovac, Brusnicu, Jablanicu i okolna sela nizvodno rekom Bosnom prema Doboju. Iako su mudžehedini locirani na drugom kraju maglajske opštine, uzvodno prema Zavidovićima, očigledno da imaju veliki uticaj na lokalne Bošnjake, jer nisu retki incidenti u okolini Jablanice.

- Prilikom renoviranja mosta u Jablanici zapaljen je rovokopač. Pod okriljem noći povratnicima u Jablanicu i okolna sela se uništavaju kompletni usevi, naročito krompir i kukuruz, a verbalne pretnje i zastrašivanja su skoro svakodnevna pojava. Svi događaji se dešavaju uglavnom u isto vreme, na različitim mestima, a oblik i način izvršenja su slični. Ako uzmemo u obzir činjenicu da lokalne vlasti i policija u Maglaju ne rade ništa na otkrivanju i kažnjavanju počinilaca, opravdano sumnjamo da se radi o smišljenim aktivnostima, kako bi se usporio ili potpuno zaustavio povratak Srba na područje opštine Maglaj - tvrdi Milenko Jevtić, predsednik OO PDP u Maglaju.

CamScanner

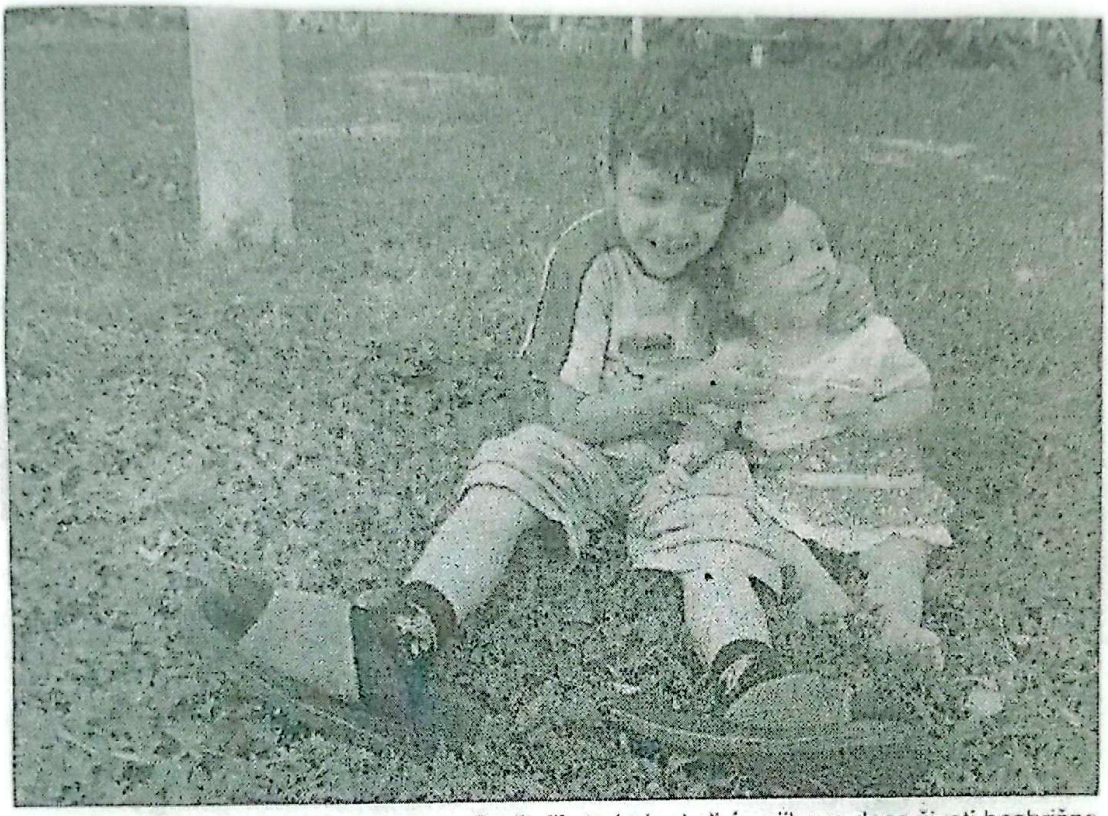

FOTO: M. FILIPOVIĆ

Roditelji strahuju da li će njihova deca živeti bezbrižno

Stariji su hrabriji

Srpske izbeglice iz maglajske opštine sada su u dilemi. Međunarodne organizacije „Vorld vižn" i „Mersi korps" spremne su da nastave donatorsku pomoć u saniranju njihovih kuća. Vlada RS nedavno je doznačila 11 građevinskih paketa srpskim povratnicima, a i sami Srbi žele da se vrate na svoje. Međutim, sve dok su u Bočinji nastanjeni i mudžahedini, povratak Srba u većem broju nije moguć. Vraćaju se samo oni koji su spremni na svakodnevna maltretiranja. Istovremeno, među povratnicima je više starih nego mladih ljudi, a samo prisustvo mudžahedina utiče na to da je za povratak na svoje potrebno mnogo hrabrosti.

U mojoj parohiji oskrnavljeno je ili potpuno uništeno 15 pravoslavnih hramova, od kojih se nijedan ne obnavlja. Nije teško zaključiti ko je srušio srpske svetinje, zbog čega pravoslavni vernici s velikom dozom straha dolaze u hramove - ističe jerej Dalibor Dekić.

„Umesto da podvijete rep i budete manji od makova zrna pred onima o koje ste se ogrešili, vi i dalje srljate u svoju propast", navodi se na kraju pisma i podseća da proroci braća Tarabić nisu pogrešili kada su Srbima predvideli totalni nestanak sa ovih prostora.

Predsednik MZ Bočinja Vaso Zekić tvrdi da je pismo mogao uputiti samo neko ko je blizak mudžahedinskoj zajednici, jer su oni i do sada verbalno pretili Srbima u Bočinji.

- Pre nekoliko meseci zapalili su dve srpske kuće, čak jednu u kojoj je stanovala bošnjačka izbeglička porodica. Nas Srbe u Bočinji posebno brine što niko od lokalnih vlasti u Maglaju i kantonalnih u Zenici do sada nije garantovao bezbednost povratnicima. To se najbolje odslikava u primeru zemlje, koja je u stopostotnom vlasništvu Srba. Povratnici ne mogu koristiti svoja imanja jer na njima mudžahedini napasaju svoju stoku. Mudžahedini uopšte ne dozvoljavaju prilazak Srbima na ta imanja koja su velika i po nekoliko stotina dunuma - priča Zekić.

Milan Jović, predsednik MZ Krsno polje, i jedan od prozvanih u pismu, kome „prijatelj" iz Zenice predviđa „nezadrživ sunovrat", kaže da će pismo biti dostavljeno nadležnim organima bezbednosti u RS i FBIH, ali i međunarodnim organizacijama, pre svega OHR-u, Sforu, IPTF-u i OEBS-u.

G. S.

"Блиц", понедјељак, 7. 10. 2002.

Općina Maglaj

Svečano puštena u rad ambulanta u Donjoj Bočinji

U mjestu Donja Bočinja u općini Maglaj u rad je svečano puštena mjesna ambulanta za potrebe srpskih povratnika i mještana iz okolnih mjesta, javlja Fena. Presijecanjem vrpce ambulantu su u rad zajednički pustili predsjednik Zeničko-dobojske županije Mugdim Herceg i ministar zdravstva te županije Tarik Kapidžić.

Otvaranje te ambulante, u koju je Ministarstvo zdravstva uložilo 30. 000 KM, dio je programa Vlade Zeničko-dobojske županije za stvaranje uvjeta održivog povratka kao i konkretiziranje Zakona o zdravstvenoj zaštiti pučanstva u Federaciji BiH.

Kako je jučer kazao jedan od inicijatora povratka Srba u Donju Bočinju Boško Javanović, otvaranje ambulante je značajno ne samo sa stajališta zdravstvene zaštite nego i održivosti i poticaja povratka prijeratnog pučanstva.

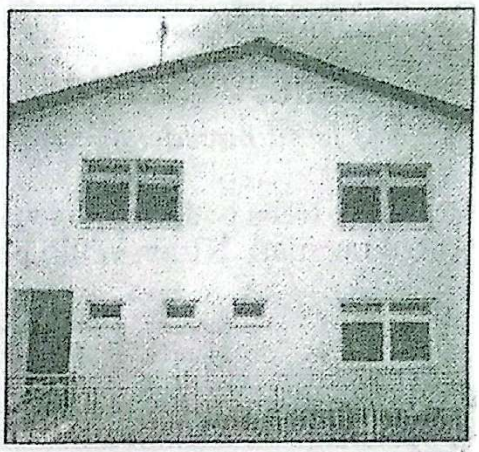

Donja Bočinja: Poticaj povratku

Gornja Bočinja

Ukrali kadu i bojler

Policiji u Bočinji prekjučer se obratila R. D. i prijavila krađu stolarije i opreme za kupatilo iz njene obnovljene, neuseljene kuće koja je locirana u Gornjoj Bočinji, općina Maglaj.

Nepoznati izvršioci otudili su dio stolarije, bojler, kadu...

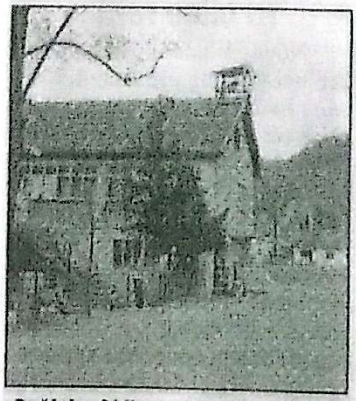

Bočinja: Obijena obnovljena kuća

"Дневни аваз" Сарајево, понедјељак, 28. 10. 2002.

CamScanner

СРПСКИ ПОВРАТНИЦИ У БОЧИЊУ ОБНОВИЛИ ЦРКВУ

СВАДБА КАО ПРОВОКАЦИЈА

У Бочињу се до сада вратило 97 српских породица, а још 200 чека обнову кућа. На дан отварања цркве уприличена муџахединска свадба. Ухапшен Сабахудин Фиуљанин

ДОБОЈ – Повратници у српско село Бочиња код Маглаја (ФБиХ) прекјуче су у великом броју присуствовали завршетку реновирања Цркве свете Петке, коју су муџахедини запалили пре седам година.

Поред повратника богослужењу су присуствовали и бројни Срби из бочињског краја који се још нису вратили на своја предратна имања, јер им нису обновљени порушени домови током њиховог егзодуса у јесен 1995. године. Обновљено црквено здање осветшао је Владика зворничко-тузлански Василије.

У Бочињу се до сада вратило укупно 97 породица, а још их 200 чека на обнову кућа. Талас повратка у подозренска насеља маглајске општине захватио је и суседна села **Бакотић, Крсно Поље** и **Долац**, где већ живи више десетина повратничких српских породица.

Ни овај масовни долазак Срба у Бочињу, као ни многи до сада, није протекао без провокација муџахедина, који су остали у овом некада етнички чистом српском насељу. Они су управо у недељу организовали свадбено весеље у непосредној близини обновљене цркве. Тридесетак аутомобила на којима су се вијориле црне и зелене заставе деловало је као провокација за Србе повратнике и друге госте.

Уосталом, као што је то и њихова намера да у Бочињи граде џамију, иако је према званичним подацима у овом насељу остало свега шест муџахединских породица. Срби траже да се и они иселе са ових простора, за што у недавној изјави шефа мисије УН за БиХ **Жака Клајна** нису добили подршку. Наиме, Клајн је изјавио да је за свет боље што су муџахедини у БиХ, јер су под контролом и представљају мању опасност него да су на неким другим местима.

Да то није баш тако, може се утврдити из суботњег хапшења **Сабахудина Фиуљанина**, бившег становника Бочиње, сада настањеног у селу **Горња Маоча** код Брчког. Њега су у акцији ухапсили припадници СФОР, пронашавши код њега зољу и друго оружје. Фиуљанин је као припадник муџахединске заједнице живео у Бочињи, иако је пореклом Санџаклија. Из Бочиње се заједно са већином својих следбеника морао иселити под притиском Американаца, очигледно са собом поневши и оружје којим се током протеклог рата у БиХ борио за идеале ислама. ●

Љ. ЋУРИЋ

"Вечерње новости" Београд, уторак, 29. 10. 2002.

CamScanner

У БОЧИЊИ НА ОЗРЕНУ ОСВЕЋЕНА ОБНОВЉЕНА ЦРКВА СВЕТЕ ПЕТКЕ

ПОНОС И УЗДАНИЦА

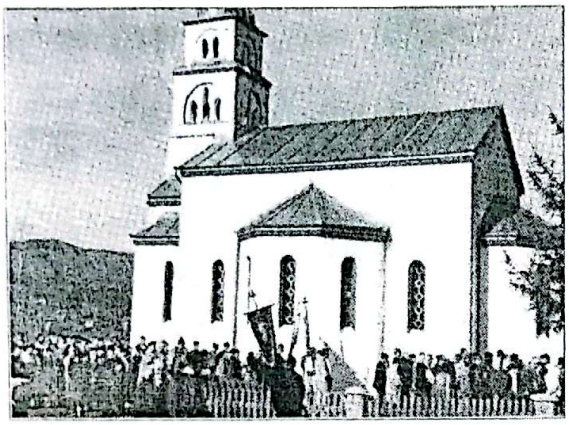

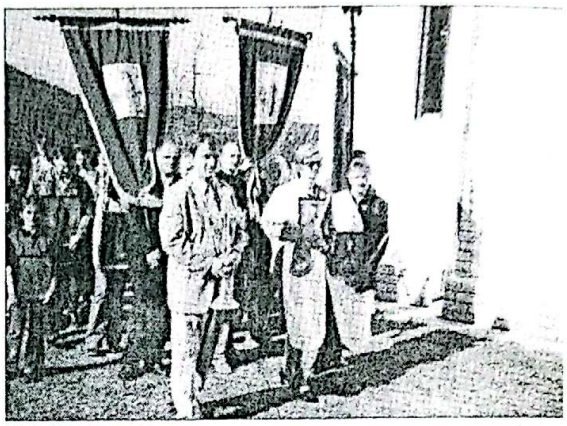

• У безобличју и пустрти, у тами и над бездано речe Бог да буде свјетлост. И б и с в ј е т л о с т. Каква радост и какава красота! Као кад се у мрачној и страшљивој ноћи запали свијећа и све авети и наказе ишчезну. И разлучи Бог свјетлост од таме.

Овим библијским ријечима могла би се исказати и недавна радост Бочињана. А то није ни чудити, јер након седам година таме ово село и овај дио Озрена огријала је божанска свјетлост. Догодило се то у недјељу, 27. октобра, тог прелијепог дана који дарова Господ вјерном српском народу бочињског краја. Дарова им јер су, након преживјеле голготе, препознали у себи искру божанствену а са њом и путеве властитог спасења. Свједок томе је и обновљена православна црква Свете Петке, која својом монументалношћу и красотом привлачи погледе намјерника и призива благочестиви српски народ на молитву, сабориање и договарање.

Овога пута за духовну радост био је повод више, а то је освећење обновљеног храма. Тај свети чин обавио је Његово преосвештенство владика зворничко-тузлански **Василије**, уз саслужење бројног свештенства. Обраћајући се окупљеном српском народу из Бочиње, Бакотића, Крепог Поља и других озренских села која гравитирају овом крају, владика Василије изразио је захвалност мјештанима што су имали снаге да у овим тешким временима обнове овај православни храм и тако на најбољи начин покажу да су достојни благодарности Божије и сваког другог добра неба и земље. Он је изразио наду да ће овај примјер свијетлити и Срби у Маслају и да ће ускоро приступити обнови тамошњег православног храма Св. Илије. Владика Василије позвао је, такође, и мјештане Доца да покрену иницијативу за изградњу цркве у том мјесту.

Посебну захвалност владика Василије изразио је куми цркве **Мири Ђурковић** из Бакотића, куму звона **Здравку Божићу**, куму славе **Бошку Јовановићу**, те чланковима Грађевинског одбора и мјесном свештенику Далибору Бекићу.

Након обављеног чина освећења цркве и трократних ходова са часним крстом, литијама и светим иконама народно веселље у Бочињи, уз богату трпезу и изворну музику, потрајало је до вечерњих сати. Како ове године тако и догодине за Свету Петку и за сваку другу прилику да се народ молитвено окупља, разговара и братски договара.

М.Ђ.

ОСВРТ НА АКТУЕЛНИ СКАНДАЛ

"ОРЛИЋИ" СЕ НЕ БОЈЕ МУЏАХЕДИНА

Е да не би овог "Орла" много тога не бисмо сазнали ни чули. Поготово не бисмо повјеровали у оно што народ већ одавно шушка, прича и помало пјевушка. Па није вальда Делимустафић први и једини коме су Срби продавали оружје, а продају га и сада како се, Богу хвала, види на срећу народа српскога који њерује у своје "играче" и "тимове". Ово писам ја рекао, они су рекли на изборима да имају добре играче и читав тим за побјеђивање. А када су национални интереси у питању ту се народ не смије мијешати, али ће бити приупитан на референдуму:"Куда и како са Републиком Српском" ако овај посао са Садамом пољуља водеће тимове на табели.

Многи наши борци у рату су се бојали муџахедина, а ови, гле чуда, не боје се ни муџахедина ни Америке. Њима треба дати сва одликовања која су постојала од Светог Саве до Винћића. А зашто би се и бојали! Неће пући по њима и њиховим леђима, него по народу.

Послије "Орла" није мени јасно ни оно са муџахединима у Бочињи, ко њих храни и подржава? Не би било чудо да... се открије...!?

Савко Пекић Песа

"Видици" Добој, 7. 11. 2002.

CamScanner

ТЕСЛИЋКА ОСНОВНА ШКОЛА „ПЕТАР ПЕТРОВИЋ ЊЕГОШ"

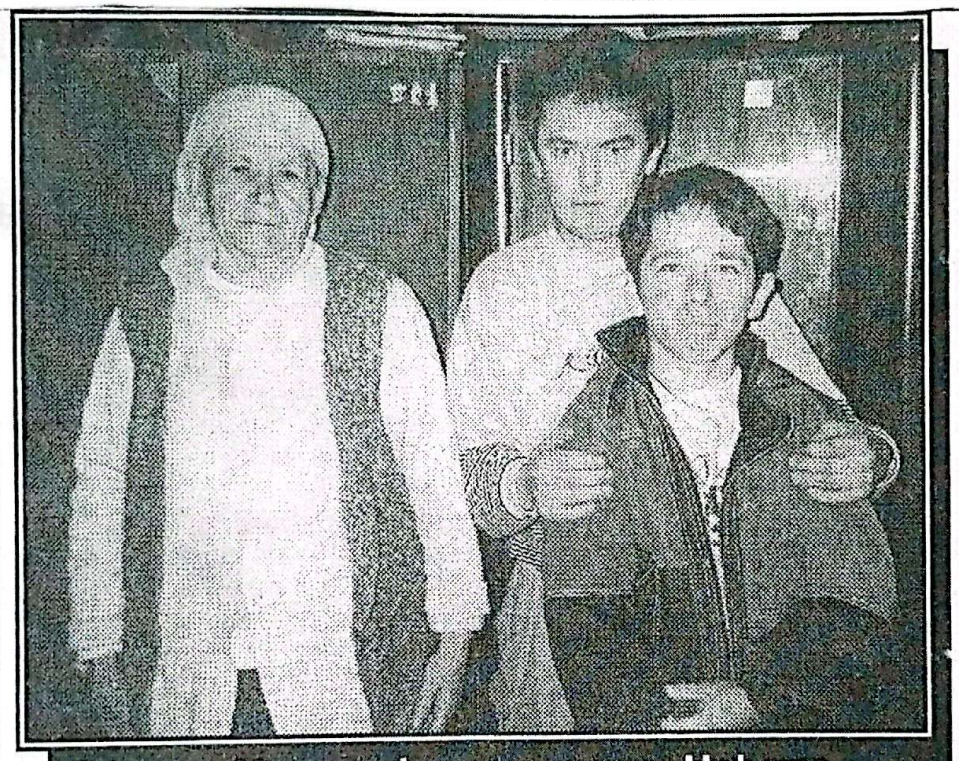

Симуна Малешић са унуцима: Нећемо у Бочињу

ЖИВОТ САТКАН ОД ПАТЊЕ

Под кровом старе школе смјештене су избјегличке породице, чије се животне приче у мало чему разликују

CamScanner

ТЕСЛИЋ - Зграда старе Основне школе у Теслићу „Петар Петровић Његош", стара више од пола вијека, данас је оаза људских патњи и потресних људских судбина. Теслићани који свакодневно пролазе поред ње и не слуте какав се живот одвија иза старих зидина.

Новцем Скупштине општине и Министарства за избјегла и расељена лица у овој згради је направљено 30 станова, који служе за привремени смјештај.

У старој школи уточиште је нашла и петочлана породица Малешић, избјегла из Бочиње. Кажу селили су се шест пута и то још није крај јер је и ово рјешење које су добили на шест мјесеци пред истицањем, а продужење и ове „визе" нико не гарантује.

Малешићи су били у Которском, Руданци, Теслићу, Бардацима, Пасјачи и сад опет у Теслић. Веле да је патња слична, да се смјештаји мало разликују један од другог.

Најстарији члан ове породице бака Симуна каже:

- Имам 73 године и живим овдје, са сином, снахом и два унука. Супруг Благоје умро је прије двије године. Растргало га све ово. А како и не би. Ми смо у Бочињи имали велику кућу двоспратницу, стоку и земљу, а видите сада гдје живимо. Син је запослен у Борју, унук у ФОТ, а ја имам пензију. Ето какве смо среће, они примају мале плате које касне по пола године.

- Могли смо добити плац али од чега градити кад се за хљеб једва крпи. Издржати морамо, ма шта да нас снађе јер у Бочињу нећемо ни по коју цијену. Пуна је муџахедина од којих зазире читав свијет, а нас гурају да им будемо комшије. Питајте оне који су се вратили како им је. Пријетили су и попу у Маглају. А и да хоћемо да се вратимо, немамо гдје. Наша је кућа сравњена са земљом.

- И у оном рату са Швабама и усташама исто смо надрљали. Село је спаљено до темеља, а ми смо из потока гледали како гори. Како да се вратимо у село које у сваком рату изгори - прича бака Симуна, а унуци Слободуб и Слађан тужним погледом прате њене ријечи. - Није овдје ни лоше, само кад би нас овдје оставили. Али, плашим се да ћемо поново морати да се селимо.

Милка Ристић из Брезових Дана живи сама и за њу кажу да је најсиромашнија. Стара је и болесна, полупокретна, живи у собици која прокишњава. На питање од чега онда преживљава, бака Милка одговара:

- Од милостиње. Неко би ми дао марку, неко двије и тако сам се прометала. Сада не могу на ноге, па не знам шта ћу. Нема ни смрти кад хоћеш, а она би ми сада најбоље дошла. Сви су ме заборавили, ни рођена браћа ми не долазе. Шта ћу, жива у земљу не могу.

Сока Мудринић, комшиница баке Милке, одавно је каже ушла у седму деценију живота. Из родног Санског Моста избјегла је у Бању Луку, па у Србију, а одатле је стигла у Теслић.

- Шта сам све на том путу преживјела тешко је изговорити. А шта ми вриједи и причати. Знају наше патње сви, па нам опет мало ко помаже. У своју кућу у Санском Мосту не желим да се вратим, а мало ми пара дају они који желе да је купе. Користе мој јад и биједу па ме уцјењују. Нек ми, било гдје у Републици Српској, дају оноликo квадрата стана колико сам ја оставила и ја ћу бити задовољна - прича старица.

Гледајући ове напаћене људе и слушајући њихове потресне приче поставља се питање: ко њима, као и цијелој армији сличних, може помоћи? Теслићкој власти се, у овој причи, нема шта замјерити. Учинила је оно што је могла.

■ **В. ТОПИЋ**

"Глас" Бања Лука, 25 - 27. 1. 2003.

CamScanner

понедјељак, 10. март 2003. ГЛАС

УПОЗОРЕЊЕ ПРЕДСЈЕДНИКА МЈЕСНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ БОЧИЊА

Муџахедини ометају повратак

ДЕРВЕНТА - Предсједник Скупштине мјесне заједнице Бочиња код Маглаја Васо Зекић потврдио је јуче да ће Срби из Бочиње Дому за људска права тужити Федерацију БиХ зато што је омогућила страним држављанима да купују српску имовину у Федерацији БиХ.

Зекић сматра да на овај начин федералне власти желе да зауставе повратак прогнаних Срба на њихову предратну имовину у Федерацији.

Он је подсјетио да се у Бочињу код Маглаја од 450 српских породица, колико их је живјело прије рата, до сада вратило само 106 породица. Међутим, и ови повратници размишљају да се иселе из Бочиње јер се налазе под сталним притиском муџахедина да им продају своју имовину. тврди Зекић.

Он каже да је до сада осам српских породица напустило Бочињу и тврди да и маглајске власти подстичу Србе да своју имовину продају муџахединима.

Осим у Бочињи, каже он, муџахедини према том плану треба да населе још два села у маглајској општини, у којима су раније искључиво живјели Срби.

■ Б. Т.

уторак, 15. април 2003. ГЛАС

Посјета Бочињи

ДОБОЈ - Начелник општине Маглај Мехмед Брадарић обећао је јуче током посјете Бочињи, гдје су се вратиле српске избјеглице, да ће ускоро бити покренута производња у погону Фабрике сулфатне целулозе „Натрон" у оближњем Бакотићу, ради њиховог запослења.

Помоћ српским повратницима обећао је и начелник општине Добој Обрен Петровић, који је истакао да ће општина, у складу са својим могућностима, помоћи одрживост повратка.

Поред њих, Бочињу су јуче посјетили шеф теренске канцеларије ОЕБС у Тузли Џонатан Стоунстринт.

■ Сл. П.

CamScanner

Maglaj

SRBI ŽELE DA SE ISELE IZ BOČINJE

MAGLAJ - Srbi povratnici u Bočinju, kod Maglaja, u Federaciji BiH, razmišljaju o kolektivnom iseljenju jer federalne vlasti nisu ispunile obećanje da će mudžahedini napustiti ovo naselje, izjavio je potpredsjednik Mjesne zajednice Bočinja Boško Jovanović.

Jovanović, koji se prvi prije dvije godine sa porodicom vratio u Bočinju i bio glavni organizator povratka Srba, kaže da je htio da bude primjer svojim komšijama, ali da će se prvi iseliti, ako se uskoro ništa ne promijeni.

Prema njegovim riječima, federalne vlasti obećale su da će Bočinju napustiti svi mudžahedini koji su zauzeli srpske kuće. Medutim, u Bočinji je ostalo osam mudžahedinskih porodica, a u međuvremenu ih je još osam kupilo kuće od Srba.

Jovanović ističe da nove komšije Srbima stvaraju probleme i često ih uznemiravaju. On je istakao da mudžahedini bez dozvole napasaju svoje ovce na njivama koje pripadaju Srbima. Čak, kada im je Milan Rakić, srpski povratnik, rekao da otjeraju ovce sa njegove njive, oni su ga išamarali.

Predsjednik Mjesne zajednice Bočinja Vaso Zekić najavio je tužbu protiv FBiH.

"Tužićemo Federaciju BiH Domu za ljudska prava, jer je nelegalno dala državljanstvo mudžahedinima koji su iz arapskih zemalja došli u BiH i borili se u redovima Armije BiH", rekao je Zekić, dodavši da bi na taj način mudžahedini bili onemogućeni da kupuju srpsku imovinu.

Načelnik opštine Maglaj Mehmed Bradarević smatra da u Bočinji nema provokacija i da je stanje mirno, a da su teškoće u ovom naselju isključivo ekonomske prirode. (Srna)

"Независне новине" Бања Лука, 31. 3. 2003.

CamScanner

У посјети Војину Јовићу, оцу погинулог сина Слободана

Пише: Стојан Илић

КОЛИКО СМО ДАЛЕКО ОД БЛИЗНЕ?

У сваком рату Близна на Озрену, иначе најсјевернија тачка бивше општине Завидовићи, била је поприште ратника, чувена стратешка кота, али у миру је сви заборавише, и тако постаде далеко и од оних који су на њој ратовали. Посјетили смо Војина Јовића у Добоју, коме је на Близној погинуо син Слободан.

Слободан

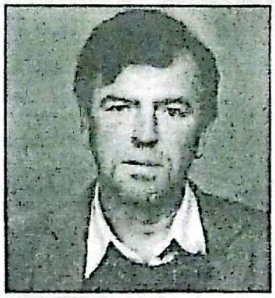

Војин

Близна? То је брдо (760 м) и село на истом узвишењу које се налази на средини пута између Завидовића и Маглаја. То је најсјевернија тачка бивше општине Завидовићи. Са врха Близне погледом „доминирате" долином ријеке Босне. Озреном, градовима Завидовићи и Маглај, па чак и Добој и Жепче. Природа је подарила Близну. Изузетне природне љепоте, а језеро ко суза чисто које се налази ниже врхова, је заиста одмор за очи. Близна је била планирана за Болницу за лијечење плућних болесника, за изградњу војних објеката... Близна је имала пред овај рат 60 домаћинстава. У истом селу је живјело од 1945. до 1992. године 110 домаћинстава, али су се исељавала. Живјели су сљедећи родови: Јовићи (32 са 124 члана), Јосићи (1 са 4 члана), Јовановићи (7 са 27 чланова), Максимовићи (35 са 138 чланова), Моћићи (5 са 21 чланом), Арсеновићи (6 са 28 чланова), Илићи (4 са 23 члана), Благојевићи (10 са 45 чланова), Милошевићи (10 са 40 чланова домаћинства).

Све ове податке и оне о страдањима дао нам је наш домаћин Војин Јовић, који живи у Добоју и не мисли се вратити у Близну, никада. Прича нам:

- У рату је Близна била толико популарна, као ни једно друго село, а у миру, опет, толико заборављена. Хвала вам кад сте нас се сјетили. Не могу више никада у Близну. Зато сам пренио посмртне остатке мога сина Слободана, који погину у Улишњаку код Маглаја, 28. јуна 1993. године. Немам ја више повјерења ни у муслимане ни у Хрвате који су преко ријеке Босне. Они што су се вратили у Близну ризикују пуно. А ја не желим ризиковати.

- Мој син Слободан, био је тек завршио трећи разред Жељезничке саобраћајне школе у Сарајеву, али није бјежао као неки од рата. Знао је да се мора бранити дједовина. Бол је за сином, али и за Републиком Српском... (плач).

- Никако се ујединити против душмана. Неслоге, неслоге... Дезертери се вратише... Једва долазимо до својих права... Ја схватам тешкоће државе, јер не може ни она више. Више ме боли то ниподаштавање наше борбе. Хоће неки да буду на власти у држави, а против ње се борили док смо ми гинули..., каже Војин.

Будимо ближе Близној. Не остављајмо је у овим тешким тренуцима. Требаће нам вриједни Ближњаци и овај прелијепи крај. Дувају неки други вјетрови у Европи. Посебно је потребно помоћи породицама погинулих браћа, а њих има 13 у Близној. О томе нам је највише говорио Војин Јовић, кога смо самог затекли у стану, алтернативном смјештају, јер је супруга Мирјана била одсутна.

ПОГИНУЛИ У 20. ВИЈЕКУ

Погинули у Првом свјетском рату: Теодор Јовић, погинуо 1914. на Солунском фронту; Маринко Јовић, погинуо 1914. такође на Солунском фронту.

Погинули у Другом свјетском рату: Јовић Симеуна Симо, рођен 1903. године; Јовић Станоја Перо, рођен 1920. а погинуо послије рата; Јовић Цвије Госто; Јовановић Спасоја Петар; Јовановић Спасоја Лазар; Благојевић Митра Гојко; Јовић Спасенија; Максимовић Алексе Васкрсије; Максимовић Алексе Стојан; Јовић Јово, одведен у јасеновачки логор и никада се није вратио.

Погинули у отаџбинском рату 1992-1995: Арсеновић Јове Раденко (1960-1992); Јовић Војина Слободан (1974-1993); Јовић Милоша Горан (1966-1995); Јовић Чедомира Горан (1967-1992); Јовић Чедомира Стојан (1970-1992); Јовић Данила Драгослав (1976-1995); Максимовић Максе Душко (1964-1995); Максимовић Пантелије Ратко (пог. 1994); Максимовић Андрије Трипун (1952-1994); Милошевић Милана Саво (1954-1993); Максимовић Павла Миливоје (1956-1991); Благојевић Десанка (1953-1995); Благојевић Гојка Саво (1937-1995).

Дакле, Близна је остала без 13 својих најбољих синова, у рату 1992-1995.

ВУ БР 6 од 27.4.2003.

"Возућица - Удрим" бр. 6, од 27. 4. 2003.

CamScanner

КАДА СЕ ИЗГУБИ СИН ЈЕДИНАЦ, ОСТАЈЕ ВЈЕЧНА ТУГА

НЕПРАВДА ПОДЈЕДНАКО БОЛИ

Бојин Јовић

- "Једино примање које имамо је пензија, мада ни она није редовна. Мићо Мићић, бивши министар за избјеглице, сада је министар за борачка питања. Стално прича како води рачуна о породицама које су изгубиле два-три сина. Спремам се да одем у Бања Луку", прича Бојин Јовић из Добоја Слободан Јовић, син јединац у оца Бојина и мајке Мирјане, подлегао је од задобијених рана на Видовдан 1993. године.Слободан је рођен 10. октобра 1974. године у Близној, општина Завидовићи. Осмогодишњу школу завршио је у Бочињи Доњој. Школовање је наставио у Жељезничкој саобраћајној школи у Сарајеву, гдје је учио за звање отправника возова. На завршној трећој години укључује се у редове Војске Републике Српске када стаје на браник отаџбине. Тог кобног 25. јуна 1993. рањен је на маглајском ратишту, у рејону Улишњак Горњи - Плочице. Од задобијених рана од минобацачке гранате калибра 120 мили-метара подлегао је 28. јуна 1993. године, као припадник Прве озренске бригаде. Иза погинулог Слободана остали су да вјечно тугују отац Бојин, мајка Мирјана и сестре Слободанка и Смиљка. Десет година је прошло. Бојина Јовића питали смо како живе данас, са којим тешкоћама се суоча-вају, има ли помоћи?

Слободан Јовић

- Ја, супруга Мирјана и кћер-ка Смиљка живимо у алтернативном смјештају у Немањиној 32/8. На овој адреси налазимо се шест мјесеци. Продужено је још шест мјесеци, али неизвјесност и даље траје. Имовина у Близној, код Завидовића, је порушена. Посмртне остатке сина Слободана пренио сам из Бочиње у Добој. Изгледа да нам мјеста нема ни у Добоју. Смета ми када се звук езана са добојске џамије појача. Може се смањити - казује Бојин. Једино примање породице Јовић је пензија, мада ни она није редовна.

- Мићо Мићић, бивши министар за избјеглице, сада је министар за борачка питања. Стално прича како води рачуна о породицама које су изгубиле два-три сина. Не води се брига о ономе ко је изгубио сина јединца. Ма, не води се рачуна ни о ономе ко је изгубио два-три сина. Спремам се да одем у Бања Луку. Морамо се дићи на ноге. Милион марака издваја се за дочек папе, а нама ништа. И још нешто да кажем: противник сам заједничке команде и војске. Преко гробова наше дјеце не могу газити - категоричан је Бојин Јовић.

Ж. С.

"Свитања" Добој, 26. 6. 2003.

Deset godina humane misije u Maglaju

"Merhamet" hrani i Srbe u Bočinji

Povratnicima podijeljeno 1.500 kamiona pomoći ● Priznanje stiglo iz Pariza

MAGLAJ - *Merhamet* iz Maglaja se na desetu godišnjicu od osnivanja s razlogom pohvalio rezultatima humanitarnog djelovanja i skrbi za sve one kojima je bila potrebna bez obzira na vjersku, nacionalnu ili neku drugu pripadnost. Među 300 abonenata javne kuhinje najviše je Srba, a na spisku onih kojima je dodijeljena pomoć sa jednog od 1.500 kamiona (koliko je *Merhamet* do sada prikupio i podijelio) ima također pripadnika te nacije i povratnika u Bočinju.

Prema riječima predsjednika **Atifa Spahića**, pomoć koju je prikupio *Merhamet* iz Maglaja dijeljena je i povratnicima u druge krajeve BiH. Ona se sastojala ne samo u hrani i građevinskom materijalu

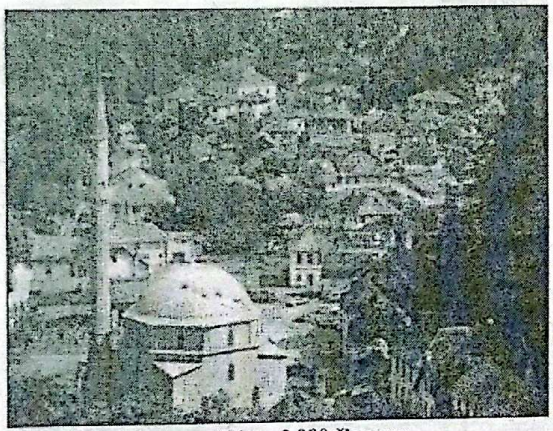

Maglajski „Merhamet" ima 3.000 članova

već i u sjemenu za sjetvu, muznim kravama, pčelinjacima. Njena vrijednost kroz projekte pomoći u prošloj godini iznosila je oko četiri miliona KM. Uz to, milion KM utrošen je za novogodišnje paketiće podijeljene djeci u Maglaju, Tešnju, Tuzli, Sarajevu, Mostaru, Usori.

Merhamet je uspješno realizirao ciljane donacije prema bolnici u Tešnju i pri organizovanju zdravstvene zaštite za stanovnike Novog Šehera. U tom je naselju otvorena ambulanta i apoteka, gdje svi bez obzira na to da li su osigurani ili ne imaju besplatne ljekarske preglede i lijekove.

Svi ovi podaci izneseni su na prigodnom skupu uz prisustvo predstavnika *Merhameta* iz Njemačke i Švedske, humanitarne organizacije *Maltezer*, turskog i poljskog bataljona u sastavu SFOR-a. Tom je prilikom ozvaničeno da je organizacija *Merhameta* u ovom gradu najbolje organizovana i da ima 3.000 aktivnih članova.

Ova aktivnost nije ostala nezapažena. Internacionalna mreža nevladinih organizacija sa sjedištem u Parizu maglajski *Merhamet* primila je za punopravnog člana.

H. ARIFAGIĆ

"Ослобођење" Сарајево, четвртак, 3. 7 .2003.

CamScanner

ПОВРАТАК СРБА У ОПШТИНУ МАГЛАЈ

Очи упрте у - помоћ

ДОБОЈ - На подручје федералне општине Маглај до сада се вратило 3.843 од укупно 13.298 Срба, колико их је овдје живјело прије рата.

Овај податак, истиче шеф Одсјека за повратак у општини Маглај Џенана Ћерим, не показује право стање, јер послије потписивања Дејтонског споразума демографска слика је промијењена пошто је Републици Српској, односно општини Добој, припао дио предратне маглајске територије на којој је живјело три и по хиљаде Срба.

Ако се ова чињеница узме у обзир, сматра Ћеримова, на подручје ове општине требало би да се врати још 5.917 Срба.

Повратак не тече бржим темпом, каже начелник општине Маглај Мехмед Брадарић, јер нема средстава за обнову кућа, као ни програма за одрживост повратка.

Уз помоћ, углавном шведске хуманитарне организације ЦРИ и белгијске „Балканакши", обновљено је више од 300 кућа, највише у Бочињи, Јабланици, Бакотићу, Парници и Опвама.

- Од прије пет година, када су у Доњем Раковцу обновљене 22 српске куће, а у њих се вратило само пет породица, међународне организације избјегавају то подручје. Не само Доњи, већ и Горњи Раковац, Буковицу, Брезике, Брусницу и околна насеља на Озрену - каже Брадарић.

У Бочињи се чуде што донатори избјегавају и њихово насеље, поготово што су они били вјесници масовнијег повратка Срба у маглајску општину. Јер, овдје се прије двије године вратило тридесетак, а сада већ и свих 120 породица са више од 250 чланова.

- Жељу да се врати изразило је још стотину породица, али нико неће да им помогне у обнови порушених кућа. А овдје је прије рата живјело 446 српских породица са око 1.500 чланова - каже потпредсједник Мјесне заједнице Бочиња Бошко Јовановић и наглашава да је повратак - стао.

Тешкоћу, наравно, представља недостатак посла, јер само од пољопривреде не могу сви да живе, а и млади пристижу.

- У овдашњој четвороразредној основној школи сада су два одјељења које похађа више од тридесет ученика. Ваља водити рачуна о њиховој будућности - истиче Јовановић и напомиње да је Бочиња ових дана мало живнула захваљујући једној шведској хуманитарној организацији која је у просторијама школе организовала курс за рад на рачунарима.

Обуку похађа тридесетак дјевојака и младића који се надају да ће им знање једном добро доћи.

■ Сл. П.

"Глас" Бања Лука, четвртак, 10. 7. 2003.

CamScanner

SMENJENI NAČELNIK MAGLAJA MEHMED BRADARIĆ UPOZORAVA NA MOGUĆE KONFLIKTE

Mudžahedini defiluju sa crnim zastavama

OHR: Nećemo dozvoliti da bude ugrožen povratak u Bočinju i bezbednost povratnika

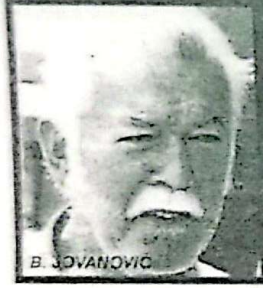

DOBOJ (Srna) - Mehmed Bradarić, smenjeni načelnik opštine Maglaj u Federaciji BiH, tvrdi da se u Maglaj postepeno vraćaju mudžahedini i stvaraju konfliktnu situaciju kakva je bila 1996. i 1997. godine, kada je Srbima i Hrvatima poručeno da nemaju šta da traže u ovom gradu. Bradarić je za lokalne „Naše novine" rekao da su mudžahedini prošlog vikenda, noseći crnu zastavu, paradirali ulicama Maglaja.

„Kroz Maglaj ovih dana ide ranije viđena poruka - vraća se stanje protiv koga smo se moja stranka - SDP BiH i ja borili, vraćaju se oni koji nastoje da idemo nazad", upozorio je Bradarić, koji je prošlog meseca smenjen sa funkcije načelnika opštine na inicijativu Stranke demokratske akcije.

Bradarić je podsetio da su '96. i '97. mudžahedini i njihovi istomišljenici za veoma male pare došli do kuća i stanova u ovom gradu, jer su se ljudi plašili da ne izgube i ono malo novca što im je nuđeno.

Bradarić: Strah od povratka na staro

Posle smene Bradarića, svi odbornici iz SDP-a podneli su ostavke u komisijama Opštinskog veća, a za vršioca dužnosti načelnika opštine, na predlog SDA, izabrana je Uma Isić.

Istovremeno, juče je potvrđeno da OHR neće dozvoliti da objekat koji se gradi u Bočinji bude pretnja povratku. Šef regionalne kancelarije OHR u Tuzli Džejms Bigus izjavio je Srni da „OHR prati situaciju" u ovom maglajskom povratničkom naselju.

„Zabrinuti smo za stanje u Bočinji, jer je ona jedan od dobrih primera povratka u Federaciju BiH i nećemo dozvoliti da bilo šta spreči taj proces i bezbednost povratnika", rekao je Bigus. On je podsetio da je na prekjučerašnjem sastanku u Maglaju jasno dao do znanja opštinskim i vlastima Zeničko-dobojskog kantona da je OHR puno uložio u realizaciju povratka u Bočinju i neće dozvoliti vraćanje unazad.

Potpredsednik mesne zajednice Bočinja Boško Jovanović kaže da Srbi strahuju za svoju bezbednost, posebno nakon gradnje trospratnog objekta površine više od 400 kvadratnih metara na kojem su istaknute dve crne zastave sa tekstom na arapskom jeziku.

„Zvanično se gradi stambeno-poslovni objekat, ali mi verujemo da će on služiti za masovno okupljanje mudžahedina, koji svakodnevno provociraju Srbe", rekao je Jovanović. On je dodao da se već sada kod ovog objekta okuplja veći broj nepoznatih osoba, a u vreme verskih obreda i po nekoliko stotina.

U Bočinju su se od predratnih 475 do sada vratile 104 srpske porodice. Pre tri godine Srbi su prodali sedam kuća mudžahedinima, a pre dva meseca kupljene su još dve srpske kuće.

Centar Bočinje

"Блиц", петак, 5. 9. 2003.

CamScanner

МУЏАХЕДИНИ ЗАГОРЧАВАЈУ ЖИВОТ СРБИМА У БОЧИЊИ

ПОД ЦРНИМ ЗАСТАВАМА

Срби у Бочињи изложени насиљу и притисцима муџахедина. Нећемо дозволити угрожавање безбједности повратника, порука Канцеларије високог представника

ДОБОЈ - Откако су се почетком марта претпрошле године вратили својим кућама у Бочињу, Срби су изложени насиљу и притисцима муџахедина, који су се, куповином десетак српских кућа, одомаћили у овом селу у општини Маглај, у Федерацији БиХ.

Општинска власт, тврде Срби повратници, није се претргла да их заштити. Изгреде муџахедина и њихове насртаје на старосједиоце Бочиње ниједном није оцијенила као нарушавање безбједности. По правилу, муџахедини су добијали „укоре" због ремећења јавног реда и мира.

Маглајска власт се није огласила ни поводом стављања **црних застава са мртвачком главом и аранским симболима на зграду коју муџахедини подижу у центру Бочиње,** без обзира што се српски повратници у својим кућама не осјећају нимало лагодно.

Можда им је, кажу, мучније једино било у мају претпрошле године, када су муџахедини упали у двориште куће предсједника Одбора за повратак у Бочињу **Бошка Јовановића, отели му ражањ на ком је било прасе и бацили га у ријеку Босну.**

Велику неугодност доживјеле су дјевојке **Дивна Моћић** и **Зорица Јовић**, којима су муџахедини запријетили „да их неће бити" ако и даље буду одлазиле на купње у купаћим костимима. **Миленку Стевановићу** из Горње Бочиње запаљена је кућа, која је до темеља изгорјела.

Самовољно напасање стоке на српским имањима и сјеча српске шуме у овом селу су свакодневне појаве. Оном ко им се супротстави, показују досадашња искуства, рђаво се пише.

Тако је **Милан Радић,** послије упозорења да не напасају овце на његовом имању, од муџахедина добио два шамара и образложење **„да Алах одлучује".** За исту ствар, **Јелена Саркић** је прије неколико дана добила конопац преко леђа.

Заводећи на такав начин ред у Бочињи, муџахедини су кућу, коју су купили од **Предрага Зекића,** претворили у џамију. На њу су истакли два мегафона, који служе за стварање буке приликом клањања, од зоре до мрклог мрака.

- То су, у ствари, притисци на српски народ у селу - рекао нам је потпредсједник Мјесне заједнице Бочиња Бошко Јовановић, додавши да притужбе Срба на таква понашања нису имале никаквог одјека.

Заташкана је и тужба коју је Јовановић поднио општинском суду због напада на његову кућу и бацање прасета у Босну.

- Прекјуче сам био у Маглају код судије, који ме је лијепо примио и обавијестио да је тужба пала у воду - немоћно слијеже раменима Јовановић.

Истина, маглајски суд је у првом степену пресудио у његову корист. **Друга страна се жалила Кантопалном суду, гдје је пресуда „затурена" док није застарјела.**

Црне заставе на грађевини, коју подижу муџахедини и у којој треба да буду станови и пословни простор, како је обавијештена Канцеларија високог представника у Тузли, долиле су уље на ватру, па су Срби с разлогом забринути.

- За нас није олакшање ни то што ми је замјеник командира полиције у Бочињи рекао да су црне заставе ијерске - подвукао је Бошко Јовановић, подсјетивши да се у Бочињу вратило 115 од 445 српских породица.

Судбина његове тужбе, која је „застарјела", говори да Срби у Бочињи не могу да се ослоне на тамошње правосуђе, а црне заставе никад нису слутиле на добро...

■ Сл. ПУХАЛО

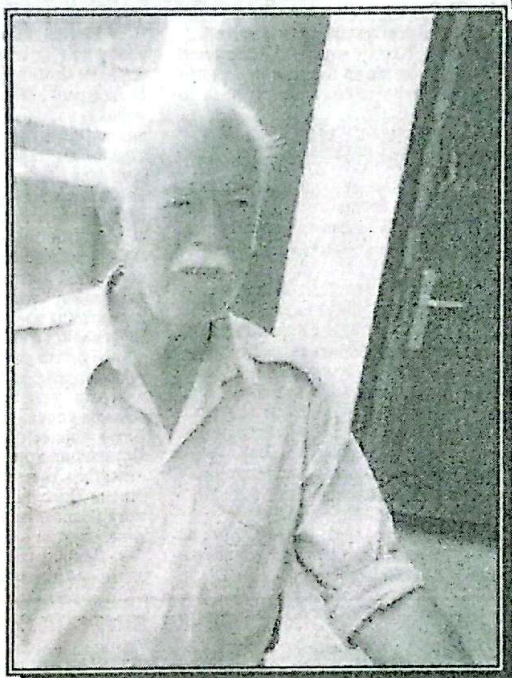

Бошко Јовановић: Први на удару

ЗАБРИНУТОСТ

Канцеларија високог представника неће дозволити да зграда која се подиже у Бочињи буде пријетња повратку, пренијела је Срна изјаву шефа Регионалне канцеларије високог представника у Тузли Џејмса Бигуса.

- Забринути смо стањем у Бочињи, јер је она један од добрих примјера повратка у Федерацију БиХ и нећемо дозволити да било шта спријечи тај процес, као ни безбједност повратника - рекао је Бигус.

ПАРАДА

Бивши начелник општине Маглај Мехмед Брадарић тврди да се муџахедини постепено враћају у ову општину и стварају ситуацију каква је била прије шест-седам година, када је Србима и Хрватима поручено да немају шта да траже у овом граду.

Брадарић је „Нашим новинама" рекао да су муџахедини прошлог викенда, посећи црну заставу, парадирали Маглајем.

"Глас" Бања Лука, петак , 5. 9. 2003.

6. и 7. септембар 2003. ГЛАС

ПОВРАТНИЦИ СРБИ У БОЧИЊИ И ДАЉЕ ЗАБРИНУТИ

СТРАХ ОД МУЏАХЕДИНА

Уколико им се не буде гарантовала безбједност мјештани Бочиње тражиће да се припоје општини Жепче или Петрово, а није искључено ни колективно исељење

ДОБОЈ - И поред чињенице да је у Бочиња код Маглаја у Федерацији БиХ, у четвртак скинута једна црна застава са објекта који праве муџахедини, ситуација у овом озренском насељу није се промијенила. Остала је друга застава, а са њом и сви проблеми који произлазе из лошег безбједносног стања Срба повратника због провокација муџахедина и небриге локалне власти.

- Ми уопште не знамо разлог због којег се више не вијори већа црна застава са арапским ознакама. Да ли зато што смета извођачима радова или из неких других разлога - каже потпредсједник Мјесне заједнице Бочиња **Бошко Јовановић** и наглашава да се до сада нико из општине Маглај није заинтересовао за овај случај, нити је долазио у село.

То још више Србе повратнике у Бочињу држи у увјерењу да они овдје нису добро дошли и да зато нико неће да им помогне.

БРАДАРИЋ

Чујем да бивши начелник општине Маглај Мехмед Брадарић тек сада увиђа да су муџахедини активни не само у Бочињи, него и у Маглају. То чини сада, када је смијењен, а док је био начелник нисмо могли да пронађемо заједнички језик у вези са рјешавањем овог проблема. Сада бисмо, изгледа, могли да будемо добри сарадници, оба смо угрожени - каже Јовановић.

- Ако међународна заједница и сви ментори, који су дошли да овдје праве мир, чине на овакав начин као у Бочињи гдје се муџахединима дозвољава да подижу џамију или њихово коначиште и сабиралиште, свеједно то није у реду и ми то не можемо да подржимо - истиче Јовановић.

Њему није јасно због чега се општина не укључује у рјешавање овог проблема, ако не може сама, зашто онда не затражи помоћ кантона, државе, међународних фактора.

- Тражићемо помоћ од свих могућих фактора, у првом реду од високог представника у БиХ да нам омогући слободан и нормалан живот у Бочињи. Ако нам то не обезбиједе захтијеваћемо да нас припоје другој општини: Жепчу или Петрову - наглашава Јовановић и најављује слиједећу опцију - **исељење**.

Драгог излаза, према његовим ријечима, у оваквој ситуацији нама, јер Срби више немају стрпљења.

Једна црна застава, па макар била и мања, на грађевини и центру насеља и даље је велика опомена за свих 115 породица које овдје живе.

■ Сл. ПУХАЛО

"Глас" Бања Лука, петак, 6. и 7. 9. 2003.

CamScanner

Kako u Bočinji, jedni pored drugih,

Boško Jovanović

Enes Imamović

Zastava na „objektu"

Komšija komšiji ni ime ne zna

Žive Bošnjaci i Srbi

Imamović, glasnogovornik

Ništa mimo zajednice?

● Idé Boško jednom stranom ulice, Vi drugom, njemu u susret! Hoćete li ga pozdraviti?

"Ne! Sve dok se ne pozdravljamo, dobro je!"

● Kako se snabdijevate hljebom, brašnom, vocem ?

"Boško je služba za snabdijevanje. Ipak, niko od braće ne kupuje kod njega. Imamo Zavidoviće, Maglaj..."

● Ali blizu vam je njegova prodavnica!?

"Super blizu. Da mi je pred nosom, ne bih tu kupovao. Vama će, znam, ovo što pričam izgledati ekstremno! Možda i napišete ovo, ali će vam uredника Senka Kuntović malo isjeckati, odbaciti, pa će Mirko Šagolj nešto malo ubaciti..."

● Senka i Mirko su moj problem! Vi, ako sam shvatio, nećete da dijelite novce ljudima protiv kojih ste ratovali!?

"Tako je i još dosta toga."

● Slijede li braća u zajednici vas primjer?

"Da! Ovde niko ne slijedi svoj primjer. Ništa mimo zajednice!"

Enes: Ako moja kokoš prede u komšije, eto incidenta, eto policije, SFOR-a i OHR! ● Boško: Najgore je ujutru, na sabah. Kad zapjeva preko zvučnika, djeca se prepadnu!

BOČINJA - **Boško Jovanović**, organizator povratka Srba u Bočinju, ujedno i glasnogovornik, zna kako je njegovo selo dobilo ime. Veli, u svom toku rijeka Bosna je najizbočenija kod tog sela, otud Bočinji ime. Ali, ne zna Boško kako je ime njegovog prvog komšije muslimana.

"I ne zanima me kako se zove! Ne dolazi mi na slavu, na Uskrs. Nadam se, neće! Tako je najbolje. Neka tako ostane", misli Boško.

Enesu Imamoviću, glasnogovorniku muslimana ili "mudžahedina", kako ih zovu bočinjski Srbi, nije jasno to što je Boško rekao. Dapače.

"I ja se nadam da će tako ostati. Dok je tako, biće dobro. Onako kako je bilo prije rata nije bilo dobro po muslimane! Pokazalo se to 1 puta do zadnjeg rata. Sigurno je, ja nikom od njih neću ući u kuću, niti oni meni trebaju dolaziti na Bajram", poručuje Enes.

Naručili ubistvo

Vratimo se Bošku. Objašnjava, ovi muslimani u Bočinji nisu oni pravi, fini bosanski muslimani. Smeta mu njihove brade, način na koji "pjevaju", "zamotane" žene... Ali je najgore...

"Najgore je ujutro, na sabah. Kad zapjeva preko zvučnika, djeca se prepadnu", jada se Boško.

"Ama, imao sam ja prijatelja muslimana koliko hoćeš! Popio sam litre i litre rakije s njima. Oni kad se pole Bogu šapuću. Ovo što ovi rade... niđe nema", sufilira **Momir Zekić**.

Priča, mudžahedini iz Bočinje su naručili njegovo ubistvo. Zbog toga je mahsuz iz Zenice došao "musliman bez brade, odalamio ga"...i eto ti belaja.

"A ja ispao kriv! Platio kaznu 237 KM. Rekao sam sudinici da je nacionaista", sjeća se Zekić. Veli, ima dulume i dulume zemlje, vratio se da umre u Bočinji i tako će biti.

"Mudžahedini me neće otjerati", siguran je.

Ako smo dobro shvatili, u Bočinju 18. septembra dolazi zamjenik visokog predstavnika. Evo šta će mu Boško, za koga muslimani Bočinje vele da je član Četničkog ravnogorskog pokreta i vojvoda iz potonjeg rata, reći:

Ili mi ili oni

"Reći ću im - ovako više ne može! Ili će mudžahedini iz Bočinje, ili Srbi. Ovi sa bradama se ponašaju kao da su oslobodili selo, kao da su oni starosjedioci, a mi došljaci. Pa ako su kupili nešto zemlje od Srba, nisu na svom", ljuti se Boško.

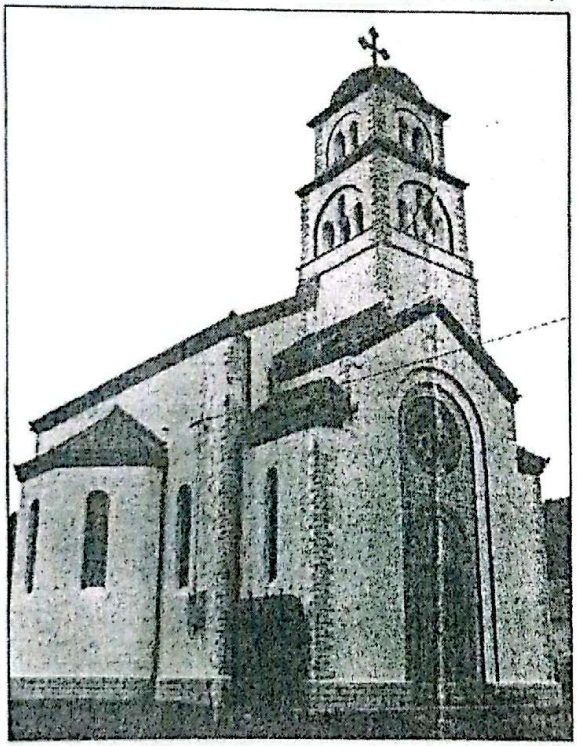

Pravoslavna crkva u Bočinji — Fotosi: Amer KAJMOVIĆ

Pokazuje na "objekat" koji "mudžahedini" prave. Na crnu zastavu ispisanu arapskim slovima.

"Dobili su dozvolu za objekat. Dole će, kao, biti poslovni, a na spratu stambeni prostor. Bogami će jednog dana napraviti džamiju od one zgrade. Ovdje džamije nikada nije bilo i neće je biti", siguran je Boško.

Enes se smiješi, odrečno vrti glavom. Zna, 1919. godine u Gornjoj Bočinji je bila džamija i ima živih ljudi koji mogu posvjedočiti.

"Oni vam mogu pokazati gdje se i danas vide njeni temelji, mezarluci, nišani. Prenijeli su je u susjedno muslimansko selo, a za džamijom su krenuli i muslimani. Znaju, nema selameta bez džamije", kaže Enes.

Nezvanično i akobog da, "objekat" će, kad se steknu uslovi, biti džamija. Do sticanja uvjeta, u prizemlju će biti kahvana, na spratu mesdžid i musafirhana (soba za goste, op.a.).

"Vidiš onu crnu, našu zastavu na objektu. Srbi na njoj vide mrtvačku glavu. Nema glave, samo arapska slova. Usred BiH oni na crkvi drže zastavu pod kojom su ubijali", ljuti se glasnogovornik Enes.

I pita, šta Srbima znači - ili oni ili mi!?

"Znači li to da mi moramo biti kao oni", pita nas Enes. I neće da priča o "objektu". Kaže, šta god rekne, "ispolitizirače ova ili ona strana".

Allah je veliki

Pitamo Enesa je li bilo kakvih incidenata u posljednje vrijeme.

"Incidenata! Pa, ako moja kokoš prede u komšije, eto incidenta. U Bočinji kad kokoš prede od gore

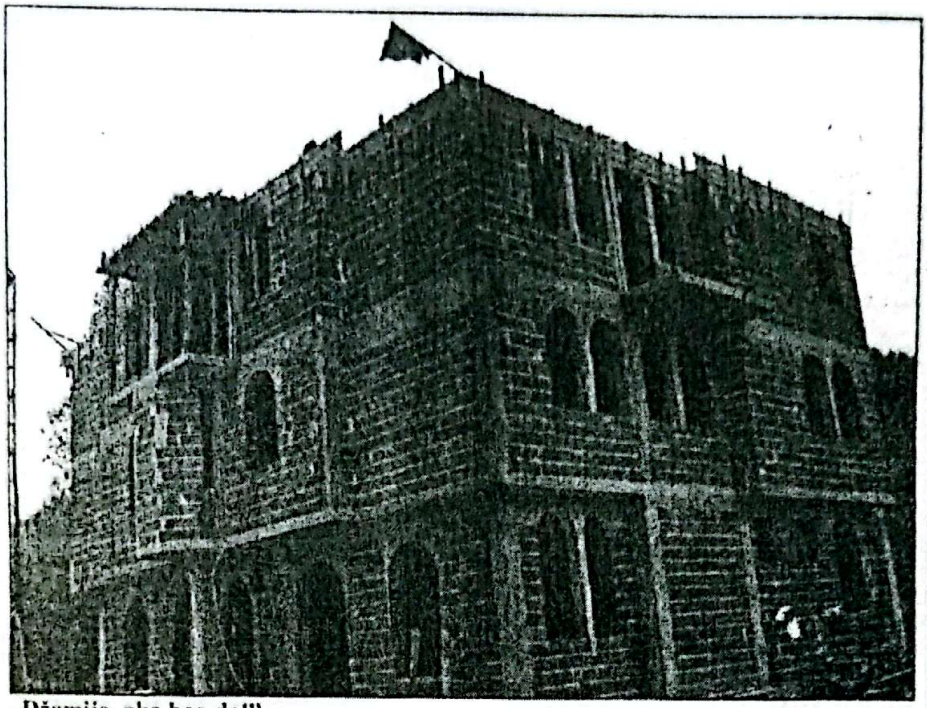

„Džamija, ako bog da!"

ka dole, ili obrnuto, eto policije, eto SFOR-a i OHR", odmahuje Enes rukom.

Hoće, veli Boško, "muslimani s bradama" provocirati. Kad prolaze automobilom, dobacuju "Allahu ekber"! Šta to znači, pita Boško.

"Alah je veliki", objasnimo.

Enesa pitamo zašto se ponašaju kao oslobodioci Bočinje, kao starosjedioci.

"Bočinjom hodam javnim putem. Njime može hodati i crnac i bijelac i Afrikanac i Sarajlija... Je li pošteno? Sve ostalo, radim u svojoj avliji. Nisam nikad Bošku otišao na vrata i rekao: "Boško, ja sam ovdje dasa, ti si ništa". Kako Boško misli da trebam hodati putem? Da sagnem glavu kad on prolazi! Ne znam kako bih bio dobar za njega. To je čovjek koji je htio nama prodati svoje imanje za 600.000 KM i rekao, ako kupite, ostali se Srbi neće vratiti u Bočinju", kaže Enes.

I pored silnog truda, Boško i ostali Srbi nisu uspjeli izbrojati koliko "mudžahedina" ima u Bočinji.

Jedan, dva, tri..

"A bogati, treba li Boško da zna koliko nas ima. Neka otvori u selu opštinsku službu da mu dolazimo na

informacije i kažemo: "Druže Boško, ima nas toliko i toliko, djece - toliko, žena - toliko! I opet ne bi bio zadovoljan", kaže Enes.

Petkom, kad je džuma, Bočinja, veli Boško, vri od muslimana. Objašnjava, muslimani iz ostalih sela, prođu pored tri džamije, da bi u Bočinju stigli na džumu.

"Znaju oni što to rade. Hoće nas istjerati odavde", siguran je Boško.

Opet, **Semir Rizvić** objašnjava kako petkom, pred "objektom" dva policajca zapisuju imena onih koji dođu na džumu, registarske tablice auta...

"Ovdje muslimani dolaze zbog dobre hutbe", objašnjava Rizvić.

Enes se, kaže, navikao na Srbe u Bočinji, njemu i "braći" bilo bi neobično ako bi otišli.

Vlasti u Maglaju vjeruju da su riješili problem Bočinje, Boško, opet, misli da je to selo "bure baruta"! Istina je slijedeća: muslimani i Srbi u Bočinji se mrze!

Asef BEĆIROVIĆ

Enes Islam i šljivovica!

• Kako riješiti probleme između Srba i muslimana u Bočinji?

"Jednostavno! Neka Srbi prihvate islam, neka umru kao muslimani".

• Radiš li na tome Enese?

"Ponašam li se kao oni, onda Srbi nikad neće prihvatiti islam. Odem li kod Boška sa rakijom šljivovicom u ruci, Boško će se radije prihvatiti šljivovice, ne islama. Sve dok budem držao sredinu, Boško će, ako Bog da, prihvatiti islam", kaže Enes Imamović.

"Oslobođenje" Sarajevo, srijeda, 10. 9. 2003.

CamScanner

СРБИ ПРИЈЕТЕ ПОНОВНИМ НАПУШТАЊЕМ БОЧИЊЕ

МАГЛАЈ

Потпредсједник Мјесне заједнице Бочиња Бошко Јовановић најавио је да би Срби повратници у ово мјесто могли поново напустити своја огњишта уколико власти Федерације БиХ и представници међународне заједнице не спријече поновно масовно окупљање муџахедина у Бочињи.

"Одавде неко мора да оде, или муџахедини, или ми, јер заједно не можемо живјети", изјавио је Јовановић. Од предратних 475 српских домаћинстава, у Бочињу су се за протекле три године вратиле 104 српске породице. Јовановић је истакао да се безбједносна ситуација у селу погоршала посљедњих мјесеци због изградње објекта за који власти тврде да је стамбено-пословни, а Срби вјерују да је ријеч о вјерском објекту.

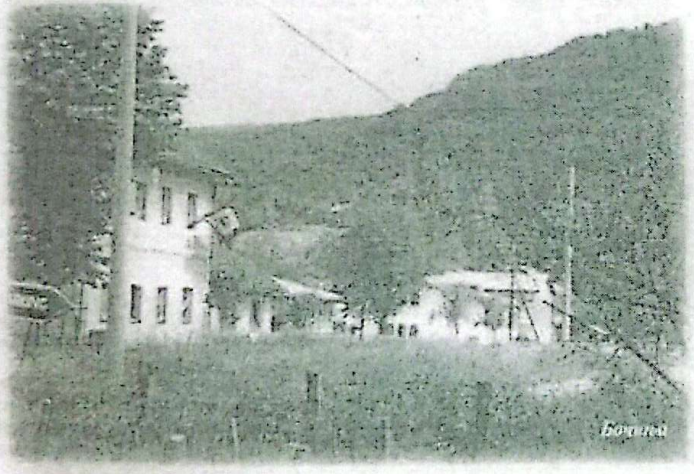

Бочиња

"Незванично нам је речено да међународна заједница неће дозволити изградњу вјерског објекта за муџахедине у Бочињи, али они се око њега већ сада масовно окупљају", додао је Јовановић. Он је оптужио власт општине Маглај и Зеничко-добојског кантона да подржавају присуство муџахедина у Бочињи. Као примјер навео је власти пријаву против муџахедина који су му двије године раније киднаповали кућу, судски су процеси трајали двије године, саслушана су 22 свједока, а јуче је из Зенице добио обавјештење да је случај у међувремену застарио. Као врхунац провокација према српским повратницима, али и властима ФБиХ и присуству међународне заједнице у БиХ, Јовановић наводи дефиловање муџахедина под црним заставама кроз Бочињу и Маглај током викенда.

"НИЈЕ ТАЧНО ДА СЕ МУЏАХЕДИНИ ВРАЋАЈУ У МАГЛАЈ И ИЗАЗИВАЈУ КОНФЛИКТЕ"

Потпредсједник Странке демократске акције Сеада Палаврић изјавила је да не вјерује да је тачна изјава смијењеног начелника општине Маглај у Федерацији БиХ Мехмеда Брадарића да се у Маглај постепено враћају муџахедини и стварају конфликтну ситуацију каква је била 1996. и 1997. године.

Брадарић је за "Наше новине" рекао да се у Маглај враћају муџахедини и стварају конфликтну ситуацију каква је била 1996. и 1997. када је Србима и Хрватима поручено да немају шта да траже у овом граду.

Коментаришући став ОХР-а да неће дозволити да објекат који се гради у Бочињи буде пријетња повратку, Палавријева је нагласила да не треба чинити ништа што би онемогућило повратак људи на своја огњишта.

"Подржавам изградњу тог објекта уколико је у складу са законом и ако је за њега добијено одобрење. У свему мора бити поштован закон, а ако тај закон не одговара, треба га промијенити тако да одговара највећем броју грађана" - рекла је она. Потпредсједник мјесне заједнице Бочиња Бошко Јовановић рекао је да Срби страхују за своју безбједност, посебно након градње тространог објекта површине више од 400 квадратних метара на којем су истакнуте двије црне заставе са текстом на арапском језику.

"Званично се гради стамбено-пословни објекат, али ми вјерујемо да ће она служити за масовно окупљање муџахедина, који свакодневно провоцирају Србе", рекао је Јовановић.

(Срна)

ОХР НЕЋЕ ДОЗВОЛИТИ ДА СЕ СПРИЈЕЧИ ПОВРАТАК У БОЧИЊУ

- ОХР неће дозволити да објекат који се гради у Бочињи буде пријетња повратку, изјавио је Џејмс Бигус, шеф Регионалне канцеларије ОХР-а у Тузли. Он је рекао да ОХР прати ситуацију у овом маглајском повратничком насељу.

"Забринути смо за ситуацију у Бочињи, јер је она један од добрих примјера повратка у Федерацији БиХ и нећемо дозволити да било шта спријечи тај пројекат, као и безбједност повратника" - рекао је Бигус.

Он је подсјетио да је на састанку у Маглају јасно дао до знања општинским и кантоналним властима Зеничко-добојског кантона да је ОХР пуно улажио у реализацију повратка у Бочињу и неће дозволити крајње мјере.

CamScanner

Piše
Adnan Buturović

Nedavna smjena općinskog načelnika Maglaja **Mehmeda Bradarića** (SDP) odmah je u ovoj općini obnovila sukobe između povratničkog srpskog stanovništva Bočinje i mudžahida koji su polovicom 2000. godine morali napustiti tuđe kuće u ovom selu. Dan nakon što je Bradarić smijenjen sa 13 glasova vijećnika SDA i SBiH (protiv Bradarićeve smjene je glasalo 12 vijećnika SDP i novoformirane Demokratske stranke **Dževada Galijaševića**), pripadnici mudžahidske zajednice iz Sarajeva, Zenice, Zavidovića i Maglaja, sa crnim i zelenim zastavama i transparentima "Pobjeda", "Allahu ekber" nekoliko puta protutnjali su kroz Bočinju i okolna sela. Iako će Mehmed Bradarić ostati upamćen kao načelnik koji je preporodio Maglaj nakon što su ga u izolaciji držali šefovi zavidovićke i tešanjske SDA i lokalne institucije Islamske zajednice, njegova smjena je pokrenuta zbog interesa predsjednika maglajske SDA **Muhameda Osmića**, čija će sestra **Alma** uskoro biti izabrana i postavljena na Bradarićevo mjesto.

MEHMEDA SDA BUDILA

Od trenutka kada je Mehmed Bradarić izabran za načelnika maglajske općine krenula je nakon šestogodišnje izolacije obnova infrastrukture u Maglaju. Pet humanitarnih organizacija (*Cross Road, Balkan Act, World Vision, Intercorporation* i *Čovjek u nevolji*), u popravak stambenih objekata uložile su više od 20 miliona KM. Zahvaljujući načelniku Bradariću i bivšem predsjedniku općinskog vijeća Dževadu Galijaševiću, općinske komisije su sa humanitarnim organizacijama sve poslove popravka i gradnje novih objekata završile prije roka.

Od 67 jednospratnica koliko ih je bilo u Maglaju, na 47 njih su dograđena dva do tri sprata, tako da u procesu povratka izbjeglih i raseljenih niko od privremenih korisnika nije ostao na ulici. Prema dokumentaciji OHR-a i OSCE-a, za vrijeme Bradarićevog mandata u Maglaju su u potpunosti provedeni imovinski zakoni.

I proces privatizacije velikih državnih preduzeća (*Gradina, Borik, Prima*) također je okončan u Bradarićevom mandatu, a pronađen je i austrijski strateški partner za kupovinu *Natrona*. Nakon smjene načelnika SDP-a Austrijanci su zatražili dodatne garancije od rukovodstva Natrona za svoja buduća ulaganja. Pored ovoga, Maglaj je prošle godine napokon izgradio vodovodnu infrastrukturu, nakon što je USAID odobrio kredit od 1,2 miliona dolara. Inače ovaj novac bio je "na čekanju" sve dok s funkcije načelnika nije otišao SDA-ovac **Ismet Mustajbašić**.

Mehmed Bradarić se pokazao kao odličan organizator, ali loš politički strateg. Sve dok se na čelu Općinskog vijeća nalazio beskompromisni Dževad Galijašević, pozicija načelnika Bradarića bila je sigurna. Stvari na maglajskoj

CamScanner

Smjenom dosadašnjeg načelnika Mehmeda Bradarića nacionalistička vlast SDA i SBiH vratila je općinu Maglaj tri godine unazad - u vrijeme međunarodne izolacije, bijede i nasilja

MUDŽAHEDINI BURNO PROSLAVILI POVRATAK SDA NA VLAST

Za vrijeme mandata Mehmeda Bradarića međunarodne humanitarne organizacije uložile u Maglaj 20 miliona dolara ● Austrijski strateški partner koji je zainteresovan za "Natron" zabrinut promjenom političke klime ● Neredi u Bočinji

političkoj smjeni su se promijenile nakon raskola u maglajskoj podružnici Stranke za BiH poslije čega je Galijašević formirao Demokratsku stranku BiH i dio članstva SBiH odveo u novu stranku. Ostali dio vijećnika SBiH usprotivio se Galijaševiću i pokorio zahtjevima šefa ove stranke **Safeta Halilovića** koji je tražio da vijećnici SBiH u svemu zauzimaju iste stavove koje zastupa SDA. Glavna slabost politike Mehmeda Bradarića bila je u tome što je nakon dolaska na mjesto načelnika ostavio kadrove SDA na većem broju funkcija vjerujući da će i njima glavna preokupacija u radu biti napredak općine.

Bivši predsjednik Općinskog vijeća Dževad Galijašević, odmah po preuzimanju vlasti prije tri godine, upozorio je Bradarića da smijeni kadrove SDA iz upravnih odbora državnih preduzeća i općine, što Bradarić nije učinio. Zato su tokom vođenja zajedničke politike Alijanse za promjene u maglajskoj općini izbijale sporadične svađe između Bradarića i Galijaševića.

RAZOČARENJE I KAJANJE

"Nakon što sam podnio ostavku na mjestu predsjednika Općinskog vijeća, nekoliko sam puta pokušao objasniti načelniku Bradariću da će ga 'SDA pojesti' jer su preuzeli vijećnike SBiH i Stranke penzionera. On nije vjerovao govoreći mi da ima njihova obećanja. Ja sam pak pokušao objasniti da SDA ima ogroman novac stečen ratnom pljačkom i davanjem usluga mudžahidima i da je ostalo samo da otjeraju Bradarića i da se u potpunosti vrate na vlast", kaže Dževad Galijašević.

Odmah nakon smjene Mehmeda Bradarića, ostavke je podnijela kompletna općinska vlada (osam predsjednika općinskih komisija) kao i potpredsjednica Općinskog vijeća **Eldina Mehinagić**, inače predsjednica Skupštine JOB-a Maglaja. Na taj način je blokiran rad općinskih organa jer SDA ne može rekonstruirati općinsku vladu, jednostavno, nemaju kadrova koji bi u Općinskom vijeću mogli dobiti većinu. Tako je ponovno došlo do krize vlasti u Maglaju i ponovne političke izolacije u odnosu na Zavidoviće i Tešanj. Smijenjeni načelnik Bradarić ne krije svoje razočarenje ljudima koji su izglasali njegovu smjenu jer su njegove dugogodišnje radne kolege iz SDA obećale da ga neće rušiti do novih općinskih izbora. Mehmed Bradarić se prošle sedmice vratio u srednju školu gdje je predavao i prije imenovanja na mjesto prvog čovjeka općine. Sve što je stekao za svog mandata općinskog načelnika jeste kredit od tri hiljade KM u ABS banci kojim je kupio polovni automobil.

Sedam dana nakon njegovog odlaska poslije džume u mesdžidu u selu Bočinja izbio je prvi incident kada je jedan od mudžahida premlatio srpsku povratnicu u ovo selo... ◆

DEBLOKADA MAGLAJA: Pet humanitarnih organizacija (Cross Road, Balkan Act, World Vision, Intercorporation i Čovjek u nevolji) u popravak stambenih objekata uložile su više od 20 miliona KM. Zahvaljujući načelniku Bradariću i bivšem predsjedniku Općinskog vijeća Dževadu Galijaševiću, općinske komisije su sa humanitarnim organizacijama sve poslove popravka i gradnje novih objekata završile prije roka

Foto: Mladen Stojković

ODLAZAK IZ STRANKE ZA BiH: Dževad Galijašević formirao je novu, Demokratsku stranku BiH

19. 9. 2003. NEZAVISNE novine

Verner Vnent, viši zamjenik visokog predstavnika za BiH, posjetio Bočinju, ZDK i Doboj

Tolerancija spas za narode

Verner Vnent je predstavnicima Bošnjaka i Srba u maglajskom naselju Bočinja rekao da svako ima pravo da živi na svoj način, ali da to ne smije biti prijetnja drugom narodu

ZENICA - Verner Vnent, viši zamjenik visokog predstavnika u BiH, posjetio je juče maglajsko naselje Bočinju, u koje su se prije dvije godine počeli vraćati stanovnici srpske nacionalnosti. Vnent se tokom dvočasovnog boravka u Bočinji susreo sa povratnicima, kojih se prema najnovijim podacima, u ovo naselje vratilo više od 60 odsto.

"Čuo sam da situacija u Bočinji nije dobra zbog čega sam insistirao da se sretnem s mještanima. Vidio sam da ovdje i nije lako živjeti. Predstavnicima oba naroda rekao sam da svako ima pravo da živi na svoj način, ali da to ne smije biti prijetnja drugom narodu", rekao je Vnent.

On je tom prilikom uputio poruku i Bošnjacima i Srbima, da moraju živjeti zajedno u toleranciji.

Povratnik Stanko Došen rekao je da je situacija u Bočinji iz dana u dan bolja i da je njihov najveći problem nezaposlenost. Vnent je juče posjetio i opštine Zenica, Žepče, Maglaj i Doboj. U Zenici je razgovarao sa premijerom ZE-DO kantona, Nedžadom Polićem i susreo se sa Aleksanderom Merdianom, Nijemcem koji se nalazi na čelu "Biznis centra".

"Ekonomija i njen razvoj su preduslovi da svi građani ovog dijela BiH zaborave na prošlost i okrenu se prosperitetnoj budućnosti. Bh. vlasti i mi iz međunarodne zajednice želimo brzo BiH priključiti EU", istakao je Vnent.

Tokom razgovora sa Matom Zovkom, načelnikom Opštine Žepče, najviše vremena posvećeno je problemu obrazovanja.

"Djeca u BiH zaslužuju bolje i kvalitetnije obrazovanje od dosadašnjeg. Dvije škole pod jednim krovom ne mogu postojati, a OHR će pomoći koliko treba da se zadovolje obrazovni interesi svih naroda u BiH", kazao je Vnent.

On je posjetio i Doboj gdje je o ekonomskoj problematici razgovarao sa dobojskim načelnikom Obrenom Petrovićem.

A. MUJKIĆ

MUDŽAHEDIN PRETUKAO POVRATNIKA

Boška Popovića, povratnika u Bočinju, u FBiH, u utorak, 16. septembra ove godine, pretukao je jedan od mudžahedina nastanjenih u ovom naselju.

Potpredsjednik Mjesne zajednice Bočinja Boško Jovanović izjavio je da je o ovom incidentu obaviještena policijska patrola u Bočinji koja "ne preduzima ništa, kao i u dosadašnjim slučajevima kada su mudžahedini fizički maltretirali Srbe".

"Независне новине" Бања Лука, 19. 9. 2003.

CamScanner

Bočinja

Kako pomiriti Srbe i muslimane? • 7. strana

OSLOBOĐENJE • PETAK, 19. IX 2003.

Zamjenik visokog predstavnika pozvan u pomoć

Kako pomiriti Srbe i muslimane u Bočinji?

Zbog mržnje koja tinja između Srba i muslimana u Bočinji u pomoć je pozvan Ured visokog predstavnika

Kako je *Oslobođenje* svojevremeno i najavilo, OHR je u četvrtak poslao novog zamjenika visokog predstavnika za BiH **Vernera Vnenta** u Bočinju, selo kraj Maglaja u koje se vratilo oko 110 srpskih porodica, ali je u njemu ostalo i nekoliko porodica "mudžahedina".

Između Srba i muslimana u Bočinji tinja mržnja, a kako je "stanje opasnosti latentno", u pomoć je pozvan i OHR. Prije nego je otišao u Bočinju, zamjenik visokog predstavnika je u jednom od maglajskih restorana ručao sa **Mehmedom Bradarićem**, nedavno smijenjenim načelnikom Maglaja. Šta je Bradarić rekao zamjeniku visokog predstavnika?

"Kazao sam kako je situacija u Bočinji na granici incidenta, te da postoji mogućnost da se stanje u tom selu vrati na 2000. godinu. Pojavile su se i informacije da još dvadesetak Srba želi prodati imovinu. Sreća, mnogo je i onih Srba koji ni po koju cijenu ne žele prodati svoju imovinu i žele ostati u Bočinji", objašnjava Bradarić.

Enes Islamović

Boško Jovanović

Verner Vnent

Podsjetimo, **Boško Jovanović**, predvodnik povratka Srba u Bočinju, novinaru *Oslobođenja* je izjavio kako će predstavniku OHR reći:

"Ovako više ne može! Bočinju će napustiti ili mudžahedini ili Srbi! S mudžahedinima ne možemo živjeti u Bočinji."

A **Enes Islamović**, glasnogovornik "mudžahedina", imao je konkretan prijedlog rješenja problema u Bočinji.

"Neka bočinjski Srbi prime islam", predložio je.

A. B.

"Ослобођење" Сарајево, петак, 19. 9. 2003.

НОВОСТИ Уторак, 23. септембар 2003.

ЏЕВАД ГАЛИЈАШЕВИЋ, БИВШИ ГРАДОНАЧЕЛНИК МАГЛАЈА (БиХ), УПОЗОРАВА

МУЏАХЕДИНИ Некада и део Армије БиХ

МИНИСТАР ПОЛИЦИЈЕ - ЗАШТИТНИК ТЕРОРИСТА

У муџахединско село Бочиња долазе белосветски терористи, након почињених убистава и диверзија по западној Европи. Министар полиције, Шемсудин Мехмедовић, обезбеђује им нови идентитет, пасоше и друга документа, па после три месеца поново одлазе у терористичке акције

ОСТАВКУ на дужност председника Општинског већа у Маглају поднео сам у мају ове године управо зато што сам знао да је однос политичких снага у кантону, у федерацији БиХ и у држави, такав да су националистичке странке преузеле комплетну власт и да то значи спровођење националистичке политике на терену.

Ово у разговору за наш лист истиче Џевад Галијашевић, бивши председник Општинског већа у Маглају, који се својевремено сукобио са др Харисом Силајџићем, чију је странку (Странку за БиХ) напустио и формирао Демократску странку БиХ.

- Што се тиче националистичке политике на

МЕДИЈИ

- МУЏАХЕДИНИ праве свакојаке глупости, које се са нивоа државних медија БиХ минимизирају. Веома је битно да неки објективни медији, који нису под утицајем компромиса између СДА, СДС и ХДЗ. Овде постоји договор СДА, СДС и ХДЗ да се то ради. Требају нам медији који нису под утицајем поменуте клике да објективно информишу и допринесу заштити тих јадних људи, тих повратника, те сиротиње, каже Галијашевић.

CamScanner

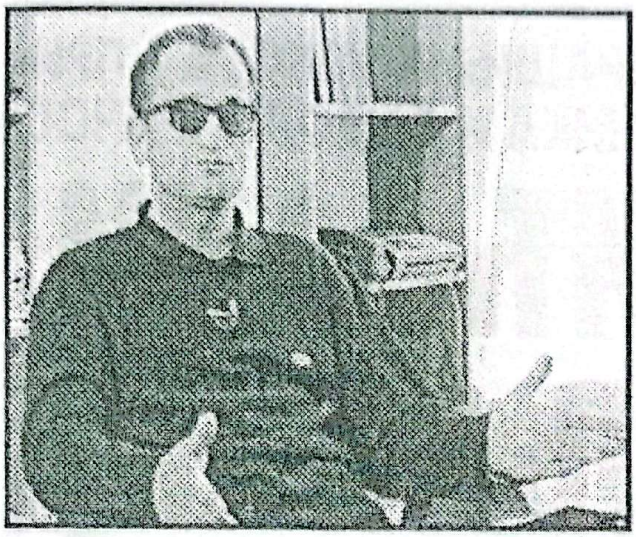

Џевад Галијашевић

конкретном примеру града Маглаја, то значи повратак и реафирмација муџахединске заједнице у Бочињи, њихово даље јачање како би се на тај начин спречио повратак грађана српске националности у реону Озрена - каже Галијашевић.

- Није реч само о повратку Срба у Маглај, него је реч о њиховом повратку и у друге суседне општине где их више треба да се врати. Само у Завидовићима, примера ради, треба да се врати 25 хиљада Срба. На овај начин са Бочињом оваквом као буретом барута, као местом у које долазе белосветски терористи, људи који почине убиства и диверзије по западној Европи, а онда дођу у то место да би им Шемсудин Мехмедовић, министар полиције мењао идентитет. Они би се ту задржавали три месеца и са новим идентитетом, са новим документима, пасошима, личним картама и возачким дозволама враћали би се, и даље, на места где би сејали страх и изазивали нереде и терор.

- У Бочињи се дешава поновно окупљање муџахедина, инциденти, шамарање повратница српске националности, започето је сејање терора, а нема одговора државних органа - истиче наш саговорник. - Државни органи су таоци националистичке политике. Одговорну дужност сам и напустио да не бих сноснио одговорност, а и сам знам да се та ствар више не може контролисати на тај начин. Потребно је присуство медија на том терену, потребно да се ти јадни људи заштите, људи који су се вратили, грађани српске националности, који су сада у Бочињу угрожени, не могу мирно да спавају, лупају им куће, разбијају им кровове, узнемиравају их у властитом дворишту, не дозвољава им се да славе православне празнике, не дају им да једу свињетину, њихова празнична печена прасад бацају се у реку Босну. ●

ВЛАДИМИР МИТРИЋ

terorizam

Spisak članova Sedme muslimanske brigade „El Mudžahid"

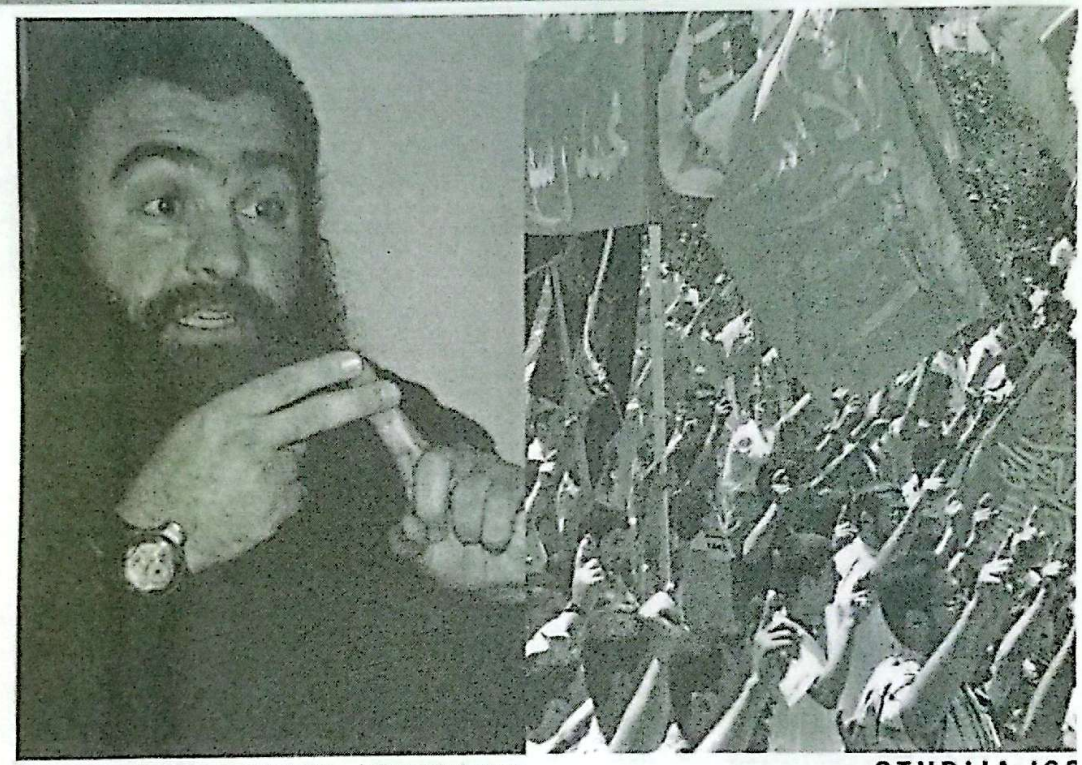

STUDIJA ISS
ISLAMSKIH TERORIST

Preko Beča

Živalj se pobrinuo da Ambasada u Beču postane kl da se dobro uhodani posao sa izdavanjem viza u A doći i spisak odobrenih viza iz te ambasade od okt imena ljudi porijeklom iz zemalja čije vlade su ozn ri godine, vizu za ulazak u BiH u Beču je izmedu os novnika Bangladeša, sedam Jordanaca, te po četir

Veza između zvaničnih institucija BiH, tačnije Federacije BiH, i svjetske terorističke mreže sa islamskim predznakom poznata je svim obavještajnim agencijama koje su imale svoje interese na Balkanu. Ali, njoj se nije pridavalo više pažnje, uglavnom zato što su izvori informacija potican od srpske strane i zato što su aktivnosti terorista tokom rata u BiH prećutno odobravani od administracije bivšeg američkog predsjednika Bila Klintona. Medutim, nakon terorističkih napada na tornjeve Svjetskog trgovinskog centra u Njujorku, te zgradu Pentagona u Vašingtonu, Amerikanci su se, u okviru svoje globalne borbe protiv terorizma, ozbiljnije pozabavili tom vezom. Čak je i američki Kongres formirao posebnu grupu koja radi na „Slučaju BiH", a nekoliko vladinih i nevladinih organizacija sa centralama sa druge strane Atlantika objavili su specijalne izvještaje u kojima opisuju organizacionu strukturu, načine finansiranja i sam rad terorističkih organizacija koji djeluju iz BiH.

Živalj - čovjek od povjerenja: Posljednja takva studija govori o linkovima između terorističkih ćelija i bh. diplomata u Njujorku i djelo je Gregory R. Copleya, analitičara uglednog američkog Instituta za strateške studije iz Vašingtona (ISSA), čijim analizama i podacima se, osim američke administracije koriste i vlade još oko 170 zemalja svijeta.

Copley, napominje da nova serija dokumenata, nedavno pristiglih u Institut, baca novo svjetlo na veze između, kako ih naziva, radikalnih islamista koji su na ključnim mjestima u vlasti BiH i dobro poznatih teorista za kojima američka administracija još traga. Kao ključnog bh. zvaničnika u cijeloj priči, Copley označa-

rmije Bosne i Hercegovine (ABiH) koji su primili državljanstvo

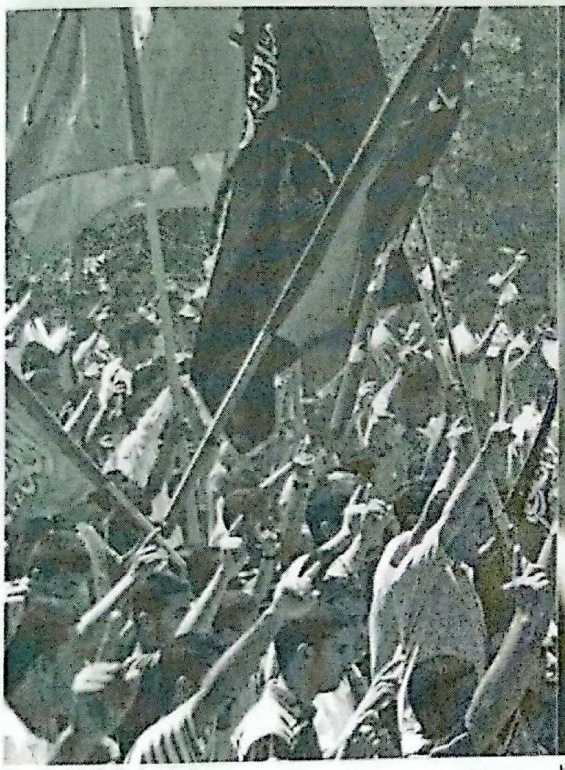

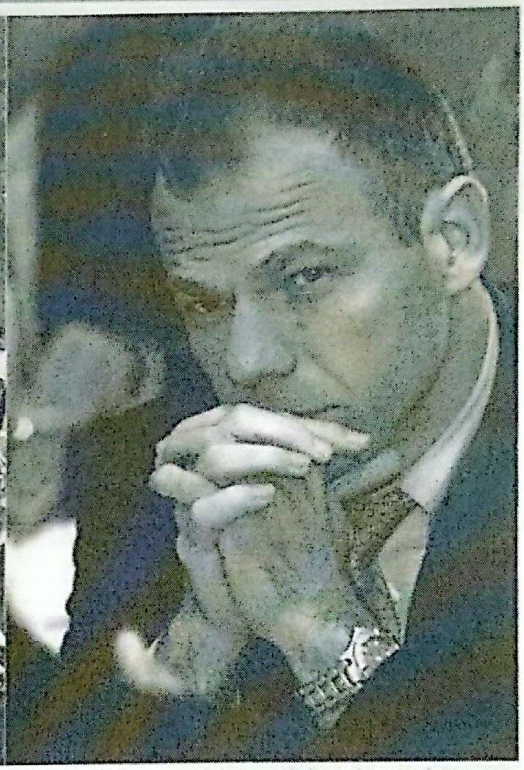

A O VEZAMA
A I BH. DIPLOMATIJE

do Bočinje

**ična lokacija za podršku radikalnim islamistima te
ustriji nastavi i nakon njegovog odlaska, o čemu svje-
ora 1997. do februara 2001. na kojem se nalazi i 59
ene kao pomagači terorističkim grupama. U te četi-
lih dobilo: 12 Pakistanaca, sedam Libanaca, 11 sta-
Alžirca, Iračana i Egipćanina**

/ DANIJEL KOVAČEVIĆ

va Husu Živalja (kasnije se predstavljao kao Husein Živalj), bivšeg ambasadora BiH u Ujedinjenim nacijama. Živalj je na mjesto ambasadora u UN u Njujorku došao uoči napada terorista na Svjetski trgovinski centar 11. septembra 2001. da bi tu funkciju napustio ubrzo nakon toga. Živaljeva diplomatska karijera, barem koliko je poznato, počela je 1992. godine, kada je postavljen na mjesto bh. ambasadora u „čuvenoj" Ambasadi u Beču, odakle je do 1995. do kada je obavljao tu dužnost, odobrio veliki broj pasoša i viza radikalnim islamskim militantima nebosanskog porijekla, uključujući i Osamu bin Ladena. Iako su u zvaničnom Sarajevu u nekoliko navrata demantovali da je Bin Laden posjedovao tadašnji bh. pasoš sa ljiljanima, ta tvrdnja se pominje u nekoliko američkih izvještaja uključujući i izvještaj specijalnog tima predvođen američkom Kongresu. Živalj se pobrinuo da Ambasada u Beču postane ključna lokacija za podršku radikalnim islamistima te da se dobro uhodam posao sa izdavanjem viza u Austriji nastavi i nakon njegovog odlaska, o čemu svjedoči i spisak odobrenih viza iz te ambasade od oktobra 1997. do februara 2001. na kojem se nalazi i 59 imena ljudi porijeklom iz zemalja čije vlade su označene kao pomagači terorističkim grupama. U te četiri godine, vizu za ulazak u BiH u Beču je između ostalih dobilo: 12 Pakistanaca, sedam Libanaca, 11 stanovnika Bangladeša, sedam Jordanaca, te po četiri Alžirca, Iračana i Egipćanina. Paradoksalno je da Živalj, kojeg prema tvrdnjama ISSA, američke obavještajne službe smatraju najvažnijim radikalnim islamistom u bh. mreži, posjeduje zeleni karton koji mu obezbjeđuje stalni boravak u SAD. Vjeruje se da njegova porodica danas živi na

Spisak članova Sedme muslimanske brigade „El Mudžahid"

Florida a da je on trenutno direktor Islamske banke u BiH. Živalj je jedno vrijeme bio potpredsjednik i član Upravnog odbora organizacije TWRA (Third World Relief Agency) koju je osnovao Osama bin Laden, gdje je blisko saradivao sa još jednim članom TWRA - Šeikom Omar Abd-al-Rahmanom, zvanim „Slijepi Šeik" Egipćanin. Šeik Omar osuđen je zbog učestvovanja u napadu na Svjetski trgovinski centar 1993. godine, a u svojoj propovijedi koju su objavile neke islamske zemlje uoči izricanja presude, Šeik je naglasio neophodnost centralizacije BiH i pozvao islamske zemlje da pomognu razvoju „islamske stvari u BiH" kao i na osvetu „bijelim đavolima u SAD".

Živalj 1995. godine, koristeći svoju poziciju, izdaje pasoš (pod brojem: BH-46600) Safetu Čatovcu, još jednom od „bh. diplomata" koji je označen kao osoba sa dobrim kontaktima sa Bin Ladenovom Al-Kaidom.

Žute propusnice borcima za „islamsku stvar": Nakon imenovanja na mjesto ambasadora BiH u UN-u, 2001. godine, Živalj Čatovcu obezbjeđuje tzv. „žutu propusnicu" čime ovaj po automatizmu dobija specijalni status u UN-u u Njujorku, što mu omogućava nesmetan pristup svim zgradama UN-a. Prema protokolu „žutu propusnicu" mogu imati samo ambasadori, odnosno stalni predstavnici i njihovi zamjenici dok je „crvena propusnica" rezervisana za atašee i druge diplomate. S obzirom na to da je ambasador BiH u UN-u Bošnjak, prema zakonima BiH, njegova dvojica zamjenika moraju biti iz redova srpskog i hrvatskog naroda i samo njih trojica mogu imati „žute propusnice". Po dolasku novog ambasadora BiH u misiju UN-a u Njujork, Mirze Kušljugica, prvi sekretar misije otkriva tu prevaru, međutim dva dana nakon toga razriješen je dužnosti.

Copley u analizi ističe da je Čatovićeva biografija popriličnu nejasna, kao i njegovo porijeklo jer je pasoš BiH dobio u Beču a ne u BiH. On je, koristeći privilegije u UN-u „honorarno" radio i kao portparol dvije radikalne islamske grupe koje su djelovale u SAD a koje je američki Federalni istražni biro (FBI) ugasio zbog povezanosti sa terorizmu. Interesantno je i to da Čatović uopšte nije prijavljen kao diplomata u američkom Ministarstvu inostranih poslova. Prema obavještajnim podacima na koje se Copley poziva, Čatović je učestvovao u organizovanju nekoliko kampova za obuku u Nju Džersiju, na privatnom posjedu u blizini Trenтона i Kliftona. Pomoću svojih veza sa radikalnim islamskim grupama u SAD učestvovao je u akciji „Zima 94-95", koja je označena kao humanitarna operacija, ali je prema Copley, u stvari, bila Živaljeva operacija sa ciljem obezbjeđenja logističke podrške Armiji BiH i mudžahe-

Copley, napominje da nova serija dokumenata, nedavno pristiglih u Institut, baca novo svjetlo na veze između, kako ih naziva, radikalnih islamista koji su na ključnim mjestima u vlasti BiH i dobro poznatih terorista za kojima američka administracija još traga. Kao ključnog bh. zvaničnika u cijeloj priči, Copley označava Husu Živalja (kasnije se predstavljao kao Husein Živalj), bivšeg ambasadora BiH u Ujedinjenim nacijama

dinima u njenim redovima. Čatović je u operaciji označen kao kontakt osoba sa tadašnjim brojem telefona 908-874-8434.

Jedan od takvih fondova, koji je služio za prikupljanje pomoći „svetom ratu" u BiH, a sa kojim je Čatović povezan jeste The Global Medical Relief Fund. Za taj

Novi državljani BiH

Spisak stranih državljana kojima je odobreno državljanstvo Bosne i Hercegovine između 1992. i 1995. godine od Ambasade BiH u Beču. Spisak sadrži 372 imena, a nabrojani su samo pojedinci porijeklom sa Srednjeg istoka. Većina drugih su muslimani i Albanci iz Srbije i Crne Gore (Sandžak, Kosovo) i Makedonije.

Ser.br.	Prezime i ime	Zemlja porijekla
4	Abbas, Karim	Alžir
6	Al-Halbi, Mohamed Ziad	Sirija
12	Arifi, Iskender	Turska
19	Ashraf, Shukri Nada	Jordan
32	Bas, Sedat	Turska
65	Bushnaq, Yaser	Jordan
84	Dash, Ahmed Rjad	Sirija
116	Fdhila, Redhia	Tunis
146	Hasan, Ahmed Mahmod	Jordan
171	Hakmi, Mohammed Sharif	Sirija
173	Hatib, Omar	Sirija
187	Ibrahimi, Ali	Jordan
192	Jiha, Muhamedvahid	Sirija
201	Kurtoglu, Munir	Turska
234	Khalil Badija	S. Arabija
341	Sokullu, Jusuf	Turska

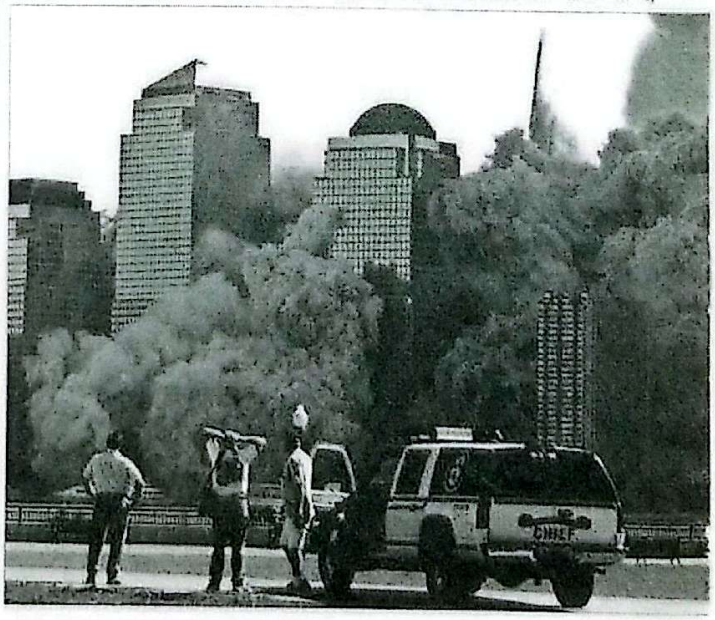

rmije Bosne i Hercegovine (ABiH) koji su primili državljanstvo

49. Kaled al Safani, alias Sufjan, porijeklom iz Jemena, ima bh. državljanstvo, protjeran iz Kuvajta zbog veza sa ekstremistima islamskim teroristom Osamom bin Ladenom, zaduživao u Bošnji. Označen kao jedan od vođa tajne kradenja automobila u Kantonu Sarajevo. Doboj zajedno sa Sh [illegible] sa bosanskim zvanim Hudeifa.

50. Maati Gamal, posjeduje bh. državljanstvo, stanovnik Bošnje, Maglaj, kupio kuću u Sbina.

51. Metwali Mamdouh, rođen 1967. u Egiptu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu; opština Stari grad, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

52. Morsy Rokaya, rođen u Egiptu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

53. Mohamed Begović, porijeklom iz Tunisa, ima bh. državljanstvo i živio u Bošnji, Maglaj; popunio prijavu mjesta boravka u maglajskoj policiji.

54. Nabil Kal Bi, porijeklom iz Tunisa, ima bh. državljanstvo i živio u Bošnji, Maglaj; popunio prijavu mjesta boravka u maglajskoj policiji.

55. Omar Badjaoui, rođen u Sudanu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Novom Sarajevu, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

56. Pranvera Bardhosi, porijeklom iz Albanije, posjeduje bh. državljanstvo, bio stanovnik Bošnje, Maglaj.

57. Ridha Labidi, porijeklom iz Tunisa, ima bh. državljanstvo; živio u Bošnji, Maglaj; popunio prijavu mjesta boravka u maglajskoj policiji.

58. Raja Bargaoui, porijeklom iz Tunisa, ima bh. državljanstvo; živio u Bošnji, Maglaj; popunio prijavu mjesta boravka u maglajskoj policiji.

59. Skuorac el Aret, rođen 1971. u Egiptu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

60. Shala Marvana, porijeklom iz Albanije, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

61. Zrigwe Homouda, rođen 1959. u Tunisu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

62. Zubeir Behtić, rođen u UAE, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

63. Querghi Mustapha, rođen 1961. u Tunisu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

fond je interesantno da je kao njegova adresa, u stvari navedena adresa misije BiH u UN-u: 866 United Nations Plaza Suite 585, New York, NY 10017. Korištenje kancelarija poslanstva za privatne dobrotvorne organizacije je samo po sebi kršenje nekoliko zakona i batem jedne

Posao koji je započeo još Živalj u Njujorku nastavio je i njegov zamjenik Kušljugić, štiteći poslove svog prethodnika ali prije svega, vjerovatno glavnog lobistu - Safeta Čatovića. ISSA naglašava da je Kušljugić 1992. godine bio član vojnog predsjedništva Tuzle kada se u tom gradu desio masakr, odnosno kada je pobijeno više od 200 mladih regruta tadašnje JNA

međunarodne konvencije. Istovremeno Čatović je bio i potpisnik Benevolence International Foundation (BIF), u kojoj je „Novi Reporter" opširnije pisao u prethodnim brojevima, a koju je američka Vlada označila kao „finansijere terorizma". Čatović je samo mjesec dana prije terorističkog napada na Ameriku 11.9.2001. organizovao „Ljetni džihad kamp" u Pensilvaniji u Americi.

Još jedan ključni učesnik u „Zimi 94-95", prema izvještaju ISSA, je bivši generalni konzul BiH u Njujorku Asim Cemalović, koji je ostao u misiji tako je smijenjen 2001. godine. Njegov broj telefona, koji se nalazi na spisku dokumenata „Zime 94-95" je ujedno i broj telefona misije BiH u UN-u: 212-751-9015, a ne broj konzulata.

Posao koji je započeo još Živalj u Njujorku nastavio je i njegov zamjenik Kušljugić, štiteći poslove svog prethodnika ali prije svega, vjerovatno glavnog lobistu - Safeta Čatovića. ISSA naglašava da je Kušljugić 1992. godine bio član vojnog predsjedništva Tuzle kada se u tom gradu desio masakr, odnosno kada je pobijeno više od 200 mladih regruta tadašnje JNA.

Još jedno ime koje se pominje u izvještaju ISSA je, ovdašnjoj javnosti dobro poznati Muhamed Šačirbegović, koji je, takođe bio u službi kao ministar inostranih poslova u vladi Alije Izetbegovića, a koji je, prema izvorima ISSA, donio veliko količine gotovog novca u SAD, koristeći diplomatske privilegije, a koji je kasnije korišten za „islamsku stvar". On je,

Alija Izetbegović sa pripadnicima „El Mudžahida"

navodno prisvojio oko 2,5 miliona američkih dolara iz ilegalnih fondova, čime je na sebe navukao ljutu vlasti u BiH koje su tražile od Interpola da za njim izda međunarodnu poternicu.

Podaci koje ISSA objavljuje u svom posljednjem izvještaju daju tek neke ideje o razmjerama upotrebe diplomatskih kanala BiH od radikalnih islamista da bi se obezbijedile putne isprave za nesmetano kretanje militantnih operativaca. Na kraju izvještaja Copley pominje da su istražitelji ISSA došli u posjed mnogo novog materijala na kojem se trenutno radi a koji uključuje i kopiju instrukcija Alije Izetbegovića (za kojeg se tvrdi da se nekoliko puta susreo sa Osamom bin Ladenom) upućenih ambasadorima iz BiH da daju pasoš svakome ko bi „podržao njihovu stvar". ■

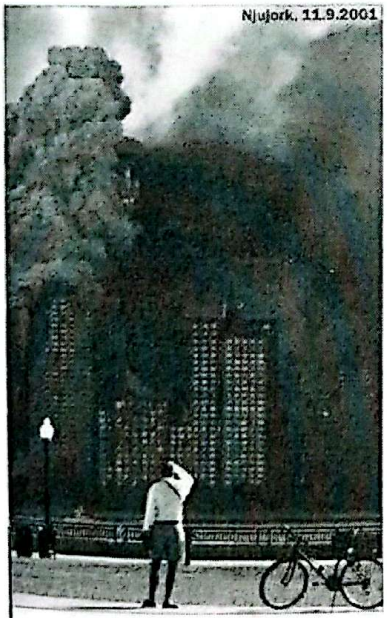

Njujork, 11.9.2001

Bivši gradonačelnik Njujorka Rudolf Đuljani u obraćanju UN-u nakon terorističkih napada

"Нови репортер" Бања Лука, стр. 22-25, 24. 9. 2003.

CamScanner

...rmije Bosne i Hercegovine (ABiH) koji su primili državljanstvo

...49. Kaled al Safani, alias Suleiman, porijeklom iz Jemena, ima bh. državljanstvo, protjeran iz Kuvajta zbog veza sa radikalnim islamskim terористom Osamom bin Ladenom. Stanovao u Bošnji. Označen kao jedan od vođa tajne kriminalne grupe koja je falsifikovala automobile u Kantonu Sarajevo - Dobroj zajedno sa Sheikom Baasirom zvanim Nadelka.

50. Maatu Gamal, posjeduje BiH državljanstvo, stanovnik Bošnje, Maglaj, kupio kuću od Srbina.

51. Metwalli Mamdouh, rođen 1967. u Egiptu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu; opština Stari grad, kasnije nastanjen u Bošnji opština Maglaj.

52. Morsy Rokaya, rođen u Egiptu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

53. Mohamed Begović, porijeklom iz Tunisa, ima bh. državljanstvo i živio u Bošnji, Maglaj; popunio prijavu mjesta boravka u maglajskoj policiji.

54. Nabli Kal Bi, porijeklom iz Tunisa, ima bh. državljanstvo i živio u Bošnji, Maglaj; popunio prijavu mjesta boravka u maglajskoj policiji.

55. Omar Badjaouyi, rođen u Sudanu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Novom Sarajevu, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

56. Pranvera Bardhosi, porijeklom iz Albanije, posjeduje bh. državljanstvo, bio stanovnik Bošnje, Maglaj.

57. Ridha Labidi, porijeklom iz Tunisa, ima bh. državljanstvo; živio u Bošnji, Maglaj; popunio prijavu mjesta boravka u maglajskoj policiji.

58. Raja Bargaoui, porijeklom iz Tunisa, ima bh. državljanstvo; živio u Bošnji, Maglaj; popunio prijavu mjesta boravka u maglajskoj policiji.

59. Skuorac el Aret, rođen 1971. u Egiptu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

60. Sheta Marvana, porijeklom iz Albanije, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjena u Bošnji, opština Maglaj.

61. Zrigwo Homouda, rođen 1955 u Tunisu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

62. Zubeir Behžić, rođen u UAE, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

63. Querghi Mustapha, rođen 1961. u Tunisu, primio državljanstvo na osnovu fiktivnog boravka u Sarajevu, opština Centar, kasnije nastanjen u Bošnji, opština Maglaj.

fond je interesantno da je kao njegova adresa, u stvari navedena adresa misije BiH u UN-u: 866 United Nations Plaza Suite 585, New York, NY 10017. Korištenje kancelarija poslanstva za privatne dobrotvorne organizacije je samo po sebi kršenje nekoliko zakona i batem jedne međunarodne konvencije. Istovremeno Čatović je bio i portparol Benevolence International Foundation (BIF), o kojoj je „Novi Reporter" opširnije pisao u prethodnim brojevima a koju je američka Vlada označila kao „finansijere terorizma". Čatović je samo mjesec dana prije terorističkog napada na Ameriku 11.9.2001. organizovao „Ljetni džihad kamp" u Pensilvaniji u Americi.

Još jedan ključni učesnik u „Zimi 94-95", prema izvještaju ISSA, je bivši generalni konzul BiH u Njujorku Asim Cemalović, koji je ostao u misiji iako je smijenjen 2001. godine. Njegov broj telefona, koji se nalazi na spisku dokumenata „Zima 94-95" je ujedno i broj telefona misije BiH u UN-u: 212-751-9015; a ne broj konzulata.

Posao koji je započeo još Živalj u Njujorku nastavio je i njegov zamjenik Kušljugić, štiteći poslove svog prethodnika ali prije svega, vjerovatno glavnog lobistu - Safeta Čatovića. ISSA naglašava da je Kusljugic 1992. godine bio član vojnog predsjedništva Tuzle kada se u tom gradu desio masakr, odnosno kada je pobijeno više od 200 mladih regruta tadašnje JNA

Posao koji je započeo još Živalj u Njujorku nastavio je i njegov zamjenik Kušljugić, štiteći poslove svog prethodnika ali prije svega, vjerovatno glavnog lobistu - Safeta Čatovića. ISSA naglašava da je Kušljugić 1992. godine bio član vojnog predsjedništva Tuzle kada se u tom gradu desio masakr, odnosno kada je pobijeno više od 200 mladih regruta tadašnje JNA.

Još jedno ime koje se pominje u izvještaju ISSA je, ovdašnjoj javnosti dobro poznati Muhamed Šarićbegović, koji je, također bio u službi kao ministar inostranih poslova u vladi Alije Izetbegovića, a koji je, prema izvorima ISSA, donio veliko količine gotovog novca u SAD, koristeći diplomatske privilegije, a koji je kasnije korišten za „islamsku stvar". On je, navodno prisvojio oko 2,5 miliona američkih dolara iz ilegalnih fondova, čime je na sebe navukao bijes vlasti u BiH koje su tražile od Interpola da za njim izda međunarodnu poljernicu.

Alija Izetbegović sa pripadnicima „El Mudžahida"

Podaci koje ISSA objavljuje u svom posljednjem izvještaju daju tek neke ideje o razmjerama upotrebe diplomatskih kanala BiH od radikalnih islamista, da bi se obezbijedile putne isprave za nesmetano kretanje militantnih operativaca. Na kraju izvještaja Copley pominje da su istražitelji ISSA došli u posjed mnogo novog materijala na kojem se trenutno radi a koji uključuje i kopiju instrukcija Alije Izetbegovića (za kojeg se tvrdi da se nekoliko puta susreo sa Osamom bin Ladenom) upućenih ambasadorima iz BiH da daju pasoš svakome ko bi „podržao njihovu stvar". ■

Njujork, 11.9.2001

Bivši gradonačelnik Njujorka Rudolf Đulijani u obraćanju UN-u nakon terorističkih napada

"Нови репортер" Бања Лука, стр. 22-25, 24. 9. 2003.

CamScanner

ВРАЋАЈУ ЛИ СЕ МУЏАХЕДИНИ НА ОЗРЕН

БУРЕ БАРУТА У БОЧИЊИ

Бочиња: Разорене српске куће

Националистичка политика обновила муџахединску заједницу у Бочињи, тврди Џевад Галијашевић. Као заштитнике муџахедина он је означио САД и генерала Сакиба Махмуљина

БАЊА ЛУКА - Муџахедини, сада је ваљда свима јасно, нису одустали да од нигдје да Бочињу претворе у своје село, што неће рећи да употријебе све снаге да из ње, по други пут, истјерају Србе, који су почели да се враћају на своја огњишта.

Таквог, сада је потпуно очигледно да је исељавање муџахедина из Бочиње - које су федералне власти силом спровеле у јулу 2000. године, користећи и силу - био само привидан политичке представе чији се наставак одвија ових дана.

Да се пламен отвара приближно бочањском „буретy барута", видјело се из изјаве портпарола муџахедина **Енеса Исламовића**, који је **поручио Србима да „приме ислам", ако хоће да мирно живе у Бочињи. А то „мирно" значи да ће муџахедини престати да им пријете, отимају имовину, да их бију.**

- Обнављање муџахединске заједнице у Бочињи последица је националистичке политике, која се води у Федерацији БиХ са циљем да се спријечи повратак Срба у отрежњена села - изјавио је бивши предсједник

ДРАГАН ЧАВИЋ
Најважније је требо зрачење српског становништва за које ће нам показати да ће се, учествовати у предстојећим изборима у БиХ затварају ли очи - односно је у јучерашњем саопштењу предсједника Републике Драгана Чавића.
- Власти БиХ - истиче се у саопштењу - морају одговорити да ли међународне терористичке операције крећу у свијет из БиХ, док несретни српски повратници у Бочињи трпе мржњу, стрих...

општине **Матлај Џевад Галијашевић.**

Он је „Вечерњим новостима" рекао да је у Бочињи „започето отјеривање терора, а нема одговора федералних органа, који су тиони наше националистичке политике".

Ко, у ствари, штити муџахедине у Бочињи? Галијашевић је у вријеме присилног исељавања муџахедина из овог села, тврдио да их штити **Странка демократске акције.**

Џевад Галијашевић је као „заштитника" муџахедина означио и генерала босанске Армије БиХ **Сакиба Махмуљина.** Махмуљин је у рату командовао Трећим корпусом Армије БиХ, у чијем саставу је био и злогласни одред „Ел-муџахедин".

Међународној заједници је све ово вријеме више него познато ко су становници Бочиње, који су ово отрежњено село у мађарској општини - према ријечима бившег министра спољних послова Федерације БиХ **Мирослава Прњета** - претворили у „**терористичку камп**".

Нешто другачијег мишљења су запослени у Секретаријату Владе Републике Српске за односе са Хашким трибуналом и потрагу ратних злочина. Они кажу да **Бочиња јесте камп, али за идеолошку обуку исламских терориста!**

Због тога, тврде, Бочиња и јесте „дрежа у држави", у којој су добродошли само муџахедини. За било коју другу у овом селу, показује свакодневица, мјеста једноставно, нема.

Без обзира на све ово што се дешавало и дешава у Бочињи, бивши шеф мисије Уједињених нација у БиХ Жак Пол Клаја је прошле године у октобру изјавио да муџахедини не представљају опасност за БиХ. Обраћајући се новинарима у Вашингтону, Клаја је, између осталог, рекао и ово:

- Предлагано је да их депортујемо, али је ва међународном нивоу донесен закључак да је за њих безбједније да их задржимо у БиХ, јер знамо гдје су.

Вјероватно сагласан са Клајиновим ријечима, високи представник међународне заједнице у БиХ Педи Ешдаун рекао је прије да је 200 до 400 муџахедина „на оку оних који брину о безбједности".

Због тога Срби у Бочињи поново је да је - кад је о муџахединима ријеч - „на међународном нивоу" донесен закључак да по туђим леђима ни стотину удараца не боли.

■ Д. МАЈСТОРОВИЋ
М. ШАЛИЋ

CamScanner

ДА ЛИ ЈЕ БОЧИЊА КАМП ЗА ИДЕОЛОШКУ ОБУКУ ТЕРОРИСТА

ПАКТ СА ЂАВОЛОМ

Ћелије „Ал-Каиде" у БиХ обучавају домаће муслиманско становништво за терористичко дјеловање. Позив Србима да приме ислам одраз „идеолошке обуке" терориста

БАЊА ЛУКА - Покуда муџахедини Србима да приме ислам - ако желе да безбједно живе у Бочињи - јасније је него икада друго показује да је ово српско село претворено у камп за „идеолошку обуку" терориста.

Ово је јавном листу рекао савет-

Муџахедини: Дошли и остали

ник српског члана Предсједништва БиХ за правна питања и примјену Дејтонског мировног споразума **Слободан Радуловић**.

Идеолошка обука наоружаних је онима који су пристали да свој живот посвете и жртвују за ислам, а изводи се, углавном, у џамијским центрима. Радуловић наглашава да велику помоћ муџахединима пружа читав низ исламских паравојних хуманитарних организација које дјелују у БиХ.

Један од тих организација је и страшан египатски **„Муслиманско братство"**, које се у БиХ представља као **„Млади муслимани"**. Ова организација највећа је по „промишљању" такозваних „спавача", који послије идеолошке и војне обуке чекају своје задатке.

- Није тајна да „Ал-Каида" у својим ћелијама у БиХ, Македонији, Албанији и на Косову обучава домаће муслиманско становништво за терористичко дјеловање широм свијета. Будући да су то до сада углавном радили Арапи, који су препознатљиви, циљ „Ал-Каиде" је да регрутује и обучи нове терористе, како они кажу, „плаве косе и плавих очију" - казао је Радуловић.

Слично тврди и бивши предсједник Скупштине општине Мрконић Град **Цеван Галијашевић**. Он Бочињу назива „бисером бирута", јер у то село долазе „белосвјетски терористи, људи који почињу убиства и диверзије по читавој Европи". Галијашевић је оптужио бившег министра полиције Зеничко-добојског кантона **Шемсудина Мехмедовића** да је терористима мамењак пасошима.

- Они би се ту задржали три мјесеца и са новим идентитетом, документима, личним картама и возачким дозволама прешли би се на мјеста гдје су сијали страх и изазивали нереде и терор - казао је Галијашевић.

Да Галијашевић по свој прилици није далеко од истине, потврђује недавно хапшење Египћанина **Јусуфа Амкада** у Орашју. Амкад је ухапшен на излазу из БиХ, са фалсификованим белгијским пасошем. Египћанин је ухапшен на основу Интерполове потјернице, због основане сумње да је припадник злогласне групе **„Ал-Џама ал-Исламија"**.

Перел египатског, Амкад посједује и држављанство БиХ, које је стекао на основу припадности Армији БиХ, тачније одреду **„Ел-муџахедини"**. Као и други чланови тог одреда, Амкад је послије рата у БиХ живио у Бочињи.

Није тајна да је Амкад тек један од многих муџахедина који су стекли држављанство БиХ на основу учешћа у рату. Највећи број њих је добио држављанство БиХ у вријеме када је федерални министар унутрашњих послова био **Бакир Алиспахић**, а први човјек Министарства унутрашњих послова Зеничко-добојског кантона **Исмет Дизић**.

Познато је и то да су федералне власти припаднике одреда „Ел-муџахедини" сместиле у српско село Бочиња, иако је Дејтонским мировним споразумом јасно речено да сви страни војници и савјетници морају да напусте БиХ по завршетку рата.

Бивши амерички преговарач о миру на Балкану **Ричард Холбрук** оцијенио је долазак муџахедина у БиХ као **„пакт са ђаволом"**. Холбрук је претпоставио да су у склапање „пакта са ђаволом" и те како умијешане и Сједињене Америчке Државе. А ко са ђаволом тиче сада - склапа уговоре - о томе му се лупају

■ Л. МАЈСТОРОВИЋ

ДРАГАН КАЛИНИЋ: ЗАШТО СВИ ЋУТЕ?

- Ако око случаја Бочиња изостане одговарајућа реакција како међународне заједнице, онда се Србима у БиХ више јасна порука: ово никада неће бити наша земља. Онако, само што вам нису друге вјере, нисте добродошли и нико вам неће гарантовати безбједност и сигуран живот - рекао је јучерашњи предсједник Народне скупштине Републике Српске и Српске демократске странке Драган Калинић.

То би, према његовим ријечима, био повратак за 10 до 12 година уназад. А порука је да Срби слабе будућност не треба ни тражити у БиХ.

Калинић се пита гдје су сада невладине организације за људска и грађанска права, као што Канцеларија високог представника неког треба није смијела напустити у којој се све то дешава: зашто није смијењен шеф локалне полиције која је урадила независни судови?

- Републичке власти начелно су довољно лојалне и учиниће све да се ово међуетничко сукобљавање и убудуће избјегне, али ово мора да услиједи одговарајућа реакција федералних власти БиХ, али и високог представника - казао је Драган Калинић.

ГЛАС петак, 26. септембар 2003.

ПРИТИСЦИ НА СРБЕ У БОЧИЊИ

Метод Османлија

БЕОГРАД - То што су муџахедини позвали Србе из Бочиње да приме ислам, ако желе да мирно живе у овом мјесту у Федерацији БиХ, представља још један у низу екстремних израза историјски превазиђеног метода наметања једне вјере другој!

Ово је мишљење професора политичких наука на Београдском универзитету и шефа Центра за безбједност и тероризам Драгана Симеуновића.

- Муџахедини у Бочињи користе метод који су прије 500 година употребљавале Османлије по доласку на Балкан. Тај метод је тотално контрапродуктиван настојањима да се у БиХ изгради вишенационално друштво - рекао је Симеуновић.

Изјаве попут оне коју је недавно дао портпарол муџахедина у Бочињи Енес Исламовић, наводи Симеуновић, потпуно одударају од концепта вишенационалног друштва, за који се - прије свих - на сва уста залажу представници међународне заједнице. Они, у доброј мјери, управљају БиХ.

Сувишно је, истиче даље Симеуновић, говорити о томе колико притисци на Србе да приме ислам одударају до савремених кретања у свијету.

- Сама изјава муџахединског портпарола, међутим, не може да се сматра вјерским тероризмом. Али истрајавање на таквим екстремистичким ставовима могло би да доведе баш до тога, до вјерског тероризма - оцјењује професор Симеуновић.

Он то образлаже чињеницом да у свијету није непозната екстремна везаност за одређену религију. Симеуновић каже да таква веза није чак ни опасна, али само до одређене границе.

Међутим, када такви вјерници почну да угрожавају друге, тражећи притом упориште у својој вјери, онда такве појаве прелазе у вјерски тероризам.

- Примјер из Бочиње, конкретно говорећи, може да нашкоди само онима који су дали такве изјаве. Они су сами себе довели на црну листу могућих терориста - казао је Симеуновић.

Али, састављачи црних листа - званичници међународне заједнице у БиХ - уопште нису реаговали на изјаве портпарола бочињских муџахедина. Симеуновић каже да се за такво понашање, у овом случају, тешко може наћи одговарајуће објашњење.

Према његовим ријечима, мук међународних званичника на неки начин даје предност властима Републике Српске. На њима је, наглашава Симеуновић, да појачају притиске на међународну заједницу у БиХ и отворено затраже да примјењују исте аршине за све који би својим понашањем могли да угрозе мир на овим просторима.

- Ако се они заиста залажу за општу борбу против тероризма, испад у Бочињи не смије да прође некажњено. Међународна заједница, али и власти Федерације БиХ, морају да предузму одговарајуће мјере против оних који у Бочињи заступају крајње неприхватљиве ставове - закључио је Драган Симеуновић.

■ Д. МАЈСТОРОВИЋ

"Глас" Бања Лука, петак, 26. 9. 2003.

CamScanner

Slobodan Radulj tvrdi

Bočinja kamp za ideološku obuku terorista

BANJA LUKA - Savjetnik srpskog člana Predsjedništva BiH za pravna pitanja i primjenu Dejtonskog sporazuma **Slobodan Radulj** izjavio je u četvrtak da "ponuda mudžahedina Srbima da prime islam, ako žele bezbjedno živjeti u Bočinji", jasnije nego išta drugo pokazuje da je ovo ozrensko selo pretvoreno u kamp za ideološku obuku terorista.

"Ideološka obuka namijenjena je onima koji su pristali da svoj život podrede i žrtvuju za islam, a izvodi se, uglavnom, u vjerskim centrima", rekao je Radulj u izjavi za *Glas Srpske*.

On tvrdi da veliku pomoć mudžahedinima pruža čitav niz islamskih navodno humanitarnih organizacija, koje djeluju u BiH.

"Jedna od tih organizacija je i ogranak egipatskog *Muslimanskog bratstva*, koje se u BiH predstavlja kao *Mladi muslimani*. Ova organizacija poznata je po proizvodnji tzv. spavača, koji poslije ideološke obuke čekaju svoje zadatke", pojasnio je Radulj.

On je rekao da "nije tajna" da Al-Kaida u svojim ćelijama u BiH, Makedoniji, Albaniji i na Kosovu obučava domaće muslimansko stanovništvo za terorističko djelovanje širom svijeta.

"Budući da su to do sada radili samo Arapi, koji su prepoznatljivi, cilj Al-Kaide je da regrutuje i obuči nove teroriste, kako oni kažu, plave kose i plavih očiju", kazao je Radulj.

(Onasa)

CamScanner

СКАНДАЛОЗНА ЗБИВАЊА НА ПЛАНИНИ ОЗРЕН

Србе терају у ислам

Новодосељени исламисти захтевају од 114 српских породица да приме Мухамедову веру

Од нашег специјалног извештача

Бочиња на Озрену, октобра

Српско село Бочиња на планини Озрен доживело је невеселу судбину: дејтонска међа га је оставила у БХ Федерацији, населили су га муџахедини, страни и домаћи, са Абу Хамзом на челу. А кад се, почетком 2001. године, у село вратило из избеглиштва 114 српских породица, започео је жесток сукоб између повратника староседелаца и тазе дошљака.

– Абу Хамза је отишао из Бочиње, вероватно тамо одакле је са „псима рата" и дошао, али је његово место заузео Самир Ризвић. Одмах ми је поручио да пређемо на ислам, после чега тешкоћа неће бити јер ће муџахедини бринути о нашој безбедности. Попио сам са босанским муслиманима, пре рата, тону ракије, али ови су неки други – каже Бошко Јовановић, једна повратника у Бочињу и власник трговинске радње.

У име заједнице бочињских муслимана, чији се чланови међусобно називају „браћом", пред јавношћу најчешће иступа Енес Имамовић. Он тврди да нико од „браће" не купује у Бошковој продавници: одлазе у Маглај и Завидовиће по хлеб, брашно, воће и друге кућне потребе.

– Све ће бити боље ако Срби прихвате ислам, ако умру као муслимани. Кад бих сад отишао Бошку са флашом шљивовице, он би пре прихватио ракију него ислам, али, ако Бог да, прихватиће га једног дана – нада се Имамовић.

Најпре страдало прасе

Откако су се вратили, маја 2001. године, у своје село, насртаји муџахедина (Срби их искључиво тако називају) не престају. Започели су тако што су из Јовановићеве авлије однели прасе са ражњем и бацили у реку Босну. Дивни Мојић и Зорици Јовић су запретили да их „неће бити" ако још једном у купаћим костимима оду на реку. Миленку Стевановићу су запалили кућу, Јелена Саркић, Бошко Поповић и Миленко Радић су „зарадили" батине, а кућу Предрага Зекића претворили су у џамију са два јака мегафона са којих грми „Алаху егбер" од „сабаха" (зора) до „ишиндије" (молитва два часа после заласка сунца).

– Били су наручили једног голобрадог Зеничанина да ме убије, а кад је дошао, ја сам га прописно одаламио. Судија ме је, због тога, казнио са 237 конвертибилних марака. Неће ме муџахедини отерати, вратио сам се у Бочињу да ту умрем. Биће: или они или ми – одлучан је Момир Зекић.

Србима не би толико сметали брадати муџахедини и по шеријату умотане њихове кћери и хануме, само да није свакодневне вербалне и физичке провокације коју доживљавају као притисак за поновно исељавање из села и општине Маглај. Понуда да пређу у ислам је врхунац верске искључивости. Кад је „џума" (молитва петком), муслимани из околних села се сливају у Бочињу, пролазе поред три своје џамије, кажу Срби, само да би их овде било што више пред недовршеном огромном зградом која ће, Бочињани су сигурни, ускоро бити џамија.

– Долазе нам из околних села јер је у нас, иако смо још без праве џамије, најбоља „худба" (молитва и проповед). И на нас се врши притисак: сваког петка полиција записује бројеве регистарских таблица аутомобила – тврди Самир Ризвић.

Радије сеоба него „сунет"

– Бочиња је свет за себе, федералне власти у Сарајеву тамо немају контролу – сматра директор Републичког секретаријата за вере Душан Антељ. – Није први пут да се малтретирају српски повратници, али позив Србима да пређу на ислам је најдрастичнији од свих досадашњих притисака. Политичари из Федерације морају да се изјасне какву БиХ хоће: демократску или шеријатску

Према слову Дејтонског споразума, муџахедини су морали да напусте БиХ, а њихов останак је раније шеф мисије УН Жак Пол Клајн правдао потребом „да их држимо на оку". Требало би их, кад је већ тако, држати не само на оку, већ и на „узици", јер опасност од преласка исламског радикализма на тероризам није занемарујућа.

Председавајући Дома народа Парламентарне скупштине БиХ Горан Милојевић каже да је понашање муџахедина достигло зенит и да су они који су им дали држављанство дужни да примењ мере из кривичног законода ства. Апсурдност стања у Бочињи је још израженија чињеницом да се припрема закон о верама у БиХ који ће осигурати верске и националне слободе за сваку конфесију и нацију. Чему ће служити закон, ако се одговорни чине невештим?

– Србима се на овим просторима, кроз раније векове, гарантовала безбедност ако пређу на ислам, али таквој „трговини" нема места у 21. веку. Познат је „данак у крви" за који неки бошњачки историчари кажу да је био добровољан одлазак у јаничаре. Зар су Срби, тада, сакатили своју мушку децу да би их сачували од те „добровољности!" Међународна заједница би требало што пре да заузме став о овом што се у Бочињи догађа – рекао нам је историчар Ранко Пејић.

Најзад, неко из те међународне заједнице се, недавно, обрео у Бочињи. Био је то Вернер Внент, заменик високог представника УН у БиХ Педија Ешдауна. Изразио је „разумевање за незавидну ситуацију" и обећао да ће се „потражити други излаз", уколико се ништа ускоро не промени – можда издвајање села из маглајске општине и припајање Петрову или Жепчу. Последњи излаз је исељење Срба из родне Бочиње, пошто „сунећење" не долази у обзир.

Бошко Ломовић

"Политика" Београд, четвртак, 2. 10. 2003.

CamScanner

НАПЕТОСТ ОКО МАГЛАЈА

Муџахедини истерују Србе

Угрожено преко 100 повратничких породица

Добој, 3.октобра
(Танјуг)

Потпредседник Месне заједнице Бочиња код Маглаја у Федерацији БИХ Бошко Јовановић изјавио је данас да се 114 српских повратничких породица поново спрема за селидбу, овај пут трајну, због неподношљивог терора од стране комшија Бошњака, који себе називају муџахединима. „Селидба Срба је једино решење уколико се не прихвати наш захтев да се Бочиња издвоји из општине Маглај и припоји општинама Жепче или Петрову“, рекао је Јовановић Танјугу.

Он је подсетио да бошњачке власти општине Маглаја, федералне власти из Сарајева као и међународни представници ништа не чине да заштите Србе повратнике и њихову имовину од свакодневних напада, провокација и притисака муџахедина.

Против починилаца низа инцидената у којима су жртве били Срби још нису предузете никакве мере. „У осам кућа, које су заузели муџахедини, од којих је пет у Горњој, а три у Доњој Бочињи, стално се мењају станари, који немају никаквих докумената, тако да њихова права имена не зна чак ни полиција“, каже Јовановић.

Он је најавио да ће Срби приликом напуштања Бочиње запалити све своје куће како их муџахедини не би могли користити.

Новинари медија Републике Српске, који су крајем прошле седмице боравили у Бочињи, наводе да се црне заставе са арапским ознакама вијоре на верском објекту, који граде муџахедини, што уноси додатни страх и неизвесност за српско становништво.

"Политика" Београд, субота, 4. 10. 2003.

CamScanner

НЕВОЉЕ СРБА - ПОВРАТНИКА У НЕКАДА СРПСКО А ВЕЋ ГОДИНАМА МУЏАХЕДИНСКО СЕЛО БОЧИЊА, КОД МАГЛАЈА

"БРАНИЛИ НАМ И РАКИЈУ"

Портпарол осам преосталих муџахединских породица позвао званично Србе да пређу на ислам. Иако је реч о "босанским" муџахединима - они из арапског света су се одселили - око 150 српских фамилија и даље живи у страху, и најављују колективно исељење у неку хришћанску земљу. У истој учионици двадесетпеторо српске и петоро муџахединске деце, и уче на "босанском језику"

ЗА предзадње Југославије мирно и богато село, Бочиња, код Маглаја сада има ореол најпознатије БиХ коте нетолеранције, а седам година после вишенедељне дејтонске сесије без победника - и даље је генератор кризе, немира и нетрпељивости.

Голгота Бочињаца је почела 15. септембра 1995. године, када је попустила линија одбране Војске Републике Српске на Возући и Озрену. Падају животи војника и цивила на све стране, муџахедини убијају, муче, секу главе, снимци обилазе свет. Нико не реагује. Бочињци и њихове комшије Срби из других подозренских села пакују завежљаје, трактор-историја почиње...

АБУ ХАМЗА

ПЕТ година касније житељи Бочиње крећу назад својим спаљеним домовима, а нико им, па политичким кладионицама није давао превелике шансе да ће се успети изборити са муџахединима који су им се уселили у куће. Агресивни "гости" из Либије, Ирана, Кувајта и осталих исламских земаља Азије, окићени славом "заслуженом" у тзв. Армији БиХ, били су велики фаворити у дуелу са својим домаћинима, попљачканим Бочињцима, вишегодишњим избеглицама.

Први међу исламским ратницима, њихов вођа Абу Хамза и први повратник Бошко Јовановић, стали су једног дана, с почетка 2001. године, очи у очи. Јовановић се тада са комплетном породицом вратио из шестогодишњег потуцања по Добоју, Србији и белом свету. У његовој оштећеној кући становао је муџахедински вођа, наизглед благи Арапин, бинладеновског погледа - Абу Хамза. Успео је Бошко да оствари право на своју имовину, добио је назад кућу, додуше готово потпуно уништену. Хамза је морао напоље.

- Када смо се вратили схватили смо да је село постало муџахединска колонија, мада је пре рата у овом селу било 3.000 Срба и десеторо Хрвата. Одједном, хоца одезго, стотине брадатих војника мрдају доле, а ми се требамо враћати.

Питају ме сељани где да се врате, зар овде. Ја сам рекао - да, овде, то је моје, а није њихово. И амин - прича све ово седамдесетогодишњи Бошко Јовановић, незванични први човек Бочиње. Он се не либи и не боји рећи оно што мисли.

- Нападали су нам девојке због кратких сукања, дизали су руку на нас, на жене, претили. Сад не смеју, нема их много, надмоћнији смо, има нас преко 150 породица овде - каже Јовановић.

До прошле године нисмо смели ракију пећи, нису муџахедини дали, чим виде казан нападају. Сад пеку сви, пробили смо лед. Истина, ено једног муџахедина, види га како буљи кроз ветробран - мирно ће Бошко.

Путем прође руска "лада" плаве боје, а у њој мушкарац у оделу попут женске хаљине, дугачка брада, а коса кратка, муџахедин из Завидовића. Нема више у Бочињи Арапа, али на њихово место дођоше домаћи муџахидини, понајвише из Маглаја и Завидовића. Борба шиита и сунита у срцу Европе. Нема их много, свега осам породица, наспрам ранијег броја од 168, али проблема има више него много. Живе у кућама које су им продали Бочињани, Срби. Оде осма српска породица заувек из Бочиње, а осма муџахединска нађе нови, туђи дом. Трансакција је процењена на две и по хиљаде евра.

- Српског ли јада и жалости, не бих им шљиву једну продао, а камоли кућу за те паре. Одоше они, нека иду само, али нема јад навукоше на врат - љут је Бошко.

ИЛИ МИ - ИЛИ ОНИ

ПОРТПАРОЛ муџахедина Енес Исламовић позвао је Србе пре пар дана да узму ислам, јер ће тек тада његова мисија у Бочињи бити обављена.

- Ја у ислам нећу никад, нити би њих у православље превео, јер нећу да ми то веру квари. Нисам тог Енеса никада волео, али да знам мрзети и то би учинио. Ено на брегу, моје цркве, обновили смо је, скупили 16.000 марака. Овако - из Бочиње морамо ми, или они.

Неко мора. Ако неће они, ми ћемо тражити азил негде у хришћанској земљи, па да цело село оде тамо - каже Јовановић.

У основној школи има 30 ђака, петоро муџахединске деце, а остала српска. Девојчице од шест година забрађене, с марамама на глави, у чудесним хаљинама. Сви заједно седе и уче некакав језик кога назваше босански.

На разговор за "Новости" муџахедини ни не помишљају. Кажу, раде свој посао, свако нека ради свој. У разговору за једне федералне новине, Енес Исламовић се чуди, како је Бошку дража шљивовица од ислама, позива и њега и све Бочињане да умру као муслимани.•

МИЛОРАД ЛАБУС

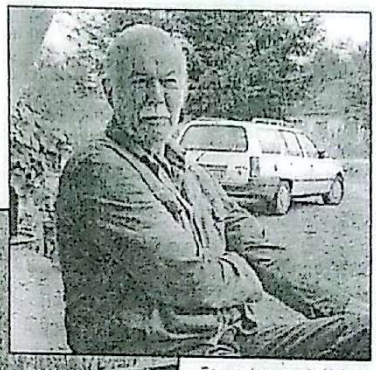

Бошко Јовановић: Нећемо ислам

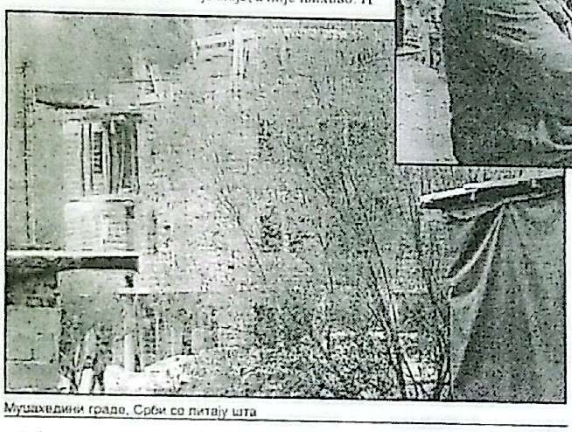

Муџахедини граде, Срби се питају шта

ПРОСЛАВА

ПРЕ мање од месец дана на власт у Маглају се вратила Странка демократске акције Алије Изетбеговића. Локалну политичку победу прославили су муџахедини читавог краја, тако што су кроз Маглај, па и Бочињу са црним и зеленим заставама јурили аутомобилима вичући "Алаху екбер" и "Победа".

ПРАСЕ И КАМЕЊЕ

НАЈВЕЋИ ексцес се догодио 24. маја 2001. године, када су муџахедини "растурили" скуп поводом 40 дана од смрти једне од становница Бочиње. Стотињак метара даље од шатора, груписали су се и договорили напад. Недуго потом започело је каменовање куће и дворишта Бошка Јовановића. Неколицина брадатих цивила, узели су прасе и ражањ и бацили га у реку Босну.

- Озбиљна ситуација, замало крвопролиће. Да не би СФОР-а, било би крви до колена. Подигнута је кривична пријава против њих, али није процесуирана, па је застарела.

ПОВРАТАК СРБА У БОЧИЊУ

Стигли и Јовићи

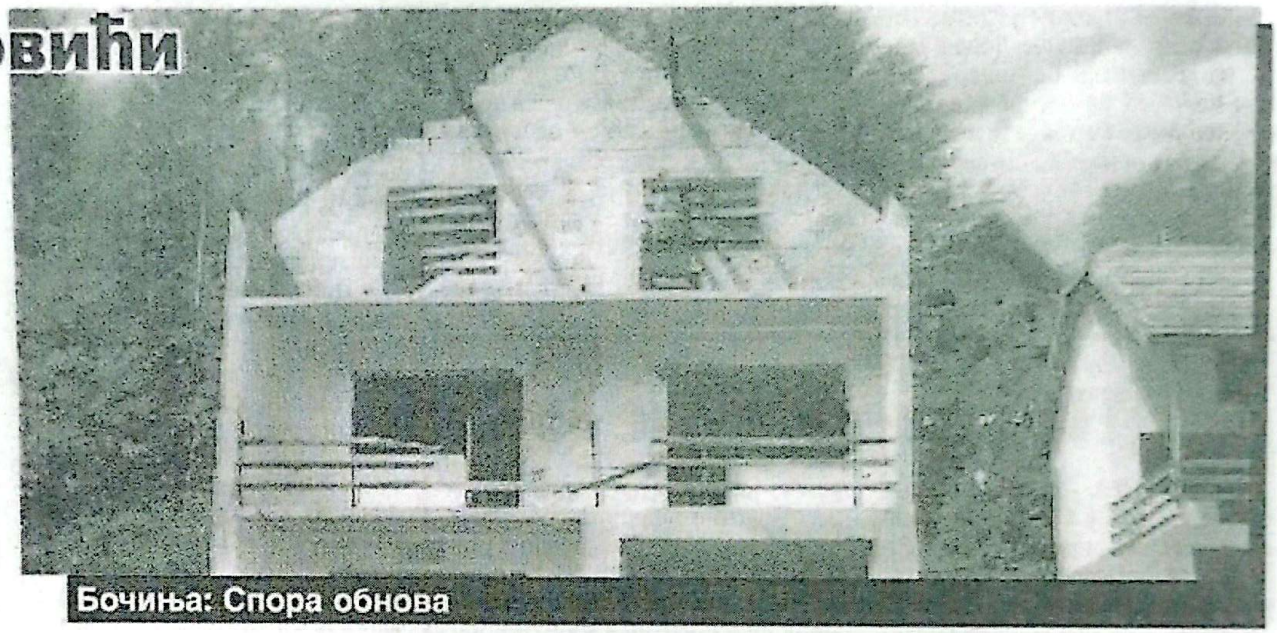

Бочиња: Спора обнова

ДОБОЈ - Колонија српских повратника у Бочињу, у општини Маглај у Федерацији БиХ, од јуче је бројнија за двије породице.

Уз породице Милоша и Миленка Јовића овоозренско насеље сада броји 120 од укупно 475 српских породица, колико их је живјело прије рата.

- Куће смо подигли захваљујући донацији међународне хуманитарне организације „Балкан алт". Дали су нам грађевински материјал, за остало смо се снашли - вели Јовић.

С Милошем се вратила супруга Босиљка, али ускоро стижу и син Жељко, снаха и унук. Па, гдје чељад није бијесна, ни кућа није тијесна.

- Нисмо имали избора. Морали смо да напустимо тућу кућу у Станарима код Добоја. Сада смо ријешили кров над главом, а за остало, како буде - истиче Милош.

И Миленко ће заједно са супругом живјети у новој кући.

- Кћерке су се удале, нас двоје ћемо се снаћи како знамо и умијемо - каже Миленко.

Ово „како знамо и умијемо" односи се и на све повратнике у Бочињу. Јер, упркос силним обећањима, нико од њих још није добио посао. Сва је срећа па је година поодмакла и има шта да се једе.

- Амбари су пуни, зимница је направљена, људи имају стоку, живину, лакше се дише - каже Бошко Јовановић, потпредсједник мјесне заједнице и организатор повратка.

Бочиња је једно од најризичнијих мјеста за повратак. Ипак, све је више оних који би жељели да се врате.

- Људи једноставно немају куд. Не могу да остану у туђем, а немају новца да живе као подстанари. Али, донације су „залеђене", па се више од 150 захтјева за повратак Срба у Бочињу „кисели" - вели Јовановић, додајући да Србе у Бочињи боли небрига Републике Српске према њима.

- Једино што смо добили од наше владе је тринаест грађевинских пакета и то у првој години повратка. Више ништа, осим обећања - резигниран је Јовановић.

Бочињским Србима сада треба сјеменске пшенице. Како ствари стоје, сијаће само они који имају паре. А таквих је мало.

Јовановић истиче да бочињски Срби „испливају" из заборава само када имају проблема са још јаком муџахединском заједницом у овом селу.

- Усталасало се када је овдје почео да се гради џамија, на којој се завијорила црна застава и када су нас муџахедини позивали да пређемо на ислам. Сада смо опет на маргини - каже Бошко Јовановић, напомињући да се црна застава и даље вијори, да џамија неодољиво подсјећа на џамију, а да муџахедини и даље, истина само ријечима, нападају на повратнике.

Стога је потпуно разумљив њихов страх да ће, упркос свему, остати заборављени.

■ Сл. Н.

"Глас Српске" Бања Лука, петак, 24. 10. 2003.

CamScanner

У Бочињи код Маглаја расте нашетост и непријатељства Срба повратника и муџахединских насељеника

РЈЕШЕЊЕ - ИСЕЉАВАЊЕ МУЏАХЕДИНСКИХ ПОРОДИЦА

Проблеми за Србе у Бочињи не јењавају од самог почетка повратка у ову мјесну заједницу, то у разговору за наш лист потврђује предсједник Мјесне заједнице Бочиња Бошко Јовановић. Тренутно најактуелнији проблем је градња великог троспратног објекта са истакнутом прном, арапским словима исписаном заставом на крову.

Све Српско порушено

Према усменим предањима, подручје данашњих маглајских села Крсво Поље, Бакотић и Бочиња Срби су насељавали вијековима прије турске окупације. Доласком Турака за народ овог краја наступају тешка времена кукука и јада, све док по предању, устаник Вујица Јовановић, херцеговац поријеклом, није заузео маглајску градину и ослободио Маглај од турске власти. Заузврат је као награду добио положај намјесника овог подручја. На самом почетку турске владавине српска је стара српска црква Црквина у Крсвом Пољу, а њен материјал је искоришћен за градњу маглајске Курџумли-џамије. Након слома турске окупације, у овим мјестима остаје скоро стопроцентно српско становништво, са изузетком једног сеоцета између Горње и Доње Бочиње, из којег су посљедње двије породице исељене почетком 20-тог вијека наомиље Бошко Јовановић.

По попису становништва из 1991. године, на овом подручју је било 860 домаћинстава са око 3000 становника. Почетком рата у БиХ 1992. године тај број се повећао за око хиљаду људи избјеглих из разних дијелова Босне али и из Хрватске, који су дошли на слободну територију овог дијела Озрена. Крсво Поље је освојено и порушено од стране муслиманске војске 1993 године, а њгови житељи су пребјегли на преостали, слободни дио овог подручја. Над Возућe 15. октобра 1995 године узроковао је пад положаја у мјестима Близна и Страниште, чиме су муслиманске снаге заузеле читаво ово подручје. Током заузимања српских села, од укупно 19 особа које су заробљене, само пет је размијењено и преживјело, а за десет се њихов траг изгубио.

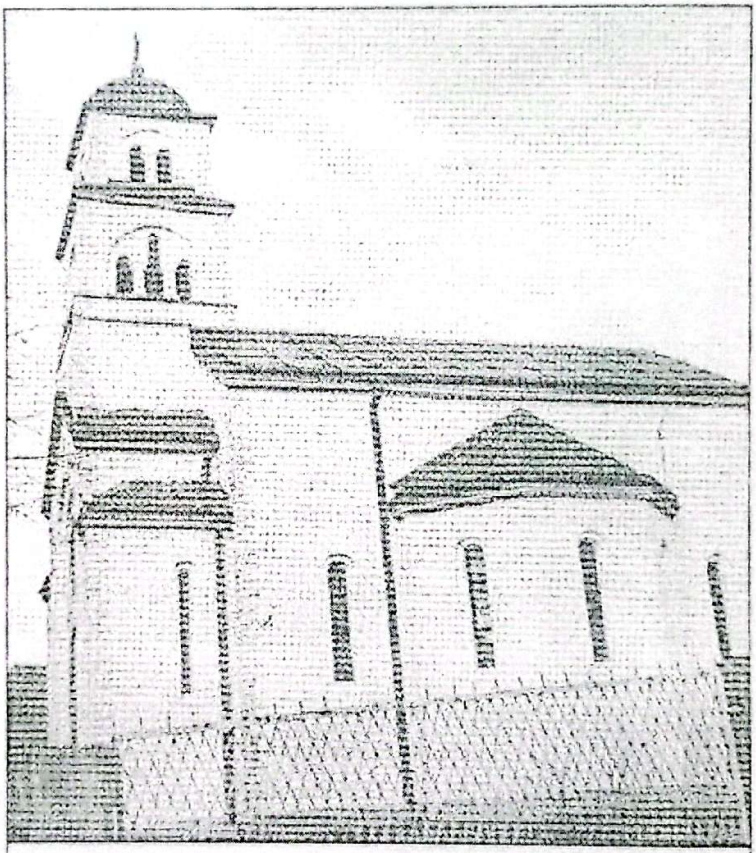

Црква у Бочињи - снимак од прије рата 1992 - 1995. године

Велику улогу у свему су имали доцнији из Арабије муџахедини, који су заједно са својим домаћим присталицама и муслиманском војском заузели село Бочињу. Уз помоћ тадашњих владајућих структура добили су БиХ држављанство и остали да живе у српским кућама, на чету са вјерским вођом Абу Хамзом, који је лично запосјео имање и кућу нашег саговорника Бошка Јовановића. Све остале куће које нису користили убрзо су биле

порушење, укључујући седам гробаља и цркву Свете Петке у Бочињи, која је повратком Срба обновљена."Муџахедини су у Бочињи више од четири године, а од почетка деложације средином 2000 године па до краја марта 2001. године девастирали су све усељиве куће у којима су били.", каже Јовановић.

Граде зграду да би постала џамија

Данас у Бочињи живи још седам таквих породица, које се понашају као да посједују читаво село, па је обрачунавање са Србима постало не само вербално него и физичко. Тако су прошлог мјесеца у два одвојена случаја физички нападнути повратници Поповић Бошко и Саркић Јелена, због штете коју је направила стока, односно брања ораха са посједа једног од муџахедина. Главни и тренутно најактуелнији проблем је градња великог троспратног објекта са истакнутом црном, арапским словима исписаном заставом на крову. Зграда би по тврдњама Енеса Имамовића, новог Абу Хамзе, требала у догледно вријеме постати џамија, а Јовановић тврди да муџахедини покушавају створити стјециште нове, веће заједнице, која би уствари била буре барута спремна да плане у било ком тренутку.

Какво ирационално, фанатично и погубно размишљање посједује овај нови муџахедински вођа показује извјештај новинара сарајевског "Ослобођења" Асафа Бећировића, који је у тексту окарактерисаном као тема дана и објављеном 10. септембра ове године суочио ставове предсједника Мјесне заједнице Бочиња Бошка Јовановића и Енеса Имамовића. У том тексту посебно је истакнут један дио разговора са Имамовићем који у цјелости цитирамо:

"Како ријешити проблеме између Срба и Муслимана у Бочињи?

"Једноставно! Нека Срби прихвате ислам, нека умру као муслимани."

"Радиш ли на томе Енесе?

"Понашам ли се као они, онда Срби никад неће прихватити ислам.

Одем ли код Бошка са ракијом у руци Бошко ће се рађе прихватити пљивовице, не ислама. Све док будем држао средину Бошко ће ако Бог да, прихватити ислам", каже Енес Имамовић.

Двије стотине српских захтјева за донације неиспуњено

Такође на питање: "Сиједе ли браћа у заједници ваш примјер?", одговара: "Ништа се не одлучује мимо заједнице". Поражавајућа је чињеница да федералне медије не забрињавају овакве изјаве, као ни статус Срба у овим мјестима, а ако се и баве тим, то раде врло пристрасно и крајње непрофесионално. Од самог почетка повратка Срби су настојали и још увијек настоје изнаћи начине да међународна заједница и власти града Маглаја пониште препис (куповину) кућа, које су муџахединске породице купиле од Срба. И да их обештете и преселе на неку другу локацију у циљу смиривања тензија и коначног рјешавања статуса Бочиње. Ови захтјеви нису наишли одјека, а садашње предсједништво општине Маглај на челу са Азром Чакрамом сматра да је статус Бочиње ријешен. Пријашњи став старог састава предсједништва општине Маглај је био, да ће преостале муџахединске породице саме иселити масовним повратком Срба, али је повратак до сада успјешно опструиран малим бројем донација (још увијек неиспуњених 200 захтјева) и необезбјеђивањем запослења за 120 радно способних, од укупно 600 повратника у ову мјесну заједницу.

У Бочињи, како каже Јовановић, влада свеопште незадовољство па и сам повратак долази у питање, као одржив. Федерација БиХ и међународна заједница чине врло мало за Србе на овом подручју, а изузетак није чак ни Влада Републике Српске. На крају свог текста новинар "Ослобођења" закључује да се Срби и муџахедини мрзе, као да је неко велико чудо мрзити неког ко вам је запосјео вашу вјековну земљу и тежи да вам наметне своју вјеру, какав је случај у Бочињи ових последњих година.

Д.Ј

ГЛАС

уторак, 18. новембар 2003.

У МАГЛАЈСКОМ СЕЛУ БОЧИЊА

Нови притисци на Србе

МАГЛАЈ - Потпредсједник маглајске мјесне заједнице Бочиња Бошко Јовановић тврди да нико од досељених муџахедина неће бити изабран у руководство ове мјесне заједнице, упркос притисцима локалне власти и турског батаљона СФОР.

- Они нису Бошњаци већ муџахедини, који имају свој начин живота непримјерен овом подручју и нећемо се сложити да учествују у власти мјесне заједнице - рекао је Јовановић.

Он је подсјетио да су досадашњи физички напади муџахедина на Србе повратнике у Бочињу показали да је заједнички живот немогућ, као и због њихове недавне поруке преко федералних јавних гласила да ће „Србима бити гарантована безбједност ако прихвате ислам".

Јовановић каже да у Бочињу у посљедње вријеме све чешће долазе представници турског батаљона СФОР и питају Србе да ли су у руководство мјесне заједнице изабрали некога од, како их они називају, „Бошњака настањених у Бочињи".

Портпарол СФОР капетан Дејвид Саливен сматра ове тврдње спекулацијама па каже то не жели ни да коментарише.

■ Сл. П.

"Глас Српске" Бања Лука, уторак, 18. 11. 2003.

CamScanner

Boško Jovanović, predsjednik Odbora za povratak: prvi srpski povratnik u Bočinju NN FOTO

Glavni kamen spoticanja povratnika i porodica mudžahedina je vjerski objekt u izgradnji u centru Bočinje

PROBLEMI STANOVNIKA MAGLAJSKOG SELA BOČINJA

Petak DAN STRAHA za Srbe u Bočinji

Petak je dan kada su molitve i klanjanja mudžahedina tako upečatljivi da ezan, poziv mujezina na molitvu, odjekuje dolinom rijeke Bosne i unosi strah među povratnike, tvrde stanovnici Bočinje

U maglajskom selu Bočinja, prije prošlog rata na području bivše SFRJ i BiH živjelo je 2.913 stanovnika, uglavnom Srba.

Izbijanjem rata, stanovnici tog sela su 15. rujna 1995. godine protjerani, nakon čega se u taj kraj uselilo 86 mudžahedinskih obitelji, koje su stigle iz islamskih zemalja.

Većina prognanih Srba je odlučna da se vrati u svoje prijeratno mjesto boravka. Sa mudžahedinskim obiteljima ne ostvaruju nikakve kontakte i upozoravaju da su bitno narušeni međuljudski odnosi između njih.

Na zahtjeve mještana Bočinje, lokalne vlasti su iselile većinu mudžahedina, tako da u tom selu danas živi sedam mudžahedinskih obitelji.

Osim njih, u tom maglajskom selu je boravilo i 70 mudžahedinskih pristalica vehabija, koji su utemeljili mudžahedinsku zajednicu.

Bočinjani kažu da su najviše zabrinuti zbog toga što je ta zajednica još uvijek aktivna i zahtijevaju da mudžahedinske porodice i vehabije napuste njihovo mjesto.

"Petak je dan kada su molitve i klanjanja mudžahedina tako upečatljivi da ezan, poziv mujezina na molitvu, odjekuje dolinom rijeke Bosne, i unosi strah među povratnike", tvrde Bočinjani.

Stanovnici kažu da su ini vlasti u Maglaju obećale da će i ostale mudžahedinske obitelji biti iseljene iz Bočinje, jer ondje nikada nisu živjele, ali da to još uvijek nije učinjeno.

Nijedan povratnik u Bočinji nije zaposlen. Selo ima jednu trgovinu, osiguran dotok električne energije i novu telefonsku centralu.

"Glavni kamen spoticanja između nas i pridošlica, koji su sljedbenici mudžahedinskih običaja, je vjerski objekt u izgradnji u centru Bočinje. U blizini se nalazi objekat u kojem se obavljaju vjerski obredi na fundamentalistički islamski način", tvrde Bočinjani.

Svi povratnici su jedinstveni u tome da je suživot s drugim narodima moguć, jer su prije rata u tom mjestu živjeli i Hrvati, ali upozoravaju da ne žele živjeti s mudžahedinima.

Prvi srpski povratnik u Bočinju je sedamdesetdvogodišnji Boško Jovanović, predsjednik Odbora za povratak.

Kao izbjeglica je pet godina sa porodicom, trojicom sinova, snahama i unucima, živio u Doboju, a 8. ožujka 2001. godine vratio se u svoju kuću u Bočinji.

"U početku je bilo teško živjeti jer su pritisci mudžahedina na povratnike bili veliki. Danas je situacija znatno drukčija, ali je proces povratka ponovo usporen", ističe Jovanović.

On se nada da će se, ako dobiju nove donacije, u to mjesto vratiti i ostale izbjeglice. Dodaje da je dobar proces povratka zabilježen i u obližnjim selima Krsno Polje i Baković.

"Lokalne vlasti su nezainteresovane kada je povratak u pitanju. Iako nam je obećano isseljavanje svih mudžahedina i vehabija, mi još uvijek čekamo na to", kaže Jovanović.

Priznaje da su neki Srbi prodali svoje kuće vehabijama. Jovanović ističe da je na tom području još uvijek aktivan jedan od mudžahedina iz islamskih zemalja.

"Znamo da povremeno boravi u Gornjoj i Donjoj Bočinji i u selu Mečevići u kojima žive uglavnom Muslimani. O svojim novim sumještanima ne znamo apsolutno ništa", kaže Jovanović.

Povratnici su zbog toga nezadovoljni, a najviše im smetaju ozvučenja i pozivi na muslimansku molitvu. Smatraju da je to provokacija i ometanje procesa povratka.

Mudžahedini tvrde da je Jovanović predvodnik četničkog pokreta, što on demantira i kaže da samo želi pomoći svojim sunarodnjacima u povratku na rodna ognjišta.

Osim provokacija zabilježeni su i napadi na srpske povratnike.

Mudžahedini su vršili pritisak na Radovana Kikića, zbog čega je sa suprugom napustio Bočinju i otišao u Holandiju.

Jednom prilikom dok je vozio namještaj u obližnje selo Dolac mudžahedini su Kikića presreli i zaprijetili mu "da će svi Srbi prijeći na islam ili ih neće biti na prostorima BiH".

Njegova kćerka Jelena kaže da je Radovan pao u depresiju zbog straha i da se više ne namjerava vratiti u Bočinju.

Od prijeratnih 865 obitelji, u Bočinju se vratilo njih 120, od kojih je skoro 40 kuće obnovilo vlastitim sredstvima, a ostale donacijama humanitarnih organizacija.

Najveći problem povratnicima u to selo predstavlja nedostatak donacija za obnovu njihovih kuća.

Jovanović smatra da lokalna zajednica opstruira povratak Srba u Bočinju jer godinu dana nijedna kuća nije donirana prognanicima. Smatra da je to taktički potez da se demoraliziraju povratnici i da prodaju svoju imovinu i odsele se iz tog sela.

Uvidjevši da se Bočinjani ne žele iseliti, jedna humanitarna organizacija je obnovila još 52 kuće i danas tu živi oko 350 povratnika srpske nacionalnosti.

U posljednjih nekoliko mjeseci velik broj prognanika iz tog mjesta je pokazao zanimanje za povratak.

Nikola TROGRLIĆ

CamScanner

Маглај - Бочиња

СРБИ НЕ ЖЕЛЕ МУЏАХЕДИНЕ У МЈЕСНОЈ ЗАЈЕДНИЦИ

Иако све чешћих приједлога локалне власти у Маглају и представника турског батаљона СФОР - а, да у руководство Мјесне заједнице Бочиња буде изабран неко од муџахедина, Срби ове захтјеве неће прихватити, изјавио је Бошко Јовановић, потпредсједник Мјесне заједнице Бочиња.

Јовановић каже да у посљедње вријеме све чешће у Бочињу долазе представници турског батаљона СФОР - а, те питају Србе, да ли су у руководство Мјесне заједнице изабрали неког од, како их они називају, "Бошњака настањених у Бочињи". Иста питања постављају у Одјељењу за општу управу општине Маглај.

"Они нису Бошњаци, већ муџахедини, који имају свој начин живота непримјерен овом подручју и ми се нећемо сложити да партиципирају у власти Мјесне заједнице", каже Јовановић. Подсјећа да су досадашњи инциденти, када су у неколико наврата физички напали Србе повратнике показали, да је суживот немогућ, као и њихова недавна изјава федералним медијима, да уколико Срби прихвате ислам, биће им гарантована безбједност.

У Бочињи је прије протеклог рата живјело 475 искључиво српских породица, које су у офанзиви тадашње Армије БиХ у садејству са јединицом страних плаћеника "Ел муџахид", у септембру 1995. године протјерани. У српске куће су се уселили муџахедини, њих 170 породица, који су под притиском међународне заједнице 2000 - те године напустили ово насеље, али је девет породица муџахедина и Бошњака - вехабија, који су се током рата борили за ислам, купило куће од Срба и остало ту да живи. Од 475, до сада се у Бочињу вратило 120 српских породица, док остале српске породице чекају, да се створе услови одрживог повратка, како би се вратили у ово насеље.

CamScanner

НОВОСТИ Уторак, 21. октобар 2003.

ЦЕВАД ГАЛИЈАШЕВИЋ, БИВШИ ГРАДОНАЧЕЛНИК МАГЛАЈА, О МУЏАХЕДИНИМА

БОСАНСКА ОАЗА "СВЕТИХ РАТНИКА"

Муџахедини који су ратовали у Авганистану и на Космету, сада су лоцирани на више места. Има их и у великим градовима, највише у Сарајеву, јер су ту мање приметни

МАГЛАЈ - Сигурно је тачан податак да се у рејонима Зенице и Сребреника, и појединих других делова БиХ налазе особе које су учествовале у ратовима у Авганистану и на Косову.

Ово тврди Цевад Галијашевић, бивши градоначелник Маглаја, актуелни председник Демократске странке Босне и Херцеговине, коментаришући најновије вести о деловању муџахедина у БиХ.

ИНЦИДЕНТИ

КАД је реч о познатом муџахединском селу Бочиња, Галијашевић каже да ће на наредној седници Општинског већа Маглаја бити разматрана једна информација о стању у том месту и инцидентима, који су се догађали у задњих 30 дана - каже наш саговорник. - Ради се о осам инцидената који не би били значајни да нису део једног система, чији је циљ да онемогући повратак људи у то подручје, односно да одговори српски народ од повратка у своје куће. Тиме се аутоматски обара и цена куће, јер људи не желе да оду у несигурна подручја. Када ви у склопу ситнијих увезаних инцидената упорно шаљете поруку да ту није место српском народу, да се припадници тог народа и даље осећају несигурно, онда је јасно да је то део политике.

Бочиња је део тог укупног концепта. Некада су ти људи, који су учествовали у ратовима широм света, били лоцирани у Бочињи. Сада су они, отприлике, лоцирани на више места. Има их и у великим градовима, а највише их је у самом Сарајеву, где су неприметни. У већим срединама су неприметни и могу далеко боље да егзистирају и то је нова политика после Бочиње. Дакле, не на једном месту, него у већим градовима и у мањим насељима, која не привлаче пажњу странаца међународних мировних снага и институција - каже Галијашевић.

Муџахединима боравак у БиХ омогућава Странка демократске акције, тврди Галијашевић.

УЦЕНЕ

ТИМЕ непосредно управљају, Хасаном Ченгићем, Бакиром Алиспахићем и Шемсудином Мехмедовићем, а укључени су и они који делују либерално, Ахмет Хаџипашић, Аднан Терзић, који играју у истом концепту само су поделили улоге - прича Галијашевић. - Иза тога стоје снаге, које хоће да наставе са процесима, чији је крај био номинован Дејтонским мировним споразумом, са процесима поделе и цртања граница. Иза муџахедина стоји директно врх САД.

Према Галијашевићевим речима оваква понашања актуелне власти у БиХ, међународне институције у тој држави користе као средство уцене за остваривање својих циљева. ●

В. МИТРИЋ

"Вечерње новости" Београд, уторак, 21. 10. 2003.

CamScanner

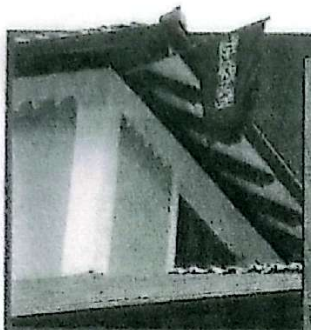

Bela Al kuća u Bosni
Nova mudžahedinska džamija sa islamskom zastavom

REPORTERI NT U BOČINJI, KOD MAGLAJA (BIH), KOJU OSVAJAJU MUDŽAHEDINI

Pred očima vojnika SFOR mudžahedini sistematski osvajaju srpsku zemlju, čine zulume nad Srbima, tuku ih, proteruju i prete smrću. SRBI MEŠTANI UGLAS TVRDE:

„Sveti ratnici" silom nam NAMEĆU ISLAM

Kada je Enes Islamović, portparol mudžahedinske zajednice u Maglaju, Srbima iz sela Bočinja nedavno ponudio da pređu u islam, Boško Jovanović, Srbin čija porodica ima 27 članova, javno mu je odgovorio:

- Bog nam je dao pravoslavlje, sa njim živimo i islam nam nije potreban!

Dok smo, u subotu u podne, sedeli ispred Jovanovićeve kuće u centru Bočinje, sa džamije, koja se nalazi baš preko ulice, razlegao se glas imama. Istog trena, začula su se zvona sa zvonika crkve Sveta Petka, a sa druge strane reke Bosne Hrvati su aktivirali i zvona na katoličkoj crkvi. Tako su islamisti dobili "pun odgovor od hrišćana", koji se u Bočinji i okolini zajedno brane od muslimanskih fanatika.

Srpsko selo Bočinja, osam kilometara od Maglaja, u Federaciji BiH, danas ima 330 stanovnika. U 120 kuća žive Srbi, starosedeoci. A u osam, nekada srpskih kuća sada su islamski ratnici, čiji se broj ne zna. Po broju opanaka, patika i cipela na kućnim pragovima, može se zaključiti da ih u Bočinji stalno boravi oko pedesetak. To su mudžahedini koji su tokom rata stekli državljanstvo Bosne i Hercegovine, kao nagradu za borbu protiv Srba i Hrvata.

Iako su, prema slovu Dejtonskog sporazuma, "sveti ratnici" islama, njih 3.000, morali da napuste BiH, zvanično Sarajevo, Vašington i Brisel pristali su na kompromis da neki islamski fanatici ostanu u Bosni. Njihov ostanak opravdao je Žak Klajn, raniji šef misije UN, potrebom „da mudžahedine držimo na oku".

Posle toga, mudžahedini su, odlukom vlasti u Sarajevu, dobili pravo na srpske kuće i da se nasele u okolini Zenice, Kaknja, Sarajeva, Travnika, Maglaja i Zavidovića.

ARAPIN MEĐU SRBIMA

Srpsko selo Bočinja, Gornja i Donja, na planini Ozren, doživelo je neveselu sudbinu da islamski fanatici zauzmu centar sela i sada traže vlast nad 300 Srba.

- Fundamentalisti su to uradili jer je Bočinja granično srpsko mesto, koje se nalazi u Federaciji BiH, ali živi duhom Republike Srpske. Nekome u Sarajevu bilo je potrebno da taj srpski duh uništi i izbriše granicu između muslimanske i srpske države u Bosni. Islamisti su 1995. došli u naše napuštene kuće i okupirali ih. U to vreme, u zaseoku Gornja Bočinja, bio je kamp za borbenu obuku mudžahedina, u koji ni pripadnici SFOR nisu smeli da uđu. Danas u tom zaseoku islamisti imaju pet svojih kuća i pokušavaju da ga drže pod kontrolom - rekao nam je Vaso Zekić, do skoro predsednik Mesne zajednice, koji je smenjen na zahtev mudžahedina i vlasti u Maglaju.

Kada su prvi put došli u Bočinju, mudžahedini su seoski Dom kulture pretvorili u svoj centar. U njemu je sve do 2001. godine boravilo 80 mudžahedinskih porodica sa oko 600 članova. Odmah su crnim sprejom išarali srpsku crkvu Sveta Petka, a potom uveli zabranu korišćenja radija, televizije, novina, cigareta, alkohola i svinjetine u celom selu. Od tada Srbi povratnici u njih ne gledaju, a ni oni se ne javlju Srbima. Žive jedni pored drugih, a ne govore, niti bilo kako kontaktiraju. Sem kad ih nužda natera.

REPORTERI NT U BOČINJI, KOD MAGLAJA

Bajram u Maglaju: Opštinari guraju mudžahedine u seosku vlast

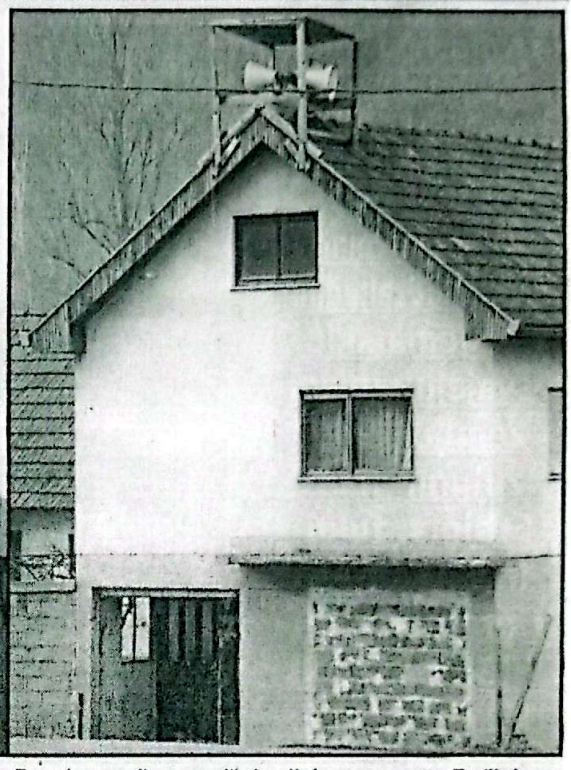

- Islamisti su 1995. došli u naše napuštene kuće i okupirali ih. U to vreme, u zaseoku Gornja Bočinja bio je kamp za borbenu obuku mudžahedina, u koji ni pripadnici SFOR nisu smeli da uđu. Danas u tom zaseoku islamisti imaju pet svojih kuća i pokušavaju da ga drže pod kontrolom (VASO ZEKIĆ, meštanin)

KUPUJU SRPSKE KUĆE

Pre dve godine, mudžahedini su u centru Bočinje za 40.000 maraka kupili kuću Predraga Zekica i pretvorili je u džamiju. Sa dva jaka megafona islamisti se svakodnevno, po tri puta, mole Alahu: u zoru, oko 5 ujutro (molitva sabah), u podne (hudha) i dva sata posle zalaska sunca (ićindija). A kada je džuma, molitva petkom, muslimani iz okolnih mesta sjate se u Bočinju, pa ih bude oko stotinu.

Pre dve godine, mudžahedini su u centru Bočinje za 40.000 maraka kupili kuću Predraga Zekica i pretvorili je u džamiju. Sa dva jaka megafona islamisti se svakodnevno, po tri puta, mole Alahu: u zoru, oko 5 ujutro (molitva sabah), u podne (hudha) i dva sata posle zalaska sunca (ićindija). A kada je džuma, molitva petkom, muslimani iz okolnih mesta sjate se u Bočinju, pa ih bude oko stotinu.

- Mudžahedini nemaju svog hodžu u našem selu. Sa minareta se čuje glas nekoliko ljudi, čak i jednog deteta. U 5 ujutro bude nas svojim pevanjem. A petkom, kada ovde dođe na stotinu muslimana, obuku se u mudžahedinske odore, nose zastave sa mrtvačkim glavama i ratnim napisima na arapskom, i viču: "Alah, Alah!" Njihova vera ne dozvoljava zajednički život, zato se bojimo da mudžahedini ne počnu da nas ubijaju. Naoružani su, imaju vojničko i lovačko oružje, ali SFOR nije hteo da ih pretrese i oduzme ga. Islamiste danas predvodi jedan Arapin iz Palestine. Njegovo ime je Azem, poslat je da ih obučava za ratnički islam - strepi Vaso Zekić, doskorašnji prvi čovek sela Bočinja, za živote ovdašnjih Srba.

Musliman Samir Razvić to ovako objašnjava:

- Bočinja je sveto muslimansko mesto. Dolaze nam iz okolnih sela, jer je u nas, iako smo još bez prave džamije, najbolja hudba. I na nas se vrši pritisak: svakog petka policija zapisuje brojeve registarskih tablica automobila - tvrdi Rizvić.

Pet mudžahedinskih kuća je u donjem, a tri u gornjem delu Bočinje. Na njima su ispisane poruke "Merkez Hadž", "Alah je sve" i "Džihad". Iza zavesa smo videli žene sa feredžama. Ispred nove džamije u izgradnji sreli smo mladog emira sa bradom, koji inam je zapretio prstom. Naši domaćini Srbi rekli su nam da mudžahedini zabranjuju svako snimanje, a posebno fotografisanje nove džamije.

VELIKI BRAT HAMZA

Reporteri NT prvi su fotografisali novu mudžahedinsku džamiju, odnosno centar svetih ratnika i crnu islamsku zastavu, koju je ovim mudžahedinima poklonio lično njihov ratni komandant Abu Hamza. "Veliki brat" Hamza je u stvari mudžahedinski ratni komandant, koga su vlasti RS identifikovale kao Palestinca po imenu Hamsa Husamedin. Danas živi u Sarajevu i samo povremeno, petkom, dolazi u Bočinju.

- Abu Hamza bio je kod mene u kući samo jednom. Potom je povremeno dolazio u selo, ali je njegovo mesto komandanta mudžahedina u ovom delu BiH zauzeo Samir Rizvić. Odmah mi je poručio da predemo na islam, posle čega "sa Srbima neće biti teškoća, jer će mudžahedini brinuti o njihovoj bezbednosti" - kaže Boško Jovanović, voda povratnika u Bočinju.

Jovanović je stolar u penziji, aktivista koji radi na što masovnijem povratku Srba u rodno selo. Nekada je u Bočinji bilo 1.000 srpskih domova i 4.500 stanovnika. Danas ih je deset puta manje. Iako su sarajevska i međunarodna vlast obećale da će proterati svete ratnike iz sela, to se nije dogodilo. Mnogi Srbi ne dolaze u svoje kuće baš iz straha od mudžahedina:

- Abu Hamza je ovde imao tri žene i dve odrasle ćerke, sa ukupno četmaestoro dece. Rekao sam da ću mu počupati bradu. Odmah je pobegao u Sarajevo. Sada umesto njega dolaze nove bradonje, lažni imami, kojima Sarajevo plaća 500 maraka mesečno da propovedaju borbeni islam u našem selu!

SFOR i vlasti Federacije BiH za sada ne diraju mudžahedine u Bočinji, jer su oni, navodno, lojalni građani:

- Mudžahedini imaju imovinu u selu i ne možemo ih proterati sa njihovih imanja i iz njihovih kuća - kažu rukovodioci ŠDA iz Sarajeva, sa čime se slažu i predstavnici međunarodne zajednice.

U ime zajednice bočinjskih muslimana, čiji se članovi međusobno nazivaju braćom, pred javnošću najčešće istupa Enes Islamović, koji je sličnu poruku poslao Bošku Jovanoviću.

- Sve će biti bolje ako Srbi prihvate islam, ako umru kao muslimani. Kad bih sad otišao Bošku sa flašom šljivovice, on bi pre prihvatio rakiju nego islam, ali, ako Bog da, prihvatiće ga jednog dana - nada se ovaj glasnogovornik Mudžahedinske zajednice u Maglaju, koji, takođe, živi u srpskoj kući na kraju sela.

Srbima je poznato da Enes Islamović hoće da bude emir, odnosno zapovednik celog sela. Zato svakodnevno propoveda sa minareta u Bočinji: "U Kuranu piše - Sve ostavi gdje si pošao. Objavljujem ti da si dužan uzeti pušku, u ime Moje, u ime Božije i moraš ići u rat."

Boško Jovanović ovako je odgovorio i Hamzi i Enesu:

- Preći ćemo, ali sa „kalašnjikovom" u rukama i „kućušama" ispred vaših kuća!

BATINANJE I PRETNJE SMRĆU

Otkako su se Srbi, maja 2001, vratili svojim kućama, nastaji mudžahedina na njih ne prestaju. Najpre su iz Jovanovićeve avlije odneli prase zajedno sa ražnjem i bacili ga u reku Bosnu. Rekli su tada: „Ovo je islamska republika! U njoj je zabranjeno da se jedne svinjetina i pije alkohol!"

Divni Mećić i Zorici Jović mudžahedini su zapretili da ih „neće biti" ako još jednom u kupaćim kostimima odu na reku. Milenku Stevanoviću su zapalili kuću. A Momira Zekića pokušali su da usmrte:

- Naručili su od jednog golobradog

Svađa na internetu

Preko elektronske mreže ovih dana teče ratni dijalog između Bošnjaka i Srba, koji iznose svoje mišljenje o situaciji u Bočinji. Tako jedan islamista piše:

- Srbi, nakon što su prodali dosta svoje imovine, hoće da se na silu vrate u selo, uzmu kuće i izbace mudžahedine. Neki Srbi imaju dom umesto obraza i žele da žive tamo gde je jedno od najvećih legla pravoslavnog divljaštva. Neki Srbi samo imaju muda da palamude iz Švedske. A neki svojim prisustvom na tom parčetu Bosne čine da se to mesto opet zove „Vrata Srpske Bosne".

U potpisu - Mujo. Na to mu je ljuti Srbin odgovorio:

- Da te pitam, Mujo, da li mirno spavaš i dokle misliš mirno spavati? Ti si srpski izrod, koji je prodao dušu Alahu. Znaš da dolazi dan kad se svode računi pred Bogom i pred svetom. Civilizacija se okrenula protiv takvih izroda i nas Srbe je pozvala da vas zbrinemo, kao što smo zbrinuli otomane. U potpisu - Zoran iz Švedske.

Pre dve godine mudžahedini su u centru Bočinja za 40.000 maraka kupili kuću Predraga Zekića i pretvorili je u džamiju. Sa dva jaka megafona svakodnevno, po tri puta, mole se Alahu

CamScanner

KOJU OSVAJAJU MUDŽAHEDINI

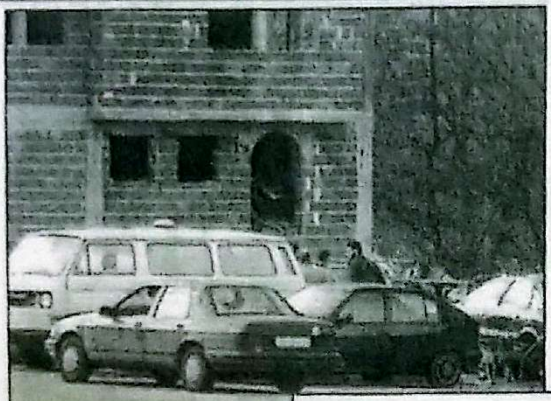

Mudžahedini stižu iz Bosne: Petkom ih bude oko stotinu

- Razmišljamo da napustimo opštinu Maglaj i pripojimo se hrvatskoj opštini Žepča, jer sa katolicima nemamo problema (STOJAN MILIVOJEVIĆ, iz Krsnog Polja)

- Dva puta su me udarili ularom: Pretučena Jelena Sarkić

Srbe proteruju odavde: Selo Bočinja i crkva Sveta Petka

- Abu Hamza bio je kod mene u kući samo jednom. Potom je povremeno dolazio, ali je njegovo mesto komandanta mudžahedina u ovom delu BiH zauzeo Samir Rizvić (BOŠKO JOVANOVIĆ, meštanin)

Zmičanina da me ubije. Kad je došao, propisno sam ga odalamio. Sudija me je zbog toga kaznio sa 237 konvertibilnih maraka. Neće me mudžahedini oterati, vratio sam se u Bočinju da u njoj živim i umrem. Biće: ili oni, ili mi - tvrdi Momir Zekić.

Jelena Sarkić, Boško Popović i Milenko Radić dobili su batine. O tome 73-godišnja Jelena Sarkić, iz Gornje Bočinje, priča:

- Dvojica su ušla u moje dvorište i uveli dva konja da pasu. Opomenula sam ih da je to moja livada i da treba da izađu iz mog dvorišta. Na to me je jedan od njih, koji je imao bradu, udario dva puta ularom po ledima. Kada je pokušao da me udari u lice, zaštitila sam se rukom. Onaj drugi ispalio je veliku psu na mene. Kada sam pala na zemlju, mudžahedini su izašli iz dvorišta. Tukla sam ih, ali se onaj što me je tukao nije pojavio, pa je sudija iz Maglaja odbacio ceo slučaj, jer, navodno, nema dokaza protiv sledbenika. Ti isti ljudi prevrtali su mi stogove sena, pašnjali krave u moj kukuruz i svakog jutra megafonom vikali na arapskom ispred moje kuće. Poručili su mi da se iselim. Vikali su: "Beži ženo, ovo je sve naše! - kaže starica,koja se posle napada iselila iz svoje kuće i sklonila kod komšija.

BELA AL KAIDA

Bočinjci se boje da, ako im Republika Srpska i Srbija ne pomognu, mogu da postanu prve žrtve svetih ratnika na srpskoj granici i potom nestanu. Tu strepnju objasnio nam je Boško Jovanović:

- U Bočinji se gradi nova džamija na tri sprata. Njena izgradnja i opremanje koštaće pola miliona konvertibilnih maraka. Ko to finansira, ne znamo, jer naše komšije mudžahedini ništa ne rade. Na zgradi se viori islamska zastava. Slutim da će ova džamija postati jezgro Al kaide u Bosni i na Balkanu. Imamo informaciju da se danas u Bosni nalazi Omar Ejdani, jedan od vođa Al kaide. Može se dogoditi da dođe u Bočinje, da poseti svoje svetr ratnike - zabrinut je Boško Jovanović.

Jedna od najvećih svetskih stručnjaka za terorizam Jozef Bodanski nazvao je bosanske mudžahedine „Bela Al kaida". Naši sagovornici to ne osporavaju.

- Mudžahedinska deviza glasi: "Islam dopire sve donde gde ima muslimanskog mesa!" Zato mudžahedini u Bočinju imaju po tri žene i najmanje po sedmoro dece.

- Mudžahedini u našem selu ne rade, a imaju novac. Čuvaju ovce, ali samo da bi kao čobani izvidali situaciju i javljali svojim komandantima. Koliko znam, "sveti ratnici" u Bočinju su islamska sekta koja je Sarajevo sklonilo od očiju međunarodne javnosti. Njihov zadatak je da provociraju Srbe i podstiču naše iseljavanje, kako bi granica prema Republici Srpskoj bila etnički čista i time lakša za napad sutra kada sveti ratnici opet krenu u bitku za islam - tvrdi Dragan Tešanović, predsednik Mesne zajednice Bočinja, koga smo zatekli u renoviranju Dom kulture, gde su nekada boravili islamisti.

SFOR SAMO POSMATRA

Zvaničnici SFOR priznaju da mudžahedini iz celog muslimanskog sveta koriste Bosnu, a i Bočinju kao svoju bazu:

- Znamo da su došli ovde, da koriste ovo mesto za odmor, rekreaciju i obuku. Bočinja je za nas danas najkritičnija tačka u BiH - izjavio je nedavno major Mirle Jorgenson, pomoćnik načelnika generalštaba Nordijske jedinice u Doboju, oko 30 kilometara severno od Bočinje.

Patrole SFOR, međutim, samo posmatraju mudžahedine. Dok smo boravili u selu naišla je jedna patrola turskog bataljona, bila pet minuta kod osnovne škole i vratila se u Doboj.

- Mi posmatramo njih, oni posmatraju nas - kaže major Jorgenson.

Pošto su 2000. godine mudžahedini napali dva generala SFOR koji su pokušavali da vrate Srbe u selo, komanda SFOR je izmestila svoju bazu iz Bočinja u Doboj, da ne bi bila meta novih napada islamskih fundamentalista. I ostavila Srbe same, bez zaštite.

- Turski komandant bataljona, koji patrolira po selu, prošle nedelje nam je poručio da moramo da prihvatimo mudžahedine. Biće napisani izbori za lokalnu vlast, na kojima će mudžahedini da glasaju, rekao nam je ovaj Turčin. Može se lako dogoditi da mi postanemo prvi taoci mudžahedina i da oni potom pokušaju da nas silom islamizuju - kaže Aleksa Aleksić, iz Bočinje.

Srbe u ovom selu više od straha boli činjenica da im opština Maglaj, a ni vlast u Sarajevu, ne pomažu da žive normalno. Bočinja od međunarodne zajednice nije dobilo ni dolar donacija. A susedno selo Zabak je, na primer, dobilo 10 traktora. Meštani traže od opštine Maglaj da pomogne pretvaranje Doma kulture u zeosku zadrugu, koja će da se bavi proizvodnjom lekovitog bilja i zdrave hrane. Muslimansko rukovodstvo Maglaja odgovorilo se o ovu srpsku ideju, ali je odmah prihvatilo predlog da se mudžahedinima pokloni stado od 200 ovaca.

Stojan Milivojević je iz susednog Krsnog Polja, ali svake nedelje dolazi kod svojih kumova u Bočinju, jer je zabrinut za njihov život:

- Čelnici SDA u Maglaju i muslimansko rukovodstvo opštine zahtevaju da Mesna zajednica Bočinja primi mudžahedine u organe vlasti. To i ovi islamisti traže, ne bi li ozakonili svoje delovanje u ovom srpskom selu, ali i celoj opštini. Zato razmišljamo da napustimo Maglaj i pripojimo se hrvatskoj opštini Žepča, jer sa katolicima nemamo problema!

Marko Lopušina
Foto: Zoran Tatar

- Petkom, kada ovde dođe na stotinu muslimana, obuku se u mudžahedinske odore, nose zastave sa mrtvačkim glavama i ratnim parolama na arapskom, i viču: "Alah, Alah!" Njihova vera ne dozvoljava zajednički život, zato se bojimo da mudžahedini ne počnu da nas ubijaju (VASO ŽEKIĆ, meštanin)

Susret u lovu

U srpske kuće firmen Federacije BiH uselilo se oko 1.000 islamskih fanatika. Vlasti RS utvrdile su da identifikuju 741 mudžahedina u arapskom naselju. Jedan od njih, Ebu Sulejman je, na primer, profesor islamskih nauka na univerzitetu u Meki. U Bosnu i Hercegovinu došao je da se bori za opstanak islama.

Pored „velikog brata" Sulejmana, u Bosni su danas sveti ratnici Abdallah Dandi Kamrade, Asharat Ghulam Hassan, Eman Yallal Muhamad Oman, Jabar Hussein Dar Khalifah, Mohd Saleh Hmahy, Mohamad Mamdonija, Mohammed Abdulrahman Mowahdi, Reda Abdulaziz Sah, Sherif Mohamad Hassan i Zeinedina Reda Gasal. Poslednja dvojica su i dobitnici bosanskog priznanja „Zlatni ljiljan", koje im je dodeljeno za doprinos u „oslobađanju naše zemlje". Svi ovi islamisti bili su aktivni pripadnici raznih jedinica El Mudžahedin.

- Jednom smo se srali sa mudžahedinima u lovu, u šumi. Oni sa puškama, mi sa puškama. Stojimo i gledamo se. Niko ne progovara. Očekivao sam da će da pucaju u nas. Nisu se usudili. Jer su im popustili okidači su se i pobegli - seća se Stojan Milivojević.

CamScanner

ШИРОМ СРПСКЕ СВЕЧАНО ПРОСЛАВЉЕН БОЖИЋ

МИР У КУЋАМА И СРЦИМА

Владика Јефрем позвао да „отворимо своја срца Христу, да би он у њих донио мир". У Модричи се ломила чесница пречника једног метра и тежине 37 килограма

БАЊА ЛУКА - Најрадоснији хришћански празник - Божић свечано је прослављен у свим православним храмовима широм Српске.

У храму „Свете тројице" у Бањој Луци и свим црквама Бањолучке епархије служена је и литургија поводом другог дана Божића посвећеног Сабору пресвете Богородице. Његово преосвештенство **владика бањалучки Јефрем,** служио је свечану литургију у храму „Свете тројице" уз саслужење више свештеника и ђакона, а овом приликом прочитана је и божићна посланица Његове светости патријарха српског господина Павла, сазнајемо од нашег новинара **Милице Џепине**.

Уз традиционални поздрав „Мир Божији. Христос се роди" владика Јефрем позвао нас је да отворимо своја срца Христу, да би он у њих донио мир. Божићној литургији присуствовало је неколико хиљада вјерника, међу којима и предсједник Републике Српске Драган Чавић.

Дописник из Челинца **Боро Максимовић** јавља да су Челинчани божићне празнике прославили у складу са српским обичајима. И у свим православним храмовима добојског региона обиљежен је Божић, јавио је наш дописник **Слободан Пухало**. Свечану литургију у манастиру „Свети Никола" на Озрену служио је јеромонах Симеун у присуству великог броја вјерника, а паљење бадњака зачињено је ватрометом.

У новој цркви „Светог Преображења Господњег" у Српцу богослужење је обавио свештеник Младен Продановић, а изградња ове цркве требало би да буде завршена до маја, јавио је наш дописник из Српца **Саво Кесер**. У Зворнику на Божић је одржана јутарња служба са причешћем, а увече је служена и вечерња служба у зворничкој цркви, јавила је наш дописник **Слободанка Савић**.

У Цркви „Светог пророка Илије" на Сокоцу током тродневних божићних празника служене су свете литургије, а другог дана празника литургију је служио митрополит дабробосански Николај уз саслужење локалног свештенства, извјештава наш дописник **Бранислав Гајевић**.

У Модричи прослава Божића била је такође у духу српских обичаја о чему свједочи и чесница пречника једног метра и тежине 37 килограма коју је испекла пекара Ђурић. Златни дукат из чеснице усрећио је дјевојчицу Марију Вујнић, јавио је дописник из Модриче **Вид Благојевић**.

Божићне свечаности у Котор Варошу почеле су традиционалним дочеком бадњака испред храмова. Испред храма „Рођења пресвете Богородице" Бадњак је и ове године стигао из Поповца. Носиоцима бадњака и вјерницима честитке је упутио протојереј которварошки Бошко Мандић, јавио је наш дописник **Душко Керезовић**.

На Бадњи дан, испред цркве „Рођења пресвете Богородице" у Мркоњић Граду, чланови КУД „Петар Први Карађорђевић" извели су богат културно-забавни програм. Послије паљења бадњака, за дјецу је организовано пијукање, а затим Бадње бдење.

У Цркви „Светог великомученика кнеза Лазара" у Језеру први пут је служена божићна литургија у новосаграђеном храму, јер је стари срушен у прошлом рату, јавља **Слободан Дакић**.

Под геслом мир Божији Христос се роди - Ваистину се роди у цркви „Свете тројице" у Рогатици и домаћинствима широм општине проведене су бројне литургије и народни обичаји који прате овај празник, извјештава **Сретен Митровић**.

■ Ж. МАРЧЕТА

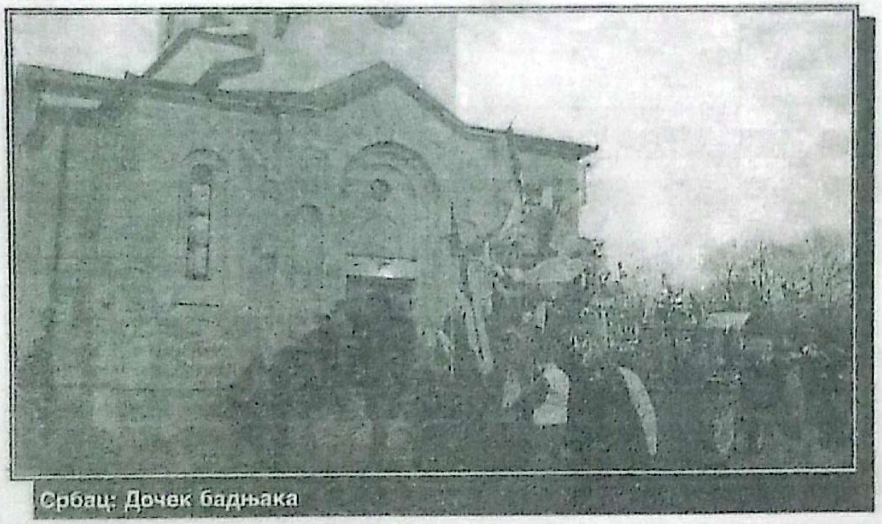

Србац: Дочек бадњака

БОЧИЊА

Вечерње богослужење у оштећеном храму „Светог пророка Илије" у Маглају у Федерацији БиХ обавио је јереј Далибор Ђекић, а у порти обновљене цркве „Свете Петке" у Бочињи на Озрену освештан је и паљен бадњак. На Божић, у 12 часова, јереј Ђекић служио је литургију у храму у Бочињи, у коју се вратило 120 српских породица. Он је најавио да ће у марту почети и обнова православног храма у Маглају који је разрушен у току протеклог рата.

ПРЕКАЈА

У дрварском селу Прекаја у које се вратио велики број Срба први је пут служено вечерње богослужење, док је у цркви „Светог Саве" у самом граду, одржана централна прослава Христовог рођења, јавила је наш дописник **Љиља Додиг**.

ГЛАС СРПСКЕ уторак, 17. фебруар 2004.

У ОЗРЕНСКОМ СЕЛУ БОЧИЊА

СФОР претресао куће

МАГЛАЈ - Припадници Турског батаљона СФОР јуче су обавили трочасовни претрес кућа у селу Бочиња у федералној општини Маглај који је почео око подне.

- Нису тражили људе, занимало их је оружје - каже Слободан Ђурић, чија је кућа је међу првим контролисана.

Војници су, према његовим ријечима, били коректни а у кућу су улазила по четворица, петорица заједно са преводиоцем. Контрола је обављена у присуству представника Срба, Бошњака и муџахедина који живе у том озренском насељу.

Ђурић истиче да СФОР ову акцију није најавио, али су објасниле да је ријеч о „Жетви".

Припадници Турског батаљона пронашли су у његовој кући пушку „брокерицу 12" и - одузели је.

- Показао сам им потребну документацију и дозволу за ово оружје, али они су рекли да то морају да провјере у маглајској полицији и да ће, уколико све буде у реду, пушку вратити - казао је Ђурић и нагласио да је у првом „налету" извршен претрес кућа Мирка Ђурића, Гостимира Педића, Раде Ђурића, Милоша и Миленка Јовића, Бошка Јовановића.

Бочиња: Одузета једна пушка *(фото-архива)*

ПОТРАГА

У Мултинационалној дивизији „Сјевер" кажу да су од Команде СФОР у Сарајеву добили обавјештење да су припадници Турског батаљона јуче у Бочињи тражили нелегално оружје у склопу редовних послова.

Према његовим сазнањима турски војници ни код једног од њих нису нашли нелегално наоружање.

■ Сл. П.

BLIC UTORAK 17. FEBRUAR 2004.

Sfor pretresao kuće u Bočinji

ZENICA (FoNet, Srna) - Pripadnici Sfora juče ujutro pretresli nekoliko kuća u zavidovićkoj mesnoj zajednici Gornja Bočinja, u kojoj su nastanjeni mudžahedini koji su nakon rata ostali u BiH.

Portparol Ministarstva unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog kantona Admir Katica rekao je da je turski bataljon Sfora iz Zenice zatražio od MUP-a podršku u akciji, nakon čega je u Gornju Bočinju poslata specijalna jedinica.

Akcija je počela oko 10 časova, a pretresane su kuće Srba, Bošnjaka i mudžahedina na prostoru Donje i Gornje Bočinje, rekao je Srni stanovnik Bočinje Vaso Tešanović. U akciju pretresa uključeno je, prema procenama meštana Bočinje, oko 50 pripadnika Sfora u pratnji lokalne policije i predstavnika Saveta MZ Bočinja.

Stanovnici čije su kuće pretresane kažu da su vojnici Sfora bili korektni, a pretresali su stambeni prostor i pomoćne dvorišne zgrade, ne govoreći šta traže.

U Gornju i Donju Bočinju, od predratnih 475 srpskih porodica do sada se vratilo 104, a u ovom selu živi i deset porodica mudžahedina i Bošnjaka koji su kupili kuće od Srba, a primili su vehabijski način života.

CamScanner

BH NEZAVISNI DNEVNIK / LIST GODINE U SVIJETU 1992.

OSLOBOĐENJE

www.oslobodjenje.com.ba Sarajevo, godina LXI Broj 20.486 Utorak, 17. II 2004. godine Cijena: 1 KM/6 KN

Akcija „Žetva" kod Maglaja

SFOR UPAO U BOČINJU

Pripadnici SFOR-a tvrde da je cilj bilo prikupljanje oružja i municije

● Akcija izvedena zbog prekomjerne upotrebe oružja tokom praznika?

BOČINJA - Vojnici SFOR-a upali su ponedjeljak prijepodne u Bočinju. SFOR tvrdi da je riječ o prikupljanju oružja, bombi, municije i drugih sredstava zaostalih iz rata u okviru akcije *Žetva*.

"Razlog našeg boravka je da stvorimo sigurniju situaciju na ovom području. Informacije o rezultatima akcije biti će proslijeđene mojim nadređenim u vrhovnu komandu SFOR-a u BiH. Sve je prošlo kako smo planirali", izjavio je za *Oslobođenje* pukovnik **Mehmet Karadaji**, komandant Turskog bataljona SFOR-a u BiH.

Milenko Jović u Bočinju se vratio u oktobru prošle godine. Kao predstavnika mjesne zajednice, vojnici SFOR-a pozvali su ga da bude uz vojnike za vrijeme akcije. Prema njegovom mišljenju, posjeta vojnika SFOR-a došla je, vjerovatno, zbog toga što su saznali da se u Bočinji pucalo iz vatrenog oružja za Bajram.

Bočinja - vojnici SFOR-a pregledaju mesdžid Foto: M. TUNOVIĆ

Bošnjak iz Donje Bočinje **Semin R.** opravdava akciju SFOR-a.

"Mislim da je to u redu i da će vojnici, ako detaljno pregledaju kuće, vidjeti pravo stanje. Tada će se znati ko ima oružje. U toku njihovih blagdana ljudi su pucali iz pušaka. Mislim da određeni povratnici Srbi pokušavaju da izazovu incidente." ● 4. i 5. strana

CamScanner

Kod Maglaja provedena akcija

SFOR upao u

Prema mišljenju stanovnika, razlog „Žetve" je taj što su u Bočinji Bošnjaci pucali za Bajram, a Srbi za Božić

BOČINJA - Vojnici SFOR-a u ponedjeljak su na području Donje i Gornje Bočinje, općina Maglaj, preduzeli aktivnosti u akciji *Žetva* na prikupljanju oružja, bombi, municije i drugih sredstava zaostalih iz rata. Akcija je počela u 11.30 sati i u vrijeme slanja ovog izvještaja (ponedjeljak, u 17 sati) još je trajala. Na mjestu gdje se provodila akcija asistirao je određen broj policajaca MUP-a Zeničko-dobojskog kantona.

Sve po planu

"Ova koju smo proveli u Bočinji jedna je od mnogobrojnih akcija aktivne *Žetve* SFOR-a. Razlog našeg boravka je da napravimo sigurniju situaciju na ovom području. Informacije o rezultatima akcije biti će prosljeđene mojim nadređenima u Vrhovnu komandu SFOR-a u BiH. Sve je prošlo kako smo planirali", izjavio nam je u ponedjeljak pukovnik **Mehmet Karadaji**, komandant Turskog bataljona SFOR-a u BiH.

Milenko Jović u Bočinju se vratio u oktobru prošle godine. Kao predstavnika mjesne zajednice, vojnici SFOR-a pozvali su ga da bude prisutan uz vojnike dok se provodi akcija *Žetva*. "Ekipa s kojom sam išao po kućama ništa nije pronašla, a da li su ostale - ne znam", priča Jović.

Milenko Jović

Prema njegovom mišljenju, posjeta vojnika SFOR-a došla je, vjerovatno, zbog toga što su saznali da se u Bočinji pucalo iz vatrenog oružja za Bajram.

"Za Bajram se pucalo iz vatrenog oružja i bilo je žešćih provokacija, ali nije bilo težih posljedica. Preglasno se pušta molitva sa bogomolje. I to je provokacija. Istina, svako ima pravo da se po svojoj vjeri moli Bogu, ali ne bi trebalo da to puštaju tako glasno", smatra Jović.

Dvostruki aršini

Gostimir Pedić, čiju su kuću također pregledali vojnici SFOR-a, ističe kako lično nije nikada imao problema sa komšijama Bošnjacima, ali da su ih imali drugi Srbi povratnici iz Gornje Bočinje. I on smatra da je razlog *Žetve* na području sela taj što su Bošnjaci pucali za Bajram.

Bošnjak iz Donje Bočinje **Semin R.** opravdava akciju SFOR-a.

Bočinja - vojnici SFOR-a pregledali su i Mesdžid

Foto: Muhamed TUNOVIĆ

U Bočinji nema stranih državljana

"Na području Bočinje već poodavno nema stranih državljana. Na nama koji živimo ovdje je da gradimo suživot. Mi smo kupili kuće i ostali. Nama i odgovara da se selo vrati u normalno stanje, vrati povjerenja među stanovnicima koje je u prošlom ratu poljuljano. Treba dosta vremena da se stanje normalizuje", rekao je Semin R.

prikupljanja naoružanja

Bočinju

TEMA TD DANA

Semin R. i Alija A.

Medusobne optužbe

"Stanovnici Bočinje srpske i bošnjačke nacionalnosti svi odreda govore kako nemaju ništa protiv da SFOR provodi ovakve akcije u selu ili na bilo kojem drugom području, ali da sumnjaju da je razlog ove *Žetve* bilo pucanje iz vatrenog oružja stanovnika druge nacionalnosti za vrijeme proslave vjerskih praznika. Tako Srbi kazuju kako su Bošnjaci pucali za Bajram, a Bošnjaci vele da su Srbi na takav način proslavljali Božić.

"Mislim da je to u redu i da će vojnici ako detaljno pregledaju kuće, vidjeti pravo stanje. Tada će se znati ko ima oružje. U toku njihovih blagdana ljudi su pucali iz pušaka. Da li su imali dozvole za njih - ne znam. Mislim da određeni povratnici Srbi praktično pokušavaju da naprave incidentne situacije kako bi prikazali da je ovdje suživot nemoguć. U toku Bajrama jedan Bošnjak je ispalio nekoliko metaka iz pištolja za koji ima dozvo-

Gostimir Pedić

Puk. Mehmet Karadayi

lu. Odmah je došla policija i oduzela pištolj mada nikome nije ugrozio bezbjednost.

Apelujem na naše vlasti da se ukinu dvostruki aršini. Mi Bošnjaci ovdje ne želimo nikakve privilegije. Želimo samo da imamo prava kao i svi ostali", ističe Semin R.

Alija A., vlasnik jedine automehaničarske radnje u selu, kazao nam je kako su vojnici SFOR-a pregledali mesdžid i kuće 15 porodica Bošnjaka u selu, te da oružje nisu pronašli, jer ga Bošnjaci u ovom naselju i nemaju, ističe kako su vojnici bili korektni, te da nitl u jednu kuću nisu ulazili na silu.

Mirza DAJIĆ

Pretreseno 12 kuća

Nađene dvije puške i eksplozivna naprava

"Akcija aktivna *Žetva* trajala je do 16 sati. Pretreseno je 12 kuća, od čega 10 povratnika srpske nacionalnosti i dvije kuće u vlasništvu Bošnjaka, te objekat u izgradnji u kojem se nalazi mesdžid, vlasništvo jednog Bošnjaka.

Pripadnici SFOR-a pronašli su lovačku pušku u kući **Slobodana Đ.**, zatim lovačku pušku i šesnaest metaka kalibra 12 mm u kući **Duška J.**, te dva metka 7,9 mm u kući **Osmana S.** Oduzeto naoružanje predato je lokalnoj policiji koja će dalje postupiti po zakonu. Također je pronađena jedna eksplozivna naprava u zaseoku Jošavac, Donja Bočinja, koju su pripadnici SFOR-a uništili na licu mjesta. Akcija je protekla bez incidenata, a pripadnici SFOR-a su izrazili zadovoljstvo saradnjom lokalne policije i stanovništva", izjavio je u ponedjeljak navečer za *Oslobođenje* **Admir Katica**, portparol MUP-a ZDK.

www.starbih.info
magazin Bosne i Hercegovine
start
4.5.2004. ● broj 141 ● godina VII ● 2KM

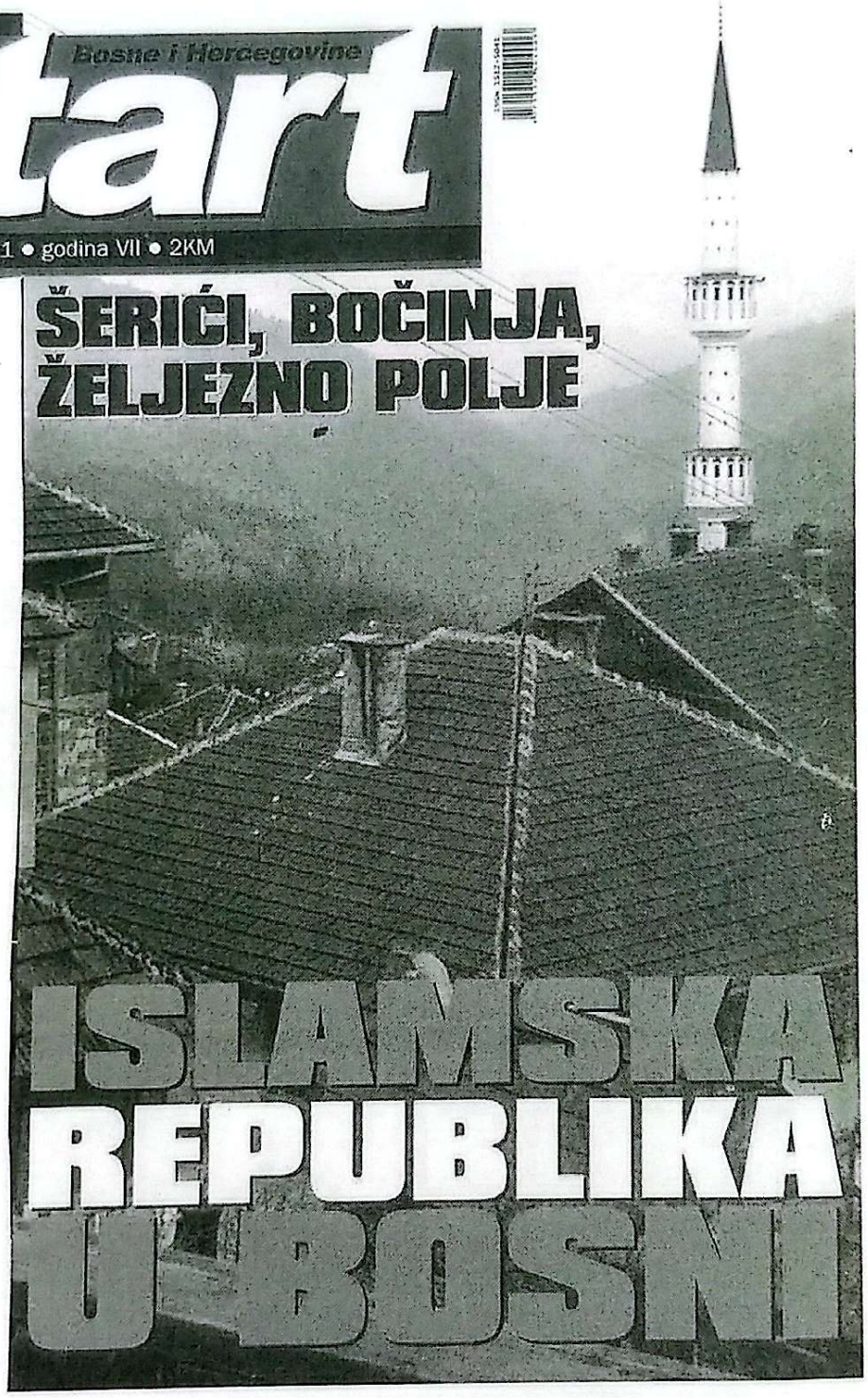

ŠERIĆI, BOČINJA, ŽELJEZNO POLJE

ISLAMSKA REPUBLIKA U BOSNI

CamScanner

Zablude i istine: Bočinja, Šerići, Željezno Polje

Radimo, klanjamo i bojimo se samo Allaha!

Ljudi u Bosni i Hercegovini nisu navikli na samoorganiziranje radikalnih vjerskih zajednica. Nova situacija izaziva različite reakcije, od odobravanja do otvorenog protivljenja, pa čak i straha. Magazin *Start* je pokušao napraviti reportaže iz takvih komuna, da vidimo kako ti ljudi žive, šta rade i čime se bave. I ništa više

Piše: Ekrem TINJAK
(ekrem@startbih.info)

Svako jutro **Nezir** vozi svog sina u školu udaljenu nekoliko kilometara od kuće. Usput poveze i susjedovog sina, po nacionalnosti Srbina. U normalnom svijetu ovo potonje bi, u najmanju ruku, bilo neukusno i spomenuti. Za Bočinju, glasovito bosansko naselje nadomak Maglaja, to je ravno čudu. U Bočinji Srbi i Bošnjaci žive u atmosferi tolerantne nepodnošljivosti.

BOČINJA: - Ima li bar jedan petak da ne dođete - dovikuje nam čovjek sa prozora najveće zgrade u Bočinji.

Nije mu bilo teško otkriti da smo novinari. Svakog dana ih dođe po nekoliko. Najviše ih ima petkom, kada je i naša ekipa došla u Bočinju.

Centralna zgrada u selu je Islamski centar u izgradnji. Na njoj je crna zastava na kojoj su bijelom bojom ispisana arapska slova. Čovjek koji nam se obratio ima bradu, karakterističnu za pripadnike mudžahedinske zajednice.

- Ljudi su nervozni. Stalno ih mediji prozivaju kao teroriste. Moraš ih razumjeti - objašnjava nam **Himzo Čajlak** nervozu svog kolege.

I on ima bradu. Iz Šerića je, sela blizu Ženice. Po zanimanju je električar. Radi na spomenutom centru.

Kaže nam da odemo kod **Semina**

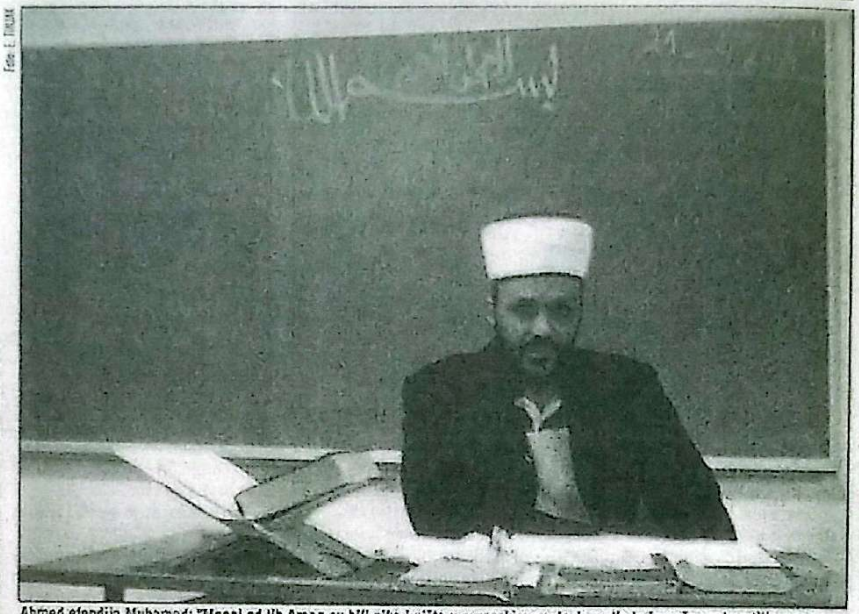

Ahmed efendija Muhamed: "Mnogi od ih Arapa su bili niko i ništa u evropskim gradovima. Kada je počeo rat vratili su se islamu i došli u Bosnu"

Salem iz Tenisa i Jusuf iz Živinica: U Bočinji se muslimani trude da žive po šerijatu

Zapaljeno auto i krava u tuđoj livadi

– Prošle godine mi je zapaljeno auto. Otišao sam na akšam namaz, kad sam se vratio, auto izgorjelo. Zenički istražitelj mi ujutro kaže da je auto zapaljeno. Kasnije u zvaničnom izvještaju pročitam da se samo zapalilo. Nazovem Amarilda Gutića iz FTV-a i još neke novinare. Obećaju mi da će doći. Naravno, niko nije došao. Kada naša krava pređe u srpsku livadu svi mediji su tu, zato jer smo mi mudžahedini i teroristi. Tako nas vole zvati, iako nas i vide. Ali inšalah, izdržat ćemo - kaže Semin Rizvić.

Rizvića. On je zadužen za kontakte s javnošću. Tačnije, on je bočinjski emir; na toj *funkciji* naslijedio je **Abu Hamzu**. Seminova kuća je od centra udaljena stotinjak metara.

- Selam alejkum - pozdravlja nas tridesetdvogodišnji Semin, a onda odmah dodaje kako u Bočinji imaju loša iskustva s novinarima.

- Ipak, sve što nas pitaju kažemo, iako to kasnije većina obradi na svoj način - kaže Semin i obećava da ćemo razgovarati poslije džume.

U Bočinji je 15 mudžahedinskih porodica, a srpskih povratničkih 140. Žive jedni uz druge, s vidljivom obostranom netrpeljivošću.

- Nedavno me zove komšija Srbin i pruža mi pismo. U njemu piše: *Komšija zakucaj onih šest kolčića, stavi žicu na moju ogradu, reci djetetu da se ne penje po ogradi, i nemoj da tvoj cuko ulazi u moju avliju. U protivnom ću te tužiti.* E, ja sam sve uradio osim što cuki nisam mogao objasniti da ne ulazi u tuđe avlije - priča nam Nezir; on je lik s početka priče. Na sebi ima košulju dugu do koljena- arapski imidž.

Na džumu u bočinjski centar došlo je stotinjak ljudi. Većina ih ima bradu. Došli su iz Maglaja, Zavidovića, Zenice... Hutbu je držao **Ibrahim Delić** iz Željeznog Polja, sela nadomak Žepča. Njegova hutba se odnosila na *Prolaznost dunjaluka i vječnost ahireta*. Objašnjavao je prisutnima kako se na ovom svijetu gradi kuća za onaj *vječni - ljepši*.

Ibrahim Delić je bio pripadnik jedinice *El mudžahid*. U ratu je teško ranjen. Sada je na glasu kao vrsni poznavalac vjerskih propisa. Što bi se reklo, on je ovdje rado viđen gost. Odjeven je u tradicionalnu arapsku nošnju. Na glavi ima bijelu kapicu, a lice mu nevješto skriva rijetka smeđa brada. Bočinjani, Bošnjaci, ne žele se slikati *zato što se njihove fotografije zloupotrebljavaju*.

Nakon džume želimo razgovarati sa Seminom. Ali, kaže nam, prije toga će odgovoriti na nekoliko pitanja jedne kanadske novinarke. I nju interesuju mudžahedini, suživot, političke konotacije u Bočinji, džihad... Čudi je što Semin ne želi da se rukuje s njom. Pokušavaju joj to objasniti dvojica momaka iz Zavidovića.

- Rukovanje sa ženom može izazvati strast. Bolje je to spriječiti

Nastavak na sljedećoj strani

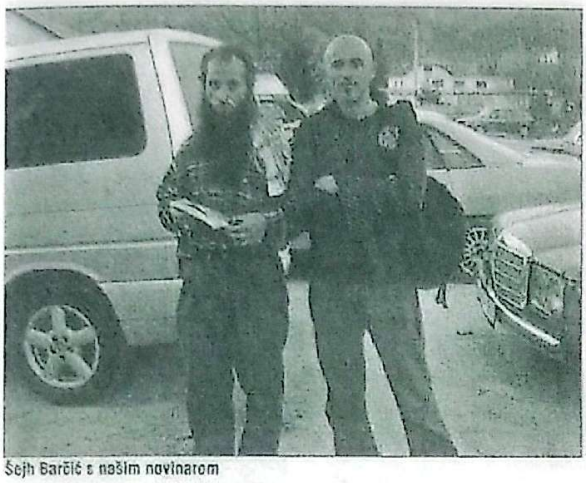

Šejh Barčić s našim novinarom

Salko Bošnjak i mali Hasan u halal-prodavnici *Uranak* gdje se ne prodaju alkohol i cigarete

- objašnjava jedan od njih čije je ime Zijo.

Semin je iz Novog Travnika. Do kraja rata je bio u jedinici El mudžahid.

- Ta jedinica se smjestila u Bočinji. Čekali su naređenje za daljne akcije, ali je rat ubrzo završen. Većina boraca je ostala tu. Od opštine Maglaj dobili smo zeleno svjetlo da možemo ostati. Tako je i bilo. Neki su kupili kuće. Kupio sam i ja - prisjeća se Semin.

Kaže da su u adaptaciju kuća bočinjski mudžahedini uložili, prema njegovoj procjeni, oko dva miliona maraka. A onda su morali iseliti. Obećavali su im nadoknaditi uloženo.

- Ali, od toga nikad ništa - kaže Semin.

Semin se bavi trgovinom. Ima pčele i prodaje med.

- Kažu da smo teroristi, da nas plaćaju Arapi. Sve su to insinuacije. Čime su to dokazali. Niko nas ne pita kako živimo - kaže Rizvić.

Objašnjava nam da se u Bočinji muslimani trude da žive po šerijatu. I da to mnogima smeta.

- To znači da želimo biti predani Allahu u svakom segmentu života - objašnjava Semin.

Njegova žena ima hidžab. I sve njihove žene u Bočinji imaju hidžab.

U Bočinji je samo jedan čovjek arapskog porijekla. Ime mu je **Salem** i iz Tunisa je. Stalno se smije.

- Vjernik mora biti veseo - kaže Salem.

Oženio se Bosankom i ima bh. pasoš. U Tunis ne želi da se vrati. Kaže da mu je ovdje lijepo. On je jedan od rijetkih mudžahedina u Bočinji koji ima traktor.

U vrijeme našeg boravka u Bočinju je svratio **Jusuf Barčić** iz Živinica. Završio je Akaid u Medini i imam je u jednoj živinačkoj džamiji. Zovu ga šejhom.

U aviliji ispred jedne kuće okupili su se muškarci. Pili su kafu i sok. Jusuf im je objašnjavao neke od principa islama. Svi su ga s pažnjom slušali. Onda se jedan od prisutnih obrati nama.

- Znaš da su te najmanje tri puta slikali?

- Ko?- pitamo.

- FOSS-ovci, strani špijuni. Svaki dan kroz Bočinju prođe koliko hoćeš vozila, nekad i po nekoliko puta. Tako živimo svaki dan. A stalno nam govore kako imamo nekakve kampove za obuku - kaže spomenuti sagovornik.

Sjednicu prekida ezan. Malo je glasniji. Predsjednik mjesne zajednice Bočinja **Boško Jovanović** kaže da povratnicima smeta ezan.

- Srpske povratnike iritira urlikanje sa improvizovane džamije - Boškove su riječi.

Na ovakve Boškove izjave mudžahedini se više i ne obaziru.

- Mi možemo biti bolje komšije nego oni nama - kaže Semin: **Ali, to ne znači da ih volimo. Ne možemo voljeti nekoga ko ne vjeruje u Allaha.**

Semin nam je potvrdio da su u početku bočinjski muslimani pozivali komšije Srbe u islam. Kaže, da sada to više ne čine.

Žali se kako im je dosadio pritisak javnosti:

- Da ovdje živi grupa homoseksualaca to bi bilo normalno, a ovako nije.

Prije nego smo krenuli iz Bočinje, u Centru je predavanje imao jedan Saudijac koji je ranije boravio u Bosni. Skupilo se 20-ak Bočinjana. Predavanje je bilo vezano za širenje islama i smetnje koje mogu dovesti do toga. Predavač je rekao da želja za sticanjem imovine, djeca, supruga,... mogu stati na put *dawi* (misionarstvu op.a). Pred jaciju smo napustili Bočinju.

- Možete napisati šta hoćete. Samo da znate, Allah voli istinu - kazao nam je šejh Barčić.

ŽELJEZNO POLJE: O Željeznom Polju kraj Žepča, kruži priča da je mjesto mudžahedinske zajednice. Međutim, slika ovog brdovitog sela to ne odaje. Za vrijeme jednodnevnog boravka u Željeznom Polju nismo primjetili niti jednog čovjeka s bradom karakterističnom za mudžahedine. Daleko od toga da ih u Željeznom polju u ratu nije bilo.

- Bila je tu jedna jedinica od 300 boraca, mahom Arapa. Bili su strašni borci, dobri ratnici. U ratu je tu bio i kamp za obuku. I naši borci su se dva mjeseca u njemu obučavali- kaže **Muamer Efendić-Cune.**

Sjedimo s njim u kafeu *Trend*, vlasništvo njegovog rodaka.

- U ratu su bacili bombu u ovaj kafić, jer se točio alkohol- kaže Muhamed.

Sjeća se da je bilo zabranjeno točiti alkohol, da su tražili od žena da se pokriju.

- Ali, to je prošlo - kaže Muhamed.

Muhamed ef. Grabus, jedan od dva imama u Željeznom Polju, kaže da je njegov džemat zaista dobar i da su mještani dobri vjernici.

- Bilo je i Arapa, ali sada ih nema. No, nikada nije bilo većih problema - kaže Grabus.

Istina je da mještani Željeznog Polja drže do vjere. U osnovnoj školi *Abdul Vehab Ilhamija*, djeca sa selam alejkum pozdravljaju direktora **Asima Sinanovića.** Ipak, nema u školi mnogo pokrivenih djevojčica.

Drugi imam u Željeznom Polju je **Ahmed Muhamed.** On je iz Meke u Saudijskoj Arabiji. Zaposlen je u Islamskoj zajednici BiH. Oženjen je i ima četvero djece. U BiH je došao 1992. godine kao humanitarac. Radio je u *Igasi*. 1997. preselio se u Željezno Polje, jer kako reče, voli prirodu. Sjeća se da je i u Meki volio otići van grada. Njegovo poimanje islama blisko je bosanskom. Nema visoko mišljenje o arapskim dobrovoljcima koji su bili tu u ratu:

- Mislim da Bosanci preuveličavaju njihov doprinos u ratu. Mnogi od tih Arapa su bili niko i ništa u evropskim gradovima. Kada je počeo rat vratili su se is-

SFOR plaćao za pretrpljeni strah

- Koliko je bila besmislena akcija SFOR-a u Šeričima pokazuje i to da su se nakon nekoliko dana njihovi predstavnici izvinuli za uznemiravanje. Mada to rijetko čine, platili su svu štetu koju su počinili u selu, pa čak su platili i pojedincima za pretrpljeni strah. Prije akcije dva dana je iznad sela visila bespilotna letjelica. A kada su vojnici ušli u selo, tresli su se od straha. Mi uglavnom nismo. Mi se samo bojimo Allaha - kaže Šeričanin Zikret Bilanović.

lamu i došli u Bosnu. Kao i njihov raniji život i i islam su ekstremno poimali. Bilo je tu radikalnih zabrana, nametanja...

On, kao i njegov kolega Grabus u mejtefu ima 80 učenika. Kaže da su Bosanci dobri ljudi, ponekad previše osjećajni i tolerantni, ali i željni znanja.

- Nekada sam s Bosancima sjedio pola sata objašnjavajući im kako se pravilno uči Fatiha i bilo je dovoljno. S pojedinim Arapima sam znao o tome pričati cijelu noć - sjeća se Muhamed.

Prije dvije godine zajedno s porodicom bio je kući, u Meki. Tada je obavio i hadž. U Saudiju se ne misli vratiti. Kaže, navikao se na Bosnu i njeno zelenilo. A grad baš i ne voli.

Džematlije o Muhamedu imaju samo riječi pohvale. I vole s njim pričati.

U Željeznom Polju živio je i **Handala**, jedan od osumnjičenih za postavljanje bombe u Mostaru. Handala je poslije toga pobjegao iz Bosne i Hercegovine. Njegova bivša supruga je još u Željeznom Polju. Udala se za mještanina koji živi u Švedskoj.

ŠERIĆI: Treće selo u, kako su to pojedinci u javnosti nazvali, mudžahedinskom trokutu, je selo Šerići, udaljeno petnaestak kilometara od zeničkog naselja Nemila.

U Topčić Polju pitamo jednog *bradonju* gdje su Šerići.

- E, ja sam iz Šerića. Pa, ako mogu s tobom.

Kaže da se zove **Zikret Bilanović.** Stanuje na *pola metra od šeričke nove džamije*. Radi u *Vodovodu*. Zadovoljan je poslom i time što je plata na vrijeme. Sam počinje priču o nedavnom upadu SFOR-a u ovo selo.

- Zamislite hiljadu vojnika i deset helikoptera je krenulo ka Šerićima. Ali, to nas nije prepalo - kaže Zikret.

Šerići su u brdu. Selo je zgusnuto i u njemu živi oko hiljadu i po ljudi. Evidentno je da u njemu ima veliki broj onih koji imaju brade.

- Ne smeta meni kada mi kažu bradonja. Bilo bi neobično da mi to ne kažu, a imam bradu - priča nam **Halil Garanović**, tridesetogodišnjak.

On nas je ljubazno ugostio. Na njegovom stolu su knjige vezane za islam; Tefsir Kur'ana - Islamski odgoj djeteta. Ljut je na Federalnu televiziju. Veče prije u emisiji *60 minuta* bio je prilog sa demonstracija u Zenici, a vezanih za zbivanja u Palestini.

- Amarildo Gutić kaže da su to bili seljaci koji su uzvikivali *tekbir*. Zašto im smetamo - pita se Garanović i dodaje da bi možda izašao na proteste protiv španjolske ETA-e da su organizovani.

Džamija u Bočinji, centar svih dešavanja u ovom mjestu

Ezan i zvono za sabah, podne, ikindiju...

Kada je s islamskog centra u Bočinji počeo odjekivati ezan pet puta dnevno, u isto vrijeme sa crkve koja se nalazi stotinjak metara preko puta odzvanjalo je zvono. Tako je bilo nekoliko dana. Ezan za sabah, zvono u sabah, ezan za podne, zvono u podne...

- A onda su se zvonari valjda umorili i nakon nekoliko dana odustali od toga - kaže Semin.

Ne plaća pretplatu jer FTV ne doživljava kao svoju televiziju:

- Ako ništa ne možemo učiniti za Palestinu, onda možemo podići svoj glas. Pa mi smo do juče bili u istoj situaciji.

Kaže da Šerićani istinski pokušavaju živjeti po šerijatu. On se ponosi time.

- Kod nas nema droge, prostitucije, alkoholizma, ubistava, krađe. I zato mi za druge nismo normalni, nismo evropski. Mi smo zbog toga teroristi. To je paradoks - kaže Garanović.

Njegova žena nosi hidžab. I sve žene *bradonja* su pod hidžabom. Ostale su, uglavnom, pokrivene maramama.

- Šerići su selo u kojem se samo radi i klanja. Ništa više- kaže 45-godišnji **Salko Bošnjak.**

Njemu je, kaže, izuzetna čast da nas počasti ručkom.

Pored Garanovića, na ručku je bio i šerićki efendija **Zehrid Rešić.** On nam prepričava susret sa novinarem emisije 60 minuta **Damirom Kaletovićem:**

Halil Garanović: "Bolan, mi se trudimo da preživimo, nemamo kada misliti o terorizmu"

- Nakon SFOR-ove nepotrebne akcije, pokuca on na vrata i pita me za izjavu. Prvo mu kažem da nemam šta reći. On opet ponovi, a ja kažem - *ne govorim za 60 minuta* - i zatvorim vrata. Onda na TV-u vidim kako je rekao: *Je li zato što se borimo protiv terorizma?* To je bilo tako smiješno.

Novinare optužuje za to što ih povezuju s terorizmom:

- Bolan, mi se trudimo da preživimo, da radimo, nemamo mi kada misliti o takvim stvarima, ali mi se ne bojimo nikoga osim Allaha - kaže Garanović.

Glavno okupljalište Šerićana je ispred veleljepne džamije i u njoj. Džamiju su izgradile džematlije uz pomoć donacija iz Kuvajta i Saudijske Arabije. Možda je kuriozitet što u Šerićima postoji sedam prodavnica. Niti u jednoj nema alkohola, a samo u tri mogu se kupiti cigarete.

- Naši ljudi znaju šta je haram- kaže Salko.

Zanimljivo je i to da se *bradonje* ne žele slikati. Jedan od njih je imao loše iskustvo. Kaže, bio je na demonstracijama u Sarajevu i onda na Internetu, na jednoj web strani, nađe sliku na kojoj je on, a u potpisu slike stoji mreža Al Qa'ide.

- Radim kao građevinar u Austriji i to mi može napraviti veliki problem - kaže naš sugovornik.

Šerići su pretežno stočarsko mjesto. Svaka kuća ima makar tri-četiri ovce. Na šerićkim livadama zasađeno je 90 tona luka. Kažu, to je najisplativije.

Glavni bravar u selu je *bradonja*, glavni stolar također. Pčelarenje je odnedavno jedna od bitnih grana privređivanja. Garanović je predsjednik nedavno formiranog pčelarskog društva. On ima desetak košnica. Kilo meda je 10 KM, a prošle godine prodao je 300 kila.

U selu postoji samo jedan pozdrav - selam alejkum. Šerići su uistinu jedna kompaktna muslimanska zajednica.

- Bila prije, danas, a inšallah i ubuduće - kaže efendija Rešić.

Garanović dodaje: **Kada me neko pita odakle si, kažem: Iz Islamske Republike Šerići!**

Istina, u Šerićima se dokidaju neki tradicionalni bosanski vjerski običaji: nema više mevluda, niti četeresnice. Ne naplaćuju se dženaze. Na namazima je redovno stotinjak ljudi.

- Ovo je jedan od najboljih džemata - kaže efendija Rešić. ■

BLIC PONEDELJAK 10. MAJ 2004.

Strahuju od mudžahedina

Predstavnici vlasti oba entiteta hvale se povratkom u svim opštinama BiH, a ozrenska sela ih demantuju – stanovništvo više nema gde da se vrati. Osim toga, nemaju ni volje za to, ali, kažu, ni hrabrosti.

Marija Jandrić

Nekadašnja sela u opštinama Zavidovići, Banovići, Maglaj i Lukavac svedoče o ratu koji je do pre nekoliko godina vođen na padinama Ozrena – kuće su potpuno spaljene, groblja porušena, obnove nema, a samo na pomen "održivog povratka" nekadašnji meštani se gorko nasmeju...

Vlado Petrović, koji je nekada tu živeo, priča "EuroBlicu" da je pre rata u ozrenskim selima bilo oko 50.000 ljudi, dok sada više nikoga nema, jer je sve popaljeno i uništeno.

"Pošto je bilo priče o obnovi, ja sam pokušao da je tražim i za svoju kuću. Međutim, tražili su da se povratak prijavi najmanje deset ljudi, što je nemoguće, jer u mom selu više nema toliko živih ljudi – stariji su pomrli, a mladi su izginuli u ratu", kaže Petrović.

Tamo zaista više nema nikoga, niti ima ko da se vrati. Nekada su tu bila srpska sela Polje, Podvolijak, Prokopići, Curići, Podmalovan, Grabovičkići, Paljenik, Tunjik, Lazendići, Sjenokos, Kamenica, Hrge, Stog, Medići, Karačići, Čevaljuša, Brijesnica Gornja i Donja, Tumare, Kačari, Riječani, Savičići, Lozna, Krčevine,

Na Alahovom putu

Najveći kamp za obuku mudžahedina u ratu je bio u selu Livade, gde već postoji i njihovo groblje. Ispod Podsjelova, gde je izginulo mnogo srpskih vojnika, postoje dva groba mudžahedina, jer je njihova želja bila da se sahrane na putu gde umru za Alaha. Sve je to promenilo život Srba na Ozrenu, zbog čega u skorije vreme nije realno očekivati njihov povratak...

CamScanner

Borovci, Jeličići, Kalajiši, Pejići, Spasojevići, Krčevina, Kesten, Lozna, Banovići...

Meštani su se tokom rata iselili većinom u Doboj, Modriču i Šamac, ali ih je dosta otišlo i u Prnjavor i dalje. Sela su bukvalno nestala od juna 1994. do kraja rata.

Ono što ih najviše boli su uništena groblja. Vlado Petrović priča da u groblju sela Prokopići, gde su ukopavani članovi 17 familija, više nema nijednog spomenika, ni krsta. Većina nadgrobnih spomenika je odneta, ostatak je polupan pa se grobovi uopšte ne mogu razaznati. U selu Hrge kod Stoga uništeno je 70 odsto nadgrobnih spomenika. U Kučicama nema nijednog nadgrobnog obeležja - slično je i sa ostalim selima, a bilo je i slučajeva gde su groblja minirana.

Nekada je na Ozrenu bio i manastir Vozućića – tokom rata je bio paljen i miniran. Ni tamo više nema nikog. I kada bi neko pojedinačno hteo da se vrati, ne bi imao od čega da živi. Uništene su voćke, sadnice... Šuma je potpuno isečena, a svuda unaokolo su mine.

Mnogi neće da se vrate, jer strahuju od mudžehedina, koji su se, od Bočinje do sela duboko pod Ozrenom, naselili za vreme rata. Petrović kaže da ima slučajeva gde su Srbi i mudžahedini prve komšije, ali se ne druže, čak ni deca međusobno ne govore. Razlog tome nije samo strah već i vrlo vidljiva civilizacijska razlika koja stvara nepremostiv jaz među njima.

''Блиц'' Београд, 10. 5. 2004.

CamScanner

СПОРТ

У Дармштату у Њемачкој одржан Свјетски куп и Свјетско првенство за јуниоре у каратеу

Бојан Благојевић из Карате клуба "Слога-Нова форма" Добој први ак свијета

У њемачком граду Дармштату од 22. до 24. окобра ове године, одржан је Свјетски куп за дјецу од девет до четрнаест година и Свјетско првенство за јуниоре од 15 до 21 године у каратеу, на коме је у саставу репрезентације Републике Српске, наступило девет младих каратиста КК "Слога- Нова Форма" из Добоја. У Њемачку су том приликом отпутовали: Александар Цвијановић, Драгана Боројевић, Сузана Јушкић, Сања Цвијановић, Бојан Тадић, Бојан Благојевић, Младен Плоскић, Давор Јовановић и Слободан Старчевић.

Најзапаженији резултат међу њима је остварио Бојан Благојевић, који је у дисциплини борбе у средњој категорији, у конкуренцији 51 такмичара из 39 земаља свијета надјачао све своје противнике, освојио златну медаљу и заслужено понио титулу првака свијета. Благојевић се такође такмичио заједно са својим клупским колегом Младеном Плоскићем и члановима КК "Шеснаеста" из Бањалуке, Дражеком Шкрбо и Сањином Шакић за репрезентацију Републике Српске и том су приликом освојили запажено треће мјесто и бронзану медаљу. И остали чланови КК "Слога -Нова Форма" из Добоја су остварили запажен резултат, јер су се Бојан Тадић и Давор Јовановић борили за медаљу, а најлаћи међу њима Александар Цвијановић заузео је десето мјесто у дисциплини кате. У Стручном штабу КК "Слога - Нова Форма" из Добоја не крију одушевљење постигнутим успјехом на такмичењу у Њемачкој. Јер како наводе, ово је највећи успјех такмичара овог клуба у његовој тридесетогодишњој историји.

Д.Ј.

"Видици" Добој, од 4. 11. 2004. године

(Бојан је син Дарке Благојевића из Буковице на Озрену и мајке Вере Петрушић Благојевић из Горње Бочиње. Један краћи временски период је живио и школовао се у Горњој Бочињи. М.Т)

BLIC PETAK 10. DECEMBAR 2004.

Zahtev izbegličkih udruženja visokom predstavniku

Povratnici u Federaciju BiH zastrašeni

U Bočinji i dalje uzurpirane mnoge srpske kuće

BANJALUKA - Savez za koordinaciju udruženja izbeglica i raseljenih RS uputiće danas visokom predstavniku u BiH Paddiju Ešdaunu otvoreno pismo u kojem će ga upozoriti da svojim postupcima otvoreno staje na stranu samo jednog naroda - Bošnjaka, a problematika srpskih izbeglica ga uopšte ne interesuje, potvrdio je "EuroBlicu" predsednik Saveza za koordinaciju izbegličkih udruženja RS Veljko Stevanović.

Iako su predstavnicima medunarodne zajednice, posebno visokom predstavniku, do sada nekoliko puta upućivali zahteve za razgovor, niko od njih, kako kaže Stevanović, "nije našao za shodno da se sastane sa predstavnicima izbegličkih udruženja iz RS i razmotri načine za rešavanje njihovih problema".

"Svi nas usmeravaju na Dom za ljudska prava, gde se izbegličkoj sirotinji otima i poslednja para za plaćanje advokata i podnošenje tužbi, koje u većini slučajeva ne donose nikakve rezultate. Posebna je priča bezbednost srpskih povratnika u Federaciji, gde mnogi tvrde da im je sada gore nego za vreme rata", rekao je Stevanović.

Prema njegovim rečima, posebno loša situacija, kada je reč o bezbednosti povratka, jeste u Tuzlanskom kantonu, Zenici, Ilijašu, Bočinji i Sanskom Mostu, gde je većina srpske imovine uzurpirana, a povratnici izloženi svakodnevnim zastrašivanjima.

U OHR-u juče nisu želeli da komentarišu tvrdnje predstavnika izbegličkih udruženja iz RS, ističući da još nisu dobili pismo za koje je Savez za koordinaciju udruženja izbeglica i raseljenih RS najavio da će uputiti kancelariji visokog predstavnika. *N. B.*

"Блиц" Београд, петак, 10. 12. 2004.

CamScanner

Dnevni avaz, srijeda,
16. februar/veljača 2005.

Realizirana zamisao čelnika MUP-a ZDK

Jučer formiran Forum građana povratnika u BiH

Cilj je stvaranje povoljnijih uvjeta za siguran povratak na ovo područje

Ministarstvo unutrašnjih poslova Zeničko-dobojskog kantona jučer je održalo konstituirajuću sjednicu Foruma građana povratnika, koji ima za cilj brigu o sigurnosnom stanju i stvaranje povoljnijih uvjeta za siguran povratak u ZDK.

Forum građana povratnika ima 11 predstavnika povratničkih udruženja među kojima su i članovi iz naselja Drivuša i Perin Han (Zenica), Bočinja (Maglaj), Borovica (Vareš), Kraljeva Sutjeska (Kakanj), Želeća i Žepče.

- U sastavu Foruma su i predstavnici SGV-a Pokret za ravnopravnost i Saveza za koordinaciju udruženja izbjeglih u RS, MUP-a i Ministarstva za rad i izbjeglice ZDK - kaže inicijator formiranja Foruma ministar policije ZDK Muhidin Alić.

Šef Misije Evropske policije u BiH Kevin Karti pozdravio je formiranje Foruma.

- Obradovan idejom i uspostavom prve ovakve organizacije u BiH. EUPM će svesrdno pomoći ovaj i slične projekte u cijeloj BiH - kazao je Karti.

Za predsjedavajućeg je izabran Dragan Tešanović iz Bočinje, dopredsjedavajući je Slaven Katičić iz Kraljeve Sutjeske, a sekretar Dragan Subotić iz Zenice. *A. Dž.*

ГЛАС
четвртак, 14. април 2005.

СТРАНАЧКА ХРОНИКА

ПАРТИЈА ДЕМОКРАТСКОГ ПРОГРЕСА

Посјета Маглају

БАЊА ЛУКА - Посланик Партије демократског прогреса у Представничком дому Парламентарне скупштине БиХ Јелина Ђурковић и посланици у Народној скупштини Републике Српске Млађан Зарић и Веселин Пољашевић посјетиће данас општину Маглај у Федерацији БиХ.

- Делегација посланика Партије демократског прогреса посјетиће и мјесне заједнице Бочиња и Јабланица, да би се упознала са проблемима српских повратника у овој општини - наводи се у саопштењу Информативне службе ове странке.

■ Д. В. М.

BLIC SUBOTA 16. APRIL 2005.

VESTI

POVRATNICI

Osnovano „Jedinstvo"

DOBOJ - U MZ Bočinja, u opštini Maglaj, osnovano je Udruženje poljoprivrednika „Jedinstvo", u koje se učanilo 60 Srba povratnika - izjavio je predsednik Saveta te MZ Aleksa Aleksić. Udruženje je sklopilo ugovor sa sarajevskom mlekarom za dnevnu isporuku oko 500 litara svežeg mleka, a u toku su pregovori sa zvorničkim preduzećem „Sirak" za isporuku gljiva i „Biljanom" iz Maoče za isporuku lekovitog bilja. *(SRNA)*

CamScanner

POVRATAK SRBA U MAGLAJSKU OPŠTINU

BRIGE NISU NESTALE

– Najveća prepreka povratku strah od mudžahedina, rekla Jelena Đurković, koja je protekle sedmice s Mlađenom Zarićem i Veselinom Poljaševićem posjetila opštinu Maglaj i povratnike u naselju Bočinja. Načelnik obećao pomoć

Poslanik u Predstavničkom domu Skupštine BiH Jelena Đurković rekla je da je najveća prepreka povratku Srba u opštinu Maglaj strah za bezbjednost zbog brojnih porodica mudžahedina koje su se ovdje naselile.

Đurkovićeva je zajedno s poslanicima u Narodnoj skupštini Republike Srpske Mlađenom Zarićem i Veselinom Poljaševićem o brojnim pitanjima srpskih povratnika razgovarala s načelnikom opštine Mehmedom Mustabašićem, kao i s predstavnicima mjesnih zajednica Bočinja i Jablanica.

Ona je naglasila da su se zbog toga Srbi nerado odlučivali na povratak, ali da je stanje danas mnogo povoljnije.

– Načelnik maglajske opštine je obećao da će, poslije privatizacije "Natrona", da će niki od tih povratnika dobiti i posao. Obećao je i da će se poštovati princip konstitutivnosti kada je riječ o zapošljavanju u opštinskoj administraciji – rekla je Jelena Đurković na konferenciji za novinare u Bočinji.

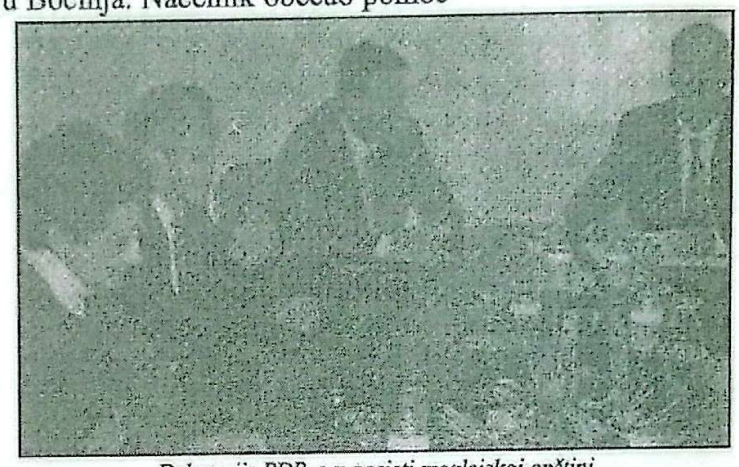

Delegacija PDP–a u posjeti maglajskoj opštini

Ona je izrazila nadu da će razgovori uroditi plodom, posebno što srpski predstavnici mjesnih zajednica podržavaju pristup načelnika Mehmeda Mustabašića i vjeruju da je saradnja već uočljiva.

– Analiziraćemo ono što smo vidjeli na terenu i predložićemo mjere koje bi mogle doprinijeti bržoj obnovi sela kako bi i povratnici imali uslove za život dostojan čovjeka – istakla je Đurkovićeva.

Mehmed Mustabašić je izrazio zadovoljstvo razgovorima i naglasio da lokalne vlasti idalje nastoje posvećivati pažnju povratku u ova naselja. On je istakao da je jedan od prvih zadataka obnova infrastrukture.

– Najveće teškoće odnose se na ekonomiju, jer je više od 65 odsto stanovništva na ovom području bez zaposlenja – naglasio je Mustabašić.

Ipak, izrazio je nadu da će se i to poboljšati kada se završi privatizacija "Natrona".

Vlada Republike Srpske najviše je pomogla povratku u maglajsku opštinu.

Predstavnici mjesne zajednice Bočinja rekli su da su mnogo bezbjedniji, ali da ih još zabrinjava činjenica da ne znaju koliko u ovom naselju živi mudžahedina i da te podatak nema ni policija.

Sl. P.

BROJKE SVJEDOČE

Poslije egzodusa Srba 1995. godine Bočinju je naseliło 170 porodica mudžahedina.

–Danas je u ovom selu ostalo 15 porodica, koje žive u kućama kupljenim od Srba.

U Bočinju i Jablanicu od predratnih 3.158 stanovnika vratilo se 433 ili 13,71 odsto.

reportaža

POVRATNICI U OZRENSKA SELA BOČINJU I JABLANICU

Život na odstojanju

Da, ipak, ima simbola multietičnosti u opštini Maglaj, potvrđuje zastava Republike Hrvatske, uredno istaknuta pored zastave BiH i zastave HDZ-a na zgradi u kojoj je smešten opštinski odbor HDZ-a u Maglaju. Šta je, tu je, živeti se mora, vele povratnici. "Bar smo crkvu uspeli da obnovimo", odgovaraju

SLOBODAN DURMANOVIĆ

Bočinja je donedavno bilo najčešće citirano ime jednog sela u BiH; gotovo da nema važnijeg evropskog medija koji nije opisivao Bočinju i njene nove stanovnike, mudžahedine koji su zbog "ratnih zasluga" u Armiji BiH naseljeni u to mesto. Kada su pre pet godina počele prve deložacije "svetih ratnika", u Bočinji zamalo nije došlo do rata, prisećaju se prvi srpski povratnici u to, nekada srpsko selo. Rat nije izbio, ali prvim povratnicima često je, kako kažu, glava visila o koncu sve dok je u Bočinji boravio Abu Hamza, jedan od komandanata zloglasne jedinice "El mudžahid"; fizički su napastovani, zastrašivani, vređani i psovani, sekli su im voće, uništavali zasade i livade. Onda je Abu Hamza odselio u pravcu Sarajeva, pa se sve nekako smirilo...

"Nove komšije": "Pre su nam govorili da, ako hoćemo da živimo mirno sa njima, moramo da pređemo na islam, ali smo i mi žestoko odgovarali. Sad trenutno nemamo problema s njima, sem nekih manjih ekscesa, ali valjda zato što se držimo podalje od njih. Evo, ja svaki dan prolazim ovuda, pored kuća u kojima žive: idem svojim putem, ništa im ne kažem, ništa oni meni ne kažu. Znamo da žive u sedam kuća, ali ne znamo ko sve u njima živi. U nekoj kući živi jedna, u nekoj po pet porodica, u jednoj kući živeli su godinu - dve, onda su došli neki drugi. Ne raspoznajemo da li su to ovdašnji Bošnjaci koji su primili njihove običaje ili su mudžahedini. Ne znamo ni ko su ljudi koji dolaze kod njih", kaže za "Novi Reporter" Aleksa Aleksić, predsednik Saveta mesne zajednice Bočinja.

Načelnik opštine Maglaj, Mehmed Mustajbašić (član SDA) ima samo reči hvale za bezbedosnu situaciju: "U poslednjih godinu dana nismo imali nijedan incident na nacionalnoj osnovi. Sitnih razmirica bude, ali situacija je dobra i odlična sa tendencijom poboljšanja", doslovce kaže načelnik. O "novim komšijama" srpskih povratnika najradije ne bi pričao. Tvrdi da su Bošnjaci "ali nisu njihovi"!? . "Oni ne propovedaju pravi islam. To su neobrazovani ljudi, koji svojim ponašanjem nanose štetu i islamskoj zajednici. Oni na neki način postaju sekta i to ćemo morati da rešavamo", bilo je sve što Mustajbašić "može da kaže" za "NR". Kako će da "rešavaju" niko ne zna.

Iako nemaju loših reči za Mustajbašića, srpski povratnici su uvereni da on sam ne može ništa ni da "rešava", niti da kontroliše svoje "sektaše". "Njih je kontrolisao direktno Alija Izetbegović dok je bio živ. I sami su se hvalili: 'samo Alija nama može da naređuje'. Sad ih posećuju neke hodže, ne znamo ko su, ali valjda njih slušа-

reportaža

POVRATNICI U OZRENSKA SELA BOČINJU I JABLANICU

Život na odstojanju

Da, ipak, ima simbola multietičnosti u opštini Maglaj, potvrđuje zastava Republike Hrvatske, uredno istaknuta pored zastave BiH i zastave HDZ-a na zgradi u kojoj je smešten opštinski odbor HDZ-a u Maglaju. Šta je, tu je, živeti se mora, vele povratnici. "Bar smo crkvu uspeli da obnovimo", odgovaraju

SLOBODAN DURMANOVIĆ

Bočinja je donedavno bilo najčešće citirano ime jednog sela u BiH; gotovo da nema važnijeg evropskog medija koji nije opisivao Bočinju i njene nove stanovnike, mudžahedine koji su zbog "ratnih zasluga" u Armiji BiH naseljeni u to mesto. Kada su pre pet godina počele prve deložacije "svetih ratnika", u Bočinji zamalo nije došlo do rata, prisećaju se prvi srpski povratnici u to, nekada srpsko selo. Rat nije izbio, ali prvim povratnicima često je, kako kažu, glava visila o koncu sve dok je u Bočinji boravio Abu Hamza, jedan od komandanata zloglasne jedinice "El mudžahid"; fizički su napastovani, zastrašivani, vređani i psovani, sekli su im voće, uništavali zasade i livade. Onda je Abu Hamza odselio u pravcu Sarajeva, pa se sve nekako smirilo...

"Nove komšije": "Pre su nam govorili da, ako hoćemo da živimo mirno sa njima, moramo da pređemo na islam, ali smo i mi žestoko odgovarali. Sad trenutno nemamo problema s njima, sem nekih manjih ekscesa, ali valjda zato što se držimo podalje od njih. Evo, ja svaki dan prolazim ovuda, pored kuća u kojima žive: idem svojim putem, ništa im ne kažem, ništa oni meni ne kažu. Znamo da žive u sedam kuća, ali ne znamo ko sve u njima živi. U nekoj kući živi jedna, u nekoj po pet porodica, u jednoj kući živeli su godinu - dve, onda su došli neki drugi. Ne raspoznajemo da li su to ovdašnji Bošnjaci koji su primili njihove običaje ili su mudžahedini. Ne znamo ni ko su ljudi koji dolaze kod njih", kaže za "Novi Reporter" Aleksa Aleksić, predsednik Saveta mesne zajednice Bočinja.

Načelnik opštine Maglaj, Mehmed Mustajbašić (član SDA) ima samo reči hvale za bezbednosnu situaciju: "U poslednjih godinu dana nismo imali nijedan incident na nacionalnoj osnovi. Sitnih razmirica bude, ali situacija je dobra i odlična sa tendencijom poboljšanja", doslovce kaže načelnik. O "novim komšijama" srpskih povratnika najradije ne bi pričao. Tvrdi da su Bošnjaci "ali nisu njihovi"!? . "Oni ne propovedaju pravi islam. To su neobrazovani ljudi, koji svojim ponašanjem nanose štetu i islamskoj zajednici. Oni na neki način postaju sekta i to ćemo morati da rešavamo", bilo je sve što Mustajbašić "može da kaže" za "NR". Kako će da "rešavaju" niko ne zna.

Iako nemaju loših reči za Mustajbašića, srpski povratnici su uvereni da on sam ne može ništa ni da "rešava", niti da kontroliše svoje "sektaše". "Njih je kontrolisao direktno Alija Izetbegović dok je bio živ. I sami su se hvalili: 'samo Alija nama može da naređuje'. Sad ih posećuju neke hodže, ne znamo ko su, ali valjda njih sluša-

CamScanner

ju. Ne verujem da će oni poslušati ni Mehmeda, niti policiju. Bunili su se i kad su ih pre godinu dana kontrolisali sforovci. A ni njima nije bilo svejedno, pa valjda zato nisu posle ni dolazili. Čak su jednom Bošnjaku, našem predratnom komšiji, zapretili da će ga Alah kazniti, ako bude pomagao nevernicima. A čovek nam je samo pomagao oko obrade zemlje", prepričava jedan od povratnika u Bočinju, ne želeći da priča pod svojim imenima o "novim komšijama".

A ni "nove komšije" nisu raspoloženi za slikanje. Kako vide kameru ili fotoaparat, tako odmah požure u kuće. Zbog okolnosti u kojima su se našli, povratnici često opsuju i svoje sunarodnike koji su prodali svoje kuće "novim komšijama".

Problem im je, kaže Aleksa Aleksić, i što ne mogu sebi priuštiti kablovsku televiziju, jer sad mogu da gledaju samo BHTV i Federalnu TV. "Tako od sedam do osam uveče slušam jednu istu priču po kojoj ispada da pripadam agresorskoj naciji, pa se upitam gde se nalazim", objašnjava Aleksa medijsku situaciju u Bočinji.

A njegove sunarodnike u Jablanici, drugom velikom povratničkom mestu u maglajskoj opštini, tabla na ulazu još i podseti gde se nalaze: na tabli ćitko piše "Republika BiH", a ispod grb "Republike BiH". Nedaleko od zgrade MZ je i spomenik na kojem je uklesano 27 imena Bošnjaka koji su, kako piše, "poginuli i nestali u srpsko-četničkoj agresiji na opštinu Maglaj". A sa dve strane vijore se ratne zastave Armije BiH.

Šta je, tu je: Da, ipak, ima simbola multietičnosti u opštini Maglaj, potvrđuje zastava Republike Hrvatske, uredno istaknuta pored zastave BiH i zastave HDZ-a na zgradi u kojoj je smešten opštinski odbor HDZ-a u Maglaju. Šta je, tu je, živeti se mora, vele povratnici. "Bar smo crkvu uspeli da obnovimo", odgovaraju.

Svakodnevni život povratnika u Bočinji i Jablanicu je život zemljoradnika-težaka. Od predratnih oko 4.500 stanovnika, vratilo ih se oko hiljadu, a stalno zaposlenje imaju samo retki. "Vratio sam se u Jablanicu 2000. godine. Život nije ni dobar, ni loš. Živimo skromno od stočarstva, žena, ja i dvoje dece. Jedna kćerka ide u srednju školu, a druga u osnovnu. Imali smo donaciju za izgradnju kuće, a ostalo smo sve sami uradili. Dobili smo i jednu junicu, sad je krava. Sad imam još nekoliko krava. Zasada nismo imali problema", kratko odgovara Stevan Stojanović iz Jablanice.

U Bočinji su povratnici dobili 21 junicu, sadnice jabuke, kruške i šljive, pa su se sami organizovali u Udruženje poljoprivrednika koje ima 65 članova. "Preko organizacije 'Mersi korps' dobili smo 180.000 KM i uložili u obnovu zgrade omladinskog doma, u kojoj su pre bili mudžahedini. Nabavili smo sušaru za voće, lekovito bilje i gljive. Imamo i pet otkupnih stanica za mleko sa laktofrizima koji će početi da rade ovih dana, ali pošto ima malo grla stoke teško ćemo organizovati veću proizvodnju mleka. Za otkup voća saradujemo sa brčanskim 'Bosnaplodom', a uspostavili smo saradnju i sa 'Biljanom' iz Maoče za kompletan plasman lekovitog bilja i sa 'Smrčkom' iz Zvornika za prodaju šumskih plodova. Sve je to, međutim, koliko da ljudi prežive i opstanu na svojim ognjištima", objašnjava Vaso Zekić, predsednik Udruženja poljoprivrednika.

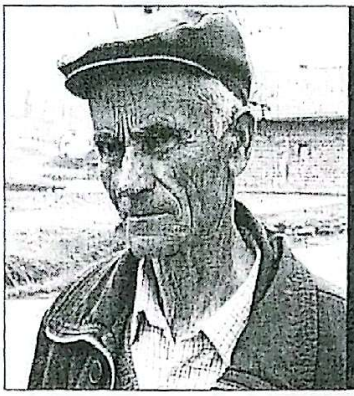

"Pre su nam govorili da, ako hoćemo da živimo mirno sa njima, moramo da pređemo na islam, ali smo i mi žestoko odgovarali. Znamo da žive u sedam kuća, ali ne znamo ko sve u njima živi. U nekoj kući živi jedna, u nekoj po pet porodica, u jednoj kući živeli su godinu-dve, onda su došli neki drugi. Ne raspoznajemo da li su to ovdašnji Bošnjaci koji su primili njihove običaje ili su mudžahedini. Ne znamo ni ko su ljudi koji dolaze kod njih", kaže Aleksa Aleksić

Načine na koji se povratnici snalaze, načelnik opštine Maglaj Mehmed Mustajbašić svrstava u svoje uspehe. "Zaista se moram pohvaliti da se ovde dešavaju povraci. Mi smo do sada uložili jako mnogo", ponosi se načelnik.

O "novim komšijama" srpskih povratnika najradije ne bi pričao. Tvrdi da su Bošnjaci "ali nisu njihovi"!? , "Oni ne propovedaju pravi islam. To su neobrazovani ljudi, koji svojim ponašanjem nanose štetu i islamskoj zajednici. Oni na neki način postaju sekta i to ćemo morati da rešavamo", bilo je sve što Mustajbašić "može da kaže"

Načelnikov ponos, međutim, brzo splasne u odgovoru na pitanje koliko je to mnogo uloženo. "Pa, nemam baš tačnih podataka, ali, evo, recimo, prošle godine uloženo je 50.000 KM... A, evo, i Vlada kantona uložila je milion maraka", odgovara Mustajbašić. Načelnik je ipak skloniji obećanjima za naredni period: "Evo, 'Mersi korps' ulaže u infrastrukturu, pa će i opština u tome učestvovati sa 10-20 odsto. Obećao sam i da će svi narodi biti ravnopravni u opštinskoj administraciji. U reformi administracije, izbalansiraću nacionalni sastav zaposlenih, ali, to sam rekao i mojima u SDA, nemojte mi davati nesposobne. Nema govora da će takvi proći. Samo sposobni profesionalci. Sledi i privatizacija 'Natrona', pa će i tu biti prilike za zapošljavanje povratnika", objašnjava vispreno Mustajbašić.

Ne može, zaključuje, sve odjednom, jer je tek nekoliko meseci načelnik.

Nezaposlenost povratnika je katastrofalna. "S područja sela Bakotić i Krsnog Polja zaposlila su se svega tri lica. To će teško ići, jer i 'Natron', koji je pre rata imao 4.000 zaposlenih, kad se privatizuje moći će da primi oko 700 ljudi. Slično je i sa 'Krivajom' u Zavidovićima, pa nam je ostalo samo da se bavimo poljoprivredom, i to uglavnom staklenicima i plastenicima", objašnjava Čedo Moćić, predsednik nedavno osnovanog Udruženja povratnika opštine Maglaj. Kaže da je za povratak interesovanje veliko, ali da ne postoje osnovni uslovi da se svi zainteresovani vrate. "Kad je bio oglas za popravku 90 kuća, neki ljudi su otpali, jer do njihovih kuća ne može da dođe kamion sa građevinskim materijalom. Znači, dok se ne poprave putevi, ti ljudi ne mogu ni da se vrate", dodaje Moćić.

Ali, problema ima i tamo gde su putevi dobri i gde su se ljudi vratili.

"Imamo problem sa jednim čovekom koji nam seče šumu, razvaljuje puteve kamionima. Seče bespravno i posle na miru prodaje. Žalili smo se, ali niko to ne zaustavlja", kaže jedan od povratnika u Jablanicu. ■

"Нови Репортер" Бања Лука, бр. 111-112, 27. 4. 2005.

CamScanner

ГЛАС СРПСКЕ
Бања Лука Година LXII www.glassrpske.com
Сриједа, 20. април 2005. Број 10.659, цијена 0,6 КМ

■ КАКО ДАНАС ЖИВЕ СРБИ, ПОВРАТНИЦИ У БОЧИЊУ

БОЉЕ ЈЕСТЕ, ДОБРО - НИЈЕ

Муџахедини више не насрћу отворено на повратнике. Ојадио ми се живот од слушања приче да смо агресори, каже Алекса Алексић

БОЧИЊА - Срби, повратници у Бочињу, насеље на Озрену у маглајској општини, данас живе много мирније него раније, али још зазиру од домаћих муџахедина.

То предсједник Савјета мјесне заједнице Бочиња Алекса Алексић објашњава овако:

- Они нас у посљедње вријеме не дирају. Али ми не знамо, у ствари, ни ко су ови, нити колико их има. Знамо број кућа у којима живе. Седам. Колико их је у кућама, није нам познато. Ми обични људи, заправо, не можемо да разликујемо шта је то муџахедин и некада млади муслиман, данас Бошњак, а камоли да знамо њихове намјере када се овдје окупе у великом броју.

За такво стање, што се муџахедина тиче, криви су, према његовим ријечима, Срби који су своја имања продали тим људима.

- Нама је загонетно то што ни полиција не зна њихов број. Из свега тога проистиче наш страх. Па, ето, иако нас не дирају и нека је мени и свим повратницима све добро, а није, има још тога што нас мучи. Ако свако вече од седам до осам часова на федералној телевизији БХТ слушам једну те исту причу да припадам нацији агресора, онда ми се ојади живот и запитам се гдје се ја то налазим - каже Алексић.

Он вели да Срби у Бочињи могу да врате само програме ових кућа. О томе су, вели, обавијестили начелника општине Мехмеда Мустабашића, који је рекао да ће то питање размотрити и видјети са представницима шта може да се учини.

- На томе се то засад завршило, а ми имамо овдје погодно брдо за постављање релеја. Но, ништа није урађено, иако би било нормално да можемо да бирамо чији ћемо програм гледати на нашим екранима - истиче Алекса Алексић.

Предсједник новооснованог Удружења повратника општине Маглај **Чедо Моћић** каже да се у мјесну заједницу **Бочиња од предратних око 4.500 становника Срба вратило 20 одсто. Све их мучи исти проблем - незапосленост.**

- Са подручја сусједног **Кренот Поља и Бакотића** запослила су се свега три лица. То ће тешко ићи, јер **„Натрон"**, највеће маглајско предузеће у коме је прије рата радило више од 4.000 душа, када се приватизује моћи ће да запосли свега 700 људи. Слично је и са **„Кривајом"** у сусједним Завидовићима. Због тога се овдје људи окрећу пољопривреди, тако да ниче све више стакленика и пластеника - наглашава Чедо Моћић.

У Бочињи је основано Удружење пољопривредника које има 65 чланова.

Васкрсије Зекић: Нема посла

Чедо Моћић: Лоши путеви

- Смјестили смо се у зграду која је прије рата била омладински дом, а у току борби и неколико година касније вјерски објекат муџахедина. **„Мерси корис" је уложила 180.000 марака у обнову зграде и набавку опреме: сушаре за воће, љековито биље и гљиве. Имамо и пет откупних станица за млијеко са лактофризима које ће почети са радом за петнаестак дана** - наглашава предсједник Удружења пољопривредника Васкрсије Зекић.

Добили су 21 расну јуницу, али тешко ће бити организовати већу производњу млијека пошто има мало трава, јер то је повратнички крај. Холандска влада је поклонила саднице јабуке, крушке и шљиве... што је довољно за почетак, да се крене са отбиљежицим радом.

- Предвидјели смо да имамо пет стално запослених лица, а у сезони више од двадесет. Наравно, ту не рачунамо кооперанте и сараднике у свему овоме, јер намјеравамо да се бавимо и сакупљањем шумских плодова. Успоставили смо сарадњу са **„Босналодом"** из Брчког за откуп воћа, **„Биљаном"** из Маоче за комплетан пласман љековитог биља и са **„Смрчком"** из Зворника за продају шумских плодова - каже Васкрсије Зекић.

Алекса Алексић: Још нас је страх

Срби из озренских насеља указују и на лоше путеве као велику препреку за повратак.

- На огласу за поправку 90 кућа отпали су неки кандидати, јер до њихових порушених кућа не може да дође камион са грађевинским материјалом. Дакле, ти људи практично не могу да се врате док им се не направи пут - вели Чедо Моћић.

Надају се да ће на том плану стварн кренути набоље, јер им је то обећао нови начелник Мехмед Мустабашић, с којим су успоставили добру сарадњу.

■ Сл. П.

СЕКТА

Начелник општине Маглај Мехмед Мустабашић истиче да су Бошњаци у Бочињи и њихов проблем.

- Они не проповиједају праву ислам. Ријеч је углавном о необразованим људима, који својим понашањем наносе штету исламској заједници. Заправо, могло би се рећи да они на неки начин постају секта и то ћемо морати да расчишћавамо - каже Мустабашић.

Срби, повратници у Бочињу, равно су били често на удару муџахедина, поготово док је овдје боравио Абу Хамза. Физички су нападани, сјечено им је воће, уништаване су им засади и ливаде... Муџахедини су им једном отели краве које су пекли и бацили га у ријеку Босну. Јавио су, ако хоће да живе мирно, позивали да пређу на ислам.

Bočinja - pet godina poslije deložacije mudžahedina

U mjestu je danas stotinak domaćinstava srpskih povratnika i, zvanično, sedam porodica domaćih, dakle Bošnjaka, koji su se pridružili velikom pokretu mudžahedina. Među njima i jedan stranac, Abadurahman Elbas, zvani Salem

Bočinja

Jedni drugima (NE)SMETAJU

Gore u prisoji obnovljena pravoslavna bogomolja. Na njoj srpska trobojka sa četiri "s" u sredini.

Dolje, uz asfaltni put koji presijeca selo, novi objekat. Ne liči na džamiju, ali ga "domaći" mudžahedini i njihovi gosti koriste za vjerske obrede. Na vrhu vijori bijela zastava s porukama iz Kurana ispisanim arapskim slovima.

Stotinak metara dalje osnovna škola. Nad ulaznim vratima zastava BiH.

I sve to u Bočinji, mjesnoj zajednici maglajske opštine.

U mjestu je danas stotinak domaćinstava srpskih povratnika i, zvanično, sedam porodica domaćih, dakle Bošnjaka, koji su se pridružili velikom pokretu mudžahedina. Među njima i jedan stranac, **Abadurahman Elbas**, zvani **Salem**. Tokom rata došao čak iz Palestine. U Bosni je dobio pasoš i tu se oženio. Od Srbina kupio kuću i u Bočinji ostao. Da počne novi život.

Osnovna škola u Bočinji prije rata nosila je ime **Titovog** partizana **Rake Jovanovića**, a za boravka mudžahedina u Bočinji, poginulog pripadnika Armije BiH, **Sauda Burića**. Danas škola nije ni "Rakina" ni "Saudova". Samo je – Osnovna škola Bočinja. Dvije učiteljice, Bošnjakinje, uče đake po federalnom programu, a danas je u Bočinji četrdesetak osnovaca. Dvadesetak njih su djeca srpskih povratnika. Isto toliko ih je iz porodica bočinjskih mudžahedina. Jedni drugima ne smetaju. Čak se zajedno igraju. I uče isti jezik i istoriju koja ipak nije ista za njihove roditelje.

U selu, od srpskih povratnika, niko ne radi. Zaposleni su samo policajci u lokalnoj stanici. Mudžahedini su nešto agilniji. Uvijek rade, jure. Otimaju se za koru hljeba. Da prežive.

U selu, od srpskih povratnika, niko ne radi. Zaposleni su samo policajci u lokalnoj stanici. Mudžahedini su nešto agilniji. Uvijek nešto rade. Jure. Otimaju se za koru hljeba. Da prežive.

I sve to u Bočinji, mjesnoj zajednici maglajske opštine.

Boško Jovanović, predvodnik je srpskih povratnika. Prvi se, sa još desetak komšija, u aprilu 2001. godine vratio na djedovinu. Otimao se zlu vremenu, nije odustajao.

– Vrijeđani smo i napadani. Ali nismo se dali. Znali smo da ćemo na kraju biti, kako ono narod kaže, svoji na svome. Mudžahedini su evo već peta godina deložirani iz Bočinje, ali i dalje nam smetaju. Ne oni nego njihovi zvučnici preko kojih se prenosi atmosfera sa vjerskih obreda. Dovode nas do ludila. Ne možemo spavati – priča Boško.

Bočinja je ostala bez mudžahedina tokom 2000. godine. U mjesto se vratilo samo šest njihovih porodica koje su kupile kuće od Srba i naselili ih. I danas u njima žive.

– Od 14 mudžahedina koji su posljednji napustili Bočinju, pored njihovog vođe **Imada al Huseina**, zvanog **Hamza**, bio je i izvjesni **Muhamed Begović** porijeklom iz arapskih zemalja. Ime pod kojim se krije sigurno nije njegovo. Kada je osjetio da su mu na tragu pobjegao je glavom bez obzira. Prvo u Zavidoviće. Poslije niko i nikada nije čuo za njega. Mislim da je vrlo opasan. Kao uostalom i svi ratni stanovnici Bočinje koji su ratovali i počinili zločin uglavnom na Ozrenu – nastavlja Jovanović svoju priču.

U selu će se, kažu bar tako donatori, nastaviti obnova kuća srpskim povratnicima. Ima ih još koji bi se vratili. Još samo da je posla i hljeba na kućnom pragu.

– Pitaš kako živimo. Živimo od patnje, čovječe. Ja i žena sa naša dva sina i njihovim porodicama vratili smo se misleći da ćemo živjeti život dostojan ljudi. Ali leda su nam okrenuli svi. Ne misle valjda da ćemo umjesto hljeba jesti zidove i fasadu – pita se na kraju Jovanović.

SL. SABLJIĆ

Obnova kuća ljudi smiješa ako povratnici nemaju posla

Okupljanja iza ponoći

Boško Jovanović pripovijeda da za radovnih vjerskih obreda petkom, u Bočinju dođe i stotinak vjernika. Puno ih je koji tu stignu automobilima uglavnom s njemačkim i austrijskim registarskim tablicama.

– Posljednjih nekoliko mjeseci sve je više onih koji se, u zgradi – džamiji, okupljaju uglavnom iza ponoći. Ko zna ko su i šta rade u Bočinji. Inače, primijetio sam da prilikom svake veće terorističke akcije u svijetu mudžahedini posebno živnu. Tako je to bilo nakon napada u Nijujorku, pa poslije u Španiji i pogotovo danas u Iraku i Afganistanu. Tada se zvučnici raspadaju od nekih poruka, naravno na arapskom jeziku. Valja to sve izdržati – ističe Jovanović.

НОВОСТИ Петак, 15. јул 2005.

ЏЕВАД ГАЛИЈАШЕВИЋ, БИВШИ ГРАДОНАЧЕЛНИК МАГЛАЈА, УПОЗОРАВА ДА СУ МУЏАХЕДИНИ САКРИВЕНИ У ГЛАВНОМ ГРАДУ БиХ

"СВЕТИ РАТНИЦИ" У - САРАЈЕВУ!

Они прави муџахедини су у власти Федерације БиХ, у врху исламске верске заједнице и Странке демократске акције. Ти "свети ратници" су обучавали федералне полицајце, садашњу мултиетничку полицију. Терористи су данас само у великим центрима, више не бораве по забитима

МАГЛАЈ - У великом селу Бочињи, код Маглаја, у којем је пре рата живело више од три хиљаде Срба, све до 22. маја 2000. године харали су домаћи и инострани муџахедини: око 355 из БиХ и 155 из "белог света". Тог дана Џевад Галијашевић, ступа на дужност председника Скупштине општине Маглај, и одмах оглази сам међу муџахедине - рекао им је да једноставно морају да напусте то село, пошто су у туђим кућама. Истовремено, у општини Маглај укинуо је верске и увео уобичајене поздраве у читавом свету као што су "добар дан" и "добро јутро".

Галијашевић, сада првак Нове демократске странке БиХ, водио је акцију исељавања муџахедина из српских кућа све до краја 2000. године. Тада су се створили услови за повратак Срба у своје куће и на своја имања. Галијашевић је крајем 2003. године поднео оставку на дужност првог човека маглајске општине, јер, како каже, није било реално да даље раде у околностима, када је и кантолана и власт у Сарајеву опет доспела у руке Странке демократске акције.

- Муџахедини су у Бочињи, обучавали полицајце Федерације БиХ, Алијине полицајце - прича за "Новости" Џевад Галијашевић:

- Ту су преносили вештине полицајцима из Тешња, Завидовића и Маглаја. Обављана је, дакле, обука легалних полицијских снага! То је сада ова мултиетничка полиција, која треба да буде реформисана. У међувремену, муџахедини су од шест српских домаћина откупили куће у којима данас живи десетак њихових породица. То су домаћи муџахедини. Бочиња одавно није оно што је била до краја 2000. године. Пажња на њу скреће се повремено да би се сакрили они прави муџахедини, који више не бораве по забитима, већ су, у највећем броју, у Сарајеву. То су људи, који су у власти Федерације БиХ. Они данас, као што чини посланик из Маглаја, предлажу у федералном парламенту више брачних заједница одједном! Терористи су данас само у великим центрима. Ових шест кућа у Бочињи увек скрећу пажњу на себе. Они прави "свети ратници" су у врху Исламске верске заједнице, у врху Странке демократске акције и сакривени су у Сарајеву.

Галијашевић подсећа да је српски народ у Бочињи био скоро све до пред крај рата, а онда је скоро трећина Озрена пала приликом офанзиве муџахедина. Офанзива је названа, каже наш саговорник "Фара" (Божја заповест) и њоме је командовао Алијин генерал Сакиб Махмуљин. Тада је, истиче он, око 50.000 Срба истерано из својих кућа, међу којима и они из Бочиње и околних села.

- Муџахедини су хтели да се уселе у Возући, али су их предухитрили Сребреничани, па су дошли у Бочињу, направили бензинску пумпу за себе и неколико фирми за уносан бизнис - прича Галијашевић. - Они су били део обавештајног система АИДА, службе коју је основао режим Алије Изетбеговића. У Бочињи је данас око 150 српских породица и то оних које су се, углавном, вратиле док сам ја био на власти у Маглају. Ништа више није урађено на повратку Срба након тога.

В. МИТРИЋ

ЗЕНИЦА Са прошлогодишњег протеста радикалних босанских муслимана против Израела

БОСАНСКА АЛ КАИДА

- КАД сам исељавао муџахедине, међу њима је био Абу Мали, командант Ал каиде за Балкан, који је данас на ирачком ратишту. Такав човек је обучавао полицију! Тада су овде били "калибри" од "светих ратника". Био је овде Мухамед Завахири, брат Ејмана Завахирија, првог сарадника Осаме бин Ладена. Имао сам силне проблеме, који су прича за себе. Поред осталог више од пола године морао сам да чувам децу, јер су претили да ће их побити.

МУРАБАХА

ЏЕВАД Галијашевић каже да су следбеници муџахедина у Сарајеву на највишим нивоима власти. То, поред осталог, илуструје предлогом Закона о банкарству у којем се захтева увођење "мурабаха", исламског начина пословања!?

- Ето, БиХ такве представнике у власти, а овамо је тобоже за европске интеграције и улазак у Европску унију - поручује Галијашевић.

MEĐU POVRATNICIMA U MJESNU ZAJEDNICU BOČINJA

Je li zaboravljeno najpoznatije selo u BiH?

U nekoliko zaselaka još se niko nije vratio
- Mladi bježe što dalje od zavičaja
- Ambulanta koje ima a - nema

Aleksa Aleksić: odlično sarađujemo sa općinskom administracijom

Prije nekoliko godina, kada su u fokusu domaće i svjetske javnosti bile deložacije mudžahedinskih porodica iz sedamdesetak srpskih kuća, Bočinja je bila najpoznatije selo u BiH. Nakon što se u nju vratilo oko 150 domaćina, čije kuće su obnovljene zahvaljujući naporima Općine Maglaj i humanitarnih organizacija, selo na pola puta od Zavidovića do Maglaja počelo je da, kao jaje na jaje, liči na ostala povratnička naselja u BiH.

Povratnici, mahom stariji i nezaposleni ljudi, na sve načine pokušavaju da prežive. Aleksa Aleksić, starina koja obnaša funkciju predsjednika Savjeta Mjesne zajednice, kaže:

- Prije rata na području Mjesne zajednice Bočinja živjelo je oko 700 mahom srpskih domaćinstava. Povratak predratnih stanovnika teče sporo – nije ih se vratila ni četvrtina - jer sve je manje donatora voljnih da sudjeluju u obnovi porušenih kuća. U Donju i Gornju Bočinju, Mitroviće i Joševac vratio se prilično broj ljudi, za razliku od nekoliko zaselaka, poput Smrdinja, Bijelog Polja, Paravaca i Grbavice, gdje se još niko nije vratio.

Miloš Moćić: ne nada se da će ikada više dobiti posao

Sapunica o (ne)održivom povratku

Iako je mnogo urađeno da se povratak u Bočinju omogući i što je moguće više ubrza, još uvijek se pred povratnicima nalaze brojne prepreke. Jedna od najvećih je nemogućnost zaposlenja.

- Do rata, 24 godine sam radio u „Krivaji". Vratio sam se u Bočinju prije tri godine i od tada sam se nekoliko puta javljao u preduzeće u nadi da će me ponovo primiti na posao. Svaki put išao sam uzalud - kaže Miloš Moćić koji, radeći povremeno teške fizičke poslove, pokušava preživjeti sa nezaposlenom ženom i kćerkom.

Na Miloševu priču liče i priče ostalih radno sposobnih Bočinjana. Zbog neodrživosti povratka, mladarija iz ovog sela uglavnom ne pristaje da se vrati. Umjesto u zavičaju, svoju budućnost radije vide u Doboju, Modriči, Bijeljini...

U selu postoji četverorazredna osnovna škola koju pohađa tridesetak učenika. Kada završe četvrti razred oni, postajući đaci "vozari", nastavljaju da se školuju u Maglaju. Rekonstruirana je i mjesna crkva, u kojoj se, zahvaljujući sveštенiku koji dolazi iz Maglaja, bogosluženje obavlja na svaku mladu nedjelju i za vrijeme važnih vjerskih praznika poput božića i vaskrsa, a napravljena je i izvrsno opremljena ambulanta u kojoj bi, kada bi radila, medicinske usluge bile više nego zadovoljavajuće. Ali - ambulanta na čijoj opremljenosti bi šećici povratnika pozavidjele mnoge čaršije ne radi!

Mještani bez ljekara

- Ambulantu, u koju je uloženo 16.000 KM donatorskih para, dobili smo prije tri godine. Ispočetka je sve bilo u redu, ljekar je dolazio dva puta sedmično. Odjednom, neko se sjetio da u Bočinji nema dovoljno pacijenata i da ambulantu treba zatvoriti. Od tada, ako treba nekome dati injekciju, on mora otići u Maglaj u dom zdravlja. Isto tako, ako nekoga treba previti... Nije lako dva puta dnevno odlaziti u Maglaj da bi se dobila injekcija ili promijenio zavoj, pogotovu kada se mora plaćati prevoz - jada se Aleksa Aleksić, kome nije jasno zašto ljekar (ili makar medicinski tehničar) ne bi mogao bar jednom sedmično doći u Bočinju!

Putevi su u Bočinji (naročito onaj za Gornju Bočinju i Jošavac), zahvaljujući Općini Maglaj i Turskom bataljonu SFOR-a, u relativno dobrom stanju. Aleksa ne propušta ni ovu priliku da istakne odličnu saradnju svoje mjesne zajednice sa općinskom administracijom u Maglaju.

- Tamo gdje ne može sama pomoći Opština se potrudi da usmjeri donatore – riječi su ovog samoukog stolara koji, vješto baratajući blanjalicom, sebi i babi namiče sredstva za život.

Prilično tešku situaciju u Bočinji vremenske nepogode su ove godine učinile još težom.

Dejana Lazić sa mlađom sestrom Radicom

Na mladima svijet ostaje

U susjednu Jošavac pronašli smo Dejanu Lazić, odličnu učenicu trećeg razreda Ekonomske škole u Maglaju. Dejana se u rodno mjesto vratila krajem avgusta 2002. godine i, kako kaže, prilično se adaptirala na svakodnevne uslove života. U školi ima veliki broj prijatelja, a učenjem i vladanjem se izborila za poziciju predsjednice odjeljenske zajednice.

- U Bočinji skoro uopšte nema mjesta gdje bi mladi ljudi provodili slobodno vrijeme. Zato, kada završimo obavezne poslove, obično čitam. Često odem i u omladinske prostorije kod osnovne škole, gdje ima nekoliko računara ili uz stoni tenis – kaže Dejana koja je, uprkos tamnovom okruženju, pred sebe postavila zadatak da uvijek misli pozitivno.

Kada završi srednju školu, Dejana se nada da će roditelji imati novca potrebnog da se upiše na fakultet.

Bosiljka Jovanović ove godine ljetina ljeska

- Ljetina je, zbog kišnog ljeta, potpuno podbacila. Žito koje smo posijali neće imati vremena da sazrije. Krompir trune u zemlji. Ko ima kravu, svinjče ili štogod od peradi može preživjeti. Ko se oslonio na usjeve, ove godine je propao – kaže jedna od prvih povratnica u Bočinju Bosiljka Jovanović koja je u svoje zasijano polje, kada je riječ o izgledima da se preživi dolazeća zima, polagala velike nade.

Iako je "instalirana" uz samu cestu, u Bočinju sve rjeđe svraćaju oni od kojih povratnici očekuju da, ipak, ponekad svrate. To su u prvom redu humanitarne organizacije a odmah potom brojni političari. Koji su im, svojevremeno, obećavali "med i mlijeko", a onda ih pustili da se sami uvjere u onu narodnu izreku o obećanju i ludom radovanju.

(N. SMAJLOVIĆ)

Renovirana crkva

CIJENA 1 KM SCG

NE

www.nezavisne.com PRI

20 DIN 0,5 EURA 7,5 HK 100 SLT 32,5 DEN BROJ 2554 • SRIJEDA, 21. SEPTEMBRA 2005.

ZAVISNE novine

VO IZDANJE

Srušena kuća porodice Moćić

Izbjegličko naselje Kotorsko kod Doboja

FOTO: S. STOJANOVIĆ

NASTAVLJENO rušenje kuća

str. 5

CamScanner

U naselju Kotorsko kod Doboja sprovedeno još jedno rješenje inspekcije

Rušenje kuće

Rušenje obezbjeđivalo nekoliko stotina policajaca koje je dobojska vlast angažovala strahujući da se ne ponove incidenti kao prilikom ranija dva slučaja rušenja kuća srpskih izbjeglica sa Ozrena

IZBJEGLIČKA KUĆA srušena do temelja

S. GOJKOVIĆ

KOTORSKO - Kuća izbjegličke porodice Moćić iz maglajskog sela Bočinja, koju su sagradili u Kotorskom kod Doboja, srušena je juče do temelja po nalogu dobojskog urbanističko-građevinskog inspektora.

Rušenje je obezbjeđivalo nekoliko stotina policajaca, koje je dobojska vlast angažovala strahujući da se ne ponove incidenti prilikom ranija dva slučaja rušenja novoizgrađenih kuća u ovom naselju.

Bošnjaci iz Doboja, opština Doboj i 125 srpskih izbjegličkih porodica koje su se naselile u Kotorskom već pet godina se spore oko vlasništva nad zemljištem gdje je "niklo" naselje. Bošnjaci tvrde da su kuće sagrađene na njihovoj zemlji, koju je opština Doboj dodijelila Srbima izbjeglim sa Ozrena.

Kuća Gavre i Sofije Moćić, roditelja poginulog borca, srušena je juče bez njihovog prisustva. I mještani Kotorskog ostali su u svojim kućama. U tom naselju juče je proglašen dan žalosti, a mještani su se dogovorili da ćutanjem iskažu svoje nezadovoljstvo.

"Nemamo šta da kažemo. Mogli smo se okupiti i protestovati kao prije, ali ništa nam to ne pomaže. Možemo jedino da se potučemo s policijom. Ovo je zločin nad zločincima, kakav se nije dešavao ni u najgorim ratnim danima", kazao je jedan mještanin koji je stajao s grupom komšija stotinak metara od mjesta gdje je do juče bila kuća porodice Moćić.

A ona je, kažu inspektori, morala biti srušena, jer Moćići nisu poštovali zabranu gradnje koja je na snazi dok se ne okonča spor pred sudom.

Gavrilo Moćić, koji je kuću sagradio od penzije koju dobija za poginulog sina Duška, kazao je da mu poslije jučerašnjeg dana ne preostaje ništa drugo nego da razapne šator pored ruševina kuće.

"Nemam kuda", kaže Gavrilo Moćić, koji živi sa suprugom i dva sina.

Njihova imovina u Bočinji opljačkana je i srušena. Ni kiriju ne mogu plaćati, jer niko od njih nije stalno zaposlen.

Siniša Đorđević, advokat porodice Moćić, i juče je tvrdio da su njegovi klijenti gradili u skladu sa svim dozvolama. Za njega cijeli spor ima isključivo političku pozadinu.

"Zar da se nekom ruši kuća zato što nije napravio balkon sa sjeverne strane ili nije ostavio prozor na tavanu? Glavni krivac za ovu situaciju je načelnik opštine Doboj Obren Petrović koji je zavarao sve strane u ovom slučaju", kazao je Đorđević i najavio tužbu protiv opštine za nadoknadu štete porodici Moćić.

Spomenka Tošić, građevinski inspektor, kazala je juče da je ovaj objekat građen nelegalno i da je njegovo rušenje bilo neizbježno.

Na spornom zemljištu izgrađeno je 30 kuća. Pored njih gradi se još 40 kuća čiji su vlasnici, s rušenjem objekata njihovih komšija, obustavili radove do prve ploče. Strahuju da je rušenje kuće porodice Moćić jasna poruka da će i oni uskoro ostati bez krova nad glavom.

Jako policijsko obezbjeđenje — FOTO V. STOJAKOVIĆ

Moćići odbili alternativni smještaj

Spomenka Tošić, opštinski građevinski inspektor u Doboju, tvrdi da je Moćićima, kao alternativni smještaj, nuđena druga kuća i ključevi od stana, ali da su oni to odbili.

"Odbili su i drugi smještaj i da prime rješenje o rušenju kuće. Imam u ovom trenutku ključ od stana u džepu i htjela sam da ga uručim Moćićima, ali njih nema", kazala je Tošićeva.

Inspekcijski organi, nakon što je kuća srušena, ostavili su rješenje o rušenju na ostacima njihovog nekadašnjeg doma.

"NEZAVISNE" U POSJEDU SLUŽBENE ZABILJEŠKE OBS RS S OZNAKOM "DRŽAVNA TAJNA, STROGO POVJERLJIVO" IZ 2002.

Ko su bili mudžahedini stanovnici sela Bočinja

str. 3

40 osoba iz BiH mogući teroristi

str. 3

CIJENA 1 KM SCG 20 DIN 0.5 EURA 7.5 HK 100 SLT 32.5 DEN BROJ 2589 • SRIJEDA, 26. OKTOBRA 2005.

"NEZAVISNE" U POSJEDU SLUŽBENE ZABILJEŠKE OBS REPUBLIKE SRPSKE S OZNAKOM "DRŽAVNA TAJNA, STROGO POVJERLJIVO" IZ 2002.

Ko su bili mudžahedini stanovnici sela Bočinja

U depeši broj 08-59 MUP-a ZDK od 5. oktobra 2001. godine, koju je OBS RS u julu 2002. godine zaveo pod oznakom strogo povjerljivo, državna tajna, navedeni su ime, prezime, godina rođenja i zemlja iz koje su mudžahedini došli u BiH

G. MAUNAGA

BANJA LUKA - Veći dio od četrdeset mudžahedina raseljenih iz Bočinje uz logističku podršku lokalnih funkcionera uglavnom je ostao u BiH, dok se jednom dijelu njih nakon terorističkog napada na SAD 11. septembra 2001. godine gubi svaki trag.

Prema podacima Obavještajno-bezbjednosne službe RS od 1. jula 2002. godine, veći dio stanovnika mudžahedinske zajednice u Bočinji, čija se imena nalaze u depešama MUP-a ZDK, u BiH su došli u toku rata i u njemu su učestvovali kao pripadnici Armije RBiH.

U depeši broj 08-59 MUP-a ZDK od 5. oktobra 2001. godine, koju je OBS RS 1. jula 2002. godine zaveo pod oznakom strogo povjerljivo, državna tajna, navedeni su ime, prezime, godina rođenja i zemlja iz koje su mudžahedini došli u BiH.

Uočljivo je učestalo mijenjanje arapskih imena u imena koja su bliža imenima lokalnog stanovništva. Iz depeše se vidi i da je većina ovih lica bila nastanjena u Bočinji, odakle su se pod pritiskom predstavnika međunarodne zajednice morali iseliti.

U depeši MUP-a ZDK navedena su imena 38 mudžahedina. U ovom broju donosimo imena prvih deset za koje se pretpostavlja da su ostali da žive u BiH:

Abdullah Khaled, rođen 1. januara 1973. godine u Jemenu. Armije BiH 13/14. Zenica. Promijenio ime u Klokić Khaled. Živio u Bočinji.

Ibrahim Khaled, rođen 10. februara 1968. godine u Egiptu. Vrbovik 36, Breza. Promijenio ime u Algari Khaled. Živio u Bočinji.

Assan Asharaf, rođen 28. avgusta 1962. godine u Egiptu. Bolnička 32, Sarajevo Centar. Živio u Bočinji.

Mamdouit Etawalli, rođen 13. januara 1967. godine u Egiptu. Adolfa Goldeberga 18, Zenica. Živio u Bočinji.

Aref (prezime nečitko), rođen 17. avgusta 1963. godine u Libiji. Kumovska 3/5, Sarajevo Novi grad. Promijenio ime: Aref (i novo prezime nečitko). Živio u Bočinji.

Muhamed Hacnimi, rođen 7. juna 1968. godine u Kataru. Hajdarevići, Zavidovići. Novo ime nečitko. Živio u Bočinji.

Saied Eror, rođen 2. juna 1962. godine u Egiptu. Kolodvorska 13, Novo Sarajevo. Promijenio ime u Saled Čolić. Živio u Bočinji.

U informaciji MUP-a ZDK navedena su i imena onih kojima se nakon 11. septembra 2001. godine gubi svaki trag. Pored njihovih imena, u depeši stavljena je oznaka prebivališta: "nepoznato". Tako se pretpostavlja da su BiH napustili:

Adel Abrouk, rođen 17. maja 1966. godine u Tunisu. Ranija adresa Bosanska bb, Zavidovići (adresa). Živio u Bočinji. Adresa nepoznata.

Tanner (prezime nečitko), rođen 2. februara 1957. u Kuvajtu. Živio u Bočinji. Adresa nepoznata duže vremena.

Mohamed Mansoury, rođen 16. januara 1966. u Ujedinjenim Arapskim Emiratima (UAR). Živio u Bočinji.

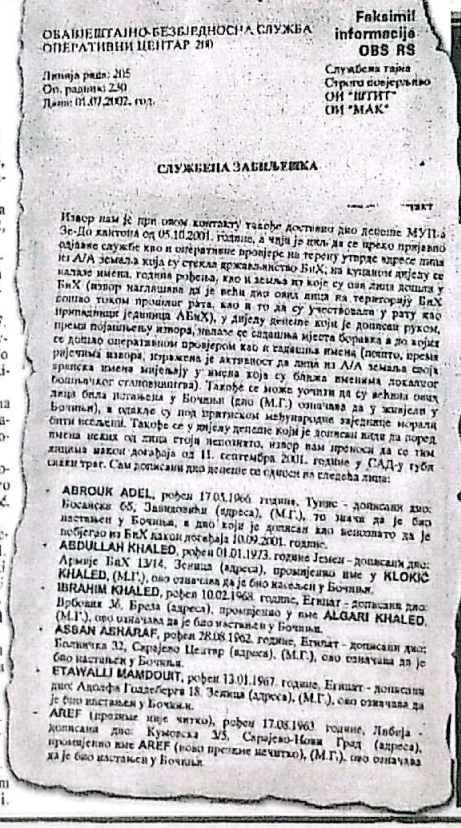

Faksimil informacije OBS RS

ОБАВЈЕШТАЈНО-БЕЗБЈЕДНОСНА СЛУЖБА
ОПЕРАТИВНИ ЦЕНТАР 210

Линија рада: 2Ц5
Оп. радник: Z30
Дана: 01.07.2002. год.

Службена тајна
Строго повјерљиво
ОИ "ИГИТ"
ОИ "МАК"

СЛУЖБЕНА ЗАБИЛЈЕШКА

ТЕКСТ

Извор нам је при овом контакту такође доставио дио депеше МУП-а Зе-До кантона од 05.10.2001. године, а чији је циљ да се преко пријавно одјавне службе као и оперативне провјере на терену утврде адресе лица из А/А земаља која су стекла држављанство БиХ, на крајњем дијелу се налазе имена, година рођења, као и земља из које су она лица дошла у БиХ (извор наглашава да је већи дио ових лица на територију БиХ дошао током протеклог рата, као и то да су учествовали у рату као припадници јединица АБиХ), у дијелу депеше који је дописан руком, према појашњењу извора, налазе се садашња мјеста боравка а до којих је дошло оперативном провјером као и садашња имена (поштo, према ријечима извора, изражена је активност да лица из А/А земаља своја арапска имена мијењају у имена која су ближа именима локалног босњачког становништва). Такође се може уочити да су неким овим лица била истакнута у Бочињи (дио (М.Г.) означава да у зградама у Бочињи), а одакле су под притиском међународне заједнице морали бити исељени. Такође се у дијелу депеше који је дописан руком имена неких од лица стоји напоменато, извор нам преноси да се тим лицима након догађаја од 11. септембра 2001. године у САД-у губи сваки траг. Сам дописани дио депеше се односи на следећа лица:

- **ABROUK ADEL**, рођен 17.05.1966. године, Тунис - дописани дио: Босанска 65, Завидовићи (адреса), (М.Г.), то значи да је био настањен у Бочињи, а дио који је дописан као вјенчано да је побјегао из БиХ након догађаја 10.09.2001. године.
- **ABDULLAH KHALED**, рођен 01.01.1973. године Јемен - дописани дио: Армије БиХ 13/14, Зеница (адреса), промијењено име у **KLOKIĆ KHALED**, (М.Г.), ово означава да је био исељен у Бочињи.
- **IBRAHIM KHALED**, рођен 10.02.1968. године, Египат - дописани дио: Врбовик 36, Бреза (адреса), промијењено у име **ALGARI KHALED**, (М.Г.), ово означава да је био настањен у Бочињи.
- **ASSAN ASHARAF**, рођен 28.08.1962. године, Египат - дописани дио: Болничка 32, Сарајево Центар (адреса), (М.Г.), ово означава да је био настањен у Бочињи.
- **ETAWALLI MAMDOUIT**, рођен 13.01.1967. године, Египат - дописани дио: Адолфа Голдеберга 18, Зеница (адреса), (М.Г.), ово означава да је био настањен у Бочињи.
- **AREF** (презиме није читко), рођен 17.05.1963 године, Либија - дописана дио: Кумовска 3/5, Сарајево-Нови Град (адреса), промијењено име **AREF** (ново презиме нечитко), (М.Г.), ово означава да је био настањен у Бочињи.

Bočinja

Poslije Dejtonskog sporazuma, većina mudžahedina je kolektivno naseljena u selo Bočinja kod Maglaja. Na ovom području su ranije živjeli Srbi, a mudžahedinima je omogućen boravak po ekstentorijalnom pravilu prema kojem nije primjenjivan zakon FBiH. To je jedna od eksperimentalnih zajednica življenja u čistom Islamu.

Primjenom Aneksa 7 Dejtonskog sporazuma deložiraju se muslimanske zajednice Bočinja zbog povratka srpskog stanovništva. Ovakav način je naveo mudžahedine na pobunu i postavljanje barikada u mjestu Bakotići, što je Maglaj dovelo u blokadu.

Dejtonskim sporazumom raspuštene su sve samostalne mudžahedinske jedinice, a većina njih je prešla u Sedmu muslimansku brigadu, čiji je centar bio u Zenici. Oružje i oprema su predati Trećem korpusu Zenica. Svi pripadnici jedinice "El mudžahid" dobili su odobrenje za odlazak s ovih prostora, dok se jedan dio pripadnika ozenio, te osnovao porodice i uzeo državljanstvo BiH i nastavio da živi na ovim prostorima.

CamScanner

"Nezavisne" u posjedu strogo povjerljivih dokumenata OBS-a Republike Srpske iz jula 2002. godine

Lokalni političari LOGISTIKA mudžahedinima IZ BOČINJE

ОБАВЈЕШТАЈНО-БЕЗБЈЕДНОСНА СЛУЖБА
ОПЕРАТИВНИ ЦЕНТАР 200

Faksimil informacije OBS-a RS od 5. jula 2002. godine

Линија радио 205
Оп. радник: 230
Дана: 05.07.2002. год.

Службена тајна
Строго повјерљиво
ОИ "ШТИТ"
ОИ "МАК"

ИНФОРМАЦИЈА

- ...РАНОВИЋ АСИМ, ... у КПД Зеница, унапри... СЈБ Зеница, након завр... Одјела за координацију ... Алијансе за промјене пос... Зе-До кантону.
- АГИЋ АХМЕТ, 1992. годи... на мјесту кантоналног тужи...
- ПОЈСКИЋ ЕНЕС, од 199... затим постављен за нач... на мјесту портпар...
- ИБРАКОВИЋ ШАБ... ХАМДИЈОМ КУЛО... из Бочиње и њиховом ...
- АЛИЈАГИЋ АМИРА, ... Кантоналног МУП-а, ... покривање правног дијела ... овом Кантону (издавање ... као и осталих идент...
- БУЉУБАШИЋ М... СИНАН, био пр... припадник 7. мус... Зеница, ова лица су ... имовине муџахединима.
- ХАМДИЈА КУЛОВИЋ, ... командовао Жељезарским ... командом је био ХАЛИЛОВИЋ ЦЕВАД, ... батаљону један од учесника у убиству ТОМАШЕВИЋ ГОР... ...ина Душана и КОСТЕ (извору непознато презиме овог лица) ... стричаку гдје је ова чета била стационирана. Извор нагла...

...РАНОВИЋ АСИМ, рођен у Зеници, на почетку рата исљедн... у КПД Зеница, унапријеђен затим у шефа Одјела крим. полиц... СЈБ Зеница, након завршетка рата постављен на мјесто начелн... Одјела за координацију Кантоналног МУП-а, а доласком на ... Алијансе за промјене постављен за министра унутрашњих пос... Зе-До кантону.
АГИЋ АХМЕТ, 1992. године радио као правник у КПД Зеница ... на мјесту кантоналног тужиоца.
ПОЈСКИЋ ЕНЕС, од 1993-1994. године био начелник СЈБ Бусова... затим постављен за начелника СЈБ Завидовићи, трентуно се налаз... на мјесту портпарола Кантоналног МУП-а. Заједно с...
ИБРАКОВИЋ ШАБАНОМ, трентутно начелником СЈБ Маглај и ХАМДИЈОМ КУЛОВИЋЕМ учествовао у пресељењу муџахедина из Бочиње и њиховом смјештају у другим мјестима Кантона.
АЛИЈАГИЋ АМИРА, дипл. правник, начелник Правне слу... Кантоналног МУП-а, према ријечима извора, била задужен... покривање правног дијела омогућавања насељавања муџахед... овом Кантону (издавање личних карата са промијењеним име... као и осталих идентификационих докумената).
БУЉУБАШИЋ МИРНАЗ, командир ПС Немила и ЧОЛАКОВИ... СИНАН, био предсједник МЗ Немила, учествовао у рату као припадник 7. муслиманске бригаде АБиХ, трентутно члан ЛИК-а Зеница, ова лица су била задужена за дистрибуцију отете српске имовине муџахединима.
ХАМДИЈА КУЛОВИЋ, савјетник гувернера Кантона, у рату командовао Жељезарским батаљоном АБиХ, под његовом командом је био ХАЛИЛОВИЋ ЦЕВАД, као командир чете у овом батаљону један од учесника у убиству ТОМАШЕВИЋ ГОРДАНА, ...ина Душана и КОСТЕ (извору непознато презиме овог лица) на стричаку гдје је ова чета била стационирана. Извор нагла...

Logistika i dalje u MUP-u ZDK

U strukturama MUP-a Zeničko-dobojskog kantona i danas ima ljudi koji su tokom proteklih godina bili uključeni u naseljavanja mudžahedina na područje ovog kantona, tvrde izvori "Nezavisnih" bliski MUP-u ZDK.

"Mirnaz Buljubašić jeste mogao biti uključen u naseljavanje mudžahedina na način da nije poduzimao ništa u slučajevima uzurpacije napuštene imovine lokalnih Srba, a kao inspektor u Upravi policije mogao je to spriječiti. Amira Alijagić jeste izdavala lične karte mudžahedinima na nepostojeća imena, ali je to sve radila prema nalogu Šemsudina Mehmedovića koji je jedno vrijeme bio kantonalni ministar unutrašnjih poslova", kaže naš izvor.

On smatra da Goran Telalović i Avdija Spahić nisu bili uključeni ni u kakve radnje oko naseljavanja mudžahedina, potkrepljujući to tvrdnjom da je i IPTF istraživao neke od policijskih dužnosnika iz ovog kraja među kojima i njih dvojicu koji su nakon istrage zadržali i sertifikat i posao. "Oni su nakon tih istraga zadržali pozicije u MUP-u dok su neki drugi policajci i inspektori, među kojima i Nikica Ostojić i Ramo Ajkić, bili decentificirani, ali su ova dvojica na čudan način vraćena na posao", pojašnjava naš izvor dovodeći to u vezu sa pojedinim dužnosnicima IPTF-a "s kojima se uz dobru naknadu moglo dogovoriti sve".

U ZDK bez komentara

Podatke OBS-a RS o "mreži pomagača" mudžahedinima na području Zeničko-dobojskog kantona jučer smo pokušali provjeriti u razgovoru sa nekim od "optuženih", međutim, kako se radi o događajima koji su se desavali prije šest i više godina, većina imenovanih ne nalazi se više na prostoru ZDK pa i BiH.

Spahić i Buljubašić uposleni su u MUP-u ZDK i do njih je juče bilo nemoguće doći, dok je Pojskić penzionisan.

Bivši premijer ZDK Kulović danas je zaposlen u Agenciji za privatizaciju FBiH, međutim, nalazi se na godišnjem odmoru izvan BiH.

A.M.

BANIA LUKA - Veća grupa mudžahedina boravi na području Zeničko-dobojskog kantona, a njihovo naseljavanje od 1993. godine do danas, kao i punu logistiku, omogućila je "organizovana grupa mještana do čijih smo imena došli operativnim radom".

Ovo stoji u strogo povjerljivom izvještaju Obavještajno-bezbjednosne službe (OBS) RS od 1. jula 2002. godine. Prema tim podacima, bez ove grupe koja čini mrežu podrške, dugogodišnji boravak mudžahedina u tom kantonu ne bi bio moguć. OBS RS navodi da mudžahedinsku logističku grupu u ZDK sačinjavaju: Asim Šaranović, Ahmet Agić, Enes Pojskić, Šaban Ibraković, Hamdija Kulović, Amira Alijagić, Mirnaz Buljubašić, Sinan Čolaković, Hamdija Kulović, Goran Telelović i Avdija Spahić.

U izvještaju OBS-a stoji da je Ahmet Agić na početku posljednjeg rata bio pravnik u KPD Zenica. U 2002. godini bio je na mjestu kantonalnog tužioca.

Enes Pojskić je 1993. i 1994. godini bio načelnik SJB Busovača, a potom je postavljen za načelnika SJB Zavidovići. Tokom 2002. godine radio je na mjestu portparola kantonalnog MUP-a.

"Sa Šabanom Ibrakovićem, koji je 2002. godine bio načelnik SJB Maglaj, i sa Hamdijom Kulovićem (bivši direktor 'Željezare' Zenica i savjetnik guvernera kantona), učestvovao je u preseljenju mudžahedina iz Bočinje i njihovom smještanju u druga mjesta Zeničko0dobojskog kantona", stoji u informaciji.

Amira Alijagić je prema navodima iz izvještaja OBS RS bila načelnik Pravne službe Kantonalnog MUP-a. "Ona je bila zadužena za pravno obezbjedivanje naseljavanja mudžahedina u ZDK. Omogućavala je izdavanje ličnih karata i ostalih identifikacionih dokumenata s promijenjenim imenima", stoji u izvještaju koji nosi oznaku "državna tajna". Mirnaz Buljubašić je u toku 2002. godine bio komandir PS Nemila i zadužen je bio za raspodjelu srpske imovine mudžahedinima. Sinan Čolaković, u ratu pripadnik Sedme muslimanske brigade AR BiH, imao je isto zaduženje kao i Buljubašić.

"Goran (Šefika) Telalović i Avdija Spahić su u ratu bili inspektori Odjela za krvne delikte CSB Zenica. Uništili su dokaze i zataškali istragu koja se vodila zbog ubistva šest Srba u Bistrici, blizu tunela Vranduk, 1993. godine. Spahić je 2002. godine bio na mjestu šefa Unutrašnje kontrole Kantonalnog MUP-a", navodi se u izvještaju OBS-a.

OBS RS navodi da je Asim Šaranović na početku rata bio isljednik u KPD Zenica, a da je zatim unaprijeđen u šefa Odjela krim-policije CJB Zenica. "Nakon završetka rata postavljen je na mjesto načelnika Odjela za koordinaciju Kantonalnog MUP-a, a dolaskom na vlast Alijanse za promjene postavljen je za ministra unutrašnjih poslova u ZDK", navodi se u informaciji OBS RS od 1. i 5. jula 2002. godine. U dokumentima Obavještajno-bezbjednosne službe RS kažu da su mudžahedini, nakon preseljenja iz Bočinje, smješteni u Zenicu (Badino), Zavidoviće (Kovači), Maglaj (deset kilometara od Bočinje na desnoj strani rijeke Bosne), a manji dio u Brezu i Visoko.

Sva dokumentacija OBS-a RS nakon reforme obavještajnog sektora u BiH premještena je u OBA BiH.

G.M.

CamScanner

Kuća Gavrila Moćića u Kotorskom ipak srušena

Bager opet presudio

DOBOJ - U prisustvu policije u Kotorskom kod Doboja juče ujutro je srušena kuća Gavrila Moćića, izbeglice iz Bočinje, u Federaciji BiH. Rušenje je obavljeno po nalogu opštinske građevinske inspekcije, a proteklo je bez incidenata.

Milica Đurđević

U Kotorskom se juče ponovila slika kao i pre godinu dana -mnoštvo novinarskih ekipa i nepregledna kolona policajaca. Jedan od njih je obavestio opštinskog građevinskog inspektora Spomenku Tošić da je obavljen pretres kuće, ali da Gavrila Moćića nisu zatekli.

- Nema ga u kući, stvari su iznesene. Možemo početi rušenje - konstatovala je Tošićeva.

Ubrzo je je Kotorskom odjeknuo zvuk bagera i novosagrađena kuća počela je da pada kao kula od karata.

- Ovo je teror i vandalizam, sve je protivzakonito i to ćemo dokazati. Nisu nam dostavili rešenje o rušenju da ne bismo iskoristili žalbu kao pravni lek. Ideja da se sruši ova kuća je način da se pokaže ostalima, koji su u fazi gradnje ili je nisu ni započeli, da se polako pakuju odavde - rekao je Siniša Đorđević, advokat Gavrila Moćića. On je optužio opštinsku vlast u Doboju za nezakonito rušenje i najavio tužbe protiv naredbodavaca.

Siniša Đorđević: Nisu nam dostavili rešenje o rušenju da ne bismo iskoristili žalbu kao pravni lek

Građevinska inspekcija je izdala nalog o rušenju zbog kršenja zabrane gradnje i odstupanja od urbanističko-građevinske dokumentacije.

- Sva pravna procedura je sprovedena. Gospodin Moćić je odbio da primi rešenje i ključeve od stana koji mu nudimo. Ostavljeno mu je više od godinu dana da dokumentaciju uskladi sa stanjem na terenu, a on to nije uradio - objasnila je Spomenka Tošić, građevinski inspektor.

Pre nešto više od godinu dana na kući Gavrila Moćića srušen je krov koga je podigao da bi zaštitio kuću od propadanja i prokišnjavanja, a komšije su su tada burno reagovale. Juče, međutim, nije bilo nijednog meštanina Kotorskog. Među retkim prolaznicima bila je i jedna starica, koja je rušenje posmatrala ne skrivajući suze.

„Tako će sutra i mome sinu. Ovde smo, čedo moje, svi osuđeni. Ne znamo ni šta ćemo ni kuda ćemo", rekla je starica i nastavila svojim putem.

Da li je baš ovako moralo: Srušena kuća Gavrila Moćića u Kotorskom FOTO: M. ĐURĐEVIĆ

Pet godina neizvesnosti

Neizvesnost oko gradnje u Kotorskom traje više od pet godina jer se Bošnjaci iz ovog naselja protive tvrdeći da zemljište na kojima se grade kuće, pripada njima.

Ni nakon prošlogodišnje sudske presude koja je utvrdila da zemljište nije u vlasništvu Bošnjaka, gradnja nije dozvoljena.

CamScanner

ГЛАС

У ТРНОВОМ ПОЉУ СРУШЕНА КУЋА ОЦА ПОГИНУЛОГ СРПСКОГ БОРЦА

ГАВРИЛОВА МУКА ПРЕГОЛЕМА

Гаврило Моћић јуче није гледао рушење своје куће. Српске избјеглице прогласиле дан жалости. Ово је незаконито, сматра Синиша Ђорђевић

ДОБОЈ - У избјегличком насељу Трново поље 1 и 2 у Которском код Добоја јуче је био дан жалости.

Мјештани, махом српске избјеглице из Возуће и са Озрена, палиле су свијеће и оплакивали судбину **Гаврила Моћића**, коме је јуче, по налогу општинске инспекције срушена кућа.

Ни Гаврила, оца српског борца који је у протеклом рату дао живот за Републику Српску, јуче није било.

Он није могао да, као и остали, у својој кући обиљежи дан жалости. **Под моћном машином добојског „Аутокомерца" и уз асистенцију многобројних полицајаца, нестао је прво кров, а потом и сират.**

СПЕЦИЈАЛЦИ

Рушење куће Гаврила Моћића протекло је без и једног инцидента. Мјештани су били у својим кућама, нису излазили, тако да је многобројна полиција, међу којима је било и специјалаца, практично остала без „посла".

Скрио се, Гаврило, негдје, јер, кажу, није могао да истрпи и ову муку. А она је преголема. Подсјећа на ону од прије десет година када је протјеран са свог вјековног огњишта, баш на јучерашњи дан, уочи Мале Госпојине.

- Не знам гдје је Гаврило. Али, знам да му је тешко, претешко. Као уосталом и свима нама. Зато смо се договорили, ми, мјештани Трновог поља 1 и 2 да прогласимо дан жалости. И да не излазимо из кућа. Послије десет година дошли смо на исто. И не зна се када нам је било горе и теже - прича, члан Грађевинског одбора, **Мирослав Родић**.

Трново Поље: На оку полиције

Кажу да су све до јуче вјеровали да се рушење неће догодити, јер били су под утиском препоруке републичког Министарства за урбанизам, грађевинарство и екологију којом се предлаже да одложи извршење рјешења о рушењу.

- На жалост, то се није догодило, кућа је срушена, а ми и даље немамо миран сан. Вјерујем да ни други не спавају мирно. Неспутљиво је да се ово уради када, рецимо, у селу немамо људи који живе у дашчарама и не знамо како ће да преживе, а овдје се руши готова кућа, нема логике, нема коментара - каже Родић.

Пуномоћник Гаврила Моћића, адвокат **Синиша Ђорђевић**, истиче да је оно што је јуче урађено у Трновом пољу 1 и 2 незаконито, а то потврђује и допис из Министарства за просторно уређење, грађевинарство и екологију у коме је речено да рјешење није извршно, јер није достављено странкама.

- Самим тим није постојала могућност за жалбу и сав овај посао је узалудан у смислу права, не и у смислу силе. Када имате једну овако комплексну ситуацију у коју се умијешала политика, право и све остало, онда свако тумачи нешто на свој начин - каже Ђорђевић.

Према његовим ријечима, у пракси нећете наћи случај да неком ко има урбанистичку и грађевинску дозволу, Моћић је посједује, треба да се руши кућа зато што није направио балкон са сјеверне стране или није оставио прозор на тавану, а кућа му није осам са пет, већ седам осамдесет са не знам колико метара.

- Све вам је онда јасно - каже Ђорђевић и додаје да овај потез добојске инспекције може да буде веома ризичан.

Јер, према његовим ријечима, у самом Добоју има више од 200 кућа које су саграђене без икаквих папира, дакле, бесправно.

- Уколико се сада покрене лавина, а не може се стати на овоме, онда ће Добој бити једини град у БиХ у коме ће се и послије рата водити својеврстан рат - рушиће се објекти - тврди Ђорђевић.

ИНСПЕКЦИЈА

Грађевински инспектор општине Добој Споменка Тошић каже да је у овом случају спроведена правна процедура и да је њихово рјешење потврдило и надлежно министарство тако да је рушење куће Гаврила Моћића - законито.

- Он је одбио да прими рјешење, а није прихватио ни кључеве од стана у Добоју у коме би био привремено смјештен. Одбио је, такође, и кућу у Добоју коју му је општина нудила док се овај случај не оконча - наводи Споменка Тошић.

У све ово, сматрају Срби у Которском, прете је дубоко умијешала и политика, локална, али и она висока.

Јер, сви од општинских званичника, па до највиших носилаца власти у Српској и Федерацији БиХ који су овдје долазили, говорили су и Бошњацима у Которском и Србима у Трновом пољу 1 и 2 да сачекају да суд каже своје и све ће бити рјешено.

У априлу прошле године Окружни суд у Добоју донио је правоснажно рјешење по коме земља на којој Срби граде куће није бошњачка, како су тврдили Которани, већ државна, што је у предмету Которско и најважније, а градње нема.

и С. ПУХАЛО

CamScanner

U SEOSKOM DOMU U VRELIMA KOD BOSANSKOG BRODA

IDEALNI USLOVI ZA EPIDEMIJU

U seoskom domu u Vrelima kod Bosanskog Broda sve izbjeglice koje tu borave već duže vrijeme koriste jedan WC i kupatilo.

Milana Lazić (68), izbjeglica iz Bočinje, u neuslovnim prostorijama boravi sa suprugom Danilom, sinom Draganom i njegovom tročlanom porodicom.

– Teško je, nego šta. Da nije suprugove penzije od 200 maraka, ne znam kako bismo preživjeli. Vidite, na prozorima su najloni i pokrivači. Tako je godinama. Na kraju zgrade imamo dvije prostorije, jednu koristimo kao WC, a drugu kao kupatilo. Sreća je da do sada nije izbila epidemija. Ovdje ima oko 15 porodica sa oko 130 članova. Većina ne radi – kaže Lazićeva.

Potvrdila je da ih nikada iz Ministarstva za izbjeglice i raseljena lica niko nije posjetio, a voljeli bi vidjeti ministra.

– Voljela bih vidjeti ministra. Da vidim kako izgleda, kako se ponaša, šta obećava. Ovdje smo godinama. Došli smo jer je opština raspisala konkurs za dodjelu zemljišta i pomoć za izgradnju objekta – dodaje naša sagovornica.

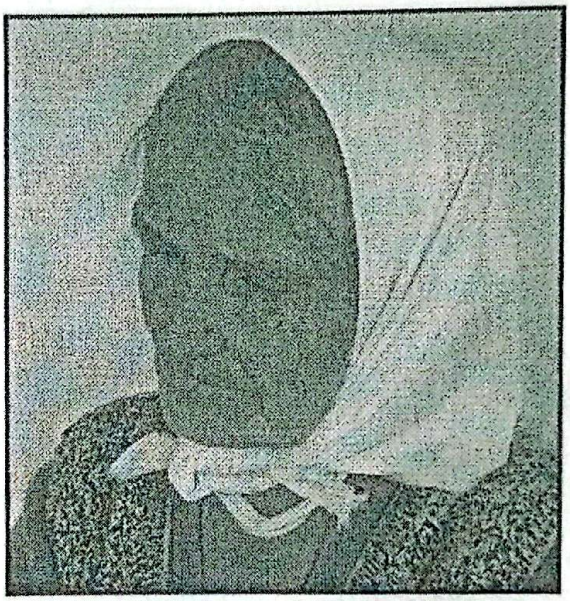

Ovako je neizdržaljivo – Milana Lazić

Jovan Vasić iz Donjeg Vakufa sa osmočlanom porodicom već nekoliko godina živi u ovom domu.

Nenad Simić

CamScanner

У СЕОСКОМ ДОМУ У ВРЕЛИМА КОД БОСАНСКОГ БРОДА

СВИТАЊА 14. децембар 2005.

ВОЉЕЛА БИХ ДА ДОЂЕ МИНИСТАР...

Овдје смо годинама. Дошли смо, јер је општина расписала конкурс за додјелу земљишта и помоћ за изградњу објекта, каже Милена Лазић

Избјеглице, које бораве у сеоском дому у Врелима, су у тешким условима. Тако је већ дуже вријеме, а срећа је да нема епидемије.

Шездесетосмогодишња Милана Лазић избјегла је из Бочиње. Сада живи у неусловним просторијама, заједно са супругом Данилом, сином Драганом и његовом трочланом породицом.

-Тешко је, него шта. Да није супругове пензије од 200 марака не знам како би преживјели. Видите, на прозорима су најлони и покривачи. Тако је годинама. На крају зграде имају просторије, једну користимо као WC, а другу као купатило. Ако се тако може назвати. Срећа је да до сада није избила нека епидемија. Овдје има око 15 породица са око 130 чланова. Већина не ради- каже Лазићка.

Радо би се вратили у свој родни крај. Милана каже да мјеста повратку нема јер тамошњи старосједиоци, њезине бивше комшије дали су томе јасан сигнал.

- На неколико метара од наше породичне куће, на нашој земљи, направљена је џамија. Никада раније прије ту џамија биланије, знам, бар од када сам жива- наставља да прича Лазићка.

Потврдила је да их никада из Министарства за избјеглице и расељена питко није посјетио. Долазили су неки, али они нису много помогли нити нешто велико донирали.

- Вољела бих видјети министра. Да видим како изгледа, како се понаша, шта обећава. Овдје смо годинама. Дошли смо, јер је општина расписала конкурс за додјелу земљишта и помоћ за изградњу објекта, на крају каже Лазићка.

Јован Васић из Доњег Вакуфа са осмочланом породицом већ неколико година живи у овом дому.

- Жена ми је недавно имала операцију, мајка је срчани болесник. Тешко је. Само ми знамо како нам је. Нико не ради. Ако можете схватити, тако вам је, каже Васић.

Н.СИМИЋ

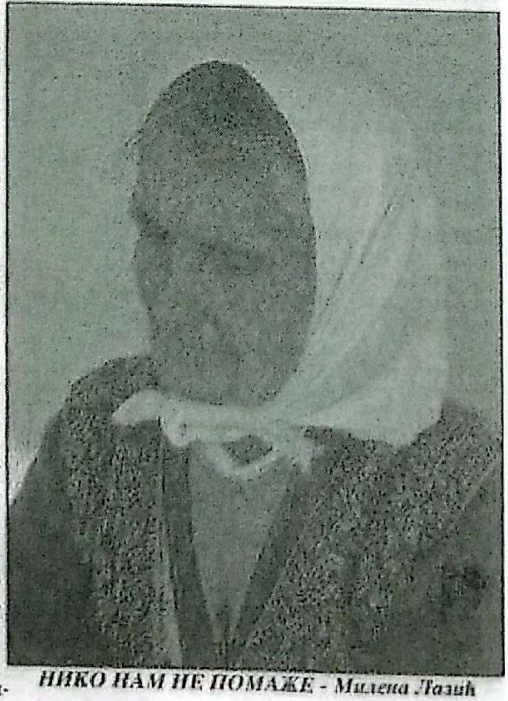

НИКО НАМ НЕ ПОМАЖЕ - Милена Лазић

DŽEVAD GALIJAŠEVIĆ, NOVA DEMOKRATSKA STRANKA BiH

Bočinja je bila vrh ledenog brijega

Mudžahedinska zajednica je predstavljala projekat Sarajeva, možda sa pojedinim arapskim zemljama kojima taj šljam nije trebao u njihovom okruženju, pa su ih poslali ovamo da bi se izgradio novi psihološki profil bosanskog muslimana. Taj profil ne može biti građanski i evropski, on mora biti desničarski, islamistički i fundamentalistički

/ SAŠA BIŽIĆ

Na javnoj sceni Bosne i Hercegovine i Republike Srpske, Dževad Galijašević je prepoznatljiv kao čovjek koji je imao ključnu ulogu u deložaciji mudžahedina iz sela Bočinja u opštini Maglaj, prije šest godina. Međutim, to nije njegov prvi obračun sa raznim vidovima totalitarizma, jer su se prve pukotine u komunističkom sistemu u bivšoj Jugoslaviji, sredinom devete decenije prošlog vijeka, pojavile nakon pobune stanovnika maglajskog prigradskog naselja Mošević. Tada je Galijašević sa Hasanom Delićem predvodio proteste koji su, bez obzira na lokalni povod, izazvali burnu reakciju tadašnjeg zvaničnog Sarajeva - da je riječ o miješanju Srbije u "unutrašnje poslove" BiH. Galijašević danas u toj aferi prepoznaje dimenzije koje se svojevremeno nisu mogle naslutiti: "Uzroci našeg nezadovoljstva jesu bili bezazleni. Dakle, standardni problemi jedne mjesne zajednice - zloupotreba sredstava samodoprinosa, loša izgradnja infrastukture i nerad samoupravnih organa. Međutim, Mošević je istovremeno bio i refleksija ukupnih odnosa na političkoj sceni, a ne benigna pojava. Pokazalo se da Savez komunista nije sposoban da se transformiše u demokratsku partiju i prilagodi novom vremenu bez Titovog liderstva i kulta ličnosti. Takođe, Mošević je bio barometar međunacionalnih odnosa. Situacija u kojoj stoprocentno muslimanski Mošević sa 3.000 stanovnika organizuje jedini miting podrške u BiH Srbima i Crnogorcima s Kosova trebalo je da bude impuls razumijevanju srpskog i muslimanskog naroda. Ali, to je tretirano kao učešće u 'antibirokratskoj revoluciji', iako nismo bili dio nikakvog velikog projekta, niti je bilo ko instrumentalizirao Mošević. Mi tada nismo mogli znati da je slučaj Mošević bio uvod u dezintegraciju Jugoslavije, iako je ta država najbolja tvorevina koju su mogli osmisliti Srbi, Crnogorci, Hrvati, Slovenci, Muslimani i Makedonci. Više volim da pomenem Jugoslaviju nego da gledam ovakvu krnju BiH. Svaka Jugoslavija je bolja od aktuelne gluposti koja pretenduje da bude politički sistem države BiH".

REPORTER: Kako je izgledao ratni period u vašem slučaju?

Galijašević: Vi u Banjaluci valjda znate da sam na početku rata slao svjetlosne signale Vojsci Republike Srpske. Naravno, to je šala i potpuna besmislica, ali, to je pisalo u optužnici na osnovu koje sam uhapšen 16. juna 1992. Kada su vidjeli da nema elemenata krivične odgovornosti, poslali su me u zatvor u Zenici, gdje sam proveo 60 dana. Doživio sam razna maltretiranja u takozvanom petom paviljonu, što je drugo ime za logor za Srbe, pod kontrolom vojske. U tom izolovanom objektu, okruženom bodljikavom žicom, nestali su mnogi moji sugrađani. Ubijen je Predrag Sremčević, suprug Elze Bradarić, osnivača maglajske biblioteke. Zatim, dogodila su se ubistva penzionisanog milicionera Radeta, njegovog sina Predraga Avdalovića, Nede Kršića. Ja sam se vratio kući poslije dva mjeseca, a nakon pet dana ponovo sam uhapšen. Tada su me prebacili u zatvor u Tešnju, gdje sam devet dana štrajkovao glađu. Krivičnu istragu protiv mene tu je trebalo da vodi čovjek koji je danas okružni tužilac u Doboju. Međutim, u zatvoru mi je saopštio da odustaje od istrage, jer smatra da je riječ o političkom obračunu. Od njega sam saznao jednu zanimljivost - da je on školski drug Predraga Radulovića - Pileta. Inače, Radulović je poznat u javnom životu Banjaluke i RS, a tokom osamdesetih godina bio je jedan od radnika Službe državne bezbjednosti, angažovanih na slučaju Mošević, pri čemu je najodgovorniji za torture i zločine nad Moševljanima. Znači, umjesto istražitelja iz Tešnja, došao je sudija iz prekršaje iz Maglaja i ponovo su me prebacili u peti paviljon u Zenici, gdje sam proveo dodatnih 60 dana. Mislio sam da drugi put neću izvući živu glavu, ali 30. oktobra 1992. došao sam kući.

Zašto se tadašnja bošnjačka vlast okomila na vas?

Problem je bio u tome što Moševljani nisu radikalni elementi, islamisti, mudžahedini i banditi koji su tada trebali Stranci demokratske akcije. Moševljani su mirni, dobri stanovnici predgrađa Maglaja, koji su po načinu života prevazišli društveni život u samom gradu. Naravno, nisu htjeli učestvovati u prljavom ratu protiv svojih komšija samo zato što su druge vjere i nacije. Dan poslije mog izlaska iz zatvora, Mošević je bio vojnički organizovan. U roku od 24 sata imao je svoje oružje, straže i rampe na tri linije. Dvije rampe bile su prema muslimanskim mjestima, Tešnju i Maglaju, a treća je bila redovna straža na rijeci Bosni. Ustvari, Mošević se čitav rat samo čuvao od budala. U ratu se često dešavalo da komšije jave našoj straži da se ne krećemo previše u narednim danima, jer će na srpske položaje doći ekstremisti sa strane. Bilo je i drugih pozitivnih primjera u međunacionalnim odnosima. U vrijeme američke operacije "Padobran", kada je avionima dostavljana hrana za područje Maglaja i Tešnja u potpunom vojničkom okruženju, događalo se da nam komšije sa druge strane Bosne jave lokacije na koje su pali paketi sa hranom. Dakle, pozitivna posljedica ranijih dešavanja je činjenica da su ljudski gubici Mošević u posljednjem ratu bili manji nego tokom svih ranijih sukoba na ovom prostoru. Jasno je da su postojale snage alergične na takav Mošević, sa muslimanima koji ne mrze Srbe, a vole i Sarajevo i Beograd i Zagreb, sa ljudima bez nacionalističkog naboja, koji smatraju da je razbijanje Jugoslavije - glupost.

Zbog čega ste kao okvir za političko djelovanje u postdejtonskom periodu prvo izabrali Stranku za BiH?

Odgovor je vrlo jednostavan. Kad je Haris Silajdžić dobio letvu u glavu u Cazinu, mi smo mislili da je on čovjek s kojim ćemo se boriti protiv nacionalista. Tada nismo znali da je Silajdžić najveći bandit i lopov u bosanskoj politici, da ga samo zanima novac, imovina, pljačka i hohštapleraj. Ispostavilo se da u njegovoj glavi ne postoji vizija na koji način Bošnjaci, Srbi i Hrvati mogu normalno živjeti i bez traumatiziranja zajedno graditi vlastitu državu i pozitivne odnose u regionu. Stranka za BiH se tada činila dobrom opozicionom varijantom. Međutim, Silajdžić se poslije nepune dvije godine počeo udruživati sa SDA. Već tada smo imali dileme, ali smo smatrali da u toj partiji ima potencijala koji se može usmjeriti u pravcu građanske opcije, pa čak i ljeve opcije. U tome smo privremeno uspjeli, jer smo snažnim djelovanjem iznutra bukvalno natjerali Silajdžića da učestvuje u Alijansi za promjene 2000. godine.

Kada je počeo vaš definitivni razlaz s njim?

Nakon mog izbora za predsjednika opštinskog vijeća Maglaj. Došao sam na vlast u opštini koju su karakterisale bijeda, nezaposlenost i izolacija od strane međunarodnih struktura u BiH. Tu su bili i nerješeni odnosi sa susjednom opštinom Žepče zbog trgovine teritorijama između SDA i HDZ-a na račun dijela maglajske opštine. Međutim, najkrupniji problem bila je mudžahedinska za-

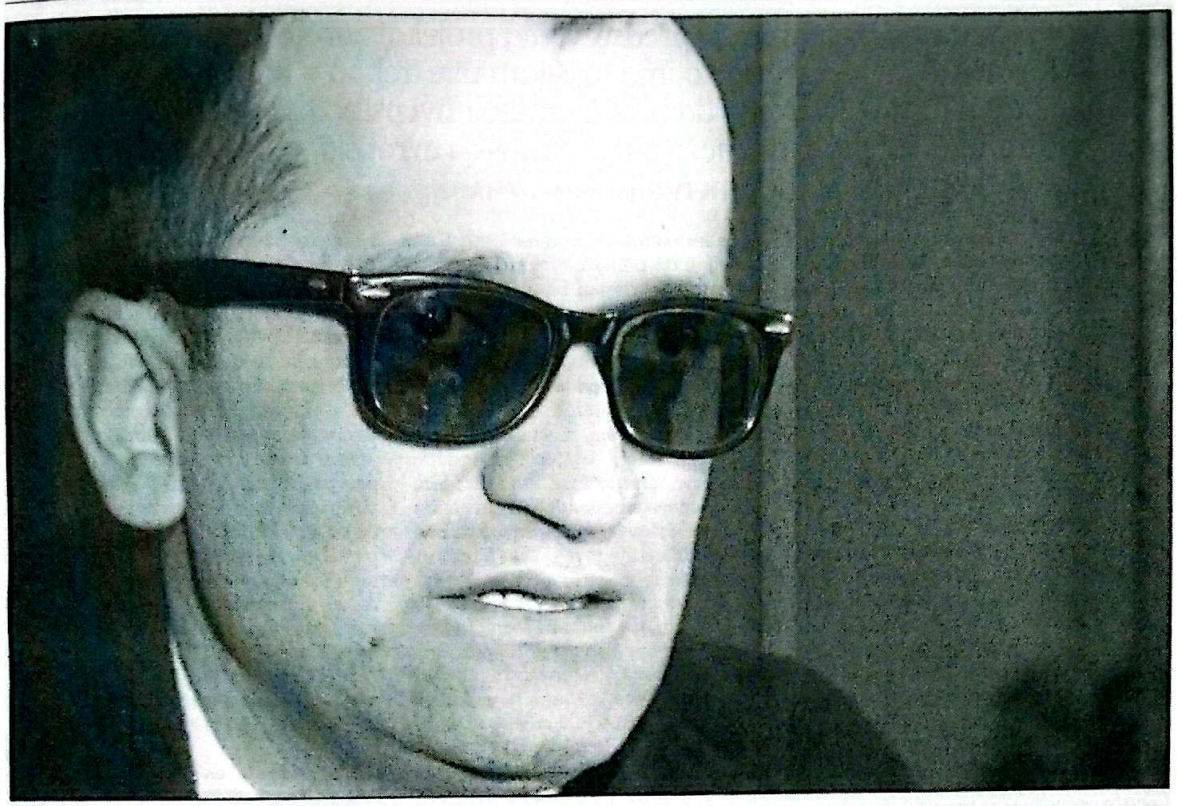

U vrijeme kulminacije krize u Bočinji, Silajdžić me zvao i insistirao da se to ne čini. Rekao mi je da mora nositi pancirku zbog mene, da je njegova glava u torbi i da nemam pravo da tjeram mudžahedine koje je on dovodio uz živu muku. Sazvao sam vanrednu sjednicu opštinskog vijeća i to veče smo proglasili vanredno stanje

jednica u selu Bočinja. Sukob sa Harisom Silajdžićem počinje 22. maja 2000. godine. Prva tačka mog programa bila je riješiti Bočinju, zato što u susjednim opštinama uveliko traje povratak, jedino se u Maglaj niko ne vraća. Od preko 9.000 protjeranih Srba iz Maglaja, nijedan se nije mogao vratiti, jer su instalirani mudžahedini u najvećem srpskom selu u opštini, u mjesnoj zajednici sa predratnih pet do šest hiljada stanovnika. U novoj strukturi Bočinje bilo je stotinjak stranaca. Ostatak su bili domaći mudžahedini. Svi oni su apsolutno bili izvan državne kontrole.

Ko je bio njihov zaštitnik?

Držala ih je vlast iz Sarajeva. To je bio projekat Sarajeva, možda sa pojedinim arapskim zemljama kojima taj šljam nije trebao u njihovom okruženju, pa su ih poslali ovamo da bi se izgradio novi psihološki profil bosanskog muslimana. Taj profil ne može biti građanski i evropski, on mora biti desničarski, islamistički i fundamentalistički. Znači, mi preuzimamo vlast u Maglaju, a istovremeno je SDA na vlasti u kantonu, Federaciji i državi. Uloga međunarodne zajednice u toj fazi još je bila nejasna, jer nismo imali ni bezbjednosno ni finansijsku pomoć za naše namjere. Tek u periodu kulminacije, kada smo pokazali riješenost da iselimo Bočinju, Volfgang Petrič, Žak Klajn i Robert Beri poslali su značajnu poruku podrške. Znači, otišli smo na razgovor sa federalnim premijerom Edhemom Bičakčićem i saopštili mu da ćemo istjerati mudžahedine. Istog dana, mudžahedini su napravili barikade i blokirali regionalni put Doboj - Zavidovići. Nismo znali da iza toga stoji sarajevska vlada, da su nastojali da maglajsku vlast prikažu kao nesposobnu strukturu koja nije u stanju da rješava probleme. Naravno, ja sam po dolasku iz Sarajeva odmah otišao na barikade, bez policijske zaštite. Na veliko iznenađenje i traumu mudžahedina, proveo sam pet sati na barikadama i ponovio im da moraju ići. Sutradan je u Maglaj došao ministar za raseljena lica Sulejman Garib, što je značilo da federalna vlada tretira strance, mudžahedine, geliptere i ološ - kao izbjeglice. Garib je donio projekat nove Bočinje i rekao da će Federacija uložiti dva miliona maraka u izgradnju naselja, udaljenog od Bočinje tri kilometra vazdušne linije.

Šta za to vrijeme radi vaš partijski šef Silajdžić?

Zove me i insistira da se to ne čini. Kaže mi da mora nositi pancirku zbog mene, da je njegova glava u torbi i da nemam pravo da tjeram te ljude koje je on dovodio uz živu muku. Sazvao sam vanrednu sjednicu opštinskog vijeća i to veče smo proglasili vanredno stanje. U trećem dnevniku federalne televizije izjavio sam da sam uputio zahtjev teritorijalnoj odbrani da garantuje sigurnost svim građanima opštine Maglaj. Naravno, TO i opština nemaju nikakvu vezu, ali su postojali strahovi da bi pod tim oznakama mogao dići Moševljane. To je podrazumijevalo 700 vojnika, odnosno, prilično homogenu cjelinu ljudi koji znaju šta hoće. Pojavio se strah centralne vlasti od incidenata, jer su bojali da u postoji tajni paralelizam, kao pokriće za moje djelovanje. Sljedećeg dana su se oglasili Petrič, Klajn i Beri, ispred OHR-a, UN-a i OSCE-a i tada su krenule deložacije.

Ko su najpoznatije figure među mudžahedinima iz Bočinje?

Bočinja je bila vrh ledenog brijega, a ne ono što smo mogli da vidimo - par bradatih i zapuštenih geliptera. Utvrdili smo da je Abu Mali imao stan kod holandske ambasade u Sarajevu i da je došao iz Palestine. Daljom provjerom otkrili smo da je u Palestinu došao iz Jordana i da je tamo imao drugo ime. Onda smo saznali da je u Jordan došao iz Sirije, a u Siriju iz Egipta. Ustvari, osnovni smisao Bočinje bio je da egipatska tero-

ristička organizacija GIA obezbjedi balkansku bazu. GIA je glavna sastojnica Al Kaide. Na njenom čelu je bio Ajman Zavahiri, koji je danas prvi čovjek do Bin Ladena. Ajmanov brat Muhamed Zavahiri je šef Al Kaide za Balkan i dolazio je u Bočinju 1997. godine na dvadeset i sedmu noć Ramazana. Njihova unutrašnja veza bio je hodža Izudin Kruško, koji perfektno govori arapski jezik egipatskog narječja, pošto je školovan u Egiptu dvije godine, kao propali student Al Azhara, ali je tamo ušao u pomenute krugove. On je danas najveća bitanga u Islamskoj zajednici, ima svoje benzinske pumpe i troši prljavi novac koji dolazi sa te lokacije. U Bočinju su dolazili prvoklasni teroristi, kao što je Abu Hamza, koji je uhapšen u Londonu prije nekoliko sedmica kao jedan od važnih ljudi Al Kaide. On je bio ključna ličnost Bočinje u javnom i političkom smislu. Ispostavilo se da mu je pravo ime Imad Al Husein, da je iz Jordana, da je prošao razne obavještajne linije, studirao medicinu u Beogradu, zatim došao u Sarajevo, onda se zadržao izvjesno vrijeme u Hrvatskoj i ponovo stigao u BiH u vrijeme najžešćih sukoba.

Nakon evakuacije iz Bočinje, nije uslijedila seoba mudžahedina na Bliski Istok. Koji punktovi su koordinirali njihovo premještanje na druge lokacije u BiH?

To su strukture iz Sarajeva, locirane na najmanje tri tačke. Prvo, u dijelovima SDA, mada ne mislim da je Sulejman Tihić u toj igri, ali jesu Hasan Čengić, Bakir Alispahić, Bakir Izetbegović, zatim, Šemsudin Mehmedović, bivši ministar policije u vladi Zeničko-dobojskog kantona i rođak hodže Izudina Kruške, a danas predsjednik kluba poslanika SDA u federalnom parlamentu. Druga tačka je Islamska zajednica. Mustafa Cerić je fenomenalno shvatio da može da koristi IZ za uzimanje novca, ali i da zbog diplomatskih nastupa prema zapadnim zemljama mora paziti šta govori, uz istovremenu podršku vehabijama. Treći oslonac su dijelovi obavještajnih struktura i državnog aparata, pod kontrolom SDA, kao i određeni međunarodni krugovi koji rade na tom aspektu. Znači, vodeći mudžahedini su iz Bočinje išli prema Sarajevu, dok je manji broj otišao prema Srebreniku, Gračanici i bošnjačkom dijelu Brčkog. To je koordinirala struktura unutar SDA, realizujući koncept Alije Izetbegovića i Islamske deklaracije. Nasljednik tog koncepta je Bakir Izetbegović, a prate ga ljudi kojima je rat trebao da bi stvorili bogatstvo. Pogledajte te seljačiće iz okoline Tešnja, Šemsudina Mehmedovića iz neke Lepenice, sve te Ćemane i ljude iz okoline Zavidovića, Džaferoviće, koji su danas vrh, naši eminentni predstavnici države. Oni su kroz rat i pljačku stvorili kapital, a sada iz toga obezbjeđuju svoju političku snagu.

Dvije opcije za izbore

Nakon razlaza za Silajdžićem, formirali ste Novu demokratsku stranku BiH. Da li NDS ima ambiciju da nadraste lokalni okvir Moševca i Maglaja na predstojećim općim izborima?

Stranku smo osnovali u Zenici i infrastrukturom smo pokrili Dobojsko-zenički kanton. Naravno, imamo ambiciju da razvijamo NDS i da sjedište stranke bude u Sarajevu, gdje su ključne institucije vlasti. NDS je vodila ozbiljne razgovore o savezu stranaka političkog centra. U tom krugu nalazi se pet partija. Osim NDS, tu su: Republikanska stranka iz Sarajeva, Bosansko-podrinjska stranka, čije je glavno uporište u Goraždu, Bosanskohercegovačka stranka prava iz Bihaća i Stranka privrednog progresa iz Brčkog. Imali smo kontakte i sa drugim strankama, recimo, sa Milom Marčetom u Drvaru, ali ovih pet grupacija čine jezgro. Istovremeno, NDS je imao razgovore u okviru projekta poznatog pod nazivom Pokret za promjene, koji vode Šahbaz Džihanović i Dragutin Ilić. Uskoro ćemo sigurno izabrati jednu od te dvije opcije, iako su obe jednako prihvatljive. ■

U toku je prva faza ustavnih promjena u BiH. Šta za vas predstavlja optimalan ustavni okvir za Bosnu i Hercegovinu?

Za BiH je najoptimalniji dogovor političkih predstavnika sva tri naroda. Znači, nikakvo nadglasavanje i nikakva spoljna arbitraža ne mogu nadomjestiti ono što BiH nema, a to je zajednička vizija budućih odnosa Bošnjaka, Srba i Hrvata. To je osnova, a poslije ove teze mogu reći šta mislim - BiH je nenormalna država, čije je ustavno uređenje nastalo na temelju Osnovnog okvirnog sporazuma za mir, kao periferno pitanje - Aneks 4. Meni se ne svida situacija da mi Bošnjaci sada tjeramo Srbe i Hrvate da žive s nama u Bosni i Hercegovini. To je promašen čin, sa rokom trajanja do prve istorijske i geopolitičke krivine. Vi onda gubite državu. To ne može biti strateški cilj mog naroda. Dakle, Bošnjaci prvo moraju izgraditi odnose sa Srbima i Hrvatima i onda raditi na ustavnim promjenama. Svaka ozbiljna politička opcija, ako želi mijenjati ovaj ustav, mora krenuti od kantona. Vašingtonski sporazum je stvorio Federaciju BiH kao Kvazimodo-tvorevinu. Osnovno je da se relevantni bošnjački i hrvatski politički faktori, a naravno - i srpski faktori koji utiču na procese u Federaciji - dogovore o ukidanju kantona. Na taj način će u BiH funkcionisati tri velike regije - Federacija, RS i Brčko distrikt.

Opet dolazimo do statusa entiteta, kao glavnog razloga sporenja između Bošnjaka i Srba.

Odnos bošnjačkog političkog faktora prema RS je izmišljena fraza koja političkim strankama iz Federacije služi samo da dobijaju političke poene. Pri tome, ne govore svom narodu da nije moguć novi rat na tom konceptu i da se to stanje može promjeniti samo novom mirovnom konferencijom ili dogovorom naroda. Umjesto toga, oni bacaju vruće parole. Ozbiljna alternativa takvoj jeftinoj priči je uspostavljanje simetrične organizacije države, odnosno, isto ustavno uređenje u RS i Federaciji, za početak.

Onda možemo da vidimo da li treba ići dalje. Ja mislim da treba i da se od RS mogu organizovati dvije, a možda i tri kvalitetne regije. Međutim, ako bi takav stav generirao loše odnose između Bošnjaka i Srba, ja u to uopšte ne bih ušao. Ako velika većina građana u RS želi ovakvu Republiku Srpsku, tu staju razgovori. BiH će ići u pravcu normalnih međunacionalnih odnosa onda kada u Sarajevu bude postojala svijest da integracija sa Beogradom i Zagrebom mora biti brža i da je ona najpotrebnija BiH. Bosna i Hercegovina nema druge, a kamoli bolje komšije od Srba, Crnogoraca i Hrvata. Treba sve uraditi da sutra ne bude prilike u kojoj će bosanski muslimani biti iskorišteni za nekakav strateški obračun sa Srbima na Balkanu, a mi smo bili u toj funkciji, ili da neke paramilitarne strukture u okviru VRS urade gluposti koje će trajno biti izvor loših odnosa. Sve te stvari treba zauvijek pokopati. To znači da ratne huškače i političare iz devedesetih godina, kao što je Silajdžić, treba zauvijek ukloniti sa scene. ■

CamScanner

ЗАВИЧАЈНО САБОРОВАЊЕ КРСНОПОЉАЦА И БАКОТИЋАНА

СЕЛО МОЈЕ, СВЕ МЕ ТЕБИ ЗОВЕ

Након завршетка отаџбинског рата, 1995. године, подручје Озрена са насељеним мјестима Крсно Поље, Бакотић, Бочиња и другА у посљедњим мјесецима свеопште балканске несреће до темеља су уништени. Многи су положили своје животе за одбрану кућног прага, а већина народа прогнана је далеко од родног краја. Да би задржали и сачували сјећање на свој завичај и упознали своју дјецу с родбином, одлучили су да организују саборовање са жељом да постане традиционално

Да саборовање постане традиција - Срето Ђурковић

Кажу да тамо гдје први пута угледаш свијет и проживиш најранију младост, та ти се слика дубоко утисне у срце и душу, без обзира камо те живот одведе. Безброј пута се потврдило да нема раја без роднога краја.

У родноме крају живе сва наша сјећања, радости и туге. У њему налазимо своју везу с прошлошћу, добијамо одговоре на питања која смо, ношени животним потребама, одавно заборавили поставити. Ко су нам преци, ко смо ми и куда идемо?

Шта би било када човјек не би имао родни крај?

Да ли би онда постојало оно танано људско осјећање звано носталгија и да ли бисмо без осјећаја носталгије знали колико волимо и чезнемо за парчетом неба или влати траве гдје смо их први пута угледали и осјетили.

Подозренска села Крсно Поље и Бакотић смјештена су југоисточно од Маглаја, уз ријеку Босну. Прије протеклог отаџбинског рата били су једна мјесна заједница, веома напредна и успјешана. Крсно Поље имало је деведесетак, а дио мјесне заједнице Бакотић преко двјесто домаћинстава. Већина становништва била је запослена у Маглају и Завидовићима, неколицина у Добоју, а неки су одавно отишли у бијели свијет.

Након завршетка отаџбинског рата, 1995. године, подручје Озрена са насељеним мјестима Крсно Поље, Бакотић, Бочиња, Долац и други у посљедњим мјесецима свеопште балканске несреће до темеља су уништени. Многи су положили своје животе за одбрану кућног прага, а већина народа прогнана је далеко од родног краја. Попут бисера на ниски расули су се широм Републике Српске, Србије, Европе, Америке и Аустралије. Дуго су лутали, спалазили се, почињали из почетка у новим срединама, међу неким новим људима. Али, гдје год су ишли, у срцу су носили свој родни крај. Једни са жељом да се поново врате и наставе живот, други да барем колико-толико обнове порушену имовину, обиђу родбину и пријатеље, гробове предака и за трепутак се поново сусретну с прошлошћу. Ружнијом или срећнијом, како за кога. До сада су то били само појединачни покушаји.

Чланови КУД-а "Милош Недић" побједници су многих смотри

Данас, једанаест година послије прогона, Крснопољци и Бакотићани желе нешто више, утемељење годишњих сусрета који би постали традиционални и на неки начин обавезујући.

"Да се видимо, поразговарамо, одемо у цркву и на гробља, да прославимо наше сусрете, да нам се дјеца сретну, упознају, да знају ко су и одакле су", каже за наш лист Срето Ђурковић, један од иницијатора и координатор пројекта.

Према ријечима Ђурковића, повратак у ова села након рата није задовољавајући. Вратило се око двадесет одсто предратног становништва.

" То је заиста мало, али шта можемо. Људи су у новим срединама већ покренули неки посао и тешко је сада то прекинути. Међутим, ми желимо управо реализацијом ове идеје и нашим саборовањем показати онима који су се вратили да нису заборављени. Они које је живот одвео даље никако не желе окренути леђа родној груди. Штавише, постоје планови да наши успјешни људи, а вјерујте има их много по свијету, помогну завичају и људима који су се вратили. Први такав корак већ сада чинимо, и то не само организацијом сабора 'Село моје све ме теби зове', већ и претприпремним радњама. А њих је много, јер до 5 и 6. августа када ће се код порушене школе у Крсном Пољу одржати завичајни скуп има много посла", појашњава Ђурковић.

Ових дана многи који живе далеко од Озрена убрзано обнављају своје куће из властитих средстава. То ће сигурно повећати и број повратника, а жеља је, како каже наш саговорник да завичајни скуп дочекају у што љепшем амбијенту. Почиње и уређење терена на мјесту старе порушене школе у Крсном Пољу, гдје ће се почетком августа окупити Крснопољци, Бакотићани, Бочињани, Улишњани и Долчани.

"Наше саборовање замишљено је као културна манифестација. Никако не долази у обзир да се то претвори у вашар, комерцијалу и тезгарење, а поготово политику. То је, уосталом, и одлука иницијативног одбора. Ово окупљање треба да подстакне наше људе који су добри привредници и предузетници да почну улагати у свој родни крај. Сматрамо да у нашем завичају постоје сви услови за развој мале привреде. А развојем и запошљавањем опет ћемо нашим мјесним заједницама вратити стари сјај", истиче Срето Ђурковић.

Долазак на завичајно зборовање већ је потврдило десетак људи из Америке, а очекивања су далеко већа што се тиче оних који су отишли у далеки свијет. Позив организатора за завичајно дружење већ је објављен и на интернету. Наравно, многи путем непосредних контаката и на све друге начине обавјештавају да ће се 5. и 6. августа у Крсном Пољу саборовати.

Очекују се и други гости, тако да координациони одбор има пуне руке посла. Прије свега око њиховог смјештаја. За то ће се побринути вриједни мјештани ових села. Већ сада је обезбијеђено преко двјесто кревета, јер не смије бити изненађења.

" Очекујемо присуство око 1.500 људи. За овакав импозантан број припремаће се наша традиционална јела. У томе ће нам помоћи мјештани, донатори и, наравно наше вриједне домаћице. Жене су се већ организовале и већ шире ту идеју, а вриједни домаћини ће тога дана пред својим кућама пећи прасиће. Поред незаобилазног печења, разних чорби и гулаша, биће ту и шведски сто, али на наш, српски начин. Одржаћемо и турнир у малом фудбалу, а екипе ће се формирати искључиво од учесника сабора. Већ имамо пријављене тимове наших људи из Луксембурга, Њемачке, Аустрије, Србије, Добоја, а до августа биће их још. Одржаће се и такмичење у потезању конопца. Свакако, спортска такмичења нису једина јер је предвиђен и богат културно-забавни програм, а у недјељу, 6. августа, и одлазак у цркву Свете Петке у Бочињу на богослужење. Желио бих на крају да и овим путем позовем све људе са овог дијела Озрена да дођу на завичајно дружење, да ово саборовање увеличамо и ако бог да постане дио наше традиције", каже на крају Срето Ђурковић.

Овом приликом и "Глас комуна" се придружује овој идеји и позива све људе којима је завичај у души, а и друге, да помогну у реализацији идеје завичајног саборовања у Крсном Пољу, у срцу Озрена.

Симеун Миличић

КРСНОПОЉСКИ АМБАСАДОРИ

За подручје Луксембурга: Љубо Кикић; Њемачке: Здравко Божић и Момчило Лукић; Аустрије: Драган Ђурковић; Војводине: Миленко Ђурковић; Београда и Јужне Србије: Миленко Иванчевић; Швајцарске: Горан Кикић.

У СУСРЕТ САБОРАВАЊУ У КРСНОМ ПОЉУ

НЕ ЗАБОРАВИТЕ ЗАВИЧАЈ

Славко Стјепановић је један од млаобројних Крснопољаца који се са супругом, након прогона 1995. вратио у родни крај на Озрену.

Дјеца као и код већине повратника већ су се скрасила негдје другдје, а Славко каже да је њему најљепше у Крсном Пољу. Поготово што се, вели, наситио избјеглиштва и туђих кућа.

- У избјеглиштву сам промијенио шест мјеста и зато сам ријешио да се вратим. Нигдје није љепше него код своје куће – каже старина Славко.

Он и супруга Љубица живе од пензије која је доста скромна, али ту су дјеца да припомогну.

- Имам троје дјеце. Син Божидар живи и ради у Италији, кћерка Борка у Новом Саду а најмлађа Божана у Швајцарској. Без њихове помоћи тешко би се живјело. Овако са нешто пензије и њихове помоћи некако се живи. Уз то жена и ја након повратка бавимо се мало и пољопривредом, а држимо и краву, свиње и кокошке. Не смијемо да се жалимо, добро је, само да су нам дјеца ближе па да чешће дођу. Имамо и унучад. Свакако бих волио и да се што више наших Крснопољаца врати у село, да буде као што је некад било – прича са сјетом Славко Стјепановић.

Иако је већ увелико прешао седамдесету, Славко се активно укључио у организацију Завичајног сабораваања "Село моје, све ме теби зове" које ће се одржати 5. и 6. августа ове године код старе порушене школе у Крсном Пољу на Озрену.

- Овај завичајни скуп требао би да окупи велики број нашег народа расутог по свијету. И то не само из Крсног Поља већ и из сусједних Бакотића, Долца, Бочиње, Улишњака и других села која су 1995. порушена и спаљена а народ прогнан. Сада су сва та села колико-толико обновљена, нешто се народа вратило, али управо на овај начин желимо да пробудимо код људи жељу за повратком. Оне који из разноразних разлога не могу размишљати о повратку, да барем подстакнемо на завичајно дружење које ћемо ове године утемељити и убудуће одржавати сваке године - истиче Славко и додаје да према досадашњим контактима многи људи се интересују за ову манифестацију.

- Организоваћемо донаторску вечеру на којој ћемо изнијети своје проблеме и потребе. А потребно нам је доста тога. Немамо школу, просторије Мјесног уреда, капелу у гробљу, водовод је у лошем стању... каже Стјепановић и са сјетом наглашава да у селу нема дјеце школског узраста, па стога нису од донатора могли добити помоћ.

Па иако се у ово прелијепо озренско село вратило тек двадесет посто пријератних становника, и то углавном старијих, Славко не губи наду. Вјерује да је живот овдје могућ.

Симеун Миличић

Славко и Љубица Стјепановић - радујемо се поновном сусрету са комшијама

Један од веома активних мјештана Крсног Поља је и Слободан Пијуновић. У родни крај вратио се из избјеглиштва прије четири године. Обновио је кућу у којој живи са супругом Стојанком. И Слободанова дјеца живе далеко од завичаја. Каже да се изузетно ангажовао око завичајног сабораваања и позива све Крснопољце, Бакотићане, Бочињане, Долчане и Улишњаке да се у што већем броју окупе 5. и 6. августа у Крсном Пољу.

Радујем се овој манифестацији и већ сам се укључио да помогнем њену реализацију. Надам се да ће се окупити што већи број наших земљака, да се видимо, поразговарамо, а очекујем и помоћ родном крају – каже Пијуновић.

КРСНОПОЉКЕ НАС ЧЕКАЈУ

Августовско завичајно сабориовање у Крсном Пољу на Озрену поприма све шире размјере. Поред Иницијативног одбора који свакодневно активно учествује у раду и организацији сабора оформљен је и Актив жена Крсно Поље – Бакотић који дио обавеза преузима на себе.

Предсједница Акатива жена Радислава Трипић каже да је свим срцем прихватила ову улогу јер воли свој родни крај и неизмјерно се радује саборавању.

- Ово је више од манифестације, биће то сусрети комшија, пријатеља, родбине, нас који смо се вратили и оних које је из разноразних разлога живот одвео даље од родног краја. И ми овдје и они тамо, сигурна сам, с пуно љубави и наде очекујемо 5. август – истиче за наш лист Трипићева.

А дотле, Актив жена има пуне руке посла, мада план рада није везан само за сабориовање. И послије тога бавиће се много проблематиком жена и грађана у повратничким насељима овог дијела Озрена.

- Наш актив је направио план и програм припрема везаних за сабориовање. Нешто већ сада одрађујемо, док ће се неки дијелови програма реализовати уочи и на самом сабору.

У току су акативности сађења цвијећа, очишћен је плато на мјесту порушене школе у Крсном Пољу, посијана трава и сав тај простор лијепо је уређен. Такође припремамо и богат културно-умјетнички програм. Као госте позвали смо КУД "Добој" из Добоја који ће учествовати бесплатно, што нама у овом тренутку много значи и пуно им се захваљујем. Као предсједница добила сам задатак да контактирам с медијима. Морам признати да се осим ваших новинара још нико није одазвао. Ипак, надам се да тако неће остати, јер би нам медијска подршка много значила. Још увијек много људи не зна за овај догађај, а наше предсаборске активности нису адекватно праћене – каже наша саговорница.

Према њеним ријечима, жене су веома активне. Посебно истиче Радмилу Стјепановић, Цвијету Савић, Смиљку Стјепановић и Јеленку Блакић, мада и друге не заостају за њима.

Каже да је најважније то да све хоће да помогну, да никоме није тешко испунити своју задаћу, да су пуне идеја. Све у свему пуно идеја и сабориовање ће бити богатије.

- Упоредо са уређењем околиша већ смо покренуле прикупљање народних ношњи нашег завичаја, које ће бити изложене на сабору. Биће изложени и наши традиционални везови, ручни радови, плетење, хеклање итд. Планирали смо да неке од тих радова понудимо за продају, а неке ћемо оставити као сувенире. Припремићемо и наша традиционална српска јела, а од млађих добијамо сугестије да буде и нових јела и колача.

Жеље младих људи су веће од могућности, али свакако да ће нам финансијска ситуација много тога диктирати – каже Радислава.

Позиви из иностранства свакодневно пристижу, репортажа о крснопољском сабориовању објављена је и у франкфуртским "Вестима", а Радислава Трипић овом приликом поручује свима од срца да 5. и 6. августа дођу у Крсно Поље.

- Поручујем свим да дођу, нека не забораве завичај. Овдје се послије рата било најтеже вратити због муџахедина, али ми нисмо одустали. Доказали смо да постоје добри примјери гдје људи својом вољом, жељом и љубављу могу све побиједити. Ако смо ми успјели, онда ће и вас љубав и жеља да дођете у завичај довести 5. и 6. августа на Сабор у Крсно Поље – поручује Трипићева.

Симеун Миличић

"Глас комуна" Добој, 7. 6. 2006.

CamScanner

СУСРЕТ С ПРОСВЈЕТАРОМ МИОДРАГОМ РАДОЈКИЋЕМ

УЧИ НЕДОСТАЈЕ УДОБАН СТАН

Касно је прољеће 2006. године. Ситна, помало досадна, киша умива улице Добоја и пожурује пролазнике. Из даљине ми у сусрет долази човјек нижег раста, старији, али још увијек живахан. Препознајем га. То је Миодраг Радојкић, учитељ у пензији, из Бочиње. Прилазим му, поздрављам и питам за здравље.

"Добро је, каквих има у граду, а и године су, шта ћеш."

Предлажем му да у оближњој кафани попијемо кафу, а он износи свој приједлог. "Идемо у стан код мене, ако имаш времена." Пристајем, а он ме успутно упознаје да живи као подстанар и да свој стан у Маглају још није вратио. Суд је, напокон, пресудио у његову корист, али се деложација упорно одлаже до у недоглед. Скоро сву пензију даје за станарину, али учо трпи и чека.

На вратима изнајмљеног стана нас дочекује учина животна сапутница Милена која нас затим послужује кафом и соком. Учо се носталгично присјећа свог животног пута. Нешто сам од те приче и забиљежио.

Учитељ Миодраг Радојкић је рођен у селу Кораћица код Младеновца, у Србији. У Кораћици је завршио основну школу, а потом се школовао у Младеновцу и Београду гдје је завршио Учитељску школу. По препоруци рођака Слободана Поповића, тада учитеља у Бочињи, стиже у Маглај гдје је одмах распоређен у село Брезике на Озрену. Било је то давне 1956. године. Тада је школа у Брезицима имала 72 ученика. Данас школа не постоји, а и село је на издисају јер у њему живи само старија популација. Те давне школске 1956/57 године учо је поштом обавијештен да треба довести ученике у Маглај на снимање плућа.

- На пут у Маглај је кренуло 70 ученика и два родитеља. У Маглају нас је дочекала делегација са Дејаном Вујасиновићем на челу и повела нас у хотел "Галеб". Сјећам се да је тог дана падала кишица, баш као и данас. На улазу у хотел

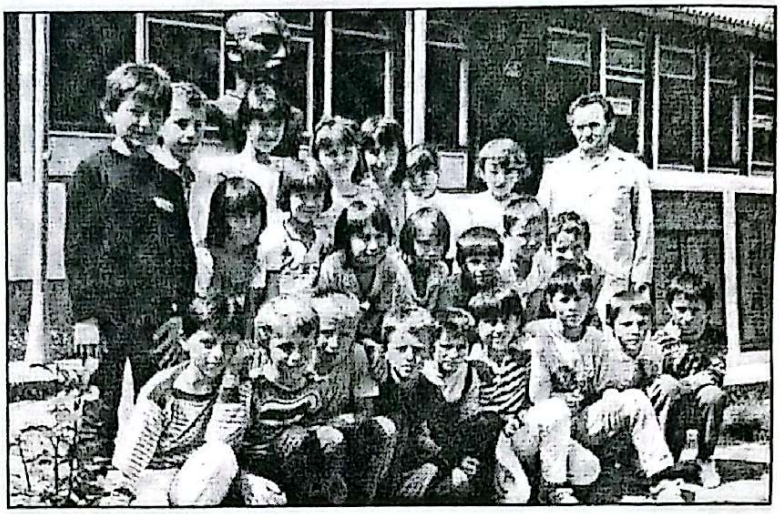

Учитељ Миодраг Радојкић са једном генерацијом својих ученика у Доњој Бочињи

Дејан је дјеци рекао да они одмах иду на спрат хотела и да горе сједну, а ми смо ушли у салу у приземљу гдје су нас дочекали конобари. Чини ми се да се један звао Бранко. Љубазно нам се обратио с намјером да нас послужи. Дејан је предложио да прво послужи госте на спрату. Помало збуњен конобар је тврдио да на спрату нема никога. Сугерисали смо му да провјери ту своју тврдњу. Када се конобар вратио са спрата био је збуњен јер му није било јасно како је седамдесет ученика прошло, а да их он није примијетио. Замисли ту дисциплину. Седамдесет ученика неопажено ушло у хотел. А данас - присјећа се учо Миодраг.

Сљедеће школске године Миодраг прелази у Доњи Раковац гдје је радио двије године, а затим у Јабланицу код Маглаја одакле одлази у армију. Након одслужења војног рока поново је распоређен у Доњи Раковац гдје је радио учитељ Мирко Ристић. Убрзо се Миодраг и оженио, а због потребе службе је 1960. премјештен у Доњој Бочињи гдје је учо Миодраг живио и радио пуне тридесет двије године, до марта 1992. Тада добија рјешење за стан у Маглају. Из Бочиње сели у Маглај гдје живи око два мјесеца, а потом се, због ратних дешавања, поново враћа у Бочињу. За вријеме рата, до октобра 1994. ради у Горњој Бочињи, а потом одлази у Оџак одакле долази у Добој. За овај град веже једна лијепа успомена из времена када је још радио у Доњем Раковцу. Наиме, његови ученици су учествовали у програму поводом 25. маја Дана младости у добојском парку. Програм су тако професионално извели да су од организатора били замољени да га репризирају у вечерњем термину. Том приликом се посебно истакао ученик Лука Стевановић са рецитацијом "И воде се боје".

Сада је то све прошлост. Са носталгијом се сјећа учо Миодраг свог првог доласка у Маглај. Дочекан је, како каже, достојанствено, био поштован, угледан и цијењен. Он се одужио својим поштеним радом и највише је задужио становнике Бочиње и општине Маглај извођењем великог броја генерација ученика. Зато му сада тешко пада што му неко поштено стечен и заслужен стан у Маглају упорно жели отети. Није учо Миодраг заслужио да му се тако враћа. Ваљда ће правда и закон на крају побиједити, а он дочекати да прекине ову дугогодишњу. Међутим, ово је још један доказ нашег свеукупног моралног посрнућа. Докле посртати?

Забиљежио
Милош С. Тешановић

"Глас комуна" Добој, 21. 6. 2006.

CamScanner

Добро дошли на саборовање

Сабору је присуствовало мноштво посјетилаца

Паркинг мјеста била су пуна, па су се возачи морали спалазити

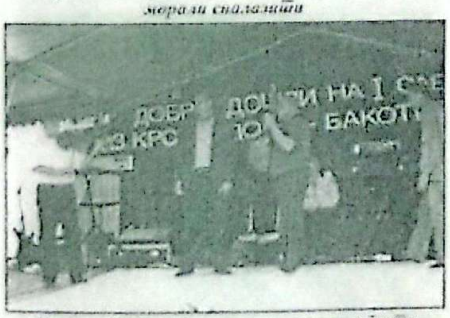

Изворне групе с пјесмом су дочекивале госте

Озренска кола извео је КУД Добој из Добоја

У КРСНОМ ПОЉУ НЕЗАБОРАВНО

У КОЛУ АМЕРИКА,

И би саборовање за памћење, и доказаше Крснопољци и Бакотићани да су велики људи јер не заборавише завичај, традицију и обичаје

Овако бисмо у најкраћем могли сажети све оно што се 5. и 6. августа догађало на завичајном саборовању "Село моје, све ме теби зове" у Крсном Пољу, код старе порушене школе.

Дуго су се приједни мјештани ових села припремали за, према мишљењу многих, завичајни скуп за памћење. Окупити на једном мјесту, у једном дану, око 3.000 људи расутих на пет континената, нити је лако нити једноставно. Они су то, ипак, учинили захваљујући приенствено огромној љубави према завичају, а онда и великим ентузијазмом и залагањем да саборовање успије.

Према оном што се тих дана могло чути, велики "кривац" за овај предивни догађај је Срето Ђурковић, грађевински предузетник из Добоја идејни творац и предсједник Иницијативног одбора Завичајног сабора Крсно Поље – Бакотић.

КРСНОПОЉАЦ ЂУРКОВИЋ "КРИВАЦ" ЗА ФЕШТУ

Ђурковић за себе воли да каже да је прво Крснопољац, па све остало

- Моје Крсно Поље ми је увијек у срцу. Гдје год пођем, увијек се враћам своме родном селу. Сада када видим шта смо направили, срце ми је пуно и даје ми велику наду да ћемо опет оживјети своја села као прије рата када су нам могле позавидјети и много развијеније средине. С поносом могу рећи да смо изузетно напредан и цивилизован народ – истиче Ђурковић не скривајући огромну срећу и задовољство што је реализација саборовања успјела.

Те вечери, 5. августа, срећа и задовољство су се могли видјети на сваком лицу. Био је то сусрет родбине, пријатеља и комшија. Неки се нису видјели десет, двадесет па и више година. На једноме мјесту у та два дана пружења играла је у колу Америка и Аустралија, пијела Западна Европа, Србија и Република Српска. Били су заједно и на литургији у цркви "Свете Петке" у Бочањи и на гробљима предака. Потврдило се да нема раја без родног краја и да, као на почетку априлске приче о завичајном саборовању у Крсном Пољу, без осјећаја

> ***Мира Ђурковић из Добоја:***
>
> - Презадовољна сам организацијом и срећна што је овај наш први покушај уистину успио. Зато се надам да ће наредних година сабор прећи у традицију и окупљати све више наших људи.
>
> За мене ово окупљање много значи јер сам преко двадесет година овдје живјела, а онда 1995. морала отићи. Сада живим у Добоју, али у свој родни крај увијек се радо враћам и у срцу и души никада га нисам напустила.

носталгије не бисмо знали колико волимо и чезнемо за парчетом неба гдје смо га први пут угледали.

У склопу културно-умјетничког програма учествовало је више изворних група, КУД "Добој" из Добоја и фолк пјевач Јован Перишић. Програм је водила позната српска естрадна звијезда Нада Обрић, која је истакла да се осјећала изузетно почашћена када јој је Срето Ђурковић понудио да води програм.

- Пропутовала сам пијели свијет и сусретала се с нашим људима који су далеко од домовине и завичаја. Знам колико чезну за родном грудом и зато се вечерас дивим свима вама, а посебно Срети што је упожио велики труд да у завичају окупи овако велики број људи са разних страна свијета. Дивим се јер знам колико то значи управо оним људима који су далеко од родног краја.

У поздравном говору који је био спонтан, пун емоција и среће, Срето Ђурковић је рекао:

- Драги Крснопољци, честити Бакотићани, добри Бочињани и поштени Долчани, хвала вам што сте у овако великом броју дошли и подржали ову нашу идеју. Срећни су људи који су вољени, али вјерујте,

> ***Др Радомир Вујовић:***
>
> - Меке за Добој и Озрен важе пуно тога, и професионално и приватно. Видио сам пуно својих пацијената, пријатеља, а сусрео сам се и са мојим ловцима са Озрена. Захваљујем на признању и занета сам пресрећан.

много су срећнији они који воле. Ја вас све волим, волим ради своје среће.

У име дијаспоре учесницима сабора се обратио Милорад Цвијановић који живи и ради у Америци рекавши да сабор даје наду да завичај није и неће бити заборављен.

- Срећан сам јер видим да су наша села још увијек жива. Утиске са сабора

Протојереј Далибор Ђекић благословио је све присутне за вечером

ЗАВИЧАЈНО ДРУЖЕЊЕ

АУСТРАЛИЈА, СРПСКА...

Срето Ђурковић, предсједник Иницијативног одбора Сабора, поздравља госте

пренијећу пријатељима и комшијама који овог пута нису дошли, па да се ако бог

> ***Љубо Кикић из Луксембурга:***
>
> - Ово је неописиво! Толико сам одушевљен, јер неке пријатеље и комшије нисам видио двадесетак година и, ето, сада смо се среди. Просрећан сам! Ако буде среће и здравља, надам се да ћу и слиједеће године опет бити овдје. Дјецу такође учим да знају ко су, одакле су им преци и да воле завичај.

да слиједеће године окупимо у још већем броју – казао је Цвијановић.

И ДОГОДИНЕ И СВАКЕ ГОДИНЕ

У име организатора додијељена су признања (сликe), радови Драге Хандановића, академског сликара из Добоја и захвалнице заслужним појединцима: госпођи Мири Ђурковић, др Младену Благојевићу и Срети Ђурковићу. Признања је уручила Радислава Трипић, предсједница Актива жена Крсно Поље – Бакотић. Посебно признање, титулу почасног грађанина, као и икону на стаклу, рад мјештанина Стојана Благића, добио је доктор Радомир Вујовић, неурохирург из Београда, којег за Добој и Озрен везује двадесетнетогодишња професионална каријера и безбројна лична пријатељства. Истакнуто је да др Вујовић заслужује велико поштовање због несебичне помоћи коју је пружао нашем народу током и послије

Нада Обрић као водитељ увеличала је фешту

рата, како у Добоју тако и у Београду.

Према ријечима Срете Ђурковића, на вијест да је проглашен за почасног грађанина, др Вујовић је рекао да је у животу још од студентских дана примао разна признања, али да му је ово најдраже. Организатори саборовања су се такође потрудили да за све присутне обезбиједе јело и пиће које је благословио отац Далибор Ђекић. Уз пјесму и игру саборовало се до касно у ноћ, а сутрадан, 6. августа, у цркви "Свете Петке" у Бочињи уприличена је света архијерејска литургија којој је такође присуствовао велики број вјерника.

Програм је настављен кроз спортска дружења, а највише пажње привукао је турнир у малом фудбалу чије су екипе биле формиране од становника мјесних заједница Крсно Поље, Бакотић, Бочиња и Долац.

И на крају дводневног саборовања сви су чврсто одлучни да се овако настави, што је показао и анкетни листић припремљен управо за ту прилику с питањем "Да ли желите да сабор постане традиционалан?". И не само

Признања од мјештана Срети и Мири Ђурковић и др Младену Благојевићу

Почасни грађанин др Радомир Вујковић из Београда

Гости и мјештани уживали су у здравици домаћина Ђурковића

традиционалан него да се програм обогати неким новим садржајима, а и организатору ће убудуће бити далеко лакше јер све више људи жели да се укључи и помогне у организацији оваквих састанака.

И као што у једној од најљенших својих пјесама Алекса Шантић, "Остајте овдје", пјесник позива да се отаџбина не напушта, ми позивамо да се барем не заборавља и да сунце над завичајем грије све оне који су му поклонили срце и душу.

Симеун Миличић

Шатори су били претијесни за све посјетиоце

НОВОСТИ
Понедељак, 4. септембар 2006.

БИВШИ МУЏАХЕДИН, СИРИЈАЦ АБУ ХАМЗА, ЕКСКЛУЗИВНО ЗА "НОВОСТИ"

ДОГОВОР Абу Хамза у разговору са адвокатом Душком Томићем

НЕЋЕМО ИЗ БОСНЕ!

Борио сам се против Срба. Код нас није било заробљеника, али жене и децу нисмо убијали. Власт из БиХ, за коју смо ратовали, неће моћи тако лако да нас се отараси

БИО сам припадник јединице Ел муџахедин, која је била званична формација Армије Босне и Херцеговине, био сам муџахедин од главе до пете све до краја рата. Наша јединица деловала је од Тешња до Травника. Када је рат завршен престао сам да будем муџахедин и вратио сам се животу као што се враћа морнар после дуге пловидбе.

Овако за "Новости" почиње причу Сиријац Абу Хамза (43), који је 1992. године прекинуо студије медицине у Ријеци (већ је био апсолвент) да би се укључио у босански рат на страни муслимана под вођством Алије Изетбеговића. За њега и још стотинак његових сабораца из белог света предстојећа јесен могла би да буде врућа, јер како сам каже, "постоје најаве да би власт у Сарајеву могла да им одузме држављанство и да их врати кући" у неку од арапских земаља.

- То, међутим, неће бити нимало једноставно. Влада из Сарајева вероватио то чини због својих дневних политичких интереса. Али, неће моћи тако лако да нас се ратосиља - каже Хамза и додаје:

- Они који су починили злочине у Босни и Херцеговини побегли су, а ми који ни на који начин нисмо оглашени кривима сада смо на удару. Огорчен сам што иста она власт, која нас је на почетку рата позвала у помоћ, сада би да нас одбаци као папирне марамице. Из Сирије сам дошао 1983. године у Београд где сам започео студије медицине. Стигао сам у оквиру размене студената. Из Београда, где сам добро научио српски језик, студије сам наставио у Ријеци да бих се 1992. године дефинитивно одлучио да моја животна станица буде Босна и Херцеговина.

Абу Хамза спада у ред оних "Алахових бораца" који су у јавности представљени као најомраженији и велики противници европеизације Босне и Херцеговине. Спомињало се често да је баш његово присуство у српском селу Бочиња код Маглаја велика препрека за повратак Срба који су пред рат били стопостотно насељени у тој Месној заједници.

- Био сам председник Месне заједнице Бочиња - прича Абу Хамза. - Један од услова за повратак Срба био је да напусти овај крај. То је био више плод пропаганде него реалног стања. Чињеница је да су Срби повратници почели масовније да продају куће тек кад сам 2001. отишао из тог села у Сарајево. Познато је да сам се много више дружио са Србима из Бочиње него са муслиманима из Маглаја. Многи Срби могу да посведоче да сам им као повратницима завршавао многе послове које нису сами могли да заврше у Федерацији Босне и Херцеговине. То су све ствари које могу да се провере, ако неко има заиста добру намеру.

Наш саговорник не крије своју муџахединску прошлост. Каже, да на линијама фронта он и његови сабораци никога нису штедели. Али, уверава да никад нису убијали жене, децу, старце ни цивиле:

- Ко убије невиног човека тај је убио читав свет - то је за нас била светиња, прича бивши "Алахов борац" сада власник бутика у ком се продају исламска одећа и сувенири у Сарајеву. - Ми нисмо имали заробљеника јер наш начин ратовања то једноставно није дозвољавао. На линији је важило правило: - или он на другој страни, или ти. Све што се дешавало на линији представљало је део рата у ком живот није имао готово никакву вредност. Нико до сада није успео да докаже моју било какву одговорност за злочине почињене током рата. Сада се, истина незванично спомиње моја тобоже послератна терористичка активност и финансирање тероризма, што нема везе са истином. Некоме је стало да пошто пото исели из БиХ и мене и остале људе попут мене из арапског света али им то неће бити лак задатак. Ожењен сам из Коларца, имам седморо деце и живот сам везао за Босну и Херцеговину. Нећу дозволити да се било ко поигра судбином моје породице и мене.

Бивши муџахедин не жели да на било који начин размишља о могућем процесуирању. И верује да ће у Сарајеву наставити да шири бизнис и да подиже своју вишечлану породицу. Сматра да му нико не може одузети држављанство Босне и Херцеговине које је поред осталог, оверно за рачун Изетбеговићеве власти, и у многим крвавим походима на Србе у разним деловима БиХ, нарочито у рејону Возуће.

Владимир МИТРИЋ

МОЈА ДОМОВИНА

- ВЕРУЈЕМ у Алаха и правду али и у мој адвокатски тим у коме се налази Србин Душко Томић уз чију ћемо помоћ доказати да власт у БиХ грубо крши права - истиче Абу Хамза. - Држава БиХ је домовина и моје деце, која су рођена у БиХ као и моја, јер сам се за њу борио. Био сам спреман да за БиХ дам живот. Коме треба да идем ван Босне, а да деца остану овде? У питању је 300 деце, која ће, ако ми будемо протерани из БиХ, остати овде и расти у мржњи према свима који су нас отерали.

CamScanner

Dnevni avaz, nedjelja,
27. avgust/kolovoz 2006.

Brdo Blizna kod Zavidovića

Čoban poginuo od zaostale mine

Na brdu Blizna u selu Rujnica, na području općine Zavidovići, jučer oko 10.30 sati aktivirana je mina od koje je smrtno stradao Sejfo Čolić (57), čoban iz Žepča.

Njegov sin, koji se nalazio u blizini, nakon desetak minuta od eksplozije, pronašao je nastradalog oca, i prijavio slučaj zavidovićkoj policiji. Područje Blizne inače je bilo poprište velikih borbenih djelovanja, a danas je mjesto koje čobani koriste za ispašu ovaca.

Zavidovići: Nesreća na bivšoj liniji razdvajanja

Ustanovljeno je da je nesretni Sejfo Čolić zalutao u minsko polje, tačnije na mjesto koje je bilo linija razdvajanja u proteklom ratu. On je aktiviranjem mine zadobio rane od kojih je podlegao na licu mjesta.

Zavidovićka policija, uz prisustvo člana Civilne zaštite, izvršila je uviđaj, a na teren je odmah izašao i kantonalni tužilac.

Ar. M.

CamScanner

Dževad Galijašević, bivši načelnik opštine Maglaj i predsjednik Nove demokratske stranke BiH

Tešanj i Zavidovići SU AL KAIDIN CENTAR

foto: V. STOJANOVIĆ

Galijašević: Šef Al Kaide za BiH je Semsudin Mehmedović

Goran MAUNAGA

Kampovi za obuku u BiH više ne postoje, ali danas se regrutacija vrši po džamijama. Uglavnom regrutuju mlade, djecu ščhida i one iz socijalno ugroženih slojeva stanovništva. Tešanj i Zavidovići su pravi Al Kaidin centar, tu ih ima najviše. Maglaj je poligon, ali je za njihov rad ipak ključna džamija u Bočinji

Dževad Galijašević, bivši blizak saradnik Harisa Silajdžića, koji je Stranku za BiH napustio zbog saznanja, kako tvrdi, da je Silajdžić organizator i sponzor dolaska mudžahedina u BiH, prošlog mjeseca preživio je dva napada. Zbog čega je porodicu iz BiH morao da evakuiše u Hrvatsku. Galijašević je kao kandidat SBiH 2000. godine izabran za načelnika opštine Maglaj i odmah je naredio naseljavanje Bošnjaka, sela u kojem je u srpskim kućama živjelo oko 1.500 mudžahedina, među kojima je bilo 150 stranaca. Neki od njih kasnije su evidentirani kao organizatori i počinioci terorističkih napada širom svijeta.

"Imao sam mnogo problema u vrijeme oslobađanja Bošnjaka, a oni su postavili dinamitno 12. oktobra poslije TV emisije Prijatelji iz [illegible] o rješavanju problema organizovanog kriminala u Maglaju i najavio da Tužilaštvo BiH može organizovanog kriminala. Da zaustavi ove telefonske pozive koji su sa telefona Zlatana Lasličevića i Selvira Sejdića upućeni na telefon Kantonalnog tužioca Semsudin Hasanica. Da konačno neko uvedi razmjere organizovanog kriminala i ključne članove te grupe u grado u kojem su policajci obezbjeđivali mudžahedini i teroristi Ajni el Mali, Abu Hamza el Masrija,

GALIJAŠEVIĆ: Hodža Ivanjska Kruško je u Zeničko-dobojskom kantonu njihov organizator. On je ovdje i doveo egipatske đelije Al Kaide, čiji jezik odličnu govori. On to radi od rata, kad je i doveden i postavljen za hodžu u Maglaju. Trenutno, najviše vehabija, mudžahedina i članova Al Kaide ima u Sercima i Željeznom polju kod Zenice, u i kod Žepča, u Mehurićima kod Travnika, u Bočinji kod Ma-

ne policije Refik Vikić, vlasnik kafića Boris Tešanović, dobitnik "Zlatnog ljiljana" Goran Keler, urednik na lokalnom radiju Jadranko Božanović, direktor ZIKA Hahić Hasić, Ibrahim Muharemović, Željko Dejanović, policajac iz Travnika Ante Valjan kao i još nekoliko povratnika Hrvata u ovaj grad, povređen je Enes Salkanović, umjerenog imama džamije u Zavidovićima Memnun Mahmutovića su smijenili i davno je napravio unutro, a njegovi gradi su raskopali. Sve je to bio uvod u obustavu postupka ministra policije FBiH Jozo Leutara i zamjenika direktora AID-a Nedžada Ugljena. Trenutno rade na regrutaciji po džamijama.

NN: Može li se to zaustaviti?

GALIJAŠEVIĆ: Ako dođe do ukidanja MUP-a RS i formiranja jedinstvene policije BiH, cijela BiH će postati jedna velika ćelija Al Kaide. To je krajnji cilj pokušaja ukidanja MUP-a RS za šta se, naravno pomoću tzv. [illegible]

"Независне новине" Бања Лука, 26. 11. 2006.

Dževad Galijašević: Tešanj i Zavidovići su pravi Al Kaidin centar

Evropa je dobila centar islamskog terorizma u BiH, tako da ce to skoro biti nemoguce iskorjeniti na miran nacin.

http://www.nezavisne.com/vijesti.php...t=2719&meni=25

Dževad Galijašević: Tešanj i Zavidovići su pravi Al Kaidin centar
Goran Maunaga
25.11.2006 18:38
Dževad Galijašević, bivši blizak saradnik Harisa Silajdžića, koji je Stranku za BiH napustio zbog saznanja, kako tvrdi, da je Silajdžić organizator i sponzor dolaska mudžahedina u BiH, prošlog mjeseca preživio je dva napada, zbog čega je porodicu iz BiH morao da evakuiše u Hrvatsku.

CamScanner

Galijašević je kao kandidat SBiH, koja je bila član Demokratske alijanse za promjene, 2000. godine izabran za načelnika opštine Maglaj i odmah je naredio raseljavanje Bočinje, sela u kojem je u srpskim kućama živjelo oko 1.500 mudžahedina, među kojima je bilo 150 stranaca. Neki od njih kasnije su evidentirani kao organizatori i počinioci terorističkih napada širom svijeta.
"Imao sam mnogo problema u vrijeme raseljavanja Bočinje, a oni su ponovo aktuelizovani 12. oktobra poslije TV emisije 'Prijeti li Evropi bijela Al Kaida iz BiH", koju je organizovao Forum za jugoistočnu Evropu. U toj emisiji rekao sam kako djeluje Al Kaida u BiH, ko su njeni vodeći ljudi ovdje i s kojim kriminalcima su povezani, a posebno sam govorio o ulozi Šemsudina Mehmedovića u organizovanju kriminalnih i terorističkih bandi", kaže Galijašević, koji je danas predsjednik Nove demokratske stranke BiH, dodajući da je on poslije toga lično napadnut, a njegove kuće u Doboju i Maglaju su opljačkane, porazbijana stakla te po njima posuto korišteno motorno ulje.
NN: Vi znate ko je to učinio?
GALIJAŠEVIĆ: Naravno, riječ je o poznatim i evidentiranim kriminalcima. Kuću u Doboju opljačkao je i oštetio Selvir Sojkić, a u dvorištu porodične kuće u Moševcu kod Maglaja fizički me napao Zlatan Latifović sa sinovima Mehmedalije Latifovića, Jasminom i Hazimom. U Tužilaštvu Zeničko-dobojskog kantona postoji dokumentacija o svemu ovome, kao i evidencija u policiji. Ništa se ne preduzima, jer uticajniji tužioci u kantonu pomažu organizovani kriminal i učestvuju u njemu. Iza svega stoji stranka SDA, odnosno Šemsudin Mehmedović, koji se nalazi u vrhu obavještajne strukture te stranke. Zato sam krajem prošlog mjeseca krivičnu prijavu protiv pomenutih i Senada Hasanića, kantonalnog tužioca, proslijedio i Agenciji za istrage i zaštitu (SIPA) BiH, na ruke direktora Sredoja Novića.
NN: Šta očekujete od SIPA?
GALIJAŠEVIĆ: Očekujem da se uključe u rješavanje problema organizovanog kriminala u Maglaju i činjenice da Tužilaštvo štiti nosioce organizovanog kriminala. Da analiziraju telefonske pozive koji su sa telefona Zlatana Latifovića i Selvira Sojkića upućeni na telefon kantonalnog tužioca Senada Hasanića. Da konačno neko utvrdi razmjere organizovanog kriminala i kazni članove te grupe u gradu u kojem su policajce obučavali mudžahedini i teroristi Abu el Mali, Abu Hamza el Misrija, Anvar el Šaban.
NN: Ko su mentori mudžahedinima i teroristima u BiH, ovdje i da li se u BiH, na koji način i gdje vrše obuka i regrutacija budućih terorista?
GALIJAŠEVIĆ: Na vrhu piramide su Haris Silajdžić i Irfan Ljevaković, a šef Al Kaide za BiH je visoki funkcioner SDA Šemsudin Mehmedović. Oni su sljedbenici Izetbegovićevog životnog djela, dok su njihovi poslušnici pojedine hodže i organizovani kriminalci. BiH jeste u sistemu organizovanog međunarodnog terorizma i u njoj se vrši regrutacija budućih mudžahedina i terorista. Kampovi za obuku u BiH više ne postoje, ali danas se regrutacija vrši po džamijama. Uglavnom regrutuju mlade, djecu šehida i one iz socijalno ugroženih slojeva stanovništva. U BiH postoje čvrsto izgrađene Al Kaidine ćelije koje su izuzetno aktivne, ne radi se o spavačima. Ta aktivnost se uglavnom ogleda u ubrzanoj regrutaciji novih članova.
NN: U kojim džamijama se vrši regrutacija?
GALIJAŠEVIĆ: Tešanj i Zavidovići su pravi Al Kaidin centar, tu ih ima najviše. Maglaj je poligon, ali je za njihov rad ipak ključna džamija u Bočinji. Zatim tu je i džamija u Liješnici na ulazu u Maglaj, gdje lokalni hodža Izudin Kruško ima benzinsku pumpu. Regrutacija se obavlja i u džamijama u selima Novi Šeher i Kopoce. Kod Tešnja, to su džamije u Miljanovcima i u Lepenici.
NN: Ćelije Al Kaide i mudžahedini su najbolje organizovani u srednjoj Bosni. Ko ih štiti i u kojim mjestima ih najviše ima?
GALIJAŠEVIĆ: Hodža Izudin Kruško je u Zeničko-dobojskom kantonu njihov je organizator. On je ovdje i doveo egipatske ćelije Al Kaide, čiji jezik odlično govori. On to radi od rata, kad je i doveden i postavljen za hodžu u Maglaju. Trenutno, najviše vehabija, mudžahedina i članova Al Kaide ima u Šerićima i Željeznom polju kod

CamScanner

Zenice, u i kod Žepča, u Mehurićima kod Travnika, u Bočinji kod Maglaja, te u Gornjoj Maoči između Brčkog i Srebrenika.
NN: Koji su još nosioci funkcija vlasti i institucija u Maglaju povezani s članovima Al Kaide?
GALIJAŠEVIĆ: U Maglaju postoji klika iz vrha vlasti koja ih podržava. Rođak načelnika opštine Mehmeda Mustabašića, Ismet Mustabašić, zadužen je za Bočinju i uz njegovu pomoć tamo je izgrađena vehabijska džamija, iako to nije dozvoljeno. Načelnikova žena radi u Srednjoj mješovitoj školi čiji je direktor Halima Brakmić prije nekoliko dana na mjesto vjeroučitelja zaposlila vehabiju iz Busovače. Sa tog mjesta bez obrazloženja je otpustila Adnana Ridžala, umjerenog predavača hanefijskog, bosanskog islama. Vehabije i mudžahedini nikada ne bi mogli biti ovdje da za to ne postoji dozvola reisa Mustafe efendije Cerića. Došli su uz njegov pristanak, a on je smatrao da može da ih uvede u sistem. To nikome u svijetu nije pošlo za rukom, pa ni njemu, u šta se nedavno uvjerio, pa je došlo do procesa unutrašnjih dioba muslimana, koji je u toku.
NN: Šta su sve pripadnici Al Kaide u BiH do sada uradili?
GALIJAŠEVIĆ: Napravili su terorističke akte koje su uspjeli prikazati kao incidente. Riječ je o poslijeratnim ubistvima koja do danas nisu rasvijetljena. Prva žrtva bio je penzioner Slavko Jovanović i još četiri osobe u Maglaju u roku od šest mjeseci. Ubijena su braća Radoslav i Rajko Jovičić, pripadnik vojne policije Refik Višić, vlasnik kafića Boris Tešanović, dobitnik "Zlatnog ljiljana" Goran Keler, urednik na lokalnom radiju Jadranko Božanović, direktor ZIKA Habid Hotić, Ibrišim Muharemović, Željko Dejanović, policajac iz Travnika Ante Valjan kao i još nekoliko povratnika Hrvata u ovaj grad, povrijeđen je Enes Saletović, umjerenog imama džamije u Zavidovićima Memisa Mahmutovića su smijenili i čovjek je naprasno umro, a njegov grob su raskopali. Sve je to bio uvod u ubistva pomoćnika ministra policije FBiH Joze Leutara i zamjenika direktora AID-a Nedžada Ugljena. Trenutno rade na regrutaciji po džamijama.
NN: Može li se to zaustaviti?
GALIJAŠEVIĆ: Ako dođe do ukidanja MUP-a RS i formiranja jedinstvene policije BiH, cijela BiH će postati jedna velika ćelija Al Kaide. To je krajnji cilj pokušaja ukidanja MUP-a RS za šta se, naravno pomoću izdašnih suma petrodolara, zalažu islamski lobiji u svjetskim centrima moći. Tačno da je, za sada, RS bolji dio BiH i na polju sprečavanja Al Kaidinog umrežavanja. Tako treba i da ostane, jer je to jedini način da bar pola BiH ostane nepokriveno operativcima, teroristima i kriminalcima Al Kaide.
NN: Da li u današnjoj policiji Zeničko-dobojskog kantona ima policajaca koje su obučavali mudžahedini?
GALIJAŠEVIĆ: Naravno da ima. Samo u Maglaju ih je 30, a u Zeničko-dobojskom kantonu oko 280. Abu Mali je obučavao sve pripadnike MUP-a ovog kantona. Jedan od Abu Malijevih polaznika je i današnji pomoćnik komandira policije Kasim Hasić, koji je na tom položaju sa završenom srednjom stručnom spremom, dok je komandir policije Zuhdin Bradarić notorni alkoholičar.
NN: Pored pokušaja likvidacije, pljačke, prijetnji i napada na Vas i Vašu imovinu, da li je neko od svih koje pominjete podnio tužbu protiv Vas?
GALIJAŠEVIĆ: Jeste, to je prije dvije godine učinio šef Al Kaide za BiH i inicijator i zaštitnik organizovanog kriminala u Zeničko-dobojskom kantonu Šemsudin Mehmedović. Epilog te tužbe, što je za sada moja jedina mala satisfakcija, jeste da je Sud BiH prije nekoliko dana odbacio tu tužbu kao neosnovanu. Mehmedović je morao da plati troškove ovog sudskog spora koji su iznosili oko 11.000 KM. Ja za sve što govorim imam dokaze i dokumentaciju, a za svoj život ne strahujem.

http://www.nezavisne.com/vijesti.php...t=2719&meni=25

CamScanner

Objavljeno u Nacionalu br. 574, 2006-11-14

Autor: Sara Babić

POLITIČKI DISIDENT PROTIV AL QAEDE

'Silajdžić je doveo mudžahedine u Bosnu'

DŽEVAD GALIJAŠEVIĆ, bivši načelnik općine Maglaj, govori kako je 2000. protjerao iz nje mudžahedinsku koloniju i o vezama Al Qaede s državnim vrhom BiH

DŽEVAD GALIJAŠEVIĆ, bivši načelnik općine Maglaj, govori kako je 2000. protjerao iz nje mudžahedinsku koloniju i o vezama Al Qaede s državnim vrhom BiHPosljednjih se dana u Bosni i Hercegovini mnogo govori o političaru čiji su neki potezi imali golemo značenje za cijelu Bosnu, jer je skrenuo pozornost na jedan njen veliki unutrašnjopolitički i vanjskopolitički problem, prisutnost mudžahedina, inozemnih islamskih ekstremista koji su tijekom rata stigli u Bosnu u namjeri da je pretvore u radikalnu islamsku državu, ali i u prvu terorističku bazu u Europi. To je Dževad Galijašević, diplomirani politolog, za vrijeme rata blizak suradnik Harisa Silajdžića, bivši časnik Armije BiH, danas politički disident, kojem zbog njegovih stavova kako Bosnu treba očistiti od mudžahedina prijete smrću, i to upravo zato što je on osobno tome ključno pridonio.

Galijašević je pozornost javnosti skrenuo na sebe 2000., kada je preko noći donio nevjerojatno hrabru, ali, kako kaže, više ludu odluku da, kao tadašnji novoizabrani načelnik općine Maglaj u srednjoj Bosni, a u kojoj se nalazi selo Bočinja koje je tada bilo naseljeno isključivo mudžahedinima, protjera radikalne islamiste i suoči se s opasnošću za svoj i život svoje obitelji. Tvrdi da se na taj korak odlučio kako bi Maglaju, općini s većinskim bošnjačkim stanovništvom, u kojem živi oko 27 tisuća ljudi, ali i općini s najnižom stopom razvoja, vratio dignitet i međunarodno povjerenje.

Bočinja je prije rata u BiH do 1992. bila srpsko selo. Srbi iz Bočinje, koja je pripala Federaciji, početkom rata su se preselili u Republiku Srpsku. Poslije potpisivanja Daytonskog sporazuma 1995., većina mudžahedina koji su ratovali u BiH kolektivno je naselila Bočinju, uselila se u srpske kuće i formirala svoju koloniju. Ni jedan političar iz BiH nije imao hrabrosti da se suoči s problemom Bočinje. Galijašević je nakon imenovanja za načelnika maglajske općine odlučio učiniti takav potez koji danas, kako kaže, nikad ne bi ponovio.

Galijašević je nakon nekoliko godina "primirja" posljednjih dana opet postao izravna meta svojih neistomišljenika. Nakon nedavnoga gostovanja u jednoj emisiji u kojoj je javno prozvao one za koje smatra da su doveli mudžahedine u BiH i koji još uvijek podržavaju ostanak terorističkih organizacija na području BiH, napadnuta je njegova kuća u Doboju. Stoga je Galijašević odlučio suprugu i djecu skloniti u Hrvatsku.

CamScanner

"Emisija je emitirana u četvrtak, a već u subotu moja kuća je opljačkana, razbijena su stakla, po prizemlju je proliveno ulje. Poruka koja mi je tada upućena tiče se sigurnosti, a ne imovine. To sam rekao i policiji. Akciju je izvršila banda koju dobro poznajem. I policija to zna. Nažalost, glavnu ulogu u tome ima prvi operativac Al Qaede u BiH Šemsudin Mehmedović", rekao je Galijašević.

GALIJAŠEVIĆ kaže da se danas više ne bi prihvatio onoga što je proveo u Bočinju **NACIONAL: Vi ste 2000. izabrani za načelnika maglajske općine, gdje se nalazi i selo Bočinja u kojem su u to vrijeme bili naseljeni mudžahedini. Koliko ih je tada bilo u Bočinji?**

- Bilo ih je oko 1500, od toga oko 150 stranaca. Kada sam izabran za predsjednika maglajskoga općinskog vijeća, bio sam u Stranci za BiH Harisa Silajdžića, a upravo su mudžahedini razlog zbog čega sam se razišao sa Silajdžićem i napustio stranku.

NACIONAL: Zašto ste baš vi odlučili deložirati mudžahedine?

- U Bočinji su prije rata u BiH živjeli Srbi. Po završetku rata, građani su me molili da vratim Srbe u Bočinju, kako bi ti Srbi napustili kuće nekih Bošnjaka u Doboju i još nekim dijelovima Republike Srpske. Ja sam naravno znao da je to složeno sigurnosno pitanje, ali dio mog izbornog programa je bio da ću Bočinju tretirati kao imovinski problem. Tadašnja Federalna vlada na čelu s Edhemom Bičakčićem usvojila je projekt vrijedan dva milijuna maraka kojim se planiralo napraviti novo naselje za mudžahedine koje treba protjerati iz Bočinje i legalizirati tu zajednicu. Naselje se namjeravalo izgraditi na državnoj zemlji nedaleko od Bočinje, a mjesto se zove Selište. Međutim, ja sam se želio riješiti nečega što Maglaju ne treba. Maglaj je grad u izolaciji što se tiče svih humanitarnih i međunarodnih organizacija, a izoliran je i politički jer nema ni jednog utjecajnog političara koji dolazi iz Maglaja.

NACIONAL: Može li to biti jedan od razloga zbog čega su mudžahedini nakon rata smješteni u Maglaj, u Bočinju, a ne recimo u Sarajevo?

- Točno. Maglaj je namjenski i sustavno stvaran kao pokusni kunić za buduću islamsku republiku u BiH. Alija Izetbegović je otac tog projekta. Da bi se to učinilo, prije svega je trebalo ukinuti sud u Maglaju i tužiteljstvo. Maglaj nema te dvije institucije. Ukinuta je policijska uprava i Maglaj je sveden na policijsku stanicu. Postoje inspektori koji su završili srednju školu, pa kako će se oni nositi s problemima?

NACIONAL: Je li bila teška odluka da se usprotivite i Federalnoj vladi i svim visokim funkcionarima te otjerate mudžahedine iz Bočinje?

- To je bila jako teška odluka. Tada ustvari nisam znao s kim imam posla. Mislio sam da je to samo mala grupa ljudi, jer mi ostali bili smo odvojeni od mjesta gdje se obavlja regrutacija terorističkih kadrova. Družio sam se s intelektualnim krugovima i nismo tada znali mnogo o tome. Ipak, sve smo ih deložirali u roku od tri tjedna.

NACIONAL: Spomenuli ste regrutaciju terorističkih kadrova. Ima li danas toga u BiH?

CamScanner

- Naravno, samo što se danas ta regrutacija vrši u džamijama. Pojedine džamije u Federaciji su centri za regrutaciju i procjenu pshiloških profila. Najjeftiniji terorist je vjerski fanatik.

NACIONAL: Gdje su te džamije?

- Takva je džamija kralja Fahda u Sarajevu. Tragično je što za sve to zna Islamska zajednica u BiH. Jedan dio te zajednice svjesno je opredijeljen da razvija i tu ideju. Poglavar Islamske zajednice Mustafa Cerić dopustio je dijelu mešihata te zajednice da se nekoliko džamija opredijeli za učenje s vehabijskim pristupom. Cerić je političar koji je političkim prevratom preuzeo Islamsku zajednicu u BiH.

NACIONAL: Mislite li da Islamska zajednica neće riješiti to pitanje?

- I neće i ne smije. Postoji mnogo obećanja prema stranim državljanima. Jednom mi je netko rekao: "Izetbegović je odahnuo kad si ti počeo rješavati taj problem." U Bočinji su se identiteti mijenjali i gradili novi. To je bio poseban sanatorij gdje su skrivani ljudi koji su, recimo, digli diskoteku u Malmöu i došli bi u Bočinju da se odmore nekoliko mjeseci. Onda ih šalju u nove akcije s novim identitetom, koji im je stvarao i mijenjao tadašnji ministar policije Šemsudin Mehmedović.

NACIONAL: Čime su se mudžahedini bavili u Bočinji?

- Oni su djelovali u okviru legalnih humanitarnih organizacija. Te organizacije su služile za ubacivanje instruktora vjerske i operativne radikalizacije u BiH. Trebali su obučiti domaći kadar da budu spremni ubiti susjeda, dijete, na Božić jednu cijelu obitelj koja ne pripada islamu.

NACIONAL: Da, ali mnoge humanitarne organizacije za koje se sumnja da su osnovane kako bi pomagale terorizam ukinute su u BiH odlukom američke vlade prije nekoliko godina.

- Tako je. Tada je središte borbe prebačeno s humanitarnih organizacija u udruženja građana. Treba ispitati tko finacira ta udruženja. Njima država pomaže u pojedinim akcijama. Žalosno je, ali BiH u dijelu svog političkog sustava financira terorizam i sudjeluje u globalnoj mreži Al Qaede. Meni kao Bošnjaku teško je priznati da dio mog naroda, svjesno i uz znanje državnog vrha, Islamske zajednice, relevantnih političkih faktora, to radi. Osnovno je da mi to poričemo, a onda se prisjetimo tko je sve prošao kroz Bosnu: Abu Hamza El-Masri uhićen u Londonu, Barbarosa koji je odsjekao u Tešnju tri srpske glave a poslije otišao iz Splita, Abu Mali koji je danas jedan od vrhovnih vođa Al Qaede u Afganistanu, Muhamed Zawahiri koji je 1997. došao u Bočinju samo na 27. noć Ramazana da podijeli tu radost, Lionel Dumont i dosta kriminalaca koji uopće nisu muslimani.

NACIONAL: Govorite o teroristima koji su spremni na sve. Vi ih već godinama javno prozivate i još ste živi.

- Kad se spremala deložacija iz Bočinje, u jednoj džamiji je izrečena fetva da onaj tko me ubije dobiva cisternu goriva. To je tada bila procjena vrijednosti moje glave. Ipak, ja cijenim što nisam toliko važan da bi se napravio veći incident. Moja likvidacija mogla je biti problem za te grupe ljudi, pa su vjerojatno shvatili da ja kao lokalni političar i nisam toliko važan. Stalno su mi prijetili, a svoju djecu sam jednom skrio čak na devet mjeseci. Imao sam ljude

CamScanner

koji su se brinuli o meni, prijatelje koji su bili spremni žrtvovati svoj život da bi mene spasili. Mislim da sam teroristima potpuno nevažan. Oni samo mogu organizirati da mi mjesne bande nešto učine.

NACIONAL: Gdje su sada mudžahedini koji su iseljeni iz Bočinje?

- Oni su se raselili po BiH. Jedni su u naselju Maoča kod Srebrenika, drugi su u Mehorićima blizu Travnika, neki su otišli u veće gradove.

NACIONAL: Što vas je navelo na ideju da se "borite" protiv mudžahedina?

- Od travnja do studenoga 1992. bio sam u zatvoru u Tešnju. Uhitila me je SDA. Upravo je moj boravak u zatvoru promijenio moje uvjerenje o mudžahedinima. U to vrijeme u zatvoru je glavni bio Šemsudin Mehmedović, tadašnji šef policije u Tešnju i načelnik CSB Doboj. Tada sam čuo da je formirana mudžahedinska jedinica u selu Jablanici kod Tešnja. U zatvoru sam doznao i da je najavljen dolazak Abu Malija, koji je bio glavni operativac Al Qaede, koji je dobio bosansko državljanstvo. On je jako opasan i Amerikanci su ga zvali Mladi Osama. On je cijelo vrijeme bio u BiH. Njegova adresa u dokumentima je lažna i njegovo prebivalište vodi se na adresi nizozemske ambasade u Sarajevu. Dakle, 1992. očekivao se njegov dolazak da bi se "probudio" Tešanj. Akcija njegova dolaska i buđenja Tešnja završena je odsijecanjem triju glava nekih nevažnih Srba. Dakle, cilj je bio radikalizirati tu sredinu.

NACIONAL: Je li cilj ostvaren?

- Tešanj to nije prihvaćao. I tešanjska elita iz SDA je protestirala i zamalo je došlo do fizičkog obračuna s Mehmedovićem. Četvorica Bošnjaka iz SDA su 1993. poslali pismo Izetbegoviću da se izjasni o svom odnosu prema mudžahedinima i vehabijama. Tada je došlo do sukoba Armije BiH s HVO-om i 1994. u ožujku Izetbegović je smijenio te četiri osobe koje su se bunile protiv toga da mudžahedini ostanu. U tom razdoblju Mehmedović je postao još moćniji i komunicirao je s mudžahedinima koji su bili smješteni u prvom mudžahedinskom kampu u Jablanici kod Tešnja. Tada ih je bilo oko 500, stotinjak stranaca, a ostalo su bili domaći mudžahedini. Već tada sam shvatio da je takav islam pogrešan, iako sam i sâm Bošnjak, musliman. Moj odnos prema mudžahedinima tada je bitno određen.

NACIONAL: Koliko je radikalni način tumačenja islama i zavladao u Zeničko-dobojskom kantonu?

- Zeničko-dobojski kanton je najveći kamp Al Qaede u jugoistočnoj Europi danas. Tamo u većini sela postoji jako mnogo džamija. Na svim područjima gdje nema reflektora javnosti nalaze se teroristički centri, kao što su Olovo, Zavidovići, Željezno Polje, Šerići, Maglaj, tešanjska područja, Breza, Vareš. Al Qaeda u BiH još je uvijek u fazi regrutacije i takozvanog spavanja. Bosanski muslimani još nisu upotrebljivi za terorističke akcije u zapadnoj Europi jer veoma teško dobivaju vize. Cilj Al Qaede je da ima svuda svoje baze, baš kao što Amerika ima bazu blizu Kube. Ovo je najdublje locirana teroristička baza u Europi. U njoj se još obavljaju samo organizacijski poslovi. Ovdje se događa proces pogrešne islamizacije, pokušava se raskinuti s tradicionalnim pristupom islamu. Tome je pridonijela i Izetbegovićeva knjiga "Islamska deklaracija", jer su njene osnovne postavke bile - drukčija i radikalnija islamizacija muslimana, te da treba vjerovati i boriti se. Što znači biti dio džihada. Odsijecanje glava je dio te druge faze o kojoj je Izetbegović pisao.

CamScanner

NACIONAL: Jesu li Bošnjaci u BiH u velikoj mjeri prihvatili radikalni islam?

- Mislim da je mnogo više bosanskih muslimana koji ne prihvaćaju taj islam, ali su tihi. Ovi drugi su agresivni, spremni su dići vaš automobil u zrak, ubiti vas.

NACIONAL: Tko je bio vojni komandant mudžahedinima?

- Prvi čovjek mudžahedinskih skupina postao je Abu Mali iz Alžira, instruktor, pravi operativac. On je bio vojni zapovjednik koji je četiri godine obučavao mudžahedine. Zbog njega je američka tajnica Madeleine Albright doletjela prije nekoliko godina u Bosnu i tražila od Izetbegovića da ga se odrekne. Tada je uvjetovala daljnju američku vojnu pomoć. Pomoć je i bila obustavljena četiri mjeseca. Abu Mali je navodno tada otišao iz Bosne, ali se samo preselio.

NACIONAL: Kajete li se zbog afere s Bočinjom? Koliko vas je to stajalo?

- Nikad više ne bih prihvatio sličan posao. Osjećao sam se kao da se borim protiv vjetrenjača, jer teško je mijenjati razmišljanje ljudi. OKVIRI Ratni zločini u Tešnju Šemsudin Mehmedović član je SDA BiH i šef Kluba poslanika SDA u Parlamentu Federacije. Bivši je ministar policije Zeničko-dobojskog kantona i bivši šef CSB-a Zenica. Optužen je da je 1996. u Zenici postupio suprotno obvezama iz Daytonskog sporazuma, odbio je oružje staviti pod kontrolu međunarodne policije u BiH (IPTF). Prema optužnici, Mehmedović je naredio da se iz policijskog magazina u Zenici dislociraju puške, heckleri, granate i meci. Oružje i municija su podijeljeni na području Zenice i Tešnja. I MUP Republike Srpske optužio je Mehmedovića za ratne zločine nad Srbima u Tešnju. Hodža i policajac iz Al Qaede

NACIONAL: Vjerujem da ste nekada razgovarali s bivšim stanovnicima Bočinje. Što kažu, tko ih je pozvao da dođu u BiH?

- Naravno da sam razgovarao. Dovodio ih je Haris Silajdžić u vrijeme rata. Silajdžićeva uloga bila je animiranje ne samo vlada islamskih zemalja nego i pokreta u islamskim zemljama i humanitarnih organizacija. Uloge su bile podijeljene. Dok je Silajdžić to radio kao i Irfan Ljevaković, Hasan Čengić je imao ulogu logističara, da naoružava određene jedinice. Ovakva BiH je Izetbegovićevo životno djelo. Godine 1994. Izetbegović je u Maglaju za glavnog imama postavio hodžu Izudina efendiju Kruška, koji je bio glavni organizator vojnih ćelija Al Qaede u srednjoj Bosni. Kruško je i dalje hodža u Maglaju. A policajac i SDA-ovac Šemsudin Mehmedović je prvi operativac Al Qaede u BiH.

NACIONAL: Koliko u BiH može biti potencijalnih terorista?

- Ne možemo govoriti o postocima nego samo o promilima. Ali time ne smanjujemo opasnost. Ako od dva milijuna Bošnjaka imamo 100 terorista, mislite li da je to bezazleno? To je dovoljno da destabilizira ne samo BiH nego cijelu Europu.

http://www.nacional.hr/clanak/29058/silajdzic-je-doveo-mudzahedine-u-bosnu

CamScanner

BOČINJA – MIRNI SUŽIVOT VEHABIJA I SRBA POVRATNIKA

Nemaju novca za

Nacionalno–vjerskih problema u Bočinji danas nema

Poslije Drugog svjetskog rata svi muslimani u Bosni su nosili brade, jer je to dio njihove tradicije, a žene su nosile feredže. Sad ispada da smo mi novina, što nije tačno, mi samo želimo da se vratimo svom korijenu, priča Semir Rizvić i ističe da je sljedbenik pravog, izvornog islamskog učenja koje poštuje osnovne postulate vjere

Rizvić: Svima nam je cilj da napravimo modernu evropsku državu

Goran MAUNAGA

Bočinja je selo u srednjoj Bosni, u današnjem Zeničko-dobojskom kantonu Federacije BiH, izgrađeno pored rijeke Bosne na plodnoj ravnici duž puta Maglaj - Zavidovići. Prije posljednjeg rata bilo je naseljeno isključivo srpskim življem, koje je početkom ratnih sukoba izbjeglo iz sela. Srpske kuće zaposjeli su strani mudžahedini, borci svetog islamskog rata džihada, i domaće vehabije, pripadnici radikalnog islamsko-vjerskog učenja koje je zvanična religija u Saudijskoj Arabiji. Ovdje je ranije živio i Abu Hamza, lider domaćih mudžahedina. Tokom 2000. godine tadašnji načelnik opštine Maglaj Dževad Galijašević organizuje iseljavanje radikalnih muslimana iz Bočinje i vraćanje u selo predratnih stanovnika. Prilikom iseljavanja Bočinje, i kasnije dolazilo je i do oštrih sukoba. Danas sukoba ovdje više nema, a u Donjoj Bočinji, dijelu sela koje leži uz cestu, danas sa novoizgrađenim stambeno-vjerskim objektom, džamijom, ima ukupno pet vehabijskih kuća. U Gornjoj Bočinji nalaze se još četiri, a u tih devet objekata živi oko 50 ljudi. U džamiju se svakog petka slije još stotinak duša iz Zavidovića, Travnika i Zenice.

"SVAKO TREBA DA RADI SVOJ POSAO"

Vlasnik jedinog suto-otpada u Bočinji zove se Selim. Njegov izgled govori da pripada vehabijama. Još dok mu prilazimo, zna da nismo mušterije već novinari. Kaže, do sada je vidio bar dvjesta novinarskih ekipa. Odmah nam govori da će na naša pitanja odgovarati Semir Rizvić, čovjek određen da ih predstavlja, "da ne bi svako govorio iz svoje glave".

"Idem da javim Rizviću, sad će on za desetak minuta, čim se završi podne namaz", kaže Selim i brzo odlazi prema velikom petospratnom objektu u kome vehabije vrše vjerske obrede i koji pri vrhu, umjesto minareta, ima veliki zeleni transparent zastavu ispisanu arapskim pismom.

Iz džamije uskoro izlazi i Semir Rizvić, ljubazno se osmjehuje i pozdravlja. Oniže je rasta i snažne tjelesne građe. Nosi kratku kosu i karakterističnu štucovanu vehabijsku bradu. Umjesto kapri hlača ima trenerku, koja je ipak stegnuta oko gležnjeva. On je, kaže, bivši direktor Omladinskog islamskog časopisa "Saff", a ostavku na tu funkciju je podnio jer, tvrdi, sada ima previše poslova da bi radio još i taj.

Rizvić odmah ističe da nacionalno-vjerskih problema u Bočinji danas nema. Na pitanje, da li je to zbog toga što su vehabije u manjini, a da će problema, prema nekim tvrdnjama, biti čim postanu brojčano nadmoćni, Rizvić odgovara da to nije tačno:

"Svako treba da radi svoj posao i neće biti problema. Tako bi najbolje bilo i za naše političare, umjesto što jedni drugima podmeću klipove. Ranije je znak jednakosti stavljan između Bočinje i problema, a danas to više nije slučaj. I mediji su doprinijeli takvom, normalnom stanju", kaže dodajući da su problemi ranije nastajali, "jer su pojedinci ganjali neke svoje interese, ali kad se priča hladne glave, mirni su i dobri i odnosi".

Rizvić kaže da on i njegovi istomišljenici iz Bočinje ne žele da ih zovu vehabije, jer je taj naziv, po njegovom mišljenju, pogrdan i napravljen da bi ih obilježili kao sektu.

"Ti koji podvaljuju tvrde da su vehabije sljedbenici učenjaka iz 19.

Pravoslavna crkva u Bočinji

svadu

vijeka Muhameda ibn abu Vehaba, odnosno Muhameda sina Vehabovog. Pa, bilo bi logičnije da smo mi muhamedini, ali onda ispada da su muhamedini svi muslimani. Zato su nas izdvojili, označili su nas kao vehabije, s namjerom da to zvuči pogrdno", kaže Rizvić. Objašnjava i da rat i ubijanje nisu njihov put.

AMERIČKA HAJKA

"To da je naš put rat i ubijanje je podmetanje. Tu hajku oko islamskog terorizma napravila je Amerika s jednim ciljem - da prikaže sve muslimane radikalnima da bi ih sutra mogli napadati. Na Internetu sam pročitao da su jedan Amerikanac i jedan Francuz odvojeno uradili studije o tome kako je Amerika 11. septembra napala samu sebe da bi imala povod za svjetski rat protiv muslimana. Vjerujem da je to istina, a taj američki projekat se dalje ostvaruje napadom na Irak i šire", ubijeđen je Rizvić.

Dodaje da je svjetski islamski terorizam daleko od vjere.

"Ne mogu da shvatim da neko u Engleskoj diže autobus u vazduh u kome mogu biti i njegovi najbliži. To nema veze sa islamom, to su gnusna djela, ali imam osjećaj da time neko hoće da nam nešto namontira", govori dodajući da "svako na svoj način mora da se bori protiv te budalaštine, jer nam je ovdje svima cilj da napravimo modernu evropsku državu, demokratiju i da udemo u EU, gdje će svako imati pravo na svoje mišljenje".

Rizvić ističe da je sljedbenik pravog, izvornog islamskog učenja koje poštuje osnovne postulate vjere. Vjeri se, kaže, posvetio u toku posljednjeg rata, kao logoraš u hrvatskom logoru u Novom Travniku. Tvrdi da su ga uhapsili samo zato jer je bio druge nacionalnosti "iako su ga svi u Travniku znali, jer se bavio muzikom". Tu se, kaže, pokajao zbog prethodnog života, vjerski osvijestio i danas je srećan i zadovoljan čovjek.

Ističe da sa Srbima kao i s bosanskim muslimanima svi u Bočinji imaju dobre odnose, te da ne vidi razliku između sebe i jednog hanefije muslimana u BiH kakvi su bili prije 50 godina.

"Poslije Drugog svjetskog rata svi muslimani u Bosni su nosili brade, jer je to dio njihove tradicije, a žene su nosile feredže. Sad ispada da smo mi novina, što nije tačno, mi samo želimo da se vratimo svom korijenu. Ako svako svoj korijen čvrsto drži, onda ćemo znati jedni druge poštovati, jer znam da čovjeka koji je prevrtljiv neće cijeniti ni onaj iz drugog naroda."

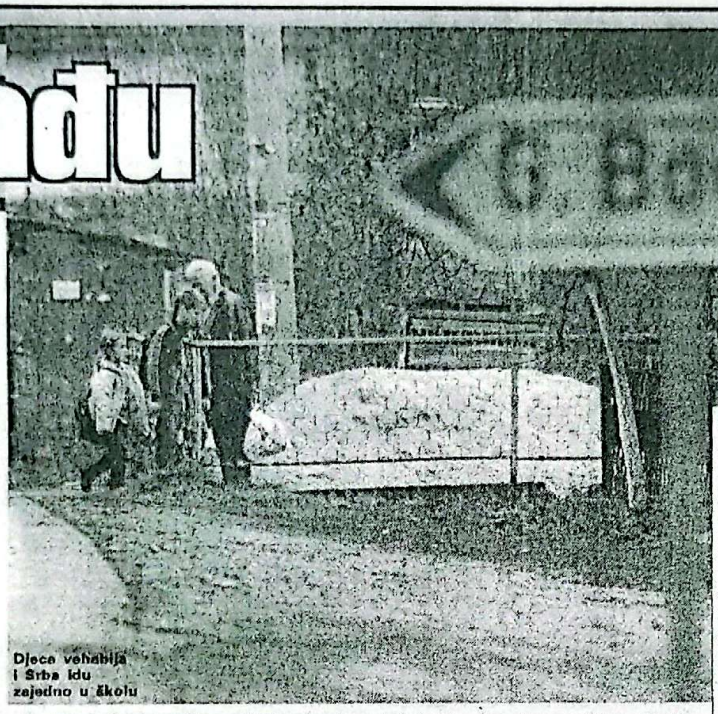

Djeca vehabija i Srba idu zajedno u školu

KAZNAMA DO SUŽIVOTA

Policijska stanica nalazi se usred Bočinje, odmah pored puta. Policajci tvrde da za sada nemaju mnogo posla, što je, kažu, Bočinji i potrebno da bi postala normalno mjesto za življenje.

"Ovaj mir u selu nije došao sam od sebe i bez primjene sankcija. A one su uglavnom bile novčane i brzo primjenjive, tako da su i najnaoštreniji odustali od sukoba. Kad za svadu, verbalne uvrede i napade sutradan platite 200 KM kazne, sigurno je da iste greške nećete uskoro ponoviti", kažu u Policijskoj stanici.

U selu saznajemo da vehabijska džamija u Bočinji vjerovatno ne bi bila izgrađena da u podnošenju zahtjeva za gradnju nije navedeno da će to biti stambeno-poslovni objekat. To je djelimično i tačno, jer u njemu danas žive tri porodice. A ono "poslovni" vlasti i vehabije ili potpuno različito tumače ili se i prećutno razumiju. Najprije će biti da je ipak svima jasno da to veliko zdanje jeste vjerski objekat, jer to je toliko očito, ali da niko nikog zbog toga ne dira. To što se iz njega još ne izvija minaret ništa ne znači, jer se ezan vjeroučitelja razliježe Bočinjom baš kao da ga i ima.

A, Srbi su zabrinuti za budućnost, kažu, više zbog poteza lokalnih vlasti nego zbog samih vehabija. Naime, oni strahuju za budućnost ono malo srpskih osnovaca koji žive u Bočinji, koji idu u istu školu s vehabijskom djecom. U bočinjskoj osnovnoj školi ima 42 učenika. Srpskoj djeci u školu dolazi pravoslavni vjeroučitelj, a djeci vehabija njihov, i tu nema problema. Međutim, u srednju školu đaci odlaze u Maglaj. A, u Maglaju, tvrde Srbi povratnici, postoji "uvezana klika u vlasti i institucijama koja podržava vehabizam i čini ono, kršeći zakon, što ne bi činile ni vehabije".

"Neki dan je u Srednjoj mješovitoj školi smijenjen vjeroučitelj Adnan Ridžal, koji je na tom mjestu radio tek dva mjeseca, iako se radi o magistru islamskih nauka, otpušten je bez obrazloženja, a na njegovo mjesto doveden je vehabija, mudžahedin iz Busovače", govore zabrinuto srpski mještani Bočinja. Žale se kako je prije rata sve bilo lakše i bolje.

"Bočinja je nekada bila bogat kraj. Oni koji nisu bili u inostranstvu radili su u fabrici 'Natronka' i živjelo se dobro. Danas živimo siromašno, uglavnom od malo stočarstva i poljoprivrede, a najveća nam je briga sumnjiv kvalitet vode u seoskom vodovodu. Vodovod je toliko star da se voda često zamuti, pa zabranjujemo djeci da je piju", pričaju povratnici.

A u Gornjoj Bočinji je, ističu, u ratu potpuno posječeno najkvalitetnija šuma, a to se dešavalo sve donedavno, "dok zakon za sve nije postao jednak i pooštren". Tu, kažu, uzbe ne pomažu i nisu rješenje, jer malo ko može da plati podnošenje prijave, advokatske i sudske troškove. A i ako može, presuda je neizvjesna. Zato se moglo desiti da pojedincima bude nanesena šteta i do 50.000 KM, odnosno posječena je najkvalitetnija hrastovina na dunumima zemljišta.

Sve su to problemi mještana Bočinja. Za međusobne razmirice nemaju ni vremena, a ni para:

"Iznos kazne je visok, presuda hitna, pa se ti opet posvađaj s komšijom", kažu stanovnici, dodajući na kraju da im je samo želja da bar djeca u budućnosti ovdje imaju miran život.

> Ovaj mir u selu nije došao sam od sebe i bez primjene sankcija. A one su uglavnom novčane i brzo primjenjive, tako da su i najnaoštreniji odustali od sukoba. Kad za verbalne uvrede i napade sutradan platite 200 KM, sigurno je da iste greške nećete uskoro ponoviti, kažu u Policijskoj stanici u Bočinji

Džamija izgrađena kao poslovno stambeni objekat

Balkan Investment Bank AD
Najveći izbor štednih proizvoda
po najpovoljnijim kamatnim stopama

Period oročenja	Kamatna stopa
do 1 mjesec	do 2,5 %
od 3 mjeseca	do 3,2 %
od 6 mjeseci	do 4,4 %
od 12 mjeseci	do 5,4 %
od 24 mjeseca	do 6,1 %
od 36 mjeseci	do 6,2 %

Posjetite nas i izaberite štednju po svojoj želji

Banja Luka: Bana Milosavljevića 3, 051/245-100 · Prijedor: Kenjhurića bb, 052/242-130
Bijeljina: Majevička 102, 055/210-935 · Sarajevo: Ferhadija 5, 033/214-983
I. Sarajevo: Stefana Nemanje 17, 057/320-970 · Sokolac: Cara Lazara 25, 057/444-604
Karakaj: Karakaj bb, 056/260-385 · Srbac: Zrinjska Čelara bb, 051/748-157
Laktaši: Karađorđeva 63, 051/531-055 · Trebinje: Hrebinačka bb, 059/225-682
Milići: Trg srpskih vojnika bb, 056/745-020 · Trn: Cara Dušana 40, 051/245-135
Prnjavor: Svetog Save bb, 052/640-780 · Zvornik: Svetog Save bb, 056/213-754
www.bibl.ba

Tuča između dvije porodice u Gornjem Šušnjaru kod Doboja

Radenko Popović ranjen u ruku i izboden vilama

Osim što su pretučeni, Radenka je Edvin iz pištolja ranio u lijevu nadlakticu, Dalibora je Adnan Harić udario vilama u glavu, a Radenka ubo u tijelo

DOBOJ - Radenko Popović ranjen je u ruku hicima iz vatrenog oružja u subotu u 17.25 sati u mjestu Gornji Šušnjar, kod Doboja u blizini njegove obiteljske kuće. Do ranjavanja je došlo kada su se on i njegov sin Dalibor pobili sa Salihom Harićem i njegova dva sina.

Popović je tom prilikom ranjen u ruku hicem iz pištolja. U ovoj tuči, u kojoj su s jedne strane učestvovali Radenko i njegov sin **Dalibor Popović**, a sa druge Salih Harić i njegovi sinovi **Edvin** i **Adnan**, tuklo se šakama, vilama i pucalo iz pištolja.

U ovoj tuči, kako se nezvanično moglo saznati, motiv su, navodno, bili neraščišćeni odnosi u vezi sa preprodajom droge.

Popovići su prve komšije. Dok je, navodno, Dalibor sklon uživanju droge, Edvin Harić je policiji poznat kao konfliktna ličnost, sklona tučama. Njih dvojica su se prije izvjesnog vremena potukla na ulici, nakon što je, nezvanično se saznaje iz izvora bliskih istrazi, Edvin Daliboru rekao: "Nećeš ti prodavati drogu, nego je kupovati od mene". Potom je Daliborov otac pronašao Edvina i napao ga, da bi u subotu izbio novi sukob.

CJB Doboj: pretresena kuća Harića

U tuči između članova dvije porodice gore su prošli Popovići. Pored toga što su pretučeni, Radenka je Edvin iz pištolja radio u lijevu nadlakticu, a Adnan Harić je Dalibora udario vilama u glavu, a Radenka ubo u tijelo. U tuči je oštećeno i jedno vozilo, a protiv Saliha Harića je podnesen izvještaj zbog oštećenja tog vozila.

Dežurni okružni tužilac **Mladen Simić** jučer je naložio pretres kuće obitelji Harić, jer policija na mjestu sukoba nije pronašla pištolj. Susjedi u ovom slučaju krive sinove, za koje se sumnja da su skloni preprodaji narkotika. Ova tuča dogodila se nakon što je prije tri mjeseca u dobojskom parku ubijen Radinkov sin Zdraviša (29). Uz njegova brata Dalibora (24), tada su u međusobnoj tuči bili ozlijeđeni i **Goran Mihajlović** (27), **Nenad Grubiša** (30) i **Strahinja Roško** (21) iz Doboja. Podsjetimo, te je večeri izbila tuča između braće Popović s jedne i Roška, Mihajlovića i Grubiše sa druge strane. Zdraviša je od više uboda nožem preminuo po prijemu u bolnicu. Za ubistvo osumnjičen je Grubiša koji se u to vrijeme nalazio na odobrenom dopustu od izdržavanja zatvorske kazne u KPZ Foča.

D.P.

CamScanner

Ofanziva Zeničkog muftijstva na Bočinju

Prošle sedmice u Medžlisu Islamske zajednice Zenica na džuma-namazu imami su čitali fetvu dr. Enesa Ljevakovića, fetva-i emina Islamske zajednice BiH, kojom se zabranjuje predvođenje džuma-namaza svim licima koja nemaju dozvolu Rijaseta. Neki imami nisu se zaustavili na pukom čitanju Ljevakovićeve fetve već su istu džematlijama protumačili. Prema njihovom tumačenju strogi je haram, džuma neće biti primljena onima koji ubuduće budu džumu klanjali na mjestima koja nisu priznata od IZ-a. Među pobrojanim mjestima navedena je i Bočinja. U razgovoru sa mještanima Bočinje doznajemo da su oni iznenađeni ovakvim potezom zeničkog Medžlisa, naročito što se sedam mjeseci nakon izdate fetve ista sprovodi u djelo i to na način kako tu fetvu ko od imama razumije. Mještani Bočinje su, kako nam rekoše, prije nekoliko mjeseci od glavnog imama u Maglaju, efendije Izudina Kruške, tražili da se u Bočinju petkom pošalje neko od imama koji bi predvodili džuma-namaz. Međutim, efendija Kruško to je odbio. Bočinja nije nikakva organizacija. U tom selu živi nekoliko desetina Bošnjaka koji su svojim trudom izgradili prelijep objekat sa mesdžidom u kojem se redovno, pet puta dnevno, obavlja namaz. Neshvatljivo je kako bilo ko može reći da je nekom muslimanu haram - zabranjeno klanjati džuma-namaz u Bočinji, a još gore od toga je ustvrditi da takva džuma neće biti primljena kod Allaha. Ovakvim načinom ponašanja imami koji su izrekli spomenute kvalifikacije potpuno su se poistovjetili sa onima koji sebi daju za pravo reći ko je pravi musliman a ko nije. Drugo, sramotno je da Islamska zajednica ima ovakav odnos prema Bošnjacima koji žive u Bočinji, naročito nakon svih kampanja koje su vođene protiv Bošnjaka koji su kupili kuće u Bočinji i od kojih nikoga glava ne boli. Sigurno je jedno. Nijedna kampanja i svi pokušaji istjerivanja Bošnjaka iz Bočinje ni izbliza nisu toliko teško pali mještanima Bočinje kao što je spomenuto oharamljivanje iz Islamske zajednice. Ovako se ne postiže nikakvo jedinstvo, prije će biti da neko želi postići nešto drugo.

"САФ" (SAFF) бр. 188, od 26.01.2007.

CamScanner

"Глас комуна" Добој, 4. 4. 2007.

415

CamScanner

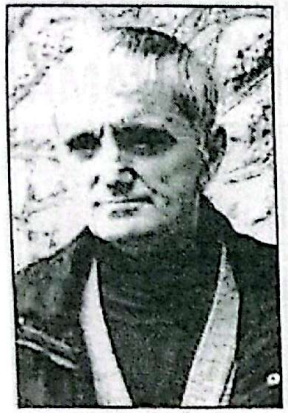

Професор Љубо Ђурковић

ОТВОРЕНО ПИСМО ГОСПОДИНУ ОБРЕНУ ПЕТРОВИЋУ НАЧЕЛНИКУ ОПШТИНЕ ДОБОЈ

ДОЋИ ЋЕТЕ БОГУ НА ИСТИНУ

За име бога, Обрене и остали српски ратни "витезови" (да их све не набрајам), шта радите, и ако не радите, зашто ћутите и нијемо посматрате агонију Срба у Которском. Јесу ли они тамо сами отишли или сте их ви послали, и шта сте им тада све говорили и обећали? Све сте заборавили и директно попљували у лице том убогом народу којег сте "уверили" са стотину метара квадратних општинске земље. Није ли посриједи праве ратних гријехова преко леђа тог напаћеног народа, и по сваку цијену задржавање функција и фотеља и у рату и у миру, уз енормне плате и привилегије које уз то иду.

Искаљујете свој бијес уз асистенцију полиције над голоруким, избјеглим и изгладњелим народом. Има ли краја вашем цинизму, нискости и понижењу. У великој сте заблуди да ћете тиме спасити своју ратну кожу од суда правде који вас чека, а ако се и то не деси, једног дана доћи ћете Богу на истину, па шта ћете онда.

Сва зла која су задесила српски народ Озрена, Удрима и околних мјеста у минулом рату произашла су из добојске ратне кухиње и бајних Брозових официра (част изузетцима) у спрези с комунистичком влашћу, а који нису били у стању да одбране ни кокошињац од лисице, а камоли српски народ. Дуга би то била прича када би ишао у детаље и што сам све на својој кожи претрпио, а само зато што сам се супротставио катастрофалној политици која је тада вођена. Међутим, можда о томе неке друге прилике, а размишљам да објавим и књигу о свим збивањима на овим подручјима с комплетном документацијом у којој би се свачији траг оцртао као по снијегу.

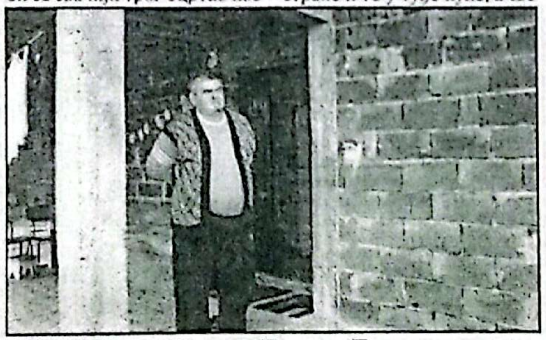

Шта нам то радите...

Ако је неко био за повратак свих на своје, био сам ја. У ту сврху основали смо и Удружење за повратак, не добивши никада из општинске касе ни једног фенига помоћи, за разлику од удружења "Опстанак" које је општинска власт обилато помагала. Чак су неке избјеглице које су смоиницијативно одлазиле да посјете своја предратна огњишта привођена и саслушавана, једном ријечју, све се чинило да до повратка не дође. Наравно, у таквим околностима рад нашег удружења није могао да опстане и послије двије године рада морали смо га угасити.

Ратна општинска власт Добоја након пада Возуће и Озрена чак није дозволила да избјеглице уђу у Добој, а камоли да им којим случајем помогне, него су их управо послали у разрушено Которско под кишно небо без игдје ичега. Одатле су касније расељени на све могуће стране и то у туђе куће, а све док се поједини добојски тајкуни и ратни профитери не успију извући и побјећи у своје већ припремљене јазбине, склоништа и виле широм Србије, Црне Горе па и даље.

Драго ми је што општинска власт тако великодушно (истина са закашњењем) помаже несрпским избјеглицама неки кажу, чак у Травнику помажу градњу џамије, али, господо драга, прошетајте мало српским предратним насељима Озрена, Возуће, Маглаја, Грачанице, Лукавца, Бановића. На хиљаде порушених кућа. Нико ко се вратио нигдје не ради а о неким функцијама у општинској власти могу само да сањају. Отиђите бар до Бочиње (мога родног краја) гдје је прије рата живјело више од 4.000 Срба и све ће вам се само казати, никог ништа не требате питати. У Доњој Бочињи је само једна кућа продата и одмах претворена у џамију чији се разглас чује на десет километара. Полицијска станица која се ту налази и која је само стотињак метара удаљена од тог објекта све то толерише, а у којој, нажалост, не ради ни једно лице српске националности са тог подручја.

Као неки интелектуалац са тих простора (чије је породично имање прије рата вриједјело близу милион марака, а сада не вриједи ни стоти дио тога) а који живи и ради у Добоју пуних 30 година, морао сам дићи свој глас разума и придружити се вапају свог народа с којим се тако жалосно поступа и који ми се и дан данас масовно обраћа око разних питања, иако сем савјета ником ништа не могу помоћи, јер по вома ја нисам

Обрен Петровић, начелник општине

подобан да будем ни чистач у општини, а камоли на некој функцији с које бих могао помоћи тим људима.

Занимљива је ствар да се Которани суде са онима који су у рату горе прошли од њих и који се заиста немају гдје вратити, умјесто са онима који су их истјерали из Которског.

Ово моје отворено писмо је заиста добронамјерног карактера јер ја никоме зло не мислим, и оно је само вапај народа мога краја изговорен мојим устима, без икаквих лоших намјера, а ако неко ово другачије схвата, грдно се вара и гријеши. Надам се да ћете из њега извући неке поуке на обострано задовољство.

С поштовањем, и опрости ми, Боже, што нисам могао више да ћутим!

Добој, 27. 3. 2007.

Љубо Ђурковић, предратни предсједник Извршног одбора СО Маглај, предсједник Удружења избјеглих и расељених лица општине Маглај и професор Гимназије у Добоју

У СУСРЕТ ДРУГОМ НАРОДНОМ САБОРУ КРСНОГ ПОЉА, БАКОТИЋА,

ЉУДИ КОЈИ НЕ ВОЛЕ СВОЈ КРАЈ,

Други Сабор житеља Крсног Поља, Бакотића, Бочање, Долца и Улишњака ове године одржаће се 4. и 5. августа. Ова манифестација, која је утемељена прошле године, према размишљањима њених организатора, сигурно ће пријећи у традицију јер је саборовање 2006. године показало да свака идеја која се роди из душе и срца не може бити неуспјешна.

Сабор је оцијењен високом оценом, и то је оно што људима из организационог одбора даје посебан елан да ове године буде још лепше и садржајније.

Наравно, како каже предсједник организационог одбора Срето Бурковић, пропуста је било, али с обзиром на то да се прошле године сабор први пута организовао, разумљиво је да се *припреми. Шта на основу прошлогодишњег искуства предвиђа организациони одбор на чијем сте челу?*

Прво што бих истакао је да ове године далеко спремније улазимо у припрему сабора. Разлог томе је што, за разлику од прошле, године, имамо неко искуство; друго, за ових неколико мјесеци много смо разговарали о прошлогодишњој манифестацији, размјењивали мишљења, уочавали пропусте које треба отклонити, и сада је далеко лакше.

Ове године смо спремнији и због тога што смо код људи разбили сумњу да ли ће се сабор уопште одржати, и сада нам се многи јављају како би помогли организацију сабора. Колико имам информација, и заинтересованост дијаспоре је далеко већа, посебно код оних који прошле године нису били. У том смислу за други сабор се припремамо веома озбиљно и темељито како би ове године у сваком смислу био успјешнији и садржајнији. Потрудићемо се да нас у августу буде много више него прошле године, јер суштина сабора и јесте да се наш разуђени народ широм свијета у што већем броју нађе на сабору. Показало се да је то изузетна прилика где се људи сусрећу, виде, разговарају, размјене емоције и сјећања.

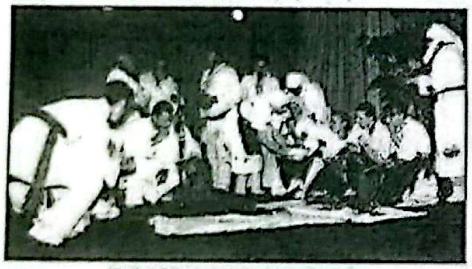

Биће ђесме, игре и обичаја

Колико је прошлогодишњи сабор оставио снажан утисак, говори и чињеница да сада с лакоћом неке ствари договарамо јер се људи напросто утркују ко ће више да помогне. Посебно ме је одушевио став општинских органа власти из Добоја који су без пуно размишљања одлучили да нам дају материјалну и моралну подршку и овом приликом желим им се у име нашег завичајног одбора искрено захвалити.

Шта каже дијаспора?

Наша дијаспора је одушевљена. Послије прошлогодишњег завичајног скупа имао сам стотине позива људи из дијаспоре. Они који су били на сабору жељели су да подијеле утиске и њихово одушевљење је велико, а они који нису били, интересовали су се хоће ли се сабор поново одржати и када. Сада имамо ситуацију да ове године наши људи у иностранству своје годишње одморе прилагођавају сабору, јер желе доћи и ове године. Према томе, очекујемо знатно већи број људи из свих земаља Западне Европе, Америке и Аустралије.

Желим истаћи да је сво сабор где се дијеле срећни тренуци и велика радост и да је по угледу на наш сабор сличан организован и у Западној Херцеговини.

Има ли назнака какви нас садржаји очекују на овогодишњем сабору?

Ове године је новина што смо Организациони одбор проширили на више чланова. За сада имамо и два представника у дијаспори, браћу Здравка и Славка Божића за Њемачку, а ових дана ћемо именовати и представнике за Аустрију и Луксембург. Што се тиче програма, ове године ће бити богатији и потрудићемо се да поново доведемо неку познату личност. Прошле године је била Нада Обрић. Новина је и то што ћемо увести богате томболе који ће гости добивати бесплатно, а мјештани са симболичним улогом. Циљ је да у томболском дијелу вечери извлачењем серијских бројева наградимо учеснике сабора, наравно оне који буду имали среће. Размишљамо да поред бројних награда прва награда буде десетодневно љетовање на мору. Наше жене и омладина такође ће као и прошле године учествовати у организацији сабора. Велики интерес влада и код приватних предузетника. Много наших људи широм Републике Српске, Србије и свијета данас су успјешни и богати људи. И они желе помоћи сабор, прије свега у финансијском смислу.

Срето Бурковић, предсједник Организационог одбора сабора

Ранко Лазић Беко, ради у Аустрији

- Живим и радим у Аустрији. Физички сам присутан у Филаху, а душом и срцем у родној Бочињи. Све своје слободно вријеме искористим да дођем у родно мјесто како бих накупио нову енергију за боравак у Аустрији.

Када сам чуо за сабор, свим срцем сам то прихватио и своје годишње одморе планирам у том периоду. Ове године долазимо цијела породица на сабор како бисмо видјели родбину и пријатеље који су обећали доћи, а вићемо се видјели петнаест година. Поручио бих свима који могу да дођу и да се увјере да су наша мјеста, ипак, најљепша на свијету.

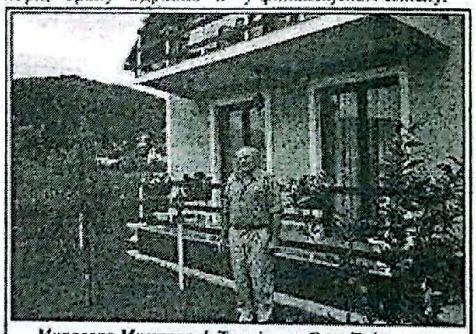

Мирослав Мимаровић Талијан из Бакотића

- За сабор влада велики интерес, вјероватно и због тога што је прошле године било прелијепо. Активности око овогодишње манифестације већ су почеле и ја сам се такође укључио да помогнем колико могу. Поручујем свима који прошле године нису били да сада обавезно дођу јер ово је јединствена прилика да се видимо и поразговарамо. Моја фамилија из иностранства већ је најавила долазак на сабор.

Миленко Тешановић из Бочиње

- Потичем из ових крајева, а сада живим у Кикинди. За сабор сам чуо од Срете Бурковића. Прошле године нисам присуствовао, али се надам да ћу, ако бог да, ове године обавезно доћи. Ово је заиста добра идеја и прилика да се наш народ барем једном годишње сусретне на сабору.

комуна" Срето Бурковић, предсједник Одбора за организацију сабора.

САДРЖАЈНИЈИ ОД ПРОШЛОГОДИШЊЕГ

Господине Бурковићу, Други завичајни сабор је у

Прошли сабор је иницирао људе да све више улажу у обнову својих имања. Он је допринио да ћемо овај сабор дочекати са далеко више обновљених кућа. У прилог томе планирамо да изаберемо и наградимо домаћина и домаћицу са најљепше уређеном кућом и двориштем. Уз нашу традиционалну изворну музику, храну и пиће које ћемо припремити за све учеснике сабора то су укратко планови за први дан сабора. Пошто још имамо времена, вјероватно ће то садржајно бити још богатије, поготову кад наше жене и омладина буду

БОЧИЊЕ, ДОЛЦА И УЛИШЊАКА

НЕ ВОЛЕ НИ СЕБЕ

достављи план својих активности. Оно што је такође познато, као и прошле године одржаћемо фудбалски турнир састављен од екипа које ће чинити искључиво мјештани наших села.

Други дан сабора планирамо за посјету нашим гробљима и свету литургију у цркви у Бочињи. Лијеп гест предложио нам је Далибор Бекић, протонамјесник и члан нашег Завичајног удружења, да тог дана вјенча и крсти све оне који то буду хтјели и то без финансијске надокнаде. Овим путем и њему желим да се најискреније захвалим. Ето, то су укратко планови за овај сабор који ће, вјерујем, увелико премашити прошлогодишњи.

Мирко Арсеновић из Долца (члан Организационог одбора)

- Прошлогодишњи сабор је одлично организован. Окупити на једномe мјесту толико људи, поготово оних који се нису видјели петнаест, двадесет па и више година је заиста велики успјех. Морам истаћи да прошле године није било пуно народа из Долца зато што смо мало одвојени од центра дешавања, али ове године биће нас много више. Поготово сада када су људи чули како је прошлогодишњи сабор био успјешан.

Душко Јовановић из Доње Бочиње

- Свако окупљање гдје се народ весели је пожељно. Подржавам од свег срца сабор јер је то прилика да се људи сусретну и стари обичаји не збораве. Вјерујем да ће нас из године у годину бити све више, поготову из дијаспоре. Очекујем њихову свесрдну подршку.

И МЕДИЈСКА ПРЕЗЕНТАЦИЈА КОРЕКТНИЈА

Хоћете ли ове године више радити на медијској презентацији сабора?

Да, свакако. Ове године ћемо далеко више све медијски покрити. Уосталом, сада је и интересовање медија веће јер су и они прошле године били поприлично скептични. Према процјени Организационог одбора, сабор није протекао онако како смо желели. Морам истаћи да за прошлогодишњу медијску подршку највише захваљујем управо вашој кући, "Гласу комуна", јер сте од самог почетка све вријеме радили на презентацији сабора. Захваљујући вама о сабору се писало и у франкфуртским "Вестима", листу који се много чита у нашој дијаспори, тако да је доста људи управо преко "Вести" сазнала за организацију сабора. Ево и ове године ви сте први који почињу да промовишу припреме другог сабора.

Од електронских медија били смо попраћени од телевизије К3 и надам се да ће се и ове године укључити у нашу медијску презентацију.

На крају, ваша порука учесницима сабора?

Поручио бих да свакако у што већем броју дођу на сабор, који ће постати традиционалан и одржаваће се, према одлуци Организационог одбора, сваке године прве недјеље у августу.

Симеун Миличић

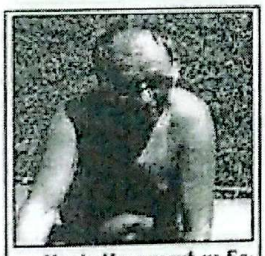

Илија Иванчевић из Бакошића

- Имам 70 година. Сабор подржавам и мислим да ништа боље људи нису могли да осмисле да се комшије састају и виђају макар једном годишње. Сабор свим срцем подржавам, јер ратна збивања су нам нанијела много невоља. Људи су се расељили широм свијета. Живјели смо у љубави и слози. Наша мјеста су најљепша у Републици Српској. Имамо много успјешних људи и поручио бих им да средства улажу у своја мјеста како би данашња омладина радила и одмах би живот био бољи, љепши, а они би чешће долазили на дједовину. На крају бих свима поручио да дођу на сабор.

Рајо Бурковић и Срећо Николић из Бакошића

- Ми смо прве комшије и међу првим смо се вратили у родно мјесто. Иако смо обојица били за вријеме рата у затворима Федерације, захваљујући добрим људима ево нас живих.

Најљепше је проводити пензионерске дане на својој родној груди. Иако смо стари, све ћемо учинити и помоћи колико можемо да овај сабор постане традиционалан. Ово је највећа ствар коју су нам по старе дане омогућила наша дјеца да се видимо с најмилијим комшијама и родбином. Позивамо све у дијаспори, ма гдје били, да дођу и да се дружимо и упознајемо да не бисмо дошли у ситуације да нам се дјеца не препознају.

Људи који не воле своју родну груду, не воле ни самог себе. Дођите и увјерите се да је најљепше у свом крају.

Srbe teraju iz Maglaja!

Opštinske vlasti u Maglaju čine sve da isteraju i ono malo Srba povratnika, mašući im ispred nosa ratnim zastavama Armije BiH, ne daju im ni posao, niti pomoć za obnovu kuća

MAGLAJ - Oko 650 Srba koji su se vratili na područje maglajske opštine žive u pravom getu, u kojem im opštinska vlast, sastavljena od SDA i SBiH, svakodnevno zagorčava život raznim pritiscima, čiji je krajnji cilj iseljavanje svih preostalih građana srpske nacionalnosti!

Ovo za Press RS tvrdi Vjekoslav Lazić (35), jedan od retkih srpskih povratnika, koji ističe da svega stotinak Srba živi u samom gradu. Prema njegovim rečima, već na ulazu u Maglaj priređuje se „dobrodošlica" za Srbe, i to u vidu ratnih zastava bošnjačke armije pod kojom su počinjeni brojni zločini nad srpskim civilima u ovom kraju, poznatom po gostoprimstvu prema mudžahedinima koji su bili stacionirani u selu Bočinji, gde su posle rata uspostavili svoj rezervat u BiH.

Lazić ne krije da zbog svakodnevnog šikaniranja i ponižavanja koje trpe i on i njegova porodica što pre želi da napusti grad u kojem je rođen i u kojem je proveo detinjstvo.

IMOVINU PRODAJU U BESCENJE... Srbi ne vide budućnost u Maglaju

- Srbi koji su se vratili u Federaciju BiH zaboravljeni su od svih, a u Maglaju je verovatno najteža situacija. Iako je načelnik opštine Mehmed Mustabašić nedavno izjavio da se u Maglaj vratilo 6.500 Srba, ti podaci potpuno lažno prikazuju pravu situaciju, jer je reč o ljudima koji su samo izvadili lične karte u Maglaju i koji su došli da prodaju svoju imovinu i pobegnu glavom bez obzira iz grada u kojem caruje fašistička mržnja prema svemu što je srpsko! Zastave takozvane Armije BiH vijore se u centru grada. Šta bi se desilo da se u Doboju ili Banjaluci zavijore ratne zastave VRS?! - pita Lazić.

Mirko Blažanović, predsednik Udruženja Srba povratnika u ovom gradu, za Press RS potvrđuje informaciju o stvarnom broju povratnika u Maglaj i nemogućim uslovima pod kojim žive. Između ostalog, Blažanović navodi i sasvim konkretne primere, koji dokazuju da se lokalna vlast na sve moguće načine trudi da opstruiše masovniji povratak Srba na svoja vekovna ognjišta.

- Ratne zastave Alijine Armije BiH u centru grada predstavljaju samo mali deo smišljenih provokacija kojima se Srbima na posredan način poručuje da nisu dobrodošli u Maglaju. Iako je zakonom predviđeno da sve javne ustanove moraju zapošljavati ljude na osnovu popisa iz 1991. godine, u javnim institucijama grada učešće Srba je više nego minimalno. Na primer, u rukovodećim

GALIJAŠEVIĆ: MAGLAJ JE CRNA RUPA BiH!

Nekadašnji načelnik opštine Maglaj Dževad Galijašević kaže da je život svih stanovnika Maglaja izuzetno težak, ali da se Srbi povratnici, bez ikakve sumnje, nalaze na samom dnu društveno-socijalne lestvice u gradu.

- Maglaj je crna rupa u celoj BiH. To je nemoguće mesto za život. U gradu caruju kriminal i korupcija, i apsolutno je tačan podatak da od predratnih 9.000 Srba u maglajskoj opštini danas živi svega nekoliko stotina. Mogućnosti za zaposlenje i dostojanstvenu egzistenciju su nikakve, ljudi se šikaniraju i uopšte nije čudno što je proces povratka ravan nuli - kaže Galijašević.

CamScanner

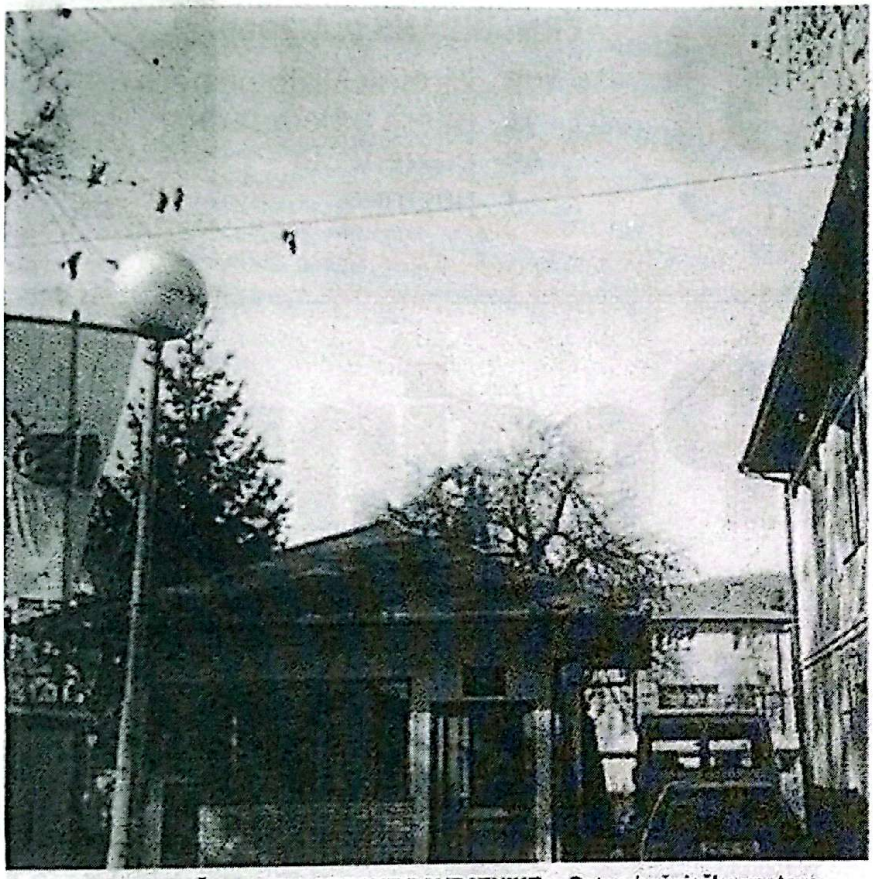

„DOBRODOŠLICA" ZA SRPSKE POVRATNIKE... Ratne bošnjačke zastave

fakti

- Prema popisu stanovništva iz 1991. godine, na teritoriji opštine Maglaj živelo je oko 40.000 stanovnika, a od tog broja njih 45 odsto izjašnjavali su se kao muslimani, 30 odsto kao Srbi, 20 odsto kao Hrvati i pet odsto ostali
- Od 9.000 Srba koji su pre rata živeli u opštini, vratilo se oko 650 ljudi
- Prema nezvaničnim podacima iz 2005. godine, u Maglaju je živelo 91 odsto Bošnjaka, šest odsto Hrvata i manje od dva odsto Srba
- Srpsko selo Bočinja pored Maglaja sve donedavno bilo je naseljeno naturalizovanim državljanima BiH arapskog porekla, koji su za vreme rata bili pripadnici mudžahedinskih brigada u sastavu bošnjačke Armije BiH

policijskim strukturama Srba uopšte nema, a takva situacija je i u zdravstvu, sudstvu i opštini. Premda vlasti Zeničko-dobojskog kantona ulažu iskrene napore da se takvo stanje popravi, lokalne vlasti u Maglaju se ne obaziru na njihove brojne zahteve i zaključke - tvrdi Blažanović.

Prema njegovim rečima, na području maglajske opštine još postoji devet sela u kojima nema žive dude, iako su pre rata stoprocentno bila srpska! Opštinske vlasti na neprikladan način raspodelile su i sredstva od donacije Vlade RS, koja je namenjena obnovi povratničkih kuća i stanova maglajskih Srba.

LAŽNE CIFRE

Načelnik opštine Mehmed Mustabašić tvrdi da se vratilo 6.500 Srba, što je 10 puta više od stvarnog broja, a u povratnike je svrstao sve koji izvade ličnu kartu

- Vlada RS je donirala 90.000 KM za pomoć Srbima povratnicima u ovoj opštini. Međutim, ta sredstva lokalne vlasti dodeljuju ljudima koji ne žele da se vrate i samo čekaju povoljnu priliku da prodaju svoju imovinu. Sa druge strane, Srbima koji zaista žele da žive u Maglaju ta sredstva se uskraćuju na sve moguće načine. Na primer, traže im dokumenta, koji su često izgubljeni ili uništeni. Primenjuju se i razne druge smicalice koje idu na to da se povratak Srba potpuno zaustavi, a da mi, koji smo se vratili, ponovo napustimo Maglaj, i to zauvek - kaže Blažanović.

B. KNEŽEVIĆ

CamScanner

Dan kad je žrtvovano prase

Milena MARKOVIĆ | 05. maj 2008. 18:32 |

Reporteri "Novosti" u srpskoj Bočinji kod Maglaja, u najpoznatijoj mudžahedinskoj zajednici od Trebinja do Stokholma. Srbi povratnici: Svake noći neko od nas ne spava, dežura. Semir Rizvanović: Vraćamo se izvornom islamskom učenju

Zabrinuti starosedeoci Bočinja

S NEVERICOM i ohrabrenjem istovremeno, dočekali su Srbi, povratnici u Bočinju, reportersku ekipu "Novosti". A, na našu nameru da zavirimo u tu mudžahedinsku komunu u Federaciji BiH, u kojoj žive i ovi srpski domaćini, odgovorili su obeshrabrujućom rečenicom: "Šta ćete vi, jadni nebili, da istražite, kad je do toga danas nadležnima i moćnima stalo kao do lanjskog snega."

Bočinja, na osmom kilometru od Maglaja, kanton Zeničko-dobojski (bošnjačko-hrvatski), slovi kao najpoznatija mudžahedinska zajednica "od Trebinja do Stokholma". Mada, u senci najekstremnije mudžahedinske komune Maoča kod Brčkog, ni ovde, u Bočinju, među mudžahedine ne može se bez najave i dozvole lokalnog šefa - emira.

Bela Al kaida

UPUTILI smo se u ovo "egzotično", a na prvi pogled, ruralno mesto, nekako uoči Holbrukove izjave da je "Al kaida Ameriku mogla da napadne i iz Bosne..."

Svetski, ali i domaći stručnjaci za antiterorizam smatraju (to i javno govore) da se upravo u bošnjačkom delu ove bivše jugoslovenske republike regrutuje "bela" Al kaida - izdanci ekstremnih muslimana, među kojima su pravila ponašanja uspostavila njihova arapska braća. Za bošnjačke, nadležne vlasti, to je isto kao - gluvome pljesnuti dlanom o dlan, kraj uha. Za Srbe povratnike - to je nemir i kad smrkava i kad svanjava. Izbrojali su: u Bočinji, ostalo je još 13 mudžahedinskih porodica, ili oko 60 duša.

- Svake noći neko od nas ne spava, dežura - kažu srpski domaćini, povratnici na svoje. - Kako da spavamo sa takvim sećanjima: mudžahedini su, to je valjda svima poznato, počinili najstrašnije zločine prema našem narodu, u Vozući, u okolini Teslića, svuda gde god je ratovao zloglasni odred mudžahedina.

Na našu opasku: "Vi, ipak, danas živite jedni pored drugih, deca vam idu u istu školu", Srbi odgovaraju:

- Mi smo na svome, a oni na tuđem. Danas je nas više nego njih. Da ne pitamo šta bi bilo da je obrnuto.

Bilo je kasno popodne kada smo iz Doboja, preko Maglaja, doputovali u Bočinju.

CamScanner

Pred lokalnom prodavnicom, jedinom ispred koje se okupljaju Srbi, zatičemo meštane Duška Jovanovića, Ranka Tešanovića, Radovana Kikića i Stanislava Momirovića. Na nekoliko desetina metara odavde, preko magistralnog puta, na uzvišici je drevni srpski hram. Zvona su utihla septembra 1995, kada su Srbi, posle pucanja (i prepuštanja) linija njihove odbrane krenuli u zbegove. Srpske domove tada su naselili mudžahedini koje je bošnjačko rukovodstvo nagradilo davanjem državljanstva, za vojne zasluge u odbrani bošnjačkog naroda i stvaranja nove BiH države.
Tada se, pričaju Srbi, u Bočinju doselilo 175 Arapa i mnogo više lokalnih mudžahedina. Arapi su uspostavili nova pravila ponašanja na vekovnoj srpskoj zemlji. Zabradili žene i žensku decu, zamotali ih u nešto nalik feredžama iz kojih se samo oči žene vide. Muškarci su pustili brade, a njihova deca i oni sami opasali se visokim i neprobojnim zidom nepoverenja prema svima koji dolaze nepozvani i nepoželjni.
- Arapi su pre sedam godina, pod pritiskom sveta i međunarodne vojne uprave, morali da napuste Bočinju - kažu Srbi. - Ali su ostali domaći, koji su prihvatili pravila braće po veri, i mi samo živimo pored njih i oni pored nas.

Kakva pravila

PUT je makadamski, nekako se probijamo kroz šumu do Gornje Bočinje. Ovde, uveravamo se, važe neka za civilizovani svet nerazumljiva pravila: deca umiču iz dvorišta, a iza zastrtih prozora prate nas pogledi nepoverenja.
Uzaludno je bilo dozivanje. Niko da se odazove... Ovo su mudžahedinske kuće, i pitamo se da li u ovaj deo sveta zalaze one svetske organizacije koje se bave problemima dece koja usred Evrope beže od ljudskog lica.
Bilo je potrebno mnogo vremena da umolimo lokalne mudžahedine da nam omoguće kontakt sa glavnim u selu - Semirom Rizvanovićem. Bez njegovog pristanka u Bočinji nije moguće razgovarati s njegovim sunarodnicima.
- Semir je službeno u Tuzli - dobili smo odgovor. I, samo na njegov pristanak - broj telefona.
Čemu ovolika konspiracija? - pitamo Semira.
- Koga su zmije ujedale - kaže on - i guštera se plaši!
Objasnio je da su mudžahedinske zajednice, od završetka rata, "stalno na udaru neprijatelja islama".
Interesuje nas kakav se to islam zagovara u okolnostima u kojima deca beže od ljudi, a žene se kriju pod feredžama. Odgovorio je:
- Mi smo sledbenici pravog, islamskog učenja, koje poštuje osnovne postulate vere. Ovo ništa nije novo, i posle Drugog svetskog rata svi muslimani u Bosni su nosili brade, to je deo njihove tradicije, a žene su nosile feredže. Vraćamo se svom korenu. Ako svako svoj koren čvrsto drži, onda ćemo znati jedni druge poštovati. Prevrtljivci nigde nisu cenjeni, ni među nama, ni među komšijama.
Špartamo Bočinjom, uzduž i popreko, uzalud pokušavamo da od mudžahedinskih porodica izmamimo barem koju reč. Netrpeljivost je gotovo opipljiva, svako podizanje fotoaparata moglo bi da se završi incidentom. Zato odustajemo. A, želeli smo da upitamo i lokalne mudžahedine kako oni mirno žive u tuđim kućama, zašto su posečene srpske šume, ko pljačka srpsku imovinu i otima stada?

CamScanner

Gorak hleb

- SVE to, nekako, trpimo - umesto odgovara ponavljaju Srbi. - Gorak je izbeglički hleb, a manje gorak kad si na svome, makar i u ovakvom komšiluku. Šteta je što dan vaše posete nije bio petak, ovde u centru, u vreme "namaza" okupi se i do stotinu nama nepoznatih ljudi... Dođu iz Zenice, Zavidovića, Maglaja, iz Beča... I, ko zna sve otkuda. Najteže je što ne znamo ko ovde sve zanoći i zašto ostane.
Srbi pričaju kako je strašan bio njihov povratak.
- Ma, svi znaju da je ovo srpska zemlja. Pre rata ovde je bilo oko 4.000 Srba, u Bočinji i okolnim selima, ljudi došli, kupili živinu, poneko i svičnje nabavio. A, ne možeš svinjčetu da dokažeš, ode jedno prase do džamije... Mada to i nije džamija, već kao poslovni objekat... Očešalo se prase o džamiju, onda su ga mudžahedini ugušili u Bosni...
O ovom danu, kada je žrtvovano prase, pričao nam je, kasnije, i Sirijac Abu Hamza, nekad lider ove mudžahedinske zajednice u Bočinji, a danas stanovnik Ilidže, kod Sarajeva, dok čeka da mu Ustavni sud BiH potvrdi ili oduzme pravo državljanstva:
- Vala smo to prase suljali u reku - govorio je dok su mu se oči žarile neverovatnom mržnjom.

TERORISTIČKA MREŽA

MEĐU Srbima u Bočinji čita se ovih dana knjiga mr Slobodana Radulja "Teroristička mreža u BiH".
On u njoj, između ostalog, navodi: "Bošnjački nacionalisti ne žele da priznaju da su povezani sa Al kaidom, ali gotovo svakodnevno u medijima BiH, čak u sarajevskim, mogu se pročitati informacije koje dokazuju da muslimani iz BiH sarađuju sa ovom terorističkom organizacijom.
O tome svedoči i podatak da je Al kaida pozvala bosanske muslimane na rat protiv Amerike."

EVROPSKA ORGANIZACIJA

PREMA podacima istraživača terorističke mreže u BiH, čiji su nosioci mudžahedini, u ovoj republici ima najmanje 800 pripadnika "bele" Al kaide. "Njihov je zadatak da pomognu u izgradnji mreže ove organizacije u Evropi."
Ovo je, kako navodi Radulj, za nemački "Špigl" potvrdio i Ali Ahmed Ali Hamad, komandant mudžahedinske jedinice tokom rata u BiH. On sada u Zenici izdržava 12-godišnju kaznu zatvora, na koju je 1998. osuđen zbog terorizma.

http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/aktuelno.69.html:214899-Dan-kad-je-zrtvovano-prase

CamScanner

Sveštenici SPC-a u Federaciji BiH na meti mudžahedina

18.08.2008 19:37 | Željka Dobrić

MAGLAJ - Paroh maglajski Dalibor Đekić tvrdi da su i pravoslavni sveštenici, osim Srba povratnika u FBiH, na meti mudžahedina.

- Prošlog mjeseca pripremali smo mjesto u Gornjoj Bočinji gdje je trebalo da se održi molitva na dan Arhanđela Gavrila. Desetak mudžahedina nas je vrijeđalo i tjeralo, govoreći da nemamo pravo tu da dolazimo. Meni su poručili da mogu da dođem na sabor, ali da je pitanje hoću li se živ vratiti - izjavio je za "Glas Srpske" paroh Đekić.

On je napomenuo da iako lokalna zajednica i policija u Maglaju izlaze u susret povratnicima, oni, ipak, nisu u potpunosti pošteđeni provokacija od strane mudžahedina.

Administrator Parohije ključke jeromonah Varnava Damjanović tvrdi da su na području opštine Ključ otvorene provokacije povratnika Srba prestale, ali su uslovi za život i dalje loši.

- Iako nema fizičkih napada, Srbi nemaju osnovne uslove za život. Srpska naselja već godinama nemaju struju, iako je imaju mještani u susjednim, bošnjačkim kućama udaljenim 200 do 300 metara - rekao je jeromonah Varnava.

On je dodao da se provokacije na nacionalnoj osnovi između komšija dese uglavnom ako su pijanom stanju.

- Mene obično provociraju bošnjačka djeca, koja misle da je pravoslavni sveštenik "Djed Mraz u crnom" - dodao je jeromonah Varnava.

Pritisak prošlosti

Bošnjaci u Srebrenici "demonstriraju silu, fizički napadaju Srbe, a česte su i tuče u kafićima zbog nacionalne netrpeljivosti", tvrdi predsjednik Skupštine opštine Srebrenica Radomir Pavlović.

- Pod pritiskom prošlosti i ratnih dešavanja, Srbima se žele oduzeti sva prava i Srebrenica stopiti sa Federacijom BiH - rekao je Pavlović.

Napadi

Prije nekoliko dana dvojica mladića bošnjačke nacionalnosti pretukla su Srbina u Srebrenici, prijeteći mu da će ga zaklati. U Bosanskom Petrovcu grupa od 30 bošnjačkih mladića pretukla je u kafiću srpskog povratnika, uzvikujući "Alahu egber".

http://www.glassrpske.com/novosti/vijesti_dana/Svestenici-SPC-a-u-Federaciji-BiH-na-meti-mudzahedina/lat/10185.html

Vehabije i Srbi jedni pored drugih

U Bočinji, nekad srpskom selu, kod Maglaja, devedeset i devete godine šest meseci boravio Muhamed Ata, pilot jednog od dva aviona koji su se, 11. septembra 2001. godine, obrušili na kule Svetskog trgovinskog centra u Njujorku

CamScanner

(Foto S. Sabljić)

Maglaj – Iz Bočinje su već odavno deložirani mudžahedini. U ovom srpskom selu danas je sedam kuća naseljenih vehabijama, odnosno bivšim mudžahedinima, i stotinak dimova srpskih povratnika.

Bez obzira što „ljudi sa dugim bradama i trofrtaljnim hlačama" nema baš tako puno, u selima pod Ozrenom još uvek se ne može stati nakraj problemima sa kojima se susreću srpski povratnici.

Za vreme naše posete Bočinji, stada čiji su vlasnici vehabije uništila su plantažu sa tri hiljade mladih sadnica koje je na svom imanju posadio Rade Tešanović... Nekako u isto vreme lokalne vlasti su odbile zahtev sveštenika Dalibora Đekića za uvođenje zajedničkog časa veronauke za svu decu srpskih povratnika u ovaj deo maglajske opštine...

Zbog svega što se dešava, odnosno zbog nebrige lokalne vlasti za srpske povratnike, ne iznenađuje činjenica da je jedan Srbin nedavno prodao vehabijama tri, doduše, porušene kuće i 86 dunuma zemlje za samo dvadeset i dve hiljade maraka!

Za poslednjih devet godina, od kada je intenziviran povratak, Srbi su u Bočinji prodali sedam kuća vehabijama. Jedna od njih, preuređena, sada je džamija u koju, svakog petka, na verski obred dolaze automobilima uglavnom iz Austrije.

– Mi ovde nemamo nikakvih problema sa Srbima. Oni imaju svoje, a mi svoje. Ali kada je politika u pitanju, onda je to druga priča. Mi smo već zaboravljeni. Snalazimo se sami i živimo od danas do sutra – jada se za naš list Ibrahim Delić, vehabija iz Željeznog polja kod Zenice, koji u Bočinji obavlja poslove glavnog imama.

– Bilo im je dobro kada su u Bočinju na verske obrede dolazile reke neznanih koji su od vlasti dobijali po deset-dvadeset maraka za jedan dolazak. Danas nemaju te napojnice i zato ih je mnogo manje u Bočinji – kaže Radoslav Jović.

Nastavu u osnovnoj školi u Bočinji pohađa šesnaest učenika, dece Bošnjaka, odnosno bočinjskih vehabija, kao i dvadeset petoro dece srpskih povratnika.

U školi se uči po nastavnom planu i programu Federacije BiH. I to na bošnjačkom jeziku.

– Kada smo ih pitali zašto se ne uči na srpskom jeziku kažu kako se niko od Srba nije javio na konkurs – pojašnjava sveštenik Đekić.

Politički analitičar i prvi posleratni predsednik Opštinskog veća u Maglaju Dževad Galijašević tvrdi za naš list da je „u srpskom selu Bakotić, tokom 1999. godine, šest meseci boravio Muhamed Ata, pilot jednog od aviona koji su, 11. septembra 2001. godine, porušili tornjeve Svetskog trgovinskog centra u Njujorku".

CamScanner

Boravka Muhameda Ate sećaju se mnogi Srbi koji su krajem devedeset i devete obilazili kuće u Bakotiću, pripremajući se za povratak u rodni kraj do koga je došlo naredne godine.

– Muhameda Atu, koga sam kasnije prepoznao po slikama koje su obilazile svet, video sam više puta. Stanovao je u kući srpske porodice Đurković. Po mnogo čemu razlikovao se od više stotina mudžahedina kojih je tih godina bilo u Bakotiću i Bočinji. Čak je jedne prilike pritekao u pomoć petočlanoj porodici Srbina Radoslava Nikića koja je u decembru devedeset i devete automobilom sletela u hladnu reku. Eto dogodilo se i to da terorista spasava Srbe – priča Stevica Lazić, srpski povratnik u Bočinju.

Ali uz sve ove, čak i one o svetski poznatim teroristima, jeste i priča koja uliva bar malo nade u lepše i izvesnije sutra srpskih povratnika u šest sela predratne mesne zajednice Bočinja. Ovde se, naime, svake godine na dan Arhangela Gavrila organizuje Zavičajni sabor „Ozren". On bi, ove godine četvrti put, trebalo da u Bočinji okupi više hiljada Srba koje je, sa dedovine, rat oterao u svet.

Tada ćemo se, a to je želja svih nas, dogovoriti o podizanju brane na rečici Bočinji. Bio bi to i turistički centar, ali i značajan privredni kapacitet pošto ćemo vodom iz jezera, uz ostalo, i navodnjavati naša imanja, kaže Sretko Đurković.

Slaviša Sabljić

objavljeno: 26/05/2009
http://www.politika.rs/rubrike/Svet/Vehabije-i-Srbi-jedni-pored-drugih.lt.html

Valter došao u Krsno Polje

Na ovogodišnje saborovanje Srba maglajske opštine došao i Bata Živojinović da se uveri koliko Srbi rasuti po svetu vole rodni kraj, te da sa njima podeli tu radost

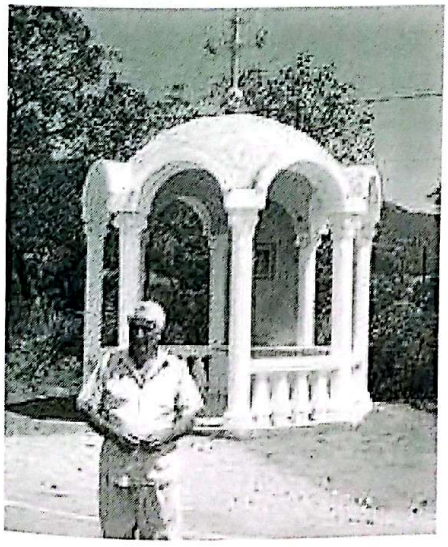

Sojan Tomić: Krst nikom više ne smeta

CamScanner

Maglaj – Na poslednje saborovanje Srba iz Krsnog Polja u Bosni i Hercegovini, nedaleko od Maglaja, odnekud se pojavio Velimir – Bata Živojinović. Neki šeret odmah primeti kako je „Valter došao da brani Krsno Polje", kao u filmu u kome je „Valter branio Sarajevo".

– Niti je Valter došao da nas brani, jer nema od koga, a niti je odnekud banuo pošto ga je u Krsno Polje doveo naš zemljak, a danas veliki Batin prijatelj iz Beograda. Došao je u Krsno Polje nama dragi čovek da se uveri kako i koliko Srbi rasuti po svetu vole dedovinu – kaže Stojan Tomić, srpski povratnik u Krsno Polje.

Srbi su u to mesto počeli da se vraćaju tek 2000. godine, kada su Bočinju i Bakotiće, komšijska srpska sela, napustili mudžahedini. Za mnoge od onih koji su nameravali da se vrate, bilo je kasno, jer je većina izbeglih i raseljenih već sagradila kuće u svojoj novoj životnoj i radnoj sredini.

– Do te, dvehiljadite, propušteno je mnogo novca koji je prvih poratnih godina bio namenjen povratnicima. Danas su se u rodni kraj vratili samo najuporniji, da ne kažem oni koji su zavičaj voleli mnogo više od drugih – nastavlja Tomić.

Danas je mnogo predratnih stanovnika Krsnog Polja nastanjeno u Doboju, u Republici Srpskoj. Tu su sagradili kuće, zaposlili se. Ali, u Krsnom Polju obrađuju svoja imanja i žive od toga. Nema u selu ruševine a da uz nju nije bar plastenik.

U Krsnom Polju tokom devet povratničkih godina rođeno samo četvoro dece (Foto S. Sabljić)
– Tek u izbeglištvu shvatili smo koliko smo bili bogati. Shvatili smo koliko i kako dobro se moglo živeti od zemlje. Danas kada je „muka došla do oka", zaoravamo i ono što nikada nismo i zasejavamo kulture od čije prodaje smo mogli daleko bolje živeti – ističe Tomić.

U maglajskoj opštini su obnovljene četiri pravoslavne crkve. Hram svetog proroka Ilije u samom Maglaju proslavio je tokom ovogodišnjeg Ilindana vek postojanja.... U Krsnom Polju obnovljeno je stotinak kuća, od kojih je mnogo zaključano, dok je u drugima danas tek petnaestina predratnih stanovnika ovog sela. Gotovo je ista slika i u samom Maglaju, gradu u kome je pred kraj devetnaestog veka postojala čak i Srpska varoš i u njoj oko tri hiljade Srba.

Ako se izuzmu Bakotići, Krsno Polje i Bočinja, sela u kojima je oko pet stotina srpskih povratnika, u samom gradu je jedva pedesetak porodica uglavnom sa dva starija člana.

– Nikakvih problema danas nemamo. Bezbednosna situacija je za svaku pohvalu, Baš kao i saradnja sa lokalnom vlašću... Brine nas jedino naša muka jer je u maglajskoj opštini danas samo pet zaposlenih Srba. A bez posla nema ni izvesnije budućnosti srpskih povratnika – zaključuje Tomić naglašavajući kako je u njegovom Krsnom Polju tokom devet povratničkih godina rođeno četvoro dece, dok je dvadeset i dvoje starijih umrlo, a tridesetak, i to mladih ljudi, posle povratka u rodni kraj, opet otišlo u izbeglištvo.

CamScanner

Prošla i sadašnja vremena

U centru Krsnog Polja nedavno je podignuta kapela. Krst na njenom vrhu nije smetao komšijama. Čini se da su prošla vremena kada se na mržnji temeljila politika i ovog dela Bosne.

A na turniru u malom fudbalu, i to na stadionu uz tu kapelu, igrali su zajedno Srbi i Bošnjaci. Jedni su tokom rata bili u jednom, drugi u suprotnom rovu. I to na istom ratištu, iznad Starog grada u Maglaju.

Slaviša Sabljić

objavljeno: 24/09/2009. u listu ''Politika'', Beograd

Omladinski klub Bočinja

Omladinski klub Bočinja otvoren je 04.07.2003.godine i smješten je u prostorijama područne škole "Maglaj" u Bočinji. Klub okuplja oko 90 članova, od kojih je 40 aktivnih članova koji dolaze iz mjesnih zajednica Gornja Bočinja i Donja Bočinja, te iz Krsnog polja, Bakotića i Dolca. Od samog početka rada kluba organiziraju se razne radionice koje su zasnovane na potrebama mladih sa ovog područja.
Radionice su edukativnog, kreativnog i sportsko-rekreativnog karaktera, kao što su engleski jezik, informatika, kreativna, ekološka, novinarska radionica, razne igraonice za djecu i ples, zatim sportski sadržaji u klubu, stolni tenis, bilijar i mini teretana .Također, u klubu se organizuju razni događaji kao što su turniri u nogometu, stolnom tenisu, ekološke akcije, predstave, izlozbe i zabave.
Članovi imaju mogućnost da učestvuju u projektima koji su organizovani za sve članove naše organizacije i van nje. Ti projekti su kurs Osnove omladinskog rada, kampovi, javni događaji, razmjene među klubovima, kao i posjete određenim sadržajima za mlade poput predstava, Kids festival-a u Sarajevu, latinoameričkih plesova u Zenici. Clanovi kluba su realizovali projekat uređenja sportskog igrališta pod pokroviteljstvom Omladiskog fonda.

(Ponedjeljak, 01 Veljača 2010 09:08)

http://www.corno.ba/index.php?option=com_content&view=article&id=49:boinja&catid=34:linkovi

CamScanner

MAGLAJ/BOČINJA: TENZIJE U BOČINJI

Na dnevniku bijeljinske televizije BN TV, u subotu 18.08.2012. godine u 19.30 h, kao udarna najava išla je priča iz Bočinje, općina Maglaj.
Navodno povratnici srpske nacionalnosti imaju problema sa vehabijskom zajednicom. Nekoliko žena koje su dale izjavu su rekle da postoje slučajevi krađe šume,
da postoje određene provokacije, tenzije i slično. Dao je izjavu i jedan muškarac, Bošnjak, koji se doselio iz Kovača, općina Zavidovići, i koji svojim izgledom je aoscirao na tzv. vehabije, i rekao je da on smatra da je sve u redu i da nema međunacionalnih tenzija.
Od strane povratnik Srba prozvana je i lokalna vlast i policija, ali i Federacija BiH, kao i vlasti Republike Srpske.
Navodno niko od zvaničnika RS-a nije posjetio Bočinju još od 2002. godine, kada je u posjeti bio Mladen Ivanić.
Na kraju novinari BN TV su istakli da narod ne smije da hoda noću.
Da li prilog išao namjerno da digne tenzije ili nešto ima u ovome ostaje da se vidi u narednim danima, kada portal www.regija.ba planira da napravi prilog iz Bočinje

http://www.regija.ba/contents/3134

CamScanner

PREDUZEĆE ONIX SHOES IZ ZAVIDOVIĆA

U pogonu u Bočinji posao pronašli i povratnici

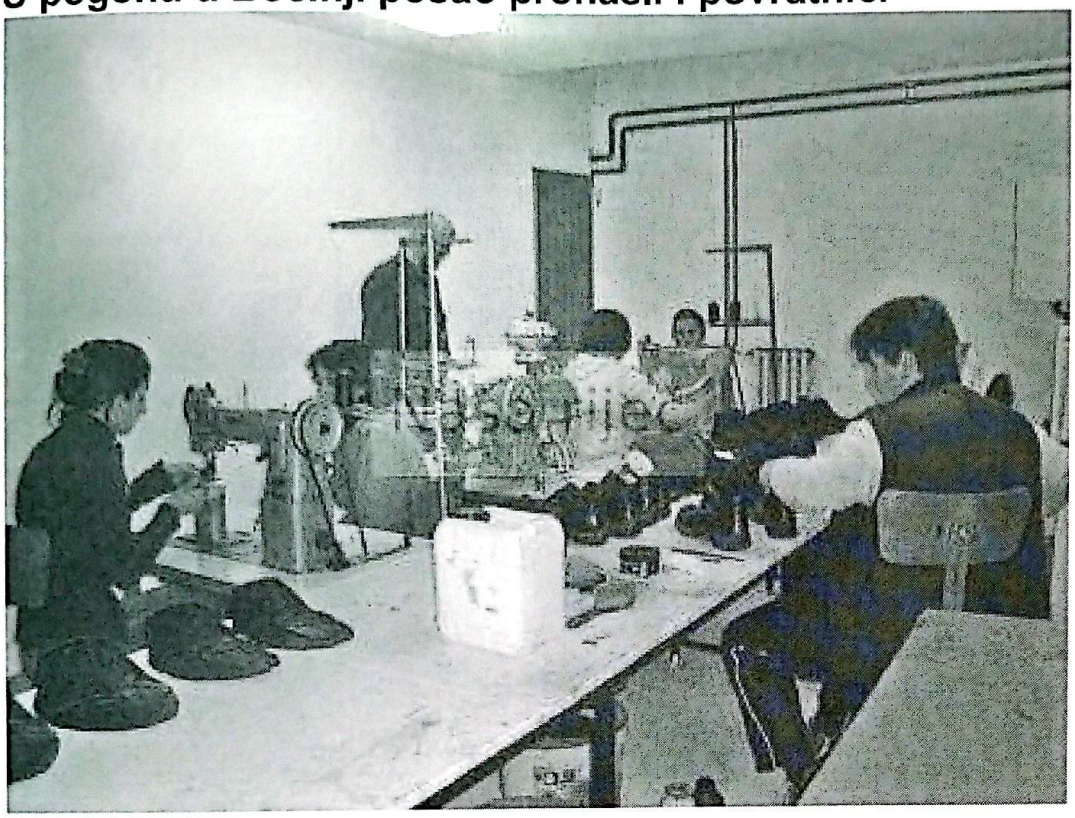

Autor: Nejra Bradarić
Objavljeno: 03.02.09 12:30

Prije mjesec dana u povratničkom naselju Bočinja, Općina Maglaj, otvoren je pogon za proizvodnju obuće preduzeća ONIX SHOES. Radi se o porodičnom biznisu porodice Hajderovac iz Zavidovića, koja iza sebe ima gotovo četiri decenije tradicije u proizvodnji obuće. U pogonu u Bočinji trenutno je sedam zaposlenih, dok njih 14 prolazi proces tromjesečne obuke, nakon koje bi za sve trebalo biti posla. U pogonu su posao pronašli i povratnici sa područja Bočinje, ali i susjednih naselja Bakotić i Krsno Polje te nezaposlene osobe sa maglajske i susjedne zavidovićke općine. Mnogima je ovo prvo zaposlenje.

Inače, proizvodni pogon ONIX SHOES-a smješten je u 100 metara kvadratnih prostora Društvenog doma u Bočinji. Ovaj prostor zavidovićkoj je firmi ustupljen odlukom općine Maglaj i uz saglasnost MZ Bočinja, a moguće je iskoristiti i sprat objekta površine 150 metara kvadratnih. Kako je protekao prvi mjesec proizvodnje u pogonu u Bočinji, pitali smo direktora Edina Hajderovca: - Mi smo zadovoljni, jer radnici koji su ovdje zaposleni, nisu nikada radili u obućarstvu. Proizvodimo za sada isključivo mušku obuću od prirodnih materijala. Potpisali smo ugovor i za 1.200 pari cipela koje bi trebali početi isporučivati od maja. Kada se zaposleni "uhodaju", dnevna proizvodnja trebala bi biti 80 pari cipela. Svojom kvalitetom smo se već nametnuli na tržištu, tako da se cipele proizvedene u Bočinji mogu kupiti u cijeloj BiH, a već ima interesa i inostranih kupaca. Od 680 povratnika koliko ih se vratilo na područje Bočinje, Krsnog Polja i Bakotića, na prste obje ruke mogli bi se izbrojati trenutno uposleni. Pogon kao što je ONIX SHOES, samo je jedan od primjera kako zaposliti i povratničku populaciju i osigurati im egzistenciju.

CamScanner

Inzko i ambasadori posjetili Gornju Bočinju

Datum: 29.09.2011.

U pratnji visokog predstavnika u BiH Valentina Inzka, ambasadori SAD-a, Velike Britanije, Francuske i Kanade nenajavljeno su posjetili Gornju Bočinju u općini Maglaj i Johovac u opštini Doboj.

U Gornjoj Bočinji, susreli su se sa porodicom Novaka Petrušića koja ima petoro djece, a koji žive isključivo od poljoprivrede. Stanislav Momirović iz Krsnog Polja je upoznao goste sa stanjem života u ovim povratničkim podozrenskim selima u koja su se vratili Srbi, kazavši da su Krsno Polje, Bakotić i Bočinja veoma mirne sredine, te da apsolutno nemaju nikakvih problema sa vehabijama koji žive u Bočinji. Šta više, ovdje im djeca idu zajedno u školu. Vjerske slobode su primjetne i ne ugrožavaju jedni druge.

Momirović je pohvalio kooperativnost Općine Maglaj, kazavši da je saradnja sa lokalnom administracijom dobra. Ono što opterećuje građane ovih sela, jeste nezaposlenost i neadekvatna infrastruktura (loši putevi, nedostatak pitke vode...).

Nakon Bočinje, bez pratnje medija, gosti su posjetili Johovac, povratničko mjesto u opštini Doboj, u kojem žive Hrvati. Činjenica je da su hrvatska sela od Doboja do rijeke Save najnenaseljenija, jer se proces povratka odvija sporo ili skoro nikako. Kako smo nezvanično saznali, lokalnim zajednicama će biti na raspolaganju IPA fondovi, kako bi se intenzitet povratka nastavio.

http://maglaj.net/vijest.php?akcija=vise&id=3931&jezik=1

CamScanner

14. 08. 2012. 11:13h | Srna

Sukob Srba sa vehabijama: "Ne damo im srpsku zemlju!"

Srbi povratnici u Bočinju prikupljaju potpise da se vehabijskoj zajednici u ovom maglajskom selu zabrani da koristi srpsku imovinu.

Interesantno je da se vehabije smenjuju, odnosno da jedna lica borave po nekoliko meseci, a zatim dolaze druga"

Povratnik u Bočinju Boro Jevtić rekao je Srni da se potpisi prikupljaju od Srba povratnika i onih koji su raseljeni.

"Vehabije seku srpsku šumu i koriste naše livade za ispašu stoke, a mi želimo da se to prekine, kao i da im se zabrani da stoku zatvaraju u srpske napuštene kuće", priča Jevtić.

On je istakao da su vehabije pre četiri dana srušile spomenik na srpskom groblju u Gornjoj Bočinji, što, kako je rekao, nije prvi put da se dešava.

U Bočinji, Bakotiću i Krsnom Polju živi oko 400 srpskih povratnika, a najviše naseljenih je na prostoru između Donje i Gornje Bočinje.

Tu ima između 35 i 40 srpskih domaćinstava sa stotinak članova.

"Tražimo hitnu intervenciju policije i bezbednosnih agencija u BiH da se ispita ko su ti ljudi koji žive u Bočinji, zašto su napustili svoje kuće i došli ovdje, po čijoj naredbi i po kojem

CamScanner

zadatku", kaže Jevtić. On navodi da često u svađi sa Srbima vehabije govore kako su "ovde došli po zadatku, da uvedu red".
Interesantno je, navodi, da se vehabije smenjuju, odnosno da jedna lica borave po nekoliko meseci, a zatim dolaze druga. "Najduže budu do godinu dana, tako da mi ne možemo utvrditi ko su", dodao je Jevtić. Prema njegovim rečima, u Bočinji ima 30-ak vehabija, dok ih vikendom bude više jer tada dolaze iz drugih mesta i tu se okupljaju.
Jevtić je rekao da je u nedelju u Bočinji održan sastanak sa načelnikom opštine Maglaj Mehmedom Mustabašićem na kojem su žitelji tražili da se isele vehabije.
"Oni su mislili da će se Srbi ponovo iseliti. Mi se nećemo seliti jer smo većina i ovo je naše od pamtiveka", poručio je Jevtić. On je napomenuo da je prošle sedmice zbog vehabijskog provociranja došlo i do fizičkog obračuna između jednog vehabije i srpske porodice.

http://www.vesti-online.com/Vesti/Ex-YU/246714/Sukob-Srba-sa-vehabijama-Ne-damo-im-srpsku-zemlju

U Bočinji traže sankcije pojedinaca

Povratnici u Gornju Bočinju zatražili su od maglajskih općinskih vlasti da spriječe otuđivanje i uništavanje njihove privatne imovine, posebice šume, te sankcioniraju pojedince iz bošnjačke zajednice u tom naselju koji ih uznemiravaju i provociraju.

Vrijeme objave: 15.08.2012 16:08
Posljednja izmjena: 15.08.2012 17:01

U naselju Bočinja, koje je svojevremeno bilo sjedište takozvane mudžahedinske zajednice, danas živi oko 100 povratničkih obitelji srpske nacionalnosti i bošnjačka zajednica od 12 obitelji. Predstavnici i jednih i drugih ističu da nezadovoljstvo povratnika Srba nije prouzročeno nacionalnom ili vjerskom netrpeljivošću već izgredima nasilnih pojedinaca iz bošnjačke zajednice, koje je nužno procesuirati i sankcionirati.

http://www.federalna.ba/bhs/vijest/38895/isticu-da-nezadovoljstvo-povratnika-srba-nije-prouzroceno-nacionalnom-ili-vjerskom-netrpeljivoscu-vec-izgredima-nasilnih-pojedinaca-iz-bosnjacke-zajednice

CamScanner

Sestre i braća ali druge vere?

23. 05. 2011. 06:12h | Radio Slobodna Evropa

U bosanskohercegovačku Bočinju, selo desetak kilometara od Maglaja koje je do 1992. bilo naseljeno Srbima, krajem rata naselile su se vehabije. Neki od njih su bili iz islamskih zemalja, ali je najviše bilo Bošnjaka iz BiH koji su islamsko učenje sa ovih prostora zamenili vehabijskim, koje se najčešće dovodi u vezu sa ekstremnim islamskim pokretom. Danas tu živi trideset vehabijskih porodica. Istovremeno, u Bočinju su se posle rata vratili i neki od Srba. Jedni sa drugima se ne druže, iako su njihova deca u školi najbolji prijatelji.

Arijana i Tesnima svaki dan zajedno, ruku pod ruku, dolaze i odlaze iz škole u Bočinji. Iako nisu vršnjakinje, već nekoliko godina su najbolje drugarice. Arijanini roditelji su povratnici u selo, a Tesnimini tu žive petnaestak godina.

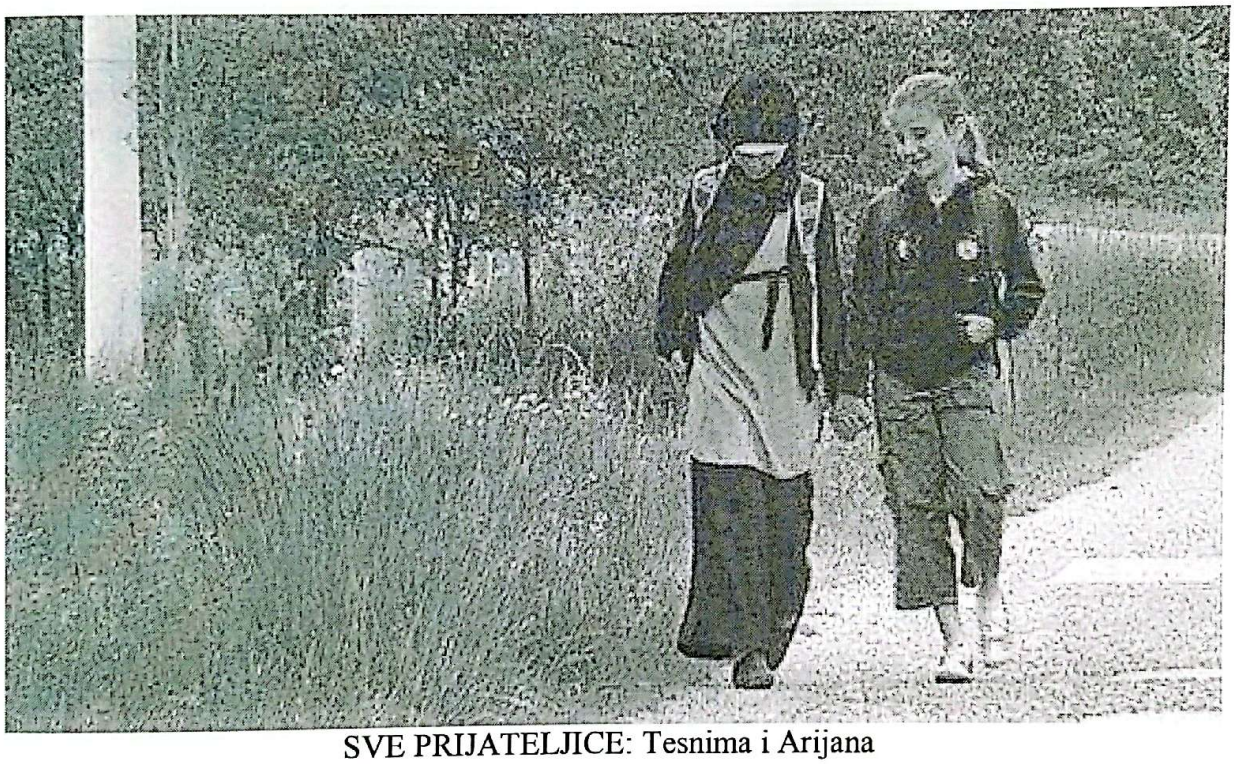

SVE PRIJATELJICE: Tesnima i Arijana

Priča od dve devojčice ne bi bila neobična da jedna od njih nije ćerka vehabije, a druga Srpkinja. Njima dvema to nimalo ne smeta. "Ja i Arijana smo mnogo udaljene od kuće, pa se ne možemo tako videti. Ali najviše se vidimo u školi, uvek smo zajedno na odmoru. I kada idemo na ekskurziju uvek smo zajedno nas dve", priča Tesnima.

Dve devojčice sede zajedno u klupi, druže se na odmorima, a razdvajaju se jedino kada su časovi veronauke.

Desetogodišnja Tesnima, kao i većina devojčica u Bočinji, nosi maramu, a telo joj je pokriveno: "Mi nismo iste vere, ali mi to ni ne gledamo. Mi smo kao sestre, nas dve. Jedna drugu volimo..."

CamScanner

Na pitanje kako znaju da nisu iste vere, devojčice su odgovorile: "Ja nosim maramu, a ona ne nosi", rekla je Tesnima, a Arijana dodala: "Ali njenu maramu treba poštovati i poštujemo je..."

U školi se svakodnevno druže i Abdulah i Stojan: "Igramo se, šalimo se, pričamo. Pomažemo jedni drugima oko domaćeg zadatka..."

Ramiz Bibić je poslednji direktor osnovne škole u Bočinji. U selo je došao 1978. kao nastavnik matematike i fizike, kada je škola brojala oko 260 učenika. Danas ih je oko 30-ak.

MESTO GDE SE ZABORAVLJA RAT: Škola u Bočinju

Hasan, jedan od Bošnjaka koji su se doselili, kaže kako je njegovo rodno selo udaljeno dvadesetak kilometara od Bočinje.

Iako se njegova deca druže sa decom povratnika, on, kao i većina vehabija, sa Srbima skoro da i ne komunicira: "Mene niko nek ne dira, neću ni ja nikog..."

Nedaleko od Hasanove je kuća Milenke Pedić, koja se u Bočinju vratila pre deset godina, iako se većina predratnih stanovnika nije vratila. Njen, ali i povratak drugih Srba, bio je propraćen nizom incidenata, zbog čega su u Bočinji bile angažovane i međunarodne vojne snage. Danas incidenata nema, ali ni međusobnih kontakata.

U selo, bogato obradivim površinama uz reku Bosnu, vlasti ne dolaze ni kada je predizborna kampanja. Već godinama prećutno pristaju na to da u selu reč suživot ne postoji, već tek nužni život jednih pored drugih...

http://www.vesti-online.com/Vesti/Ex-YU/139013/Sestre-i-braca-ali-druge-vere

CamScanner

Djevojčice uče odrasle lekciji iz suživota

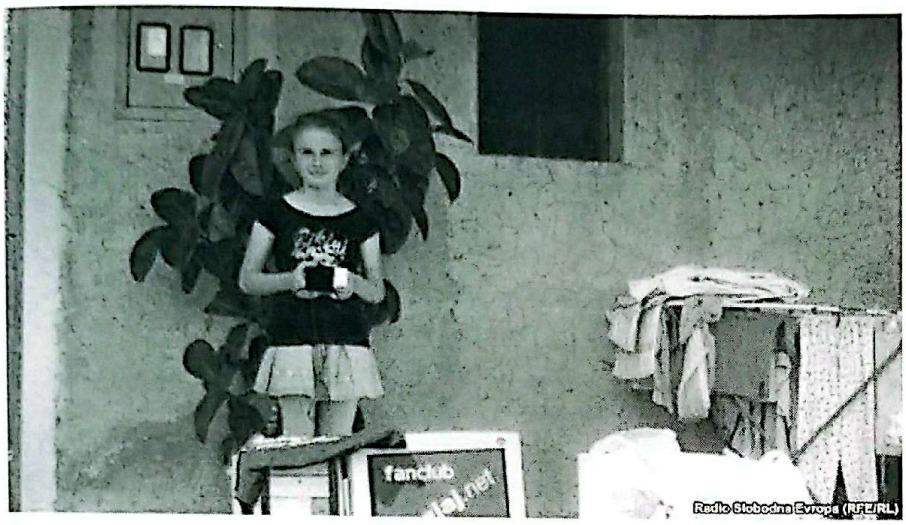

Arijana Maksimović

Dženana Karabegović
02.06.2011

„Ja se zovem Arijana Maksimović, četvrti sam razred Osnovne škole „Maglaj" u Bočinji. Imam deset godina".
Ja se zovem Tesnima Rizvić, peti sam razred Osnovne škole u Maglaju. Moja prijateljica je Arijana, ona mi je najbolja prijateljica ovdje u školi".

"Ja nemam ni kompjuter, ni mobitel. Tesnima mislim ima kompjuter", nastavlja **Arijana Maksimović.**
"Imam ja i mobitel i kompjuter, a i internet", dodaje **Tesnima Rizvić.**

Priču iz Bočinje o djevojčicama Arijani i Tesnimi, od kojih je jedna srpske nacionalnosti, a druga kćerka vehabije, objavljenoj na našem radiju, prenio je i portal **maglaj.net.**

Maja Petrušić

To je bio povod da Maglajlije organizuju akciju prikupljanja novca kako bi se Arijani kupio računar. Pored računara, kako kaže **Senad Šehić**, urednik portala, Arijana je dobila i mobilni uređaj.
„U kući smo zatekli nju, njenu mamu i njenog djeda. Bili su oduševljeni. Kod mame smo čak primjetili i suze. Djevojčica naravno sretna, kao i svaka mala djevojčica. Obećala nam je da će računar koristiti najviše za školske svrhe. Primjetili smo da jako teško žive, bukvalno smo jedva našli tu kuću", kaže Šehić.

Osim Arijane, na prijedlog učitelja u školi u Bočinji, računar i mobitel dobila je i djevojčica **Maja Petrušić**, čiji su roditelji, također, povratnici u selo.
„Sad se uključio veliki broj ljudi. Skupilo se dosta tih stvari, jer su bukvalno svi nudili bilo kakvu pomoć. Igrom slučaja smontirala su se dva računara i kupljena su tri mobilna uređaja. Ostatak opreme je uručen toj porodici i Maja je dobila isto računar, a mobilne uređaje su dobili ona i njen brat. Čak je napisala jedno lijepo pismo u kojem se zahvalila svima na poklonjenim stvarima."

Podsjećamo- djeca srpske nacionalnosti, čiji su roditelji povratnici u selo, i djeca postratnih doseljenika, svakodnevno se druže u školi i najbolji su prijatelji. Oni se ne žele dijeliti samo zbog toga što su različite vjeroispovijesti, jer je njima jedino drugarstvo imperativ.

"Радио Слободна Европа" 2. 6. 2011.

CamScanner

Djeca Bočinje uče nas ljubavi

U ovdašnjoj školi je tek 36 đaka do petog razreda, a svi su dobri prijatelji. Tesnima Rizvić i Arijana Maksimović su najbolje drugarice, Abdulah i Stojan stalno su zajedno. A svi pjevaju „Bosno i Hercegovino, moja domovino..." Kod mehaničara Midhata Topovčića i Srbi popravljaju automobile. Zašto ovdašnji Bošnjaci mrze izraz vehabija

» Dočekali za reportere našeg magazina: Direktor škole Osman Mujdža i učiteljice Aneela Efendić i Armina Mujkić sa svim đacima Bočinje

Piše **Džemal DŽAKMIĆ**
Foto: **Samir JORDAMOVIĆ**

Prije nekoliko godina dovoljno je bilo samo izgovoriti ime ovog sela da neupućene spopadne jeza. Odmah su bili spremni komentari da je riječ o leglu mudžahedina, mjestu gdje prestaje zdrav razum, a vlada tama. Njima su domaći „revolucionari" usporavali povratnike Srbe, a političari u manjem bh. entitetu na taj način sakupljali poene, plaćeći nedorasle međunarodne zvaničnike „radikalnim islamistima". Dugobrađi naturalizirani strani državljani i njihove domaće pristalice činili su jedno od najzatvorenijih mjesta na ovim prostorima. Da, o Bočinji je riječ, jednom od najljepših mjesta maglajske općine, selu kontroverzi I, prema našem mišljenju, svijetle budućnosti.

Do jučer se svuda sijalo sjeme razdora, a danas komuniciraju jedni s drugima, pozdravljaju se, zajedno popravljaju automobile, a djeca se druže. I ne samo druže, zajedno sjede u školskim klupama, najbolje su prijateljice i prijatelji, pjevaju domovini ogrnuti našom zastavom.

Djeca za ponos

Ovdašnja škola je područna škola Osnovne škole Maglaj, a mjesto je udaljeno 12 kilometara regionalnim putem prema Zavidovićima. Još su vidljivi tragovi razornih ratnih djejstava, ali ih je sve manje. U svojoj kancelariji nas je dočekao direktor Osman Mujdža i zajedno s nama se zaputio u Bočinju. Usput izražava nezadovoljstvo prilogom TV „Liberty". Prema njegovom mišljenju, djeca su iskorištena kao podloga za političku temu, a to je grijeh, veli, nagovijestivši mnogo toga lijepog što se može zabilježiti. Ukazuje i na druge propuste, dodavši:

- Kazali su da političari zaobilaze ovo mjesto. Nije istina, pomaže se koliko može, a ja kao direktor znam šta čini načelnik Mehmed Mustajbašić. Vrlo često mi kaže da unapređujemo nastavni proces, nabavimo potrebna učila, a općina

CamScanner

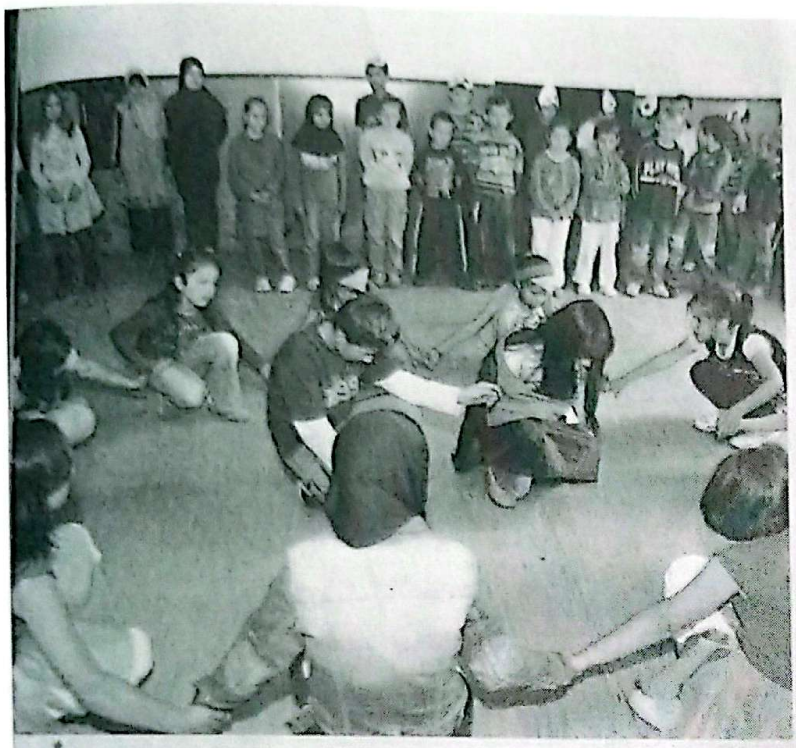

Organizirana je i priredba: Neda (sa zastavom) je odlična učenica

Muka mi je od termina vehabija

Semin Rizvić: Nemam problem identiteta

Bošnjaci su ovdje uglavnom doseljenici iz Žepča, Travnika, Zavidovića, Zenice, a Srbi se vraćaju iz Doboja, Teslića, Prnjavora... Nepovjerljivi su prema novinarima, jer, kažu, iskrivljuju njihove izjave. Ali, upoznali smo se sa Seminom Rizvićem, Tesniminim ocem. Iz Novog Travnika je, ima petero djece, troje u ovoj školi, a radio je i kao marketing-menadžer u listu „Saff". Odnedavno ima svoju firmu, a oprobao se i u turizmu. Normalan, veseo i razgovorljiv, smeta mu kad njega i komšije zovu vehabijama:

- Znao sam da treba vremena da se naviknemo jedni na druge. Sada je situacija dobra. Kod mehaničara je više Srba nego Bošnjaka, a nas je sada ukupno 12 porodica. Moju kuću i mašine, kada nekuda odem, pazi komšija Novak. Pokušavamo napraviti suživot. Ali, muka mi je od termina - vehabija. Ne želimo da nas tako zovu, trpaju nas u sektu, a mi to nećemo. Moj identitet je moje pravo! Naravno da smo za Evropu i integracije, ali prihvati me onakvog kakav jesam, a ako nećeš - onda je to problem! Ne tražimo zaista puno.

...ce platiti. Ova područna škola ima samo 36 daka i to u prvoj smjeni, do petog razreda devetogodišnjeg školovanja. Moramo tako raditi, jer je djeci oberbijeden prijevoz, a dolaze iz okolnih mjesta: Krsnog Polja, Bakotića, Gornje Bočinje, ali i Doca, koji pripada Zavidovićima. Rad se odvija u dvije učionice; jedna dvokombinacija (treći i četvrti razred), druga trokombinacija (prvi, drugi i peti). Nema daka za odjeljenje. Istina, ovdje je prije rata funkcionirala samostalna škola, a skeledžija je s druge strane rijeke prevozio dake i za to primao plaću. Nema više skeledžije, niti toliko daka, a pola prostorija škole je zatvoreno. Ali, ima pomaka. Veseli cvrkutavi glasovi odjekuju dvorištem. Djevojčice imaju svoje igre, dječaci, zna se, pikaju na male. Malo ih je, ali su mahom, hvale ih učiteljice, odlični đaci, djeca za ponos. Prvom, drugom i petom predaje profesorica razredne nastave Arnela Efendić. Devet ih je u prvom, četvero u drugom, jedno manje u petom. Treći i četvrti uči Armina Mujkić. U trećem je šest učenika, a četvrti razred je najbrojniji - 14 daka! Učiteljica Armina se, kaže, ponosi tom djecom, ništa ne zaostaje ni Arnela. Obje imaju još jednu zajedničku osobinu - prelijepe plave oči.

Suhe petice

Nakon posjeta učionicama, uslijedilo je iznenađenje - priredba za reportere našeg magazina, a na panou je ispisano: „Volimo te AZRA". Dakako, bilo nam je milo, a mnogo snažnije emocije krenule su nakon sjajnih recitacija Nede Nedeljković, performansa sa zastavom naše zemlje, nastupa gusara. Djevojčice su bile u suknjicama koje su kreirale njihove učiteljice. Evo preporuke damama koje žele obnoviti garderobu. Neće se pokajati. A svi pjevaju: „Bosno i Hercegovino, moja domovino...". I dok Neda govori svoju tačku, učiteljica Armina nam dobacuje: „Sve suha petica!"

Bravo za Nedu, bravo za Abdulaha i Stojana, Arijanu i Tesnimu, koje su sjajno vodile program, držeći se za ruke. Abulah Selimović je peti razred, Stojan Lazić je godinu mladi, ali se ne odvajaju jedan od drugog. Abdulah je, rekoše, već neko vrijeme tužan, jer najbolji prijatelj Go- »

Savini miomirisi iz Doca

Savo Ilić je povratnik u Dolac, koji pripada Zavidovićima, ali u crkvu ide u Bočinji. Sav se predao uzgoju organske hrane i eteričnih ulja, a član je i Asocijacije organske proizvodnje Federacije BiH. Slavio je Spasovdan, ali je, ipak, odvojio vremena za reportere „Azre":

- Ja ti nisam od onih koji kukaju. Nemam nikakvih problema u komunikaciji s tim ljudima. Prihvatio sam se posla, digao kredite, proizvodim organsku hranu i eterična ulja, melise, lavande i imam 820 kvadrata plastenika. Napravit ću još 500 kvadrata, jer sve prodam kod kuće. Kredite sam gotovo vratio, a dobro živim. Bio sam izbjeglica kod Šida i lako je bilo prepoznati odakle je ko prema okrenutim antenama prema Zagrebu, Sarajevu, Beogradu. Ovdje sam na svom, djeca mi studiraju, a supruga Velida radi u „ZIKO-u". Inače takve žene nema u kosmosu i okolici - šali se i veli da bi mu supruga mogla uvesti sankcije kad pročita ove retke.

Savo Ilić u jednom od svojih plastenika: Nemam problema u komunikaciji

CamScanner

tan Gojković mu je odselio u Doboj. Tesnimina prijateljica Milica Pijunović također. Ali, SMS poruke se razmjenjuju svakodnevno. Ipak, najjače prijateljstvo je između Tesnime Rizvić i Arijane Maksimović. Prva je peti, a Arijana četvrti razred. Koriste svaki slobodan trenutak da budu zajedno, jer nakon nastave minibusi razvezu đake po zaseocima, kilometrima udaljenim jedni od drugih.

Tesnima je prije priče na televiziji imala računar i mobitel, Arijana nije. Prilog je izazvao

» Tesmina i Arijana: Najbolje prijateljice

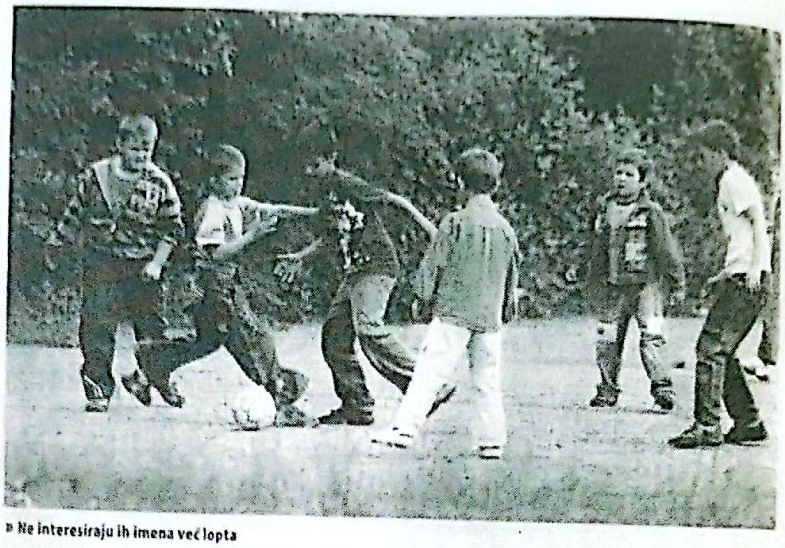

» Ne interesiraju ih imena već lopta

mnogo pažnje, pa su dobri ljudi, uz posredstvo maglajskog internet-portala Fan klub, Arijani poklonili računar i mobitel, a računare su dobili još Marijana Petrušić i Mario Lukić. Tesnima je prava krasotica i nije jedina poktivena djevojčica. Njihove prijateljice već dobro znaju običaje i ako jednoj od njih ispadne pramen kose, diskretno joj se skreće pažnja da ode do toaleta i popravi mahramu.

Ne samo da se druže djeca, sve više toga je i

medu sadašnjim komšijama. Kod Midhata Topovčića svi popravljaju automobile. Svjesni su i jedni i drugi da ih neće prevariti. Pozdravljaju se, neki uzajamno i pomažu, suživot počinje da zaživljava. Neki novi vjetrovi pušu dolinom Bosne, niču klice povjetenja, a sve su počela djeca. Najbolje je da završimo konstatacijom učiteljice Armine Mujkić: „Da se djeca pitaju, sve bi bilo drugačije. S njima sam svakodnevno i znam kako razmišljaju." □

Лист "Азра" Сарајево, 2011.

ИСПРАЋАЈ ОЦА ДАЛИБОРА И ДОЧЕК ОЦА ВЛАДИМИРА

20.10.2011

У недељу 09.10.2011.године завичајни одбор Крсно Поље-Бакотић- Бочиња- Долац је на саборишту у Крсном Полљу покрај капале **Светог Пантелејмона** организовао испраћај Оца **Далибора Ђекића** на нову дужност, и дочек новог свештеника Оца **Владимира Кукића**. Завичајни одбор је припремио уз помоћ начелника општине Маглај и осталих добрих људи и домаћина са нашег краја велики шатор за 300 људи, богату трпезу, а присутне је забављала изворна група Столе и дјевојачке успомене. Долазак Оца **Далибора** је пропраћен громогласним аплаузом, који је изазвао буру емоција. Поред начелника општине Маглај међу гостима су били и потпредсједник Републике Српске **Енес Суљкановић**, народни посланик у Народној скупштини Републике Српске **Ранкица Панић** те остали многобројни привредници. У надахнутој бесједи коју је казивао предсједник Светосавске Омладинске Заједница Маглај Мр **Давор Видаковић**, којој нико није остао равнодушан, и скоро сви гости су плакали, наведен је пут који је прошао **Отац Далибор** заједно са нашим парохијанима. Након бесједе, пристунима су се обратили и гостио, те на крају и сам **Отац Далибор** који није могао да се суздржи и успио је рећи само пар ријечи јер како је сам признао овако нешто није очекивао, јако му је тешко што одлази, али је увјерен да ће његов наследник **Отац Владимир** наставити да буде добар пастир ове вјерне пастве. Водитељ програма је био **Војо Стјепановић**, а на самом крају пристунима се обратио у име Одбора и **Срето Ђурковић-Пекара** који се захвалио добрим људима који су помогли да се ово славље одржи. На самом крају **Отац Владимир** је благословио трпезу и рекао да ће свим силама наставити тамо гдје је Отац Далбиор стао, и да ће нам он бити увијек радо виђен гост. Славље је настављено у изузетно добром расположењу.

CamScanner

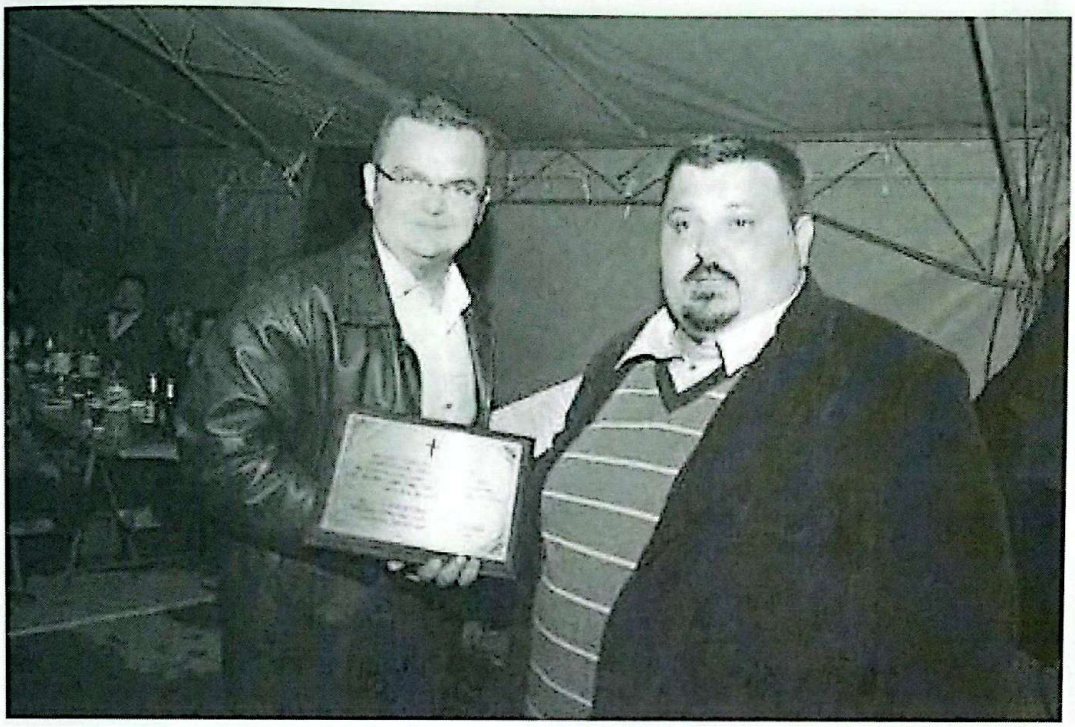

CamScanner

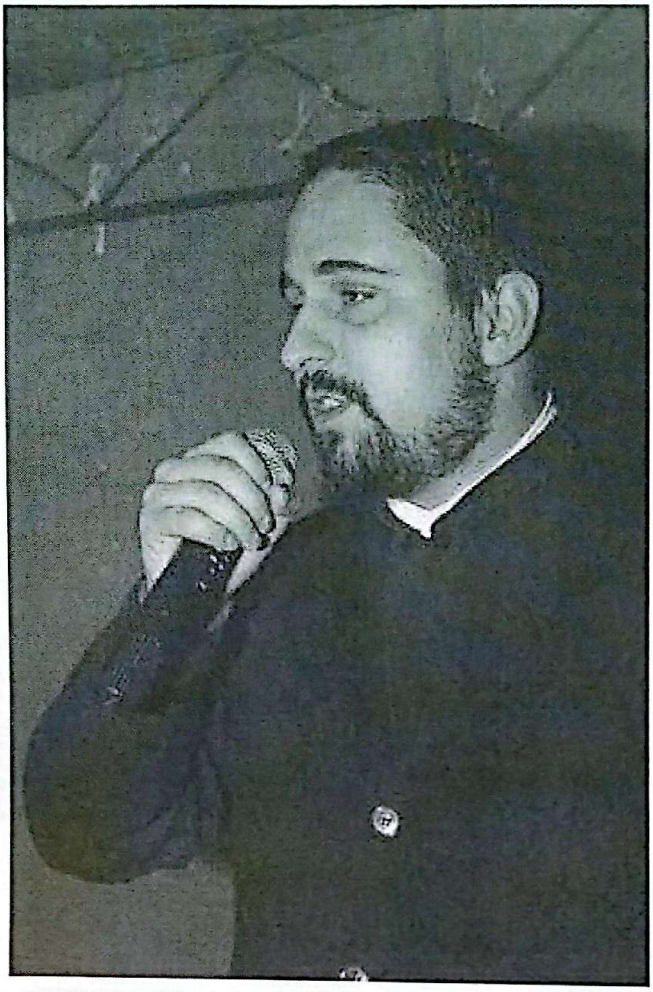

CamScanner

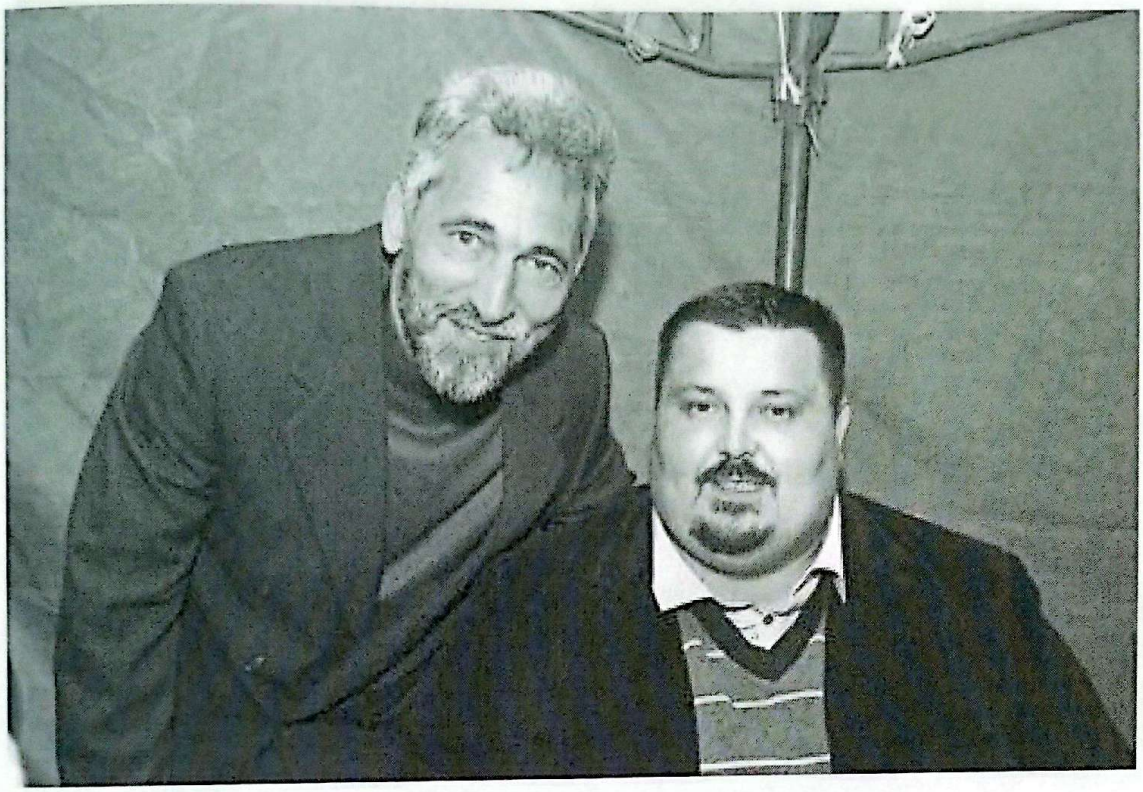

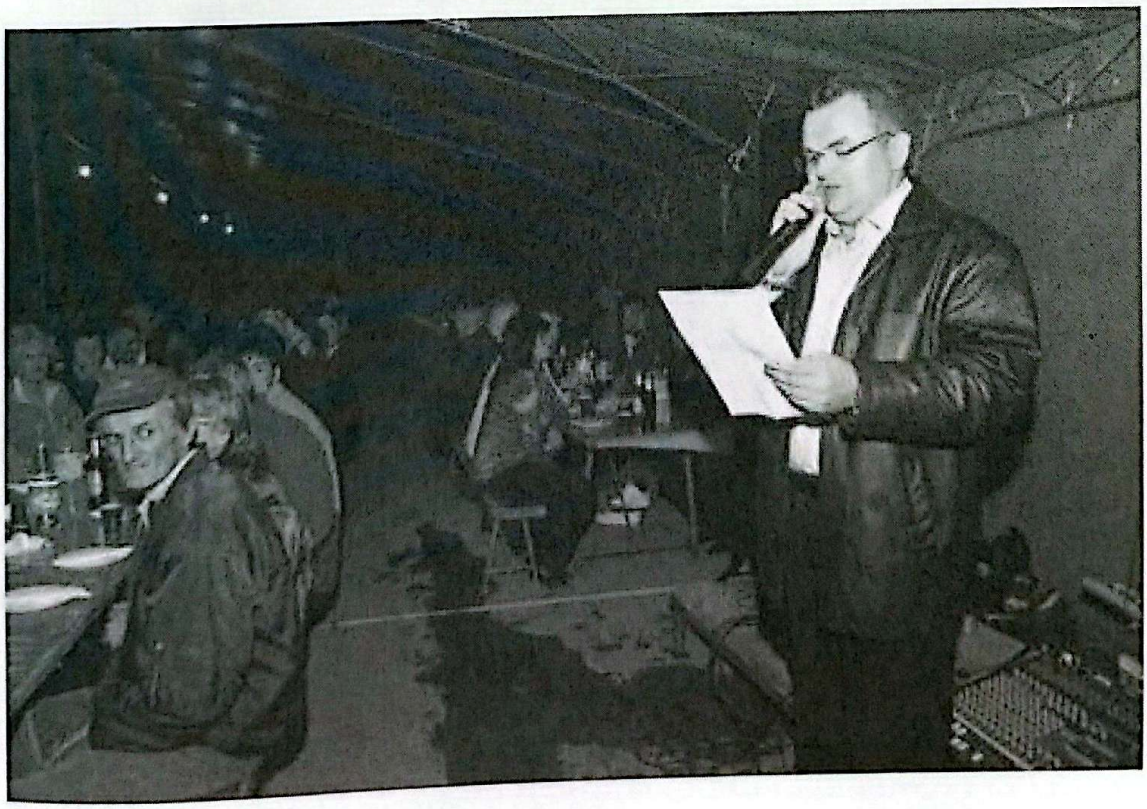

CamScanner

CamScanner

CamScanner

CamScanner

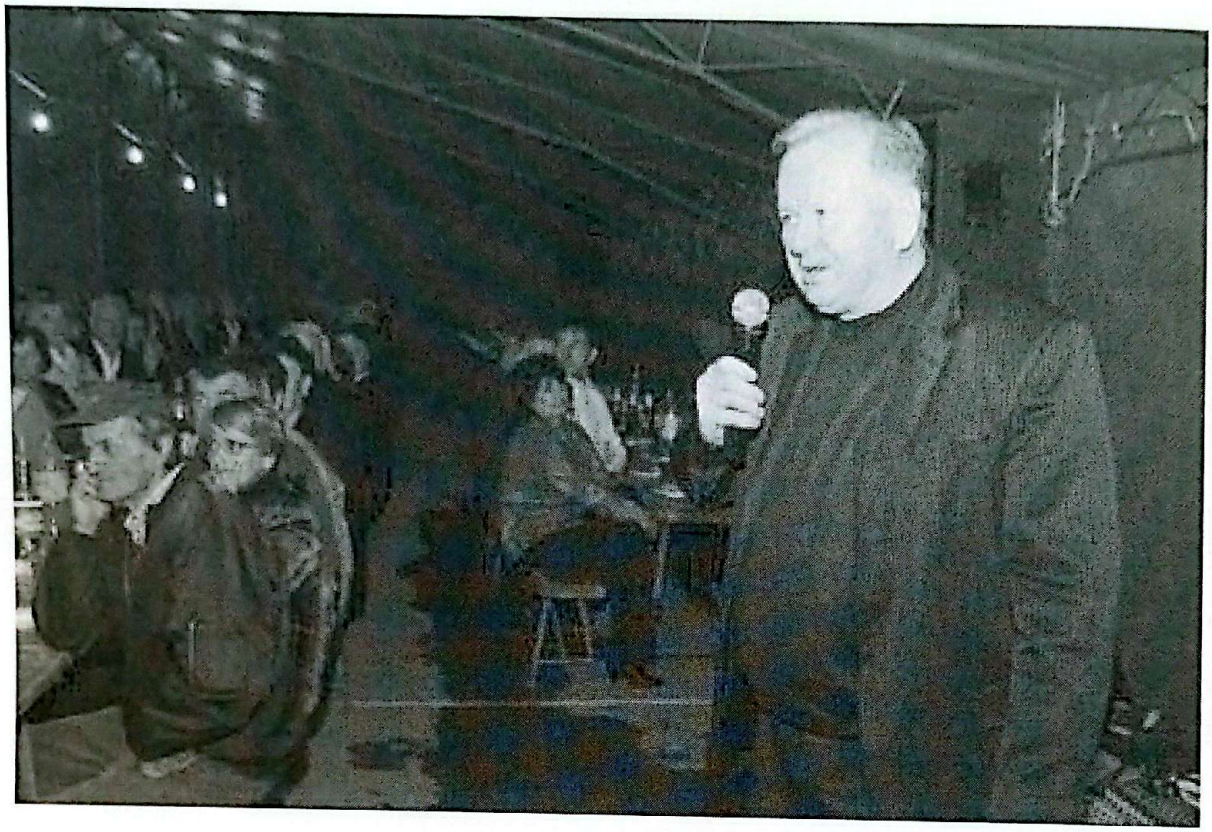

CamScanner

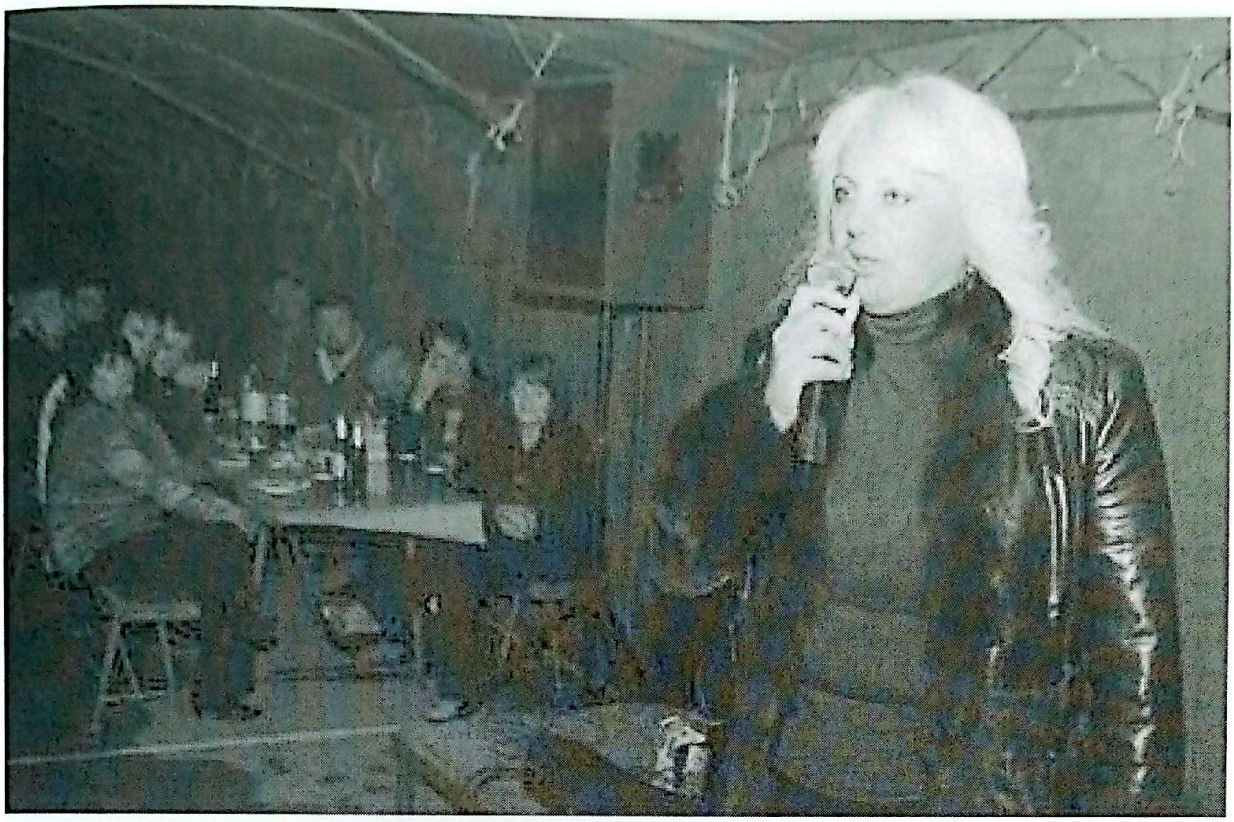

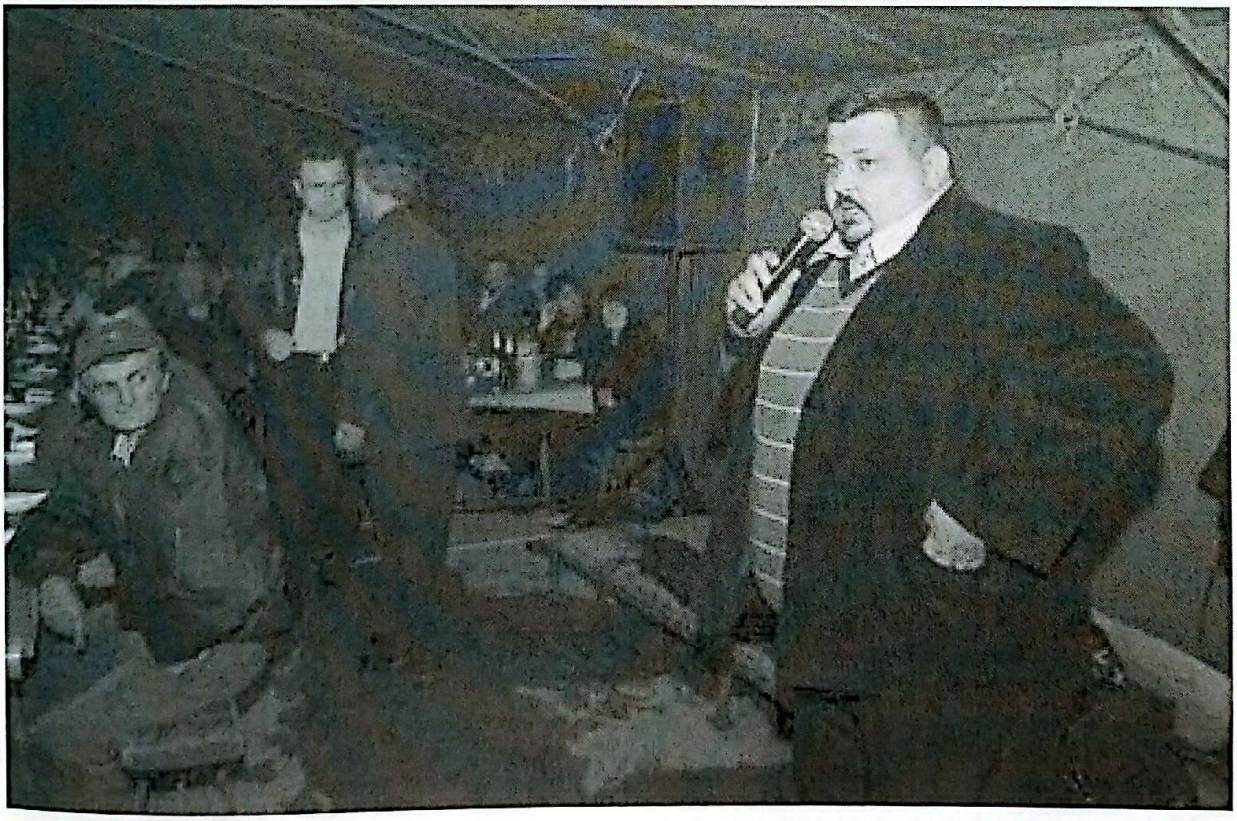

Информативна служба СОЗ-а Маглај

CamScanner

U Maglaju boravila visoka delegacija predvođena ministrom Adilom Osmanovićem

22.11.2011

Danas je u općini Maglaj boravio federalni ministar za raseljene osobe i izbjeglice Adil Osmanović sa svojim saradnicima, te direktori preduzeća BH Pošte, Željeznice FBiH, federalnog Zavoda za zapošljavanje te predstavnici Srpskog građanskog vijeća iz Maglaja i Zenice.Tokom razgovora sa načelnikom općine Maglaj Mehmedom Mustabašićem i njegovim saradnicima dominirala je tema zapošljavanja povratnika srpske nacionalnosti. "Općina Maglaj čini koliko može, ali nam je i dalje neophodna pomoć viših nivoa vlasti", rekao je načelnik Mustabašić.

Ministar Osmanović u povratničkom naselju Bočinja boravio je sredinom augusta mjeseca. Na licu mjesta se upoznao sa problamima povratničke populacije i obećao pomoć u asfaltiranju dijela puta prema Gornjoj Bočinji i poljoprivrednoj mehanizaciji.

Tako je danas svečano puštena u promet asfaltirana dionica puta, a za šest povratnika su obezbjeđeni freza ili motokultivator.

U ime povratnika zahvalnost je uputio Boro Jevtić, a na svečanosti su se obratili i ministar za socijalnu politiku i izbjeglice ZDK Mirko Trifunović, predstavnik Kantonalnog odbora Srpskog građanskog vijeća Miro Janjušić. Pored mještana, svečanosti je prisustvovao i paroh maglajski Vladimir Kukić.

U programu su učestvovali članovi Gradskog folklornog ansambla Maglaja, sa igrama iz okoline Teslića, te učenici područne škole u Bočinji.

Ovi učenici su sa načelnikom Mustabašićem ministru Osmanoviću uručili simboličan poklon, u znak sjećanja i zahvalnosti.

Foto priču objavljujemo sutra.

http://www.maglaj.ba/vijesti.php?akcija=vise&id=868&jezik=1

CamScanner

Općina Maglaj - Aktuelnosti

Radnici firme "Geo put" Maglaj privode kraju radove na asfaltiranju dionice puta Donja Bočinja - Gornja Bočinja, u dužini od 600 metara.
Ukupna dužina ovog puta je 4,5 kilometra, a do sada je asfaltiran jedan kilometar.
Mještani, povratnici srpske nacionalnosti, ne kriju oduševljenje, a jedan od njih Milorad Jevtić nada se da se na ovom neće stati. "Put je asfaltiran, sada se nasipaju i valjaju bankine i čiste kanali. Bio je loš put, naročito u zimsko vrijeme, kada ne mogu saobraćati ni autobusi što predstavlja problem najviše učenicima koji idu u Maglaj u školu", rekao je

MAGLAJ.BA

Vehabije napadaju Srbe povratnike

Srbi povratnici u Bočinju, kod Maglaja, tvrde da im vehabije otimaju imovinu i ujedno govore kako su tu "došli po zadatku, da uvedu red", pišu Nezavisne novine.

BiH

Vehabije otimaju srpsku imovinu

Like 0

DRAGAN BLAGOJEVIĆ - 15.02.2012 09:30

MAGLAJ - Srbi povratnici u Bočinju, kod Maglaja, u sve većoj su panici, jer im vehabije otimaju imovinu, i ujedno govore kako su tu "došla po zadatku, da uvedu red"

Srpsko stanovništvo, stoga, prikuplja potpise s ciljem da se zabrane namjere i sve veći problemi koje izazivaju pripadnici vehabijskog pokreta

Srpsko stanovništvo, stoga, prikuplja potpise s ciljem da se zabrane namjere i sve veći problemi koje izazivaju pripadnici vehabijskog pokreta. U Bočinj,i inače, ima oko 30 vehabija, a vikendom ih bude više, jer tada dolaze iz drugih mesta i tu se okupljaju.

Boro Jevtić, povratnik, kaže da radikalni islamisti seku šumu u vlasništvu Srba i da koriste njihove livade za ispašu stoke. "Mi želimo da se to prekine i da im se zabrani da stoku zatvaraju u srpske napuštene kuće", kategoričan je Jevtić, koji je upozorio da su

CamScanner

vehabije srušile spomenik na srpskom groblju u Gornjoj Bočinji.

Meštani Bočinje zatražili su intervenciju policije i bezbednosnih agencija u BiH da se ispita ko su ti ljudi koji žive u Bočinji, zašto su napustili svoje kuće i došli u to selo, po čijoj naredbi i po kom zadatku.

Štaviše, Jevtić kaže da često u svađi sa Srbima vehabije govore kako su "došli po zadatku, da uvedu red". Interesantno je, kako dodaje, da se pripadnici vehabijskog pokreta smenjuju, odnosno da jedni borave po nekoliko meseci, a zatim dolaze drugi.

On je rekao da je prošle sedmice zbog vehabijskog provociranja došlo i do fizičkog obračuna između jednog vehabije i srpske porodice.

Meštani kažu da je u nedelju u Bočinji održan sastanak sa Mehmedom Mustabašićem, načelnikom opštine Maglaj, na kojem su žitelji tražili iseljenje vehabija.

U policiji, s druge strane, kažu da redovno "češljaju" teren, ali da ništa nezakonito nisu pronašli.

"Policijski službenici iz Maglaja redovno vrše obilazak Bočinje, obave razgovore sa građanima i slično, ali oružje kod pripadnika vehabijskog pokreta nikada nisu pronašli", naglašava Aldina Ahmić, portparolka MUP-a Zeničko-dobojskog kantona.

Ipak, Mehmed Bradarić, član Zajedničke komisije za odbranu i bezbednost parlamenta BiH, poziva policijske agencije da se aktivnije uključe u rešavanje te problematike, jer, slikovito kaže, "brava nije za lopova, pošto on ide mimo ulaznih vrata".

"Pripadnici vehabijskog pokreta, dakle, sačekaju da policija ode, pa onda to rade. U Bočinji nikada nijedan musliman nije živeo, a danas, nažalost, gore imate vehabije. Vidim ih kao tromb blizu srca, koji preti da ga slomi. Ja verujem da se dešava sve to što su ispričali meštani", upozorava Bradarić.

Reagujući na ovaj problem, Vojislav Milišić, predsednik Asocijacije udruženja raseljenih lica, povratnika i izbeglica u RS, ocenio je da bi Vlada RS trebalo da formira agenciju za zaštitu Srba i njihove imovine u FBiH, zato što vehabije zloupotrebljavaju srpsku imovinu u tom entitetu.

Izvor: nezavisne novine - B92

http://www.dejanlucic.net/sr/Vehabije_napadaju_Srbe_povratnike.html

20.08.2012. | PIŠE: **Mirza DAJIĆ**

Čoban kao šerif

Situacija u Bočinji kod Maglaja se polako smiruje. Dizanje tenzija prije nekoliko dana, po ocjeni članova Foruma bezbjednosti, desilo se zahvaljujući pojedinačnim slučajevima i to jednoj tuči u kojoj su učestvovali član mudžahedinske zajednice i povratnik srpske nacionalnosti.

-

CamScanner

Foto: M. TUNOVIĆ | Bočinja: Neznatno narušavanje javnog reda

"Konstatovano je da je bezbjednost na tom sektoru, koji obuhvata Bočinju, Krsno Polje i Gornju Bočinju, zadovoljavajuća. Od 97 krivičnih djela koja su evidentirana na području općine Maglaj samo pet otpada na taj sektor. Narušavanje javnog reda i mira također je neznatno. Zaključili smo da nam pojedinci i takvi ispadi neće dovesti u pitanje ono što smo gradili godinama, suživot, toleranciju, međusobnu saradnju, da ćemo svi sa svoje strane učiniti sve da se pomirenje desi, da se ljudi slobodno kreću, vraćaju na ta ognjišta i da čuvaju svoj prag, svoju kuću, njivu, ono što su im preci ostavili", kazao nam je Mehmed Mustabašić, načelnik Općine Maglaj.

Konkretno, istakao je prvi čovjek Maglaja, bila je jedna tuča koja je podigla tenzije među ljudima u Gornjoj Bočinji. Ekscesi su, pak, češći kad je dijaspora tu, kada su tu ljudi koji tu ne žive. Oni, kako je objasnio, pokazuju nekakvu svoju moć, nekakvu pripadnost svom narodu, tako što naprave te sitne ekscese koji se odraze na lokalnom stanovništvu.

Podsjetimo, Slobodan Momirović, predstavnik povratnika u ovo naselje, prije četiri mjeseca prilikom posjete visokog predstavnika u BiH Valentina Inzka Gornjoj Bočinji je ustvrdio kako je Bočinja "jedno od najsigurnijih mjesta u Evropi". Ipak, slika je bila posve drugačija u posljednjim danima. Zbog verbalnih prijetnji jednog od petorice članova mudžahedinske zajednice, koji sa svojim porodicama žive u Gornjoj Bočinji, održano je okupljanje 50-ak povratnika srpske nacionalnosti koji su iznijeli svoje negodovanje i tražili pomoć od načelnika Općine Maglaj.

"Mi sa vehabijama koji žive u Bočinji živimo skladno, bez i najmanjeg incidenta, ali u Gornjoj Bočinji se živi sa strahom jer jedan od članova mudžahedinske zajednice prijeti ugrožavanju života", rekao je tom prilikom Boro Jevtić iz Bočinje.

Počelo je sa krađom drva iz privatne šume jednog od povratnika, a nastavljeno prijetnjama.

CamScanner

Bilo je čak i razmišljanja među Srbima povratnicima tipa "ili mi, ili oni", ali se situacija, na svu sreću, polako smiruje.

Semin Rizvić, predstavnik mudžahedinske zajednice u Bočinji, osudio je incidente do kojih je došlo, ističući da svako ko čini prekršaje mora da i odgovara.

"Mi smo dokazali da je suživot Srba i Bošnjaka moguć, bez obzira na to što je Bočinja, što se tiče medija, bila na jednom posebnom mjestu. Dolazili su novinari čak iz Japana da izvještavaju. Toliko je bila napuhana ta situacija. Evo, danas živimo normalno. Nemamo nikakvih problema. Pravimo neke zajedničke poslove, život se normalno odvija. Bio je taj jedan incident koji mi, naravno, osuđujemo", naglasio je Rizvić.

http://www.oslobodjenje.ba/vijesti/bih/coban-kao-serif

10.9.2012. NEZAVISNE — Dogadaji 5

Nakon žalbi Srba povratnika u Bočinju kod Maglaja

Policija dežura zbog vehabija

Sastanci: Načelnik opštine je dolazio na sastanke, a policija je preduzela mjere, kažu mještani

Dragan SLADOJEVIĆ

MAGLAJ - Policija u posljednje dvije sedmice svake noći dežura u mjestu Bočinja, kod Maglaja, nakon što su se Srbi povratnici u tom selu požalili da vehabije siju strah i otimaju srpsku imovinu.

To su nam jučer potvrdili mještani Bočinje, koji kažu da se stanje u ovom mjestu "donekle stabilizovalo".

"Lokalna vlast i policija su nam izašli u susret. Načelnik opštine je dolazio na sastanke, a policija je preduzela neke mjere da se stanje malo poboljša. Oružje kod njih nije pronađeno, ali policijske patrole i specijalci redovno dolaze. Svaku noć znaju dežurati. Međutim, niko od predstavnika vlasti ili institucija iz RS nije se pojavio ovdje", rekao je Boro Jevtić, iz Bočinje.

Izvor "Nezavisnih" blizak policiji u Maglaju potvrdio je informacije da policijski službenici učestalo posjećuju Bočinju.

"Policijska patrola redovno, svakodnevno, ide gore, gdje nema nikakvih većih problema. Eventualno, dogode se 'varnice' u vezi sa eksploatacijom šume, odnosno, i jedni i drugi sijeku, pa se međusobno optužuju", kazao je naš izvor blizak policiji.

Da manjih problema u vezi sa vehabijama ima, priznaje i Mehmed Mustabašić, načelnik opštine Maglaj, koji ističe da s mještanima redovno razgovara.

Problemi
Da manjih problema u vezi sa vehabijama ima, priznaje i načelnik opštine Maglaj

"Iskreno, i Bošnjaci i Srbi glavne pomalo šerife. Što se vehabija tiče, ima njih dvojica-trojica pojedinaca s kojim se aktivno bavi policija", naglašava Mustabašić.

Srbi povratnici u Bočinju su se tanje žalili da vehabije sijeku srpsku šumu i koriste livade za ispašu stoke. Osim toga, vehabije su prije nekoliko sedmica srušile spomenik na srpskom groblju u Gornjoj Bočinji, što, kako kažu mještani, nije prvi put da se dešava.

Također, Srbima je strah izazvala i činjenica da su vehabije govorile kako su "došli po zadatku, da uvedu red".

Štaviše, kažu pričaju mještani, "zbog vehabijskog provociranja dolazilo je i do fizičkog obračuna između jednog vehabije i srpske porodice". Situacija se sada, donekle smirila.

U Bočinji, procjenjuje se, ima oko 30 pripadnika vehabijskog pokreta, a vikendom ih bude i više. U tom selu, istovremeno, živi oko 400 srpskih povratnika.

"Mi ovdje nismo manjina, ovdje nas je oko 400. Zato tražimo da dođu i predstavnici iz RS, da se i oni uključe u rješavanje problematike", poručio je Jevtić.

CamScanner

Objavljeno: 17.09.2013. u 14:27 | Autor: Info-ks | Bosna i Hercegovina

MJEŠOVITI BRAK BIVŠEG HODŽE: Ljubav osuđena na bijedu

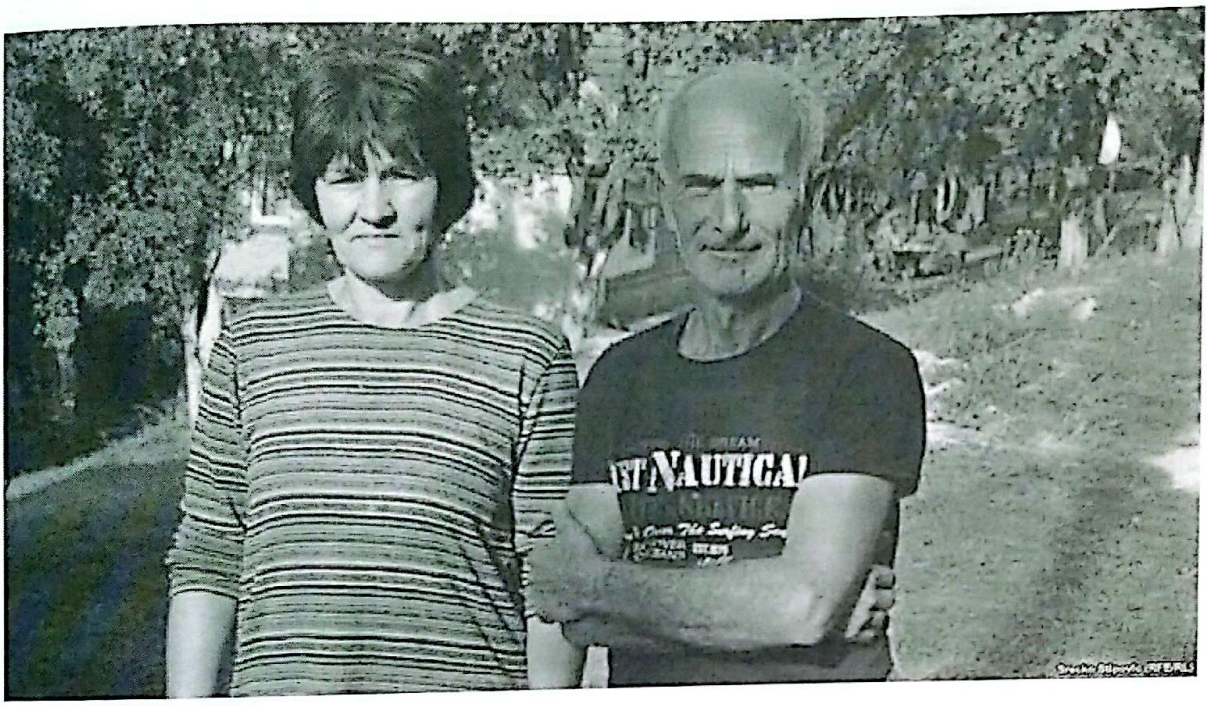

Građani Bosne i Hercegovine pravi su umjetnici u snalaženju da bi preživjeli. Najneobičniji posao rade Muhamed Karić i njegov maloljetni sin Amel, iz Doca na Lašvi kod Travnika. Da bi prehranio peteročlanu obitelj, Muhamed obilazi ratne crte i traži rasprskavajuće mine usmjerenog djelovanja, te ih prodaje na otpad kao staro željezo. Muhamedov problem još je veći što je on bivši hodža koji je u ratu oženio Slavicu. Od tada više nigdje ne može naći posao. Muhamed i Slavica nikada se prije nisu vidjeli sve dok Vojska Republike Srpske nije protjerala Muhameda iz jednog sela kod Doboja, a Slavicu mudžahedini iz Bočinje. U jeku rata sklopili su brak u kojem se rodilo troje djece. Da bi obitelj preživjela, Muhamed odlazi u minska polja tražiti mine: "To je istina, mine smo sakupljali. To su bile usmjeravajuće mine, zvane brudovi. Bilo je u njima željeza po 15 do 20 kila, zavisi od mruda, njegove težine. Ja i ovaj srednji sin Amel smo možda sedamdeset mina povadili i razmontirali. Eksploziv odvojimo, a željezo prodamo." RSE: Je li vas bilo strah? Muhamed Karić: Kad moraš preživiti, nema straha, vjerujte mi. Dolazilo je dana da po dva, tri dana nismo imali brašna da djeci napravimo hljeb. Djeca u školu idu. Znači moralo se, nije se biralo. Muhamedova supruga Slavica nije mogla vjerovati da njezin sin Amel dovozi mine u dvorište: "Ja sam mislila donijet će kanta, limova, a on je minu donio. Ja kad nisam crkla od straha. I plakala sam, i njemu govorila: 'Ne daj mu, brani mu.'" Muhamed je još 1990. godine samovoljno napustio vjersku zajednicu i od tada nigdje ne može dobiti zaposlenje. Tražio je u travničkom komunalnom poduzeću da ga zaposle kao čistača. Ni to nije dobio jer, kako kaže, svi ga odbijaju zato što je oženio Slavicu: "Pošto je supruga pravoslavka, to ne godi. To ne ide." RSE: Niste faktički pristali nigdje? Muhamed: Pa nisam nigdje. Vidiš kakvo je društvo. Znači, ovi mješoviti brakovi nisu nigdje pristali. Za željezo od jedne mine na otpadu dobije samo pet maraka. RSE: Jeste li ikada pomislili da možete poginuti? Muhamed: Jesam. Pomislim svaki put. Da sam mislio da mogu poginut, ne bih imao ni tih pet maraka. U tim situacijama ne mislite šta će biti. Što je bilo na liniji, počev od sela Slimena do vrha Vilenice, mi smo to poskidali. To je linija negdje u dužini preko pet kilometara. RSE: Znači vi za pet maraka rizikujete život?

CamScanner

Muhamed: Svejedno, rizikuješ ga i bez tih pet maraka. Moraš nešto raditi. Nisam naučio da se bavim nekim mutnim radnjama. Nisam naučio da kradem, ni ja niti moja porodica, pa bolje i to raditi nego bilo što drugo što je protivzakonito. Znači ovo je legalno. RSE: Evo sad ste nam pokazali fotografiju na kojoj su neke ja bih rekao poznate ličnosti - od muftije Avdibegovića, Džemaludina Latića... Muhamed: ...Hadžema Hajdarevića, Hasana Čengića. To su moje školske kolege. RSE: Da li oni znaju u kakvoj ste vi situaciji danas, kako živite? Muhamed: Za dvojicu mogu reći da znaju. To su travnički muftija Nusret Avdibegović i Hasan Čengić, koji je u Sarajevu. On zna jer sam se i njemu obraćao. A za ovu dvojicu mislim da ne znaju, jer nismo u kontaktu od završetka škole. Za kraj još jedan paradoks svojstven državama poput Bosne i Hercegovine. Da bi obitelj Karić dobila socijalnu pomoć po zakonima ove države, mora im biti barem jedno dijete bolesno. Na svu sreću djeca su odličnog zdravlja, a jedno od njih dnevno pješači do Novog Travnika 15-ak kilometara. Ministarstvo Kantona nije mu osiguralo ni autobusnu kartu, iako su roditelji podnijeli zahtjev za pomoć. Međutim, Muhamedu je veća briga što više nema mina u tom području - jer nema gdje zaraditi ni onih pet maraka koliko dobije za željezo od jedne mine.

Radio Slobodna Evropa

Pročitajte više na: http://www.info-ks.net/vijesti/regija/35467/bosna-i-hercegovina-ljubav-osudena-na-bijedu

CamScanner

Demantirane glasine o problemima u suživotu bočinjskih Bošnjaka i Srba

Bočinja najsigurniji dio općine Maglaj

Policija u posljednje dvije sedmice svake noći dežura u mjestu Bočinja, kod Maglaja, nakon što su se Srbi povratnici u tom selu požalili da vehabije siju strah i otimaju srpsku imovinu, pišu banjalučke *Nezavisne novine*. U nastavku izvještaja o navodnim incidentima u Bočinji, *Nezavisne novine* pišu sljedeće: "To su nam juče potvrdili mještani Bočinje, koji kažu da se stanje u ovom mjestu donekle stabilizovalo. "Lokalna vlast i policija su nam izašli u susret. Načelnik opštine je dolazio na sastanke, a policija je preduzela neke mjere da se stanje malo poboljša. Oružje kod njih nije pronađeno, ali policijske patrole i specijalci redovno dolaze. Svaku noć znaju dežurati. Međutim, niko od predstavnika vlasti ili institucija iz RS nije se pojavio ovdje", rekao je Boro Jevtić, iz Bočinje. Srbi povratnici u Bočinju su se ranije žalili da vehabije sijeku srpsku šumu i koriste livade za ispašu stoke. Osim toga, vehabije su prije nekoliko sedmica srušile spomenik na srpskom groblju u Gornjoj Bočinji, što, kako kažu mještani, nije prvi put da se dešava. Takođe, Srbima je strah izazvala i činjenica da su vehabije govorile kako su došli po zadatku, da uvedu red". S obzirom da niko nije dao priliku drugoj strani da kaže šta se to dogada u Bočinji, *Saff* je zamolio Semina Rizvića da nas informira o spomenutim događajima. "Istina je da jedan naš brat povremeno krao drva iz šume samo što je to beznačajno koliko Srbi, koji su se vratili, kradu od onih koji se nisu vratili. Ovaj naš ima nekakvog konjčića dok Srbi imaju traktore sa vitlima. Tačno je i to da se ovaj naš porukao sa nekim Srbinom jer mu je Srbin, dok je prolazi kraj njega, bacio malter na auto. Povremeno se dešavaju ovakve provokacije, međutim te provokacije uglavnom izazivaju Srbi koji povremeno dolaze u Bočinju. Pozadina dizanja ovolike prašine oko ovog događaja je to da se nedavno birao predsjednik mjesne zajednice u selu pa je ovaj novi kandidat htio pokazati kako će on zastupati interese svih Srba koji to hoće i koji neće pa je na ovaj način oko sebe okupio nekolicinu Srba i otišao kod načelnika i predstavio mu situaciju kao da samo što nije izbio rat kod nas. Zatim su dali ultimatum, ili oni ili mi, ako nas ne iseli načelnik oni odoše.

Poslije je načelnik tražio da i ja dodem na sastanak gdje je sazvano Vijeće za sigurnost građana, zamjenik komandira policije, stari predsjednik mjesne zajednice, taj novi koji je pucao na funkciju PMZ, još jedan Srbin i ja. Kada sam ih ja upoznao šta se u stvarnosti dešava kod nas sve te njihove izmišljotine su se raspale a porom su se na tom skupu dobro razišli među sobom stari predsjednik Srbin i ovaj što je pucao na njegovu funkciju. Kasnije je zamjenik komandira policije dao izvještaj o sigurnosti u rejonu (to je Krsno Polje, Bakotić i Bočinja) da je to sektor u kome ima najmanje problema i koji je najsigurniji u opštini. Tako se ta priča privela kraju, ali su onda novinari o tome pisali i objavljivali onako kako kome paše. Na kraju se rom liku koji je digao tu svu galamu isplatilo, čovjek je izabran za predsjednika mjesne zajednice, ali je to i nas navelo da i mi imamo svog predstavnika u MZ što do sad nismo imali, a po zakonu imamo pravo. Sada je nama pripalo mjesto potpredsjednika, i ubuduće sve aktivnosti u selu više neće da se provode bez našeg znanja".

"САФ" (SAFF) број 324, 21. 9. 2012.

CamScanner

Пољска молитва у Горњој Бочињи

Категорија: Епархијске новости

На дан успомене на Сабор светог архангела Гаврила, одржана је традиционална пољска молитва у селу Горња Бочиња, општина Маглај, а на молитвишту званом Краљевац.

Овај обичај има дубоке коријене у српској сеоској традицији, а на овим просторима јужног Озрена, унаточ ратним страхотама и изгнанству са родних огњишта, мјештани овог села се сваке године на данашњи дан сабиру на молитвишту, да обиљеже свог заштитника Светог архангела Гаврила. Пољску молитву служили су парох маглајски јереј Владимир Кукић и парох треће парохије добојске протојереј Душко Недић, а уз присуство мноштва мјештана, који су махом расељени. Ово молитвено сабрање је и подсјетник свима нама колико је јака жива вјера у Господа, јер и након свих недаћа, поново се народ овога краја састаје на сеоском молитвишту гдје су већина њих и крштени и вјенчани.

о. Владимир Кукић

CamScanner

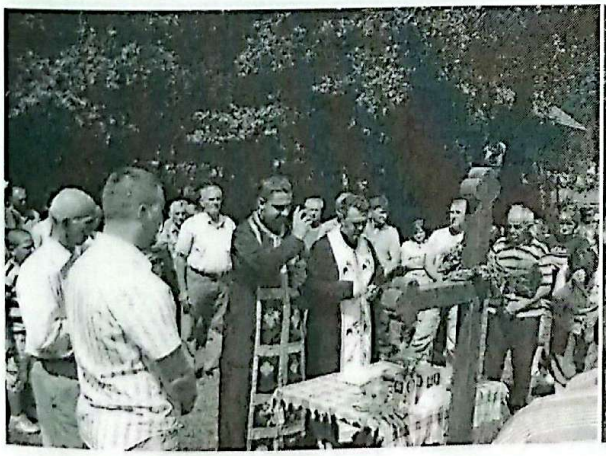

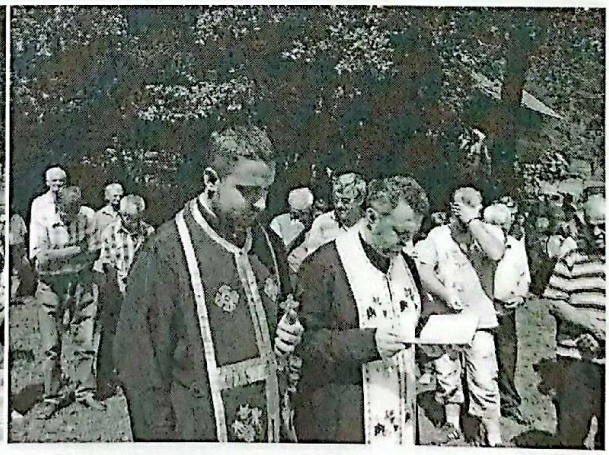

CamScanner

CamScanner

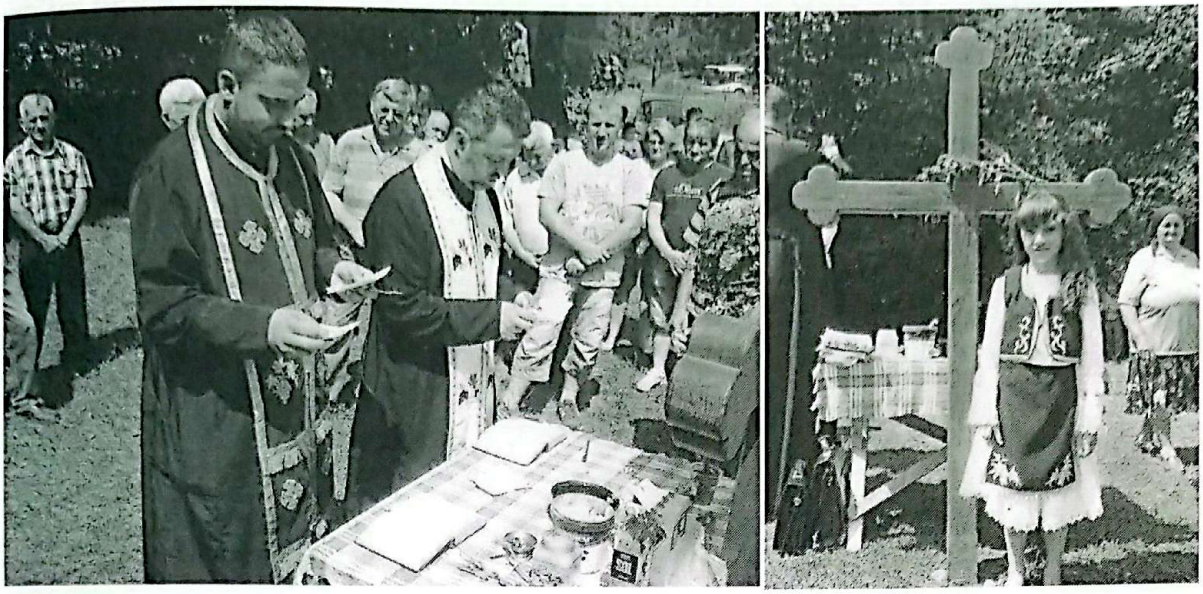

http://eparhijazvornickotuzlanska.info/index.php/2013-06-17-20-33-21/eparhijske-novosti/197-bocinja

CamScanner

Sanda Gutić nova mis BiH

N.N., Foto: V. Stojaković 19.06.2013 23:44

Nova mis Bosne i Hercegovine je Sanda Gutić iz Brčkog.Odlučili su tako večeras u Banjaluci članovi žirija i gledaoci koji su putem telefona mogli da daju svoje glasove.

Prva pratilja je mis Federacije BiH Tuzlanka Husneta Tupković, dok je mis RS Ljiljana Krulj (Doboj) ponijela titulu mis šarma.

Druga pratilja mis BiH je Jelena Stevanović iz Doboja, titula mis fotogeničnosti pripala je Jovani Ninković iz Banjaluke, dok je mis televoltinga Selma Omerović iz Maglaja.

"Htjela bih se zahvaliti svima koji su glasali za mene. Trudiću se da što bolje predstavim svoju zemlju", izjavila je zvanično najljepša djevojka u BiH, nakon završenog izbora.

Sanda Gutić prethodno je ponijela titulu mis Brčko distrikta, ima 19 godina, a visoka je 178 centimetara.

Bosnu i Hercegovinu predstavljaće na izboru za mis svijeta koje će se održati u Džakarti, u Indoneziji.

https://www.nezavisne.com/zivot-stil/ljepota/Sanda-Gutic-nova-mis-BiH/197087

CamScanner

Поплава у Бочињи кроз објектив фоторепортера

Бочиња, 15.5.2014.

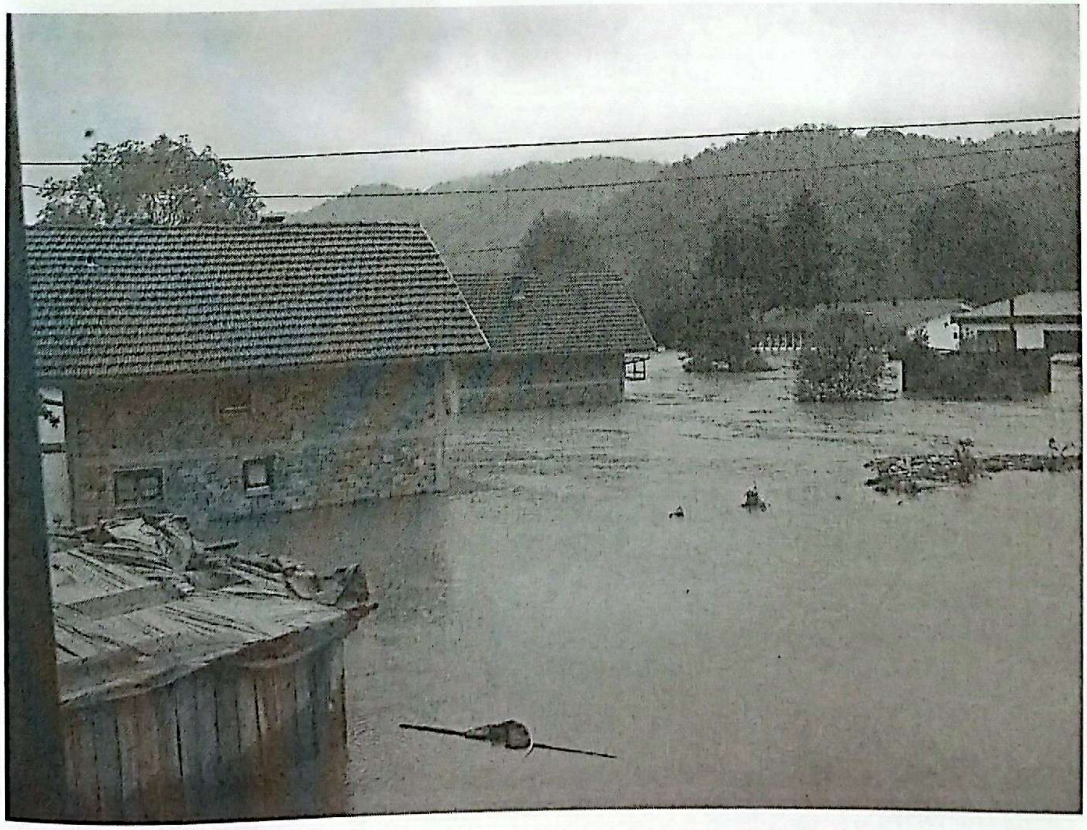

CamScanner

CamScanner

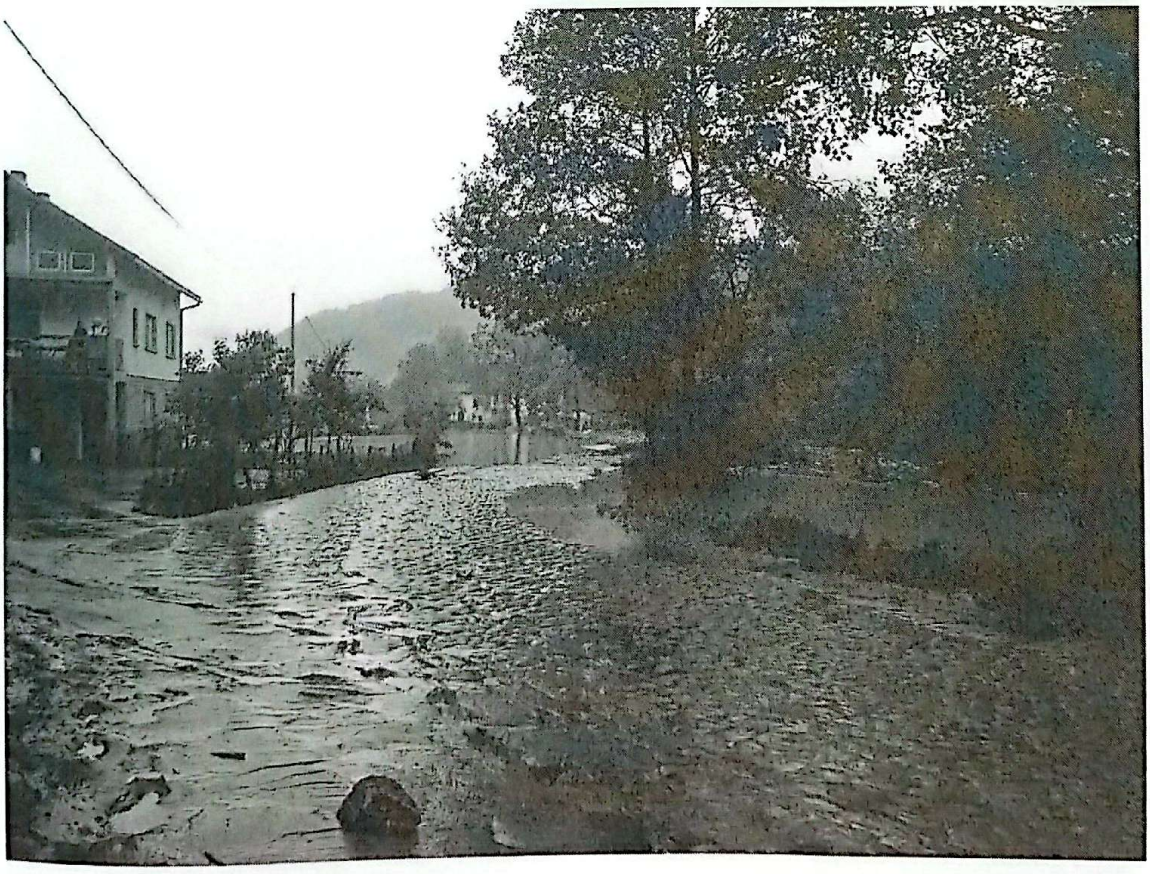

CamScanner

CamScanner

CamScanner

NA PODRUČJU BOČINJSKOG KRAJA KLIZIŠTE UNIŠTAVA KUĆU (FOTO)

DATUM: 08.08.2014 | 09:34

Porodica Ilić iz Krsnog Polja ostala je bez kuće. Klizište, kojim je pokrenuto, kako se procjenjuje, blizu hiljadu kubika zemlje primoralo je ovu porodoci na evakuaciju. Poslijepodnevne sate 6. augusta Ilići će pamtiti, kažu, dok su živi.

Kubici zemlje i stabala sručili su se na njihovu kuću, jednu stablno doslovce je prošlo kroz nju i samo je velika sreća spasila Darka i Zdenku i njihovu djecu Natašu i Stojana. "**Prvo je krenula voda s brda, a onda zemlja. Strašno je bilo, nismo znali gdje bi se okrenuli, padala je kiša. Kuću smo napustili i smjestili smo se trenutno u Doboju. Ovdje je kuća od 1985.godine, nikada ovdje nije bilo klizišta**", priča Darko još uvijek u šoku.

U opasnosti je i kuća prvog komšije Pantelije Mišića. "**Velike padavine pokrenule su klizište, a brdo je "sišlo" za tri minute. Ja sam u ovoj kući rođen 1959. godine, nikada se ovako nešto nije desilo**", dodaje Pantelija. Ilići su iz kuće, uz pomoć komšija i prijatelja, spasili što se spasiti dalo. Milenko Petrović došao je pomoći kumu Darki. "**Velika je ovo nesreća i problem za čitav bočinjski kraj. Svaki dan nove nesreće, novi ljudi stradaju, kuće, putevi. Ozbiljnu pomoć teško je i očekivati jer ugroženo je veliko područje**", mišljenja je Petrović.

CamScanner

I u Bakotiću su vidljive posljedice poplava. Nabujali potok Bukovac i razorna snaga vode nanijeli su velike štete u nekoliko domaćinstava. Ni oni najstariji ne pamte ovako nešto. Draganu Lukiću uništena je bašta, njive pod kukuruzom, okućnica, štala. **"Uništeno je sve što smo 60 godina stvarali. Koliko ja pamtim, potok nikada nije napravio ovakvu štetu, a sada u koritu ima kamenja koje je teško i nekoliko stotina kilograma. Ništa više nemam, ostale su mi tek dvije bundeve"**, priča Lukić.

U Bočinji istoimena rijeka odnijela je most koji vodi do kuća porodica Jeftić. Klizište prijeti da u potpunosti od centra ove mjesne zajednice odvoji naselje Mitrovići, a u potpunosti je uništena devastirana kuća Save Mijatovića. **"Rijeka Bočinja je plavila sve što joj se našlo na putu. Zabrinjava nas i klizište, šta će biti sa 40-tak kuća u Mitrovićima? Sve to čistimo sami, traktorima i motokultivatorima, ko šta ima. Ovo je katastrofa velikih razmjera"**, priča Boro Jeftić, predsjednik Vijeća MZ Bočinja. Mještani upozoravaju na veliku opasnost od klizišta i u Krsnom Polju i Bočinji. Ugrožene su ne samo kuće i putevi, nego i ljudski životi.

CamScanner

maglaj.net

CamScanner

N.Br./maglaj.net

http://maglaj.net/bh/vijesti.php?id=6823

Petak, 29. avgust 2014 u 13:55

ENES I BORO : Neka druga Bočinja

Godinama je BOČINJA, selo u općini Maglaj, bila mjesto na zlu glasu. A onda kao da su svi zaboravili ovo malo mjesto u srednjoj Bosni. Toliko su zaboravljeni da jedva da im je neko pritekao u pomoć nakon poplava. Ali su poplave donijele i neku drugačiju Bočinju u kojoj, bez obzira na razlike, komšije pomažu jedni drugima. Najveći im je strah da će sa novim kišama i izborima koji dolaze te solidarnosti nestati

CamScanner

Mještani Bočinje, sela koje je godinama na lošem glasu zbog međunacionalnih tenzija i sljedbenika radikalnog islama koji tu žive, kažu da su poplave nanijele puno štete, ali su im pomogle da shvate da su dobre komšije i solidarnost među ljudima najvažniji u životu. Jedino što se plaše je koliko dugo taj osjećaj zajedništva može trajati.

Alma (12) je najstarija kćerka Reufa Mujkanovića i u ponedjeljak će krenuti u peti razred osnovne škole u Maglaju. Prve razrede završila je u Bočinji. U njenoj generaciji je bilo pet učenika - tri dječaka Bošnjaka, i njih dvije djevojčice koje su sjedile zajedno u klupi i postale drugarice - Alma i Anđela. Anđela živi u Docu, selu pored, i nastavit će školu u Zavidovićima. Veliki broj škola na području Zeničko-dobojskog kantona oštećeno je tokom poplava u maju. U općini Maglaj je situacija vjerovatno najgora. Obnova ide sporo i teško. Bočinja je u planovima za obnovu izgleda zaboravljena.

U tamošnju školu nekada je išlo 900 djece, a danas samo dvadesetak koji zajedno slušaju nastavu od prvog do četvrtog razreda. Imaju dvije nastavnice koje dolaze iz okolnih mjesta, te po jednog učitelja vjero-nauke –

CamScanner

za islam i za pravoslavlje. Nadaju se da će ove godine dobiti i srpski jezik. Nastava se odvija po programu Zeničko-dobojskog kantona.

Mještani su nakon poplava održali sastanak i odlučili očistiti školu sami jer su shvatili da im niko neće pomoći. "Svi smo mislili da će neko renovirati i našu školu kao i ostale, ali niko ništa", priča Boro Jeftić predsjednik MZ. "Onda me nazvao jedan čovjek i rekao da ima informaciju da škola neće više raditi nego će djecu voziti u Maglaj. Nisam vjerovao, ali sam se uvjerio da je tako. Nas niko nije o tome obavijestio, niko nije sazvao roditelje da im to kaže. Onda sam digao prašinu i napokon je došao kantonalni ministar za školstvo i rekao nam da škola nije uslov-na."

Bočinjani nisu željeli prihvatiti takva objašnjenja i nastavili su tragati za nekim ko će im pomoći da obnove školu. Saznali su da UNDP to radi, ali i da njihova nije na spisku onih koje treba obnoviti.

"Saznao sam da postoji neki plan da UNDP radi novu školu na proljeće i da je vrijednost toga 300.000 KM, za 20 djece. Ima li to logike? Ima ako se uzme u džep 150.000 KM. Direktor škole ima neki projekat adaptacije za 274.000 KM. To su smiješne cifre. Neka nama daju još 100.000 i mi ćemo da pozlatimo školu. Mi smo sami, uz pomoć prijatelja, obnovili školu", priča Boro koji pojašnjava da je svima stalo da mala djeca ne moraju ići do Maglaja u školu, po zimi i kiši. "Čim padne prvi snijeg, kombi ne može da vozi. Ti prevoznici koje plaća ministarstvo su neodgovorni i kada padne snijeg, ne voze nego puste djecu da idu pješke. A kako će dijete od šest godina ići pješke? Kako? Za mene je škola gotova stvar i spremna je u ponedjeljak. Na opštini Maglaj samo će Bočinja imati spremnu školu zato što smo je sami sebi popravili."

Enes Imamović kaže da nije mogao dopustiti da djeca idu pješke do škole. "Što da moje dijete ide 15, 20 km u školu kada ima škola tu? Sa malo sredstava mi smo sami očistili školu. Čistili smo šest ili sedam dana sav taj mulj", kaže ali dodaje da nije zadovoljan školom. "Poredim sa onim što je bilo nekada i mislim da današnjim nastavnicima rad u područnim školama nije bitan. Dođeš u 9, u 11.15 pustiš djecu, pri tome sva djeca u istom razredu, a

CamScanner

različitih uzrasta. I onda neko treba reći djetetu ovo sada nije za tebe nego za onog drugog. Ali, neko je to tako namjestio namjerno da osakati generaciju."

I Enes i Boro, a čini se i drugi mještani, kategorički su protiv toga da djeca vozare do neke druge škole. "Djeca su postala kao roba na tržištu", kaže Enes. "Što više djece u nekoj školi, to više mogućnosti da neko zaposli svoju tetku ili ko zna koga. Možda je neko tako i ovdje htio?"
Iako je sada u školi tek dvadesetak djece, svi mještani se nadaju da će ih uskoro biti više. Zora Jovanović kaže da se mladi Srbi vraćaju u Bočinju jer ne žele više živjeti u gradovima. I Enes kaže da će biti još Bošnjaka i da su kupili puno zemlje. Do tada, Reuf se nada, odnosi među komšijama će biti sve bolji i bolji.

"Poplave su promijenile odnose među komšijama, olakšale. Treba sada da izvučemo pouku iz ovoga. Nažalost, poplava nam je trebala za to. Sada u Bočinji nemamo problema osim onih svakodnevnih u BiH - nezaposlenost, nebriga o školstvu i ostalim potrebama ljudi, a pogotovo sada u danima poslije poplave. A nama malo treba, samo da prepoznamo vrijednosti - a to su ljudi, djeca i život", zaključuje Mujaković. (N. Ahmetašević)

(Kompletan tekst možete pročitati u novom broju Slobodne Bosne)

http://www.slobodna-bosna.ba/vijest/16036/enes_i_boro_neka_druga_bochinja.html

CamScanner

Bočinja nakon akcije Damask: Dijelimo se samo na poplavljene i nepoplavljene

Akcija "Damask" nije narušila suživot u Bočinji kod Maglaja

Arnes Grbešić
04.09.2014

Među 16 uhapšenih u akciji pripadnika Agencije za istrage i zaštitu BiH (SIPA), kodnog naziva Damask, je i **Ibrahim Delić**, stanovnik sela Bočinja kod Maglaja, u kojem je nakon bosanskohercegovačkog rata formirana veća vehabijska zajednica nastanjena pretežno osobama afroazijskog porijekla. Ta zajednica više ne postoji. U ovom maglajskom selu, pored povratnika srpske nacionalnosti, danas živi 15-ak porodica bošnjačke nacionalnosti, koje ne vole da se nazivaju vehabijama. Njihov predstavnik kaže da se ne slaže sa Delićevim stavovima, niti podržava odlazak državljana BiH na ratišta u strane zemlje. Povratnici u Bočinju kažu da su za Delićevo hapšenje čuli iz medija i da svi koji su prekršili zakon treba da odgovaraju. I jedni i drugi vjeruju da Delićevo hapšenje neće narušiti međunacionalne odnose u Bočinji.

CamScanner

Uhapšeni Ibrahim Delić stavove o ratu u Siriji iznosio je u brojnim video porukama koje se mogu vidjeti na YouTube-u. U jednom od obraćanja koje je opisano kao odgovor povodom proglasa Rijaseta Islamske zajednice BiH o stanju u Siriji Delić je govorio o podršci snagama koje se bore protiv sirijskog predsjednika **Bašara Al Asada**. U tom video zapisu, između ostalog, je naveo:

„Ja sam bio u Siriji. Tamo je svaki musliman najzadnja rupa na svirali, nema veze kako se zvao. Tamo svaki musliman - nema momenta kad ne može doći po njega, zatvoriti ga, i da više nikada ne smije niko pitati gdje je on. Šejhovi su izdali fetvu da se ide u džihad. Šejh Abdullah Gunejman je sa 147 šejhova izdao fetvu da trebaju muslimani ići u Siriju. I treba da idemo, i da govorimo o tome, i da pomažemo. Ja sam obišao braću da pomognu tu braću. Vallahi braća ima ih i daju novac i hoće da idu - i ići će i niko ih ne može spriječiti da idu. Da vidimo ko će ih spriječiti da idu."

A upravo su video obraćanja Ibrahima Delića bila razlog zbog kojeg su se od njega distancirali preostali Bošnjaci koji žive u maglajskom selu Bočinja, kaže njihov predstavnik **Semin Rizvić**:

„Zbog toga videa smo mi njemu i rekli:'Ili demantuj, ili nisi više sa nama. Mi ne želimo da imamo probleme zbog tebe. Ti ako imaš svoje mišljenje, to je tvoje mišljenje - a nije moje mišljenje.' Nas 13 je bilo na jednoj strani, a on je bio na jednoj strani."

Rizvić, koji kao i ostali stanovnici Bočinje bošnjačke nacionalnosti, ne voli da se naziva vehabijom zbog svog izgleda, kaže da u posljednje vrijeme uhapšeni Delić nije bio član njihovog džemata - tj. najmanje organizacione jedinice u islamskoj zajednici na nekom području:

„Mi smo njega savjetovali, on je sigurno napravio neke stvari da je bilo jasno da bi se iz toga mogli roditi neki problemi. Mi smo se zbog toga sa njim toliko razišli da je on bio samo komšija tu. Mi sa njim nismo imali apsolutno nikakve veze jer ta neka shvaćanja koja su došla kod pojedinih ljudi, ta neka razmišljanja o nekim poslovima, džihadu u inostranstvu, naročito u Siriji gdje se ne zna ko koga više bije, tako da smo mi njega isključili iz džemata. Imali smo sa njim kontakt kao sa komšijom, ali on nije bio kod nas."

Pored 13 bošnjačkih porodica, u selu Bočinja kod Maglaja živi i oko 200 povratnika srpske nacionalnosti. Predsjednik ove MZ **Boro Jevtić** kaže da su lokalni Srbi za policijsku akciju koja je obuhvatila i njihovo selo čuli uglavnom iz medija:

„Znamo sve te ljude iz viđenja, ove naše Bošnjake. Koga su uhapsili, koga odveli – nemamo pravu informaciju. To se desilo u jutarnjim satima. Na vijestima smo vidjeli šta se dešava. Bio je blokiran dio Gornje Bočinje, one kuće pretresene. Šta su uradili, to je njihova stvar."

Na pitanje da li ih je uznemirilo hapšenje stanovnika Bočinje Ibrahima Delića, Boro Jevtić je odgovorio ovako:

„Ako je neko počinio krivično djelo, treba da odgovara. Za svako krivično djelo – a kamoli za to njihovo. Akcija je bila. A narod - neki su znali, neki nisu."

Slično razmišlja i povratnik **Momo Zekić:**

CamScanner

„Ne mogu okrivljavati nikoga. Ko je šta napravio, neka odgovara za to, što je i normalno. Ništa me nije strah. Ja ovdje živim normalno, radim normalno, nemam se koga ni plašiti. Niti se mene treba ko plašiti."

Boro Jevtić kaže da su odnosi između Srba i Bošnjaka u Bočinji korektni:

„Evo sad kad se desila ova poplava ne gledamo ko je ko - ovdje imamo samo poplavljene i nepoplavljene. Nema Srbina, Hrvata, muslimana Bošnjaka, ovoga, onoga. Znači poplavljeni i nepoplavljeni. Čim je došla pomoć, ja sam ravnomjerno dijelio i poplavljenim Srbima i Bošnjacima. Oni kad su dobili neku pomoć isto su tako dijelili. Imamo dobru saradnju. I ovaj dio što se desio jučer neće narušiti našu saradnju u narednom periodu."

Da hapšenje Ibrahima Delića neće narušiti međunacionalne odnose u Bočinji misli i **Semin Rizvić**:

„Ni u kom slučaju, potpuno je njima jasno - mi smo se već upoznali i znamo ko je ko. Ovdje imamo imena i prezimena, nismo više tabori. Znači nema ovaj tabor srpski, ovaj vamo. Ne, nego zna se ko je Boro Jevtić, zna se ko je Semin Rizvić, zna se ko je Ibrahim Delić. Znaju se, znači, imena. I zna se svak ko šta radi."

Rizvić ističe da ni u kojem slučaju ne podržava odlazak državljana BiH na strana ratišta:

„Ja sam protivnik toga, naročito da Bošnjaci idu u Siriju gdje se ne zna ko s kim ratuje i zbog čega. Mislim da je to jedan veliki promašaj. I kao što vidite ova hapšenja - ljudi samo sebi prave probleme.

Arnes Grbešić

Novinarstvom se bavi od 1999. godine. Kao dopisnik Radija Slobodna Evropa radi od 2001. godine. Sa Silvijom Brčić, koleginicom iz Livna, proglašen je 2004. godine za najboljeg reportera zajedničkog projekta RSE - Radi
http://www.slobodnaevropa.org/

CamScanner

Nakon raspusta počela nastava i za učenike područne škole Bočinja

Oglasilo se školsko zvono: Tarik Čelenka jedini je prvačić!

Objavljeno: 15. 09. 2014 - 12:48

Područna škola Bočinja

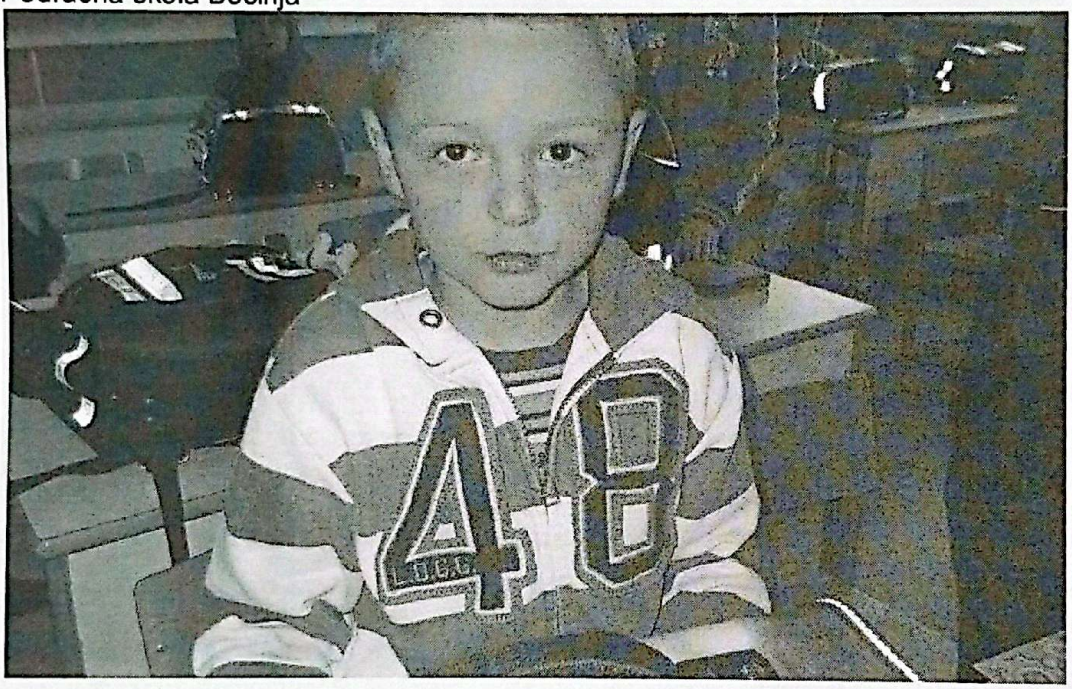

Tarik Čelenka jedini prvačić područne škole Bočinja

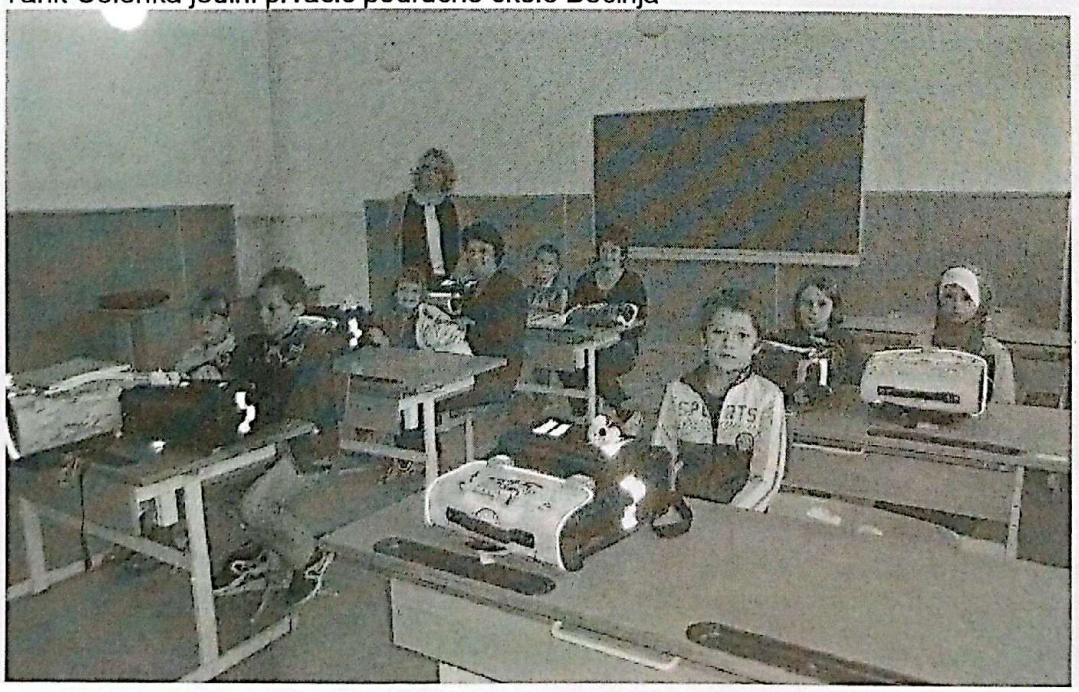

CamScanner

Nakon raspusta, koji je trajao puna četiri mjeseca, učenici područne škole u Bočinji od 15. septembra ponovo su u školskim klupama. Kako je ova područna škola Osnovne škole Maglaj bila poplavljena tokom maja, djelimična obnova objekta razlog je što nešto kasnije počinju sa novom školskom godinom.

U ovoj područnoj školi, u mjestu koje je nekada bilo na "zlu" glasu, zajedno u razredu su djeca povratnika Srba i Bošnjaka, koji su se tu naselili nakon okončanja rata. Vaso, Nikola, Fatima, Mladen, Humejma, Tarik, zajedno su na velikom odmoru, svi se dobro slažu i pomažu jedni drugima.

Prema riječima direktora Škole Osmana Mujdže, Vlada ZDK izdvojila je sredstva za sanciju tri učionice, hodnika, zbornice i mokrog čvora. "Učenici su danas dobili nove ruksake i komplet potrebnog pribora, a svi će dobiti i besplatne udžbenike", najavio je direktor Mujdža. Zadovoljni su i roditelji. Vrijeme je bilo više da krenu u školu, tvrde oni.

- Objekat, nakon poplava, lijepo izgleda, čisto je i uredno - kaže nam Slađana Vidović, koja je u školu dovela svog sina Nikolu. Nikola je na pitanje da li se raduje školi samo prokomentarisao da više neće moći duže spavati.

Školu ukupno pohađa 17 učenika u dva kombinovana odjeljenja. Nekada ih je bilo i blizu 900. Prvi i peti razred vodi učiteljica Meldina Hasić, a trokombinaciju (drugi, treći i četvrti razred) Amira Softić.

- Vjerujem da su se moji učenici odmorili, a meni je drago da ih sve ponovno vidim. U trokombinaciji nije teško raditi, iskustvo se steklo kroz radni staž - priča Amira Softić, nastavnica razredne nastave i dodaje da se nastava odovija po bosanskom nastavnom planu i programu uz zastupljene pravoslavnu i islamsku vjeronauku.

- Među djecom se ne vidi nikakva razlika, odlični su drugari, pomažu jedni drugima. Prošle godine u ovoj školi najbolje prijateljice bile su Alma i Anđela - dodala je Amira.

Mladen Petrušić, dok je razgledao novi ruksak i probor, samo nam je rekao da se školi raduje. Slično nam je rekla i Humejma Smajić.

CamScanner

- Volim svoju učiteljicu i prijatelje. Zbog poplave nismo mogli ranije u školu - dodao je Omer Topovčić.

Tarik Čelenka jedini je prvačić u školi. On je danas bio i najpričljiviji. - Ja bih najviše volio da odmah mogu sve nauči, ali ne mogu - kaže Tarik.

Ovu školu pohađaju i učenici sa područja Doca, a i za njih kao i za učenike iz Gornje Bočinje osiguran je prijevoz do škole.

Autor: N. Br.

- See more at:
http://www.avaz.ba/clanak/135746/16?url=clanak/135746/16#sthash.EvVbcfaV.dpuf

Šef misije OSCE u BiH

Džonatan Mur u posjeti Maglaju: Svaki Bosanac i Hercegovac ima pravo na povratak!

Objavljeno: 16. 06. 2015 - 15:22

Foto: N. Bradarić (Džonatan Mur u posjeti Maglaju) **1 / 5**

CamScanner

Foto: N. Bradarić (Džonatan Mur u posjeti Maglaju) **2 / 5**

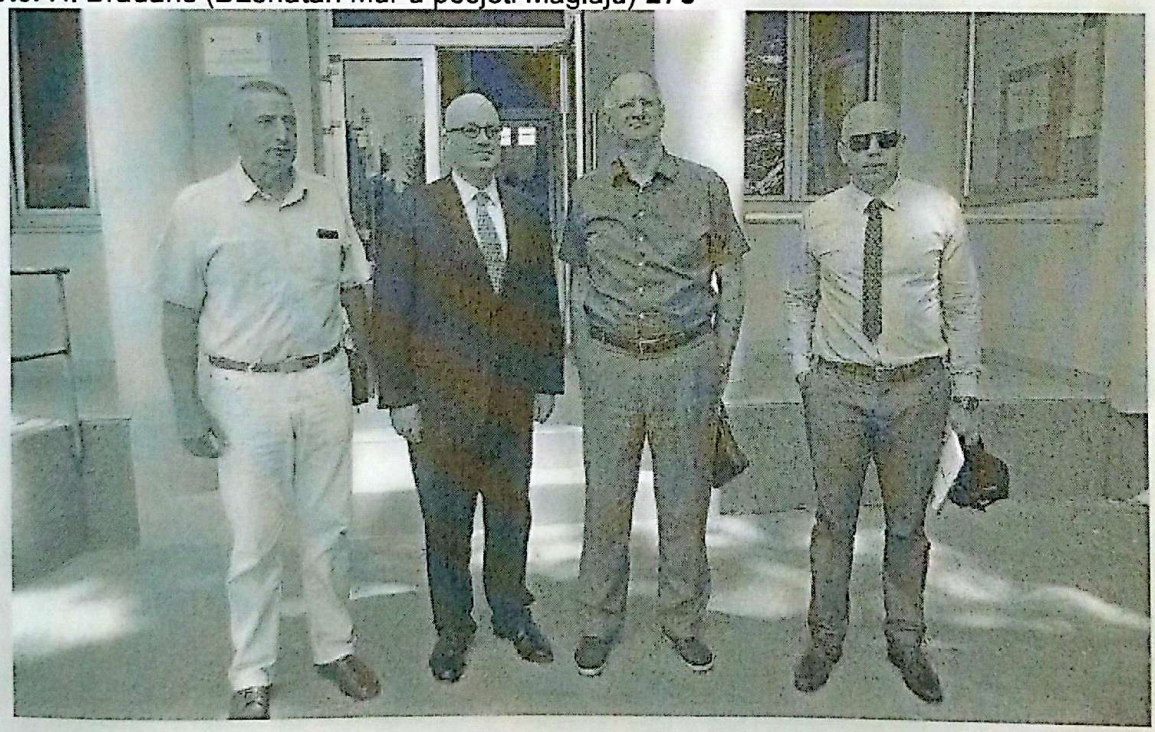

Foto: N. Bradarić (Džonatan Mur u posjeti Maglaju) **3 / 5**

CamScanner

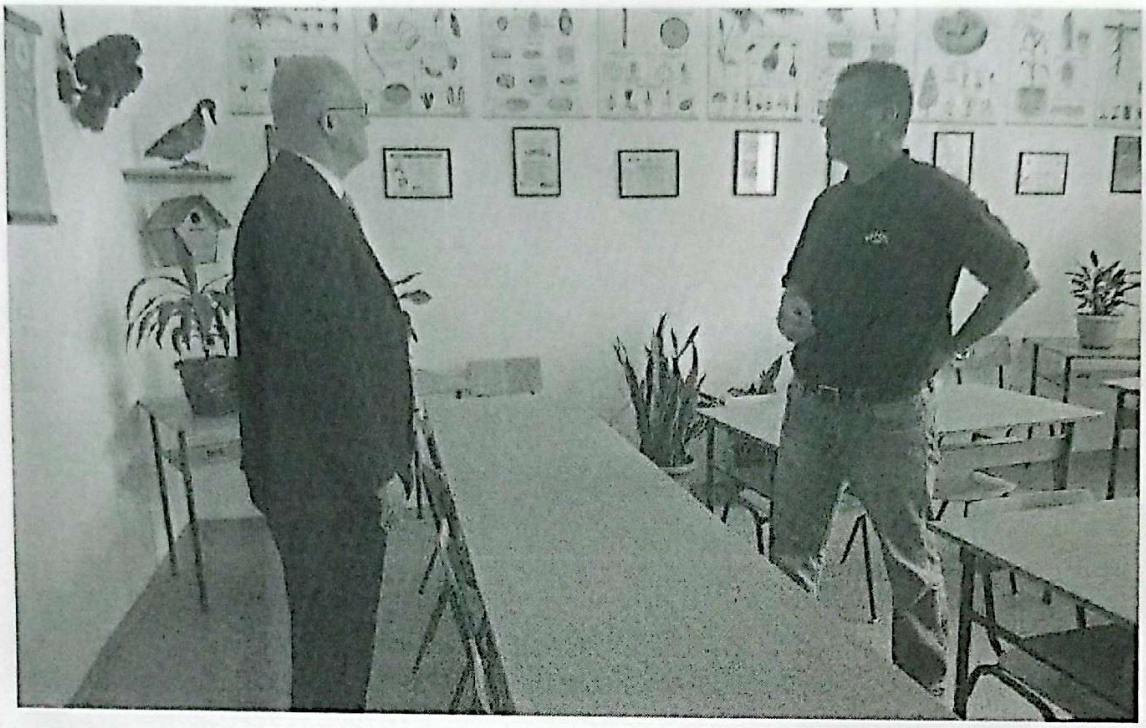

Foto: N. Bradarić (Džonatan Mur u posjeti Maglaju) **4 / 5**

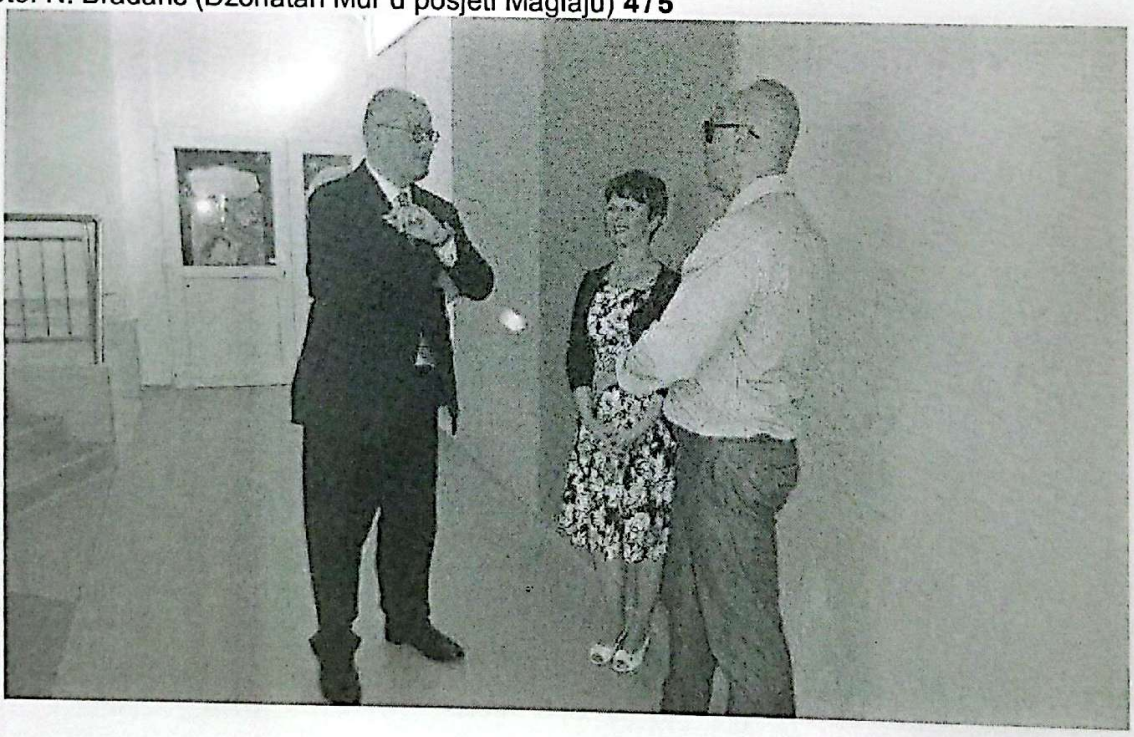

Foto: N. Bradarić (Džonatan Mur u posjeti Maglaju) **5 / 5**

Džonatan Mur (Jonathan Moor), šef Misije OSCE-a u BiH, posjetio je danas Maglaj gdje se susreo sa lokalnim vlastima. Obišao je neke od obnovljenih objekata nakon majskih poplava te o povratku razgovarao sa predstavnicima naselja Krsno Polje, Bakotić i Bočinja.

CamScanner

Na ovom području desio se drugi po veličini povratak Srba na području Federacije Bosne i Hercegovine. Prema nekim procjenama na ovom području živi 208 domaćinstava, odnosno blizu 500 povratnika, ali to je tek 10% od prijeratnog broja.

- Drago mi je da sam razgovarao s ljudima koji su se vratili, svaki Bosanac i Hercegovac ima pravo na to. Nažalost, mnogi se nisu vratili, prije svega iz ekonomskih razloga. Vratili su se penzioneri, a mladi ljudi, ako vide šansu za život, sigurno će se vratiti. Mogućnosti ima, a biće ih i puno više. Drago mi je da je nivo suživota odličan i sigurnost na visokom nivou. Vjerujem da povratnici sa svojim komšijama i podrškom lokalnih vlasti imaju budućnost na ovom području - rekao je Mur u Maglaju.

- Može se reći da smo zadovoljni povratkom Srba u naselja bočinjskog kraja, ali se to ne može reći za područje novošeherskog kraja. Na području Brezovih Dana i Crnojevića nema značajnijeg povratka prijeratnih stanovnika - naglasio je Marko Zelić, predsjedavajući Općinskog vijeća Maglaj.

Prema riječima Bore Jeftića, predsjednika MZ Bočinja, na ovom području već nekoliko godina nema nikavih problema što se tiče sigunosti, ali je najveći problem nezaposlenost.

- Posla nema, a samo su četiri mještanina Bočinje zaposlena. Kada bi se ovdje otvorila bilo kakva firma i zaposlila stotinjak stanovnika, a imamo prostor od 600 kvadrata, vjerujem da bi se i oni koji su zainteresovani vratili u Bočinju - priča Jeftić.

Da bi se mnogi vratili da imaju posao, misli i Milenko Petrović, predsjednik MZ Krsno Polje-Bakotić.

- Neke kuće još nisu obnovljene i ljudi se nemaju gdje vratiti. Ako bi im se obnovile kuće i oni bi se vratili - dodaje Petrović.

U znak sjećanja povratnici su ambasadoru Muru poklonili i tradicionalni muzički instrument ovih krajeva - šargiju, koju je izradio povratnik Milenko Stevanović.

Ambasador Mur posjetom Osnovnoj školi Maglaj i Dječijem vrtiću uvjerio se i kako su ovi objekti kvalitetno obnovljeni nakon majske poplave i to

CamScanner

zahvaljujući sredstvima međunarodne zajednice.

Autor: N. Br.

- See more at: http://www.avaz.ba/clanak/182886/dzonatan-mur-u-posjeti-maglaju-svaki-bosanac-i-hercegovac-ima-pravo-na-povratak?url=clanak/182886/dzonatan-mur-u-posjeti-maglaju-svaki-bosanac-i-hercegovac-ima-pravo-na-povratak#sthash.HyTse92H.dpuf

---

Učenici Područne škole Bočinja (Maglaj) na prijemu kod ambasadora Džonatana Mura

18.11.2015

U saradnji sa OSCE-om, učenici PŠ Bočinja ugošćeni su kod ambasadora Džonatana Mura (Jonathan Moore). Pored učenika prijemu su prisustvovali direktor Osnovne škole Maglaj, gdin. Osman Mujdža, predsjednik i potpredsjednik vijeća MZ Bočinja, predsjednik vijeća MZ Krsno Polje-Bakotić i nastavnice PŠ Bočinja.

CamScanner

Nastavu u PŠ Bočinja pohađa 13 učenika, koji su primjer kako treba da izgleda suživot sa drugarima različitih nacija. S obzirom da su nakon majskih poplava mnoge televizijske kuće dolazile u ovu Mjesnu zajednicu i upravo snimale učenike PŠ Bočinja, TV kuća Al Jazeera omogućila im je da budu njihovi gosti. Djeca su imala priliku da vide kako izgleda studio iz kojeg se emituju vijesti, kao i da obiđu ostale prostorije i da se upoznaju sa osobljem. Tokom jednodnevnog boravka u Sarajevu, OSCE je omogućio da učenici posjete i Zemaljski muzej. To je za učenike bilo jedno novo iskustvo i nisu krili svoje oduševljenje.

CamScanner

CamScanner

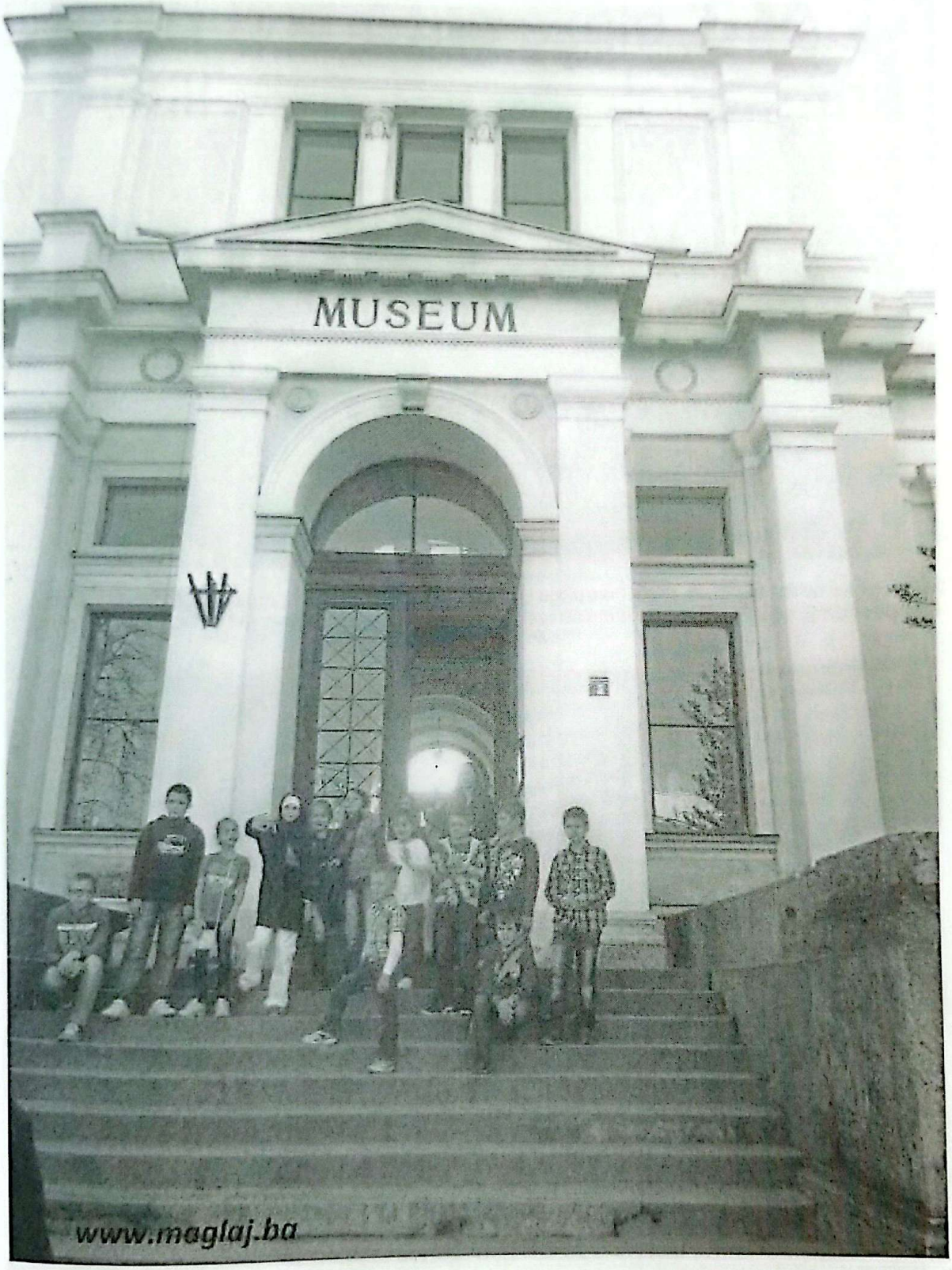
MUSEUM
www.maglaj.ba

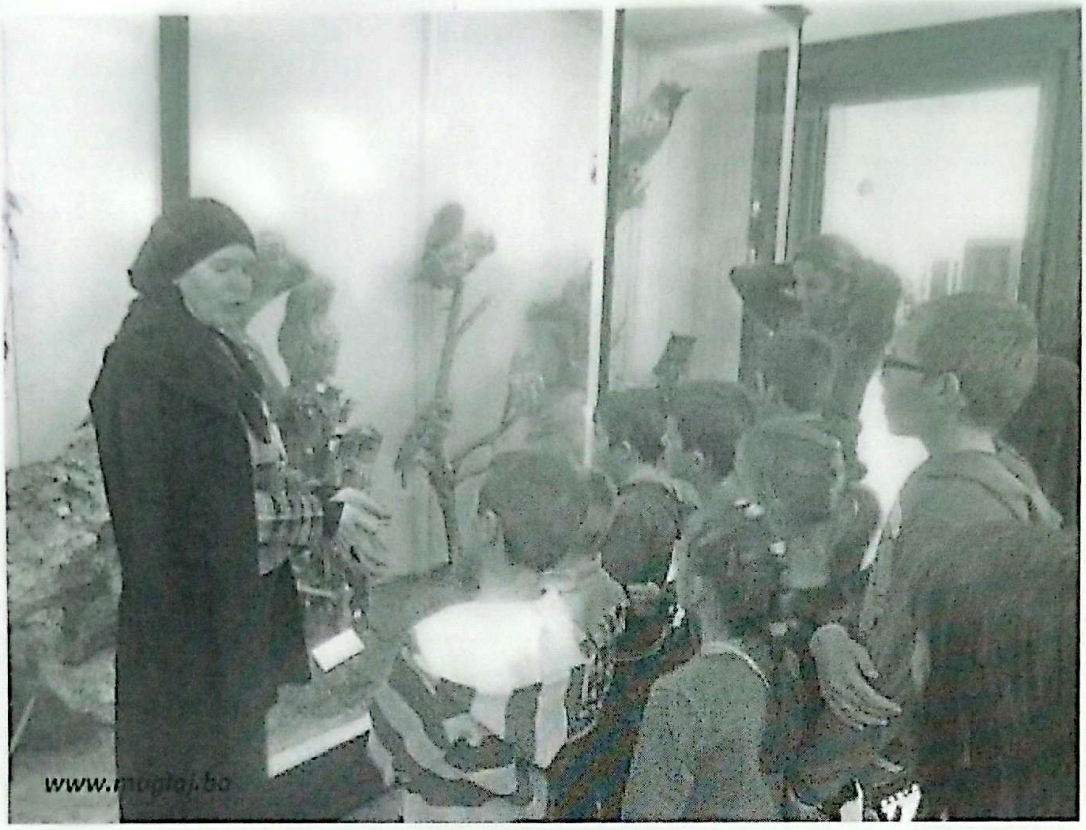

Pored uloge u oblasti sigurnosti, OSCE ima ulogu i jednog od najvećih promotora izgradnje građanskog društva. Radi na pružanju podrške procesu reforme obrazovanja, kao i na poticanju poštivanja i na zaštiti ljudskih prava svih građana BiH.

http://zosradio.ba/contents/6144

CamScanner

Učenici Područne škole 'Bočinja' posjetili ambasadora Jonathana Moora, Al Jazzeru i Zemaljski muzej

27. Novembra 2015.

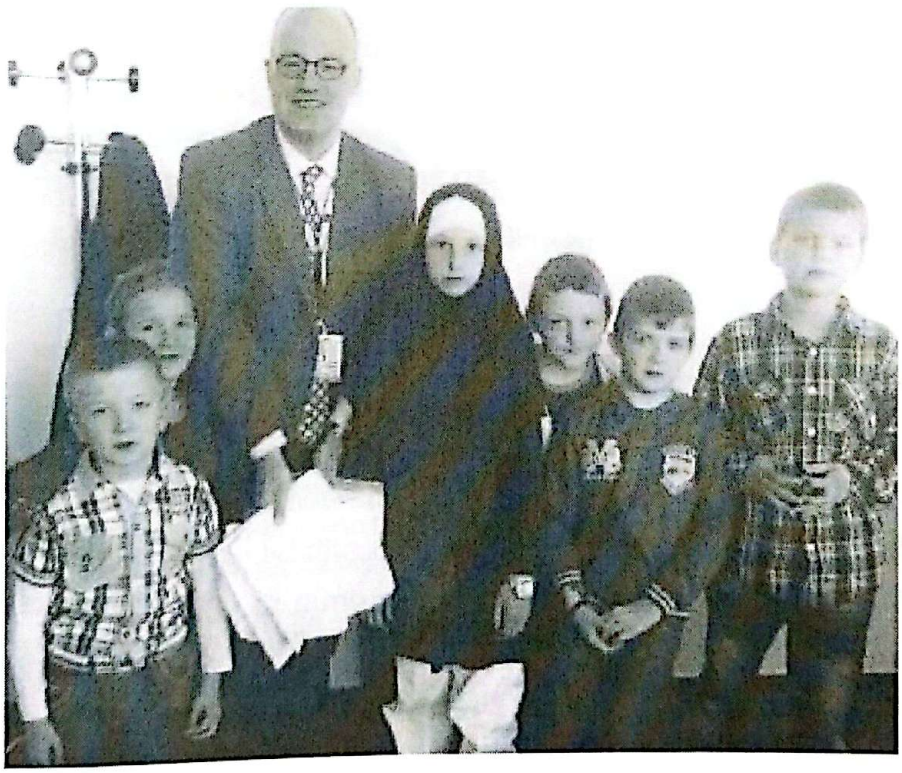

Učenici Područne škole 'Bočinja' su u saradnji sa OSCE-om prošle sedmice posjetili ambasadora Jonathana Moora, Al Jazeeru

CamScanner

i Zemaljski muzej. Prijemu su, osim učenika, prisustvovali i direktor OŠ 'Maglaj', predsjednik i potpredsjednik vijeća MZ Bočinja, predsjednik vijeća MZ Krsno Polje-Bakotić i nastavnice područne škole 'Bočinja'.

Područna škola „Bočinja" ima 13 polaznika koji su primjer kako treba izgledati suživot sa drugarima drugih nacija. Nakon majskih poplava mnoge televizijske kuće dolazile su u Bočinju i snimale učenike, među kojima i TV kuća Al Jazeera koja im je omogućila da budu njihovi gosti. Djeca su imala priliku da vide kako izgleda studio iz kojeg se emituju vijesti i druge prostorije. Tokom jednodnevnog boravka u Sarajevu OSCE je omogućio djeci da posjete i Zemaljski muzej.

Enes Imamović

http://saff.ba/ucenici-podrucne-skole-bocinja-posjetili-ambasadora-jonathana-moora-al-jazzeru-i-zemaljski-muzej/

CamScanner

Dvije decenije od progona Srba iz ozrenskih sela

19.09.2015 21:27 | Srna

Doboj - Sutra će biti organizovan marš "Stazama egzodusa 1995-2015" povodom obilježavanja dvije decenije od kada su muslimanske snage protjerale srpsko stanovništvo iz devet ozrenskih sela.

To su sela Dolac, Bočinja, Bakotić, Krsno Polje, Jošavac, Blizna, Gornja Bočinja, Bijelog Polja i Smrdinja.

Član Organizacionog odbora Veso Ilić rekao je Srni da je nakon pada Vozuće 10. septembra 1995. godine, takozvana Armija BiH nastavila prodor ka Ozrenu odakle je protjerala preostalo srpsko stanovništvo sa njihovih vjekovnih ognjišta.

On je dodao da je pješački marš dug 18 kilometara i da će se odvijati na ruti Brezici-Kuselj-Smrdinja-Kereši-Donja Bočinja-Dolac.

"Riječ je o putu kojim se povlačilo srpsko stanovništvo", navodi Ilić.

Polazak marša sa Brezika planiran je oko 9.00 časova, a oko 14.00 časova dolazak u Donju Bočinju kod Hrama Svete Petke gje će biti služen parastos poginulim borcima i civilima u otadžbinskom ratu.

Po završetku parastosa, nastavlja se marš do Hrama Svetog Vasilija Ostroškog u Docu gdje će biti poslužen ručak.

Ilić je rekao da je za učesnike obezbijeđen prevoz do Brezika.

Polazak je iz dobojskog naselja "Aerodrom" kod spomenika u 7.15 časova. U 8.00 časova autobus polazi sa Autobuske stanice "Bosnaekspres" Doboj.

U 6.30 časova iz Doca kod škole, u 6.45 časova iz Donje Bočinje kod mosta, a sa poligona u Krsnom Polju u 7.00 časova.

Povratak autobusa iz Doca planiran je oko 17.30 časova.

http://www.glassrpske.com/drustvo/panorama/Dvije-decenije-od-progona-Srba-iz-ozrenskih-sela/lat/193439.html

CamScanner

DOBOJ: Učesnici marša krenuli prema mjestu Dolac

- nedelja, 20 septembar 2015 18:05
- Autor SRNA

Doboj, Donja Bočinja,

U porti Hrama Svete Petke u Donjoj Bočinji danas je služen parastos stradalim srpskim borcima i civilima povodom 20 godina od progona srpskog stanovništva iz devet ozrenskih sela sa područja opština Zavidovići i Maglaj.

Tim povodom danas je organizovan marš "Stazama egzodusa 1995-2015" koji se jutros iz sela Brezici na Ozrenu uputio prema naselju Dolac kod Zavidovića, stazom dugom 18 kilometara.

Po završetku parastosa, vijence su položili predstavnici Boračke organizacije grada Doboj i mjesnih zajednica Bakotić i Bočinja.

Paroh maglajski Vladimir Kukić rekao je Srni da ova manifestacija predstavlja sjećanje na sve stradale Srbe sa ovog područja.

CamScanner

Kukić je podsjetio da je maglajska parohija prije ratnih sukoba imala oko 3.500 srpskih domaćinstava, a da se na svoja ognjišta vratilo manje od 500, uglavnom starijih ljudi.

Odbornik u Skupštini grada Doboj Sreto Đurković, koji je porijeklom sa ovog područja, najavio je određene projekte da bi se poboljšao kvalitet života srpskim povratnicima.

U Organizacionom odboru marša kažu da na ovaj način žele poslati poruku svim ljudima, bez obzira koje su vjere, da treba da žive u miru i zajedništvu da se ne bi ponovile ratne strahote.

Predstavnik odbora Blagoje Blagojević rekao je da je pedesetak učesnika marša prošlo dionicu Brezici - Kuselja - Smrdinja - Kereši - Donje Bočinje, odakle će se uputiti dalje prema selu Dolac.

On je naveo da je dosadašnja ruta protekla bez problema, jedino je poteškoće stvarala kiša, te najavio da će nastojati da ovaj marš postane tradicija.

Iz Donje Bočinje marš je nastavljen do Hrama Svetog Vasilija Ostroškog u Docu, gdje je planiran ručak za učesnike.

Poslije pada Vozuće 10. septembra 1995. godine pripadnici takozvane Armije BiH napali su preostala srpska sela na Ozrenu.

Srpsko stanovništvo tada je protjerano iz sela Dolac, Bočinja, Bakotić, Krsno Polje, Jošavac, Blizna, Gornja Bočinja, Bijelog Polja i Smrdinja.

Povratak autobusa iz Doca planiran je za oko 17.30 časova.

http://www.dobojski.info/drustvo-i-politika/item/10130-doboj-ucesnici-marsa-krenuli-prema-mjestu-dolac

CamScanner

ЗАБОРАВУ МЈЕСТА НЕМА

У БОЧИЊИ КОД МАГЛАЈА

ОТКРИВЕН СПОМЕНИК ПАЛИМ БОРЦИМА

Пише Ђорђо С. Јовановић; Фото: Давор Видаковић

На Свету Петку, 27. октобра 2013, у селу Бочиња код Маглаја откривено је и освештано централно спомен-обиљежје за 128 погинулих бораца Војске Републике Српске и 23 цивилне жртве рата који су своје животе положили бранећи ове просторе у одбрамбено-отаџбинском рату од 1992. до 1995. године

Споменик палим борцима у порти православног храма – цркве Свете Петке у Бочињи

Откривању споменика претходила је литургија и парастос погинулим борцима у храму Свете Петке у Бочињи. Након откривања споменика, које су обавили Ранкица Панић, предсједник Организационог одбора и Петар Ђокић, министар рада и борачко-инвалидске заштите, свештеници Владимир Кукић и Душко Недић освештали су ово спомен-обиљежје.

Вијенце на споменик положили су: представник Организационог одбора, министар Петар Ђокић, представник Борачке организације Републике Српске, као и представници општине Добој, мјесних, општинских и регионалних удружења борачких организација.

Међу угледним гостима било је запажено присуство још неких чланова Владе Републике Српске, који су учествовали у овом скупу.

Након полагања вијенаца присутним грађанима, којих је било око 1500, прва се обратила Ранкица

Ранкица Панић, предсједник Организационог одбора, у свом обраћању присутнима

Панић, предсједница Организационог одбора:

– Данас смо се окупили на овоме мјесту да одамо почаст борцима и цивилима страдалим у посљедњем отаџбинском рату, да одржимо час историје за све будуће генерације које ће се пред овим спомеником учити вриједностима слободе и достојанства отаџбине. Овај споменик најбољи је свједок како херојство и жртва нису искоријењени у народу српском и како своје јунаке и жртвовање за слободу, те право на постојање и живот морамо вјечно чувати од заборава.

Часно носећи униформу погинули су ваши најдражи, положили су свој живот за олтар Отаџбине и тако су ушли у историјски строј најзаслужнијих бранилаца слободе српског народа. Знам, нема тог споменика који може да зацијели ране настале у вашим срцима. Отаџбини сте дали најдраже што сте имали, и колико год вам она узвраћа, ваше синове, браћу и очеве вам вратити не може.

Биле су ово ријечи Ранкице Ранић, која је говорила емотивно, из дубине срца, а одмах затима нагласила:

– Прошлост Срба је прошлост славних побједа и очувања националне части, али је тужно што о томе свједоче стотине гробова, који су нас задужили и у насљеђе нам оставили

СПОМЕНИК КОЈИ ЈЕ НЕДОСТАЈАО

Носиоци идејног и архитектонског рјешења споменика су Ратко Моћић-Профа и архитекта Раденко Васић из Добоја, а у изради пројектне документације у цијелости је учествовао „Атриј", такође из Добоја. Изградњу споменика помогли су својим донаторским средствима Министарство рада и борачко-инвалидске заштите Републике Српске са 5000 конвертибилних марака, Општина Добој са 6000, сектор Секјурити из Бање Луке са 3000, општина Модрича са 1000, браћа Ратко и Златко Моћић са по 1000, Ранкица Панић са 1000 конвертибилних марака и још неколико српских патриота и добротвора са добојске општине и дијаспоре.

Предрачунска вриједност изградње споменика износи 27.000 конвертибилних марака, а активност на прикупљању средстава за завршне радове још траје.

CamScanner

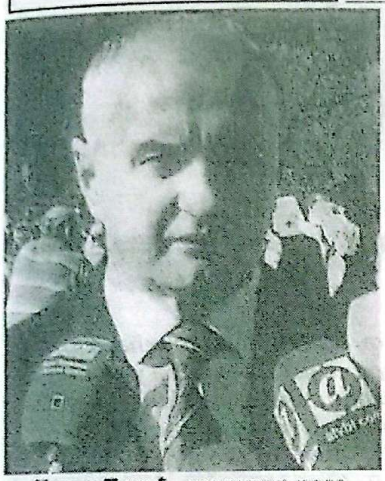

Петар Ђокић, министар рада и борачко-инвалидске заштите Републике Српске, својим присуством увеличао је овај свечани скуп

да се ријечју и дјелом боримо за идеале за које су они пали.

У то име, живјели идеали бранилаца српства, живјели и надживјели свако зло које се надвије над нашим народом и отаџбином – нагласила је на крају Ранкица Панић.

Потом је, како се и очекивало, говорио Петар Ђокић, један од присутних министара из Владе Републике Српске.

– Над српским становницима озренског краја у протеклом периоду извршен је ратни злочин, који се по својим карактеристикама може подвести под геноцид. Постојала је организована намјера да се потпуно затре траг живота српског становништва на овом подручју, и то се, нажалост, догодило на ширем дијелу озренског подручја, што је довољан разлог да овдје у Бочињи имамо ово спомен-обиљежје – изјавио је у Доњој Бочињи код Маглаја Петар Ђокић, министар рада и борачко-инвалидске заштите Републике Српске.

Он је истакао да му је част да присуствује данашњем освештењу спомен-обиљежја за 128 погинулих српских бораца Треће озренске бригаде Војске Републике Српске – батаљон „Рудине", који су дали своје животе за Српску, те за 23 цивилне жртве рата српске националности из маглајских и завидовићких насеља.

Са говорнице су се окупљеном народу обратили генерал Мико Шкорић и Благо Благојевић у име борачких организација Реублике Српске и бочињског краја.

Непосредно након обраћања званичника с говорнице испред овог прелијепог и монументалног споменика уручене су захвалнице донаторима средстава за изградњу споменика. Донатори су уз захвалнице добили спомен-књигу „Ратни пут Треће озренске

бригаде". Аутор ове књиге је Ђорђо Јовановић, поријеклом са Озрена и учесник минулог рата.

Овом свечаном скупу, како смо нагласили, присуствовало је много посјетилаца. Било их је с разних страна, од локалних повратника у Бочињу и околна села, којих има већ око три стотине (зависно о томе из којег извора подаци долазе) до гостију из сусједних општина, дијаспоре и званица из јавног и друштвено-политичког живота.

Могло се запазити на лицима овог народа, поред задовољства поводом изградње споменика онима који то заслужују и очити жал са понеком сузом у оку што је овај чисто српски крај окупиран од агресорских муслиманских снага 1995. године те се и данас налази под јурисдикцијом власти која није српска.

На завршетку церемонијалног дијела овог свечаног скупа Организациони одбор је приредио заједнички ручак за све посјетиоце и угледне званице. Уз чашицу и незаобилазну здравицу овом приликом евоциране су многе успомене на некадашњи живот у овом крају, по добру упамћеној прошлости, али и са акцентом на тмурну свакодневицу. Искрадао се и понеки уздах. Остаје, међутим, да се надамо бољем сутра, нешто интензивнијем повратку преосталог становништва на предратна породична огњишта, па, наравно, и поновном повратку прогнаних птичица чији нам весели пој и те како недостаје.

ШТА РЕЋИ ПОСЛИЈЕ СВЕГА

Код овог споменика за све будуће генерације треба да се држе часови историје, а учитељи-предавачи треба да буду бивши ратници, историчари, свештеници и Срби неукаљаног образа – истински родољуби и патриоте.

Без обзира на политичку ситуацију и друштвено уређење државе у којој живимо (не што хоћемо, него што морамо) треба да нам буде опредјељење васпитавања будућих нараштаја и његовање тековина Војске Републике Српске.

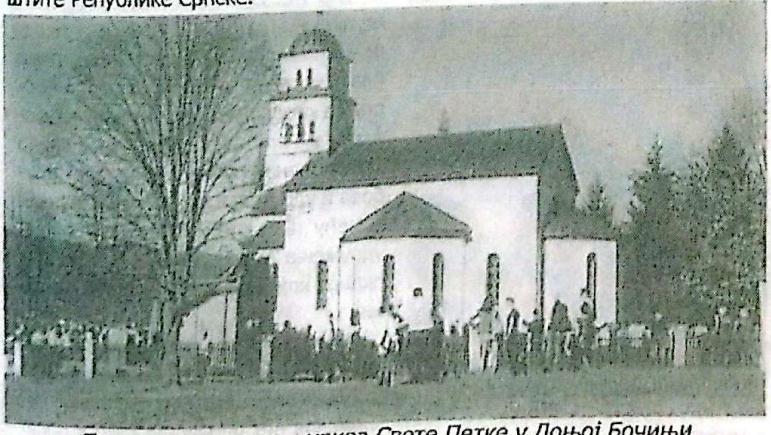

Православни храм – црква Свете Петке у Доњој Бочињи

33

"Возућица – Удрим (Хроника завичаја)", стр. 32 и 33, Народна библиотека Петрово, Петрово, мај 2014.

Tema dana

DOSTOJNO OBILJEŽJE UBIJENIM SRBIMA

MAGLAJ, 27. OKTOBRA /SRNA/ - Poslanik u Narodnoj skupštini Republike Srpske Rankica Panić izjavila je Srni da je inicijativa za izgradnju spomenika za 151 poginulog stanovnika srpske nacionalnosti iz maglajskih i zavidovićkih naselja otežana zbog činjenice da su u pitanju mjesta koje se nalaze u Federaciji BiH /FBiH/ i da je procenat povratka veoma mali.

Panićeva je inicijator za izgradnju spomenika za 128 ubijenih srpskih boraca, pripadnika nekadašnje Treće ozrenske lake brigade Vojske Republike Srpske /VRS/, bataljon "Rudine", i za 23 civilne žrtve rata, koji će danas biti osveštan u Donjoj Bočinji,opština Maglaj.

On je naglasila da je najveći problem u izgradnji spomenika bilo prikupljanje dokumentacije o poginulima.
Predsjednik MZ Bočinja Boro Jevtić rekao je Srni da se u to mjesto od nekadašnjih 821 stanovnika srpske nacionalnosti vratili svega njih 190.
"Zaposleno je svega četiri mještanina, i to van područja Maglaja, a ostali su penzioneri ili nezaposlena lica", dodao je Jevtić.
On je naglasio da se u posljednje dvije godine komunikacija sa opštinom Maglaj poboljšala, ali da povratnici i dalje nemaju predstavnika u opštinskoj vlasti.
U Donjoj Bočinji danas će biti osveštan spomenik i služen parastos za 128 ubijenih srpskih boraca i 23 civilne žrtve iz proteklog otadžbinskog rata sa područja više maglajskih i zavidovićkih naselja.
Parastos će biti služen za ubijene Srbe sa područja naselja Ulišnjak, Krsno Polje, Bakotić, Gornja i Donja Bočinja i Dolac.
Član Organizacionog odbora Blagoje Blagojević precizirao je da će osveštanje spomenika za poginule pripadnike nekadašnje Treće ozrenske lake brigade, bataljon "Rudine", biti održano danas, na praznik posvećen Svetoj Petki, koji je i slava crkve u Donjoj Bočinji posvećene ovoj svetiteljki.

Liturgija je počela u 10.00 časova, a osveštanju spomenika u 12.00 časova

CamScanner

prisustvovaće, između ostalih, i ministar rada i boračko invalidske zaštite Republike Srpske Petar Đokić.

http://www.srna.rs/novosti1/150071/dostojno-obiljezje-ubijenim-srbima.htm

MUKE MJEŠTANA SELA BAKOTIĆ KOD MAGLAJA (FOTO)

DATUM: 07.10.2015 | 17:12

BROJ PREGLEDA: 2214

Preporučite 197

"Bez vode i boljeg puta, nama ovdje više nema života!"

Dramatičan apel ovih dana uputilo je 40-ta mještana iz sela Bakotić kojima je sredinom maja prošle godine pokrenuto klizište uništilo vodovodnu mrežu u dužini od oko 1.000 metara. Mještani su punih 16 mjeseci bez vode. Kako se radi mahom o starijim osobama, svaki novi dan za njih je sve teža borba za koliko-toliko normalan život. "**Tražimo samo da nam se sanirana vodovod i put. Želimo da ovdje živimo i ne bi se selili, to nam je krajnja solucija**", tvrdi ogorčeno mještanin Miladin

CamScanner

Mijanović. "**Ko god dođe, govori kako živimo u lijepom kraju. I sami mislimo tako, ali život je za sve nas od sredine maja izuzetno težak**", pričaju nam Bakotićani. Bakotići su dio MZ Krsno Polje-Bakotić. Za ovu mjesnu zajednicu mnogi tvrde da je najvaća povratnička sredina lica srpske nacionalnosti u Zeničko-dobojskom kantonu, jer na ovom području u 200 domaćinstava živi oko 500 stanovnika. "**Živimo u jako teškim uslovima, ovdje su sve stariji ljudi koji teško da sebi mogu donijeti vode sa izvora, da se napiju, okupaju, pripreme ručak. Molimo općinu Maglaj da nam pomogne**", priča nam mještanin Damjan Cvjetković.

Za mještane ljeto bilo izuzetno teško

Sušno ljeto ovim ljudima je bilo izuzetno teško jer valjalo je obezbijediti vodu za domaćinstvo, stoku, bašte. "**Eno kolica i kanistera, ljudi su nabavili i plastične cisterne. Imamo jedan izvor gdje točimo vodu za stoku i sebi se piće**", priča Mljanović. Muče se i domaćice u Bakotiću. "**Znala sam ljetos vodu donositi iz tri sela, dnevno i po 400 litara. Kada god neko dođe s autom, odmah ga angažujemo da nam dovuče vode**", priča nam Milenka Blagojević. I Ružica Blagojević kaže da ponekad ne mogu obezbijediti vode koliko im treba.

CamScanner

Mještani se žale i na stanje makadamskog puta

I makadmski put koji vodo do njihovih kuća nakon svake kiše postaje gotovo neprohodan. **"Seoski je ovo put koji vodi regionalne saobraćajnice Maglaj-Zavidovići do naših kuća. Nasut je lošim materijalom i kada pada kiša blato je do koljena. Ne možemo ni do našim šuma, a ogrjev nam treba za zimu**", dodaje Cvjetković.

Mještani traže pomoć lokalnih vlasti

Oči mještana sada su okrenute nadlaženim. Nadaju se da će se odgovoriti njihovom zahtjevu koji su uputili prije mjesec dana I iznaći, kako oni kažu, ne tako velika sredstva od 3.000 KM za nabavku potrebnog materijala, a oni sami spremni su uložiti vlastiti rad da bi riješili veliki problem.

N.Br./maglaj.net

http://www.maglaj.net/bh/vijesti.php?id=8115

CamScanner

Слава храма у Бочињи

Категорија: ▼ Новости из парохија

На дан успомене на Свету преподобну мати Параскеву, храм у Бочињи је прославио своју славу. Свету Литургију служио је јереј Михаил Гавриловић, парох тешањски . Молитвеном сабрању присуствовало је преко тристо наших вјерника, како парохијана, тако и оних које су ратне недаће расселиле. Након Свете Литургије обављен је избор кумова за наредну годину,(кум овогодишњег славља је био г-дин Боро Мијатовић, док је кума за наредну годину, г-ђа Сања Старчевић), затим лицитација Часног Крста, барјака и икона, трократни опход око храма , затим освећење славског колача и жита, те парастос на спомен обиљежју палим борцима овог краја. Након молитвеног дијела, славље је настављено уз музику и народно веселье.

јереј Владимир Кукић

CamScanner

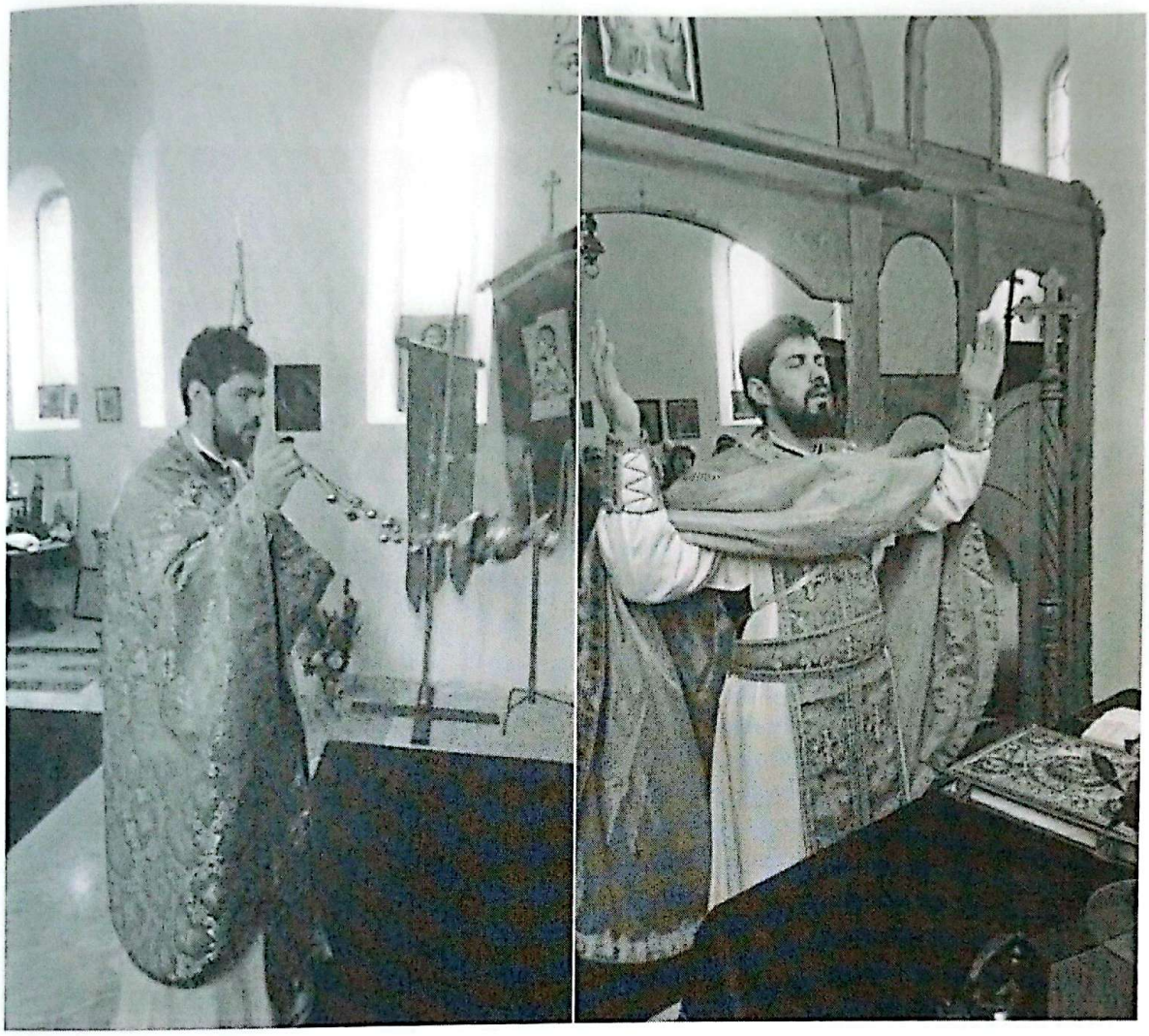

CamScanner

CamScanner

http://namjesnistvodobojsko.org/index.php/novosti-iz-parohija/297-2015-10-29-20-11-58

FOTO: MUKE POVRATNIKA U NASELJIMA BOČINJSKOG KRAJA

DATUM: 05.11.2015 | 13:16

BROJ PREGLEDA: 28

Preporučite 2

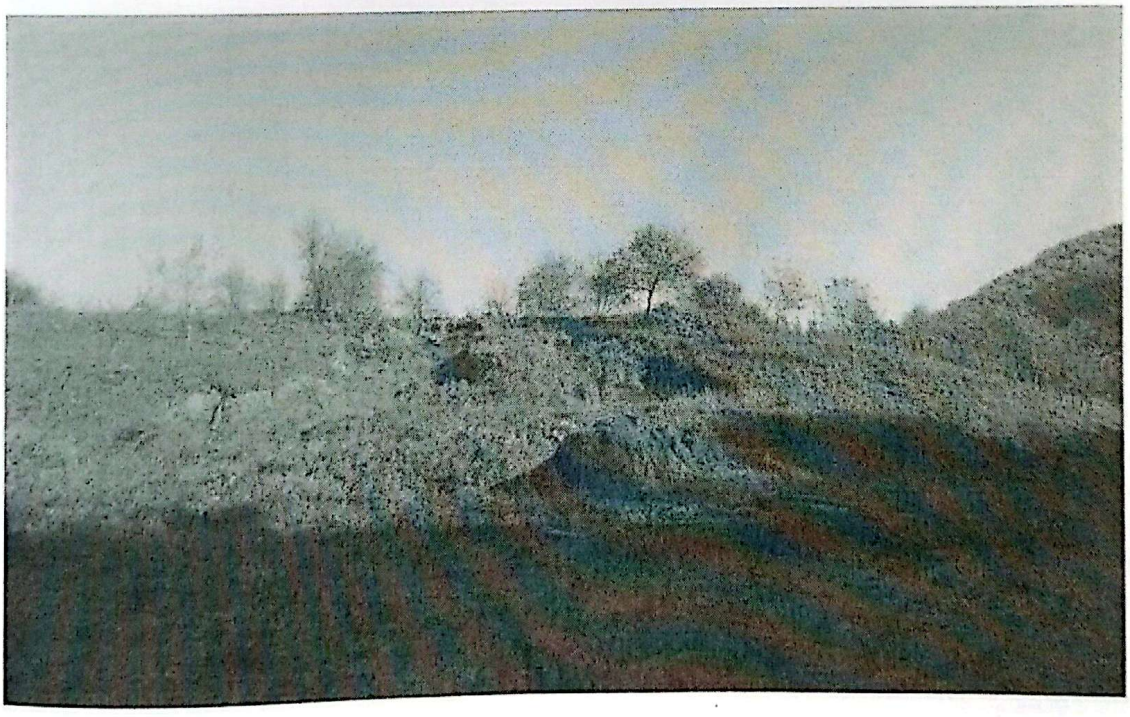

Život povratnika u zaseoku Jošavac otežavaju klizišta i neprohodni putevi

Nema dijela maglajske općine da stanovnici ne ukazuju na brojne probleme, prije svih u domenu infrastrukture – od klizišta koja prijete kućama i vodovodima pa do problema eksploatacije šume i uništavanja puteva . Situacija je slična od Misurića, Ulišnjaka, pa do Krsnog Polja, Bakotića i Bočinje.

CamScanner

Idiličnu ljepotu prirode bočinjskog kraja i jesenje boje šuma, narušavaju brojni problem povratnika: oštećeni putevi, klizišta koja prijete putevima i vodovodu. U zaseok Jošavac, u MZ Bočinja, u 20 kuća živi 50-tak povratnika. Većina ih se vratila prije deset i više godine, a sve muče isti problem.

"Najveći problem je infrastruktura I što su zbog gole sječe ugrožene vode. Mi smo nemoćni. Teško sam i obolio od dijabetesa, a vratio sam se prije 13 godina. Tražio sam da mi makar, kao povratniku, frezu daju, da mogu prevlačiti sijeno za stoku, ali ništa. A neki su dobijali donaciju i po dva puta i prodavali", priča nam povratnik Milan Lazić. Sa prvim komšijama zajedničku muku dijeli i povratnik Duško Lazić.

"Put do naših kuća slabo se održava. Ako nam daju kakvog materijala, sami ga nasipamo. Jednostavno, čovjek nema riječi na svu situaciju. Ljudi žele da žive ovdje, ja sam se vratio, ali uslova nema nikakvih", dodaje Duško.

FOTO: maglaj.net

Put koji vodi do imanja povratnika, njihovih šuma i voćnjaka, teško je oštećen usljed eksploatacije drveta. I klizište prijeti da put u potpunosti zatvori. **"Imamo svoje šume i šljivike. Niti možemo do drveta za zimu, a i šljive su ostale neobrane. Put je neprohodan"**, dodaje Milanova supruga Jela. I na ovo područje vratili su se uglavnom stariji žitelji, ali ima i porodica sa djecom. **"Vrijedni su ljudi ovdje i hoće raditi"**, priča nam Milan Lazić koji i pored penzije, sa suprugom Jelom već godinama gaji ovce i koze. **"Imao sa u stadu i 55 ovaca, ali godine čine svoje, pa sam sada na troje janjadi i dvije koze. Za kurban Bajram prodao sam sedam ovaca"**, priča nam Milan Lazić.

Mještani očekuju konkretnu pomoć lokalnih vlasti, ali i rukovodstva mjesne zajednice, jer kako naglašavaju, i dalje im je želja živjeti svoji na svome.

N.Br./maglaj.net

http://maglaj.net/bh/vijesti.php?id=8197

CamScanner

Zdravstvena zaštita bliža za 2.600 stanovnika Bočinje i Moševca

Ažurirano Utorak, 17 Studeni 2015 10:02Autor Nejra BradarićUtorak, 17 Studeni 2015 10:01

Otvaranjem ambulanti porodične medicine u Bočinji i Moševcu primarna zdravstvena zaštita sada je mnoga bliža za oko 2.600 stanovnika. Nakon devet timova porodične medicine u Domu zdravlja, Kosovi, Novom Šeheru, Ulišnjaku i Liješnici, dva tima djelovaće i u novootvorenim ambulantuma. Ambulante porodične medicine u Bočinji i Moševcu su dio projekta jačanja zdravstvenog sektora koji implementira Federalno ministarstvo zdravstva. Blizu 600 mještana Bočinje, ali i Krsnog Polja i Bakotića te oko 2.000 mještana Moševca decenijama su čekali na ambulantu. "Svakome ambulanta treba i starom i mladom. Valjalo je ići u Maglaj, pa se dugo čeka, a onda se nemamo čime vratiti u Bočinju", priča nam Milka Lazić. Novoj ambulanti raduje se i Slavojka Mitrović i najmlađi mještanin Bočinje, četveromjesečni Nikola. "Dobro je ambulantu imati blizu, a neka je Nikola posjećuje što manje", dodala je Slavojka kroz smijeh.

Do sada je u okviru projekta jačanja zdravstvenog sektora otvoreno blizu 400 ambulanti porodične medicine, u šta je uloženo oko pet miliona KM kreditnih sredstava. "Samo za opremanje ambulanti porodične medicine na maglajskom području uloženo je oko 500 hiljada KM", naglasila je dr. Vildana Doder, pomoćnica ministra zdravstva F BiH.

U prvo vrijeme ambulante će pacijentima biti dostupne svaki dan po četiri sata, a ako se ukaže potreba I puno radno vrijeme. "Na ovaj način primarni nivo zadrvstvene zaštite približili smo krajnjem korisniku. Pacijenti će biti zadovoljniji, pregledi komforniji I neće morati trošiti novce da bi došli do Doma zdravlja u Maglaju", dodala je dr. Emira Drnda- Čičeklić, direktorica Doma zdravlja.

(kompletan tekst u štampanom izdanju Naše riječi)

http://www.nasarijec.ba/

CamScanner

FOTO: ZAVRŠENA IZGRADNJA NOVOG OBJEKTA PODRUČNE ŠKOLE U BOČINJI

DATUM: 16.03.2016 | 08:53
BROJ PREGLEDA: 648
Preporučite 76

Nakon šest mjeseci završena je izgradnja novog objekta Područne škole u Bočinji. Iako učenici i nastavnici s nestrpljenjem iščekuju prelazak u novi objekat, potrebno je izvršiti i sanaciju pristupnog puta, nakon čega bi Ministarstvo za obrazovanje, nauku, kulturu i sport ZDK trebalo dati saglasnost za početak nastave u novom objektu.

Montažni objekat totalno uništen u majskoj poplavi

Objekat Područne škole u Bočinji montažnog je tipa i totalnoj je uništen u majskim poplavama 2014.godine. Tada je Vlada ZDK osigurala 20.000 KM za obnovu tri učionice, zbornice i toaleta pa su učenici u jesen te godine ponovno bili u školskim klupama. Međutim, prisustvo vlage i pokrov od azbesnih ploča bili su stalna prijetnja zdravlju učenika i uposlenih pa je Ministarstvo za obrazovanje, nauku, kulturu i sport ZDK osiguralo 260.000 KM za izgradnju novog objekta. Implementator projekta bio UNDP, a radovi su povjereni tešanjskoj firmi "NEDJING".

CamScanner

"Mogu reći da je ovo zajednički projekta resornog Ministarstva, općine, MZ Bočinja i Osnovne škole Maglaj u čijem se sastavu nalazi Područna škola u Bočinji", ističe direktor škole Osman Mujdža. U novom objektu su tri učionice, zbornica, toaleti za učenike i uposlene te kotlovnica i ostava za pelet.

Najviše prvačića u posljednjih nekoliko godina

Školu u Bočinji trenutno pohađa 13 učenika od prvog do petog razreda u dvo i tro kombinovanim odjeljenjima. Raduje pet budućih đaka prvaka koji sada pohađaju Program obaveznog predškolskog

CamScanner

odgoja i obrazovanja. To je najveći broj prvačića u posljednjih nekoliko godina. **"Dugo nismo imali pet učenika u jednom razredu, a sada imamo pet prvačića. Mislim da će izgranja novog objekta biti poticaj za povratnike, a posebno mlade porodice, da se vrate na svoja ognjišta"**, dodaje direktor Mujdža. Prelazak u novi objekat s nestrpljenjem iščekuju i učenici i njihove nastavnice Meldina Hasić i Amira Softić. **"Stari objekat je poplavljen i uslovi su neadekvatni za djecu pa se nadamo da ćemo se uskoro preseliti u novi objekat. Sretni smo i zbog većeg broja prvačića, jer u posljednje dvije godine imali smo tek po jednog učenika u prvom razredu"**, priča nam Amira Softić, nastavnica u Područnoj školi Bočinja. I učenik Nikola Vidović nam kaže da je nova škola lijepa. **"Volio bih da imamo kompjutere"**, otkriva nam Nikola svoju želju. I njegova kolegica Lamija Skomorac kaže da jedva čeka prelazak u novu učionicu.

U novi objekat već pokušana provala

Nažalost, novi objekat škole u Bočinji već se našao na meti vandal koji su pokušali provaliti u prostor kotlovnice. Na ulaznim vratima primjetni su tragovi oštećenjenja a razbijen je i prozor. Iz škole su slučaj prijavili nadležnim u PS Maglaj.

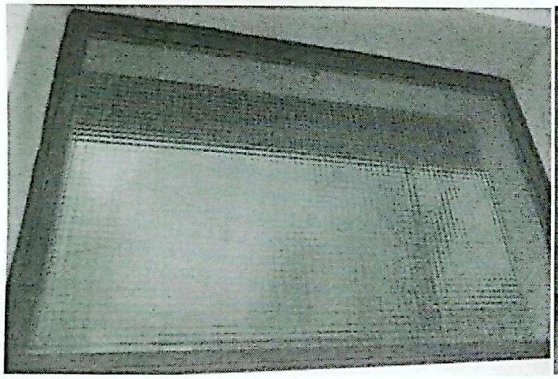

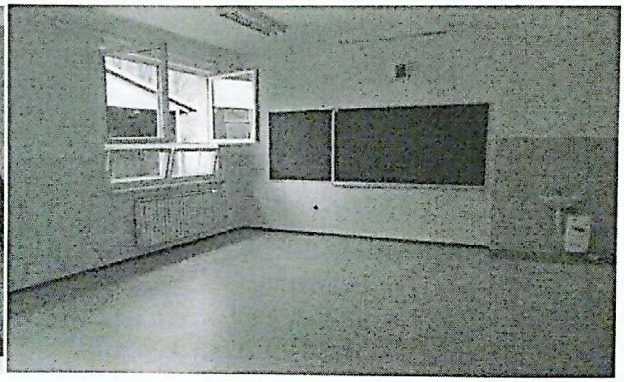

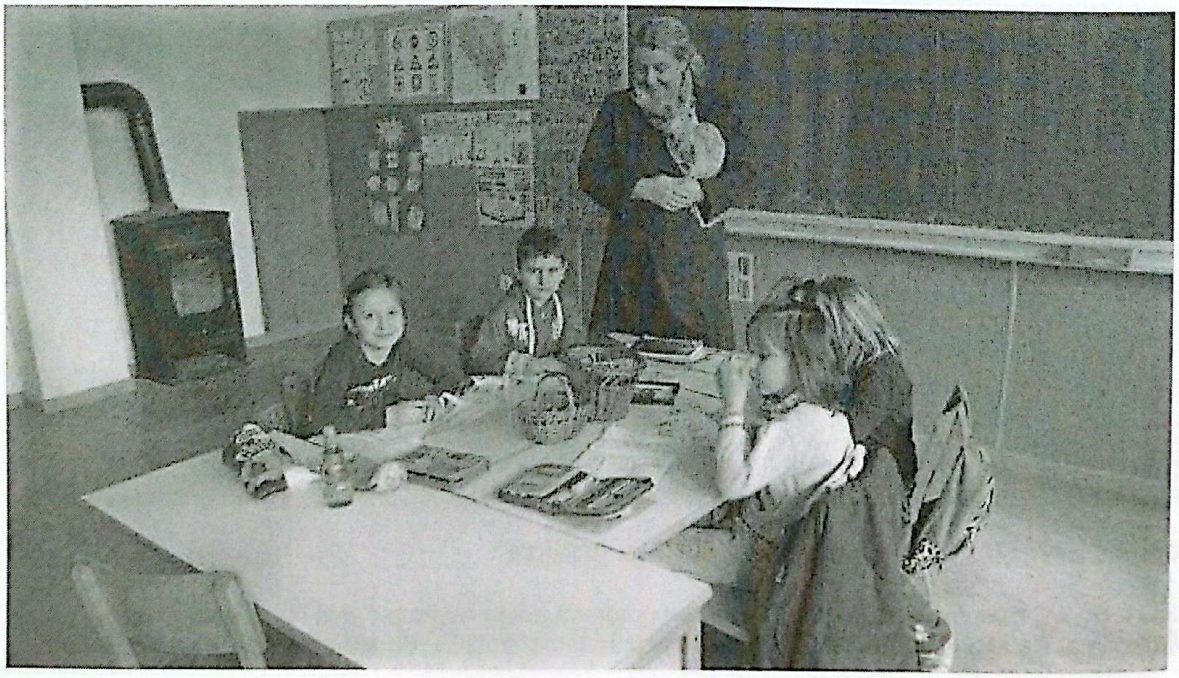

CamScanner

CamScanner

N.Br./maglaj.net

http://www.maglaj.net/bh/vijesti.php?id=8596

CamScanner

Stanovnike Bočinje uznemirila je eksplozija. U kući Midhata Topovčića izbio je požar, koji je potpuno uništio gornji sprat kuće. Očevici opisuju gust crni dim koji su vidjeli. Vatra se, kažu rasplamsala toliko brzo da nisu mogli ni da priteknu u pomoć.

Vatrogasci iz Maglaja i Zavidovića ubrzo su stigli na teren. Međutim, kasno da spriječe veliku materijalnu štetu. Dvije porodice koje žive u kući srećom su brzo su izašle napolje, tako da nije bilo povrijeđenih.

"**Čitavo potkrovlje bilo je zahvaćeno požarom, u razbuktaloj fazi. Stigla su još dva vozila, znači ukupno sa četiri vozila smo gasili. Tri iz Maglaja i jedno iz Zavidovića, uspjeli smo lokalizovati požar**", rekao je za ATV starješina Vatrogasne jedinice Zavidovići Mirsad Čamdžić.

Vlasnik kuće se bavio prodajom polovnih auto dijelova i pčelarstvom. Komšije kažu da mu je u vatri nestala i ogromna količina meda. Iz policije Zeničko-dobojskog kantona zanaju samo da je uviđaj u toku, a da će kompletne informacije imati u toku dana.

(ATV)

http://www.maglaj.net/bh/vijesti.php?id=8654

lip. 11, 2016 u 12:55 am

Muftija zenički Ejub ef. Dautović posjetio novi džemat u Bočinji

Muftija zenički mr. Ejub ef. Dautović posjetio je danas novi džemat Islamske zajednice u Donjoj Bočinji. Tokom posjete muftija je uručio pomoć dvjema porodicama čija kuća je nedavno izgorjela u požaru. Ejub ef. Dautović ugroženim porodicama donirao je po tri hiljade KM.

CamScanner

https://minber.ba/muftija-zenicki-ejub-ef-dautovic-posjetio-novi-dzemat-u-bocinji/ (Saff.ba)

POŽARI I EKSPLOZIJE

Maglaj

Dana 16.06.2018.godine, u 12,05 sati, u mjestu Gornja Bočinja, došlo je do požara na lovačkoj kući vl. lovačkog društva "Soko- Maglaj" koja je tom prilikom u potpunosti izgorila.Izvršen uviđaj od strane istražitelja PS Maglaj i protupožarnog inspektora MUP-a ZDK-a, uz upoznavanje dežurnog tužioca.

https://www.mupzdk.gov.ba/index.php/vijesti/vijesti-122/1830-vijesti-122-za-16-06-2018-godine

CamScanner

BOČINJA VIŠE NIJE PARADŽEMAT
"Islamska država jedan od najvećih belaja"

Radio Slobodna Evropa | 23. 06. 2016 - 08:14h

U selu Bočinja kod Maglaja nakon rata u Bosni i Hercegovini formirana je prva veća vehabijska zajednica nastanjena pretežno islamskim dobrovoljcima afroazijskog porekla iz odreda "El Mudžahid". Ta zajednica više ne postoji, prenosi Radio Slobodna Evropa.

Foto: Radio Slobodna Evropa / screenshot

U ovom selu danas, uz oko 200 povratnika srpske nacionalnosti, živi 14 porodica bošnjacke nacionalnosti kojima su lokalni Srbi prodali imovinu. Za razliku od "paradžemata" u naselju Ošve, u maglajskom selu Bočinja prihvatili su ulazak u Islamsku zajednicu (IZ) BiH i time više ne predstavljaju "paradžemat".

"Islamska zajednica i ranije trebala da pokrene inicijativu za integraciju paradžemata"

Predstavnik Bošnjaka Semin Rizvić, koji kao i drugi stanovnici Bočinje ne voli da ga zbog izgleda nazivaju vehabijom, za RSE kaže da je Bočinja primer suživota Srba i Bošnjaka u Bosni i Hercegovini.

CamScanner

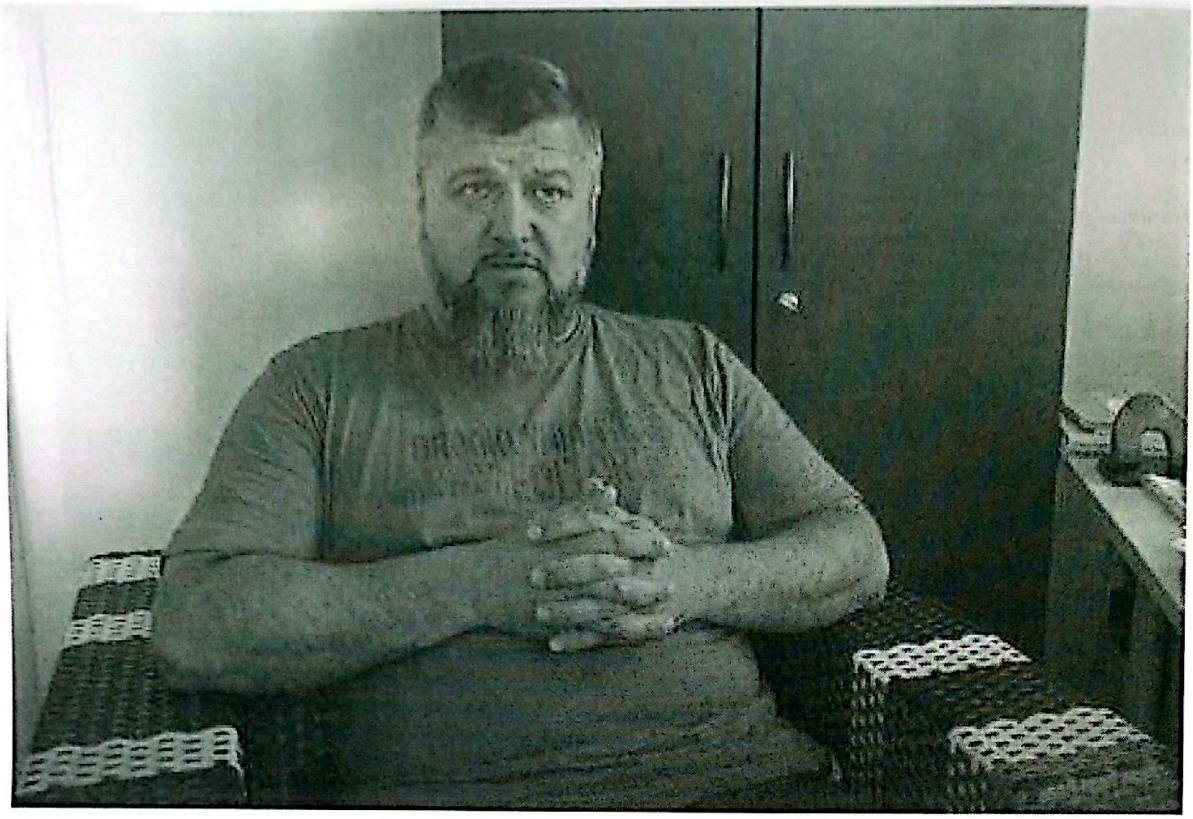

Foto: Radio Slobodna Evropa / screenshot

On navodi i da su se Bošnjaci distancirali od komšije Ibrahima Delića, ratnog vojnog invalida kojem je amputirana noga, a protiv kojeg se zbog odlaska u Siriju vodi postupak pred Sudom BiH, prenosi RSE

- Priča o ulasku u IZ seže malo dalje od ove inicijative o učlanjenju 'paradžemata' u IZ. Pre svega, mi smo ulaskom dobili da više ne moramo razmišljati o verskom životu. Sav verski život organizuje IZ. Mislim da smo, sa finansijske strane i u svakom drugom pogledu, na dobitku - ističe Rizvić.

Semin Rizvić smatra da do ranije integracije nekadašnjeg "paradžemata" u Bočinji nije došlo zbog nezainteresovanosti Islamske zajednice za paralelne verske strukture.

- Islamska zajednica je ta koja je, možda, i ranije trebala pokrenuti jednu ovakvu inicijativu. Koliko je ona imala kapaciteta ili ne – o tome se da pričati, jer i ovo sada kako je krenulo naglo, imam osećaj da je reč o pritiscima kojima je podlegla IZ koja sada nema dobro razrađenu strategiju kako da se to završi - ocenjuje Rizvić.

IS jedan od najvećih belaja

O komšiji Ibrahimu Deliću naš sagovornik kaže da je u Siriju otišao bez ikakve prethodne najave.

- Naravno, on je otišao na samom početku pre donošenja zakona o zabrani odlaska (dopuna Krivičnog zakon BiH o zabrani odlaska građana BiH na strana ratišta, op.a.). On je, kako je meni

CamScanner

Život nakon dogovora

Petkom stiže efendija: Kako je džemat u Bočinji prihvatio da se priključi Islamskoj zajednici BiH?

30.04.16, 09:38h

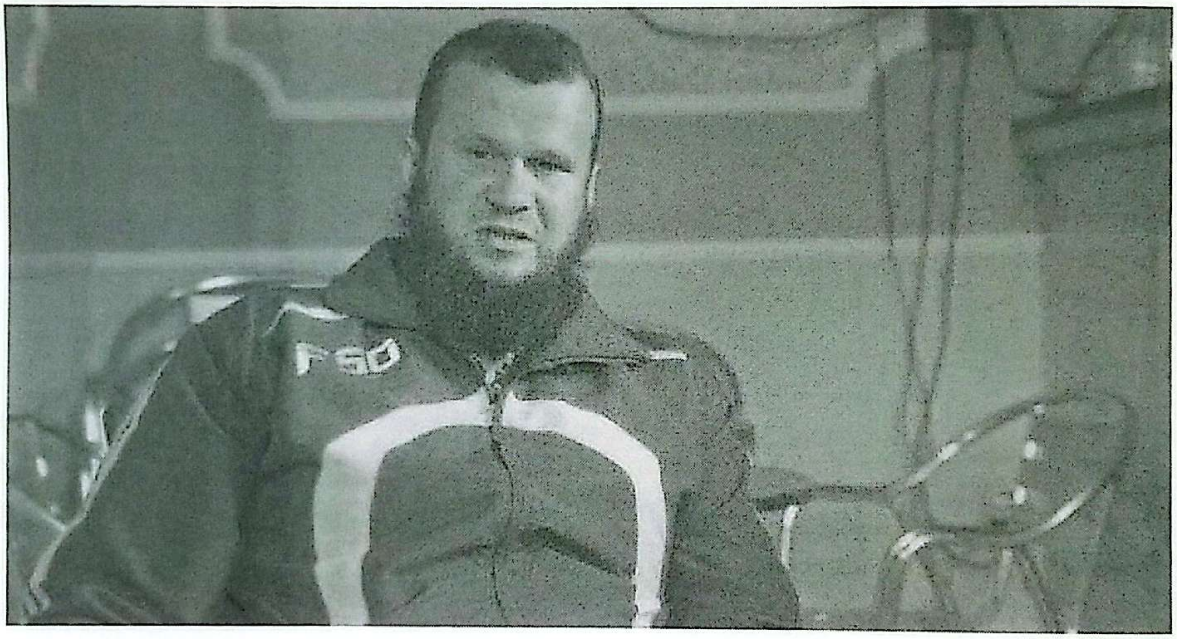

Nakon isteka roka koji je Islamska zajednica u BiH dala za zatvaranje paradžemata, neke od selefijskih zajednica na području maglajske općine su pristale na ponuđene uslove, dok su ih druge odbile uz obrazloženje da se uopće ne osjećaju poželjno

Izvor: BIRN/Autor:Nedim Hasić

Ezan s krova mesdžida u Donjoj Bočinji zove na molitvu.

Dvadesetak vjernika žuri unutra, ali novinarima ulaz nije dozvoljen. Posebno ne s kamerom. Vjernici novinarima Balkanske istraživačke mreže (BIRN) kažu da im je tako naloženo dopisom iz Islamske zajednice.

Godinama označavan kao zatvorena selefijska zajednica, bočinjski je džemat ovih dana izgubio prefiks "para" i pod punom je ingerencijom Islamske zajednice BiH.

CamScanner

Vjernici su organizirani, namaz i hutbu predvodi imam iz obližnjih Zavidovića. Poučeni, kako kažu, lošim iskustvima iz prošlosti, ne daju izjave medijima pojedinačno. U njihovo ime govori muderis **Enes Imamović**.

"Mi smo često bili tema, a da ljudi uopšte nisu ni pričali s nama. Projure autom pored nas, snime nas iz auta i onda konstruišu nekakvu svoju priču. A sve što treba jeste da dođu i razgovaraju, evo kao što mi sada sjedimo i razgovaramo", kaže Imamović.

Ovaj šumarski tehničar već dvadeset godina živi u Bočinji. Džemat kojem pripada, kako kaže, brzo je okončao pregovore o integriranju u okvir Islamske zajednice.

Kada su tek počeli pregovori, u januaru ove godine, Islamska zajednica je objavila da u BiH djeluju 64 paradžemata. Razgovori su obavljeni sa 38 njih, a Bočinja je jedan od 14 onih koji su prihvatili priključenje Islamskoj zajednici.

"Što se tiče integracije u Islamsku zajednicu, sve je proteklo bez ikakvih problema. Ljudi su bili otvoreni, transparentni. Znači, mi nismo imali razgovore, nego dogovore. Ovi su bili zaista iskreni, prijateljski razgovori kojima smo došli do rješenja na obostrano zadovoljstvo", kaže Imamović.

Pedesetak kilometara dalje, u selu Ošve nalazi se jedan od 22 džemata čiji su članovi odbili postati dijelom sistema Islamske zajednice. Tu se molitva ne održava u džamiji, već u kući, opremljenoj na isti način kao i džamija.

Ošve se nalaze oko deset kilometara zapadno od Maglaja. Selo se sastoji od dvadesetak nastanjenih kuća, i još toliko devastiranih, raštrkanih duž vijugavog makadamskog puta. Mještani novinarima BIRN-a kažu da žele da budu pušteni na miru, da žive u onome što oni nazivaju "islamski život".

U Državnoj agenciji za istrage i zaštitu (SIPA) smatraju da su Ošve jedno od mjesta koja su "bezbjednosno interesantna kada je u pitanju nasilni ekstremizam i radikalizam".

Prema dostupnim podacima, nekoliko osoba iz sela je otišlo na ratišta u Siriju ili Irak.

Nakon što je istekao rok za priključenje paradžemata, muftija **Enes Ljevaković** kazao je medijima da je Islamska zajednica uradila ono što je bilo do njih.

"Bio je Sabor Islamske zajednice u BiH gdje su prezentirani rezultati razgovora s predstavnicima paradžemata. Mi smo time završili data obećanja, svoj dio posla. Sada je na drugima da urade ono što je neophodno", rekao je Ljevaković za dnevne novine "Faktor".

Izet Hadžić iz Ošvi, jedan od četvorice članova tzv. Koordinacije nezavisnih džemata, tvrdi da Islamska zajednica nije učinila dovoljno kako bi došlo do dogovora.

"Riječi Enesa Ljevakovića su, zaista, riječi koje su me kao muslimana zaboljele. Neću ništa raditi radikalno, jer ja nisam radikalan. Nisam ni terorista. Želim samo da budem slobodan i da uživam u ovoj vjeri", kaže Hadžić za BIRN BiH.

Prema njegovim riječima, mještani Ošvi su bili spremni na razgovor, ali ne i na pristanak pod svaku cijenu da budu pod okriljem Islamske zajednice.

CamScanner

"Velika je laž da mi nismo željeli, već nas nisu htjeli pod uslovima koje smo ponudili i koje sva ulema svijeta dozvoljava. Vi niste s nama razgovarali, sa mnom ste vodili monolog. Prihvati ili odbij, druge nije bilo. Bojim se i ubijeđen sam – da Islamska zajednica ima izvršni organ vlasti, mi bi davno svi bili u zatvorima", kaže Hadžić.

Islamska zajednica ovakvim tretmanom džemata u Ošvama, prema riječima Hadžića, bespotrebno prikazuje selefije kao radikalne.

"Bojim se reći, ali ne očekujem ništa dobro od Islamske zajednice", kaže Hadžić i dodaje: "Mi smo postavljeni na odstrel. Očekujem od Islamske zajednice da otvori papire koje smo mi poslali i da ih pokaže cijeloj javnosti. Ja sam i dalje spreman razmatrati ono što smo mi predložili."

S druge strane, muderis Enes Imamović iz Bočinje se nada da će, nakon što su pregovori uspješno okončani, Islamska zajednica učiniti sve što može da olakša život u ovom selu.

Stojeći na parkingu ispred džemata u Bočinji, Imamović kaže da radi i živi skromno, kao i ostali mještani. Rukom pokazuje na "malu pokretnu prodavnicu", postavljenu na prtljažnik automobila, sa slatkišima, voćem, obućom, alatom...

Kaže da se tako mještani snalaze, zarađuju i preživljavaju.

"Medžlis Islamske zajednice nama šalje efendiju koji nam petkom drži hutbu. Sada je u planu da nam u dogledno vrijeme djeca idu na vjersku pouku. Znači, sve ono što bilo koji džemat u BiH pod kapom Islamske zajednice radi, tako će normalno da djeluje i ovaj džemat", tvrdi Imamović.

Kaže da se u Bočinji živi skromno, ali je ponosan što u komšiluku ima tri vjerska objekta.

"Ispred nas vidite pravoslavnu, a iza naših leđa katoličku crkvu. Bit će, ako Bog da, i džamija, i to je pokazatelj kako živimo", zaključuje Imamović, ističući da se nada boljim danima za Bočinju.

(DEPO PORTAL/BLIN MAGAZIN/ad)

http://depo.ba/clanak/146714/petkom-stize-efendija-kako-je-dzemat-u-bocinji-prihvatio-da-se-prikljuci-islamskoj-zajednici-bih

Održana prva džuma u Bočinji pod pokroviteljstvom Islamske zajednice u BiH

U petak u Bočinji održana je prva džuma pod pokroviteljstvom Islamske zajednice u BiH. Džumu je klanjao Mersudin efendija Muminović.Islamska zajednica zvanično je

CamScanner

prihvatila bočinjsku zajednicu Bošnjaka kao svoj džemat, odnosno Bočinja je postala sastavni dio džemata Ulišnjak u Medžlisu Islamske zajednice Maglaj. Ovo je prvi pozitivan primjer integracije u Islamsku zajednicu BiH.Slika 1: Džamija u Donjoj Bočinji

http://putem-islama.com/odrzana-prva-dzuma-u-bocinji-pod-pokroviteljstvom-islamske-zajednice-u-bih/

Selo Bočinja: Komšiluk iznad vjere, vehabije prošlost

juni/lipanj 22, 2016

Arnes Grbešić

U selu Bočinja kod Maglaja nakon rata u Bosni i Hercegovini formirana je prva veća vehabijska zajednica nastanjena pretežno islamskim dobrovoljcima afroazijskog porijekla iz odreda "El Mudžahid". Ta zajednica više ne postoji.

U ovom selu danas, uz oko 200 povratnika srpske nacionalnosti, živi 14 porodica bošnjacke nacionalnosti kojima su lokalni Srbi prodali imovinu. Za razliku od "paradžemata" u naselju Ošve, u maglajskom selu Bočinja prihvatili su ulazak u Islamsku zajednicu (IZ) BiH i time više ne predstavljaju "paradžemat".

Predstavnik Bošnjaka **Semin Rizvić**, koji kao i drugi stanovnici Bočinje ne voli da ga zbog izgleda nazivaju vehabijom, za RSE kaže da je Bočinja primjer suživota Srba i Bošnjaka u Bosni i Hercegovini.

On navodi i da su se Bošnjaci distancirali od komšije **Ibrahima Delića**, ratnog vojnog invalida kojem je amputirana noga, a protiv kojeg se zbog odlaska u Siriju vodi postupak pred Sudom BiH.

CamScanner

"Priča o ulasku u IZ seže malo dalje od ove inicijative o učlanjenju 'paradžemata' u IZ. Prije svega, mi smo ulaskom dobili da više ne moramo razmišljati o vjerskom životu. Sav vjerski život organizuje IZ. Mislim da smo, sa finansijske strane i u svakom drugom pogledu, na dobitku", ističe Rizvić.

Semin Rizvić smatra da do ranije integracije nekadašnjeg "paradžemata" u Bočinji nije došlo zbog nezainteresovanosti Islamske zajednice za paralelne vjerske strukture.

"Islamska zajednica je ta koja je, možda, i ranije trebala pokrenuti jednu ovakvu inicijativu. Koliko je ona imala kapaciteta ili ne – o tome se da pričati, jer i ovo sada kako je krenulo naglo, imam osjećaj da je riječ o pritiscima kojima je podlegla IZ koja sada nema dobro razrađenu strategiju kako da se to završi", ocjenjuje Rizvić.

ISIL jedan od najvećih belaja

O komšiji Ibrahimu Deliću naš sagovornik kaže da je u Siriju otišao bez ikakve prethodne najave.

"Naravno, on je otišao na samom početku prije donošenja zakona o zabrani odlaska (dopuna Krivičnog zakon BiH o zabrani odlaska građana BiH na strana ratišta, op.a.). On je, kako je meni kazao, otišao kao humanitarni radnik da vidi kakvo je stanje. Međutim, bez obzira na sve, mi smo reagovali i rekli da ne želimo da nam pravi probleme u vezi toga, tako da smo ga isključili iz džemata", ističe Semin Rizvić.

"Jedan od najvećih belaja u kojem se danas nalazi islamski svijet je pojava tog ISIL-a (Islamic State in Iraq and the Levant - Islamska država Iraka i Levanta, op.a.). Svi oni koji žele da daju doprinos i da se zalažu za ovu vjeru, po meni, bilo bi im najpametnije da se uhvate u koštac s knjigom, da uče, upišu neki fakultet", navodi Rizvić.

CamScanner

Selo Bočinja

On naglašava da su međunacionalni odnosi u Bočinji na zadovoljavajućem nivou i da nema nikakvih problema između Srba i Bošnjaka.

"Imamo fantastične odnose. Lijepe, korektne komšijske odnose, tako da danas imamo jednu sasvim drugu priču o Bočinji", konstatuje Rizvić.

To potvrđuje i **Stana Blagojević** koja se sa suprugom u Bočinju vratila 2002. godine. Oni žive na ulazu u ovo maglajsko selo.

"Ima ona stara poslovica 'svoja kućica, svoja slobodica'. Nikog ne diram. Niko me ne dira. Šta će me biti strah? Nema nikakvih problema. Svako svoj život živi, kako može i snalazi se", zaključuje Blagojević.

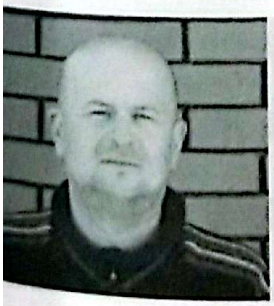

Arnes Grbešić

Novinarstvom se bavi od 1999. godine. Kao dopisnik RSE radi od 2001. godine. Sa Silvijom Brčić, koleginicom iz Livna, proglašen je 2004. za najboljeg reportera zajedničkog projekta RSE - Radio 27.

http://www.slobodnaevropa.org/a/selo-bocinja-komsiluk-iznad-vjere-vegabije-proslost/27813654.html

Održan Zavičajni sabor u Krsnom Polju kod Maglaja

31.07.2016 12:54 | Srna

Doboj - Vlada Republike Srpske izdvaja ogromna sredstva za Srbe povratnike u Federaciju BiH da bi obnovili ili izgradili kuće i sebi obezbijedili kvalitetniji život, izjavio je ministar zdravlja i socijalne zaštite Dragan Bogdanić na Zavičajnom saboru održanom u Krsnom Polju kod Maglaja.

"Na ovaj način pokušavamo dati podršku ljudima koji žele da se vrate u svoje domove i obnove svoja mjesto", rekao je Srni Bogdanić.

On je dodao da Vlada pomaže i onima koji su odlučili da se poslije proteklog rata nastane u nekoj od opština u Srpskoj.

U Krsnom Polju sinoć je održan 11. Zavičajni sabor "Krsno Polje-Bakotić-Bočinja-Dolac" tokom

CamScanner

kojeg je organizovan molitveni ručak u objektu u izgradnji Doma kulture u Bakotiću.
Za gradnju ovog objekta Ministarstvo za izbjegla i raseljena lica Republike Srpske obezbijedilo je u prvoj fazi 50.000 KM, od ukupno planiranih 100.000 KM.
Član Organizacionog odbora Zavičajnog sabora Rankica Panić najavila je da će uskoro uslijediti druga faza gradnje Doma, koji se nalazi na prostoru prijeratne prodavnice, a opština Maglaj ustupila je mještanima.
Predsjedavajući Vijeća Mjesne zajednice Krsno Polje-Bakotić Milenko Petrović ukazao je na težak položaj Srba povratnika, kao i da se od prijeratnih 5.500 stanovnika kućama vratilo oko 250 stanovnika.
"Od 2001. godine, kada je zaživio povratak, pa do danas sa ovog područja je otišlo oko 500 mještana. Mladi nemaju posla, a stariji umiru", rekao je Petrović.
Načelnik opštine Maglaj Mehmed Mustabašić naveo je da je za izgradnju Doma lokalne administracija obezbijedila zemljište, infrastrukturne priključke, te izmirenje dažbina.
Mustabašić je naveo da se radi i na održavanju saobraćajnica, kao i na projektu obnove lokalne rasvjete.
Prema njegovim riječima, u opštinskoj upravi zaposleno je troje Srba povratnika.
Zastavu 11. po redu Zavičajnog sabora Krsno Polje-Bakotić-Bočinja-Dolac podigao je devedesetogodišnji mještanin Rade Mijanović.
Tokom Sabora održana je i tradicionalna džipijada.
Saboru su prisustvovali narodni poslanik Slavko Gligorić, član Vijeća naroda Republike Srpske Enes Suljkanović, gradonačelnik Doboja Obren Petrović, odbornici u Skupštini grada Doboj i predstavnici političkih partija iz Doboja.

http://www.glassrpske.com/drustvo/panorama/Odrzan-Zavicajni-sabor-u-Krsnom-Polju-kod-Maglaja/lat/214638.html

CamScanner

U Krsnom Polju održan 11. Zavičajni sabor

31. juli 2016.

Vlada Republike Srpske izdvaja ogromna sredstva za Srbe povratnike u Federaciju BiH da bi obnovili ili izgradili kuće i sebi obezbijedili kvalitetniji život, izjavio je ministar zdravlja i socijalne zaštite Dragan Bogdanić na Zavičajnom saboru održanom u Krsnom Polju kod Maglaja.

– Na ovaj način pokušavamo dati podršku ljudima koji žele da se vrate u svoje domove i obnove svoja mjesto – rekao je Srni Bogdanić.On je dodao da Vlada pomaže i onima koji su odlučili da se poslije proteklog rata nastane u nekoj od opština u Srpskoj.

U Krsnom Polju sinoć je održan 11. Zavičajni sabor "Krsno Polje-Bakotić-Bočinja-Dolac" tokom kojeg je organizovan molitveni ručak u objektu u izgradnji Doma kulture u Bakotiću.Za gradnju ovog objekta Ministarstvo za izbjegla i raseljena lica Republike Srpske obezbijedilo je u prvoj fazi 50.000 KM, od ukupno planiranih 100.000 KM.

CamScanner

Član Organizacionog odbora Zavičajnog sabora Rankica Panić najavila je da će uskoro uslijediti druga faza gradnje Doma, koji se nalazi na prostoru prijeratne prodavnice, a opština Maglaj ustupila je mještanima.

Predsjedavajući Vijeća Mjesne zajednice Krsno Polje-Bakotić Milenko Petrović ukazao je na težak položaj Srba povratnika, kao i da se od prijeratnih 5.500 stanovnika kućama vratilo oko 250 stanovnika.

– Od 2001. godine, kada je zaživio povratak, pa do danas sa ovog područja je otišlo oko 500 mještana. Mladi nemaju posla, a stariji umiru – rekao je Petrović.

Načelnik opštine Maglaj Mehmed Mustabašić naveo je da je za izgradnju Doma lokalne administracija obezbijedila zemljište, infrastrukturne priključke, te izmirenje dažbina.Mustabašić je naveo da se radi i na održavanju saobraćajnica, kao i na projektu obnove lokalne rasvjete.Prema njegovim riječima, u opštinskoj upravi zaposleno je troje Srba povratnika.

Zastavu 11. po redu Zavičajnog sabora Krsno Polje-Bakotić-Bočinja-Dolac podigao je devedesetogodišnji mještanin Rade Mijanović.Tokom Sabora održana je i tradicionalna džipijada. Saboru su prisustvovali narodni poslanik Slavko Gligorić, član Vijeća naroda Republike Srpske Enes Suljkanović, gradonačelnik Doboja Obren Petrović, odbornici u Skupštini grada Doboj i predstavnici političkih partija iz Doboja.

CamScanner

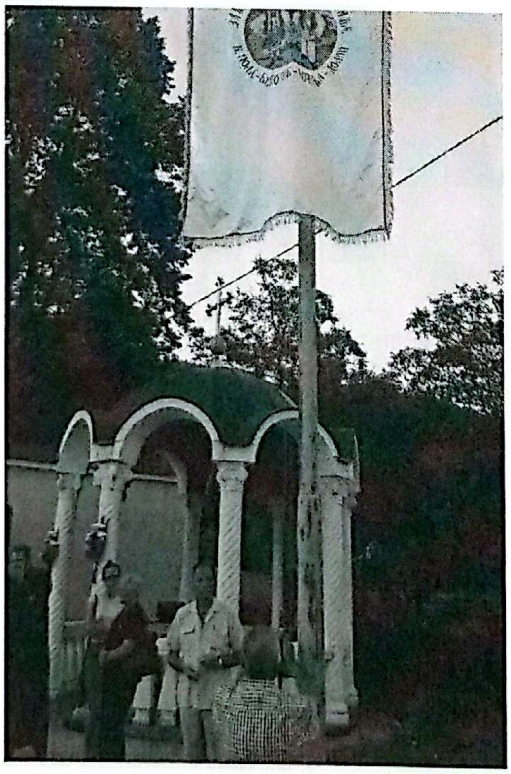

Izvor: Agencije

http://mojdoboj.info/infogradа/clanak/21082/u-krsnom-polju-odrzan-11.-zavicajni-sabor-foto

CamScanner

FOTO: OTVOREN NOVI OBJEKAT PODRUČNE ŠKOLE U BOČINJI

DATUM: 06.09.2016 | 07:32
BROJ PREGLEDA: 1122
Preporučite 54

Bočinja mnogima treba da bude primjer tolarenacije i suživota

U Bočinji je otvoren novi objekat Područne škole, u čiju je izgradnju uloženo oko 260 hiljada maraka. Školu u Bočinji ove godine pohađaće 13 učenika, od kojih su pet prvačići, što je najveći broj u posljednjih nekoliko godina. Bočinja, nekada selo na „zlu glasu" sada je svjetao primjer zajedničkog života 125 srpskih i 15 bošnjačkih porodica. Izgradnja novog objekta škole u Bočinji trajala je šest mjeseci. **„Stari, montažni objekat totalnoj je uništen u majskim poplavama 2014.godine. Iako obnovljen, prisustvo vlage i pokrov od azbesnih ploča bili su stalna prijetnja zdravlju učenika i uposlenih. U novom objektu su tri učionice, zbornica, toaleti za učenike i uposlene te kotlovnica i ostava za pelet"**, pojasnio je Osman Mujdža, direktor Osnovne škole Maglaj u čijem je sastavu područna škola u Bočinji.

Novi objekat velika radost za učenike i uposlene

Sa svojim učenicima raduju se i učiteljice Amira Redžić i Aida Šarić koje će raditi u kombinovanim odjeljenjima. „Nova škola je šarena. Naučiću pisati, računati crtati i družiti se sa drugarima", rekla nam je Šejma Imamović, učenica prvog razreda. **„Meni je lijepo bilo i u staroj školi, ali ovaj je ljepša"**, priznao nam je Vaso Lazić, učenik petog razreda.

CamScanner

Mještani Bočinje, Srbi i Bošnjaci, čine sve da život na ovom području učine boljim za sve. „Kada se sjetim da je prije dvije godine škola trebala da bude zatvorena, a sada imamo novi objekat. Hvala svima koji su nam omogućili ovu radost", dodao je Boro Jeftić, predsjednik Vijeća MZ Bočinja. Federalno ministarstvo obrazovanja i nauke izdvojilo je oko 260 hiljada KM za izgradnju objekta u Bočinji, a partneri u implementraciji bili su Vlada ZDK, UNDP i OSCE. „**Danas sva djeca moraju imati jednake uvjete za školovanje. Nadam se da će Bočinja i dalje biti primjer istinskog suživota**", rekla je na otvaranju škole prof. dr Elvira Dilberović, federalna ministrica obrazovanja i nauke.

Izgrađeni objekat škole dodatni je poticaj povratnicima da se vrate svojim domovima u Bočinji, koja, kako su to mnogi naglasili, treba biti primjer suživota i tolerancije. „**Ljudi, koji su preživjeli užasne sukobe, u Bočinji žive zajedno. Našli su zajednički jezik u korist djece i to treba da bude primjer za cijelu Bosnu i Hercegovinu**", rekao je na svečanosti Džonatan Mur (Jonathan Moor), šef Misije OSCE-a u BiH.

Uskoro realizacija projekta elektrifikacije dijela naselja

Rukovodstvo Mjesne zajednice Bočinje na svečnosti istaklo je i ostale potrebe mješana a to su Društveni dom i izgradnja sportskog poligona. Kako je rečeno, već je izvjestan projekat elektrifikacije naselja.

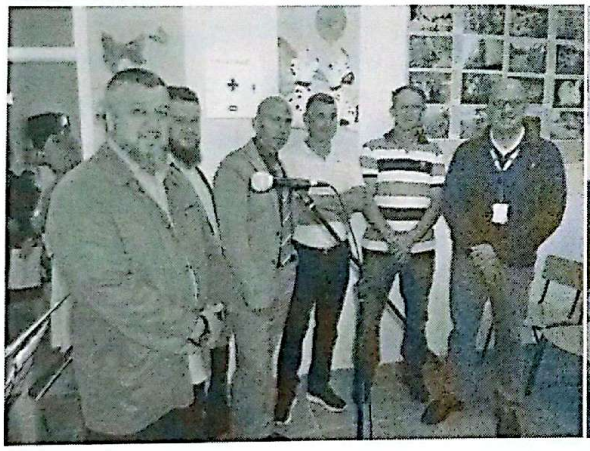

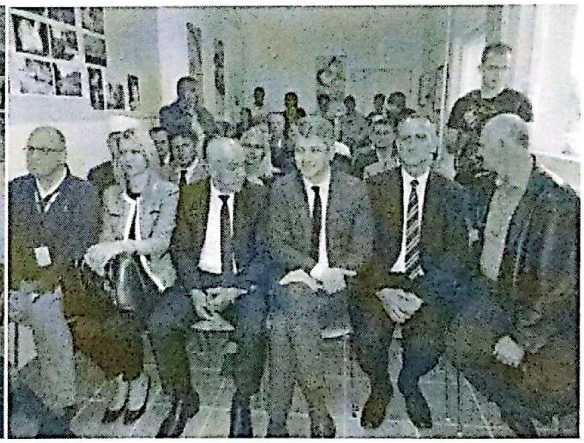

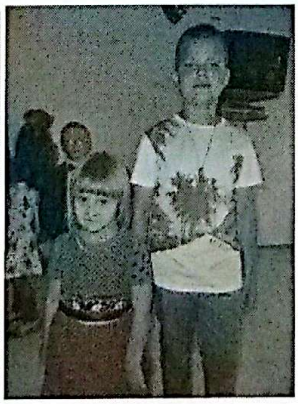

N.Br./maglaj.net

http://www.maglaj.net/bh/vijesti.php?id=9125

CamScanner

DEMINIRANJE KLIZIŠTA KRSNO POLJE-STRAIŠTE

DATUM: 08.09.2016 | 14:15

BROJ PREGLEDA: 1598

Preporučite 17

Prioritet bezbjednost povratnika

Demineri Udruženja građana „Demira" iz Orašja počeli su sa deminiranjem na lokalitetu klizišta Krsno Polje – Straište. Sredstva za ovaj projekta osigurala je Vlada SAD, implementator je ITF, a do kraja septembra trebalo bi biti deminirano oko 24.000 m2 terena.

Klizište ugrožava kuće povratnika

Početkom augusta 2014.godine klizište, kojim je pokrenuto blizu hiljadu kubika zemlje, primoralo je porodoci Darke Ilića na evakuaciju. Kubici zemlje i stabala stručili su se na njihovu kuću, jednu stablno doslovce je prošlo kroz nju i samo je velika sreća spasila četveročlanu porodicu. Ugrožena je i kuća Pantelije Mišića. **„Nakon obilne kiše brdo je krenulo prema našim kućama, sve je trajalo nekoliko minuta. Nanosi zemlje su raščišćeni, a komšija Darko je dijelom sanirao kuću i uradio drenažu da se spasi što se spasiti može. Klizište sada miruje, ali ako bude ponovno obilnih padavina ko zna šta se može desiti"**, priča nam Pantelija Mišić. Prije dvije godine "nožica" klizišta krenula je iz minskog polja i urađen je projekat interventnog čišćenja. Uz finansijsku pomoć UNDP-a

CamScanner

urađen je projekat deminiranja te je angažovana NVO "Stop mines" sa Pala. „**Nanosi zemlje, pokrenuti u klizištu, pažljivo su pregledani i nađeni su dijelovi neeksplodiranih ubojnih sredstava**", kaže Nijaz Delić, viši referent zaštite i spašavanja u Službi Civilne zaštite. Demineri „Demire" iz Orašja nastavljaju sa projektom deminiranja. „**Deminiranje terena preduslov je za sanaciju klizišta. Kako je područje deminiranja u neposrednoj blizini Regionalnog puta Maglaj-Zavidovići, dolaziće do povremenih obustava saobraćaja pa molimo sve vozače koji se kreću ovom dionicom za razumijevanje i strpljenje**", dodaje Delić.

Od okončanja rata na maglajskom području od mina smrtno stradalo 27 osoba

Na listi BH MAC-a je 25 projekata prioritetnog deminiranja milion metara kvadratnih terena na maglajskom području. Prošle godine deminirano je oko 300 hiljada m2 terena, a od okončanja ratnih dejstava do danas oko 3 miliona metara kvadratnih. Trenutno je deminerski tim Oružanih snaga BiH angažovan na lokalitetu Grabova Ravan gdje se treba deminirati 150 hiljada m2 terena. Polovinom oktobra posebni timovi OS BiH za uklanjanje kasetne municije počeće poslove na području Starog grada i to na površini od 18.000 m2 terena. Od okončanja ratnih dejstava na maglajskom području dogodila su se 54 minska incidenta u kojima je smrtno stradalo 27 osoba, od toga petoro djece. 27 osoba je teže i lakše povrijeđeno.

N.Br./maglaj.net

http://www.maglaj.net/bh/vijesti.php?id=9131

PREMA PODACIMA SA POPISA IZ 2013. GODINENASELJENO MJESTO MAGLAJ GRAD IMA NAJVEĆI BROJ STANOVNIKA, BRUSNICA I G. RAKOVAC NAJMANJI

Na području naše Općine živi 24.980 osoba što je za 18.408 osoba manje u odnosu na prošli popis stanovništva iz 1991. godine. Najveći broj stanovnika živi u naseljenom mjestu Maglaj Grad 6.438 njih, a najmanje u Gornjem Rakovcu i Brusnici, po 10 njih.

Prema podacima koje je objavio Zavod za statistiku Bosne i Hercegovine na području Općine Maglaj prema posljednjem popisu stanovništva iz 2013. godine čiji podaci se još obrađuju, živi ukupno 24.980 stanovnika u 34 naseljena mjesta.

Ako uzmemo u obzir podatak sa popisa 1991. godine kada je na području Općine Maglaj živjelo 43.388 osoba, primjeti se da je sada taj broj manji za 18.408 osoba.

Uzrok ovakvih razlika sigumo da su i stradanja i migracije stanovništva tokom ratnih dešavanja na području naše Općine, ali uzrok je također i pomjeranje i mijenjanje granica naše Općine.

Najveći broj stanovnika ima naseljeno mjesto Maglaj Grad koji ima 6.438 stanovnika, a zatim redom slijede Kosova koja ima 1.821 stanovnika, Liješnica 1.704, Misurići 1.711, Novi Šeher 1.673, Moševac 1.586, i Kopice 1.277.

CamScanner

Dalje podaci govore da slijede Jablanica sa 930 stanovnika, Mladoševica 867, Strupina 752, Domislica 744, Čobe 682, Bijela Ploča 670 stanovnika, Donji Ulišnjak 615, Ravna 539, Bradići Donji 512, Bradići Gornji 468, Tujnica 376, Bočinja Donja 225, Straište 190, Krsno Polje 167, Oruče 154, Galovac 152, Poljice 146, Radojčići 120 i Gornji Ulišnjak 106 stanovnika.

Naseljena mjesta koja imaju manje od 100 stanovnika jesu Bakotić sa 93, Ošve 91, Parnica 78, Donji Rakovac 36, Bočinja Gornja 24, Brezove Dane 22, Gornji Rakovac 10 i Brusnica sa 10 stanovnika.

http://maglajinfo.com/

Pogledi, komentari, analize...

24. srp 2016.

ANALIZA REZULTATA POPISA STANOVNIŠTVA 2013. NA OPĆINI MAGLAJ

Skoro mjesec dana prođe od objave rezultata popisa stanovništva u BiH, koje se odvijalo 2013.godine.a skoro neprimjetno su na lokalnim medijima izrečene uopštene sumarne brojke za maglajsku općinu,
Ne bi ni jedne konferencije za štampu, niti jedne stručne ili političke analize, niti jedne zvanično javno izgovorene riječi. Sve je to čudno i „ne miriše dobro", jer makar oni na vlasti znaju komentarisati sve i svašta, pa i iz najcrnje informacije izvlačiti demagoške poruke sebi u korist.A razloga da se progovori o „suhoparnim ciframa" zaista ima ....
Tako je Maglaj ostao prilično „čist grad" u etničkom smislu, gdje je Bošnjaka više nego po popisu iz 1991.god i na manjoj teritoriji nego tada.

CamScanner

POPIS

NAC STRUKTURA

	2013			1991			RAZLIKA 13/91	
	23146	%		43388	%			
BOŠNJ	19810	85,58		19569	45,1		P 241	
HRV	2041	8,82		8365	19,28		M 6324	
SRB	810	3,5		13312	30,68		M 12510	
OST	486	2,1		2142	4,93		M 1653	

P-plus
M-minus

KOMENTAR:
Bošnjaka više za 241 stanovnika u odnosu na 1991.
Hrvata manje za 6324. Od toga, razgraničenjem sa Općinom Žepče, 2001. god. "otišlo" 4257. U odnosu na 1991 a sadašnje administrativne granice Općine Maglaj oko 2100 manje.
Srba manje za 12510. Nakon "Dejtonske podjele" 1995. godine, Općine Maglaj, trebalo ih "ostati" 9500. Nije se vratilo u Maglaj skoro 9000 lica.

NAPOMENA: Zvanično "pali argumenti" o masovnom manjinskom povratku, u Maglaj, o opravdano utrošenim milionima KM za obnovu kuća i održivost. Demantovani su podaci o povratku "oko 7000 Srba i sl.

POVRATAK PREMA POPISU

Doboj -	15322 Bošnjaka	21,44 %
Prijedor-	29034 Bošnjaka	32,47 %
Zvornik-	19655 Bošnjaka	33,73 %
Teslić-	7184 Bošnjaka	18,04 % + 5 % Hrvata

- Srba je 3,5 % (slovom i brojem: osamstodeset) 810
- a Hrvata je sada 8,80 % (brojčano:2041)

Šta zaključiti:

1. **Maglaj je postao faktički jednonacionalna Općina, sa apsolutnim dominantno bošnjačkim stanovništvom.**
2. **Ono što je uznemirujuće je činjenica da su malobrojne nacionalne zajednice Srba i Hrvata svojim geografskim položajem skoro pa u „nacionalno homogenim rezervatima" na periferijama Općine (Mladoševica, Radojčići, Bočinja, Rakovac Donji i Gornji).**
3. **Demantovane su decenijske laži lokalnih poltičara i općinske vlasti o „Maglaju kao otvorenom gradu, sa najmasovnijim manjinskim povratkom, sa povratkom oko 7000 Srba" i sl. a broj Hrvata na Općini Maglaj (u sadašnjim administrativnim granicama) je manji za 2000 osoba, što pokazuje strašan trend iseljenja ili uzimanja državljanstva drugih zemalja.**
4. Izjašnjavanje o vjerskoj pripadnosti još je indikativnije. Tako je pripadnika islama, pravoslavlja i katolićanstva 98,2 %. **Sociolozi bi trebali dati odgovor na pitanje, kako je toliko vjernika, a stotine, pa čak i hiljade onih koji poslije Bajram namaza, odlaze da uz CECU „popiju koju" (malo više) i proslave. Kako to da je kriminala na svakom koraku, da su kockarnice i kladionice pune. Samo u gradu u „Viteškoj ulici" od objekta Općine do prve raskrsnice (nekih 100 – njak metara) je tačno 10 kladionica. Ili se radi o licemerju ili konformizmu, ili novom poimanju vjerske pripadnosti?**
5. **Ono što moža najviše „bode oči" i što najviše boli je obrazovna zapuštenost naroda. Brojke su frapantne:. Bez dana OŠ ili sa navršenom SAMO OŠ je čak 40 % stanovništva (7676 stanovnika), što mu dođe svaki treći Maglajlija. Bode u oči i da je smanjenje broja**

CamScanner

nepismenih brže išlo „prije novog sistema“, što je nonsens u eri informatike, modernih tehnologija, saobraćanica...

OBRAZOVANOST STANOVNIŠTVA

GODINA	ukupno	BEZ Š SPREME		NEPOTP OŠ		OŠ		SSS		VŠS	VSS	
			%		%		%		%			%
1981	29202	7081	24,24	9350	32	6989	24	4800	16,4	486	250	0,85
1991	32546	4784	14,68	6829	21	9467	29	9372	29	639	597	1,83
2013	**19451**	**831**	**4,27**	**2087**	**10,72**	**4758**	**24,4**	**10053**	**51,68**	**417**	**1097**	**5,64**

NEPISMENO STANOVNIŠTVO

1971	1981	1991	2013	broj	
24,3	14,5	9,9	2,45	508	237 nije odgovorilo što je indikativno

KOMENTAR

Od ukupnog broja stanovnika koje ulazi u quotu ČAK 15 % stanovništva nema ŠS ili nema potpunu OŠ.
SA OŠ ima 4758 lica što je 24,46 % stanovnika. Sa maksimalnom OŠ ili bez škole je 40 % stanovnika ili skoro svaki drugi (dva i po)

BROJ VSS je u odnosu na procente drugih nivoa zajednice ispod prosjeka. Ako bismo išli ovakvim tempom povećanja procenata VSS (za 20 godiina manje od 4 %), prosjek EU ćemo stići za 100 godina a RH za 50 tak godina

- Maglaj 5,64 %
- FBiH 10,10 %
- ZDK 6,86 %
- RH 18,6 %
- EU 27 %

Sporije ili istim tempom se smanjuje broj onih bez OŠ, u odnosu na period prije rata, a, istim tempom se povećava broj SSS .
U eri tehnologije, informatike, modernih komunikacija, sporije se smanjuje procenat nepismenih nego prije rata.

6. Frapantno je i to što Maglaj ima relativno mali broj visokostručnih kadrova: 5,64 % stanovništva (1097) , u odnosu na ZDK, FBiH i BH, a još je tužnije to što će nam u Maglaju trebati (ako bude i dalje ovakav trend) 50 godina da stignemo prosjek Hrvatske (18,7%) a prosjek ostalih u EU čak 100 godina (gdje je prosjek: 27 %)
7. Zapanjujuće zvuči i slijedeći podatak: Poljoprivredom se u bilo kom obliku i statusu bavi oko 3243 domaćinstva (42%), a d njih samo 216 (6,6 %) i plasira radi prodaje te svoje proizvode. Nije jasno samo kud odoše milioni poticaja za zapošljavanje u poljoprivrednoj proizvodnji) ?
8. Svaki deseti stanovnik Općine Maglaj zapravo očekuje i traži (a možda i ne može da traži) nečiju pomoć. 2138 sugrađana naime, ima problema sa penjanjem uz stepenice, samostalnim održavanjem higijene, problema sa sluhom, vidom, mentalnim poteškoćama je i sl.

   Znamo li ljudi, jesu li nam takvi među komšijama?

   Općina sigurno ne zna, Oni tek treba da sačine te registre, a 2014 godine, nakon onih februarskih protesta, jedna „ad hoc“ komisija“ se čudila koliko je takvih sugrađana, a nisu sve ni obišli.
9. Slika je potpuna tek kad kažemo da nam je stopa nezaposlenosti u Maglaju 55 % (skoro najviša u ZDK), a da su na birou za zapošljavanje najbrojniji oni između 40 i 50 godina (oko 2500) ali ne zaostaju ni mladi do 30 godina (više od 1400)

Umjesto zaključka: **Očigledno da Maglaj stagnira u svakom pogledu i da važeće ideološke, poliitičke i vrijednosne matrice nisu adekvatne i iskrene. Ovdje je samo pitanje, hoćemo li neumitno i dalje padati u glib i prošlost, ili**

CamScanner

napraviti rez i okrenuti kormilo prema zemljama EU. Obje opcije su još snažno otvorene.

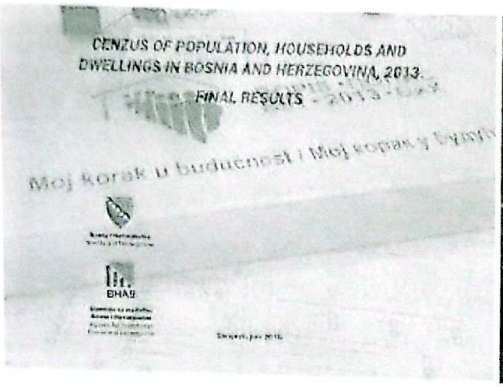

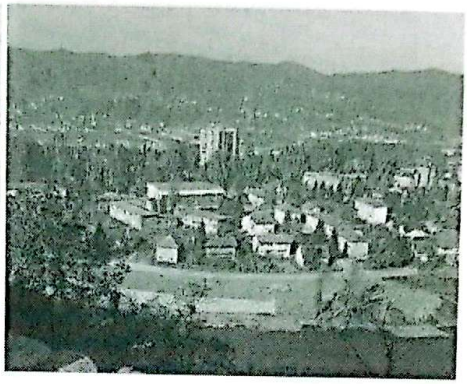

Objavio/la Hajrudin Fermic u 17:05

http://hajrudinfermic.blogspot.ba/2016/07/analiza-rezultata-popisa-stanovnistva.htm

Maglaj

Dana 26.10.2016. godine, u mjestu Bočinja, izvršena je teška krađa u prostorije područne škole, kojom prilikom je razbijeno staklo na prozoru škole, te otuđena jedna sjekira i jedna mašina za pisanje. Uviđaj je izvršen od strane istražitelja Policijske stanice Maglaj.

http://tntportal.ba/2016/10/27/mup-zdk-dvije-teske-krade-ponadena-droga-i-10-saobracajnih-nesreca/

CamScanner

Za Božić ožive i pravoslavna sela u okolini Maglaja

Objavljeno: 07.01.2017 22:00

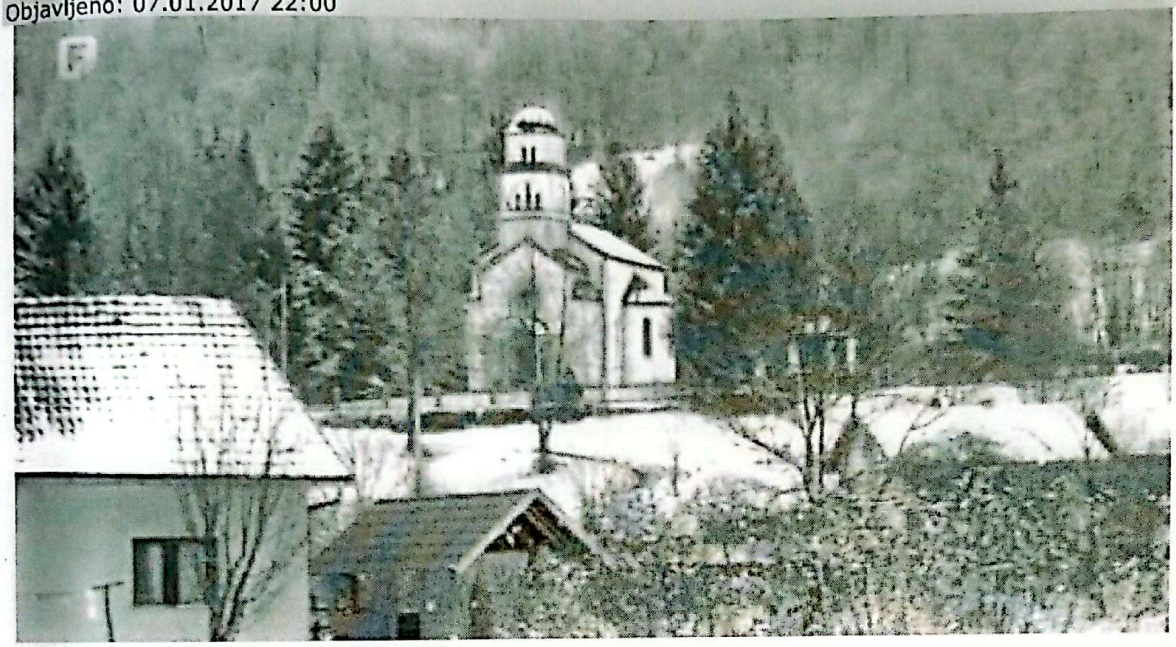

Na području Maglaja prije rata je u tri parohije bilo oko 3.000 pravoslavnih domaćinstava. Danas ih je u jednoj parohiji, maglajskoj, 470. U ovaj kraj vraćaju se i ostaju uglavnom stariji. Mladi čekaju neka bolja vremena. Božić je vrijeme kada su u rodnom kraju svi i kada radost ovog praznika ugrije srca i vrati nadu u ljudsku dobrotu.

Bolje da nestane sela nego običaja, kaže narodna izreka. Tako je i u pravoslavnim selima u okolini Maglaja uz Božić. Malobrojni povratnici, uprkos teškoj materijalnoj situaciji, dostojanstveno i s radošću dočekuju ovaj veliki hrišćanski praznik. Živo je u Bočinji, najvećem povratničkom naselju maglajske općine.

"Neki su umrli, neki se nisu vratili. Trideset posto nas je ovdje u odnosu na prije. Ali radost Božića se čuva s porodicom, sinovima, komšijama", priča povratnik u Bočinju Slobodan Đurić.

Rodni kraj ne zaboravlju ni oni koji već dvadesetak godina žive rasuti diljem svijeta. U Bočinji je svakog Božića Dražan Lazić, koji danas živi u Lazarevcu u Srbiji. "Svaki sam Božić ovdje. Tu mi je porodična kuća, roditelji. Dolazim za naše praznike", dodaje.

Mladih je u selu malo.

U bočinjsjkoj, rakovačkoj i maglajskoj parohiji prije rataje živjelo oko 10.000 pravoslavaca. Danas ih je tu, u jednoj parohiji, nešto više od hiljadu.

"Hramove smo obnovili u dobroj mjeri. Ima još malo posla koji bismo trebali da privedemo kraju. Najcrnja je slika tog ekonomsko-društvenog statusa. Problem je, kao i u cijeloj državi - nezaposlenosti", ističe maglajski paroh jerej Vladimir Kukić.

"Kad bi bilo posla u Maglaju sutra bih se vratio. Šta imam u Prnjavoru? Ništa me gore ne veže", dodaje Zoran Jovanović.

CamScanner

Ipak, ove ljude ne izdaje nada da će jednog dana biti bolje. I Milka Jovanović je, uz iskrene želje, pripremila pečenicu i badnjak za rodbinu, prijatelje i komšije. "Sreće, para i mira, toga posebno. Zdravlje i mir da budu. I nikome zlo ne mislim", poručuje Milka Jovanović iz Bočinje.

Sve će biti i proći, kažu, a ljudi i dobra djela će ostati. A Božić je vrijeme nade i praštanja.

federalna.ba

(videoprilog Muhameda Čabrića)

MaglajBocinjaBozicpovratnici

http://www.federalna.ba/bhs/vijest/189763/video-vrijeme-kada-se-svi-okupe-u-rodnom-kraju

Maglaj – Djeca srpskih povratnika učiće srpski jezik

31. maja 2017.

Djeca srpskih povratnika u maglajsko selo Bočinja od iduće školske godine učit će srpski jezik, najavljeno je na današnjem sastanku u Zenici. Škola trenutno ima 20-tak đaka, među kojima je i šest srpske, nacionalnosti dok su ostali Bošnjaci.

Uvođenje nastave na srpskom jeziku stvar je tehničke prirode, jer su ranije doneseni propisi kojima se omogućuje izvođenje nastave na sva tri jezika, po čemu je Zeničko-dobojski kanton jedinstven u državi.

Boro Jeftić, predsjednik MZ Bočinja: Pa velika je značajnost. Ima roditelja kad dijete treba da krene u školu sele se u Doboj da bi dijete imalo srpski jezik i veća je mogućnost za povratak, za opstanak i puno je toga. I da budemo svijetli primjer u Federaciji da pored vjeronauke imamo i srpski jezik.

Mensur Sinanović, ministar obrazovanja, nauke, kulture i sporta ZDK: U pitanju je samo ovaj tehnički za narednu školsku godinu da nađemo model da organizujemo djecu i da ispunimo, to su zapravo naše obaveze da svakom djetetu obezbjedimo izučavanje onog jezika kako je zakon našeg kantona i predvidio.

CamScanner

Alen Ćosić, službenik Privremene kancelarije OSCE u Maglaju: Misija OSCE-a u BiH pomaže srpskoj povratničkoj zajednici u općini Maglaj i Ministarstvo obrazovanja ZDK da učine dalje napore koji će pomoći održivom povratku srpskog stanovništva u općini Maglaj, posebno garantirati pravo na kvalitetno obrazovanje za djecu srpskih povratnika u općini Maglaj.

http://tv1.ba/vijesti/maglaj-djeca-srpskih-povratnika-ucice-srpski-jezik/

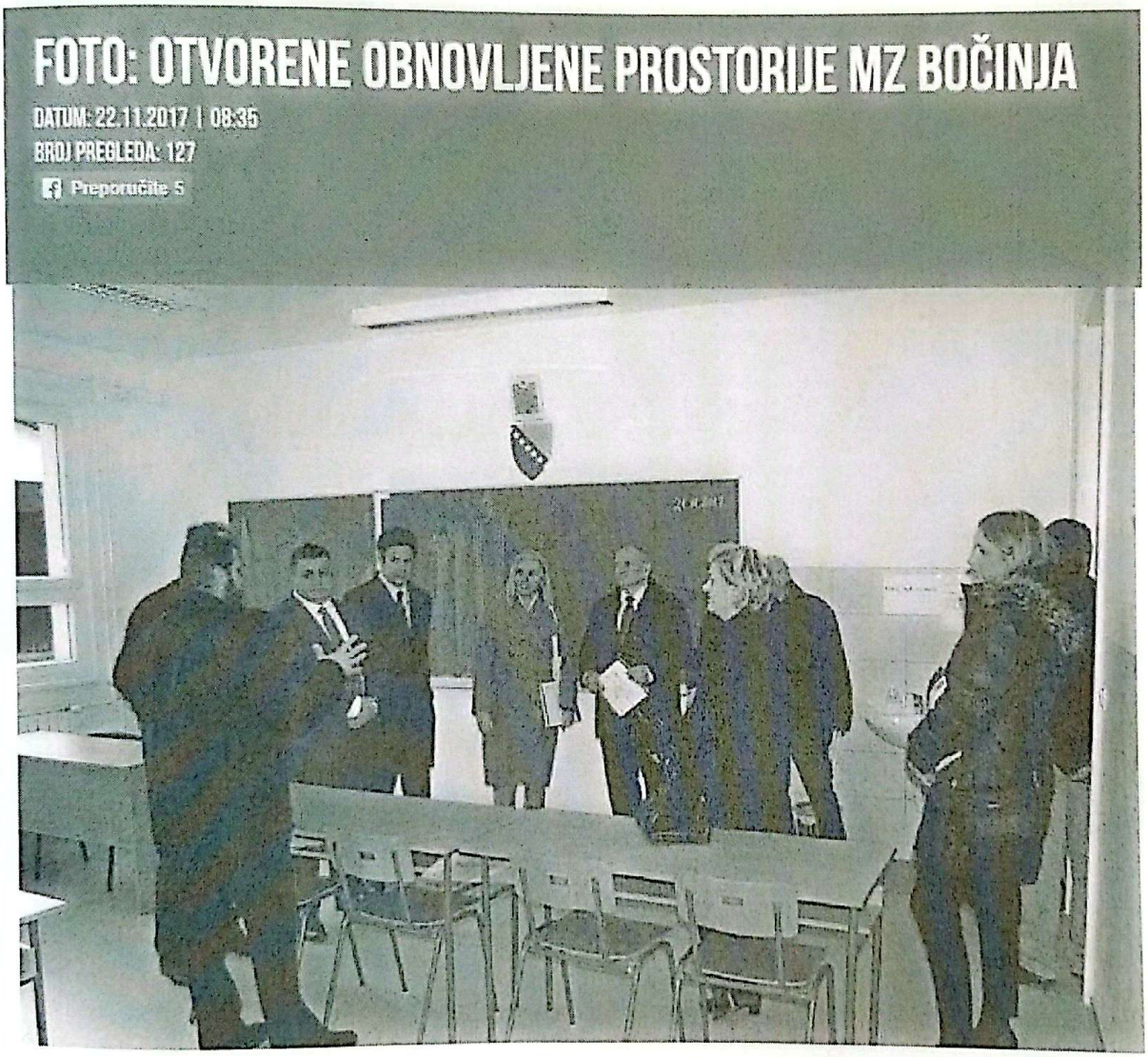

FOTO: OSCE Mission to Bosnia and Herzegovina/Facebook
U utorak 21.11.2017. svečano su otvorene obnovljene prostorije MZ Bočinja koje su urađene pod pokroviteljstvom OSCE-a u BiH i podršci Općine Maglaj.
Tom prilikom zamjenik šefa Misije OSCE-a u Bosni i Hercegovini, Alexander Chuplygin boravio je u posjeti općini Maglaj, gdje je razgovarao sa Općinskim načelnikom Mirsadom Mahmutagićem, predsjedavajućom Općinskog vijeća Svjetlanom Zamboni, kao i predstavnicima povratnika u Bočinji, te je posjetio Područnu školu.
Načelnik Mahmutagić je u svom obraćanju, između ostalog, istakao kako je ova Mjesna zajednica dobar primjer kvalitetnog suživota svih ljudi koji u njoj žive.
"Lijepo je čuti da se Bočinja više ne pominje u kontekstu u kojem se nakada pominjala, već u pozitivnom kontekstu, kontekstu zajedničkog življenja, suživota, zajedničkih aktivnosti ali evo

CamScanner

Alen Ćosić, službenik Privremene kancelarije OSCE u Maglaju: Misija OSCE-a u BiH pomaže srpskoj povratničkoj zajednici u općini Maglaj i Ministarstvo obrazovanja ZDK da učine dalje napore koji će pomoći održivom povratku srpskog stanovništva u općini Maglaj, posebno garantirati pravo na kvalitetno obrazovanje za djecu srpskih povratnika u općini Maglaj.

http://tv1.ba/vijesti/maglaj-djeca-srpskih-povratnika-ucice-srpski-jezik/

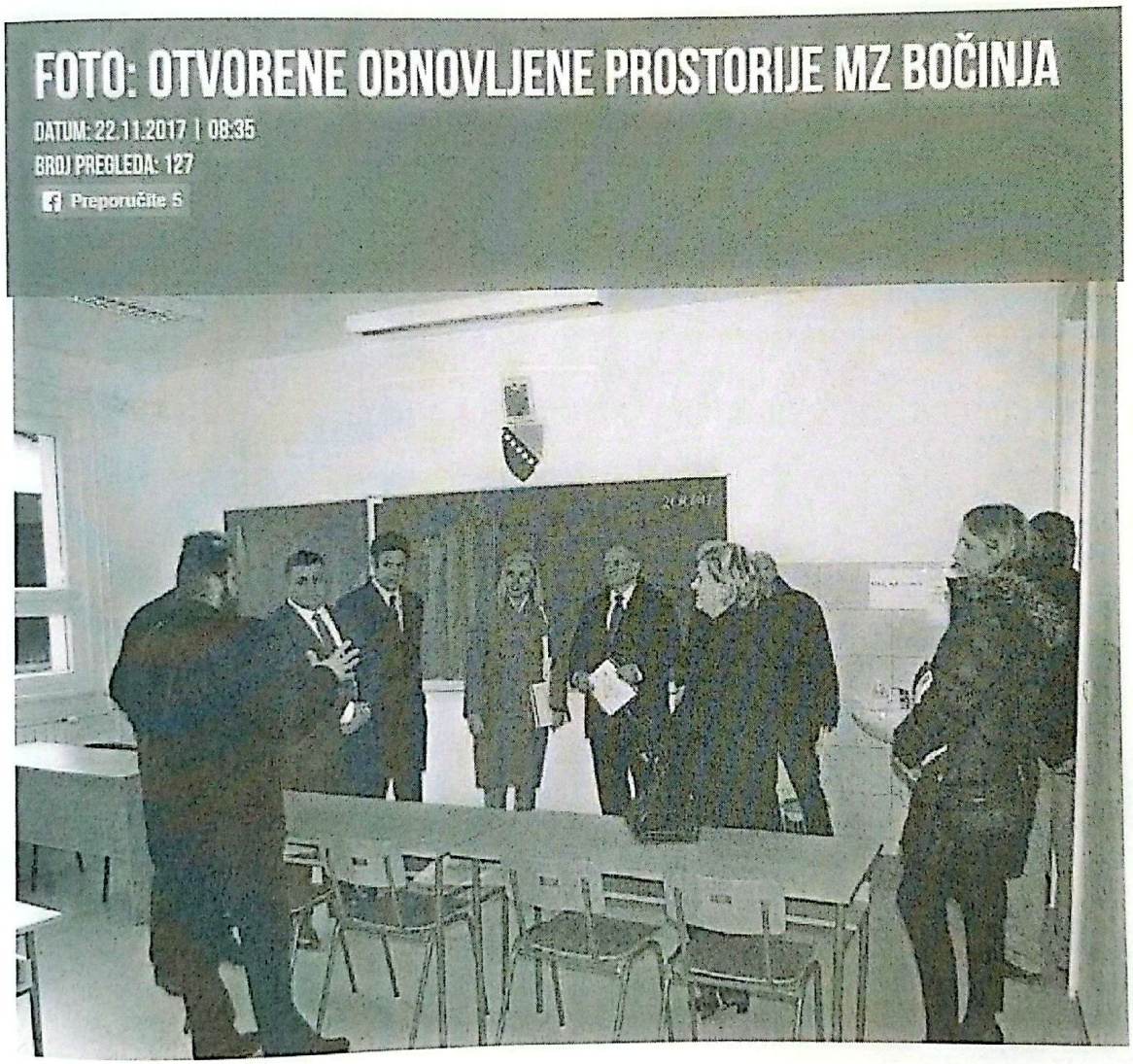

FOTO: OSCE Mission to Bosnia and Herzegovina/Facebook
U utorak 21.11.2017. svečano su otvorene obnovljene prostorije MZ Bočinja koje su urađene pod pokroviteljstvom OSCE-a u BiH i podršci Općine Maglaj.
Tom prilikom zamjenik šefa Misije OSCE-a u Bosni i Hercegovini, Alexander Chuplygin boravio je u posjeti općini Maglaj, gdje je razgovarao sa Općinskim načelnikom Mirsadom Mahmutagićem, predsjedavajućom Općinskog vijeća Svjetlanom Zamboni, kao i predstavnicima povratnika u Bočinji, te je posjetio Područnu školu.
Načelnik Mahmutagić je u svom obraćanju, između ostalog, istakao kako je ova Mjesna zajednica dobar primjer kvalitetnog suživota svih ljudi koji u njoj žive.
"Lijepo je čuti da se Bočinja više ne pominje u kontekstu u kojem se nakada pominjala, već u pozitivnom kontekstu, kontekstu zajedničkog življenja, suživota, zajedničkih aktivnosti ali evo

CamScanner

kako vidimo danas i zajedničkih rezultata" - istakao je Mahmutagić.
"Misija OSCE-a u BiH imala je čast da doprinese obnovi prostorija mjesne zajednice, koje su bile teško oštećene u poplavi 2014. godine. Prostorije poput ove su zaista žile kucavice, gdje ljudi svih etničkih pripadnosti mogu da se okupe, komuniciraju, da se druže i da ojačaju svoje društvene veze u zajednici" - izjavio je Alexander Chuplygin, zamjenik šefa Misije OSCE-a u Bosni i Hercegovini.

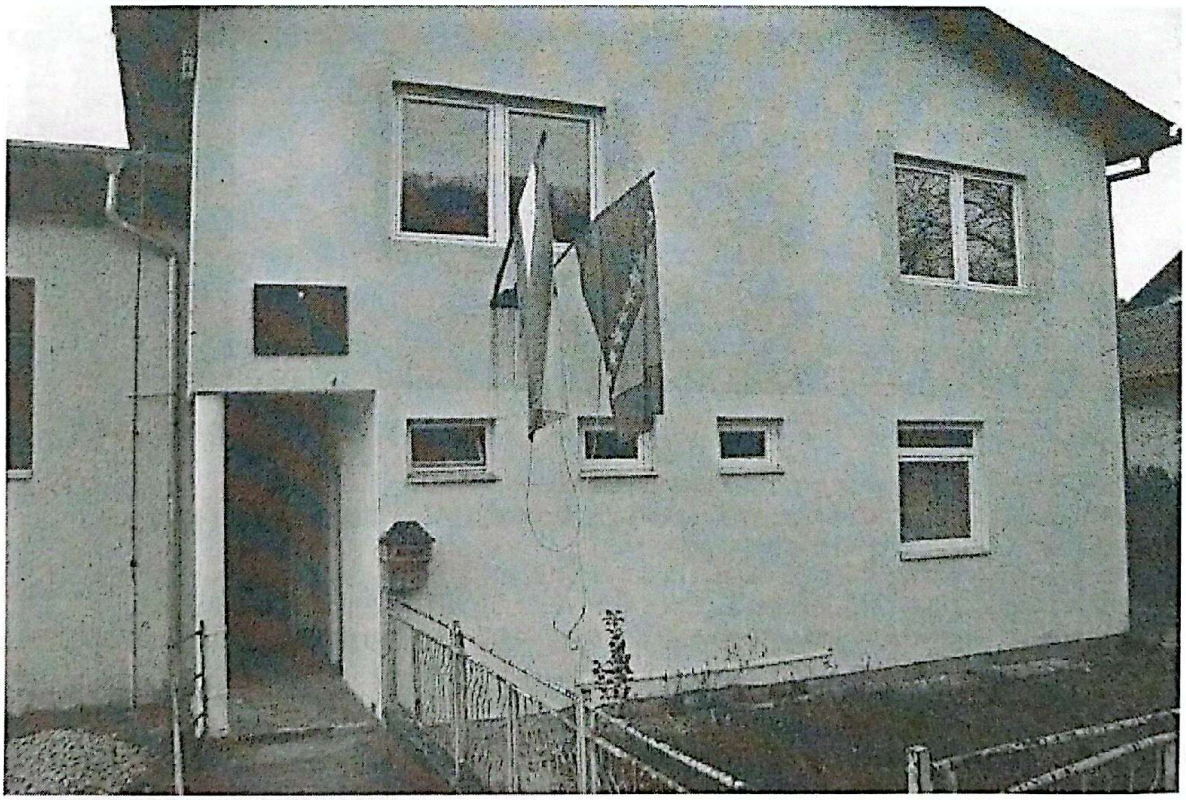

CamScanner

CamScanner

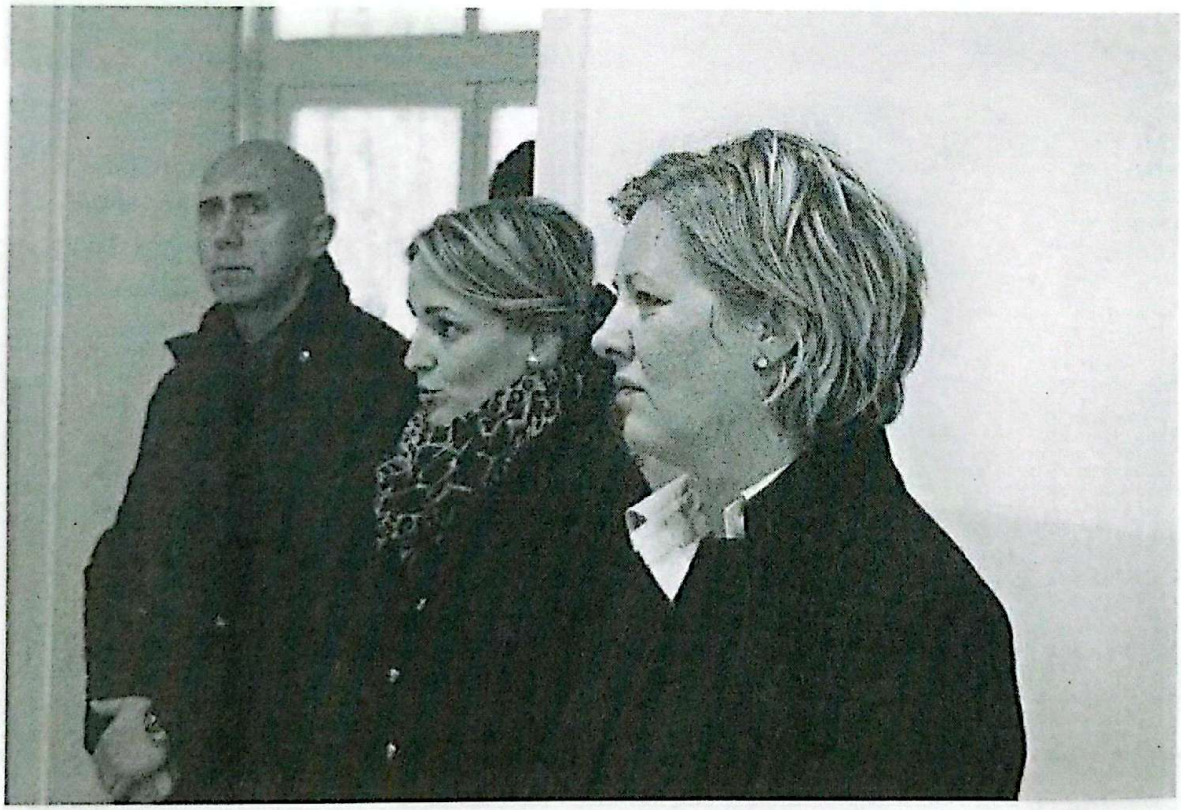

CamScanner

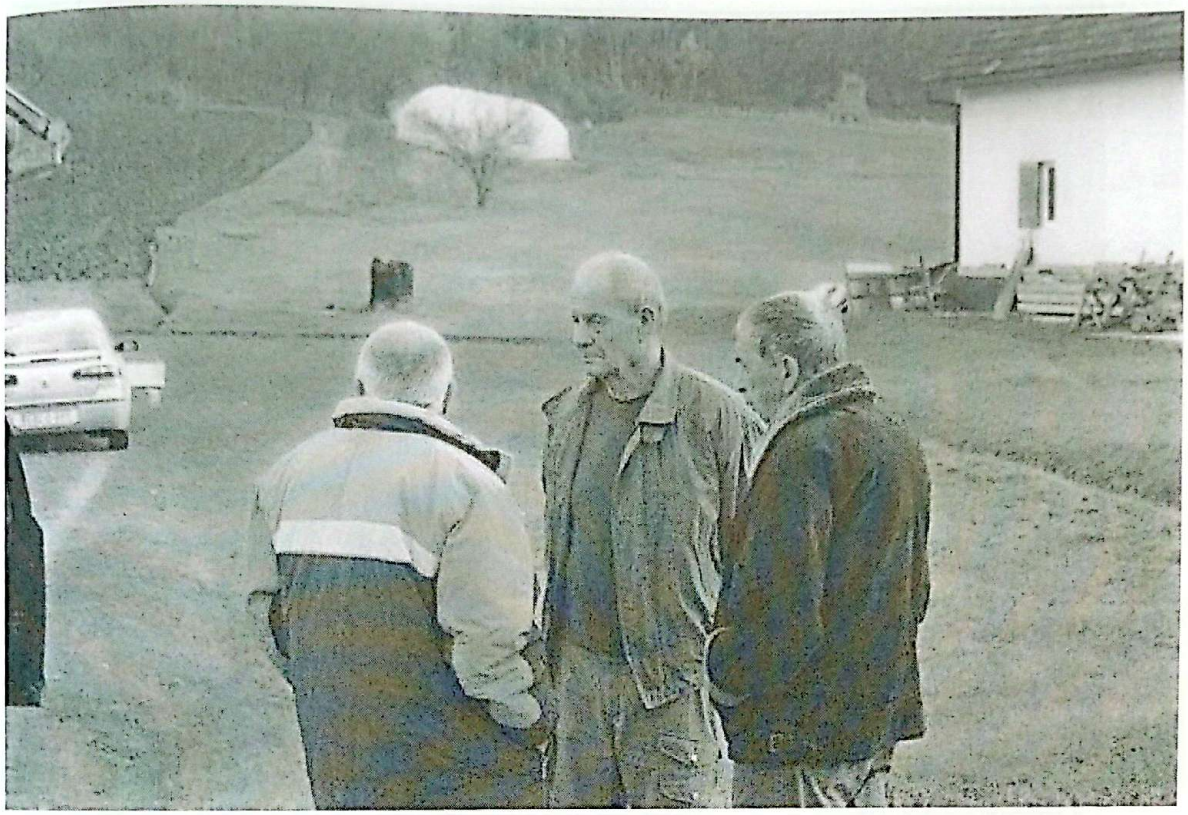

maglaj.net

http://www.maglaj.net/bh/vijesti.php?id=10322

Парохија бочињска (Бочиња код Маглаја)

Парохијска Црква Св. Петке Параскеве: Једнобродна црква је почела да се зида 1935. године, а темеље је освештао 1936. године прота маглајски Јован Јефтић као изасланик Његовог Преосвештенства Епископа зворничког Нектарија Круља. Завршени храм је освештао надлежни Епископ Нектарије Круљ 1938. године. Црква је грађена од зеленог камена пјешчара, дрвене грађе и пијеска, а покривена је лимом и има звоник са једним звоном. Пројекат је 1935. урадио архитекта Никола Томашевић из Београда.

CamScanner

У Бочињи је од 1919. године постојала дрвена црква посвећена Св. Петки, а то је била преправљена војна барака, донесена из Усоре код Добоја. Освештана је 27. октобра 1919. године.

У посљедњем рату храм из 1938. године је потпуно уништен од стране муслимана. Храм је обнављан 2001-2002, а освештан је 27. октобра 2002. године од стране Његовог Преосвештенства Епископа зворничко-тузланског Г. Василија.
Црквена умјетност: Храм није живописан, а иконостас од храстовине је урадио Живко П. из Укрине код Челинца. Иконе је сликао Александар Васиљевић из Добоја.

Матичне књиге: Нису сачуване у континуитету.

Гробља: Једно поред цркве, друго на брду изнад цркве - Башча, јужно од храма - Рудина, у Горњој Бочињи - Њиверица, затим гробље Паравци, Павловића гробље - Бакотић.

Свештенство: Василије Перовић (до 1945), Јован Гајић (1945-1978), Марјан Симић и Драган Терзић (1978-1981), Милутин Илић (1981-1995), Далибор Ђекић (2000-2011).

Ктитори, приложници и добротвори: Милко Гогић који је донирао иконостас и врата за храм, а велики помоћници у раду су били Стојан Томић, Бошко Јовановић и Здравко Божић.
Звоно је дар протојереја-ставрофора Драгана Јовановића из Хамбурга.

Извори и литература: Исказ јереја Владимира Кукића од 20. децембра 2012. године.

Филијални храм у Доцу (Долац, Завидовићи): Једнобродна Црква Св. Василија

CamScanner

Острошког димензија 9 х 6 метара почела је да се подиже 2008 године, а темељ је освештао 2010. године Његово Преосвештенство Епископ зворничко-тузлански Господин Василије. Груби радови су завршени, а храм још није освештан. Здање је сграђено од бетона, печене цигле „јединице", дрвета и лима, покривено је алуминијумским лимом, има звоник и једно звоно. Пројекат је урадио Д. Васиљевић из фирме „Енерго-техника" из Добоја.

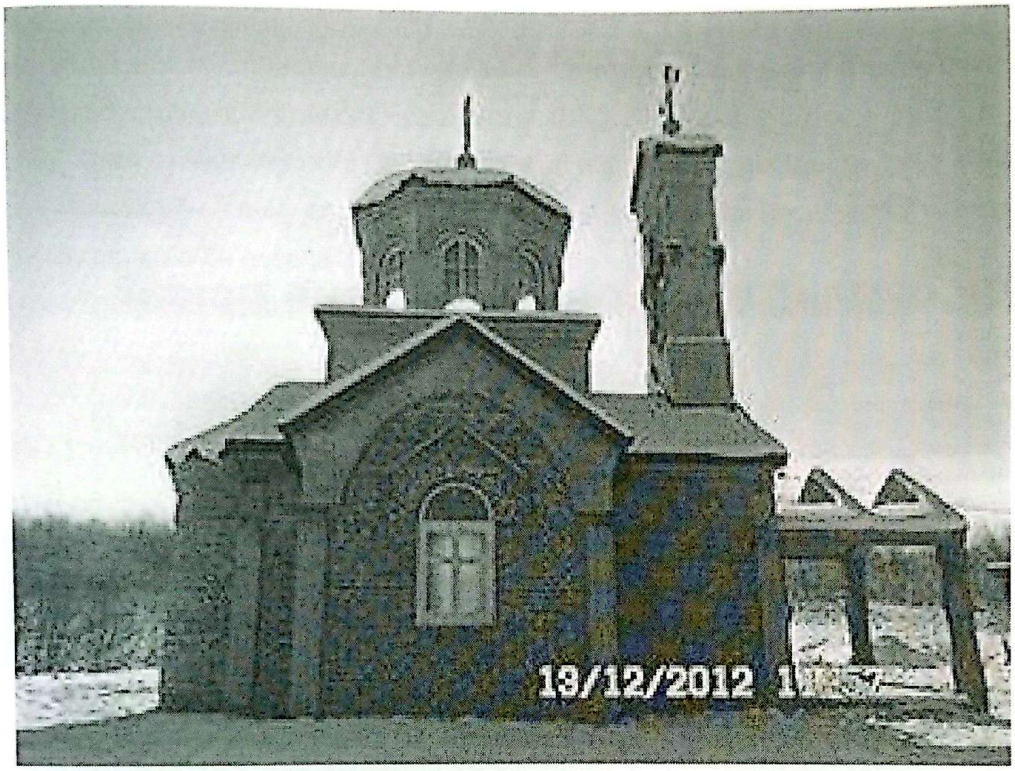

Извори и литература: Исказ јереја Владимира Кукића од 20. децембра 2012. године.

Свештеник

Парох: Владимир Кукић, рођен у Дервенти 16. фебруара 1988. године. Завршио је Богословију Св. Петра Добробосанског у Фочи 2006. године, а кијевску Духовну

CamScanner

академију 2010. године. Рукоположен је у чин ђакона 28. јуна, а у чин свештеника 3. јула 2011. године. од стране Епископа зворничко-тузланског Г. Василија.

Парох при храму Светог пророка Илије у Маглају, опслужује парохију у Бочињи

+387 52 609 501
+387 66 195 359

spcmaglaj@gmail.com

У Доцу освештана новосаграђена црква

30.07.2017 19:51 | Срна

Завидовићи - Његово високопреосвештенство митрополит добробосански Хризостом данас је у Доцу, у федералној општини Завидовићи, освештао новосаграђену цркву посвећену Светом Василију Острошком.

Митрополит Хризостом, који је и администратор Епархије зворничко-тузланске, рекао је да је лијепо боравити у Доцу и освешати храм који су мјештани саградили упркос трагедији и тешким временима кроз које су они и сви Срби овог краја прошли у посљедњих 20 и више године.

"Овај свети храм је подигнут силом и вољом Божијом, али и љубављу и спремношћу мјештана да овдје подигну цркву, први пут у историји српског народа овог села", рекао је

CamScanner

митрополит Хризостом.

Према његовим ријечима, није српски народ заборавио да гради цркве, него нису биле ни прилике ни околности да их граде онда када је требало.

"Данас је Бог дао нама, можда када смо и најслабији, када смо растјерани и прогнани са својих огњишта, да правимо светиње које су свједочанство вјере српског народа", рекао је митрополит Хризостом.

Он је истакао да је новосаграђени храм израз љубави према Богу, али и вјере ових људи према Светом Василију Острошком Чудотворцу.

Митрополит Хризостом је поручио Србима Озрена и подозренских мјеста да уз обнављање и изградњу цркава обнављају своје куће, окућнице и имања и да насељавају вјековна огњишта како села не би остала пуста.

Предсједник Грађевинског одбора Веселин Илић рекао је да је градња цркве почела 2008. године.

"Идеју да се црква гради прихватили су повратници у Доцу и они расељени у земљи и широм свијета. Темеље цркве освештао је прије осам година тадашњи владика зворничко-тузлански Василије", подсјетио је Илић.

Он је нагласио да од почетка градње храма до данас није забиљежен ниједан проблем нити је било оспоравања градње од стране локалне управе Завидовића.

За кума цркве изабран је Младен Станковић из Доца, на привременом раду у Луксембургу.

Парох маглајски протојереј Младен Пупуђ именован је за старјешину цркве у Доцу.

Освештењу цркве и сеоској слави Светој великомученици Марини - Огњеној Марији присутвовало је више од 500 мјештана Доца и гостију.

Свечаности је присутвовао и начелник општине Завидовићи Хашим Мујановић.

Црква у Доцу је једини новосаграђени и освештани православни храм у Федерацији БиХ.

http://www.glassrpske.com/drustvo/panorama/U-Docu-osvestana-novosagradjena-crkva/242328.html

30/07/2017 | 08:18 | Autor: RTRS |

Mitropolit Hrizostom sa povratnicima i raseljenima iz maglajskih sela

Mitropolit dabrobosanski Hrizostom služio je večernje u Krsnom Polju kod Maglaja u okviru 12. Zavičajnog sabora "Krsno polje-Bakotić-Bočinja-Dolac", kojem su prisustvovali povratnici i raseljena lica sa ovog područja.

CamScanner

Mitropolit dabrobosanski Hrizostom Foto: RTRS

Mitropolit Hrizostom poručio je sinoć u obraćanju vjernicima da se molitvenim okupljanjem srpski narod treba da potvrdi u vjeri, pobožnosti i nastojanju da bude ono što jeste - narod Božiji, koji je vijekovima ovdje postojao, gradio, molio se i stradao.

"Ovdje sam, prije svega, i da vam zahvalim jer ste i u najtežim vremenima za srpski narod osmislili ovaj prostor kao prostor molitve, saborovanja i susreta. Za nas, kao narod Božiji, najvažniji je susret čoveka sa čovekom, prijatelja sa prijateljem, a najvažnije nas sa Bogom. Tamo gde su dva i tri sabrana u ime Gospodnje, tu je Gospod prisutan", istakao je vladika Hrizostom.

Organizator Zavičajnog sabora Sretko Đurković rekao je Srni da je namjera motivisati raseljene stanovnike iz Krsnog Polja, Bakotića, Bočinje i Dolca, koji su penzionisani, da se vrate na svoja ognjišta i obnove imanja.

Đurković je naveo da je ovaj kraj bogat uspješnim ljudima i najavio realizaciju brojnih projekata da bi se pobošali uslovi za održivi povratak, te zahvalio Gradskoj upravi Doboj za dosadašnju pomoć.

Prema njegovim riječima, i ova manifestacija vraća dušu ovome kraju, koje naseljava mali broj starijih povratnika.

Đurković je izrazio zadovoljstvo sve većim prisustvom mlađih koji su raseljeni po Kanadi, Australiji, Americi i Evropi, a svoj godišnji odmor provode na ovom prostoru.

Zavičajnom saboru prisustvovao je i nekadašnji načelnik opštine Maglaj Mehmed Mustabašić.

Organizacioni odbor pripremio je bogat kulturno-umjetnički program sa prepoznatljivim ozrenskim kolom, koje je tradicija na saborovanjima.

Izvor: SRNA

http://lat.rtrs.tv/vijesti/vijest.php?id=263397

CamScanner

Bočinja: "Izloženi smo nepravdi zbog predrasuda"

20. decembra 2017.

Autor: **N1**

Česte su posjete kako međunaronih predstavnika, tako i novinara selu Bočinja kod Maglaja.

Neobičnim se smatra suživot između Bošnjaka i povratnika srpske nacionalnosti, na šta stanovnik ovog mjesta Enes Imamović kaže:

"Nije mi čudno iz razloga što ljudi ne mogu to shvatiti u svojim glavama imaju neku sliku, iako je prošao toliki period, čudno im je kako mi Bošnjaci i Srbi živimo na jednom mjestu, dijelimo taj životni prostor. Nekome to i kad prođe sto godina neće moći doći do glave da je to nešto sasvim normalno, mi drugačije ne znamo funkcionisati, i ne znam zašto bi tu nešto trebalo da bude posebna atrakcija".

Za razliku od mnogih mjesta širom BiH – u obrazovnoj sferi nema većih problema. U jednoj područnoj školi, izučava se i srpski i bosanski jezik.

"Ja sam prije nekoliko godina kada je obnovljena poplavljena škola u Bočinji, na otvaranju kazao to pred ministrima koji su nam bili u posjeti da mi nikad nećemo dozvoliti niti nam je to bio cilj da kažemo da će ta škola biti sa dva, tri krova ili manje od toga, nego smo htjeli pokazati, nudili smo se i tada i danas se nudimo da pokažemo drugim ljudima kako da to dovedemo u takvo stanje i tu ne treba puno samo treba krenuti od onog ljudskog da se kaže ja sam taj, ja živim tu I ja ne znam drugačije živjeti", nastavio je svoju priču Imamović.

"Problem je što je neko nama sa strane govorio kako trebamo ako ne budete tako, onda ćete biti stigmatizirani, bićete odbačeni, bićete prozivani evo mi nakon toliko godina tog zajedničkog života možemo samo drugima prenijeti svoja iskustva ako hoće, a imam osjećaj

CamScanner

da to neko neće da nekome odgovara da to i dalje na nekim terenima tako bude, neko živi od toga da od nekoga nešto odvoji. Ljudi su drugdje u BiH možda shvatili da mogu živjeti razdvojeno, da im je dobro tako, ko pita jednu malu provinciju, sredinu za njihovo mišljenje", kazao je.

Da li zajednica ima predrasude zbog fizičkog izgleda?

"Mislim da nema ugroženije skupine u državi od onih ljudi koji izgledaju estetski onako kako izgledam ja, a mislim izgledaju puno ljepše nego ja.Zašto to kažem? Zato što kad su u pitanju ti ljudi ne gledaju se pojedinačna njegova djela ili ono šta je on kao pojedinac uradio nego se u isti koš trpaju svi. Tako se u drugim skupinama ne gleda. Ako je, primjera radi, neko ko ne izgleda ovako kao ja uradio neko djelo koje nije u skladu sa zakonom – samo se tretira on i više niko. Ako je neki muzičar, slikar, ne znam šta, uradio nešto da me pogrešno ne shvate muzičari, slikari, nešto što nije u skladu sa zakonom a može se uraditi, kazat će se taj i taj po imenu i prezimenu, uradio je to i to", kazao je.

"S druge strane, ako je uradio neko nešto, a izgleda kao ja ne, ne, ne – to je onda uradilo hiljadu, dvije hiljade ljudi. Da li je to u skladu s ljudskim pravima, s principima onog što civilizirani svijet zagovara da je svakoj individui zagarantovana ljudska prava, pravo na ispovjedanje vjere, pravo na rad na život, osim ako krši zakone neke zemlje onda službe, nadležni organi trebaju da tog pojedinca na stranu odvoje, kažu tako i tako. Mi samo to tražimo. To je taj očajnički krik u smislu – nemoj me trapati gdje nije istina"

"Uzmite moju istoriju, uzmite istoriju svih tih nekih ljudi kojima se godinama rade nepravde, a ovoj skupini se godinama rade nepravde u smislu pripisivanja nečega što nema nikakve veze. Ja sam 24 sata dostupan svakome i novinarima i komšijama, državnim organima – ne znam više šta je problem. Tu sam da mi se kaže Enese tu si pogriješio, trebaš to korigovati, je li to u skladu sa zakonom, jeste, hajmo dalje. A da kažete iza leđa da sam ja nešto što nisam – to možda više govori o onima koji govore o meni ili o nama", naveo je.

Enes Imamović je u razgovoru za N1 kazao da ne želi da ga označavaju kao vehabiju ili pripadnika selefijske zajednice, nego isključivo kao Bošnjaka iz Bočinje.

"Ja više ne znam šta trebamo mi da uradimo da bismo dokazali da nismo ono kako nas neki doživljavaju. Neka mi neko kaže šta ja treba da uradim da bih ja prema mišljenju tih nekih osoba, ili nekih službi bio normalan? Ako je zakonom dozvoljeno, a jeste da svaka osoba ima pravo da ispovjeda svoju vjeru ne uzurpirajući druga prava – ja mislim onda da mi to radimo po zakonu. Zakon ove zemlje je jednak za sve, ali se primjenjuje shodno situacijama nejednako za sve. Vjerujte, nakon toliko godina i izlaska u javnost i života ovako sa našim komšijama Srbima – ne mogu izvaditi epruvetu, pa nešto promiješati da kažem, eh nakon ovoga ću biti prihvatljiv ovdje ili ondje – neka mi neko kaže u čemu griješim pa da bih ja bio prihvatljiv za zajednicu?"

Nosi li to određene probleme, njemu i porodici?

"Moja porodica direktno nije imala problema. Ali mi smo odrasle osobe, ne morate vi meni kazati direktno na ulici riječima, suprotstaviti mi se, odrasli ljudi znaju i s pogleda pročitati. Mada taj pogled, taj gest nije dokaz, niti ja imam namjeru to dokazivati, ljudi imaju pravo na svoja mišljenja. Sve dok me neko fizički ne dira, uredu je. U tom smislu nismo imali problema."

CamScanner

Kako su prešli u okrilje Islamske zajednice BIH?

"Mi smo prošle godine formalno ušli pod okrilje Islamske zajednice. Ali i ranije smo imali odnose. Ta komunikacija traje normalno, godinama je trajala samo kada je Islamska zajednica pravno to pokrenula, to je završeno za par minuta razgovora nije se tu moralo ništa specijalno nuditi, pregovarati, mijenjati nešto samo smo nastavili normalno saradnju kao I do tada. Naravno, mi smo tim činom, to moramo priznati skinuli neki teret sa svojih leđa u smislu da smo mi, nazovimo tamo neke skupine koje nisu u sklopu IZ, da nismo za saradnju da smo ne znam šta, dakle mi smo sastavni dio Islamske zajednice i bili smo", izjavio je Enes Imamović za N1.

"Imam ženu i petero djece. I čitava se država zalaže za natalitet, međutim kad dođe praktično to se slomi na običnom čovjeku koji ništa nije kriv. Moja supruga nije mogla ostvariti porodiljsku naknadu, koja je nezaposlena, znači jednokratnu novčanu pomoć samo iz razloga što su moja primanja 407 maraka. Ali budućnost svoje djece vidim u BiH. Ja smatram da neko drugi u svijetu ima ovo što mi u ovoj zemlji imamo, bogatstva, to bi bila jedna od najprosperitetnijih država svijeta", dodao je.

Život posvećen BIH, suživotu i toleranciji...

"Ali eto, neko svjesno krije te blagodati naše, tako da naša omladina za 500, 600, 700 maraka odlazi tamo negdje da radi. Opet današnja omladina nije kao što smo mi bili, da imaju neki cilj, hoće za jedan dan da imaju auto, drugi dan već stan, treći novi mobitel, četvrti da opet to sve promijene jer im je to dosadilo, to sve treba uskladiti. Ali moj je nijjet, namjera, da moja djeca ostanu tu. Sav moj život je posvećen BiH i izgrađivanju odnosa I suživota, tolerancije onoga što je Bosna vijekovima. Ovo nije ništa novo, nismo ništa izmislili, neki novi recept zajedništva", kazao je na koncu razgovora za N1.

http://saff.ba/bocinja-izlozeni-smo-nepravdi-zbog-predrasuda/

CamScanner

Vaskrs u Bočinji kod Maglaja nosi poruke mira i važnosti dobrih komšijskih odnosa

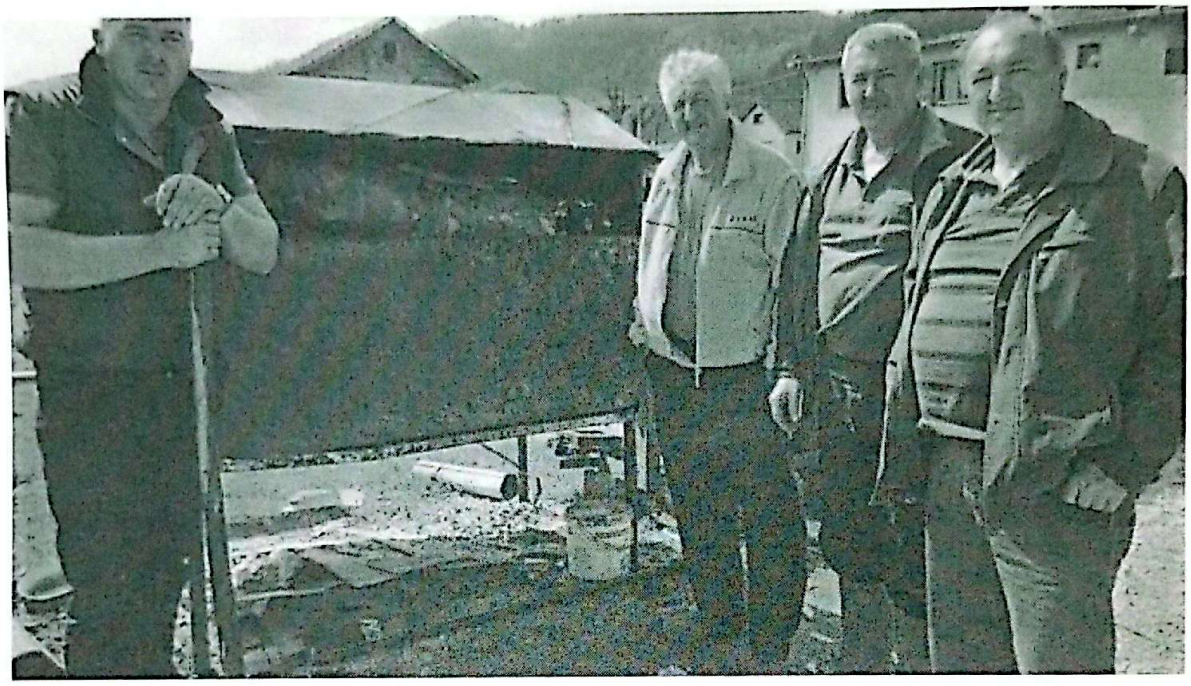

Pravoslavni vjernici širom Bosne i Hercegovine danas su dočekali najradosniji blagdan Vaskrs, a među njima su i mještani Bočinje kod Maglaja koji su u razgovoru za Klix.ba naglasili da je zajedništvo i dobar odnos rodbine i komšija ključ uspjeha i glavna poruka Vaskrsa.

Pravoslavni vjernici širom Bosne i Hercegovine danas su dočekali najradosniji blagdan Vaskrs, a među njima su i mještani Bočinje kod Maglaja koji su u razgovoru za Klix.ba naglasili da je zajedništvo i dobar odnos rodbine i komšija ključ uspjeha i glavna poruka Vaskrsa.

Iako se Bočinja u prošlosti u bh. medijima spominjala kao leglo ekstremizma, današnja slika je suprotna medijskim naslovima koji su do prije nekoliko godina korišteni za opisivanje situacije u Bočinji kod Maglaja. Danas u Bočinji žive Srbi, Hrvati i Bošnjaci ili pravoslavci, katolici i muslimani, i svi, bez problema obilježavaju svoje praznike.

Ekipa portala Klix.ba posjetila je Bočinju i razgovarala s mještanima koji su pripremali pečenje za rodbinu koja im dolazi za Vaskrs. U razgovoru za Klix.ba Duško Jovanović je kazao kako na Vaskrs svi zaborave na probleme i svađe.

"Vaskrs za nas predstavlja blagdan koji je prilika za okupljanje porodice i prijatelja. Kada se ima novca, kupi se pečenje, kada nema novca onda pečemo piliće, ali najbitnije je da smo svi sretni i da taj dan zaboravimo na probleme i svađe", govori Jovanović.

CamScanner

Dodao je kako su u Bočinji imali probleme samo prilikom povratka, ali da je situacija sada odlična. Njihov najveći problem, svih mještana Bočinje, danas je slaba finansijska podrška za oživljavanje sela i povratnika zbog čega sve veći broj mladih odlazi.

"Svi projekti koji su ovdje realizirani, realizirani su zbog nesreće koja nas je pogodila, poplava, pa su se donacijama obnovile mnoge stvari za normalno funkcionisanje. Međutim, napravili su novu školu, a za deset godina pitanje je hoće li tu biti barem jedan učenik jer mladi svi odlaze", zaključio je Jovanović.

Maglajski Paroh Vladimir Kukić koji opslužuje i bočinjsku i rakovačku parohiju u razgovoru za Klix.ba je kazao kako su pripreme za Vaskrs trajale sedam dana, a da je današnji dan najveća radost za vjernike.

"Vaskrs je kruna svega. Gospod samo da je rođen kao čovjek, a da nije vaskrsnuo, ne bi imali taj pokazatelj božanstva. Vaskrsenje jeste smisao hrišćanstva i zbog toga je najradosniji praznik", pojašnjava Kukić.

Dodaje da je Bočinja danas primjer suživota komšija raznih vjeroispovijesti te da će poruke mira i dobrih želja danas ići od Bošnjaka ka Srbima, kao što ide od Srba ka Bošnjacima za vrijeme bajramskih praznika. Kukić kao i Jovanović smatra da je najveći problem svih naroda ekonomska situacija u državi zbog čega omladina odlazi van Bočinje, Maglaja, ali i države.

"Strasti su postojale nakon rata, ali život ide dalje i moramo svi zajedno živjeti. Svjesni smo da je rat zlo koje je svima nametnuto. Prvi ja imam dosta prijatelja Bošnjaka s kojim se rado viđam, ali tu priču više niko ne želi ponavljati jer se sve loše stvari trebaju zaboraviti. Poruka mojim parohijanima je da se trudimo što kvalitetnije živjeti, a naročito uz suživot i poštovanje naših komšija. I Božija zapovijed je da ljubimo bližnjeg kao samog sebe. Ovdje se ne govori o srodstveniku već nekome ko vam je blizu, to su komšije i poznanici", zaključio je Kukić i svim vjernicima čestitao Vaskrs i poželio svako dobro.

Vaskrs će u Bočinji biti obilježen jutarnjom liturgijom i podjelom vaskrsnih jaja u Hramu Svete Petke, a potom će u svim domaćinstvima biti upriličen vaskrsni ručak i druženje s porodicom i prijateljima.

https://www.cazin.net/vijesti/vaskrs-nosi-poruke-mira-i-vaznosti-dobrih-komsijskih-odnosa

Piše: E. M.
8.4.2018. u 07:43

https://www.klix.ba/vijesti/bih/vaskrs-u-bocinji-kod-maglaja-nosi-poruke-mira-i-vaznosti-dobrih-komsijskih-odnosa/180407066

CamScanner

Život piše najljepše priče: Hasan Isić spojio Dijanu[1] i Adisa sa njihovim porodicama

- Datum: 26. mar, 2019.

Tokom najtežih ratnih, godina godina ispričane su neke od najljepših, toplih ljudskih priča. Jednu takvu, sačuvali smo od zaborava. Priča je o Hasanu Isiću (77), čovjeku koji je u augustu 1992.godine roditeljima uspio vratiti petogodišnju Danijelu Petković iz Brezovih Dana i šestomjesečnog Adisa Hambašića iz Maglaja koji je na početku rata ostao u dobojskoj bolnici.

Ako neko naudi djevojčici, ja ću se objesiti

Ljeto je 1992.godine. U kući Hasana i Mihnete Isić sluša se Radio Maglaja. Traži se bilo ko od članova porodice djevojčice Danijele Petković koja je, nakon povrede oka, završila liječenje u Kantonalnoj bolnici Zenica. Roditelji su se iselili iz Brezovih Dana prema Teslići i sada nema nikoga ko bi preuzeo brigu od Danijeli. „**Supruga i ja smo oduvijek bili spremni pomoći drugim ljudima, pa smo odlučili Danijelu dovesti sebi, u Maglaj. U ono vrijeme to je bilo izuzetno teško, dovesti sebi dijete srpske nacionalnosti u kuću. Kako sam već bio u redovima Armije R BIH, da me ne bi optuživali što sam tuđe dijete doveo sebi, u Štabu i Crvenom krstu sam dobio odobrenje da mogu preuezi dijete iz bolnice. Branko Pervan iz Čojluka me odvezao kolima u Zenicu i Danijelu sam doveo u Maglaj. Bila je kod mene 10 dana**“, prisjeća se Hasan. U prvo vrijeme o razmjeni se nije razmišljalo, ali Hasan je dobio dozvolu da sa linije doziva Srbe u Krsnom Polju i da im javim da je

[1] Treba da stoji Danijelu

CamScanner

Danijela kod njega. „**Sutradan mi javi neki Savić da Danijela ima rodicu u Bakotiću i da će je ona preuzeti. Ali, više mi on da u dobojskoj bolnici ima i neko dijete, muškarčić od šest mjeseci Adis Hambašić, završio liječenje i ne znaju šta s njim. Savić mi je predložio da napravimo razmjenu, ali odužilo se se to na desetak dana. Samo sam mislio kako da tu djecu spojim sa roditeljima**“, priča nam Isić. Priča nam kako su mu to bili najteži dani u životu, kako je dobijao prijetnje da će ubiti i njega i Danijelu. Nije ga bilo strah za sebe, ali strahovao je za djevojčicu. „**I tada sam odlučio, ako joj se, ne daj Bože, šta desi, ja ću se ubiti. Neću čekati da mi dođu njeni roditelji na vrata**“, prisjeća se potreseni Hasan.

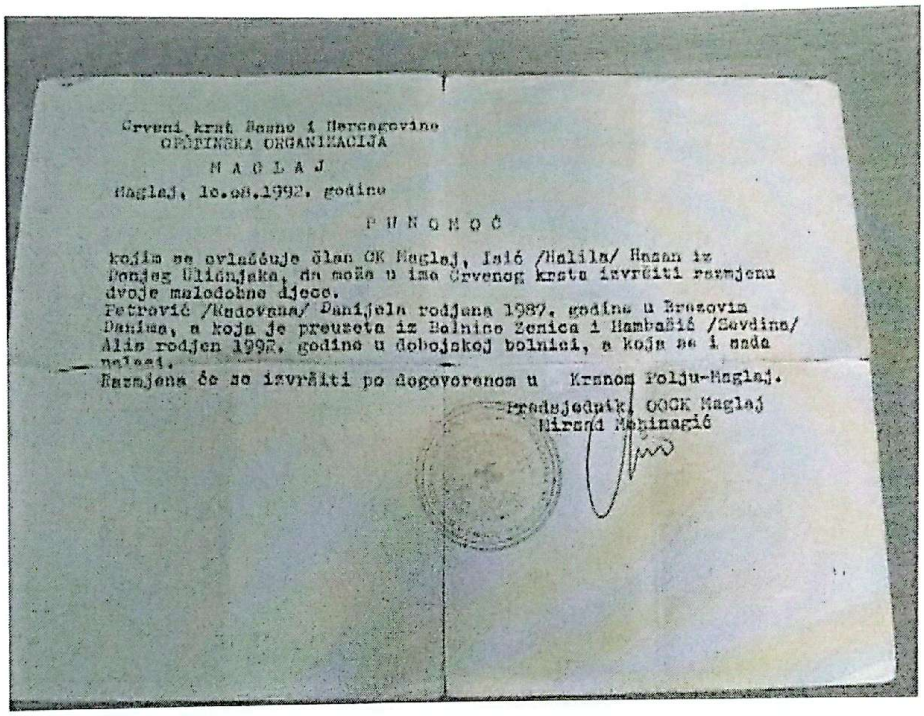

Crveni krst Bosne i Hercegovine
OPĆINSKA ORGANIZACIJA
M A G L A J
Maglaj, 10.08.1992. godine

P U N O M O Ć

kojim se ovlašćuje član CK Maglaj, Isić /Halila/ Hasan iz Donjeg Uličnjaka, da može u ime Crvenog krsta izvršiti razmjenu dvoje maloljetne djece.
Petrović /Radovana/ Danijela rodjena 1987. godine u Brezovim Danisa, a koja je preuzeta iz Bolnice Zenica i Hambašić /Savdina/ Alis rodjen 1992. godine u dobojskoj bolnici, a koja se i sada nalazi.
Razmjena će se izvršiti po dogovorenom u Krsnom Polju-Maglaj.

Predsjednik OOCK Maglaj
Mirsad Mehinagić

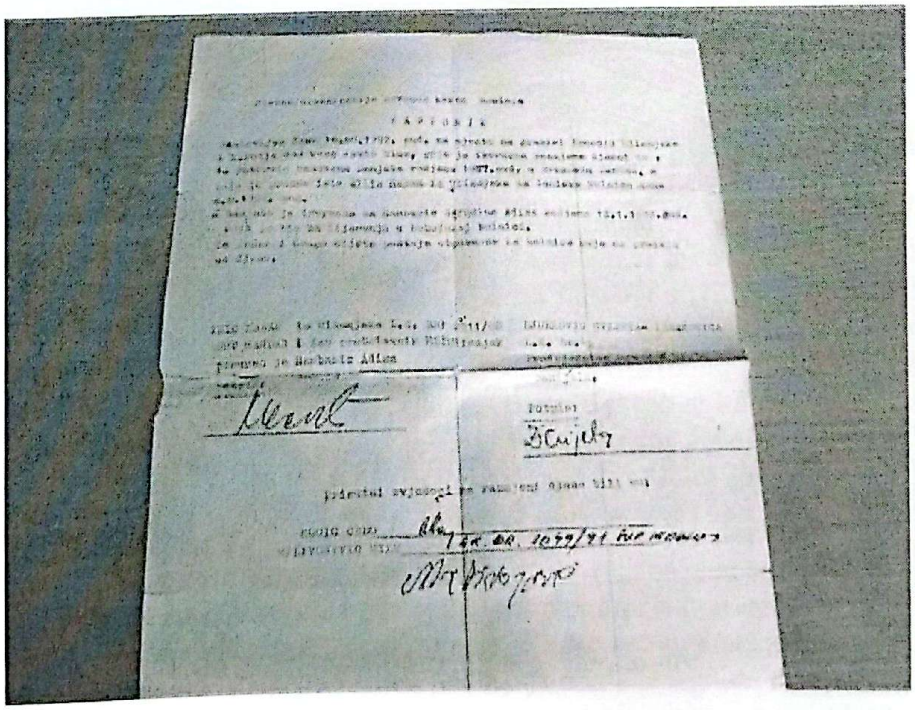

Razmjena u Krsnom Polju

Razmjena Danijele i Adisa dogovorena je u Krsnom Polju, kod kuće Sime Jovića. Hasan je Danijelu nosio u naručju a sa njime je samo išao Džafer Hasanić. Šuma je, prisjeća se, bila puna naoružane vojske. **„U Krsno Polje su došli Čedo Močić, Cvijeta Đurković, predsjednica Crvenog Križa Bočinje i dva vojnika u uniformama bivše Armije JNA. Predao sam im Danijelu, oni meni Adisa. Potpisali smo zapisnike i razmijenili djecu. Makar sam malo u mjesta u dženetu zaradio što sam spojio tu djecu sa njihovim porodicama“**, kazao je na kraju Hasan Isić.

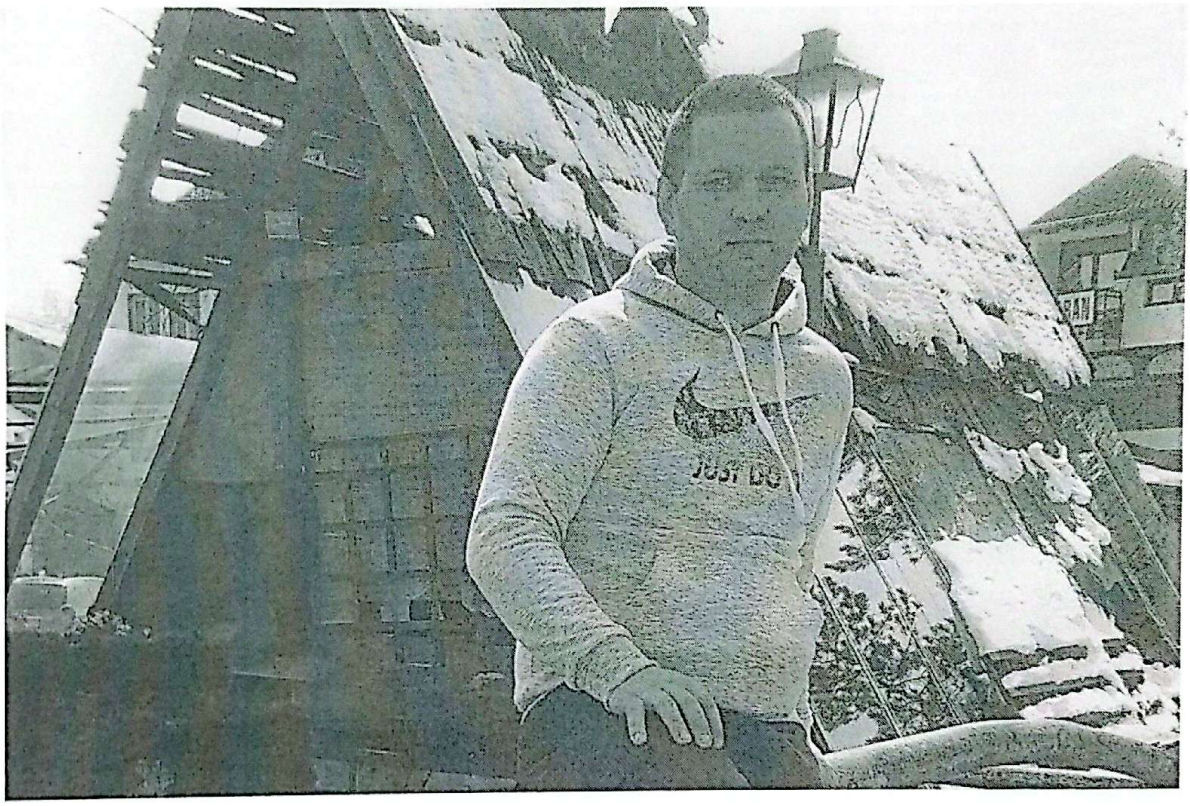

Nakon rata posjetio Danijelu

Poslije rata, Hasan je sa suprugom posjetio Danijelu koja je sa roditeljima živjela u jednom selu pored Teslića. **„Bilo im je drago da smo se vidjeli, ali poslije toga nismo imali kontakta, a Adisa redovno viđam“**, rekao nam je Hasan. Adis Hambašić (27) završio je školu, zaposlio se u kompaniji 'Natron-Hayat', sprema i svadbu sa dugogodišnjom djevojkom Fatimom. **„Kada sam poodrastao roditelji su mi ispričali šta se desilo kada sam imala šest mjeseci. Uvijek mi je darago sresti Hasana, ispričamo se kada se vidimo. Moji dotelji i ja bićemo vječno zahvalni Hasanu, jer velika je to bila odgovornost u to vrijeme. Radni kolega takođe se sjeća toga i rekao mi je da je razmjena bila tako organizovana kao da se razmjenjuju generali, a ne dvoje male djece“**, rekao nam je Adis Hambašić.

N.Br./maglaj.net

http://maglaj.net/ba/vijesti.php?id=10950

CamScanner

U cilju razvoja turizma na maglajskoj općini: Na području Bočinje počela izgradnja etno kupališta

03.04.2019

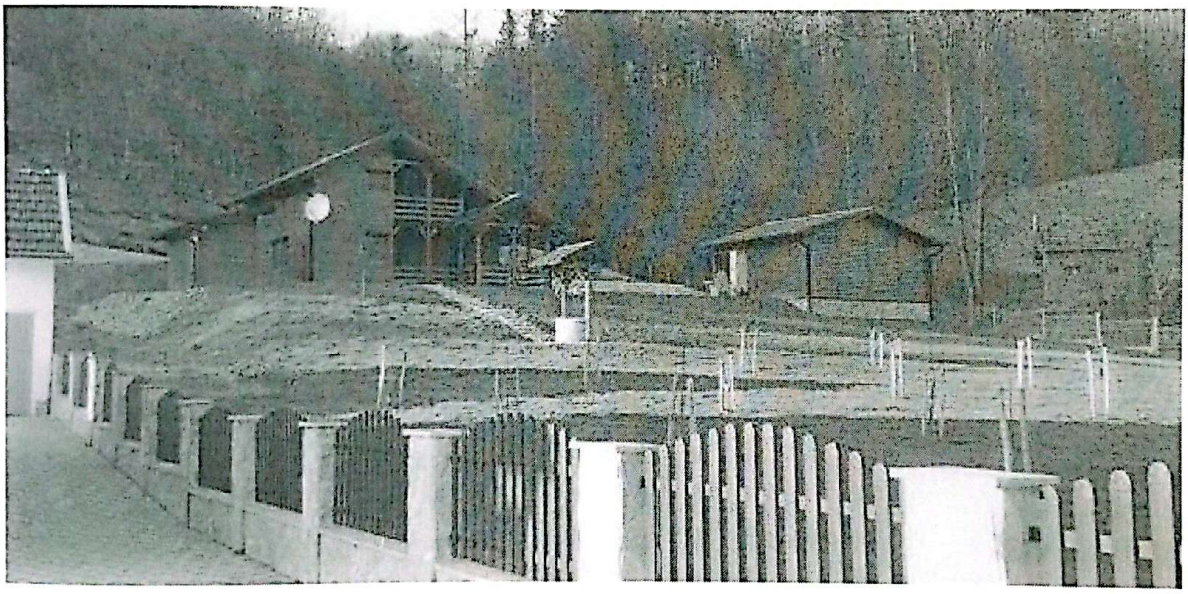

Decenijama je lokacija Rudinski mlin, na području Bočinje, sa svojom branom i jezerom bila omiljeno kupalište mještana bočinjskog kraja. Tu su se provodila bezbrižna ljeta, stvarale najljepše uspomene. Sve do devedesetih godina. Mještani ovoga kraja nisu zaboravili šta im je sve značio Rudinski mlin pa su krenuli sa realizacijom projekta izgradnje etno-kupališta sa pratećim objektima, kojim bi se značajno unaprijedio održivi povratak Srba, ali i turizam maglajske općine. Već su počeli prvi zemnjani radovi.

Etno kupalište u netaknutoj prirodi

Čista i netaknuta priroda i rijeka Bočinja, bez intenzivnog stočarstva i poljoprivrede glavne su karakteristike Rudinskog mlina. Ovdje je predviđena izgradnja jezera na tri nivoa površine do 6.000 m2 i dubine do 2,5 metra, odnosno kupališta za cijelu maglajsko-dobojsku regiju. „Ovdje je brana postojala i prije Drugog svjetskog rata, a obnavljana je nekoliko puta. Mi sada idemo u obnovu brane koja je nekada postojala, a ovo područje pretvaramo kupalište. Planirana je obnova i obližnje vodenice“, ispričao nam je Boro Jeftić, predsjednik Vijeća MZ Bočinja i Građevinskog odbora. Ideja ponovnog podizanja brane te izgradnja kupališta naišla je na fantastičan odijek. „Nadamo se da će ovaj projekat prerasti granice općina Maglaj i Doboj. Vidite samo kako je ovdije lijepa priroda, imamo sve uslove za etno-turizam“, dodao

CamScanner

je Milenko Petrović, član Građevinskog odbora.

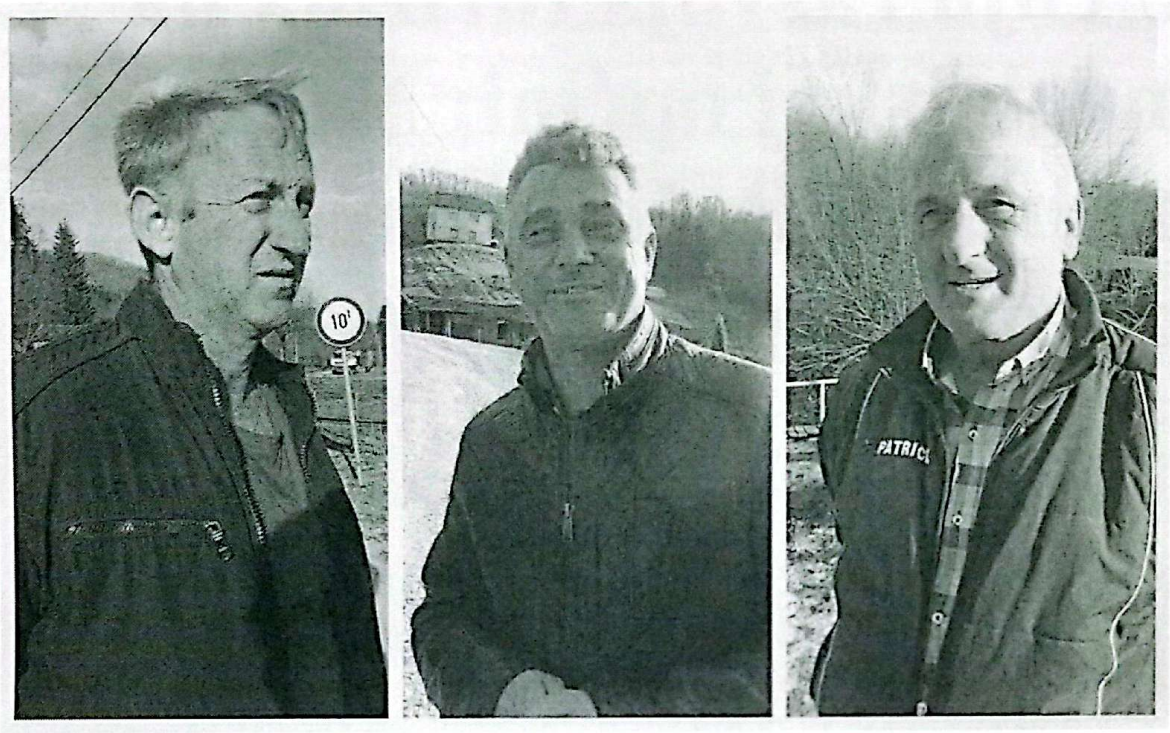

(Boro Jeftić/Milenko Petrović/Sreto Đurković)

Vrijednost projekta i do 500 hiljada maraka

Osim brane i jezera tokom godina je planirana izgradnja niz pratećih objekata, kaskadna plaža, šetalište sa klupama pa čak i nekoliko bungalova. Cijeli projekat tokom godina mogao bi doseći iznos do 500.000 KM. Ovim bi se, naglašava Jeftić, turistička ponuda učinila atraktivnijom, a ne smijesu se zanemariti ni ekonomski efekti. „Imamo podršku vlasti Maglaja i Doboja, a očekujemo i podršku sa viših nivoa vlasti. I privrednici bočinjskog kraja koji sada žive i rade na području Doboja, Teslića i drugih sredina pa i dijasopora itekako su zaintersovani za ovaj projekat", dodao je Jeftić. Među njima je i privrednik Sretno Đurković. „Želimo da ovdje dođe i naša dijaspora, da odmara ali i troši novac. U posljednjih sedam godina dijaspora je imala više od 3 miliona eura indvidualnih ulaganja na ovom području. Sa etno-kupalištem imaće razlog više za dolazak", kazao nam je Đurković.

Projekat je dio Strategije razvoja turizma općine Maglaj

Općina Maglaj ima i svoju Strategiju razvoja turizma u kojoj je i ovaj projekat izgradnje etno-kupališta. „Projekat je od velikog značaja za općinu pa i šire. Već smo dogovorili da ćemo izdvojiti sredstva za razvoj ovog projekta", dodao je Mirsad Mahmutagić, načelnik općine. Sudeći prema prelijepoj brvnari koja je već izgrađena u blizini etno-kupališta, mnogi računaju na uspjeh projekta. Bočinjski kraj oživi tokom vikenda, a posebno tokom praznika. Etno kupalište biće i razlog više za dolazak nekadašnjih mještana ovoga kraja.

CamScanner

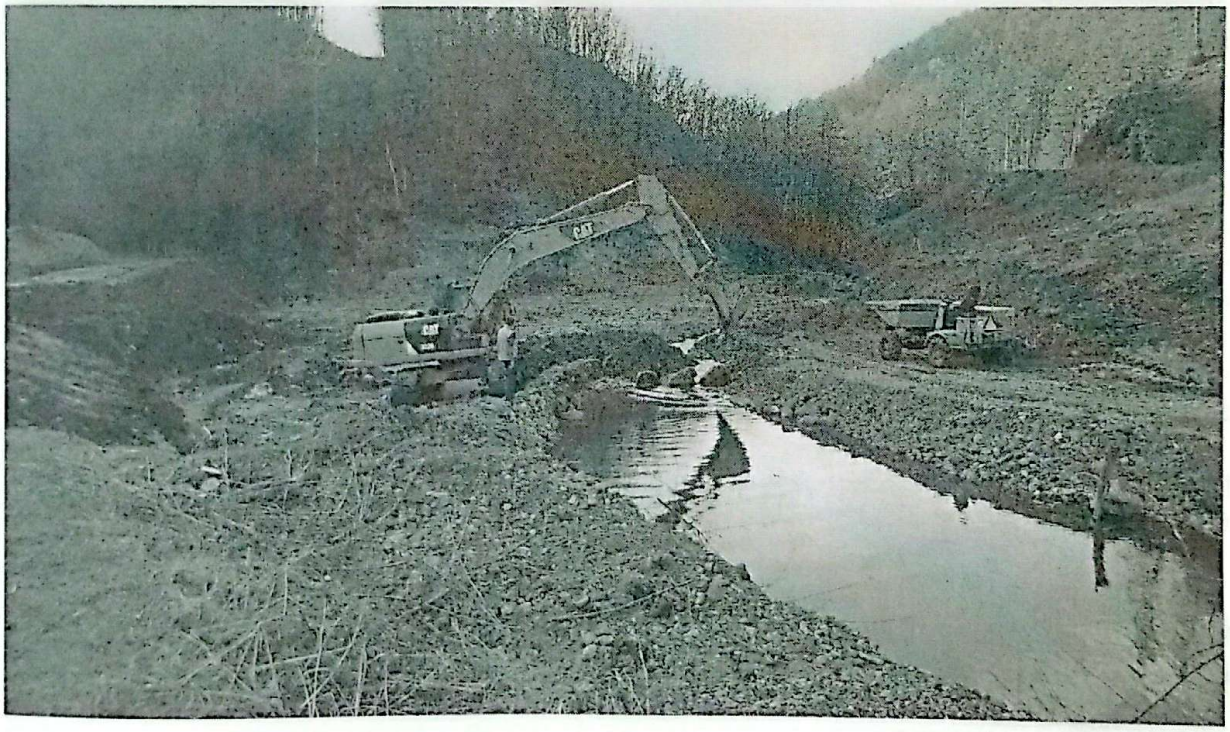

zosradio.ba/maglaj.net

https://avaz.ba/vijesti/bih/471820/gradnjom-jezera-unapreduju-povratak-i-privlace-turiste

CamScanner

U požaru kod Maglaja smrtno stradala starija ženska osoba

26.08.2019

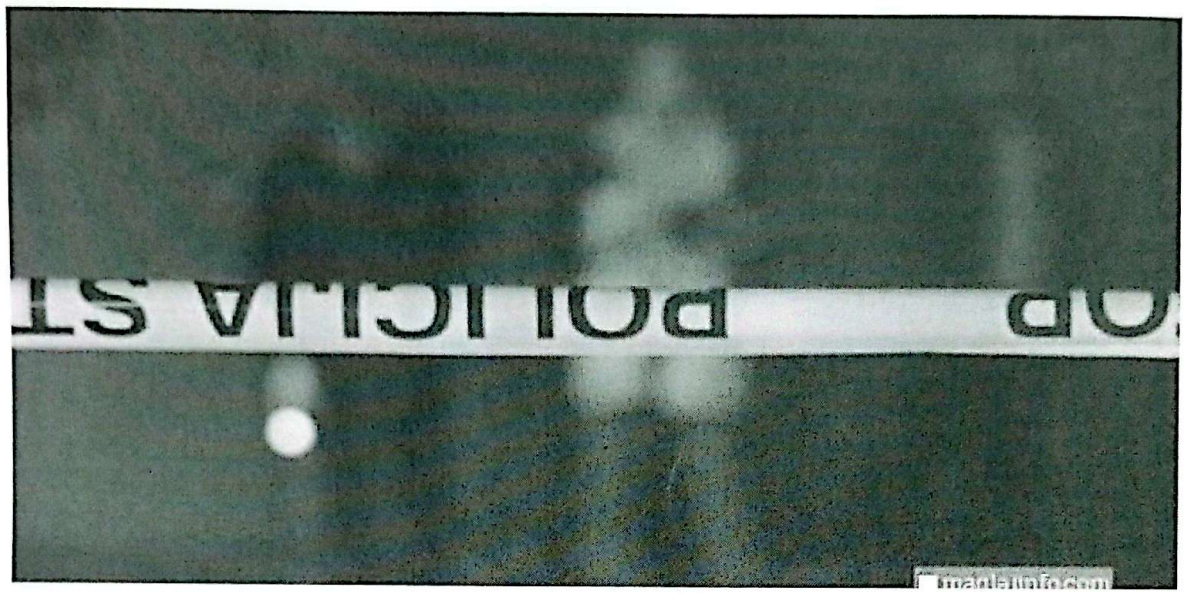

U Krsnom Polju, općina Maglaj, u subotu, 24. augusta u 06.10 sati došlo je do požara na kući vlasništvo M.M. iz Krsnog Polja, općina Maglaj.

- Na lice mjesta odmah po dojavi izašli su policijski službenici PS Maglaj koji su potvrdili navode prijave te ustanovili da je u požaru smrtno stradala M.P. iz Krsnog Polja, općina Maglaj, dok je M.M. zadobio povrede te mu je pomoć ukazana u Domu zdravlja Maglaj - saopćeno je iz MUP-a ZDK. U vremenu od 08.30 do 09.30 sati istog dana izvršen je uviđaj od strane istražitelja PS Maglaj, inspektora za PPZ MUP ZE-DO Kantona, pod nadzorom tužioca.

Kako se navodi u biltenu Kantonalne uprave civilne zaštite u požaru je smrtno stradala starija ženska osoba.

- Jedna intervencija pripadnika PVJ Maglaj u subotu, 24. augusta. Požar u kući, naselje Krsno Polje. Požar ugašen. Nije bilo veće materijalne štete. U ovom požaru izgorjela je starija ženska osoba - saopćeno je iz KUCZ ZDK.

zosradio.ba/maglajinfo

CamScanner

Seoska molitva u Rakovcu Gornjem obnovljena nakon 25 godina

19. maj 2019.
Foto: *Glas regije*

Da život piše romane pokazuje današnja priča iz sela Rakovac Gornji u opštini Maglaj, koje je prije posljednjeg rata bilo puno kuća, porodica i vesele djece.

U Rakovcu je u predratnim godinama započeta gradnja crkve koju su zaustavila ratna zbivanja. Na mjestu gdje se nedovršena crkva nalazi održavala se i seoska molitva, a ovaj običaj je također ugašen pred kraj rata kada je stanovništvo ovog sela napustilo svoja ognjišta.

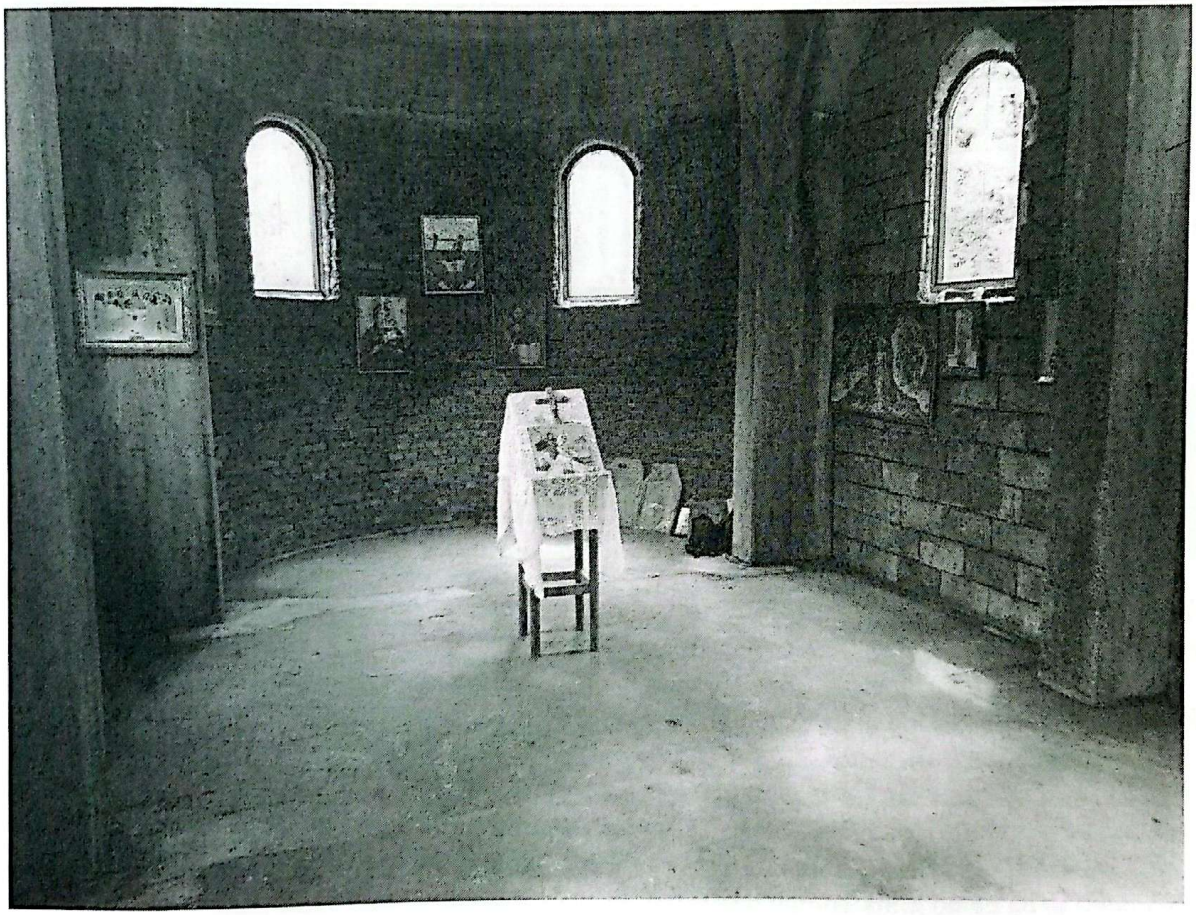

Zahvaljujući Zavičajnom udruženju Gornjerakovčana "Ognjište rakovačko" i mnogim bivšim žiteljima sela u toku ove godine nastavljena je gradnja crkve i nakon 25 godina je obnovljena tradicija rakovačke molitve.

Uz nastavak izgrandje crkve popravljena je i putna infrastruktura pa je Rakovac Gornji danas oživio i bar na jedan dan okupio stotine ljudi koji su nekada živjeli, radili i stvarali porodice u ovom maglajskom selu.

CamScanner

Maglajski Paroh Vladimir Kukić služio je molitvu, nakon čega je upriličena trpeza ljubavi uz narodno veselje.

Na ovom primjeru pokazale su se sve ljudske vrijednosti i vrline, jer su se uz mnogobrojne donatore i mještane koji su nekad pripadali ovoj crkvi našli i današnji mještani ovog sela, Bošnjaci, od kojih su neki i privrednici, a koji su svesrdno pomogli da se nastavi gradnja ove svetinje i obnovi rakovačka molitva, za šta su im se zahvalili organizatori.

Najavljeno je da će do kraja godine biti završena izgradnja crkve i nastavljena tradicija rakovačke molitve, a svi koji su danas bili prisutni i imali priliku da se vide nakon više od dvije decenije izrazili su nadu da će se sljedeće godine okupiti u još većem broju.

CamScanner

Glas regije

http://mojdoboj.info/single/105904

U Krsnom polju održan 14. Zavičajni sabor "Krsno polje-Bakotić-Bočinja-Dolac"

July 29, 2019.

U Krsnom polju kod Maglaja održan je 14. Zavičajni sabor "Krsno polje-Bakotić-Bočinja-Dolac" na kojem su se okupili povratnici i raseljena lica sa ovog područja.

Paroh maglajski Vladimir Kukić, koji je sinoć služio večerenje u okviru sabora, poručio je da molitveno okupljanje i zavičajno saborovanje treba da bude mjesto ponovnog okupljanja naroda koji je sticajem istorijskih okolnosti raseljen svuda po svijetu, a vjekovima je postojao na ovim prostorima, gradio, molio se i stradao.

CamScanner

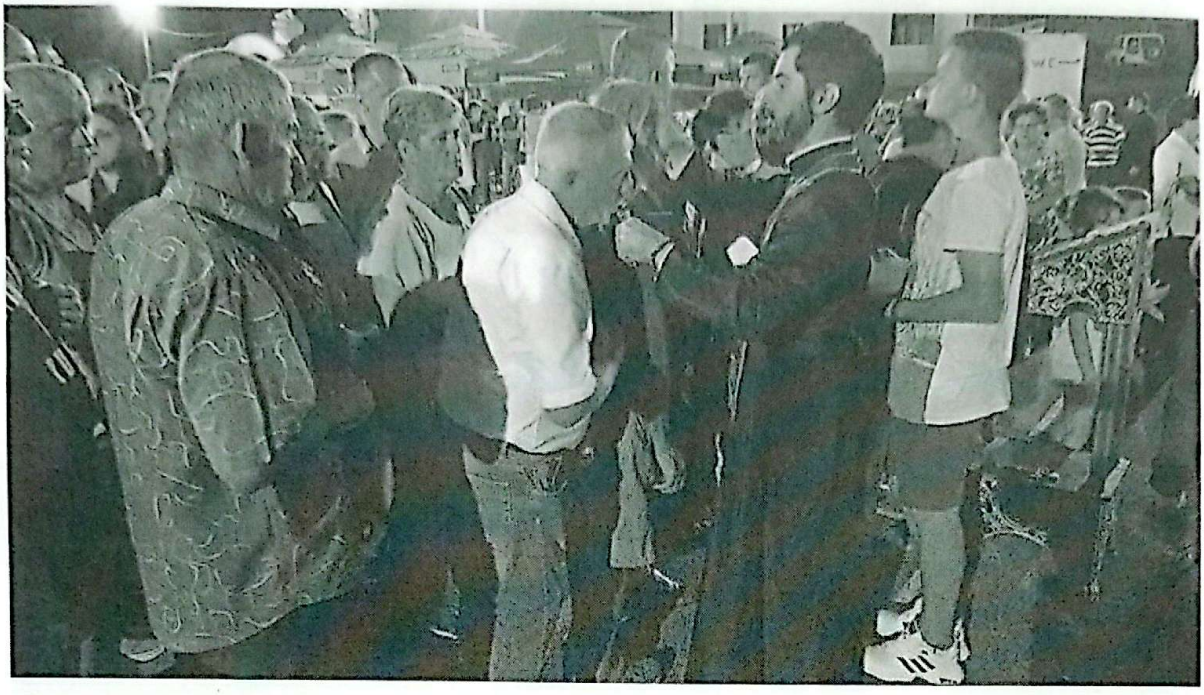

"Mnogo znači kada se braća, rodbina, komšije i prijatelji u duhu pravoslavlja ponovo viđaju na vjekovnim ognjištima nakon mnogo godina", rekao je sveštenik Kukić.

Kukić je napomenuo da je ovogodiši sabor imao i humanitarnu stranu jer su prisutni u skladu sa mogućnostima izdvajali sredstva za liječenje Verice Mitrović iz Bočinje, kojoj je dijagnostifikovan tumor.

CamScanner

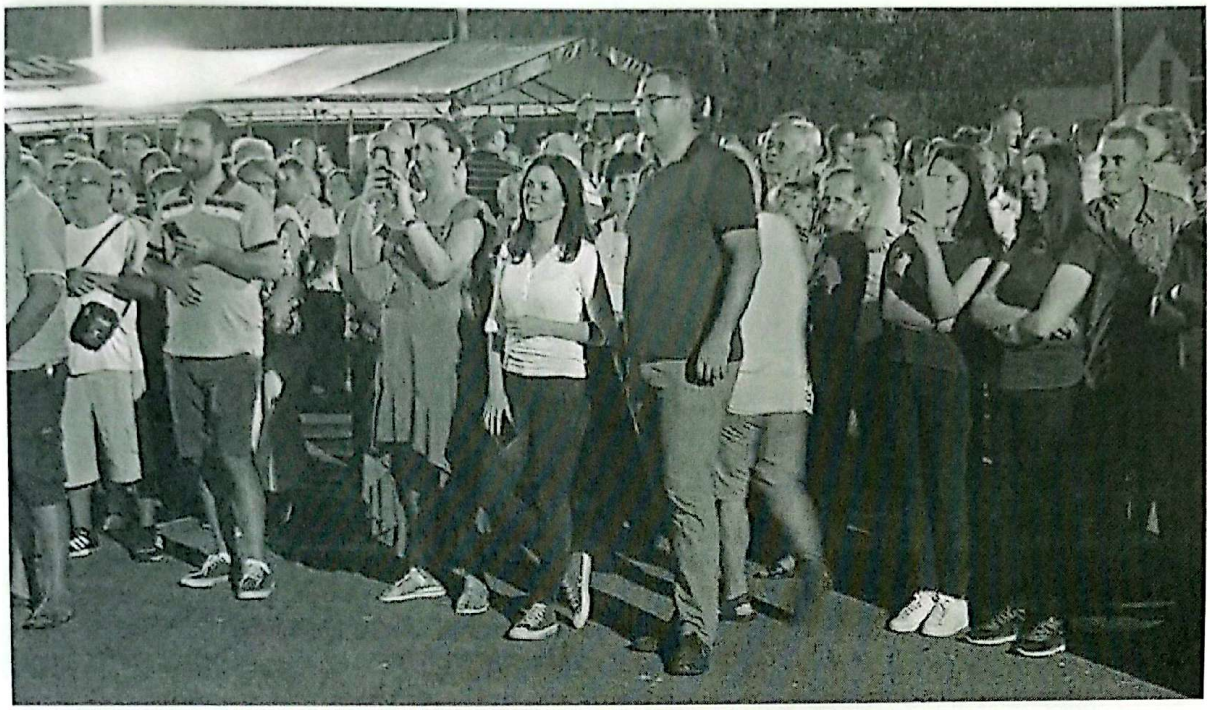

Predsjednik Skupštine grada Doboja Sanja Vulić u obraćanju prisutnima ukazala je na podršku Gradske uprave da sabor bude organizovana, te istakla da je lijepo vidjeti da ovaj kraj ponovo oživljava.

Načelnik opštine Maglaj Mirsad Mahmutagić pohvalio je inicijativu mještana da što češće obilaze svoja prijeratna ognjišta i njeguju tradiciju, te pozvao sugrađne koje žive i rade u inostranstvu, da ulažu u rodni kraj i da vole komšije.

"Razgovaramo o različitim projektima, a rješavamo ono što je realno. Trenutno radimo na unapređenju lokalne infrastrukture", rekao je Mahmutagić obraćajući se okupljenima.

Organizator Zavičajnog sabora Sretko Đurković rekao je Srni da je cilj ovog druženja da se raseljeni stanovici, koji su sada u penziji, vrate na ognjišta i obnove imanja, da bi svojim primjerom motivisali mlađe na povratak.

Đurković je istakao da je ovo području bogato prirodnim resursima i uspješnim privrednicima koji su se dokazili u drugim sredinama, te ih je pozvao da ulažu u rodni kraj.

Organizacioni odbor pripremio je bogat kulturno-umjetnički program, a uručene su i plakete zaslužnim privrednicima, pojedincima i ustanovama, među kojima i Bolnici "Sveti apostol Luka" iz Doboja.

Tokom Sabora održana je i tradicionalna džipijada. **(IZVOR: SRNA)**

http://dobojonline.com/u-krsnom-polju-odrzan-14-zavicajni-sabor-krsno-polje-bakotic-bocinja-dolac-foto/

CamScanner

STRAVIČNE SLIKE SA MJESTA NESREĆE GDJE JE POGINUO NERMIN HUSIĆ: SUTRA DŽENAZA U VOZUĆI KOD ZAVIDOVIĆA

Objavio/la:
Amir Saletović
22/09/2019 11:12

Nermin Husić iz Vozuće kod Zavidovića koji je upravljao automobilo Golfa, na putu Doboj -Zavidovići u mjestu Donja Bočinja, jučer u 13:50 sati, sletio je s kolovoza i smrtno stradao.

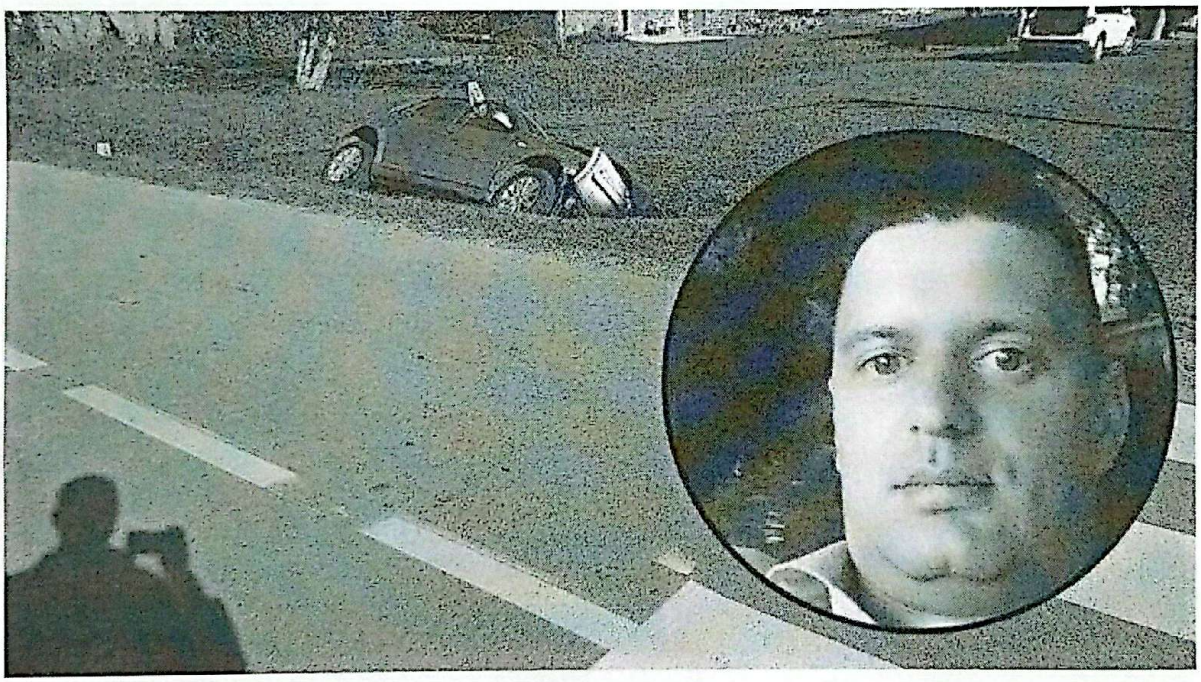

U Domu zdravlja Maglaj, konstatirana je smrt.

Nastadali se vraćao sa posla, a bio zaposlen u Kantić turistik.

Prema zvaničnim informacija iz zeničke policije, do nesreće je došlo uslijed slijetanja sa puta.

CamScanner

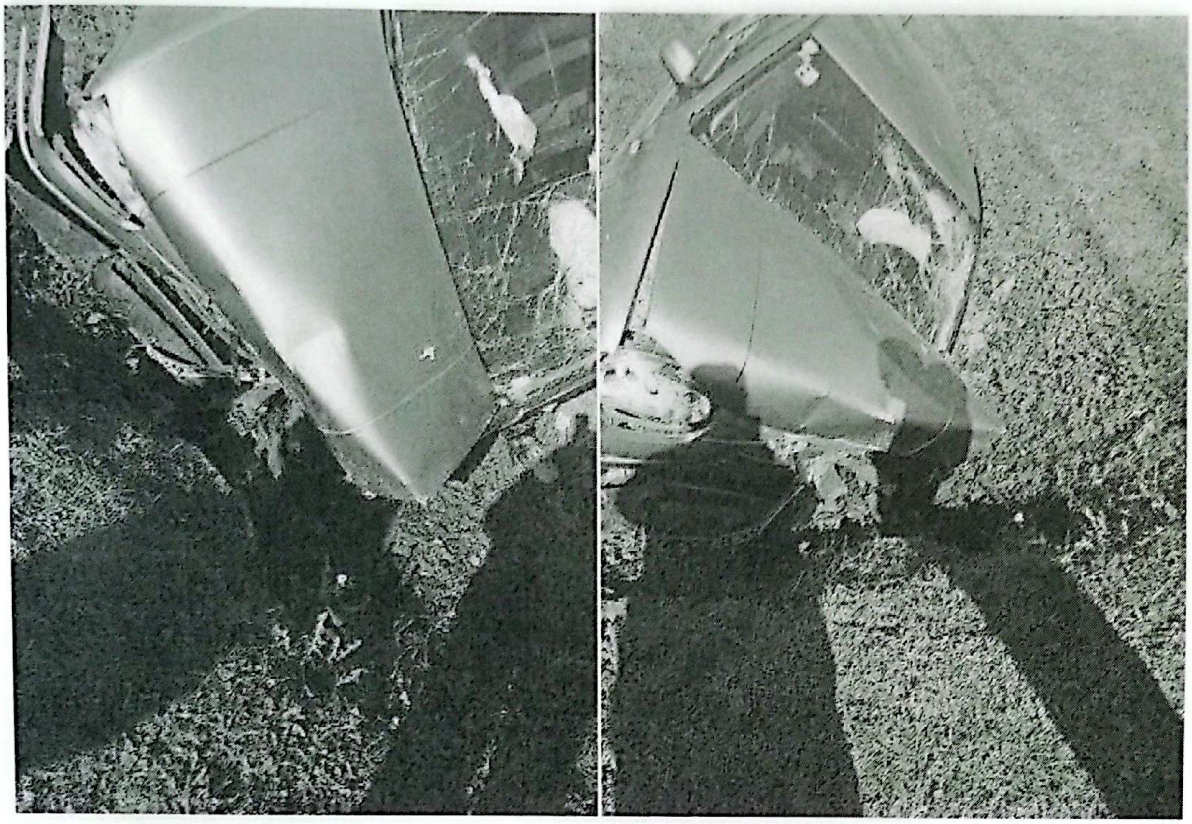

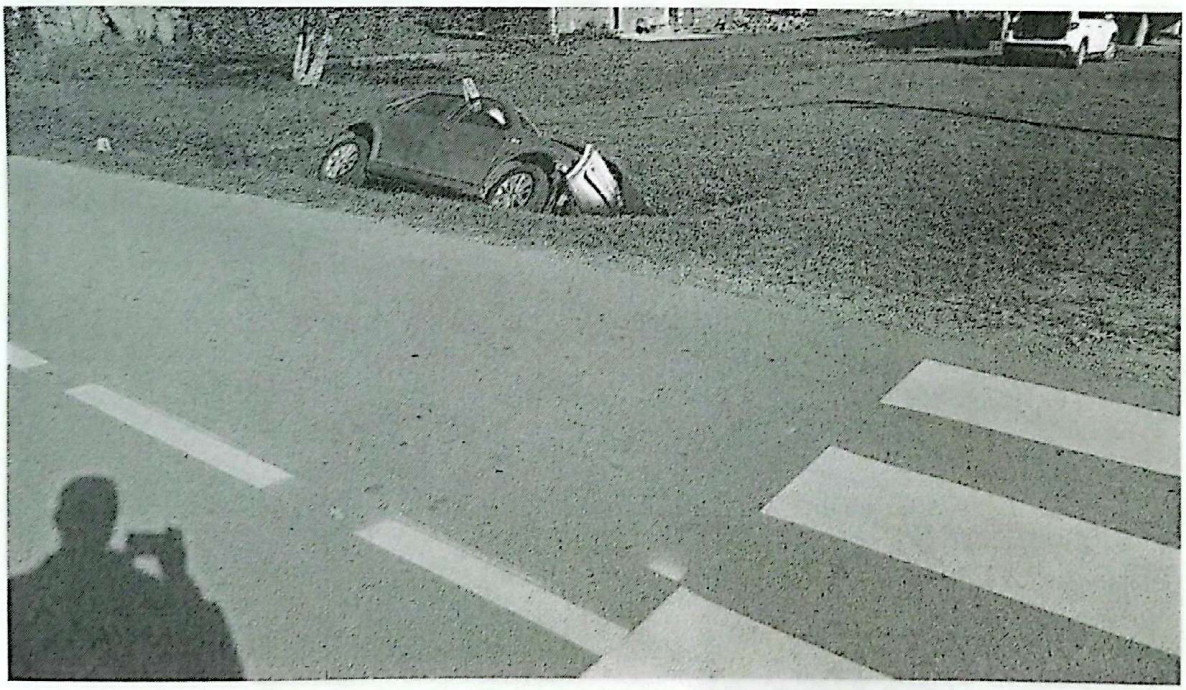

CamScanner

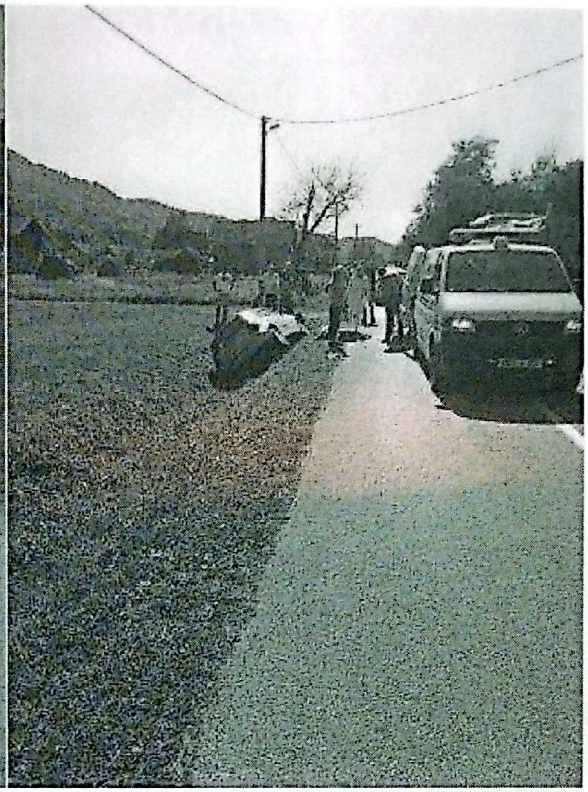

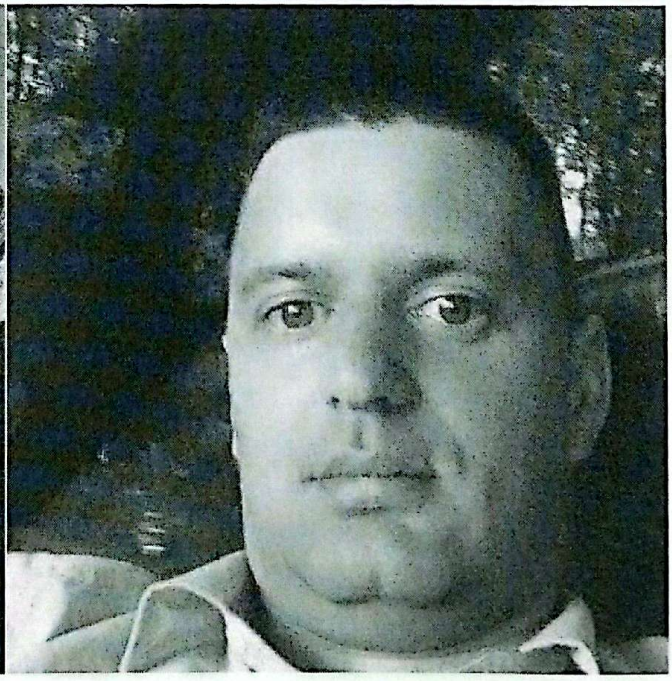

CamScanner

– Do nesreće je došlo u 13.53 sata, a na lice mjesta izašli su službenici PS Maglaj.

Vozaču Golfa u 15 sati, u Domu zdravlja Maglaj, konstatirana je smrt – kažu iz zeničke policije.

Na licu mjesta obavljen uviđaj pod nadzorom dežurnog tužioca Tužilaštva ZDK.

Nermin Husić bit će ukopan sutra u mjestu Vozuća kod Zavidovića.

«Svi smo Allahovi i svi se Njemu vraćamo» (Kur'an)

Dana 21.09.2019.god. u 39. god. života preselio je na Ahiret

HUSIĆ (Omera) NERMIN

Dženaza polazi u ponedjeljak, **23.09.2019.god. u 16:30h**, ispred kuće u Vozućoj, a obavit će se na mezarju u Vozućoj.

RAHMETULLAHI ALEJHI RAHMETEN/ VASIAH

OŽALOŠĆENI:

Supruga Alma, kći Nejla, majka Seada, otac Omer, brat Adel, snaha Selma, punica Zirafeta, šura Almin, te ostala rodbina, prijatelji i komšije.

https://hayat.ba/stravicne-slike-sa-mjesta-nesrece-gdje-je-poginuo-nermin-husic-sutra-dzenaza-u-vozuci-kod-zavidovica/19436/

Према незваничним изворима погинули младић Нермин Хусић је син Омера Хусића који је дужи временски период, прије рата 1992. – 1995. године, возио аутобус на линијама Завидовићи Бочиња и Завидовићи Горња Бочиња. Становници Бочиње возача Омера памте као веома доброг возача и човјека. (Напомена аутора М.Т.)

CamScanner

Veliko slavlje u Gornjem Rakovcu kod Maglaja

- Datum: 01. oct, 2019.

Pored Srba, izgradnju crkve pomogli i Bošnjaci

U Gornjem Rakovcu, selu desetak kilometara udaljenom od Maglaja, osvećeni su zvono i krstovi za novosagrađenu crkvu Rođenja Presvete Bogorodice. Svečanosti je prisustvovalo oko 700 vjernika maglajske ali i susjednih parohija, nekadašnjih mještana Gornjeg Rakovca koji sada žive širom zemlje, ali i Švicarske, Njemačke, Austrije. U ime lokalnih vlasti, svečanosti je prisustvovala Svjetlana Zamboni, predsjedavajuća Općinskog vijeća.

Crkva ponovno izgrađena na mjestu molitvištva

U Gornjem Rakovcu nekada je živjelo nešto više od 400 domaćinstava. Danas ne živi niko. Rijetki su izgradili vikendice i dolaze ljeti. Na mjestu gdje je nekada bilo molitvište, vjernici su se decenijama okupljali druge nedjelje nakon Đurđevdana na seoskoj slavi. Na tom mjestu 1988.godine počela je gradnja crkve. Rat je prekinuo završetak gradnje. Mnogima je bilo čudno što se crkva gradi u selu u kojem ne živi niko, ali mještani su duhovno vezani za ovaj kraj. **„Prisilno živim u Doboju. Maštam da se vratim u svoj Rakovac. Dolazim često, napravio sam sebi vikendicu. Uskoro uvodim struju, onda ću dolaziti češće“**, kroz suze je rekao Čedo Panić. Milana Lazić u Radovcu je vidjela poznanike koje nije vidjela gotovo tri

CamScanner

decenije. **„Ovdje sam rođena i krštena. Zaplakala sam kada sam vidjela ovoliki narod i vladiku“**, dodala je Gina Božić koja sada živi u Bukovici. Mnogo je uspješnih Gornjorakovčana u svijetu. Među njima je i Duško Panić koji živi i radi u Švicarskoj. **„Srce mi je u Rakovcu, tu su mi korijeni, odavdje sam krenuo u svijet. Ovdje ću se jednog dana vratiti da pomognem ovom narodu koliko mogu iskustvom, pameću, znanjem“**, kazao je Panić.

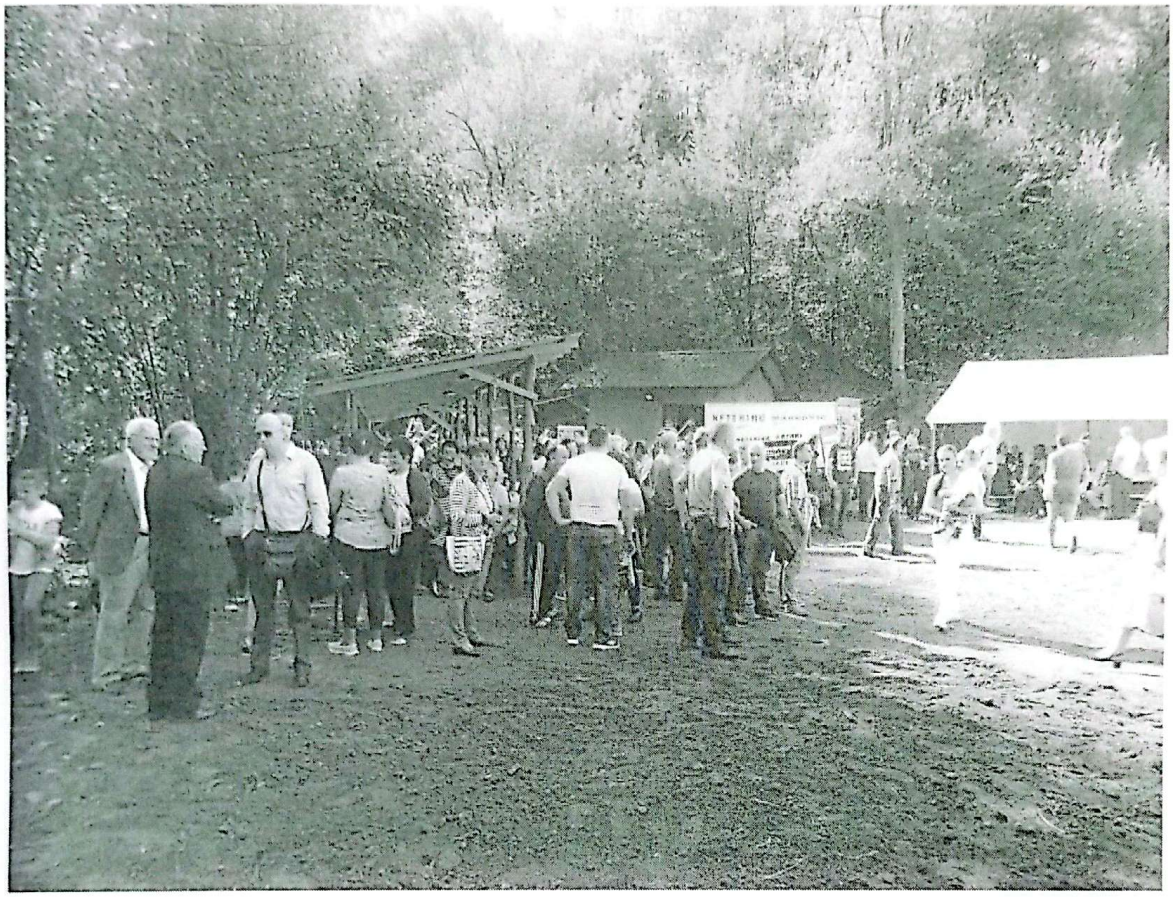

Nekadašnji mještani osnovali i Udruženje

Gradnja crkve počela je u martu ove godine. Izgrađena je zahvaljujući dobrovoljnim prilozima i radu brojnih ljudi. Nekadašnji meštani okupili su se u Zavičajno udruženje Gornjih Rakovčana – "Ognjište Rakovačko". **„Sve što radimo, radimo iz ljubavi i u slavu Boga, crkve i naroda“**, naglasio je Davor Vidaković, predsjednik Udruženja i dodao. **„Vlasti žele pomoći povratak, a mi moramo pokazati interesovanje. Siguran sam da će tako i biti“**. Svečano sasluženje vodio je penzionisani vladika Konstantin, uz protojereja stavrofora Radojicu Ćetkovića i protonamjesnika Zorana Panića. **„Neka ovo mjesto stalno bude mjesto susreta ne samo pravoslavaca, nego i svih ljudi dobre volje“**, poručio je okupljenim vladika Konstantin. **„Osim priloga nekadašnjih mještana, prilozi Bošnjaka pomogli su da se ova crkva izgradi i izgleda ovako lijepo. Hvala im svima“**, dodao je protonamjesnik Vladimir Kukić, paroh maglajske parohije. Brojne Rakovčanke obukle su i tradicionalne narodne nošnje. Među njima su bile Slavica Damjanović-Maksimović i Milenka Gojković. **„Naše su bake nosile ovakve nošnje. Ovim pokazujemo da cijenimo našu tradiciju i kulturu“**, rekla je Damjanović-Maksimović. I Misija OSCE-a u BiH dala je podršku projektu izgradnje crkve u Gornjem Rakovcu ali i pomogla članovima Zavičajnog udruženja u kontaktima sa lokalnim i kantonalnim vlastima a sve u cilju povratka prijetanih stanovnika na

CamScanner

ovo područje.

Gornji Rakovac sada pripada MZ Jablanica u koju su se nakon rata vratili prijeratni mještani srpske nacionalnosti. Veliki zagovornici povratka su čelnici ove mjesne zajednice, Zijad Hrnjičić i Radovan Ristić. „**Nastojali smo izgraditi dobrosusjedske odnose kao i prije rata**“, rekao je Hrnjičić, a Ristić je uvjeren da bi se na ovo područje mogli vratiti uglavnom penzioneri. Nakon svečanog sasluženja i podizanja zvona, zaslužnim su dodjeljene zahvalnice, organizovan je ručak za sve prisutne kao i narodno veselje uz poznate izvođače izvorne muzike.

CamScanner

N.Br./maglaj.net

CamScanner

Teslić ne zaboravlja Radu Šargiju, nasmijanom čiči zahvaljuju ovako

Vijesti iz Teslića
03. novembar 2019.

TESLIĆ – Grupa Teslićana odlučila je da podigne spomenik jednom od prepoznatljivih lica Teslića.

Radi se o Radivoju Jeftiću zvani Rade Šargija, izbjeglici iz Bočinje koji je izgubio sve u ratu i živio od socijalne pomoći u privremenom smještaju – jednosobnom stanu dodijeljenom od opštine.

Poznat je gotovo svim Teslićanima po svojoj željezničarskoj kapi koju je uvijek nosio kao stari skretničar sa željeznica u penziji.

Tu kapu nosio je "upravljajući" saobraćajem kod glavne raskrsnice i semafora kod katoličke crkve u Tesliću.

– S obzirom na sve što mu se izdešavalo u ratu obolio je i teško govorio, ali je po svojoj dobroj i veseloj naravi i uvijek nasmijanom licu svima bio drag. Često je znao i zapjevati na svojoj raskrsnici uz šargiju, po tome je i dobio nadimak Rade Šargija – pričaju oni koji dobro poznaju ovog starca, ili su bar upoznati sa pričom o njemu.

Pjesma je bila nerazumljiva i neartikulusana, ali je, dodaju, ipak sve na taj način uveseljavao od kada je izbjegao iz Bočinje u Teslić, preko 20 godina.

CamScanner

– Prepoznatljiv je bio što je po ulicama kupio bačene papire i druge otpatke. Razbolio se teško prošle godine i više nije mogao brinuti o sebi, pa je smješten u staračkI dom gdje je i preminuo – objašnjava grupa Teslićana koji su se odlučili na ovaj potez s obzirom da Rade nema živih srodnika.

Izvor: Srpskainfo, Glas regije

http://teslicdanas.net/index.php/iz-teslica/vijesti-iz-teslica/6581-teslic-ne-zaboravlja-radu-sargiju-nasmijanom-cici-zahvaljuju-ovako-video

CamScanner

Читати или не читати

Бочињо, љубави моја

Силвана Лазић Алексић, „Сепет за бол", СПКД „Просвјета" Теслић, 2019.

Недавно се у Народној библиотеци „Иво Андрић" Челинац нашао један примјерак књиге пјесама Силване Лазић Алексић, „Сепет за бол", која је изашла у издању СПКД „Посвјета" Теслић, а с којом челиначка „Просвјета" има добру дугогодишњу сарадњу.

У данашње вријеме збирки пјесама је заиста много, али оних који их читају је мало. Међутим, ова је нешто друго јер од прве пјесме плијени читаоца потпуном искреношћу, али и мудрим ријечима и свјежим осјећањима, што се не би очекивало с обзиром да је ријеч о младој ауторици, тренутно учитељици у Теслићу. Ријетки су они који су на поетски начин овако живо, сликовито и убједљиво изразили патње и бол оних који су током посљедњег, недавно прохујалог рата, морали напустити своја родна огњишта и засновати нови живот у мјесту које им је судбина одредила.

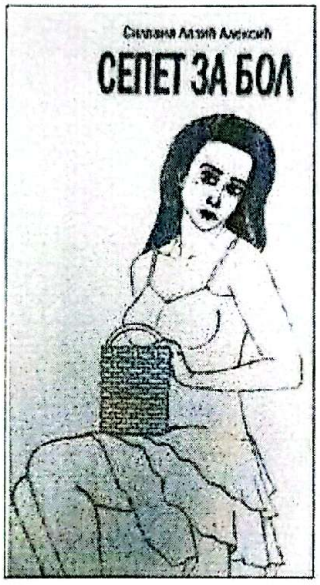

Овом својом другом пјесничком збирком, од готово стотину пјесама штампаних на око 140 страница, Силвана Лазић Алексић опомиње да све пролази па чак и слике завичаја и да остаје само љубав преточена у поезију - као матична млијеч вјечитог обнављања живота. Њена збирка је нека врста лирске исповијести о прекинутом дјетињству. Пјесникиња зна да не може бити друго до оно што јесте па то и не покушава. Она је само вјерна кћи завичаја, своје Бочиње (Маглај).

Дјетињство је доба када се одраста и зри, без вјештачког и без лажи, када се све прима као једна велика бајка пуна радости. И није онда ни чудно што Силвана Лазић Алексић има потребу да пише о тим данима, када се на живот гледало више срцем него очима. Тај порив је подстакнут њеним богатим дјечијим сновима и раскошћу простора одрастања непатворене природе а поготово тихог и загонетног жубора древне ријеке Босне. Њене завичајне и етнолошке пјесме, у овој збирци, сажете и богате унутрашњом ватром и сновима, испјеване су у духу најплеменитије традиције чији су носиоци Ракић, Дучић, Шантић и други пјесници којима су природа и завичај били инспирација. Она пише стихове снажно урасле у завичајно тле, у завичајну земљу патње, љубави, поноса и бола. Она је стваралац изузетне чулности са изузетним смислом за оригинални израз и способности да осјећање дефинише са неумољивом вриједношћу. Код ње је јасно препознатљиво суптилно пјесничко ткање, оживљавање атмосфере мноштва сентименталних појединости, уз луцидне интерпретације слика из изгубљеног завичаја.

Ријетке су збирке пјесама у којима је тако емотивно, попут надолазеће љетње олује, испољена љубав према завичају као што је ова. Могло би се рећи да је њихова главна тема носталгија и жал за родном Бочињом, селом у околини Маглаја. С. Л. Алексић у своје пјесме уноси личну ноту самопосматрања, које чини битан елеменат модерне савремене поезије. Судећи по њима, она је дубоко несрећна и узнемирена, јер је далеко од завичаја и времена у коме је некада имала мир и сигурност. Сада се затекла у животу у коме је мало свјетлости а много безнађа и песимизма. Па ипак, она се у својим пјесмама уздиже изнад личне трагике, али не и трагичне судбине свога завичаја.

За ауторицу ове збирке би се могло казати да је остварена пјесникиња, пјесникиња богате изражајне могућности која је оплеменила функцију ријечи и која трага за новим редом ствари. У њеној лирици, у суштини, превладава животни и интелектуални песимизам, са многобројним варијацијама једне разочараности и носталгије у којој доминирају тамне људске стрепње, несавршеност живота и несигурност људске егзистенције. Она је пјесникиња горчине и ратних завичајних људских судбина, људског бола у који је дубоко загледана.

Силвана Лазић Алексић, својим пјесмама које се одликују искреном дубином и снагом осјећања, крепким и звонким стиховима и бучном ријечитошћу, зна бити и нова и неочекивана, али истовремено и зналачки се ослањати на богату народну традицију и фолклорни израз. Она је пјесник искричавог и проницљивог духа, ванредних способности за синтезу и сугестивну интерпретацију. У изразу је наклоњена на афористичност, пословице, елиптичност и језгровитост.

Киркегард је казао: „Пјесник је несрећно биће чије је срце изложено трајним патњама, али чије су усне тако чудно обликоване да уздаси и крици који излазе кроз њих звуче као дивна музика." Ово би могло да важи и за Силвану Лазић Алексић.

Момчило СПАСОЈЕВИЋ

"Челиначке новине" Челинац, бр. 243, јануар 2020.

CamScanner

Кориштени извори:

1. Гласник Земаљског музеја Сарајево 1896.
2. Милош Тешановић "Школство бочињског краја" Добој, 2003.
3. "Врбаске новине" Бања Лука, сриједа, 5. 10. 1938.
4. "Развитак" Бања Лука, 1940.
5. "Глас комуна" Добој, разни бројеви
6. "Нови глас" Добој, разни бројеви
7. "Натрон" Маглај, разни бројеви
8. Телефонски именик регије Добој (позивна мрежа 074) за 1990, Добој
9. "Глас Озрена", лист озренских српских бригада, октобар 1993.
10. "Круна", лист Треће озренске лаке пјешадијске бригаде, разни бројеви
11. "Озренски видици", лист Тактичке групе Озрен и Заједнице општина Озрен, разни бројеви
12. "Ослобођење" Српско Сарајево, од 13. и 14. 12. 1997.
13. "Свитања" Добој, разни бројеви
14. "Значења" Добој, бр. 28, 1997.
15. "Маглајске новине" Маглај, мај/свибањ 1988.
16. "Политика" Београд, разни бројеви
17. "Сканди Планјакс" Тешањ
18. "Огледало" Добој, разни бројеви
19. "Дани" Сарајево, разни бројеви
20. "Вечерње новости" Београд, разни бројеви
21. "Репортер" Бања Лука, разни бројеви
22. "Глобус" Загреб бр. 473, од 31. 12. 1999.
23. "Дневни аваз" Сарајево, разни бројеви
24. "Ослобођење" Сарајево, разни бројеви
25. "Блиц" Београд, разни бројеви
26. "Недељни телеграф" Београд, разни бројеви
27. "Слободна Босна" Сарајево, разни бројеви
28. "Независне новине" Бања Лука, разни бројеви
29. "Наша ријеч" Зеница, разни бројеви
30. "Одговор" Београд, лист за избјеглице, од 27 .7. 2000.
31. "Видици" Добој, разни бројеви
32. "Република" Бања Лука, од 3. 8. 2000.
33. "Слободна Далмација" Сплит, од 21. 8. 2000.
34. "Љиљан" Сарајево, од 21. до 28. 8. 2000.
35. "Вечерње новине" Сарајево, разни бројеви
36. "Јутарње новине" Сарајево, разни бројеви
37. "Глас" Бања Лука, разни бројеви
38. "Глас српски" Бања Лука, разни бројеви
39. "Стварност" бр.2, мај 2001. Тузла
40. "Православне двери" бр. 1, Добој
41. "Екстра магазин" Бијељина, разни бројеви
42. "Возућица - Удрим" Добој, разни бројеви

CamScanner

43. "Возућица – Удрим (Хроника завичаја)" Петрово, мај 2014.

44. "Глас Српске" Бања Лука, разни бројеви
45. "Старт" Сарајево, бр. 141, од 4. 5. 2004.
46. "Фокус" Бања Лука, разни бројеви
47. "Национал" бр. 574, од 14. 11. 2006, Загреб
48. "САФ" (SAFF) бр. 188 од 26. 1. 2007. и бр. 324. од 21 .9. 2012, Сарајево
49. "Азра" Сарајево, 2011.
50. "Прес"Београд, од 9. 4. 2008.
51. "Челиначке новине" Челинац, бр. 243, јануар 2020.
52. Разни интернет портали

CamScanner

ОДУЖИО ДУГ ЗАВИЧАЈУ

(Милош С. Тешановић: БОЧИЊА И ОКОЛИНА кроз штампу и електронске медије од 1938. до 2020. године)

Човјек је дужан своме завичају.
Древна источњачка мудрост

Сакупивши грађу о озренском селу Бочиња у којој је растао од своје шесте године и био свједок многих догађаја, Милош С. Тешановић је одлучио да ту грађу приреди за штампу под насловом *БОЧИЊА И ОКОЛИНА кроз штампу и електронске медије од 1938. до 2020. године.*

Као приређивач рукописа, Тешановић је нашао за потребно да у уводу објасни како је настало ово дјело и који су га разлози опредијелили да изађе пред читаоце. Тако сазнајемо да је он од својих срењошколских дана имао пасију да сакупља исјечке из новина у којима је писано о Бочињи или се она помињала, међутим, рат који је избио у БиХ 1992. године, утицао је да та грађа нестане, па се послије рата дао на њено поново сакупљање уложивши додатан напор да дође до архива у Добоју, Маглају и Сарајеву. Жеља приређивача је да његова књига у том смислу евентуално послужи као извор и водиља онима који ће писати хронику Бочиње.

Рукопис сликом и ријечју садржи збивања у Бочињи и око Бочиње у дужем временском периоду, почев од 1938. до данас. Та збивања су дата хронолоши и подијељена у два дијела: први дио се односи на период од 1938. до 1996. године, а други дио од 1996. до 2020. године.

Први чланак о Бочињи донио је „Гласник земаљског музеја" из Сарајева 1896. године. У вријеме Краљевине Југославије, новине из Бање Луке су о овом селу спорадично извјештавале, и то „Врбаске новине" 1938, односно „Развитак" 1940. године, а од 1960. то је учесталије чинио „Глас комуна" из Добоја, те фабрички лист „Натрон" из Маглаја.

Из наведених новинских написа видљива је слика Бочиње као мирног села вриједних људи, чији су мјештани добровољним радом унапређивали живот своје средине тежећи да ухвате корак са сусједима у погледу културно-забавног и спортског живота, те у погледу развоја просвјете и комуналне инфраструктуре.

Тако се живјело и радило у Бочињи до посљедње деценије 20. вијека, када је окончан период социјалистичког система управљања у Југославији и Босни и Херцеговини.

Рат, који је 1992. године избио у БиХ и који је захватио и озренски крај, директно се рефлектовао и на дотле мирну Бочињу. О ратном периоду из Бочиње су извјештавали „Глас комуна" који је потом преименован у „Свитања", те „Озренски видици", а који листови су као локални листови имали дописнике с Озрена у том периоду.

Крај рата у Бих донио је озренским Србима дотле невиђен егзодус пред разулареним снагама муслиманско-хрватске коалиције, коју су у великој мјери потпомогли муџахедини, страни ратници из исламских земаља. Тада је дошло до

CamScanner

етничког чишћења и привременог расељавања Озренаца, па и становника Бочиње међу њима. Муџахедини, који су се током рата лоцирали у Зеници, Завидовићима и Маглају и ту поженили Бошњакињама, убрзо потом одабрали су Бочињу да се у њој с породицама населе и живе у већем или мањем броју до данашњих дана.

Права драма становника Бочиње, о којој су писале новине и извјештавали електронски медији из БиХ, региона и свијета, настаје оног тренутка када Срби из Бочиње бивају спријечени да се врате на своја родна огњишта. Власти Федерације БиХ су на сваки начин опструисали повратак мјештана Бочиње, умјесто да испоштују одлуке Дејтонског мировног споразума и помогну повратак домицилног становништва на родна огњишта.

Промјеном власти у Маглају, коме административно припада село Бочиња, крајем деведесетих година доводи до промјене односа према муџахединима које предводи контроверзни Абу Хамза, и ови уљези у Бочињу доживљавају дјелимичну деложацију из српских кућа. Дио муџахедина, који су купили куће и имања од бочињских Срба, остају и даље у овом селу, а СФОР и маглајска полиција контролишу њихово понашање.

Намјеран да сликом и ријечју покаже читаоцима, а прије свих, родољубивим Озренцима, рану на живом ткиву Бочиње, коју су направили непријатељи народа озренског краја, приређивач без редуковања показује документован материјал тако да се исти доима као сасвим увјерљив. Дакле, без намјере да износи лични став према људима и догађајима које приказује, Милош Тешановић пушта да умјесто њега непосредно о томе свједоче слике и ријечи из новина и електронских медија. Дакле, тежећи да буде аутентичан, приређивач је то остварио у највећој могућој мјери и ту му се нема шта замјерити.

Замјерке се могу евентуално ставити на преобимност броја слика и текстова, али је разумљива његова опредијељеност да не селекционише приложени материјал , што у крајњем могу учинити они који ће се у будућности користити тим материјалом као грађом за своје књиге.

Све у свему, сматрамо да је приређивач испунио своју улогу својеврсног свједока догађаја у Бочињи у минулом времену, за које је имао поткрепу у новинама и електронским медијима. Рукопис предлажемо за објављивање.

Добој, августа 2020.

Рецензент
Василије Шајиновић, проф.

CamScanner

О аутору:

Инж. Милош С. Тешановић, проф. рођен је 21.8.1959. године у Горњој Бријесници, општина Лукавац. Од своје шесте године, до завршетака средње школе, живио је у Бочињи. Потом одлази у Зеницу, запошљава се у РО Жељезара "Зеница" у Зеници и наставља школовање у Новом Саду на Вишој техничкој школи, машински одсјек, смјер производно машинство. По окончању студија, па до почетка рата 1992. године, ради као инжењер у Челичани 2. У току рата радио је као наставник техничког образовања, физике и математике у Основној школи "Озрен" Јабланица, подручна школа у Горњој Бочињи. Послије завршетка рата, двије године ради као конструктор и руководилац производње у ДП "Машинство" Теслић, а потом прелази на рад у Основну школу "Озрен" Доња Пакленица. У међувремену завршава допунски студиј информатике на Електротехничком факултету, а потом и Факултет информационих технологија на универзитету "Апеирон" у Бањој Луци. До пензионисања живи у Доњој Пакленици код Добоја и ту ради као наставник техничког образовања, физике и основа информатике. Пред пензионисање, један четворогодишњи мандат обављао је функцију директора ЈУ Основне школе "Озрен" Доња Пакленица. Био је сарадник више дневних и периодичних листова. Објавио је 2003. године брошуру "Школство бочињског краја", а 2011. године на челу је групе аутора приликом објаве књиге "100 година школе у Трбуку". За штампу је припремио сљедећа дјела: "БОЧИЊА записи о завичају", "Црква Свете Петке у Бочињи", "Поскочице из Бочиње" и "ЈОШАВАЦ заселак Бочиње (Рам за слику завичаја)".

Ово је његов скроман допринос да се од заборава отргне бар дио онога што аутора подсјећа на његово тешко, али срећно дјетињство, добре људе из Бочиње и околине, њихов живот, обичаје, њихове успоне и падове. Нека остане записано, да се не заборави. Покољења ће бити највеће судије и критичари наших дјела па и ових у које је аутор уложио око двадесетак година мукотрпног рада.

CamScanner

Хвала спонзорима!

Штампање ове књиге помогли су новчаним прилогом сљедећи пријатељи:

1. Миленко Ђурић из Доње Бочиње
2. Миленко Јевтић из Доње Бочиње
3. Горан Максимовић из Доње Бочиње (Ступова), настањен у Добоју
4. Благоје Благојевић из Доње Бочиње
5. Дарко Ђурић из Доње Бочиње
6. Данијел Јевтић из Доње Бочиње
7. Зорица Ђурковић из Бакотића
8. Горан Бајић из Бакотића
9. Младен Мијановић из Бакотића, настањен у Придјелу код Добоја
10. Душко Стојановић из Бакотића, настањен у Крагујевцу
11. Перо Јовић из Близне, настањен у Добоју
12. Младен Мијановић из Бакотића, настањен у Добоју
13. Светислав Стојановић из Бакотића, настањен у Крагујевцу
14. Биља Радаковић из Бакотића, удата у Дубовик код Крупе на Уни
15. Илија Радаковић из Дубовика код Крупе на Уни
16. Александар Мијановић из Бакотића, настањен у Новом Саду
17. Данијела Хрваћанин из Доње Бочиње, удата у Маријку код Приједора
18. Бранко Хрваћанин из Маријке код Приједора
19. Боро Моћић из Доње Бочиње, настањен у Добоју
20. Давор Моћић из Доње Бочиње, настањен у Добоју
21. Сузана Моћић из Доње Бочиње, настањена у Добоју
22. Драго Лукић из Доње Бочиње, настањен у Модричи
23. Драго Пијуновић из Бакотића
24. Раде Пијуновић из Бакотића
25. Мило Мијановић из Бакотића, настањен у Новом Саду
26. Александар Пијуновић из Бакотића
27. Предраг – Пеђа Благојевић из Близне, настањен у Добоју
28. Сретко – Пекара Ђурковић из Бакотића, настањен у Добоју
29. Љубиша Благојевић из Возуће, настањен у Липцу код Добоја

CamScanner

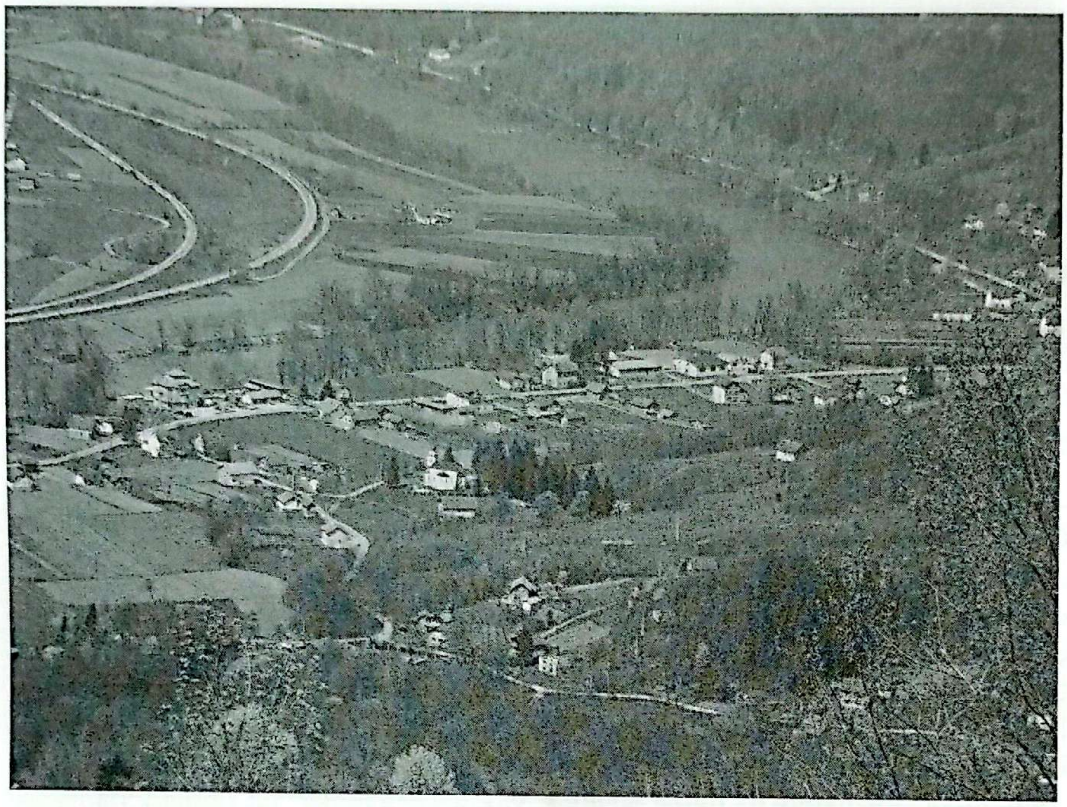

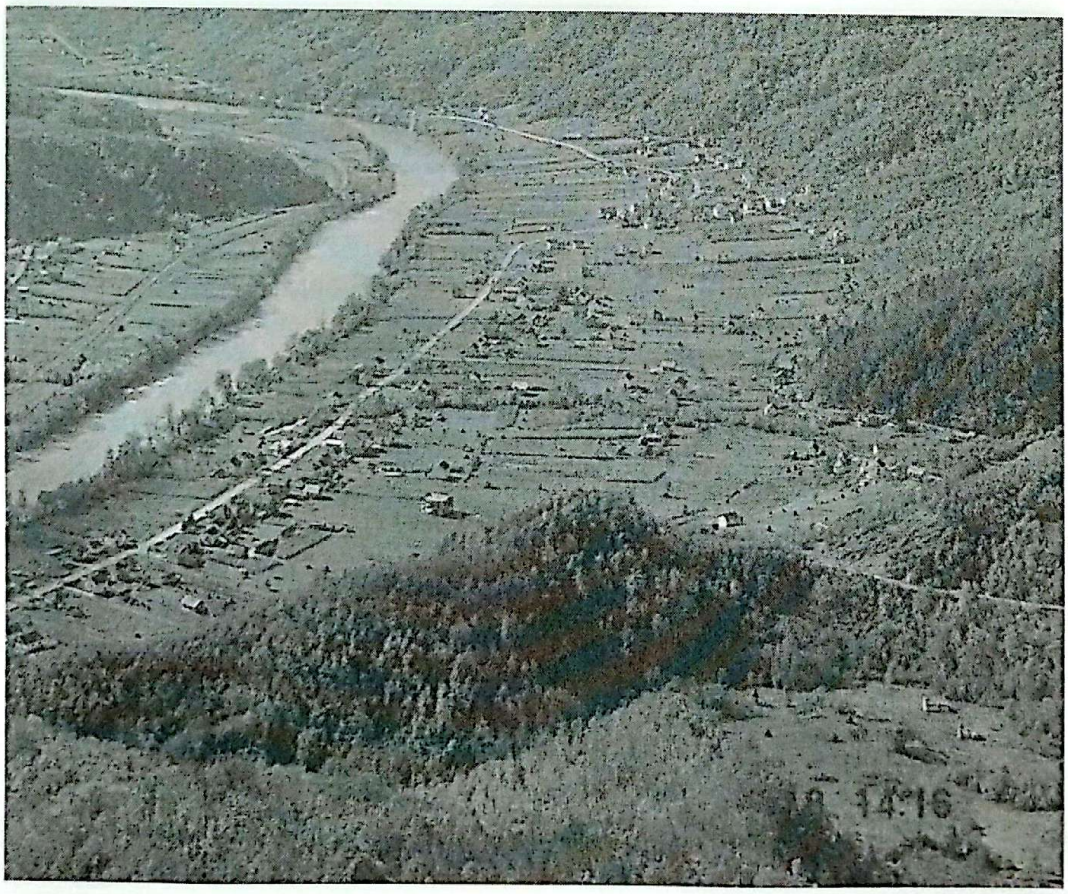

CamScanner

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна и универзитетска библиотека
Републике Српске, Бања Лука

908(497.6 Бочиња)"1938/2020"

БОЧИЊА и околина : кроз штампу и електронске медије од 1938. до 2020. године / [приређивач] Милош С. Тешановић. - Добој : Штампа, 2020 (Добој : Графичар). - 593 стр. : илустр. и илустр. у бојама ; 30 cm

Слика аутора. - Тираж 150. - О аутору: стр. 575.

ISBN 978-99938-20-39-0

COBISS.RS-ID 129204737

CamScanner

CamScanner